ΙΣΑΑΚΙΟΥ ΚΑΙ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΤΖΕΤΖΟΥ

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΣ

ΛΥΚΟΦΡΟΝΑ.

LECTIONIBUS EDITIONIS SEBASTIANAE VARIIS IN LYCOPHRONIS ALEXANDRAM PRAEMISSIS ET RECENSITIS, AD SUPPLENDAM ET ABSOLVENDAM EDIT. REICHARDIANAM, E TRIBUS CODD. MSS. VITEBERGENSIBUS VNOQUE CIZENSI NUNC PRIMUM COLLATIS EMENDAVIT, NOTIS CUM GEORG. FRID. THRYLLITZSCHII, TUM SUIS ILLUSTRAVIT, SCHOLIIS MINORIBUS NONDUM EDITIS AUXIT, COMMENTARIOS MEURSII ET POTTERI ADDIDIT, ET INDICIBUS INSTRUXIT VBERRIMIS

M. CHRIST. GOTTFRIED MÜLLER

RECTOR SCHOLAE ET BIBLIOTH. EPISCOP. CIZENSIS PRAEFECTUS, AC SOCIETATIS LAT. IENENSIS SODALIS.

VOLUMINA TRIA.

LIPSIAE, MDCCCXI.

SUMTIBUS F. C. G. VOGELII.


LIBRARY
OCT 7 1963
UNIVERSITY OF TORONTO

VIRIS
ILLUSTRIBUS, SUMME VENERABILIBUS
ATQUE AMPLISSIMIS

CHRISTIANO DANIELI BECKIO

A CONSILIIS REGIS SAXONIAE AULICIS, LITTERARUM GR. ET LAT. IN VNIVERSITATE LITT. LIPS. PROF. P. Q. ET BIBLIOTHECAE PAULINAE PRAEFECTO

HENRICO CAROLO ABRAMO
EICHSTAEDT

DUCI SAXONIAE ET PRINCIPI TERRARUM VIMARIENSIUM SERENISSIMO A CONSILIIS INTERIORIBUS AULICIS, S. S. THEOLOGIAE DOCTORI, ELOQ. ET POET. PROFESS. P. O. ET BIBLIOTHECAE PRAEFECTO IN VNIVERSITATE LITT. IENENSI,

GODOFREDO HERMANNO

ELOQ. ET POET. IN VNIVERS. LITT. LIPS. PROF. P. O.

GODOFREDO HENRICO
SCHAEFERO

PHILOSOPHIAE IN VNIVERSITATE LITT. LIPS. PROFESSORI

S T R E N U I S

LITTERARUM GRAECARUM IN TERRIS SAXONICIS

VINDICIBUS AC STATORIBUS

PATRONIS SUIS OPTIMIS

H U N C L I B R U M

OMNI, QUA PAR EST, OBSERVANTIA

CONSECRAVIT

E D I T O R.

PRAEFATIO EDITORIS.

Viginti tres ipſi anni ſunt, cum Reichardus, olim mihi amiciſſimus, iam vero deſideratiſſimus, Lycophronis Alexandram cum verſione et commentario Canteri edebat, paraphraſi, indice graeco et notis additis, quae omiſſa ſupplerent, tenebris inuoluta, quae ſunt non pauca, illuſtrarent, atque non ſatis accurate explicata a Cantero accuratius explicarent. Opera autem Reichardi mei, quam interpretando Lycophroni impenderat, vehementer probata eſt omnibus, qui ſcirent, quantum moleſtiarum et laborum exhauriendum eſſet eius lectoribus, ne dicam, interpretibus. Verum quum hanc editionem non ad criſin, quae ſane in Lycophrone eſt difficillima, ſed totam accommodaſſet ad interpretationem poetae, quam vnice neceſſariam putaret, extiterunt, qui optarent, immo flagitarent, vt tandem aliquis pluribus Codd. Mſſ. collatis rei criticae rationem magis haberet, quam reliqui editores adhuc habuiſſent. Accedit huc, quod ſcholia Tzetziana, nullo modo negligenda, plane neglexit, quin etiam ſcholia breuiora, ſpatiis verſuum interiecta in Codd. Vitt. quos manu ſua tractaret, ſi exceperis pauca in Indice laudata, cum eſſent tamen paucarum modo plagella-

rum, et ab ipſo Tzetzianis adeo praelata, editioni ſuae non adiunxit. Erat igitur editio, quam curauerat, bona quidem et vtilis, ſed tamen non prorſus abſoluta. Nemo autem poſthaec in Germania, altrice graecarum litterarum tenerrima, manum iterum admouere Lycophroni, idque, quod Reichardus imperfectum reliquerat, abſoluere, virorumque doctorum optatis ſatisfacere adhuc ſuſtinuit. Italia hanc laudem videtur praeripuiſſe Germaniae. Prodiit enim Romae anno huius ſeculi tertio ſtudio et impenſis Leopoldi Sebaſtiani Lycophronis Alexandra, vt ipſe tradit, ope XVI Codd. Mſſ. ſanioribus lectionibus reſtituta, fideliori interpretatione exornata, et accurata paraphraſi explicata cum Tzetzarum commentario ex poſteriori Potteri editione ad fidem XIII exemplarium bis mille ferme in locis emendato, notabiliter aucto, latine reddito, et illuſtrato. Accedunt Fragmenta vndique collecta, variantes lectiones, emendationes et indices necessarii. Sed rem factam non habemus. Bene quidem Sebaſtianus promiſit, verum, iudicibus viris harum rerum peritiſſimis, male promiſſa praeſtitit. Multa quidem congeſſit, at non ita, vti debebat, digeſſit. Codicibus, quorum ei longe plures, quam vlli alii editori, patebant, non ſatis diligenter videtur eſſe vſus, neque pretio eorum, neque aetate accurate conſtituta, vnde accidit, vt neſciamus, quinam ſint principes, et quaſi patres reliquorum, quomodo ſe deinceps exceperint, quinam integri, et quinam a gloſſatoribus, inprimis in ſcholiis ſint corrupti. Quis igitur miretur, Sebaſtianum, nulla aetatis et auctoritatis Codd. habita ratione, nec certis ſibi ſtatutis legibus, in lectionibus eligendis et conſtituendis nunc huc, nunc illuc fluctuare ac trepidare? Libido eſt, quae eum, non tam Lycophro-

nem, quam fcholia Tzetzarum, quibus recenfendis, vel potius congerendis operam confumfiffe videtur, emendaturum plerumque regit, non auctoritas Codd. Mff. et aliorum fcriptorum ac Grammaticorum, non vfus loquendi communis et Lycophroni Tzetzisque proprius, immo ne locorum quidem, in quibus eadem iisdemque verbis a Lycophrone et Tzetzis traduntur, comparatio. Ex quocunque Codice, in quem libido eius incidit, lectiones nouas in fcholia recipit, veteribus temere reiectis, loca non mutanda mutat, et mutanda non mutat, non addenda addit, et addenda non addit, non transponenda transponit, et transponenda non transponit, aliena, quae glossemata redolent, vel modo dicta repetunt, infercit, atque hinc fupplet fupplenda et non fupplenda. Exempla huius inconftantiae, vbique in notis noftris notatae, iam non attinet afferre. Confuluiffet fane melius Lycophroni, fi non modo varias Codd. fuorum, vti dedit, lectiones dediffet, fed eas etiam, quod facere non fuftinuit, contuliffet inter fe, diiudicaffet, et quae effent probandae ac non probandae, conftituiffet: fi loca poetarum, quae Lycophron ante oculos habuiffe videtur, vt Homeri, inprimis Tragicorum, et ex his prae caeteris Aefchyli et Euripidis, ad quem Lycophron verfus faepe adumbraffe videtur, adiiffet. Confuluiffet etiam melius Tzetzarum fcholiis, fi varias, quas Codd. eius exhibebant lectiones, reddidiffet omnes, fi editiones vulgatas ante Potterianam pofteriorem, quam adeo cum vitiis typographorum fequitur vnam, reliquis in Praefatione p. XXI. ad piper temere amandatis, non plane neglexiffet, fi ea, quae habent reliqui Mythographi, inprimis Apollodorus, quae Ifaac. Tzetzes in Pindarum, Ioannes vero in Chiliadibus, in Antehomericis, Ho-

mericis et Posthomericis, et in scholiis in Hesiodum sunt commentati, adhibuisset, si denique iis, quae Grammatici interpretantur reliqui, vt Etymol. M., Hesychius, Suidas, Eudocia et Phauorinus, quem modo semel ad v. 519. laudat, vti etiam scholiastarum Aeschyli, Euripidis, Apollonii Rhodii, Nicandri, et inprimis Eustathii in Homer. et Dionys. obseruationibus in explicandis et emendandis scholiis vti voluisset. Verum haec subsidia, quibus interpres scholiorum Tzetzianorum plane non possit carere, vtrum ignorantia, an incuria, non constat, neglexit omnia. Credas, eum in tanta Codd. Mss. variarumque lectt. copia ac diuersitate coniecturis saltem loca et verba singula corrupta correxisse, sed religione quadam, ni fallimur, impeditus videtur, quominus ad has minutias descenderet criticas. Caveas tamen, ne iniuriam ipsi facias, nam garrire auersatus est, vt ipse in Praef. p. XXII. festiue fatetur, in poetam eiusque interpretem. At in his, quae iam commemorauimus, non multa modo deliquit, sed multa quoque omnino non committenda commisit. Versiculos poetarum in scholiis a Tzetza laudatos pluribus sine vlla Codd. Mss. et editionum auctoritate additis, vt sensum viciniae verborum iuuaret, auxit saepe, atque ita Tzetzae nolenti volenti beneficia obtrusit. Liberalitas autem eius longius progressa, vt gratiam Tzetzarum quasi iniret, loca poetarum et scriptorum prosaicorum ab iis allata, quis eum tam ἄμουσον fuisse credat? ad editiones, quibus aetas nostra vtitur, emendauit, iisque lectiones, quas Tzetzae tunc ne suspicari quidem poterant, et quas Codd. Mss. alii, et editiones veteres quoque non exhibebant, ingessit. Frustra ergo Porson quaereret ad Euripid. Orest. 1700. Διὸς pro Ζηνὸς in Tzetzae scholiis ad Lycophr. 510. a Sebast. edi-

tis: fruſtra quaererent alii alias lectiones ſcriptorum e Tzetzarum ſcholiis allatas; vbique iam inciderent in Tzetzas non ſeculi duodecimi, ſed vndeviceſimi. Nec deſunt loca poetarum, inprimis deperditorum, vbi ἀμέτρῳ noſtro accidit, vt emendationibus, quas vero non ingenio, ſed Codicibus ſuis iisque corruptis debebat, leges metri violaret. Qui quidem pruritus emendandi excuſandus, immo laudandus videatur, ſi modo mordeat, et mordendo ſanet loca peſſime affecta, et rebus a vero prorſus aberrantibus conſpurcata; veruntamen ne hunc quidem laudauerim in locis, quae ſane plura ſunt in ſcholiis noſtris, vbi Tzetzes, vt ex aliis patet eius ſcriptis, quae eadem tradunt, in eodem verſatur errore, eoque quaſi delectatur. Erranti tunc ſuccurrere velle, vt Sebaſt. ope Codd. haud dubie iam ab aliis emendatorum, vel potius corruptorum, ſuccurrere ſtuduit, eſt, ni fallor, ei iniuriam facere, et beneficium tribuere, quod ei noceat magis quam proſit. Notanda ſunt eiusmodi loca, at non mutanda. Multum autem abeſt, vt his hactenus dictis de meritis Sebaſtiani in Lycophronem eiusque interpretes Tzetzas detrahere velimus, vt grati agnoſcamus, eum in colligendis et conſignandis variis lectt. tantum praeſtitiſſe, quantum editores ſuperiores neque praeſtiterunt, neque praeſtare potuerunt. Atque ea, quae habet bona, fuere, quae paucis abhinc annis Cruſium, bibliopolam Lipſienſem, mouerent, vt Reiſio, de Artemidori Oneirocriticis optime merito, parandam demandaret editionem ſcholiorum Tzetzianorum a Sebaſt. emendatorum, atque abſoluendam explendamque editionem a Reichardo curatam et ab illo redemtam. Reiſius, quum vix rem eſſet aggreſſus, et ſcholia usque ad v. 500. deſcripſiſſet, morte immatura ereptus eſt litteris graecis.

Quum ante duos annos, et quod excurrit, falutabam Vogelium, virum honeftiffimum, et fucceſſorem Crufio digniffimum, querebatur ille mecum de hac Lycophronis editione imperfecta, optabatque, vt exifteret alius, qui partes Reifii fufciperet. Ego, qui fcirem, quantum nefcirem, et quantum temporis deberem fcholae meae, longiffime aberam, vt eas depofcerem, vt potius Codicem Lycophronis fcholiis Tzetzarum ornatum, quem bibliotheca curae meae commiffa Cizenfis afferuat, fuscepturo eas offerrem vfurpandum, et, vt plurimum, cum eo varias eius lectiones enotatas communicarem, atque fic rem profligarem. Vogelius autem quum haec, quae obtuliffem, Schaefero, Profeffori Lipf. graecarum litterarum peritiffimo, penes quem plagellae a Reifio confcriptae feruabantur, narraffet, ille pro beneuolentia erga me fua, quam multos iam annos fum expertus, et expertum effe gaudeo, fuafit Vogelio, vt mecum de hac re ageret, eamque mihi peragendam committeret. Reddebat is mihi per litteras, quae Schaeferus Humaniff. ei coram dederat, meque fimul excitabat, vt fibi ac Lycophroni fuo confulerem. Dubius diu, tandem cedebam, timidus tamen, quum non ignorarem, me nunquam de Lycophrone edendo cogitaffe, nec quidquam praeter Codicem noftrum habere, quod ad huius poetae obfcuritatem illuftrandam, fcholiaque Tzetzarum recenfenda requireretur. Acceffi itaque ad Lycophronem, eique horas, immo horulas, quas fcholae meae furripere licebat, dedi fere omnes. Quum vfu quotidiano paullatim in interiorem eius familiaritatem me infinuaffe putarem, certe fperarem, hoc inprimis mihi agendum videbatur, vt in notitiam quoque amicorum eius venirem, hoc eft, vt eos, qui de eo iam bene meriti effent, cognofcerem, et fubfi-

dia, quae ad eum recte et accurate intelligendum paululum vel multum facerent, diligenter conquirerem, inque vſum meum conuerterem. Ante omnia igitur conferebam Codicem, qui penes me erat, Ciz. cum iis, quae Lycophron Tzetzaeque debent Sebaſtiano, atque hinc Ciz. cum tribus Codd. Viteberg., quos auctoritate ac beneuolentia Sum. Venerab. Nitzſchii, Antiſtitis rerum ſacrarum Vitebergenſium, nanciſci mihi contigit. Verum quum e praefatione Reichardi p. XIII. cognouiſſem, in Regia, quae Dresdae eſt, bibliotheca aſſeruari exemplum editionis Potterianae prioris, a Georg. Frid. Thryllitzſchio [a]), viro graece doctiſſimo, cum Codd.

a) Lingua lat. *Thryllitius*, vernacula vero *Thryllitzſch*, quod nomen quoque immutatum conſtanter ſeruauimus, non vero *Thryllitſch*, vt in Lexico Eruditorum a Ioechero edito, nominatur, qui quum plura quoque habeat, non recte ſatis et accurate commemorata, liceat nobis ope ſtemmatis, quod Io. Erneſt. Thryllitzſchius, iam a ſecretis Curiae Eccleſiaſticae Epiſcopatus Numburgo-Cizenſis, ex eadem progenie natus mihique amiciſſimus, beneuole mecum communicauit, vitioſa emendare, et omiſſa adiicere. Natus autem eſt Georg. Fr. Thryllitzſchius Rodae, qui eſt pagus Geithaynium inter et Bornam in circulo regni Saxoniae Lipſienſi, patre Georgio, ibi ſacra curante, anno Chriſti 1688. die octauo Decembris. In ſchola prouinciali, quae eſt ad Grimmam, verſatus inde ab anno 1701. vsque ad annum 1707. oratione graeca ei valedixit, eodemque anno adiit Vniuerſitatem litterarum Viteberg. vbi ſumma diligentia et laude operam dedit litteris theologicis, inprimis vero graecis et latinis diſcendis et docendis vsque ad annum 1715. quo in hac ipſa vrbe die 12. Febr. immatura morte et parentibus et litteris humanitatis eſt ereptus. Anno 1709. ornatus eſt ſummis philoſophiae honoribus. Iam antea diſputationem de Θεοφανείᾳ veterum praeſide et auctore M. Io. Sam. Luppio 1708. defenderat. Anno inſequenti ipſe ſcripſit duas diſputatt. de dialectis graecis, et de dialecto Graecorum communi, quarum illam praeſide M. Io. Iac. Ferbero, hanc vero praeſide Georg. Guil. Kirchmayero defendit. Eodem anno conſcriptam diſp. de pronuntiatione latina ex Aeolica dialecto repetenda aſſumto ſocio Io. Godofr. Brunnero.

Vitt. modo nominatis collatum, et quum iam Harlesius in Fabric. Bibl. Gr. Vol. III, p. 760. not. q. optaſſet, vt chartas et emendationes Thryllitzſchianas b) in Lycophronem eiusque ſcholiaſtas nanciſci poſſet, adii, qui huic bibliothecae cum laude praeeſt, Daſsdorfium, virum doctiſſimum, mihique inde ab eo tempore, quo Lipſiae vna aſſidebamus Io. Aug. Erneſtio, litteras humanitatis tradenti, familiarem, petiique ab eo, vt mihi, ſi fieri poſſet, huius editionis Pott. faceret poteſtatem. Is mihi, qua eſt humanitate, non transmiſit modo eam, ſed. vnde veterem eius in nos communesque litteras noſtras animum non ſine voluptate agnoui, ex libris quoque, quos ipſe poſſidet, muneris et amicitiae cauſa addidit Lycophronem cum Io. Tzetzae Chiliad. qui Baſileae 1546. prodiit, variis anonymi emendationibus margini appoſitis inſtructum. Facere autem non poſſumus, quin hanc Thryllitzſchii collationem operam noſtram qualemcunque in lectionibus Lycophronis et Tzetzarum conſtituendis, emendandis et explicandis eximie iuuiſſe, et moleſtias ſane non paruas magnopere leuaſſe ingenue fateamur. Etenim tanta induſtria, diligentia, immo religione eſt facta, vt nobis, ne fidei alius obnoxii eſſemus, Codd. ipſos recognoſcentibus vix tria aut quatuor loca, in

et anno 1711. diſp. de Deaſtris, quos gentiles ad fores ſtatuere colereque conſueuerunt, cum Chriſt. Frid. Brennero defendit. Patebat ei ſemper aditus ad Schurzfleiſchium eiusque bibliothecam, et ad Io. Godofr. Bergerum, cuius filium quoque inſtituebat.

b) Alia quoque Thryllit. laudat in notis Lycophroni ſubiectis, quae in ſcriptores vett. eſt commentatus, e. g. Obſeruatt. in Euripidis ſcholia, in Catullum, et Hypomnemata ſua; at quis ſcit, vbi haec lateant, digna ſane, quae in lucem proferantur?

quibus Thryllitzſchio aliquid humani accidit, occurrerent. Non autem Thryllitzſchius, Lycophronis editionem meditans, ſatis habebat, Codd. Vitteb. conferre, et collata conſignare, ſed hinc illinc quoque notas, emendationes et coniecturas adiecit a nobis verbis ipſius laudatas, et ſcholia interlinearia exemplo ſuo adſcripſit. Ne vero quidquam videremur omiſiſſe, quod Lycophroni eiusque interpretibus graecis prodeſſet, notis quoque Reineſii, quamquam paucis, exemplo editionis Canteri adſcriptis vſi ſumus, laudatis quoque coniecturis quibusdam iam ante Potterum ab eo occupatis, et poſtea Codd. Mſſ. auctoritate confirmatis. Atque haec erant, quae nobis hanc ſcholiorum Tzetzianorum editionem adornantibus adeſſent. In locis vero quibusdam Lycophronis illuſtrandis, obſcuritate verborum vel rerum laborantibus, et intellectu diſſicilioribus, quam vt a me lucem iis accendi eaque explicari poſſe ipſe mihi confiderem, Hermannus et Schaeferus, Lipſienſium ornamenta, facem mihi, vt tutius incedere poſſem, liberaliter praetulerunt ſuam. Nulla mihi ſane eſſet humanitas, ſi laude ſua defraudarem Kieslingium, virum doctiſſimum, neceſſitate muneris et amicitiae mecum coniunctiſſimum, qui me pro humanitate, qua valet, ſingulari gnauiter et liberaliter adiuuit.

Vt vero ad ipſam hanc ſcholiorum in Lycophr. Tzetzianorum editionem tranſeam, vt iudices ſciant, quid iis ſpectandum ſit, docendum videtur, quid perfecerim, vel potius perficere voluerim, et quamnam viam, vt id perficerem, ingreſſus fuerim. Conſtitutum erat primum Vogelio redemtori ſcholia modo Tzetzarum ad editionem Sebaſt. typis excuſa, nulla aliorum Codd. Mſſ. lectionis varietate addita, in lucem

emittere, vt haberent, qui editione Reichardi vterentur, quod ad Lycophronem rectius intelligendum opus esset. At quum Sebast. non scholiis modo emendatis et auctis, sed ipsi quoque Lycophroni variis e Codd. XVI lectionibus enotatis non parum profuisse, editionemque suam iis eximie ornasse constaret, monente inprimis et hortante Schaefero Excellentiss., ne editioni nostrae ad Reichardianam supplendam et absoluendam parandae aliquid, quo ea omnino non posset carere, deesset, lectionis varietatem editionis Italae scholiis praemittendam curauimus. Dedimus autem non varias tantum lectiones contextui Lycophr. subiectas, sed etiam ad calcem a Seb. positas, quae sphalmata librariorum esse arbitratur, reliquis inseruimus. Hoc autem ideo faciendum putauimus, quia haec sylua lectionum adeo quasdam exhibet omnibus aliis praeferendas, vt ad v. 1467. ἀγγελῶν pro ἀγγέλλων; deinde, quia, etiamsi sint falsae et a mente poetae alienae, tamen critico exercitato viam possunt aperire, quae eum ad lectionem veram indagandam atque inueniendam ducat; denique, quia inde genealogia quasi Codicum optime perspici potest. Quam varietatem lectionis excipiunt scholia Tzetzarum, vt Sebast. dedit, emendata tamen, vt posthaec ostendemus, et immutata. His adiunximus scholia minora, spatiis versuum in Codd. Vitt. interposita, interlinearia vulgo dicunt, nondum adhuc edita. Vt vero haberent omnes omnia, quae adhuc in Lycophronem virorum doctorum diligentia esset commentata, et vt omnibus reliquis, quae extant, editionibus Lycophronis facile supersedere possent, commentarios Meursii et Potteri cum metaphrasi Scaligeriana ex edit. Meursii, suadente etiam censore editionis Sebast. in ephemeridibus Lipf.

litterar. ann. 1804, pag. 2570, ad edit. Potter. II. ſimul typis exſcribendos putauimus. Sebaſtiani vero interpretatione ſcholiorum latina, tironibus vix apta, iis vero, qui velint et poſſint legere Lycophronem, plane inutili, editionem noſtram noluimus commaculare. Etenim ea non ſolum ſaepe a mente ſcholiorum longe aberrat, ſed etiam ita eſt inficeta, vt non Italus, ſed barbarus, et vitiis grammaticis ita ſcatet, vt ἀγράμματος puer eam conſcribilaſſe videatur. Quisnam puer, in ſchola adhuc Grammaticae operam dans, non horreat, vt modo pauca notemus, *remorarunt*, *curſum remoraret*, *e Latino in Arabum translaui*, *obſcuritatem pariam* pro parem, *vagaſſe*, *imitaſſe*, *ſuſtollere* et *ſuſtollendus* pro tollere et tollendus, *reſecauit*, *nauem conſcenſus*, *aſcenſae virgines*, *certamen initus*, *aggreſſi ab iis ſunt*, et alia his ſimilia monſtra grammatica? Et tamen is, qui ne elementa quidem Grammaticae lat. videtur didiciſſe, quis credat? in praefatione ſua Canteri verſionem Lycophronis latinam, vt ipſius verbis vtamur, indigeſtam, et Reichardi paraphraſin mutilam, anguſtam et infidam, ſuam vero, barbaram ſane, faſtidioſam rebusque plane alienis oneratam, nominat abſolutam, liberalem et fidelem. Haec itaque omnia, non digna, quae repetantur, Sebaſtiano relinquenda duximus, notarum vero verſioni ſcholiorum latinae ab eo ſubiectarum, quae notitiam dant ſcriptorum in ſcholiis obuiorum, tantum, quantum opus eſſet, recepimus, noſtrisque inſeruimus. Denique, ne quid videremur praetermiſiſſe, quod ad editionem Reichardi abſoluendam pertineret, Indices et verborum et rerum iis, quos editt. ſuperiores exhibent, adiecimus longe vberiores, et, niſi fallor, quoque emendatiores.

Verum non ſufficit dixiſſe, quae ad hanc editionem noſtram adornandam contulerimus: reſtat, vt quoque doceamus, qua ratione in hac re pertractanda verſati, et quomodo ſubſidiis ſupra laudatis vſi fuerimus. Varietati autem lectionis a Sebaſt. Lycophroni ſubiectae primum adiecimus lectiones Codd. Viteberg. et Cizenſis, interpoſito ſimul, vbi opus eſſe videbatur, iudicio, vt, quaenam eſſent probandae, et quaenam reprobandae, intelligi poſſet. Paucae autem, vel plane nullae, ſi minutias quasdam exceperis, reperiuntur, vt in tanta Codd. copia, quos Sebaſt. tractauit, ſic in Codd. noſtris, lectiones omnino diſcrepantes, ne in locis quidem, in quibus veteres Grammatici a vulgata diſcedunt, vt ad v. 896, vbi Etymolog. ad νηρὸς et Suidas ad νηρίτης, et Phauorinus, laudato adeo Lycophrone, νηροῖς pro νειροῖς recte legunt. Sine dubio ante, quam Lycophronis Alexandra cum ſcholiis Tzetzarum edita eſſet, Lycophron habebat νηροῖς, quod vero a Tzetzis corruptum in νειροῖς, et deinde, cum Lycophron non niſi cum commentario Tzetzarum a librariis deſcriberetur, hoc vitium in omnia, quae deinceps ſequebantur, translatum eſſe videtur exempla. Verendum omnino videtur, ne idem aliis quoque Lycophronis locis, e. g. v. 593. vbi pro φυλαμὸν Stephanus legit πύραμον, acciderit. Eiusmodi autem deprauationes, quas plures in notis noſtris commemorauimus, plerumque videntur ortae e Iotaciſmo, et male intellecta dictantis voce. Lycophronem autem valde dubitandum videtur eſſe ſcriptorem, in quo poſt tantam variarum lectionum copiam congeſtam critico larga meſſis adhuc ſit facienda. Scriptores enim, quos difficultate et obſcuritate impeditos, qualis eſt Lycophron noſter, non cuique licet adire, librariorum temerita-

tem mutandi atque emendandi non ita omnino videntur experti, vt alii, qui minus laborant difficultatibus, et quos quisque, etiamſi non exercitatus, intelligere facile atque explicare ſe poſſe ſibi perſuadebat. Factum inde putauerim, vt librarii eiusmodi ſcriptorum Codices depingerent magis, quam deſcriberent, hoc eſt, vt eos ad ſyllabas ac litteras ſingulas modo redderent, nec doctrinae ac ſapientiae ſuae opinione, ſi in loca inciderent impeditiora, immutare ea et emendare conarentur. Quis eſt, qui ignoret, hoc ipſis, inprimis difficilioribus, Vet. Teſt. libris contigiſſe, quorum lectiones variae, adeo poſt Kennicotii et De Roſſi operam, ex immenſa Codd. Mſſ. copia congeſtae, tam paucae ſunt, tamque leues, vt parum vel nihil ad textum vulgatum emendandum momenti habeant. Plane alia eſt rei ratio, ſi ſpectes varietatem lectionis, vt Noui Teſt., ſic etiam ſcholiorum noſtrorum a Tzetzis conſcriptorum, in quibus vbique dominatur libido mutandi, corrigendi, et gloſſas ac gloſſemata inferendi. Noli itaque mirari, editionem Sebaſtiani, quae varias det XVI Codd. Mſſ. lectiones, et Codices quoque noſtros, diligenter collatos, parum praebere, quod ad textum Lycophronis emendandum valeat. Ad coniecturas ideo critico eſt confugiendum; cauendum ei tamen, ne vrat ac ſecet, vbi ingenio Lycophronis videatur indulgendum. Quod cum nos ſemper ſequeremur, auſi ſumus, verum non ſine ſumma circumſpectione, immo potius cunctatione, ne malum ingraueſceret magis, quam molliretur, loca quaedam ſine dubio affecta ſanare, ſaltem alios nobis longe peritiores cura noſtra excitare, vt Lycophroni opem ferrent. Opera autem noſtra, quae ſane eſt minima, non ſubſtitit in lectionis varietate exhibenda et conſti-

tuenda, ſed, quum intelligeremus, loca quaedam Lycophronis adhuc reſtare, quae ab editoribus prioribus vel nondum ſatis accurate explicata, vel, in quibus a mente poetae plane aberrare viderentur, ad adminicula, vndecunque peti poſſent, adniſi, diligentius ea explicare ſumus conati: qua vero fortuna, penes alios, harum rerum arbitros, ſit iudicium. Errare enim humanum eſt, humanius autem in Lycophrone tenebris obruto, quas etiamſi tibi videaris dispuliſſe, remanent tamen et impediunt, quominus proſpicias, et te ambiguum ac dubium turbant. Accidit fere idem lectori et interpreti Lycophronis, quod cuicunque ſub primo diluculo, tenebris nondum diductis omnibus, ſolet accidere, qui plura proſpicit, eaque vera, quae tamen non ſint, videre opinatur, et mente imagines ac formas ſubiicit vanas et a rebus alienas. Quod vero ad ſcholia Tzetziana attinet, quae campum aperirent longe latiorem et minus cultum, etſi Sebaſt. omnia videatur egiſſe, vt purgaret eum atque coleret, in his perluſtrandis, recognoſcendis ac nouandis licebat nobis latius ac liberius, quam in Lycophrone, exſpatiari, et quaſi exſultare. Gloriatur Sebaſt., ſe ope Codd. collatorum in his ſcholiis duo circiter millia locorum emendaſſe, nec immerito ſperare poſſe putat, ſe Tzetzam, (vti liceat ipſius verbis) natiuae puritati reuocaſſe. Multa ſane emendauit, quod quisque gratus agnoſcet; verum an Tzetzam reſtituerit purum omnino atque integrum, multa ſunt, quae dubitationem moueant. Primum enim, vt iam antea oſtendimus, auctoritatem modo Codd. quorundam, nullo iudicio interpoſito, eſt ſecutus, vnde euenit, vt ſibi ſaepe male conſtaret, et vt lectionem alio loco defenderet et reciperet, alio autem impugnaret ean-

dem atque reiiceret. Vix autem credibile eſt, eum in tanta inconſtantia, quam vbique prodit, omnes omnino Codd. ſuos diligenter conſuliſſe. Quod ſi feciſſet, plures et aptiores, quam exhibuit, ei ſine dubio ſuppeditaſſent lectiones. Deinde quum opem editionum priorum omnium, excepta Potteriana altera, eſſet aſpernatus, omiſit interdum a Pottero male omiſſa, vt v. 171. ἵνα αὐτὴν – τῷ τεύχει, et alia: vitia Potterianae edit. typographica mox repetiit, mox emendauit, ita vero, vt primum ſe fuiſſe iactitaret, qui ope Codd. ſuorum ea deleuerit, quum tamen editt. priores veram iam praeberent lectionem, vt ad v. 177. κατὰ τὸν καιρὸν, vbi Pott. mendoſe καὶ τὸν καιρὸν legit: loca non emendanda emendauit crebro, emendanda non emendauit, ne nominato quidem Codice, cui deberet hanc vel illam emendationem, ita vt modo in vniuerſum ſignificaret, plures eſſe Codices, qui eam exhiberent, atque ideo Tzetzam nouis commaculauit naeuis. Tum quum ſubſidiis, quae plura ſunt in Grammaticis, ſcholiaſtis et mythographis, non vſus eſſet, non potuit, quin et in rebus a Tzetza traditis, et in verbis ſingulis, inprimis in Nominibus propriis a vero longe aberraret. Si modo ei viſum fuiſſet, conſulere Chiliades Io Tzetzae, quem ipſe cum aliis quibusdam ſolum putat ſcholiorum auctorem, earumque loca, quae cum ſcholiis eadem tradunt, comparare, Tzetzae ſuo lectiones a gloſſatoribus ſine dubio fictas non obtruſiſſet, vt ad v. 1432. πρέσβεις pro σπυρίδα, aliasque, nec Ariſtidem, ad eundem verſiculum laudatum, hiſtoricum Mileſium, ſed Aelium Ariſtidem oratorem innui intellexiſſet. cff. quae ibi ſunt obſeruata. Nil iam dicam de Homero, Aeſchylo, Euripide, Pindaro eiusque ſcholiaſta recentiori, qui ſine

dubio eſt ipſe Tzetzes, de Etymologo, Heſychio, Suida, Eudocia, Phauorino, Apollodoro, Pauſania, Stephano, Philoſtrato, Nonno et aliis, quos plerosque ne nominare quidem eſt dignatus. Quae quum ita eſſent, hoc nobis agendum videbatur, vt in ſcholiis recenſendis id, quod a Sebaſtiano eſſet delictum, redderemus, atque, quantum fieri poſſet, expleremus. Ope itaque non tantum Codd. noſtrorum, ſed aliorum quoque ſcriptorum et Grammaticorum modo nominatorum, quos Tzetzae ante oculos habuiſſe atque exſcripſiſſe videntur, ſcholia, vt, ſi fieri poſſet, ad integritatem reuocarentur ſuam, retractare atque recenſere inſtituimus. Hoc autem nobis videbatur inprimis agendum, vt e Codd. principibus, qui ſunt, vt poſtea docebimus, Vit. 1. et Cizenſis, lectiones reſtitueremus principes, atque eas, quae falſae, vel poſthaec ab aliis Iſaac. Tzetzae obtruſae viderentur, deleremus, ſaltem indicaremus. Ab auctoritate Codd. et noſtrorum, et Sebaſtianorum non receſſimus, niſi vbi, aliis collatis ſcriptoribus, lectiones eſſe omnino corruptas manifeſto apparebat. Atque ſic nobis contigit, vt ad mille et trecenta ſcholiorum loca refingeremus, et, ni prorſus fallimur, emendaremus. Scholia breuiora Tzetzianis ſubiecta, ne moles libri nimium excreſceret, nuda, vti Codd. dederunt, notulis tantum quibusdam aſperſis, quae vitia librariorum corrigerent, reddidimus. Codd. Vitt. 2 et 3. exhibent ea omnino omnia, ſed in Vit. 1. modo usque ad verſ. quingenteſimum pertinent: a Cizenſi vero plane abſunt. Vt autem ii, qui vellent vti eis, ſcirent, cuiusnam eſſent codicis, diſtinximus Codd. tribus litteris a, b, c. Plerumque diſcrepant inter ſe, nec videntur eſſe vnius eiusdemque auctoris, interdum vero, inprimis Vitt. 2 et 3.

ad verbum consentiunt, quod, ne eadem repeterentur, asteriscis ***, interdum etiam plane absunt ab hoc vel illo Codice, quod lineola — significauimus. Non autem sunt, neque esse possunt, vt quidam opinantur, haec scholia ipsius Tzetzae. Meminit is quidem scholiorum, versuum spatiis interiectorum, λέξεων ἄνωθεν vel μέσον τῶν στίχων, vt vv. 263 et 275, sed non tanquam a semetipso conscriptorum. Videntur esse longe priora aetate Tzetzae, nam interdum is reddit in scholiis suis eadem iisdem verbis, interdum reprehendit eorum interpretationem, vt ad v. 432. Αἴθωνος τινὲς τοῦ Ὀδυσσέως (sic habent schol. interlin.) λέγουσιν· οὐκ ἔστι δὲ τοῦτο: v. 1017. Ἀργυρίννους· οἱ δὲ Ἠπειρωτικὸν ἔθνος (sic scholl. interl.) αὐτοὺς λέγουσιν, οὐκ εἰδότες, ὅτι τὸ Ἀργ. — Σικελίας ἐστί: ad v. 1446. ὡς φλυαροῦσιν οἱ τὰ τοῦ Λυκόφρονος πρὸ ἡμῶν σχολιάσαντες: interdum schol. breuiora male, Tzetzes recte explicat verba, vt v. 1031. γράφων. Quum autem non vnius aetatis atque auctoris esse videantur, fortassis ea, quae Vitt. 2 et 3. continent, sunt, vt coniicit Thryllit., Demetrii Triclinii, vel Constantini Lascaris, cuius glossas inter lineas positas exhibet Cod. Matritensis. cf. Fabric. Bibl. Gr. Vol. III, p. 758. Interim tamen, quamvis, quinam confecerint ea, ignoremus, sunt bona pleraque, vt ex Indice patet Reichardiano, qui quaedam laudat, et interpretationem Lycophronis eximie iuuant. Indicem vocabulorum gr., vti Potterus et Sebast. dederunt, plane diffingendum ac nouandum putauimus. Qui quidem eum vocabulis Lycophronis omnibus ornarunt, ita tamen, vt Nomina Substantiua et Adiectiua eodem casu ac numero, atque Verba eodem tempore ac numero, quo dederat Lycophron, redderent: quod sane parum vel nihil ad graecitatem Lycophronis in-

telligendam valet. Itaque hac ratione relicta, ad exemplum Lexicorum confeci Indicem, qui verba et formulas dicendi exhiberet omnino omnes, vt is, qui loca plura inter se et cum aliorum scriptorum locis comparare, et graecitatem poetae nostro propriam cuperet penitus cognoscere, haberet, vnde sibi consuleret. Vocabula in Lexicis nondum occurrentia asteriscis distinguenda curauimus. Praeterea adiecimus Indiculum vocabulorum quorundam Tzetzianorum in Lexicis, quae exstant, non obuiorum. Elenchum auctorum, qui in scholiis Tzetzarum passim laudantur, hinc illinc emendauimus, additis simul rebus, quarum causa a scholiastis citantur. Indicem rerum, quarum in scholiis sit mentio, cum geographicum, tum historicum, ne res quaedam, vt apud Sebastianum, qui geographicum ab historico dispescuit, bis traderentur, coniunximus, et multis partibus pleniorem emendatioremque dedimus.

Reliquum est, vt de Codd. Mss., quorum ope in adornanda hac editione nobis contigit vti, exponamus. Quod ad Vitebb. attinet, quos olim Erasm. Schmidtius versauit, et Thryllit. postea contulit, quaedam Reichardus quidem in praefatione iam occupauit, pleraque tamen, cum vbique breuitatem sequeretur, et in quibusdam non satis accurate versatus videretur, nobis supplenda reliquit. Praemonendum est, ne quis in ipsis Codicibus labatur, nos ei, quem Reichardus tertio loco posuit, longe, vt nobis videtur, vetustiori, cum Thryllitzschio secundum, et alteri, ab Aristobulo Apostolio, filio Michaelis Apostolii, haud dubie demum seculo XVI. conscripto, tertium dedisse locum. Errat autem Reichardus, ratus, hos tres Codd. omnes non ascendere vltra seculum XV. aut XIV. Non

dubitamus ad eius partes accedere, ſi ſpectemus, quem nominamus alterum Codicem, eumque vel ad finem ſeculi XV. vel initio ſeculi XVI. eſſe ſcriptum credimus. Tertius autem, vti modo commemorauimus, ſeculi eſt XVI. Nihil autem vidiſſe videtur, quum primum membranaceum eiusdem fere aetatis eſſe opinaretur; nam ſi quid iudicare poſſumus, etiamſi non ipſo, quo vixit Tzetzes, ſeculo, h. e. XII., certe XIII. eſt ſcriptus, nam primam, quam dicunt, recenſionem ab Iſaac. Tzetza factam et longe pauciora continet altera a fratre Ioanne emendata et aucta, qua de re poſtea dicendi erit locus. Opera de noſtro, quem Ciza ſeruat, dicendi, quum iam in Progr.: *Notitia et Recenſio Codd. Mſſ. qui in bibliotheca Epiſcopatus Numburgo-Cizenſis aſſeruantur*, *Part.* III., *anno* CIƆIƆCCCVIIII, diligenter de eo diſputauerimus, ſuperſedere iam poſſemus; at cum eiusmodi libelli ſcholaſtici raro in manus virorum doctorum, vbique diſperſorum, incidant, et rarius fines patriae transgrediantur, pauca huc pertinentia inde repetere liceat. Eſt is formae quadruplicis, et in charta ſolida nitide, quanquam non ſemper accurate, ſcriptus. Eum autem in Italia a Graeculo anno 1438 eſſe conſcriptum, verſus lingua italica fronti eius praemiſſus, verba graeca ab initio et ad extremum adpoſita, et annus ipſe in extremo additus, confirmare videntur. Aetatem quidem Vit. 1. quam diximus, non attingit; attamen aetate et loco praeſtat Vitt. 2 et 3. atque e Cod. vetuſto recenſionis prioris deſcriptus omnia bona cum Viteb. 1. habet communia. Suppeditat enim cum Vit. 1. lectiones in Lycophrone optimas et ſibi proprias, vt v. 55. καταβροχθέντος pro καταβρωθέντος: v. 290. τάφρων pro τάφρος: βρύουσαι pro βλύουσαι: v. 506. ἐκτετμημένους

pro ἐντετμ.: v. 620. ἀμφ' ἐτητύμους pro ἀμφιτητύμους, et al. In fcholiis vero longe plures contextui ac graecitati fcholiaftarum aptiffimas praebet lectiones, quarum nullam adhuc laudarunt editiones, ne Sebaftiana quidem ad plurimos Codd. emendata, vt ad v. 911. τρίτον pro τοῦτον, quae lectio inepta omnes obfidet editiones: ad v. 743. συσπῶσα τὸ pro συσπόσατο, quae lectio aeque inepta eft: v. 939. οἱ Ἄβαντος pro Ἄβαντες, quae lectio Cizenfi modo propria: v. 1232. Ἐλύμων pro Σολύμων: v. 1294. Μέμφις pro Μέμφη, et plures alias. Hinc fatis apparet, Cod. Ciz. cum Vit. 1. lectiones fuppeditare meliores omnibus Codd. Sebaftiani, poftea vero vel a Io. Tzetza, vel a librariis corruptas, eosque effe reliquis Codd. antiquiores. Confirmat etiam lectiones adhuc incognitas, et a Sebaftiano primum e Codd. Mff. optimae notae prolatas. Sunt ei cum fcholia quaedam, quae omnes omnino editt. ignorant, vt ad extr. v. 663. πευκίως fqq., tum quoque, quibus Sebaftiana primum eft aucta. Supplet praeterea verba fingula et loca nonnulla, quae in editt. omnibus, adeo in Sebaft. adhuc imperfecta leguntur. Scholia quaedam transpofita et alieno loco haud dubie e margine, cui addita fuerant, illata fenfumque verborum turbantia, fuo loco reponit. Interim tamen Sebaftiani libidini, fcholia faepius e fede veteri eiiciendi inque aliam transferendi, non femper fauet, et, nifi fallimur, iure meritoque, quum interpretes viam non eandem premant femper et perfequantur, quae cuique videatur recta effe ac trita, et quae ordini verborum fcriptoris pertinaciter inhaereat. Conftat, iam Potterum numerum fcholiorum, et fcholia ipfa, quae editiones exhiberent priores, auxiffe, Sebaftianum vero e collatis XVI Mff. iterum addidiffe plura Potterianis, quorum

multa, immo permulta Codici noſtro cum Vit. 1. deſunt. Neque tamen velim eum putes mutilum et incuria librarii corruptum ac truncatum. Codex enim noſter cum Vit. 1. ſcholia quaedam, quae in Codd. Mſſ. aliis, et in editt. quae exſtant, pluribus verbis ſunt commemorata, in breuius contrahit: alia, quae paene iisdem et interdum pluribus iterantur verbis, non ſolet iterare: nonnulla loca, inprimis poetarum veterum, ſcholiis quibusdam ſubiecta non ſubiicit: minora adeo quaedam ſcholia, quibus Codd. reliqui ſunt inſtructi, plane omittit. At ne quis hos duos Codd., caeterum praeſtantiſſimos, arbitretur mutilos et imperfectos, tenendum eſt, fontem, e quo hauſerint, plura non habuiſſe, quae in prata ſua deriuarent, et inſequentibus demum temporibus plura, quae Codd. alii et editt. vulgatae praebeant, ex aliis riuis eſſe eo inducta, fontemque ipſum eſſe inde auctum, interdum quoque turbatum. Codd. autem Ciz. et Vit. 1., vt bona, ſic vitia quoque habent communia, e. g. lectiones deprauatas, lacunas, in vtroque tamen plerumque relicto ſpatio, transpoſitos vel omiſſos Lycophronis verſus, vt vv. 242 et 243, 708 et 709, ſcholia traiecta vel praetermiſſa, inprimis longiora, et alia. At ſicut fratres gemelli natu quidem, vultu multisque aliis, non tamen omnino omnibus partibus ſibi ſunt ſimiles, ſic etiam hi duo Codd. ab initio vnum eundemque habuerunt fontem, ſed quum fons iſte deinde difflueret in varios ac diuerſos riuulos, hinc illinc aliis aquis adfluentibus turbatus profluxit. Differunt itaque, ſed in minutiis, quae non Tzetzarum, ſed gloſſatorum et librariorum eſſe videntur, nullo vero modo a ſe, vt a Vitt. 2 et 3. qui ſecundae haud dubie ſunt recenſionis, et a Codicibus aliis diſcedunt.

Hinc premitur nunc Vit. 1. nunc Ciz. vitiis, iisque plane diuerſis, hinc habet nunc Vit. 1. nunc Ciz. meliora ſibique propria. Sic Vit. 1. bene in Lycophrone v. 319. ἅλμα, v. 547. γάμους, v. 552. Φηραίοις, v. 608. σπάσονται, v. 868. λογχούρου, v. 878. ἐκβεβρασμένους, Ciz. vero male ἄλσος, γάμοις, Φηραίους, ἀποσπάσονται, λογχύρου et ἐμβεβλυσμένους, quae omnia ſunt vitia librariorum. Contra bene Cizenſ. v. 525. κοιράνῳ, v. 664. σκάφη, v. 786. βομβυλίας, v. 1013. γόργης, v. 1294. πλάτιν, Vit. 1. vero male τυράννῳ, σκάφει, βομβυλείας, γόρτης, πλᾶτιν. Idem, et quidem ſaepius accidit in ſcholiis, in quibus modo hic, modo ille praebet lectiones meliores, modo hic, modo ille addit aliquid, vel omittit. Accidit autem, vt librarii eorum inciderent in verba in Cod. quo vterentur, peſſime ſcripta, vel compendiis ſcribendi obſcurata, vacuo ſpatio relicto, quod caperet ea, neque expleuerunt, neque mutarunt. Librarii contra Vitt. 2 et 3. ingenio vel potius libidini ſuae indulgentes, nullo ſpatio relicto, eiusmodi verba gnauiter videntur correxiſſe, atque ita ſaepe aliena intruſiſſe. Praeterea tenendum omnino videtur, in Codd. Ciz. et Vit. 1. omnia deeſſe, quae carpant Lycophronem, et quae Tzetzae nomen et doctrinam iactitent, quae omnia non Iſaacii, ſed Ioannis Tzetzae eſſe poſtea oſtendemus. Itaque Codd. Vit. 1. et Ciz. ſi comparaueris cum Vitt. 2 et 3. hos ab illis multis diſcedere partibus intelliges. Etenim hi ſaepius et acerbius reprehendunt Lycophronem: nomen et doctrinam Tzetzae verbis magnificis laudant: verſiculos poetarum longe plures quam Vit. 1. et Ciz. oſtentandae doctrinae cauſa allinunt: omnia in Vit. 1. et Ciz. modeſte dicta arroganter dicunt, et prae ſe vbique ferunt κατ' ἐμέ, ἐγὼ δέ φημι, ἐῤῥέθη, ὄπισθεν εἶπον: longe

plura quam Vit. 1. et Ciz. praebent, quae quum saepius turbent ordinem verborum, postea, in altera scilicet recensione, interposita videntur: Eudociam saepe reddunt ad verbum, adeo cum vitiis, inprimis Vit. 3. qui quoque saepius cum Phauorino consentit: repetunt interdum rem, in Vit. 1. et Ciz. breuiter commemoratam, pluribus verbis: habent etiam quaedam scholia, quae Vit. 1. et Ciz. ignorant: lectiones exhibent contextui aptiores, et sane dignas, quae praeferantur lectionibus Vit. 1. et Ciz. et quae sine dubio ab eo, qui alteram recensionem edidit, sunt emendatae: desunt vero iis etiam quaedam, quae vel Io. Tzetzes in recensione altera omiserat, vel quae ab aliis glossatoribus post Io. Tzetzam sunt addita. Denique Vit. 3., vt hoc addamus, plerumque, adeo in vitiis, consentit Cod. Baroc. vnde, vtrumque ex eodem fonte haustum esse, patet. Originem autem suam Codd. Vitt. 2 et 3. debent fonti vni eidemque, pleniori tamen ac diuerso ab eo, e quo fluxerunt Vit. 1. et Ciz. In plerisque consentiunt, in singulis tamen, vt fit, dissentiunt: interdum lectiones Vit. 2. interdum vero Vit. 3. sunt praeferendae; attamen in Vit. 3. lectiones quasdam Vit. 2. non satis aptas paullulum esse inmutatas interdum atque emendatas, et hunc aetate superare illum, inde apparere videtur. Neque carent ii vitiis, vel vtrique, vel vni soli propriis.

Quum autem paullo ante Eudociae fecerimus mentionem, eamque secutos esse Codd. Vitt. 2 et 3. dixerimus, liceat iam de hac ipsa, eiusque Dictionario historico-mythologico, quod Ἰωνιά, Violarium, inscripsit, ratione tamen scholiorum nostrorum modo habita, pauca adiicere. Eudociam seculo vndecimo post Christum natum vixisse, et circa annum huius seculi septua-

gesimum secundum mortuam esse inter auctores constat, vnde quoque Violetum suum, a Villoisonio primum in Anecdott. graecis Tom. I. editum, quosdam annos ante, quam ex hac vita discederet, conscripsisse eam dubio caret. Etenim, vt e praefatione ipsius Violario praemissa patet, id viuo et imperante Romano Diogene, coniuge, cui dedicauit, et qui ao. 1071. est interfectus, edidit, et hinc diu ante collecta vndique in ordinem redegisse ac composuisse videtur. Attamen sunt, vt Heynius in multis locis Obseruationum ad Apollodorum, et Meinecke in Obseruatt. in Eudociae Violarium, quas Heerenii et Tychsenii Bibl. vet litterat. et artis Part. V, p. 26. sqq. et Part. VI, p. 25 sqq. exhibet, aliique horum duumvirorum auctoritatem secuti, qui scholia Tzetzarum in Lycophronem, post tempora Eudociae demum edita, ab hac exscripta esse opinentur. Quos quidem videtur fefellisse ipse Villoisonius, qui in Praefatione Eudociae Violeto praemissa pag. X. eam mythologica ex interpretibus poetarum graecorum, Homeri, Hesiodi, Theocriti, Lycophronis aliorumque, collegisse et dispofuisse commemorat. Dubitare tamen licet, an hic vir doctus Tzetzarum scholia in Lycophr. intellexerit, immo potius eum scholia ab interpretibus veteribus in Lycophr. conscripta, et ab ipsis Tzetzis in scholiis suis vv. 1017. 1226 et 1446. laudata intellexisse verisimillimum est. Eudociam autem ipsam fuisse priorem fratribus Tzetzis, atque Violetum, antequam scholia Tzetzarum in Lycophr. ederentur, conscripsisse, iam Censor Violeti in Bibl. Crit. Vol. II. P. III. p. 7. his docuit verbis: *Nam Eustathius et Tzetzes fuerunt quidem post Eudociam, sed ex iisdem, quibus illa, veterum fontibus hauserunt;* nos autem eam non tantum ex vno eodemque fonte cum Tzetzis,

ſed etiam hos e Violeto eius antea iam vulgato plura hauſiſſe, ſaltem haurire potuiſſe, et multa loca ſcholiorum Tzetzianorum ex Eudociae Violeto, atque Eudociae Violeti e ſcholiis Tzetz. emendari, immo quoque expleri poſſe, iam commonſtrare tentabimus. Nec eſt, quod nos impediat, quominus Tzetzas, inprimis Ioannem plura, in quibus diſcrepat a fratre Iſaacio, h. e. a prima ſcholiorum recenſione Codd. Vit. 1. et Ciz., debere Violeto Eudociae credamus, quod nunquam in ſcholiis fecerint eius mentionem, nam ne vnius quidem Grammatici et ſcriptoris, qui eadem aetate vel paullo ante eos vixit, et quem compilarunt, exceptis ſcriptoribus veteribus, in ſcholiis meminiſſe ſuſtinuerunt. Idem vero etiam cadit in ipſam Eudociam, quae et ipſa, forſan de more iſtius aetatis, nusquam memorat auctores, quorum loca congeſta in Violetum ſuum transtulit. Nos ſcholia Tzetziana conferentes cum Eudocia animaduertimus, hanc quam plurima, adeo ipſius Lycophronis verbis, narrare, quae non niſi in eius Alexandram cadant, vt ad vv. 57, 61, 62, 555 et 831, collat. Eudoc. p. 314, 329, 322 et 24, quae quis dubitat quin Eudocia debeat veteribus Lycophronis interpretibus? Affert adeo verſum Lycophronis, cui tamen inter reliquos poetas ab ipſa laudatos locum non dedit, p. 238 l. 18: Βύμης καταλέκτριαι αὐδηέσσης, ſine dubio corruptum, nam, vt exhibet eum, in Lycophrone, qui meminit Βύνης v. 107 et 757, non legitur, nec legi poteſt. Dubia, quod omnino tenendum videtur, eſt fides Eudociae, vti Tzetzarum, vbi loca ſcriptorum laudant, quos non ipſi conſuluiſſe, ſed ex aliis Grammaticis cognouiſſe, et quorum loca iam ab his corrupta in libros ſuos videntur transtuliſſe. Sic Eudocia p. 406. a Lycophrone tradit Typhonem vocari δαίμονα ἑκατογκέφαλον, πολεμισθέντα καὶ κεραυνωθέντα τῷ Διΐ,

quod vero Lycophron plane ignorat. Idem Tzetzae ad v. 177. variant auctoribus Pindaro et Aeschylo, vel ab Eudocia, quae quoque horum poetarum sequitur auctoritatem, vel a veteribus Lycophronis scholiastis decepti. Codd. Vit. 1. et Ciz. raro, Vitt. 2 et 3. fere semper sequuntur Eudociam. Vnde fit, vt, vbi hi cum Eudocia errant, et lectiones plane corruptas praebent, illi lectiones exhibeant optimas; vbi hi singula vel plura omittunt cum Eudocia, illi lacunas istas expleant; contra vero, vbi hi cum Eudocia lectionibus sunt ornati bonis, illi eas corrumpant, et, vbi hi dant plura eaque meliora cum Eudocia, illi male ea omittant. Quis itaque est, qui non inde intelligat, Isaac. Tzetzam in Vit. 1. et Ciz. qui principem contineant recensionem, Eudociam, forte ipsi nondum cognitam, non esse secutum, neque ex eo fonte, e quo Vitt. 2 et 3. hauserint cum Eudocia, Ioan. vero Tzetzam in Vitt. 2 et 3. h. e. in recensione posteriori vel ex ipsa Eudocia, vel saltem ex eodem fonte, h. e. ex vett. Lycophronis scholiastis sua hausisse? Interim tamen, quum Eudociae Violetum ante iam, quam Io. Tzetzes componeret recensionem alteram, exstiterit, et Vitt. 2 et 3. cum Eudocia vitiis saepe premantur iisdem, quae nullo modo scriptorum, sed librariorum esse possint, facile inducor, vt Io. Tzetzam in recensendis et emendandis Isaacii fratris scholiis Eudociam potius, certe saepius, quam veteres secutum esse scholiastas credam. Occurrunt quoque loca in Vitt. 2 et 3. quae omnia ex Eudocia ad verbum repetunt, verbis modo interdum paucis aucta, e. g. ad v. 69. που καὶ ἐν τῷ γάμῳ, vbi Eudocia bene modo που, omissis ἐν τ. γ. et sine dubio a Io. Tzetza additis, et sic quoque in aliis locis: quae cum postea demum adiecta videantur, Eudociam aetate priorem fuisse sit verisimile. Nec multum abest, quin,

cum Vit. 3. veſtigia Eudociae magis premat, quam Vit. 2., et lectiones quasdam exhibeat cum Eudocia exquiſitiores, a Io. Tzetza ſcholia iterum iterumque perluſtrata, et praeeunte Eudocia eſſe emendata credamus. In quibusdam vero locis, vbi Eudocia ſola videtur ſapere, Io Tzetzes ab ea receſſit, et haud dubie ea, quae dabat, aliis debuit. Habet itaque Eudocia, quae inferviant emendandis Tzetzarum ſcholiis; habent vero etiam Codd. noſtri, Vit. 1. inprimis et Ciz., quae Eudociae vel a librariis, vel, vt mihi videtur, a typographis quoque corruptae conſulere, eamque ad integritatem ſuam reuocare poſſint. Quae vero ſint eiusmodi loca, notae ſcholiis ſubiectae docebunt.

Phauorinus quoque a nobis ſaepe in notis laudatus magis recenſionem poſteriorem ſcholiorum Tzetzianorum, inprimis vti eam Vit. 3. praebet, quam priorem Vit. 1. et Ciz. videtur eſſe ſecutus. Hunc autem conſtat Lexicon ſuum ornaſſe non interpretationibus verborum, locorum et rerum, quas ipſe perlegendis diligenter et tractandis ſcriptoribus graecis cognouerit, paullatimque digeſſerit, ſed vndique bona mala, integra corrupta, multa etiam ſine iudicio atque feſtinanter in id congeſſiſſe, quod ipſi iam conferentes eum cum ſcholiis noſtris videmur plane perſpexiſſe. Tam multa autem debet ſcholiis in Lycophr. Tzetzianis, vt, ſi accideret aliquando, vt ea perirent, ex eius Lexico reſtitui poſſe fere omnia perſuaſum habeamus. Quae quum ita ſint, facile intelligitur, multa eſſe Phauorino, inprimis in locis, vbi auctoritate Lycophronis vtitur, quae ad ſcholia Tzetzarum ſaepe a librariis deprauata emendanda, omiſſa in iis ſupplenda, atque lectiones eorum veras confirmandas, falſas vero corrigendas bene adhiberi poſſint. Sic praebet lectiones ab omnibus Codd. Mſſ. et

editt. alienas, easque veriſſimas et contextui aptiſſimas, ut ad v. 15. n. 6. ἱππικῶν ἀγώνων pro ἱππικῶν, v. 55. ἢ φλοιδούμενος pro καὶ φλοιδ. v. 80. ῥέω pro ῥήματος: v. 260. bene ſupplet ἀετός: v. 786. verbis δὲ καὶ — δίφθογγος γραφήσεται bene ſubiicit ſolus οἷον, et al. Confirmat etiam lectiones meliores Codd. Vitt. 2 et 3. vt ad v. 79. ἄμαθον pro ἄμμον, v. 796. ἐκεῖ pro ἐκεῖνοι. Phauorinum autem plerumque cum Codd. noſtris, inprimis Vit. 3., vt ad v. 49. ἀπηθανατίσθη pro ἀποθανίσθαι, οὖσαν pro εἶναι, et τὴν κῆρα pro τὴν μοῖραν, et multis aliis in locis conſentire, interdum tamen etiam ab iis diſſentire, quum exempla conſenſus huius et diſſenſus vbique in notis proſtent, non attinet iam pluribus oſtendere. Cauendum tamen ei erit, qui eius auctoritatem velit ſequi, ne cum ipſo, ſaepe feſtinanter et oſcitanter aliorum Grammaticorum ſcholia exſcribente, temere labatur. Non raro enim feſtinatione eius accidit, vt Grammaticorum aliorum ὡς ἔφην, ὡς προεῖπον, κατ' ἐμὲ adderet, tanquam id, quod hi explicarunt, ſuum ipſius eſſet, vt ad voc. ἱπποτέκτων, coll. ſchol. Tzetz. ad v. 930. Accidit adeo, vt plane aliena ſcholiis ſuis allineret, et quae eſſent non ſcholii ab eo exſcripti, ſed eius, quod in auctore, quo eſt vſus, mox ſequebatur: cff. quae obſeruata ſunt ad v. 270. vbi ad τρυτάνης adiicit αὖθις· εἰς τοὐπίσω, quod pertinet ad verſ. ſeq.: ad v. 522. Δρύμας interpretatur in Lexico ſuo, vti Tzetzes, ſed cum eodem quoque addit interpretationem voc. πρόφαντος, quod plane nil facit ad Δρύμας: ad v. 867. κωλῶτις· κωλὶς — γῆ miſcet cum ſchol. Tzetzae ſeq. καὶ 'Αλεντία — quod nil habet, quo κωλῶτις explicetur.

Supereſt, vt nunc de auctore ſcholiorum noſtrorum, et de recenſione eorum duplici, cuius ſaepius mentionem fecimus, ita exponamus, vt quisque de iis rectius, quam adhuc factum eſſe videtur, iudicare poſſit. Iam olim

omnes fere, iique viri doctiſſimi, vt Küſterus, Potterus et Bentleius ad Horat. p. 45. quorum auctoritatem quoque ſecutus eſt Seb., epiſtola Io. Tzetzae ad Protonotarium Baſilium (Seb. male: regium) Achridenum ſcripta et a Lud. Küſtero e Cod. Pariſ. primum in lucem edita, confiſi, ſolum Io. Tzetzam eſſe eorum auctorem exiſtimarunt, multique adhuc ſunt, qui vel iis conſentiant, vel rem, ſane dubiam, in medio relinquant. Equidem quum haec ipſa ſcholia nondum, vti iam factum eſt, tractaſſem, dubius quoque haerebam, ad quorum partes tranſirem, auctoritate tamen antiquitatis, quae vno conſenſu Iſaacium Tzetzam eorum auctorem nominat, adductus, ſemper eo inclinabam, vt iis magis, qui haec ſcholia ab Iſaacio, quum qui a Io. Tzetza arbitrarentur ſcripta, fidem habendam eſſe putarem. Diligenter autem collatis his ſcholiis et Codd. Mſſ. inprimis Vit. 1. et Ciz. cum Vitt. 2 et 3. et reliquis, quos Sebaſt. tractauit, deprehendiſſe videor, erraſſe et hos, qui Iſaacium, et illos, qui Io. Tzetzam ſolum ea compoſuiſſe opinarentur. Vtrique ſane multa habent, quibus ſententiam ſuam tueri poſſint. Qui enim cauſam Iſaacii Tzetzae agunt, teſtimonio vtuntur et Codd. omnium, adeo vetuſtiſſimorum, qui eum horum ſcholiorum auctorem fuiſſe inſcriptionibus arguunt, et ipſius fratris Ioannis, qui ea in Prolegg. ad Heſiod. illi verbis non ambiguis tribuit: καὶ τῷ ἐμῷ ἀδελφῷ ἐκπεπόνηται λίαν κάλλιστα καὶ φιλοτιμότατα περὶ τούτου ἐν τῇ τοῦ Λυκόφρονος ἐξηγήσει· ii vero, qui in diverſum abeuntes Ioannem eorum auctorem eſſe contendunt, teſtimoniis quoque, iisque grauioribus in hac re agere videntur. Laudant enim auctoritatem ipſius Io. Tzetzae in Chiliad. IX, 961. ἐν τοῖς εἰς Λυκόφρονα ἐμοὶ ἐξηγηθεῖσι, coll. VIII, 486. laudant epiſtolam eiusdem ante nominatam, argumenta petunt a ſimilitudine ratio-

nis dicendi, fabulas enarrandi, allegorias fingendi et fingula verba explicandi, quae in aliis eius libris dominatur, vt etiam ab oftentatione et fuperbia, qua, ficut in aliis ab eo editis libris, ita etiam in his fcholiis doctrinam fuam gloriofe extollit, aliorum vero per contemtum deprimit. Non erant adhuc inueftigata momenta, quae haec plane fibi repugnantia conciliarent, neque erat quispiam, qui huic repugnantiae ita occurreret, vt parti fatisfaceret vtrique. Tentabimus itaque (abfit autem verbo inuidia!) hanc difcordiam, quantum fieri poffit, componere, atque oftendere, vt e Codd. noftris perfpexiffe videmur, neque Ifaacium, neque Io. Tzetzam folum, fed ambo fratres fuiffe, qui coniuncta opera componerent haec fcholia, ita tamen, vt Ifaacius ea primum ederet, Ioannes vero recognofceret, emendaret ac multis partibus augeret. Liceat ergo ea, quae Ifaac. edidit, primam, ea vero, quae Ioannes recenfendo et emendando addidit, alteram nominare recenfionem. Atque quod ad epiftolam Io. Tzetzae ad Bafilium Achridenum miffam attinet, quae viros doctos primum turbaffe et in caufa fuiffe videtur, vt Ifaacium auctoritatis laude fraudarent, nefcio quid fraudis et oftentationis fubeffe femper fufpicatus fum, et fane fufpicari licet. Etenim quis fcit, annon fpuria, faltem a Io. Tzetza oftentatore, de dignitate cuiusque, adeo ipfius fratris, orta inter ipfos discordia c), vel Ifaacio iam mortuo d), fit ficta, et ita fubornata, vt opus fratris a fe emendatum multisque partibus auctum fibi foli vindicaret? Deinde fane eft, quod mireris, Io. Tzetzam,

c) cf. Iacobs ad Io. Tzetz. Homer. v. 143. fqq. et Pofthomer. v. 282.

d) nam praematura morte extinctus dicitur, cf. Potter. Comment. in Lycophr. ab initio.

captatorem cuiuscunque gloriolae, suique vnius ingenii admiratorem, tam liberalem fuisse, suique tam immemorem, vt librum a se compositum beneuolentiae modo et amicitiae causa alius auctoris nomine ornari pateretur. Fingas autem, eum id vere fecisse, an hoc quoque est beneuolentiae, postea palam et per litteras declarare, semetipsum, non vero illum, qui putaretur, esse huius libri auctorem? nonne huius beneuolentiae illiberalitas existimationi fratris magis nocuit, quam profuit? Vt vt sit, res est dubia, immo fide vix digna. Sunt, qui putent, Io. Tzetzam in Chiliad. VIII, v. 487 sqq. plagium fratri clam exprobrasse, qui ἐξήγησιν ab ipso in Lycophronem factam, tum cum discipulis Lycophronis Alexandram exposuisset, quasi suam venditauerit. Verum, vt mihi videtur, hi versiculi non Isaac. Tzetzam, qui non nominetur, sed alium quendam huiuscemodi furti accusant, quin potius, si spectaueris v. 486.: Ἀλεξάνδραν, εἰς ἣν ὁ Τζέτζης (nonne Isaacius?) ἔγραφεν ἐξήγησιν, auctoritatem eius tuentur. Nec verba loci alterius Chiliad. IX, 961. ἐν τοῖς εἰς Λυκόφρονα ἐμοὶ ἐξηγηθεῖσι, Isaacium plane priuant iure suo, sed Ioannem participem eius quoque esse et esse posse modo innuunt, ita vt coniuncto studio et Isaac. et Io. Tzetzes haec scholia conscripsisse dici possint. Neque sumus ii, qui Ioannem velimus defraudare iure suo, immo eum aeque bene, forte melius etiam, ac Isaacium, de Lycophronis Alexandra meritum esse contendimus. Multa enim habent haec scholia, quae Ioannis esse ita demonstrent, vt, qui negare audeat, plane caecutire videatur. Id autem omnes, qui hunc commentarium ei soli tentarunt attribuere, iam perspexerunt, exemplisque ex eo et aliis Io. Tzetzae libris allatis confirmarunt, cff. quae Pott. in ed. 2. commentario in Lycophr. et Iacobs Io. Tzetzae Iliacis p. XV. praemiserunt; nos

autem Iliacis eius, ſcholiis in Heſiodum, inprimis vero Chiliadibus collatis cum his ſcholiis non poſſumus non iis aſſentiri. Notae a nobis ſcholiis ſubiectae, inprimis horum loca, quae iisdem vitiis, quibus Io. Tzetzes in reliquis ab eo conſcriptis libris eſt obnoxius, vt ad v. 649. Ἀβῆνα, coll. Chill. II, 539. ſunt contaminata, vel quae eadem iisdemque verbis praebent, laudata adeo eorum interpretatione in Lycophronem, vt ad v. 84. coll. Chil. IX, 961. rem ita firmant, vt dubitationi locus relinquatur plane nullus. Sed ſuum cuique. Plerique quum aetate noſtra Io. Tzetzam ſolum eſſe horum ſcholiorum auctorem exiſtiment, noſtrum iam eſſe videtur, vt Iſaacii cauſam tueamur, eique poſtliminium eſſe oſtendamus. Non autem dubitandum eſt, omnes eo tempore, quo haec ſcholia primum edebantur, certo crediſſe, immo ſciuiſſe, ea ab Iſaacio Tzetza fuiſſe compoſita. Omnes enim Codd. Mſſ. ne vno quidem excepto, nomen eius fronti inſcriptum exhibent, idque etiam poſtea, quum a fratre Ioanne eſſent emendata ſcholia atque aucta, conſtanter cum editt. adhuc vulgatis ſeruarunt vsque ad aetatem noſtram, qua Sebaſt. editionem ſuam inſcripſit: Λυκόφρονος Κασσάνδρα, τὸ σκοτεινὸν ποίημα, καὶ εἰς αὐτὸ τοῦτο Ἰσαακίου, μᾶλλον δὲ Ἰωάννου τοῦ Τζέτζου ἐξήγημα. Conſentiunt quoque Hexaſticha et Tetraſticha Lycophroni praemiſſa, et in laudem Iſaacii, ſcholiorum auctoris, facta. Quum pater Tzetzarum, auctore ipſo Ioanne filio in Chil. III, 157 ſqq. quaſi alter Cato omnia egiſſe commemoretur, vt ingenium Ioannis omnibus diſciplinis liberalibus excoleretur, non dubium eſt, quin quoque Iſaacium, filium alterum, qui poſtea in vrbe Berrhoea munere ἐπαρχίας eſt functus, iisdem diſciplinis et artibus erudiendum curauerit, ita vt libris ad has litteras ſpectantibus deinde componendis operam dare poſſet. Hu-

ius vero doctrina cum aequalibus innotuiſſet, nemo eorum tunc videtur extitiſſe, qui, cum haec nomine eius ornata ſcholia ederentur, ipſum eorum eſſe et eſſe poſſe auctorem dubitaret. Traditur autem non tantum concinnaſſe ſcholia in Lycophronem, ſed etiam in Pindarum, quae dicuntur recentiora, cff. ſchol. Pind. Olymp. XIV, 74. ad extr. Heyne in Praef. Pindaro praepoſita Vol. I. p. 53. et Fabric. Bibl. Gr. Vol. II, p. 66. et Vol. III, p. 752. atque verſus iambicos de ortu et occaſu aſtrorum a nemine adhuc commemoratos, et nondum typis excuſos. Cod. Mſ. huius poematis aſſeruatur in Bibl. regia Monacenſi ſic inſcriptus: Ἰσαακίου Τζέτζου στίχοι περὶ ἀνατολῆς καὶ δύσεως τῶν ἄστρων ἰαμβικοὶ, quemadmodum Ignat. Hardt in Catal. Codd. Mſſ. illius biblioth. ad n. 287. docuit. Accedit huc, quod Ioannes ipſe eruditionem fratris praedicat, eique haec ſcholia in Prolegg. ad Heſiod. verbis ſupra iam commemoratis tribuit. Neque tamen, quum Ioannes hoc opus ſub nomine Iſaacii edidiſſe, et honori fratris tribuiſſe putetur, auſus fuiſſem affirmare, Iſaacium operis fuiſſe ſocium, immo id occupaſſe, niſi alia certiora, et ex ipſis ſcholiis eorumque Codd. Mſſ. petita, aſſerri poſſent argumenta, quae omnem remouerent dubitationem. Iam paullo ante, cum de Codd. noſtrorum natura et diuerſitate agebatur, dictum eſt, Codd. Vitt. 2 et 3. cum editionibus, quae nunc exſtant, longe plura, quin etiam interdum meliora Vit. 1. et Cizenſi, et ideo recenſionem poſteriorem ſcholiorum, vt Vit. 1. et Ciz. priorem continere. Quae vero diſcrepantia et rerum et verborum eſt tanta, vt componi nequeat, niſi ſumas, vel potius concedas, duo fuiſſe, qui haec ſcholia diuerſo plane modo ac tempore conſcriberent atque recenſerent. Leges modeſtiae, qua auctor cuiuscunque, adeo optimi libri, de ſe deque meritis ſuis loqui ſolet ac debet, Io.

Tzetzes in Chill. ſuis plerumque inſolenter violat, atque vbique nomen ſuum, clariſſimum quaſi et fulgore ſuo omnia alia ſuperans, pro oſtentatione ſua ingerit. Non ſufficit ei diuerſa ſequenti modo dicere: ἐγὼ φημὶ, κατ' ἐμὲ, ſed non pudet eum etiam dicere: ὁ Τζέτζης φησί, κατὰ τὸν Τζέτζην. Idem facit in ſcholiis, quae exhibent Codd. Vitt. 2 et 3, e. g. ad v. 53. εἴπερ ὁ Τζέτζης θέλω γράφειν: ad v. 719. ὁ Τζέτζης γράφει: ad v. 727. γράφων ὁ Τζέτζης φησί: ad v. 796. ὁ Τζέτζης γράφει καὶ λέγει, et ad v. 798 et 805. vbi ter nomen Tzetzae repetitur. Ab hac vero inſolentia plane abſtinent Codd. Vit. 1. et Ciz. omiſſo in omnibus his locis Tzetzae nomine, atque vbi Vitt. 2 et 3. venditant ſuum: ἐγὼ δὲ φημὶ, et κατ' ἐμὲ, Vit. 1. et Ciz. modeſte habent vel ἢ v. 813. et κατὰ τοὺς λοιποὺς v. 1048, vel, ne ſibi quidquam arrogare videantur, plane omittunt, vt vv. 886, 999, 1042. et all. locc. Nonne inde apparet, in illis ſuperbire arrogantiam Ioannis, in his vero ſe demittere modeſtiam Iſaacii Tzetzae? Legenti quidem primum loca quaedam, quae nominis Tzetzae faciunt mentionem, in mentem venit cogitare de Iſaacio, a fratre Ioanne vel laudato, vel emendato; verum omnibus locis et Chiliadum et ſcholiorum in Lycophronem congeſtis comparatisque, Ioannem nomen ſuum vbique oſtentationis cauſa venditare intellexi. Vnus modo locus in Vitt. 2 et 3. reperitur v. 17. num. 80. vbi Ioannes fratrem ſocium laboris his verbis: οὕτως ἡμῖν δοκεῖ τοῖς Τζετζίοις videtur innuiſſe, at modo videtur, nam quum non τοῖς Τζέτζαις, ſed τοῖς Τζετζίοις dicat, τὰ Τζέτζια quoque, ſi verbum a librariis non eſt corruptum, poteſt eſſe: *interpretatio Tzetzae, vti explicat Tzetzes*, κατὰ τὰ Τζέτζια. Legendum tamen omnino videtur τοῖς Τζέτζαις, et referendum ad ſolum Ioannem arroganter ſe efferentem. Vit. 1. et Ciz. modo

exhibent οὕτως ἐμοὶ δοκεῖ, quae erat prioris recenſionis lectio. Praeterea quum Io. Tzetzes ſolus ſapere ſibi videretur, et omnibus aliis ſe doctiorem ac ſapientiorem eſſe opinaretur, vt e quam plurimis patet locis Chiliadum, quorum modo duo ſatis eſt hic afferre e Chiliad. II, 31 et 609. vbi adeo Pindarum et Antiſthenem meliora docet his verbis: οὐχ οὕτως ἔχει, Πίνδαρε, μάνθανε δ' ἐκ τοῦ Τζέτζου, et: ἀλλ' οὐδ' ἐγώ, Ἀντίσθενες, ὁ Τζέτζης ἄρτι βλέπω, non mirum, eundem ſui oſtentatorem, aliorumque, ſi etiam Lycophronis, reprehenſorem et calumniatorem prodiiſſe in ſcholiis noſtris, ſeque eo ſapientiorem oſtendiſſe. Vbique iactitans peritiam hiſtoriae fabularis, Geographiae et rationis metricae acerbe ſaepe inuehitur in Lycophronem, a quibus contumeliis et iniuriis Vit. 1. et Ciz. vel plane abſtinent, vt e pluribus patet locis, quae hic repetere non attinet, vel ita ſibi temperant, vt nihil ſibi arrogare videantur, vt Vitt. 2 et 3. v. 616. ὁ δὲ σοφὸς οὗτος ὁ Λυκόφρων, οὐκ οἶδ', ποίᾳ ἀδείᾳ, ſed Vit. 1. et Ciz. modeſte, ὁ δὲ σοφὸς οὗτος Λυκόφρων, οὐκ οἶδ', ὅθεν, et v. 1146. Vitt. 2 et 3. τὴν Λάρισσαν κακῶς λέγει Λάρυμναν, Vit. 1. et Ciz. ἡ νῦν Λάρισσα καλουμένη. Quis eſt, qui non in his agnoſcat modeſtiam Iſaacii, in illis vero magniloquentiam Io. Tzetzae, vbique fratris molliter dicta poſtea exaſperantis? Quae Iſaacii modeſtia nos quoque adducit, vt ſcholia in Pindarum recentiora, quorum auctor ad Olymp. XIII, 74, p. 455. ed. Heyn. in Lycophronem ſe commentatum eſſe commemorat, et in quibus, vt in Codd. Vit. 1. et Ciz. nihil reperitur, quod arrogantiam arguat, non Ioannis, vbique ingenio ſuo indulgentis, ſed Iſaacii Tzetzae eſſe credamus. Alia quoque reſtant, quae ab Iſaacio haec ſcholia primum edita, a Ioanne vero deinde repetita et aucta eſſe oſtendant.

Multa autem ſcholiis noſtris in Vitt. 2. et 3. eſſe addita, quae abſint a Vit. 1. et Ciz. iam ſupra paucis diximus. Ea vero additamenta eſſe Io. Tzetzae, inde apparet, quia eadem tradit vel in Chiliadd. e. g. in ſcholiis ad v. 488. ad extr. φασὶ δὲ τινὲς — συός. coll. Chill. VII, v. 71. ad v. 511. verſus Staſini, coll. Chill. II, 711. ad v. 1206. ἀπὸ Ῥηγίου et ἰταλὸν γὰρ Τυῤῥηνοὶ τὸν ταῦρον καλοῦσι, coll. Chill. II, 343 et 345. ad v. 1452. ad extr. ταῦτα μὲν vsque ad v. 1457. coll. Chill. I, 52. vel in ſchol. ad Heſiod. vt ad v. 1204. πλανηθεὶς vsque ad βαθυδίνην εἰσὶ, coll. Heſiod. p. 50. edit. Heinſ. vel in Poſthomericis, vt ad v. 950. κατ' ἐμὲ κγ'. coll. Poſthom. v. 642. Longiores ῥήσεις a Vit. 1. et Ciz. omiſſae, vt ad v. 818. ἀλλὰ τὴν Ὀδυσσέως vsque ad v. 820. quum Ioannes non haberet, quod fratris interpretationi adderet, eamque emendaret, ideo etiam longe pauciores praebent lectiones varias. Deinde Vitt. 2 et 3. habent plura quam Vit. 1. et Ciz. in iis locis, vbi Eudociam videntur exſcripſiſſe, quam Iſaac. in prima editione nondum eſt ſecutus, ſed ad v. 829. cum Eudocia, a qua raro diſcedunt, pauciora quam Vit. 1. et Ciz. cff. quoque ad v. 45. n. 27. vbi ἡλίου, et v. 175. n. 151. vbi τὴν τοῦ Ἄκτορος θυγατέρα abeſt, quod tamen contextus poſtulat. Ne dicam, vt in multis notarum locis eſt monitum, multa in Vitt. 2 et 3. eſſe repetita et aucta, quae Vit. 1. et Ciz. breuiter attigerunt, multa quoque eſſe poſtea interiecta, quae orationem turbent et diſtrahant, vt ad v. 1278. ὥσπερ — Ἀρκάς. Atque quot loca poetarum, et quot ſcriptores et poetas laudant Vitt. 2 et 3. quos Vit. 1. et Ciz. ignorant! Omnia haec oſtentandae eruditionis cauſa Io. Tzetzes addidit, quae, ne quis ab eo omnes laudatos ſcriptores eſſe perlectos credat, vndique ex aliis ſcriptoribus et Grammaticis congeſſit; nam ne veriſimile quidem eſt, vt Iacobs in notis

ad Iliaca eius carmina abunde docuit, cum poetas, qui aetate eius iam periiſſe videantur, inſpexiſſe aut legiſſe. Conferas quoque, ſi tibi videatur, *Bibliothek der alten Litteratur* IV, p. 12. Anecdott. et Heyne in Praefat. ad Apollod. p. LII. Nec deſunt loca in ſcholiis, quae, cum rebus a Io. Tzetza in aliis libris traditis plane repugnent, Iſaacii eſſe videantur. Sic ad v. 58. filii Herculis telo interfecti, ſed in Chiliad. II, 229. in ignem coniecti dicuntur: ad v. 323. Orion dic. filius Iouis, vel Apollinis, ſed in ſcholl. ad Heſiod. p. 136. filius Hyriei, et al. Quae nullo modo poſſis conciliare, niſi ſtatuas, Io. Tzetzam, hominem, vt ipſe refert in Chiliad. I, 277. οὐδὲ γὰρ μνημονέστερον τοῦ Τζέτζου θεὸς ἄλλον Ἄνδρα τῶν πρίν τε καὶ τῶν νῦν ἐξέφηνεν ἐν βίῳ, vel ſui immemorem ſibi ipſi non conſtitiſſe, vel, quod veriſimilius videtur, quum Vit. 1. et Ciz. hic conſentiant cum Vitt. 2 et 3. dicta primum ab Iſaacio non mutaſſe, ſed integra ei reliquiſſe et intacta. Denique, quod non paruum ad ſententiam noſtram confirmandam habet momentum, Codd. Vitt. 2 et 3. hinc illinc ornant tam exquiſitae, et contextui tam aptae formularum et verborum lectiones, quas Vit. 1. et Ciz. ignorant, vt quisque, eas non deberi, nec deberi poſſe librariorum libidini, facile perſpicere poſſit. Sic in Hypotheſi n. 40. ἔτεμνον pro ἔπληττον; ad v. 51. n. 53. εἱμαρμένης pro εἰρημένης; ad v. 85. n. 15. ζῶον pro κῆτος; ad v. 143. n. 11. διεπόνουν pro περιῆγον; ad v. 176. λέγουσιν pro ληροῦσιν; ad v. 831. ἐμπαγεῖσαι pro ἐμπεσοῦσαι; ad v. 850. γενναῖοι pro νέοι; ad v. 1234. κάπυς et κάπυος pro κάπης et κάπητος; ad v. 1263. ἐλευθερωθεὶς pro ἐλευθερώθη καί; ad v. 1278. διῆγον αἱ σίβυλλαι pro διῆγεν ἡ σίβυλλα; ad v. 1332. πολεμῆσαι καὶ pro τολμῆσαι; ad v. 1379. παρεκελεύσατο pro παρεκέλευσε, et all. E quibus hactenus dictis nobis videtur ſatis apparere, duas eſſe ſcholiorum noſtrorum recenſio-

nes, priorem Isaacii, posteriorem vero Io. Tzetzae, atque ideo Σχόλια Ἰσαακίου καὶ Ἰωάννου τοῦ Τζέτζου inscribenda curauimus. Melius itaque Io. Tzetzes et suae et fratris famae consuluisset, si sibi non totum vindicasset opus, sed, se fratris commentarium in Lycophr. recensuisse, emendasse multisque partibus auxisse, aperte et ingenue esset confessus. Interim omnino est dolendum, a Seb. Paraphrasin Lycophr. graecam, cuius locum in Praef. excerpsit longiorem, et scholia vetustiora, quae Ori, Grammatici veteris, esse putat, in biblioth. Vat. seruata, in lucem non esse edita; quae vero, vt existimationi Tzetzae consuleret, eheu! non edidit. Nam haud dubie, quod Seb. ne auguratus quidem esse videtur, multa habent, quae ad Lycophronem ipsum explicandum et emendandum, et ad scholia Tzetzarum penitus cognoscenda, eorumque originem indagandam faciant, atque facere possint.

Caeterum si quid humani in hac Lycophronis et scholiorum Tzetzianorum editione paranda mihi acciderit, vereor autem, ne multa in tanta rerum et verborum copia sint futura, iudices etiam atque etiam precor, erranti, ξύγγνωμον γάρ ἐστι τὸ ἀκούσιον, humane quoque ignoscant, sibique persuadeant, ipsos me in rectam viam beneuole reductum et meliora edoctum maximo obstricturos esse beneficio.

Est denique a me praedicanda humanitas et beneuolentia Schaeferi, Prof. Lips. celeberrimi, cuius cura et diligentia contigit, vt hic liber a peccatis operarum, quantum fieri posset, purgatus prelum relinqueret.

Scribebam Cizae mense Maio MDCCCXI.

PRAEFATIO SEBASTIANI

AD LECTOREM BENEVOLUM.

Quod in humanis mortalium mentes mire afficit, atque ad ſe vnum veluti praecipuum ſtudia hominum mira neſcio qua occultaque vi, magnetis inſtar, indiſcriminatim attrahit, ſacra illa eſt, erudite ac beneuole Lector, ſemperque *) laudabilis clareſcendi libido. Id, quod *ſplendorem* Mundi non male nec inſicete quidem dixeris, quantum ipſam hactenus humanitatem iuuerit, quantumque humanae ſocietati adiumenti allaturum ſit, cum memoria temporum plane docet, tum hodierna potiſſimum experientia palam arguit, ita vt parergon omnino ſit, verbis velle probare.

Inter illuſtres, et, in poetica praeſertim facultate, magni nominis viros, qui aurea illa, quam effecerunt, Ptolemaeorum, Lagidae, Philadelphi et Euergetae aetate floruere, non vulgarem locum tenet inſignis Grammaticus ſimul et Tragicus poëta ex Chalcide Euboeae Lycophron, Soclei et per adoptionem Lyci Rhegini filius. Is circa Olympiadem centeſimam decimam nonam in

*) Laudabilis quidem, modo ponatur finis rectus, hoc eſt, Dei gloria iuuandique voluntas: ſecus execrabilis.

lucem editus, diligentique inftitutione primo apud parentem non ex ignobili rudique vulgo, mox apud Lycum, eximium virum et hiftoricum clariffimum (qui adolefcentis egregiam indolem miratus, in familiam fuam adoptarat) educatus, pofteaquam non paruum eruditionis fuae dederat argumentum, Alexandriam, Mufarum tunc temporis domicilium (Rex enim, litterarum amantiffimus, litteratos omnes, qua erat comitate, munificentia, humanitate, benigne excipiebat, liberaliter fouebat, suauiter excitabat, magna cum regni fui vtilitate et fplendore. Et fane, quid in rege aut principe pulchrius videri poteft, quam ornamenta illa confpicere, quae ad perpetuandam celebrem nominis memoriam faciunt, quaeque fubditos veluti manu ad omne honeftatis exemplar conducunt, quales Plato in republica bene conftituta defiderat? Et vnde, fodes, maior populorum felicitas, nifi ex litteris, quae a barbaris, a feris nos difcernunt? O quantum Principum intereffe deberet, hae bonarum artium legiones ne opprimerentur, mundi, dum florent, robur et decus!) Alexandriam igitur fe contulit annos natus fupra triginta, Philadelpho Aegyptum feliciffime moderante. Haud mora fuit, quin poeta nofter ciuitati innotefceret, complures, nec humiles illas aut inficetas, fabulas docendo; atque immortalis regis fauorem fibi pareret, compofito in illum, praeter alia in Optimates ipfamque reginam Arfinoën, anagrammate, quo Ptolemaeum ἀπὸ μέλιτος, id eft, mellitum et fuauem, eleganter appellabat.

Gratus iam regi, atque in confortio conuiuiisque faepiffime et ipfe adhibitus, quin etiam inter feptem Tragicos aeui fui praeftantiffimos (quibus propter numeri aequalitatem Pleiadum nomen fuit inditum) omnium calculis relatus, confilium inire coepit, qua po-

tiſſimum ratione poſſet ſe vel ſupra aemulos inſignire, qui quotidie qua ſermonibus, qua ſcriptis alterna aemulatione ſe euehere, et regis gratiam ſibi ſtudioſiorem conciliare, enitebantur. Hinc Callimachi exemplo motus, qui, quod poema illud de cauſis variarum fabularum, rituum et antiquitatum recens edidiſſet obſcuriſſimum, paſſim celebrabatur; ad tale opus concinnandum intenſiſſimum animum adhibere optimum duxit, quod vulgus, proceres, regem ipſosque apprime aemulos perculeret. Sumpto igitur de Priameiae virginis Caſſandrae vaticinio ſuper patrias clades praeſentiſſimo argumento, monodiam quandam tragicam, fabulis, hiſtoriis, documentis nobiliſſimis permixtam, qua potuit obſcuritate iambico carmine contexuit, numine afflatam vatem, atque in tenebricoſae carceris repagulis paene furentem per omnia tum nouitate rerum, tum verborum de induſtria ſelectorum inſolentia, tum tortuoſis demum locutionibus licentiorique ſyntaxi, feliciſſime imitatus. Dum enim Caſſandram calamitoſum Troiae excidium vaticinantem inducit, permulta immiſcet, quae non minus vtilia, quam iucunda ſunt. Pulcherrima ſane Graeciae Italiaeque, Aſiae Libyaeque monumenta oſtendit. Promit multarum gentium originem et familias praeclaras. Docet nomina regionibus, vrbibus, priuatis locis, fluminibus indita; frequentes colonorum mutationes, regnorum et vrbium conditores, ſtrages ingentes, priuatas caedes, multorum heroum egregia geſta, et ſceleratorum horrenda facinora; bella, nauales apparatus, incendia, rapinas, multiplices Deorum cultus, funeſta pariter et laeta illorum oracula, hiſtorias demum fabulasque fruſtra alibi quaerendas profert; idque eo tum verborum et ſimplicium et compoſitorum ſaepe

nimis obſoletorum, nec raro extraneorum, formarumque, quae inueniri poterant, monſtroſiſſimarum: tum magis tropicae orationis difficiliumque imaginum vſu, vt obſcuratiſſimus deſtinato conſilio redderetur ſenſus, totumque poema ſic maximis a capite ad calcem difficultatibus obſtructum, quaſi craſſis quibusdam ac plus quam Cimmeriis circumfuſum tenebris videretur. Hoc ſcilicet eſt tenebricoſum illud *) μονοπρόσωπον Drama, quod (mirum!) per viginti et amplius ſaecula ſtudioſos hactenus fatigauit, et Grammaticos mire torſit. Et ſane prae caeteris Dection quidam, Theon, Tiberii Claudiique temporibus inſignis, et Orus, illuſtres Grammatici, ſua in Lycophronem ingenia exercuiſſe feruntur; ſed quo euentu, incertum eſt: edax quippe vetuſtas, imperitia, barbaries, ſicut aliorum plurimorum, ita et illorum nobis labores inuiderunt [a]). Vnicum idque prolixum et eruditum, ex editis in noſtrum poetam commentariis, quod foediſſimas tempeſtates elapſum, incolume ad nos peruenit, Iſaacio Tzetzae vulgo tribuitur; verus tamen, ſi per invicta paene argumenta quid licet aſſerere, Ioannes frater, qui variam hiſtoriam circa

*) Conſuetudo fabulas μονοπροσώπως docendi diu quidem ante Lycophronem fuit, ſed hanc vnicam perſonam vaticinantem inducendi, princeps ille. Quamobrem erudito auctori apolog. diſſert. ſuper Danielem ſecundum LXX. haud grauate aſſentior, qui pag. 401 — 02. cenſet, Lycophronem ſacros Vates, nuper (Olymp. 126. an. 1. vt probabilius putatur) e ſacris Codicibus in Graecum conuerſos, imitatum eſſe. An vero Ionae hiſtoriam Herculi Perſeoque aptarit, et in verſ. 825 — 26. ad hiſtoriam de Lothi vxore prope Aſphaltitem lacum reſpexerit, haud facile dixerim, quum vtraque fabula iam diu ante ipſum conficta eſſet.

a) Aetate tamen Eudociae et Tzetzarum, qui eorum interpretatione haud dubie vſi ſunt, adhuc extitiſſe videntur, et poſtea demum Commentario Tzetzarum vberiore dignitate ſua et vtilitate priuati perierunt. *Müller.*

A. C. MCLXX. doctiſſime conſcripſit, auctor ſine controuerſia eſt. Quid enim, ſi ſtylus, ratio, reconditaque ex omnifaria diſciplina doctrina Chiliadum hiſtoricarum, nec non interdum ſcholiorum in Homerum, Heſiodum, Pindarum b), cum hisce Commentariis conferantur? An non vna plane eademque dictio methodusque tum in hiſtoriis referendis, tum in fabulis enarrandis, tum in allegoriis venuſtiſſimis excolendis, tum denique in verbis explicandis; idque nimia cum iactantia, aliorum contemtu, ſui demum *δοξολογίᾳ*, nominisque iterata ad faſtidium vsque appellatione? Porro ipſemet, etiamſi prolegomenis ad Heſiodum aperte illi tribuat hisce verbis: *καὶ τῷ ἐμῷ δὲ ἀδελφῷ ἐκπεπόνηται λίαν κάλλιστα καὶ φιλοτιμότατα περὶ τούτου ἐν τῇ τοῦ Λυκόφρονος ἐξηγήσει*, ſe tamen auctorem eſſe pronuntiat, et Chil. 9. hiſt. 298.

> *ἐν δὲ τοῖς εἰς Λυκόφρονα ἐμοὶ ἐξηγηθεῖσι*
> *καὶ περὶ τούτου ἔγραψα τότε τοῦ ζωΐλλίου.*

et ſcholiis ad Pind. Olymp. 4, p. 155, col. 1. edit. Oxon. c), vbi poſteaquam Iaſonis fabulam explicauit, ſtatim ſubiungit: *Εἰρήκαμεν δὲ τὴν ἱστορίαν πλατύτερον ἐν τῇ τοῦ Λυκόφρονος παραφράσει*, v. 174. Praeterea ſingulari epiſtola ad regium Protonotarium Achridenum d) palam profitetur, ſe quidem Commentariorum in Lycophronem auctorem eſſe, hunc vero ingenii ſui foetum Iſaacio fratri ex ſingulari erga ipſum amore donaſſe, eiusque illis nomen inſcripſiſſe; idque Phidiae, celeberrimi illius ſtatuarii, imitatione, qui vt amico Agoracrito gratificaretur, ſtatuae Iouis Rhamnuſii ab ſe

b) *in Pindarum*, id dubium, cf. Praefat. noſtram. *M.*

c) immo potius Pind. Olymp. XIII, 74. p. 455. ed. Heyn. *M.*

d) lego: Protonotarium Baſilium Achridenum. *M.*

elaboratae nomen eius inscripserit. Quam epistolam a Ludolpho Küstero in Suidam ex Cod. Mſ. Bibl. Reg. Parif. 2565. primum erutam, et a Io. Pottero initio sui in Lycophronem Commentarii denuo graece editam, quod magno veritatis argumento sit, immo rem fere extra dubitationem ponat, (neque enim credibile est, eum adeo gloriae cupidum fuisse, vt vel per ruinam fraterni nominis ad famam grassari voluerit, praesertim cum ipse scribat, fratrem sibi eximie carum fuisse) etiam Latine redditam iterare existimo [e]).

Vt vt vero sit, ratum est, hunc vnum tot inter eruditos Tzetzem, in omni scientiarum genere bene excultum, et arte praesertim Grammatica Criticaque praestantem virum, *atri*, quod Statius meritissimo vocat, *Lycophronis tenebris* [f]) eius enarrationis faces adhibuisse, sicque asperrimas illas salebras, quae omnia omnium aetatum ingenia plus minus remorarunt, inde submouisse, vt quiuis iam, qui plane non coecutiat, adire eas lustrareque facile possit. At modo non ita loquor, quasi velim tibi Tzetzem eximiae virtutis commendare, ac veluti omnibus suis numeris absolutum probare, quod nemini hactenus, ne diuinis quidem hominibus, concessum est, quum omnino necesse sit, naturam suam, defectum scilicet ac vitium, aliquatenus saltem prodat lapsa humanitas. Neque is sum, qui in omnibus illum sequi velim, quum futilia interdum pronuntiet, nec raro a communi opinione abhorrentia in medium proferat, idque vel magna cum ἀλαζονείᾳ, varias variorum auctorum aliqua de re,

e) Quum Commentar. Potteri hanc epistolam exhibeat, h. l. cum lat. interpretatione omittendam putauimus. *M.*

f) Stat. Sylv. V, 157. *M.*

mythologica praeſertim, ſententias ſine delectu ſaepe ingerat, adeo vt minus cautis ſagacibusque pugnantia loqui videatur; et ſane quorundam naſutulorum licet iniquam criminationem non euaſit. Haud igitur is mihi animus, ſed vero debitam merenti laudem afferere: niſi enim (dicam cum Peraxylo) operam ſuam Tzetzes in Lycophronem contuliſſet, facile potuiſſet quispiam noſtri poetae eruditiſſimum carmen, adeo tenebris inuolutum, tanquam inutile reiicere; et labores fortaſſe ſuos luſiſſent illi iidem, qui ipſum poſtquam impune compilarunt, alieno pallio tumentes, caeteris crudelius profciderunt. Procedat huc clariſſimus Canterus, *qui qualibet arrepta occaſione in Tzetzam ſine modo conuicia fundit* (verba ſunt aequiſſimi Potteri), *et virum doctiſſimum immerito ſaepe lacerat;* procedat, inquam, et, alienis redditis, illo nimirum fere inexhauſto, vt Reichardus loquitur, doctrinae graecae, antiquitatis et mythologiae apparatu, foetum prodat ingenii ſui: quisquilias ſane et contemnendas annotatiunculas. Praeterea in ſolidum argumentum ducat, quod afferit, (vt et Holſtenius in Steph. Byz. voc. Αἴνεια, aliique) Tzetzem Theonis vel aliorum in hunc poetam commentarios expilaſſe, tuncque condignam plagiarii notam illi inurat. At, bone Deus, quam fluxa humana indoles! Dum Tzetzem dente inuido mordet, dum foediſſime lapſum clamitat, dum plagii incuſat, laudes interim ex illius laboribus ſuo nomini libat, ſinceroque optat voto, (quod Pottero maxime omnium bilem commouit) extarent antiqua illa in Lycophronem ſcholia, ex quibus tamen ſua Tzetzem concinnaſſe affirmat, vt ſe poſſent magna laboris parte leuare. Dic, quaeſo te, bone Cantere, ſi ſcholia iſta in Lycophronem Tzetzianis antiquiora non vidiſti,

dum ais, ea facilius optari posse, quam contingere; qui id vales asserere? qua fronte plagium Tzetzae obiicere? Num pro te aliquis illi contemporaneus vel suppar est, qui testimonium perhibeat? Putasne, adeo rudem fuisse aetatem illam, vt tam nobile poëma, tam praeclaris enarrationibus illustratum atque excultum negligeret? aut contra tantae stultitiae homines aluisse, vt esset vel ex praeceptoribus, qui palam sibi arrogaret, quod iam dudum publico iure alienum esse sciebatur? ac si quis ludi magister, Homero- aut Virgilio-Centones sibi tribuens, publice auditoribus suis recitaret; quod tamen a quodam praeceptore in suis Commentariis factum queritur ipse Tzetzes Chil. 8, hist. 204. Sentio equidem, quid Cantero aliisque persuaserit, Tzetzem praecedentium Enarratorum scrinia compilasse: loca nimirum in Lycophronem, quae ex Dectione, Oro et ὑπομνήμασιν ab Etymologo, et ex Theone a Stephano Byzantino proferuntur, quae haud absimilia in Tzetzianis scholiis occurrunt; sed, eorum pace dixerim, tam praecipiti iudicio non est opus. Ergo Platonis plagiarium ideo dicemus Ciceronem, Homeri Virgilium, Plutarchi Dionem, Dioscoridis Plinium, aliorumque alios, quod, quum neminem αὐτοδίδακτον natura patiatur, priores auctores pro suo quisque argumento aut duces, aut magistros sibi praeposuerint, et illorum multa assumpserint? Quid plura? Decretorio tamen stilo iuuat rem diluere, insperatissimaque sententia decernere.

Tres tantummodo nominatim, vt notauimus, feruntur antiqui Lycophronei Dramatis enarratores. Laudantur quidem passim ὑπομνήματα in Lycophronem, et Eustathio plus simplici vice Lycophronis ὑπομνηματισταί, verum illi iidem eademue, quae praefati aucto-

res conſcripſerunt, an alii aliaue ſignificentur, incertum plane eſt. Ea quotquot fuerint ſcholia, omnia, praeter recentiora Tzetziana, temporis, cuncta dente ſuo conficientis et conſumentis, pabulum fuiſſe, vno iam ore pronunciatur. Attamen in Bibliotheca Vaticana membraneus extat Codex in 4 maiori, n. 1307. inſignitus, ex libris Fuluii Vrſini, conſtans foliis ſcriptis 112. iisque per incuriam luxatis. Solebant olim librarii inopes, quibus deerant membranae ad libros exſcribendos, antiqua exemplaria diſſuere, et ſcripturae alienae ſeu ſpongia ſeu vetuſtate deletae, ſuam ſuperlinire. Eiusmodi ſane eſt liber, de quo agimus, continetque Lycophronis Alexandram et Arati Phaenomena, vtrumque poema ſuis ſcholiis ornatum, vtrumque pari modo manuque ſub exitum ſaeculi noni, aut decimi exordium, quantum coniicere licet, minio exaratum. Priorem libri partem Lycophron occupat cum ſcholiis, Tzetzianis, vt ipſa iam Codicis aetate arguimus, antiquioribus, quae cui adſcribere debeam, ob initii iacturam neſcio: ſi tamen per quae apud Etymologiſtam ex antiquis in Lycophr. ſcholiis extant fragmenta quid iudicii ferre mihi liceret, Orum certe auctorem pronunciarem. Caeterum prologum eſſe quod deſideratur, facile ex *) alterius folii initio de-

*) Prius folium quaſi ad defectum ſupplendum ab imperita manu aliunde ibi aſtructum eſt, antiquius ſane, pertritum deteriorique manu ſcriptorio atramento exaratum, alia de re, nempe de ratione metrica, agens praeuiis hisce verbis: Γνώμη προτρεπτικὴ ἀπὸ τῶν προγυμνασμάτων τῆς Ῥητορικῆς; atque in fine paginae ex alia antiqua pariter manu de Eccleſiae catholicae puritate aſſertio legitur hisce verbis concepta: Τῶν ἁπάντων αἱρέσεων, ὥσπερ τινῶν βόθρων, ἡ ἁγία καὶ καθολικὴ ἐκκλησία ἐκφεύγουσα, καὶ ὑπὸ τῆς ἁγίας τριάδος σοφιζομένη καὶ ἐκδιδασκομένη ἐκβοᾷ.

prehenditur, quod situ obductum blattisque exesum, vt et in toto paene Codice cum suprema ora, tum margo extrema haec verba exhibet: — ὁ τοῦ Πριάμου ὑπογραφεὺς, ὃς παρὰ τοῦ Πριάμου ἐπιτακτεὶς, ἤκουε τῆς Κασσάνδρης μαντικῆς· θυγάτηρ γὰρ Πριάμου ἡ Κάσσανδρα. Μαντευομένην τὴν Κασσάνδραν τἀληθῆ, καὶ διὰ μῆνιν Ἀπόλλωνος ἀπιστουμένην, καθεῖρξεν ὁ πατὴρ . . . . . ἀκούειν τῶν χρησμῶν, καὶ ἀπαγγέλλειν αὐτῷ. Περιέχει δὲ χρησμοὺς τὸ ποίημα, καὶ τὴν ἀφ' Ἡρακλέος ἱστορίαν μέχρι τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς, ἔξωθεν παρεμπλεκομένης καὶ ἄλλης ποικίλης ἱστορίας. Νοητέον δὲ κατὰ τὴν ἐκτὸς ὑπόθεσιν τὸν Πρίαμον ἠρωτηκέναι τὸν ἄγγελον περὶ ὧν ἀπεφθέγγετο ἡ Κασσάνδρα· τὸν δὲ ἄνωθεν διηγούμενον ἅπαντα. Deinde statim poema exorditur, maiori charactere in medio ex accurato aliquo vetustoque exemplari haud perfunctorie quidem exscriptum, atque hinc inde ad marginem, vel, vt melius dicam, circumcirca coniecta sunt scholia eiusmodi, minori characteris schemate rarius, sententiisque fastigiatim subinde desinentibus, exarata.

Vers. 1. Λέξω τὰ πάντα] τοῦτο τριχῶς ἀποδίδοται· λέξω σοι ἀληθῶς, ὦ Πρίαμε, ἃ . . . . . ἀλλ' ἱστόρει. ἢ, ἅ μ' ἱστορεῖς, ὡς τοῦ Πριάμου πρότερον πυνθανομένου, κατὰ τὸ . . . . ὡς Ἀριστοφάνης· εἰ μὴ Προμηθεὺς εἰμὶ, τἄλλα ψεύδομαι. Θεράπων ἐστὶν ὁ προλογίζων πρὸς Πρίαμον· ἐκβάλλεται δὲ τὸ προοίμιον παρά τισιν· οὐ γὰρ φαίνεται ἐρωτῶν ὁ Πρίαμος.

Vers. 3. Οὐ γὰρ ἥσυχος κόρη] ἡ ἡσυχεστάτη etc. vt est apud Tzetzem.

Vers. 7. Σφιγγὸς κελαινῆς] αὕτη ἡ Σφὶγξ θυγάτηρ γέγονε Λαΐου, ἔμπροσθε μὲν εἶδος ἔχουσα λέοντος, ὄπισθεν ἀνθρώπου· φανεῖσα δὲ τοῖς ἐντοπίοις, εἶπε τοιοῦτο αἴνιγμα. Quo relato paruula aliquot adiiciuntur ab initio paginae a tergo, plane incomprehensibilia, post quae

Verſ. 24. Πελαργοχρῶτες] διὰ τὸ λευκόχροον. Φαλακραῖαι δὲ, ἀντὶ τοῦ Ἰδαῖαι. ὁ δὲ περὶ τὴν Φάλακραν τόπος, ὑψηλὸς καὶ ἄδενδρος, διὸ καὶ ταύτην ἔσχε τὴν προσηγορίαν.

Verſ. 29. Ἄτης ἀπ᾽ ἄκρων] Ἄτης λόφος ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον ἡ Ἶλιος· et reliquum, quod paucis agit de conſultatione et reſponſo Priapiſci Apollinis, vt apud Tzetzem videre eſt.

Βουπλανοκίστων] Λέσσης ὁ Λαμψάκειός φησιν etc. quae totidem verbis apud Tzetzem leguntur.

Verſ. 34. Τρίτωνος ἠμάλαψε] Τρίτωνος κύνα λέγει τὸ κῆτος· ὁ δὲ Τρίτων, υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Ἀμφιτρίτης. ἠμάλαψεν, ἀντὶ τοῦ· ἠφάνισεν.

Verſ. 37. Σμήριγγας ἐστάλαξε] φασὶ δὲ, αὐτὸν καταποθέντα ὑπὸ τοῦ κήτους διὰ τὴν Ἡσιόνην. Et ſic deinceps eodem tenore proſequuntur rariores annotatiunculae, quae paene omnes in Tzetzae Commentario aut ſummatim aut totidem verbis reperiuntur: complectentes vna cum textu paginas membraneas octoginta ſex et dimidiam, quae finem continet eiusmodi:

Verſ. 1466. Ἑλικτὰ] τὰ συνεστραμμένα.

Verſ. 1467. Λοξὸν] τὸν αἰνιγματώδη καὶ μυστικόν· ὅθεν καὶ Λοξίας ὁ Ἀπόλλων.

Verſ. 1471. Τρόχιν] τὸν ἄγγελον· οἱ δὲ τὸ ὄνομα τοῦ λέγοντος ἀγγέλου.

Auctores pauciſſimi laudantur, qui pariter cum ſua quisque ſententia vtcumque relata apud Tzetzem fere omnes occurrunt. Plerumque, vbi de herois alicuius natalibus ſummatim agitur, genealogicum ſpecimen exhibetur, vt, verbi gratia, in verſum 344. Vlyſſis genealogia exprimitur ad hunc modum:

Αὐτόλυκος καὶ Ἀμφίθεα.

Αἴσιμος — Ἀντίκλεια, ἧς καὶ Σισίφου Ὀδυσσεύς.

Σίνων Ὀδυσσεὺς

Λαοκόων.

Praeterea minima, ſi marginales aliquot et interlineares gloſſas excipias, verborum Lycophroneorum ratio habetur: nihil, quod ad rem Grammaticam pertineat, legitur: nulla denique periodus conſtruitur; idque de induſtria factum videtur: adiecta quippe ad calcem poematis non contemnenda enarratio eſt, ſcholaſtico more per duodecim folia vno tenore percurrens hoc modo: Λέξω τὰ πάντα νητρεκῶς, ἅ μ' ἱστορεῖς, ἀρχῆς ἀπ' ἄκρης, καὶ τὰ ἑξῆς· Εἴπω καὶ φράσω τὰ πάντα, ἅ μ' ἐρωτᾷς, ἀληθῶς ἀπὸ τῆς πρώτης ἀρχῆς. ἐὰν δὲ ἐπεκτανθῇ ὁ λόγος, συγγνώμην πάρεχε, ὦ βασιλεῦ· οὐ γὰρ καθάπερ τὸ πρότερον ἥσυχος οὖσα ἡ κόρη, τοῖς χρησμοῖς τὸ ποικίλον στόμα διέλυσεν· ἀλλ' ἄπειρον καὶ πολλὴν ἐκχέασα πάμμικτον φωνὴν, ἐκ τῶν δαφνηφάγων λαιμῶν ἐμαντεύετο φωνὴν, τῆς ποικίλης Σφιγγὸς τὴν φωνὴν ἐναπομαξαμένη καὶ ἐκμιμουμένη. Τούτων ὅσα τῇ ψυχῇ καὶ διὰ μνήμης ἔχω, ἀκούσειας ἂν, ὦ βασιλεῦ, καὶ ἀναλογιζόμενος καὶ ἀναψηφιζόμενος τῇ συνετῇ διανοίᾳ, διέρχου τοὺς δυσφράστους τῶν αἰνιγμάτων ὁδοὺς, ἐρευνῶν, ὅπου σε ἄγει ἡ ἀληθὴς καὶ σαφὴ ὁδὸς τῇ ὀρθῇ τρίβῳ, καὶ ἐν τῷ σκότει ὁδηγεῖ καὶ προάγει. Ἐγὼ δὲ τῆς ἀρχῆς τῆς βαλβίδος σχοινίου διαῤῥήξας, πρόειμι ἐπὶ τὰς τῶν ἀσαφῶν λέγων ἀφηγήσεις, πρώτην κρούσας ἀφετηρίαν, ὡς ταχὺς δρομεύς. Ἡ ἡμέρα τὸ ὑψηλὸν τοῦ Φηγίου ὄρους ἀκρωτήριον τοῖς ταχέσι πτεροῖς τοῦ Πηγάσου ὑπερεπέτατο, τὸν Τιθωνὸν ἐν ταῖς κοίταις πλησίον τῆς Κέρνης, τὸν τῆς σῆς μητρὸς ἀδελφὸν, καταλιποῦσα· οἱ δὲ ναῦται τὰ εὐμάλακτα σχοινία τῆς τετριμμένης πέτρας ἔλυον καὶ ἐχώριζον, καὶ ἀπὸ τῆς γῆς τὰς ἀγκύρας ἀπέσπαζον. αἱ δὲ πολύποδες καὶ λευκοχρώματοι καὶ ψυλαὶ (ψιλαὶ) καὶ λεῖαι καὶ εὐόφθαλμοι νῆες ταῖς κώπαις τὴν

περὶ τὸν Ἑλλήσποντον παρθενοκτόνον θάλασσαν ἔτυπτον, ὑπεράνω τῶν Καλυδνῶν νήσων τὰ λευκὰ ἄρμενα ἀφαίνουσαι, τὰ ἀκροστόλια, καὶ τὰ ἱστία ἐκτεταμέναι, ταῖς ἀπὸ τῆς ἄρκτου θερμοῦ ἀνέμου πνοαῖς. ἡ δὲ Ἀλεξάνδρα τὸ μαντικὸν καὶ μανικὸν στόμα ἀνοίξασα ἐκ τῶν ἄκρων τῆς βλάβης τῶν ἐκ τοῦ βοὸς κτισθέντων πύργων, τοιούτων ἀπ' ἀρχῆς ἤρξατο λόγων· Φεῦ, φεῦ ταλαίπωρε τροφὲ ἐμπεπρησμένη etc.

Hanc certe paraphraſin, quam illam eandem a veteri Pindari Scholiaſta appellatam exiſtimo, in lucem protrahere conſilium g) erat; ſed rem diligentius penſanti mihi non fuit graue de ſententia diſcedere. Quid inde vtilitatis futurum fuiſſet, quum totam Tzetzes interpolarit, auxerit, ſuisque apud ſe locis diſtribuerit? Accedebat ad hoc, non ſine lacunis compluribus ob frequentium litterarum iam exiliter exaratarum, moxque ſitu carieque deletarum iacturam edi potuiſſe: id, quod multo magis de ſcholiis ſentias velim, nullius plane momenti illis, in queis ſi quid boni eſt, in Tzetzianis non deſideratur. Itaque me-

g) O ſi hoc conſilium hanc paraphraſin, adhuc plane incognitam, ſimulque haec ſcholia antiquiora cum gloſſis interlinearibus in lucem proferendi non abieciſſet! maiorem ſane gratiam apud omnes graecarum litterarum et Lycophronis amantes iniiſſet, quam interpretatione ſua ſcholiorum latina. Verum in gratiam Tzetzae ſui, cuius cauſam, vt fides et dignitas eius conſtarent, contra Canterum agere tentauit, ſed male egit. Nam ex omnibus, ab eo prolatis, Tzetzam omnino ſecutum eſſe atque exſcripſiſſe haec ſcholia vetuſta, additis modo quibusdam, luculenter apparet. Paraphraſin vero hanc eſſe eandem, quam laudet Scholiaſtes Pindari recentior (male Sebaſt. veterem nominat) Olymp. XIII, 74. vix credibile eſt, nam verba eius: *εἰρήκαμεν τὴν ἱστορίαν πλατύτερον ἐν τῇ τοῦ Λυκόφρονος παραφράσει*, magis *ἐξήγησιν*, quum hiſtoria iſta plures v. 174. plagellas expleat, quam *παράφρασιν* proprie ſic dictam innuere videntur. *M.*

liori consilio sumto, specimen tantum vtriusque ad fidem conciliandam, et ad afflictam per magnam impudentiam Tzetzae famam reparandam, edere contentus fui. Addiuinent nunc furiosi isti critici et iniqui iudices, vnde tot fabulas, historias, elegantissimas potissimum allegorias, puta de Pegaso, Bellerophonte, Perseo, Gorgone, Minerua, Chimaera, Typhone, Proteo, Scylla, Pelope, Tantalo, Neptuno, Philocteto, Iasone, Medea, Tzetzes hauserit, quarum vix aliquid, aut ne vix quidem in antiquis illis scholiis occurrit [h]): ac tum vero non modo compilationis, verum etiam mendacii merito eum accusent, qui tam magnifice glorietur in vers. 177. scire se per seipsum et allegorias fuse venusteque tractare, et historias ample exacteque prosequi.

Caeterum hoc vnicum superstes Lycophronis poëma, foetus ille cultioris atque elegantioris Sphingis parenti suae quam simillimus, licet in nostrae Reipublicae theatrum ter decies hactenus (quinquies interprete suo comitatum) cum Graeco tum Romano pallio amictum variorum cura sit prolatum, non plus tamen, quam semel, aut bis, amice Lector, si certe non eximie excultum, et quale parens concepit comesque erudiuit, ingenuum; prae caeteris saltem tuo conspectu dignius, et scenae splendori non omnino impar, doctissimi viri Ioannis Potteri Britannici opera proscenium subiit Oxonii an. 1697 et 1702. Primus quidem Paulus Manutius (cuiusque suorumque eruditioni ac

h) Quid vero, si reliqua deberet Tzetzes Dectioni et Theoni, veteribus Lycophronis enarratoribus, qui tunc exstitisse adhuc videntur, vel adeo Eudociae, et aliis Grammaticis! *M.*

typographiae res litteraria mirum! quantum debet) Lycophronem cum Pindaro, Callimacho et Dionysii Periegesi Graece edidit Venetiis an. 1513. in 8. Triginta autem post annis circiter Arnoldus Arlenius Peraxylus ad exemplar M. Antonii Antimachi ita recognouisse emendasseque ait, vt inde studiosos magnam factam accessionem agnituros, et beneficium illud suum qualecunque plenius iam et cumulatius ad ipsos redundasse gratos professuros esse, confideret; sed longe sua eum opinio fefellit. Castigauit igitur, et cum Graeco Tzetzae Commentario, e Bononiensi Collegii S. Saluatoris Bibliotheca eruto, publici iuris fecit typis Basileensibus an. 1542. fol. Quam mutilum, indigestum, ac naeuis plane innumerabilibus deformem fuisse hunc Tzetzianum Codicem, (de contextu non memoro) quem nulla habita ratione Peraxylus temere edidit, et ex quo ad Potterum vsque omnes editiones fluxere, Stephaniana praesertim an. 1621. in 8. Potteri diligentia abunde arguit. Is enim singulari modestia atque eruditione iuuenis, ope duorum Mss. quos ei Bibliotheca Seldeniana et Barocciana suppeditarunt, accedentibus praeterea Gerbelianis et Graeuianis emendationibus, sic geminis curis Tzetzae Commentarium expurgauit et auxit, vt natiuae puritati restituisse speraret. Et sane (fateri iuuat) magnam in illum operam contulit, atque ad Lycophronem suo cum Enarratore emendandum illustrandumque non infirmo mehercule ingenio vulgarique iudicio accessit. Quod si res non ex voto aut opinione cessit, in librorum, quibus fuit vsus, Mss. defectum maior culpa coniicienda. Fecit, quantum potuit, ideoque merita laude non est priuandus. Neque vero stultus adeo sum, qui, quod alii non perspexerint, acerbius velim re-

prehendere, cum et ipſe, vt ſunt humana, poſterorum additamentis locum fecerim. Laboramus in commune, addimus paruum paruo ſinguli; nec praeſtantes doctrina et ingenio viri, qui ante nos ſcripſerunt, proſcindendi ſunt conuiciis, quod nec omnia, nec feliciter iuxta perfecerint.

Poſtquam iuuenilem animum acerbiſſima iniuria fractum leuare, et litterarum dulcedini totum adiicere coepi, conſilium fuit, prouinciam ab Alexandro Polito Florentino non ita pridem depoſitam haud deſultoria varietate aſſumere, et doctiſſimum Euſtathium, per tot vices quam inique iactatum, Latinis auribus totum tradere. Et reuera, poſt varios labores tres Iliadis libros ζ. η. ϑ. quinque illis prioribus a Polito Florentiae editis ſubſequentes, praelo paraui, fortaſſe, niſi cum cl. aliquot viris fallor, non contemnendos. Nam practerquam quod probum laudati interpretis inſtitutum religioſe tenui, omnia in Homerum ſcholia, quae ad Euſtathium illuſtrandum faciebant, inſuper adieci cum vniuerſis Homericis variantibus lectionibus ſuo loco diſpoſitis. Sed quum typographicum onus, quod ſuſtinere me poſſe imperioſa mihi fortuna negauit, bibliopolas ob diras temporum calamitates detrectare viderem, nec tantillum a Proceribus ſubſidii (bone Deus, quam pudet dicere!) poſſem extorquere, decretum fuit, dum ſpes aliqua affulgeret Euſtathii edendi, ad alium auctorem conuertere ſtudia mea, qui Euſtathio fortunatior, me in ſe operam ludere non pateretur. Itaque neme alius noſtro Lycophrone opportunior viſus, quum haud multa eſſent in Oxonienſibus editionibus, (ceterae ad piper amandari tuto poſſunt) quae bene placerent, contextu minus ſanis ſub-

inde lectionibus patente, Canteriana verſione, quam omnes hactenus improuide ſunt ſecuti, a poëtae mente ſaepiſſime abhorrente, Commentario incondite digeſto, et nonnullis (quis enim crediditſet, tam mutilum, deforme, denſisque naeuis obſitum fore, adeo vt ſolae emendationes ad duo circiter millia aſcendere videantur?) nonnullis, inquam, adhuc naeuis adſperſo. Opportunior igitur viſus, ſtatim ad Mſſ. auxilium ea ſedulitate confugi, vt quotquot in Romanis bibliothecis aſſeruantur, Lycophroneos Codices diligenti collatione verſauerim. Quamobrem, poëmate cum ſuis ſcholiis ex altera Oxonienſi editione accurate deſcripto, Vaticana primum, deinde Caſanatenſia, Barberina *) denique exemplaria pertinaci diligentia contuli. Mirum profecto, quam immenſam tum diſcrepantium verborum et ſententiarum, tum ſphalmatum, tum vocum et locorum deficientium, ſyluam inde ſuper Commentaria congeſſerim. Quibus vniuerſis pro tantillo meo ingenio perpenſis, haec reſtitui, iſta digeſſi, illa deleui, haec demum addidi (de orthographia aliisque leuioribus mendis non loquor) aſteriſcis diſtincta, prout ordo ſententiaque requirebant, habita ſemper Mſſ. eorumque praeſertim, qui accuratiores videbantur, praecipua ratione, quemodmodum in emendationibus (in quibus autem indicandis Codd. Mſſ. promiſcue ad confuſionem euitandam allegaui) videre eſt, adeo vt natiuae Tzetzem puritati reuocaſſe non immerito ſperare poſſim. Sphalmata vero et

*) In hac bibliotheca, praeter quem in Catalogo notauimus, alius extat Codex mutilus, nec alicuius momenti, incipiens a verſ. 6, deficiensque corruptis hisce verbis in v. 1146. Βούγριος, πόλις Λοκρίδος, παράκειται τῇ Θεσσαλίᾳ· Θεσσαλία γὰρ ἡ Λοκρίς.

discrepantia verba locaque significare omisi, ne re minime gentium necessaria perturbationem parerem. Quid enim, si ad tot emendationes tam magnam mendorum et variantium vim aggessissem? Vt igitur expeditae lectioni consulerem, selectis iis, quae ad sententiam restituendam conferebant, reliqua missa facere existimani. Quod tamen in contextu facere religiosum duxi. Itaque erutis ex cunctis Codicibus (quorum accuratam recensionem exhibeo) quotquot a vulgato textu discrepabant, lectionibus, additisque insuper iis, quas aliorum diligentia collegerat, carmen magis et ad poëtae mentem accedens, et rei traditae consentaneum, restitui: caeteras, quae quidem admitti posse videbantur, aut sententiae varietatem efficiebant, sub ipsum contextum, quae vero librariorum incuriam arguebant, ad calcem excudendas curaui.

Canteriana poëmatis versio, (Scaligerianam metricam nescio sane, quibus verbis efferam) quam paene omnes hactenus nimia facilitate amplexi sunt; immo, quod magis miror, Reichardus tanquam satis accuratam, multisque in locis intellectu facillimam commendauit; quam indigesta sit, et a vatis mente subinde abhorreat, tua, Bone Lector, patientia videre facile potest. Quapropter ex integro eam diligentissime recensui, emendaui, et singulis versiculis, immo vocibus religiose disposui, quod Canterum nimia licentia neglexisse iusta omnium querela est. Vt autem dramatis perspicuitati, cui nonnihil haec mea alioqui commendabilissima accuratio officere posse videbatur, consulerem, paraphrasin, non qualem Reichardus texuit, mutilam, angustam, infidam, sed absolutam, liberalem, fidelem concinnaui, quae et enarrationis vicem quodammodo gereret.

Integrum Tzetzae Commentarium Latine quidem fideliter reddere consilium fuit, vt iis, qui Graecam linguam aut ignorant, aut mediocriter sciunt, consulerem ac placerem; sed interpretationem hanc seorsum excudendam curaui, vt Graece doctis, hac opera minime indigentibus, obsecundarem. Quae a Tzetza allegantur testimonia, si duo triaue suspecta excipias, omnia recognita indicaui. De Bertrandi autem versione non memoro: is enim Regiensis Gallus Lycophronem cum scholiasta ex Basileensi editione in Latinum primus vertere aggressus, quo successu vulgauerit Basileae pariter an. 1558, in 8. non ignorant eruditi. Caeterum in poetam eiusque interpretem garrire auersatus sum, primum quia in vtroque tantum emaculando sedulam conferre operam proposui, deinde ne, vt in calamitosissimis temporibus est metus, grandior Lycophron in publicum prodiens, parum comiter exciperetur; ideoque ne Canteriana quidem alienis illa opibus luxuriantia Commentaria, nec Meursiana, nec Potteriana recipere volui. Verum praeter Fragmenta vniuersa vndique diligentissime collecta, quatuor Indices adieci, primum, Potteriano illo longe accuratiorem, omnium, quotquot Lycophron est vsus, verborum cum ipsius scholiastae aliorumque veterum Grammaticorum expositione [i]), alterum Geographicum, tertium auctorum, qui a Tzetza passim laudantur, quartum denique rerum omnium absolutissimum [k]).

En tibi breuiter, amice Lector, rationem de iis, quae praestiti in hoc opere, quod intra paucos menses

i) non omnium verborum, sed paucorum modo. *M.*

k) Nondum fuisse absolutissimum, Index rerum a nobis compositus docebit. *M.*

ab octo iam annis abfolueram, fed praelo committere non potueram. Dum enim Mecoenatem (*Maecenatem*) aliquem fruftra quaerebam, dolenterque de cultorum Mufarum infelicitate mecum conquerebar, ad facras per Orientem Miffiones exercendas fui appellatus: quod dulciffimum munus obeundum, quum propenfiffimum ex Dei vocatione haberem animum, nihil prorfus haefitaui, quin amplecterer, fed ftatim Roma Liburnum abiens, confcenfa naui in Syriam nauigante, ad infulam Cyprum appuli, ex qua poft quadraginta dies in Ciliciam transmeaui, deinde in Cappadociam tranfii, ac Caefarea Tarfum petiens (*petens*) Tripolim ac Berytum enauigaui; vnde ad Libanum afcendi, in quo quadrimeftre verfatus fum: poftea Damafcum defcendi, vbi feptem circiter menfes laboriofiffime transegi. Eo in tempore Heliopolim, et Palmyram, variaque loca, olim non vulgares ciuitates, diligenter luftraui usque ad Haran. Tandem Damafco profectus, Apameam ingreffus fum, ex qua Hierapolim abii, celebre Syriae emporium. Tempore, quo ibi manere neceffe habui, Antiochiam inuifi, et alia ei propinqua oppida. Hierapoli Amidum petii, vnde ad Tigridis primum, mox et Euphratis fontes me contuli. Per Armeniam remeans, Marden, celebrem Mefopotamiae arcem, adii, ex qua primo Niniuen, poftea per fluvium Tigrim Babylonem et Teredon abii: deinde in Perfidem ingreffus, Schirafium et Aspahamum per Perfepolim inuifi: tandem Babyloniam reuerfus, bimeftre in ea praediuite ciuitate confedi. Sed interea dum Romam propter negotia illarum Ecclefiarum regredi me accingebam, ecce, quod duo nobiles iuuenes Angli Babylonem perueniunt ex India, in patriam quisque fuam abituri. Quamobrem humaniffimus

Anglicae Nationis Conſul Bagdati reſidens comitem me illis atque interpretem adiunxit. Itaque vno ex tabellariis Tauricis conducto, veredos conſcendimus, et pernici menſtruo curſu per Chaldaeam, Aſſyriam, Meſopotamiam, Armeniam et Anatoliam Byzantium peruenimus. Poſt biduum ad regium Magnae Britanniae apud Turcarum Imperatorem legatum, Comitem Thomam Elgin, ſalutandum admiſſus fui, qui me pluries ita perhumaniter excepit, vt Anglicae Nationi indiſſolubili plane amoris vinculo totum me deuinxerit atque aggregauerit: quamobrem publico hocce teſtimonio immortales illi inclytaeque Genti perſoluo grates, paratum me declarans ad omne bonum officium ſiue in Europa, ſiue in Aſia fideliſſime perſoluendum.

Byzantio Liburnum nauigaui ad Lemnon, Melon, Zazynthon obiter appulſus. Liburno Romam perueni, ex qua poſt quadrimeſtre Anconam petii, Conſtantinopolim reuerſurus. Itaque in vectorium nauigium, vt Venetias ac Tergeſte peruenirem, conſcendens cum pluribus ſociis hiemali tempore, poſt nauigationis diem foediſſima tempeſtate aggreſſi ac per biduum iactati, tandem ad oſtium Ariminenſe miſerrimum naufragium fecimus, triginta tribus ex ſociis lugubriter amiſſis. Sed mox alio nauigio inſtructi, ſuſceptum iter perfecimus, ac Tergeſte appulimus. Poſt viginti dierum moram, data occaſione, Illyricam nauem, quae per varia Graeciae loca conducta erat, conſcendi, ac contrariis plerumque ſpirantibus ventis, paene omnia Iſtriae et Dalmatiae, et Albaniae maritima loca luſtraui: Corcyram autem, Cephalenen, Zazynthon denuo, Leucadiam, Pheras, Naupliam, Corinthum, Athenas, Ceam ex Cycladibus, Syron, Tinum, An-

dron et varia Euboeae loca Theſſalonicam vsque pervidi, ex qua olim celeberrima ciuitate per Seſtum et Abydum, Gallipolim et Perinthum, tandem Byzantium quadrimeſtri nauigatione perueni. Byzantio poſt aliquot menſes ad Tenedum Smyrnamque enauigaui, vnde opportune in Galatiam peruaſi, atque in regreſſu nacta naui, quae Turcas ad Meccanam peregrinationem proficiſcentes Berytum aſportabat, in illam conſcendi, et ad Rhodum, deinde ad Cyprum, tandem Berytum ſecundo appuli: mox Sidonem adii, atque ad monaſterium SS. Saluatoris Monachorum Melchitarum aſcendi, ex quo Damaſcum iterum petii, vbi decem circiter menſes in aſſiduis laboribus transegi: plura enim Arabice conſcripſi, et e Latino in Arabum transtulaui ad illarum gentium vtilitatem. Sed dum Babyloniam per Arabiae deſertum eram profecturus, Romam regredi neceſſe habui. Quamobrem Damaſco diſcedens, Berytum tertio abii, vnde Sidonem iterum, deinde Tyrum, mox Ptolemaidem nauigaui. Ptolemaide profectus Ioppen appuli, et poſt aliquot dies in Aegyptum peruaſi: tandem per Nili alueum ad Peluſiacum oſtium Anglicam conſcendi nauim, et ad Cretam enauigaui; ſed contrariis poſtea ſpirantibus ventis, ad variae Africae loca appellere neceſſe fuit: tandem Tunete recto curſu Liburnum perueni, ac Romam denique ingreſſus ſum tot poſt itinera religionis cauſa terra marique per mille pericula, per immenſos plane labores, ingentibus ſumptibus ſuſcepta, ac Deo mirabiliter adiuuante conſumta. Non enim memoro, quot vices ad certum mortis diſcrimen perductum me viderim, ita vt ter de ſalute mea omnino deſperauerim. Semel Birthae ab iniquo gubernatore horrendum in carcerem ſine cauſa coniectus, non an-

tea dimiſſus fui, quam quinquaginta aureos perſoluerim. Bis a latronibus aggreſſus, aegre incolumis euaſi, ſociis ſtrenue mecum ad ſanguinem usque reluctantibus. Quantam pecuniae vim neceſſario impenderim, Deus ſcit, qui ſolus diuina plane liberalitate donauit, meque in medica, quam exercebam, arte mirabiliter direxit inter tot barbaras gentes. Quo fructu autem, quoque animi candore in ſacro miniſterio obeundo me geſſerim, teſtem pro me Orientem habeo, nec Romani Praeſules ignorant. Nullam omiſi opportunitatem, vt deuios ad ſalutis viam reuocarem, vt in vmbra mortis ambulantibus diuinae lucis claritatem oſtenderem, vt Turcarum infantes in extremis poſitos coelo per ſalutare lauacrum ſub medicamenti ſpecie adhibitum affererem; vt odii facem, vbi ardebat, extinguerem pacemque inter inimicitiarum liuore laborantes conciliarem, vnò verbo, nihil quicquam mihi conſcius ſum, quod meum animum angat, aut conſcientiam ſollicitet meam. Faxit Deus, quem teſtor, vt eodem intentioriue ardore ſuſceptum lubentiſſimò animo, et ad tempus praetermiſſum Apoſtolicum miniſterium citius reſumere valeam, conceptumque animo conſilium perficere.

Tu interim, beneuole Lector, propitius et clemens eſto mihi, qui vltra modum te ſum moratus. Fruere amice hisce meis qualibuscunque laboribus intra paucos, vt dixi, menſes exhantlatis, et memini me, vt te, hominem eſſe, erratis ſcilicet obnoxium. Adde iniquitatem fortunae, quae me ſemper usquequaque perſecuta eſt, coegitque ad libitum ſuum mentem ab intenſioribus ſtudiis alienare. Attamen quantiscunque conatibus ſaeua pulſauerit conſtantiam meam,

ne expugnauit quidem; ſed quo crudelius in me exercebat potentiam ſuam, eo fortior euadens, nunquam paſſus ſum a dulci litterarum curſu reuocari. Supple igitur defectibus, vitia corrige, deficientia reſtaura ea ipſa, quam erga temet adhibitam cuperes, caritate atque humanitate; nec illos imitari velis, qui alienorum laborum detractione clareſcere poſſe putantes, ſumma cum libertate, quin etiam impudentia, iniqui licet atque impares cenſores, cuncta notare et carpere videntur. Vale, et ſtudia mea benignus reſpice.

DE

LYCOPHRONE EIUSQUE POEMATE

VETERUM ET RECENTIORUM

IUDICIA AC TESTIMONIA.

Ex Clemente Alexandrino Strom. l. 5. p. 676. ed. Ven.

Καὶ μυρία ἐπὶ μυρίοις εὕροιμεν ἂν ὑπό τε φιλοσόφων, ὑπό τε ποιητῶν αἰνιγματωδῶς εἰρημένα· ὅπου γε καὶ ὅλα βιβλία ἐπικεκρυμμένην τὴν τοῦ συγγραφέως βούλησιν ἐπιδείκνυνται, ὡς καὶ τὸ Ἡρακλείτου περὶ φύσεως, ὃς καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο σκοτεινὸς προσηγόρευται· ὁμοία δὲ τούτῳ τῷ βιβλίῳ καὶ ἡ Φερεκύδους Θεολογία τοῦ Συρίου. Εὐφορίων γὰρ ὁ ποιητής, καὶ τὰ Καλλιμάχου Αἴτια, καὶ ἡ Λυκόφρονος Ἀλέξανδρα, καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια, γυμνάσιον εἰς ἐξήγησιν Γραμματικῶν ἔγκειται ἅπασιν, σαφῶς οὐδὲν ἐκτίθεται [1]).

Ex Suida Tom. 2. p. 472, ed. Küft.

Λυκόφρων, Χαλκιδεὺς ἀπὸ Εὐβοίας, υἱὸς Σωκλέους, θέσει δὲ Λύκου τοῦ Ῥηγίνου· γραμματικὸς καὶ ποιητὴς τραγῳδιῶν. ἔστι γοῦν εἷς τῶν ἑπτά, οἵτινες Πλειὰς ὠνομάσθησαν. εἰσὶ δὲ καὶ τραγῳδίαι αὐτοῦ, Αἰόλος, Ἀνδρομέδα, Ἀλήτης, Αἰολίδης, Ἐλεφήνωρ, Ἡρακλῆς, Ἱκέται, Ἱππόλυτος, Κασσανδρεῖς, Λάϊος, Μαραθώνιοι, Ναύπλιος, Οἰδίπους α', β', Ὀρφανός, Πενθεύς, Πελοπίδαι, Σύμμαχοι, Τηλέγονος, Χρύσιππος· διασκευὴ δ' ἐστὶν ἐκ τούτων ὁ Ναύπλιος. Ἔγραψε καὶ τὴν καλουμένην Ἀλεξάνδραν, τὸ σκοτεινὸν ποίημα.

1) Vltima verba σαφῶς — ἐκτίθεται Sebaſt. omiſit. Idem locis auctorum graecorum addidit verſionem latinam, quam non reddidimus.

Ex Artemidoro l. 4. p. 65. (cap. 65. in extr.)

Εἰσὶ καὶ παρὰ Λυκόφρονι ἐν τῇ Ἀλεξάνδρᾳ, καὶ παρὰ Ἡρακλείδῃ τῷ Ποντικῷ ἐν ταῖς Λέσχαις, καὶ (παρὰ) Παρθενίῳ ἐν Ἐλεγείαις, καὶ παρ' ἄλλοις πολλοῖς, ἱστορίαι ξέναι καὶ ἄτριπτοι.

Ex Alexandro Aphrodisienſi, in L. 6. Topic. Ariſtot. pag. 209, edit. Ald.

Καὶ οὗτος ὁ τόπος τοῦ ἄνωθεν κατὰ παράχρησιν ἔχεται· κείμενα οὖν ὀνόματα λέγει, τὰς συνήθεις καὶ κατατετριμμένας λέξεις· καὶ μὴ οἵαις ὁ Λυκόφρων χρῆται, σκληραῖς τε καὶ τροπικαῖς· πεφναίαν λέγων τὴν φονικὴν, καὶ κύνα τὴν γυναῖκα, διὰ τὸ ἀναιδές.

Ex Hephaeſtionis ſcholiaſta.

Ἑπτὰ λέγονται εἶναι Τραγῳδοὶ, διὸ καὶ Πλειὰς ὠνομάσθησαν. ἐπὶ Πτολεμαίου γεγόνασιν οὗτοι ἄριστοι Τραγικοί· εἰσὶ δὲ οὗτοι· Ὅμηρος νεώτερος, Σωσίθεος, Λυκόφρων, Ἀλέξανδρος, Φίλικος, Διονυσιάδης, Αἰαντίδης.

Rurſum.

Ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἑπτὰ ἄριστοι γεγόνασι Τραγικοὶ, οὓς Πλειάδα ἐκάλεσαν, διὰ τὸ λαμπροὺς εἶναι ἐν τῇ τραγικῇ, ὥσπερ ἄστρα τὰ ἐν τῇ Πλειάδι· εἰσὶ δὲ οὗτοι· Ὅμηρος, οὐχ ὁ ποιητὴς, ἀλλ' ὁ Μυροῦς τῆς Βυζαντίας ποιητρίδος υἱὸς, καὶ Σωσίθεος, καὶ Λυκόφρων, καὶ Ἀλέξανδρος, καὶ Αἰαντίδης, καὶ Σωσιφάνης, καὶ Φίλικος.

(Ptolem. Hephaeſt. L. VI. καινῆς ἱστορίας ap. Phot. C. 190.

Ὡς ἐν τῇ Ἀλεξάνδρᾳ Λυκόφρων εἰπών· ποία δ' ἀηδὼν στεῖρα κενταυροκτόνος, τὰς Σειρῆνας κενταυροκτόνους εἶπεν) m).

m) Haec vncis incluſa, quae abſunt ab edit. Seb., nos inſeruimus.

Ex Ioan. Tzetza in Prolegg. ad Hesiod. Opera et Dies.

Τῶν ποιητῶν οἱ μὲν εἰσὶ λυρικοὶ, οἱ δὲ μονῳδοὶ, οἱ δὲ κωμικοὶ, καὶ ἕτεροι τραγικοὶ ..... Μονῳδῶν δὲ γνωρίσματα, τὸ μονοπροσώπως ὑπόθεσιν ἐφηγεῖσθαι τὴν οἵαν δήποτε, οἷος ἐστιν ἐν τῇ Ἀλεξάνδρᾳ Λυκόφρων.

Ex Eustathio in Il. β. p. 988, l. 61, ed. Rom.

Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι κατάλογόν τινα ἡρωΐδων ἐνταῦθα, ὡς καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ ποιεῖ Ὅμηρος· καὶ ταῖς περὶ αὐτῶν ἱστορίαις συντομώτατα ἐπιτρέχει· ὃ δὴ ὁ Λυκόφρων ἐκ τούτου ἐκέρδανεν.

Ex eodem in l. λ. Odyss. p. 1680. l. 32.

Τῷ σκοτεινῷ καὶ στενῷ τὴν ἱστορίαν Λυκόφρονι.

Ex Statio sylu. 5, in Epiced. Patris.

Carmina Battiadae, latebrasque Lycophronis atri.

Ex Lylio Gregorio Gyraldo de Poet. Hist. Dial. 3. pag. 149, f. ed. Lugd. Bat.

..... Lycophron, qui tenebras, et eas quidem Cimmerias habere videtur: ea est enim sententiarum et verborum plerumque obscuritate offusus, vt etiam Tzetzae Isaacio, insigni Grammatico, lumen praeferente, vix conspici possit.

Et paulo post p. 157 — 58.

Iam vero de Lycophrone agamus, qui Soclei filius, Chalcidensis ex Euboea fuit, poeta, vt Laertius scribit, Tragicus. Sunt qui a Lyco Rhegino historico, qui et Butheras dictus est, illum adoptatum fuisse tradant, habitus et inter Grammaticos quoque insignis. Scripsit vero inprimis iambico carmine *Alexandram*, id est, *Cassandram*, poema valde obscurum, quod et hodie legitur cum Isaaci, viri docti, commentariis, varia eruditione

refertis. . . . . Fuit igitur, vt ad noſtras tabulas redeam, Lycophron poeta Tragicus, qui a ſcriptoribus in huius poetarum Pleiadis numero eſt connumeratus, ea ratione, vt puto, quod obſcuriori ſtellae Pleiadis conferatur: vnde et Statius Papinius in *Syluis*, in patris, vt puto, epicedio, *Lycophronis tenebras*, ad hoc videlicet alludens, dixiſſe videri poteſt. Obſcuriſſimus omnino ſcriptor eſt. Fabulas vero multas docuit, quas recenſet Suidas. Inter eas autem hae feruntur: Aeolus, Andromeda, Aletes, Aeolides, Elpenor, Hercules, Icetae, hoc eſt, ſupplices, Hippotus, Laius, Marathonii, Nauplius, Oedipus primus, et item ſecundus, Orphanus, Pentheus, Pelopidae, Symmachi, Telegonus, Chryſippus. In his dubia Nauplius cenſetur. Lycophronis praeterea Satyras Diog. Laertius celebrat, atque ex iis etiam verſus quosdam attulit. Ipſum vero Lycophronem ſagitta occubuiſſe ſignificare videtur Ouidius (in Ibin v. 531.):

Vtque cothurnatum periiſſe Lycophrona narrant,
Haereat in fibris fixa ſagitta tuis.

Ex vitis Poetarum Graecorum Tanaquili Fabri.

De tenebris haud bene quis diceret, niſi initium deſumeret ex illis Aegypti, quae manu olim palpari poterant, quod ſane in caligine et obſcuritate permultum eſt. Debuerunt eaedem hac ratione craſſitie ad minimum adaequare aquam; et ſi quis concionator, qui circa hanc materiam me longe audentior foret, vlterius ire vellet, iuraret in verba cuiusdam *Rabbini*, illas ex coeno macerato fuiſſe. Sint autem quodcunque volueris, nihilominus hiſtoriam ipſam aeque ſingularem ac veram credo. Loquuntur adhuc de certis quibusdam tenebris ſiccis et ſuffocantibus, quae aliquando *Siciliam* operuere ex eruptione ignis, cinerum et pulveris e monte Aetna, quae tenebrae (verba ſunt Ciceronis)

adeo craſſae per totam regionem, vt alter alterum difficulter diſcernere potuerit. Quin audiuerit quoque de Cimmeriis tenebris, nullus dubito; pariter etiam procul dubio nouiſti, cur mare, alias dictum *Pontus Euxinus*, appellatum fuit *Mare Nigrum*. Sed quidquid ſit tenebrarum, nebularum, obſcuritatum et nigredinis, hoc omne tamen clarum ac dilucidum, ſi cum *Lycophronis Poemate Tenebroſo* conferantur (nam *Lycophronem Tenebroſum* appellat latinus quidam poeta, et Graeci quoddam eius carmen, hodie adhuc ſuperſtes, σκοτεινὸν ποίημα, hoc eſt, poema tenebricoſum, nominarunt) et fatendum eſt, nomina ſuis nunquam melius conueniſſe rebus, nec epitheton vllum rei alicuius naturam atque ſubſtantiam melius expreſſiſſe. Eſt enim hoc poema ipſa obſcuritas, ipſaeque tenebrae; eſt ſane ingens opus, quod a capite ad calcem penitus nigrum, non illud ebeni referens, ſed fuliginis et carbonis inſtar. Sufficerent vero haec, nec vlterius progredi neceſſum foret; ſed ne in amoeno eiusmodi itinere moremur, dicamus noctes hic a principio ad finem perpetuas eſſe, quod regio ſit, quae et diluculum et crepuſculum neſcit, vbi tamen non magis obſeruatur, quam in intimis terrae penetralibus. Si hisce aliquid vlterius adiiciendum, rogarem, quare hoc poema non nominaverint crucem rotamque Grammaticorum? quare non habitum fuerit Noctis filius? et cur non dixerint veteres, animum poetae huic fuiſſe atriorem cute Nigritarum Abyſſinorumque? Quae omnia procul dubio in ipſum quadrarent. Quod vero mihi in manuſcripto quodam publicando quidem, quamprimum illud mihi tempus ſuppetet deſcribere, obuenit, res eſt minime praetermittenda. Dicitur in eodem, nonnullos viros probos audiuiſſe *Lycophronem* dicere ſolitum, illum ſemetipſum ſuſpenſurum ſtatim, ac quis inuentus eſſet, cui ſatis ingenii acuminisque ad poema ſuum intelligendum, et obiectionibus, quas vrgeret, reſpondendum.

Quantum ad me, ea, qua par eſt, ratione hoc conſiderans ſcriptum, opinor poetam hic haud magnum incurrere periculum. Vix ſane quiſpiam eius arrogantiae eſſet, vt in ſe ſuſciperet enodationem myſteriorum Cereris, coerimoniarum Orphei et interpretationem Merlini atque Noſtradami; et haud multo facilius eſſet poema, de quo loquor, a capite ad calcem explicare:

Quiconque le faira, ſera mon Apollon:
Quicunque illud praeſtabit, meus erit Apollo.

Quicquid horum ſit, forſitan poetae non omnis excuſatio praeciſa (mortuis enim ſuum tribuendum, et primi homines pro ignaris non habendi) non certe, quis enim eius nomine poſſet reſpondere, *Caſſandram* ibi loqui, et obſcurum ſe ſiſtendo, nihil praeter morem arti familiarem admiſiſſe, cum prophetarum dicta ambiguitate nunquam non laborent. Hac etiam ratione veniam merebitur Rhapſodia eius tot fabularum, totque hiſtoriarum, quas vnam poſt alteram contexuit, ſuumque congeſſit in poema. Exemplis aliorum ſe inſuper tueri poſſet; et quid demum nobis non diceret Vir, qui celebris adeo habebatur, et reuera erat Grammaticus, cunctorumque ante ipſum ſcriptorum notitia inſtructus? Ad minimum nobis diceret, ſe non ſolum *Tenebroſum* eſſe, ſed quod Heraclitus eodem inſignitus fuerit cognomine CLX annos, antequam ille induxiſſet diuinantem ſuam Caſſandram. Ab altera parte argumentarine quis poteſt ſatis veroſimiliter, quod contexendo hoc opus vnicum hoc propoſitum ipſi fuerit, vt ſcilicet eis moleſtiam crearet, qui credunt ſe cuncta, quae ſcribuntur, intelligere, nec non fabulas omnes, mythologias, linguas corruptas incognitasque, atque ſermones inconditos et confuſos expedire? Credamus demum (hoc enim fieri poteſt) illum irridere voluiſſe lectores illos moroſos tetricosque, qui ſola ea, quae non percipiunt, admirantur, quique, quod non intricatum et difficile,

flocci faciunt, ac non nisi prodigia et monstrosa diligunt. Dicamus insuper, illum voluisse animnm torquere sudoremque mouere quibusdam, qui suo sane abutuntur otio, qui gustu praediti sunt deprauato, et qui non nisi cibos legnis difficilisque digestionis in deliciis habent. Quo in casu laudandumne ipsius propositum? At *Luciano Lexiphanem* edenti alium putasne fuisse scopum, quod scriptum adhuc in numerum *Tenebrosorum* referendum? Verum contemplationi huic diutius ne inhaereamus, relinquamus futilis narratoris dictionem, vt alia aggrediamur.

Vixit hic scriptor imperante *Ptolemaeo Philadelpho*, de quo *Theocriti* causa ante dictum. Erat ex *Euboea*, quae hodie nuncupatur *Negropontus*, *Chalcidensis.* Praeter poëma, quod ingenia doctorum adeo torsit, Tragoedias XII vel XIII composuerat, a Suida recensitas. Colophonem vero antequam addamus, verbo saltem te certiorem faciam, inter septem Pleiadum coelestium stellas vnam reliquis sex aut longe minorem aut obscuriorem esse, quam *Lycophron* opportune inter Pleiades poeticas refert.

Ex Gerardo Ioanne Vossio, de Hist. Gr. L. 1. c. 12.

Lycophron fuit vnus ex septem poetis, qui sub Lago et Philadelpho crediti floruisse, vnde et Pleias dicebantur. Sunt autem isti: Theocritus, Nicander, Callimachus, Apollonius, Homerus Tragicus, Aratus et Lycophron, vt scribit Isaacius Tzetzes, Lycophronis interpres. A quo de nominibus non parum quidem dissentit Hephaestion; sed Lycophronem tamen et ipse inter eos reponit. — Est autem hic Lycophron iste, ex cuius poematis tam multis, quorum nomina apud Suidam leguntur, sola hodie extat Alexandra, siue Cassandra, poema obscurum, vt etiam Suidas appellat.

Ex eodem de poetis gr. I. 8.

Etiam ſub Philadelpho claruit Lycophron. Sed varios fuiſſe eius nomine dicet Tzetzes Chil. 8. Hiſt. CCIV. [n])

Ex Ouidio in Ibin v. 531.

De mortis genere Lycophronis.

Vtque cothurnatum periiſſe Lycophrona narrant,
Haereat in fibris fixa ſagitta tuis.

Eius Epitaphium:

Obſcura tegitur humo,
Qui obſcura poemata ſcripſit,
Occiſus iacet ſagitta,
Quem poetarum ſagittantem ignorantiam
Muſa vidit.
Infauſtae Phoebus eius neci annuit,
Vt poeta diſcat,
Illas poeſes laudibus eſſe dignas, quae ſunt clarae,
In ſuo genere tamen non humiles;
Ni deuouendas igni.
Qui cernis, ab igni caue.

Quod de Lycophrone habet Geſnerus in Bibl. p. 488, vtpote ex Tzetzae prolegomenis deſumptum, omittere exiſtimauimus.

n) Reliqua, quae ſequuntur ap. Sebaſt. usque ad: Philieus, Dionyſiades et Aeantides, quum Voſſ. in omnibus fere ſit manibus, et pleraque iam antea ſint occupata, omiſimus. Idem eademque de cauſa nos fecimus in teſtimonio e Fabric. Bibl. Gr. III, c. 16. p. 416. l. ed. Harl. Vol. III, p. 750 ſqq. petito, vbi Seb. ne iis quidem, quae Harleſ. addidit, vſus eſt. Excerpſit autem Sebaſt. omnia §§ I. II. III. omiſſa modo Baſilii Achrideni epiſtola.

LYCOPHRONIS FRAGMENTA,

QUAECUNQUE APUD ANTIQUOS AUCTORES PASSIM OCCURRUNT.

Diog. Laert. in Menedemo l. 2. seg. 140.

Ἃ πάντα φησὶν ὁ Λυκόφρων ἐν τοῖς πεποιημένοις σατύροις αὐτῷ, οὓς Μενέδημον ἐπέγραψεν, ἐγκώμιον τοῦ φιλοσόφου ποιήσας τὸ δρᾶμα, ὧν καί τινά ἐστι τοιαυτί·

Ὡς ἐκ βραχείας δαιτὸς ἡ βαιὰ κύλιξ
Αὐτοῖς κυκλεῖται πρὸς μέτρον, τράγημα δὲ
Ὁ σωφρονιστὴς τοῖς φιληκόοις λόγος.

Eosdem verſus refert ex Lycophrone Heſychius Mileſius in Menedemi Vita.

Athen. Deipnoſoph. II, p. 55.

Λυκόφρων δ' ὁ Χαλκιδεὺς ἐν σατυρικῷ δράματι, ὃ ἐπὶ καταμωκήσει ἔγραψεν εἰς Μενέδημον τὸν φιλόσοφον, ἀφ' οὗ ἡ τῶν Ἐρετρικῶν ὠνομάσθη αἵρεσις, διασκώπτων τῶν φιλοσόφων τὰ δεῖπνα, φησί·

Καὶ Δημόκριτος ἐπεχόρευσε δαψιλὴς
Θέρμος πενήτων καὶ τρικλίνων συμπότης.

Idem L. VII. p. 278.

Ὁ δὲ ὀψοδαίδαλος Ἀρχέστρατος ἐν Γαστρολογίᾳ· οὕτως γὰρ ἐπιγράφεσθαί φησι Λυκόφρων ἐν τοῖς περὶ κωμῳδίας, ὡς τὴν Κλεοστράτου τοῦ Τενεδίου Γαστρολογίαν (Schweighäuſ. Ἀστρολογίαν).

Idem L. X, p. 420.

Μαρτυρεῖ δὲ καὶ περὶ τούτων Λυκόφρων ὁ Χαλκιδεὺς, γράψας Σατύρους, Μενέδημον, ἐν οἷς φησὶν ὁ Σειληνὸς (Σιληνὸς) πρὸς τοὺς Σατύρους·

Παῖδες κρατίστου πατρὸς ἐξωλέστατοι,
Ἐγὼ μὲν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, στρηνιῶ.
Δεῖπνον γὰρ οὔτ᾽ ἐν Καρίᾳ, μὰ τοὺς Θεοὺς,
Οὔτ᾽ ἐν Ῥόδῳ τοιοῦτον, οὔτ᾽ ἐν Λυδίᾳ,
Κατέχω δεδειπνηκὼς, Ἄπολλον, ὡς καλόν.

Καὶ προελθών·

— — — — Ἀλλὰ κυλίκιον
Ὑδαρὲς ὁ παῖς περιῆγε τοῦ πεντωβόλου,
Ἀτρέμα παρεξεστηκός· ὅτ᾽ ἀλιτήριος,
Καὶ Δημόκριτος (Schweighäuſ. δημόκοινος) ἐπεχόρευε δαψιλὴς,
Θέρμος πενήτων καὶ τρικλίνων (τρικλίνου Schweigh.) συμπότης.

Ἑξῆς δέ φησιν, ὅτι ζητήσεις ἦσαν παρὰ πότον·

— — — — Τράγημα γὰρ,
Ὁ σωφρονιστὴς τοῖς φιληκόοις (Schweigh. πᾶσιν ἐν μέσῳ) λόγος.

Idem L. XI, p. 487. (485.)

Λυκόφρων δ᾽ ἐν τῷ ἐνάτῳ περὶ κωμῳδίας, παραθέμενος τὰ Φερεκράτους, καὶ αὐτὸς εἶναί φησι γένος κύλικος τὴν λεπαστήν.

Idem L. XIII, p. 555.

Ἀντιφάνης ὁ κωμῳδοποιὸς .... ὡς ἀνεγίνωσκέ τινα τῷ βασιλεῖ Ἀλεξάνδρῳ τῶν ἑαυτοῦ κωμῳδιῶν, (ὁ δὲ δῆλος ἦν οὐ πάνυ τι ἀποδεχόμενος) „Δεῖ γὰρ, ἔφησεν, ὦ βασιλεῦ, τὸν ταῦτα ἀποδεχόμενον ἀπὸ συμβόλων τε πολλάκις δεδειπνηκέναι, καὶ περὶ

ἑταίρας πλεονάκις καὶ εἰληφέναι καὶ δεδωκέναι πληγάς·" ὥς φησι Λυκόφρων ὁ Χαλκιδεὺς ἐν τοῖς περὶ κωμῳδίας.

Ex Stobaeo in Sermone 115. de vitae laude.

Ἀλλ' ἡνίκα μὲν ᾖ πρόσω τὸ κατθανεῖν,
Ἅιδης ποθεῖται τοῖς δεδυστυχηκόσιν.
Ὅταν δ' ἐφέρπῃ κῦμα λοίσθιον βίου,
Τὸ ζῆν ποθοῦμεν· οὐ γάρ ἐστ' αὐτοῦ κόρος.

Stephanus in Γαλάδραι.

Γαλάδραι, πόλις Μακεδονίας ἐν Πιερίᾳ.
. . . . . ὁ πολίτης, Γαλαδραῖος. Λυκόφρων.
. . . . καὶ Γαλαδραῖον πέδον.

Eusebius Praep. Euang. L. X, p. 467, ed. Parif.

Ὁ δὲ Ἀντίμαχος, τὰ Ὁμήρου κλέπτων, παραδιορθοῖ. Ὁμήρου γὰρ εἰπόντος·

Ἴδεώ θ', ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν.

Ἀντίμαχος λέγει·

Ἴδεώ θ', ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων ἦν ἀνδρῶν.

Καὶ Λυκόφρων ἐπαινεῖ τὴν μετάθεσιν, ὡς δι' αὐτῆς ἐστηριγμένου τοῦ στίχου.

Michael Apoftolius Cent. 17. Prou. 34.

Λυκόφρων δ' ἀπέδωκε τὸ σελλίζεσθαι ἀντὶ τοῦ ψελλίζεσθαι.

Ariftophanis Scholiaftes in Plutum v. 1195.

Ὅτι ὁ Λυκόφρων, ὡς ὁ Ἐρατοσθένης φησίν, ᾠήθη πρῶτον τοῦτον δᾷδας ᾐτηκέναι.

Idem in Ranas v. 1398.

Οὐ μόνον ἐν Τροίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν Κρήτῃ Ἴδη ἐστίν, ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων φησίν.

Idem in Vespas v. 91.

Τὸ οὐδὲ πασπάλην, ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ βραχύ. Πρὸς Λυκόφρονα δὲ, ὅτι ἀδιορίστως ἀπέδωκεν ἐλάχιστόν τι.

Idem ibidem v. 103.

Ἀπὸ δορπιστοῦ, Λυκόφρων, ἀπὸ ἀρίστου, οἱ δὲ ἄλλοι, δόρπα, τὰ δεῖπνα.

Idem ibidem v. 702.

Λυκόφρων, καὶ οἱ περὶ Ἐρατοσθένη, τὸ ἐπαφιέναι τοὺς κύνας, ἐπισίζειν φασίν.

Idem in Pacem v. 701.

Λυκόφρων δὲ τὸ ὡρακιᾷν, ἀντὶ τοῦ ὠχριᾷν.

Suidas in voce ἐκποκιῶ.

Ποκάδες, ἐπὶ γυναικείων τριχῶν, ὡς τὸ πολὺ ..... Λυκόφρων δὲ ἁπλῶς τὰς τρίχας.

Idem in voce τευτάζειν.

Τευτάζειν, πραγματεύεσθαι, ἢ σκευωρεῖσθαι, ἢ στραγγεύεσθαι, καὶ πολὺ διατρίβειν ἐν τῷ αὐτῷ. Λυκόφρων οὕτως· .... Ἡρακλείων δὲ καταμεμψάμενος Λυκόφρονα, φησὶν, εἶναι τὸ ἐπιστρεφῶς τὶ πράττειν.

Idem dicit Etymologus in voce, et Apostolius in Cent. 18. Prou. 40. (Zonaras quoque, Photius et Hesychius.)

Idem in voce Νέδων.

Νέδων, ποταμὸς καὶ τόπος λακωνικός· κλίνεται Νέδωνος. ὅθεν Νεδουσία Ἀθηνᾶ, ὡς καὶ παρὰ Λυκόφρονι.

Hesychius in voce κατειλυσπωμένην.

Κατειλυσπωμένην. ὁ μὲν Λυκόφρων, καταρτωμένην.

Idem in voce πύππαξ.

Τὸ νῦν βόμβαξ λεγόμενον, πύππαξ ἔλεγον, ὡς Λυκόφρων ᾠήθη.

Etymologici Magni auctor.

Ex quodam opere Grammatico in voce Σαπέρδης.

Σαπέρδας, πέντε καὶ τέσσαρας πέρκας.

Haec et reliqua Etymologi verba tranſtulit Geſnerus de Aquatilibus l. 3. p. 297.

Meletius de Natura hominis p. 81. ed. Venet. 1552.

Haec autem pars et guttur, quod ab illis φάρυγξ dicitur, a φέρω, ex eo, quod inde spiritus feratur, nomen capiens, vt Lycophron et Callimachus poetae teſtantur.

(Quibus teſtimoniis a Sebaſt. prolatis addantur:

Photius in Lex. ad σακίζειν, et σεσαλλίσα: Zonaras in Lex. ad ἀγαστόρων. ἁλιβδύειν. ἀμπρεύων. ἀμπρεύουσι. ἀνατί. δύπτης. καύηξ. λευστῆρα. ὀφελτρεύουσι. σαρούμενος. τράφηξ. φώσσων. et Eudoc. p. 24. 238. 314. 322. et 329.) *M.*

NOTITIA CODICUM MSS.

IN HAC EDITIONE CURANDA COLLATORUM.

Vaticanorum.

CXVII. Codex bombycinus in 4. olim Fulvii Vrſini, conſtans foliis ſcriptis 113. trigeſima cuius priora Dionyſii Afri Periegeſis cum antiquis tantum ſcholiis occupat; cum paraphraſi perpetua, nec alia, ac quae in libro 1307. occurrit, ſingulis verſibus appoſita; et Tzetzae commentario ad marginem infraque coniecto. Eiusdem Prolegomena cum aliquot ex praecedentibus foliis aeuo dilapſis deſiderantur. Is, qui inter libros melioris ſaltem notae habendus eſt, ſaeculo decimo tertio ineunte, minuto et compendiario charactere exaratus videtur.

CMXV. Codex bombycinus in 4. cum caeteris poetis miſcellaneus, habet interlineares, easque rariores, expoſitiones, Iſaacii Tzetzae ſcholia, integraque eiusdem prolegomena in principio, et a fronte, vt et in caeteris, exhibet tetraſtichon in Lycophronis librum ab ipſo Tzetza explicatum, quod incipit: Βίβλος μὲν etc. Is, qui inter probatos haberi poteſt, ſeculo duodecimo exeunte adeo exiliter impliciteque exaratus videtur, vt ſubinde in ſcholiis, vetuſtate vſuque accedentibus, oculos coecutire compellet.

CMXVI. Codex chartaceus in 4. maiori, conſtans paginis 472, olim Cardinalis Guilielmi Sirleti, Bibl. Vatic. die 30 Octob. 1579. illatus, cum Iſaacii ſcholiis ſubinde mutilis, notulis quibusdam, ſed nullius momenti, marginalibus recentioris manus, et gloſſis inter lineas paſſim miniatis. Praefixus quoque rerum index. De-

mum saeculo decimo sexto ineunte tremebunda manu rare ac maiusculo charactere exaratus videtur.

CMLXXII. Codex chartaceus in fol. maximo, constans foliis scriptis 178, cum Tzetzae commentariis, versibus per alphabeti litteras constructis, iugibusque ad marginem notulis: omnium sine controuersia vt recentissimus, (nam ad saeculum sextum decimum exiens commode referri potest), optime seruatus, et scripturae elegantia commendabilis; ita probatissimus, vt pro certo habeamus, nisi ex autographo ipso, ex apographo certe accuratissimo fuisse descriptum. Huic vni (minime aestimanda quaedam leuia sphalmata, quae, etiamsi diligentius exscribas, plerumque tamen, in prolixa potissimum scriptura, irrepere te inuito solent) tum saniores lectiones, tum emendationes, tum aucta loca praecipue debemus. Praemittuntur, vt in integris libris, eiusdem scholiastae prologus, poetae vita, et poematis argumentum; quin et latinus Index rerum et verborum absolutissimus, e summariis perpetuis ad marginem adscriptis concinnatus. A fronte exhibet duo epigrammata, alterum in Cassandram, alterum, quod vulgo fertur, incipiens: Βίβλος μὲν etc. Ad calcem denique calligraphi egestas obseruatur, ab eodem hisce verbis expressa: *καὶ τοῦτο πενίᾳ συζῶν ἐξέγραψα.*

MCCCVI. Codex membranaceus in 4. olim Fuluii Vrsini, constans paginis scriptis 218. cum expositionibus et glossis interlinearibus, atque alphabeti litteris constructus. Is, qui, licet alicubi et ipse mutilus, ita vt non semel ab recentiori manu suppleatur, inter probatos tamen aestimari potest, saeculo duodecimo exeunte, rubro, compendiario, et obliquo charactere exaratus videtur.

MCCCVII. Codex membranaceus in 4. maiori cum Arati Phaenomenis et ſuis ſcholiis, a Fulvio Vrſino Bibl. Vatic. donatus, conſtans foliis ſcriptis 112, iisque inuerſis interdum et transpoſitis. Habet ſcholia marginalia et ſubiecta incerti auctoris, et ad poematis calcem eiusdem paraphraſin vno iugique tenore percurrentem. Deſideratur prologus iam aeuo dilapſus, cuius extrema verba ſitu carieque paene conſumta, quoad fieri potuit, ad fidem conciliandam exſcripſimus. Prius folium membraneum aliunde avulſum eique adglutinatum, tum altera manu antiquiore ac minutiore exaratum eſt, tum alia de re, nempe de ratione metrica, agit. Margines, ac praeſertim ſuperiores, ita ſunt vetuſtate male adfecti, tineisque corroſi, vt ex ſcholiis non pauca interierint. Is demum, de quo fuſius et accuratius in praefatione, ad ſeculum nonum exiens, vel decimum iniens, commode referri poteſt.

MCDXXI. Codex bombycinus in 4. cum Heſiodo, Pindaro atque Euripide miſcellaneus, omnium, quibus vſi ſumus, omnino deprauatiſſimus; vt qui, praeter complura in paucis illis, quae habet, Iſaacii Commentariis (pertingunt enim usque ad v. 275, excluſiue) mutila loca, cum innumeris ſcatet manifeſtis mendis, lectionibusque deprauatis; tum maxime verſu 501, incluſiue, non alia, quam amanuenſis, cauſa, deficit prorſus. Habet tamen expoſitiones non contemnendas, gloſſasque inter ſingulos poematis verſiculos ab recentiori manu iugiter interiectas. Tandem ſaeculo quarto decimo exeunte exaratus videtur.

MCDLXXI. Codex chartaceus in fol. conſtans paginis ſcriptis 258. cum Tzetzae ſcholiis et interlineari verſiculorum expoſitione. Deſiderantur integra Prolegomena de induſtria omiſſa. Is, qui licet ſuis mendis non careat, et interdum ſit mutilus, ex accurato tamen

aliquo vetuſtoque exemplari manu calligraphi Ariſtobuli Apoſtolii, hierodiaconi Cretenſis, nitide ſaeculo decimo quinto videtur exaratus.

Palatinorum.

XL. Codex chartaceus in 4. minori, miſcellaneus, cum Tzetzae commentario, et interlinearibus expoſitionibus gloſſisque. Accurate ipſe quidem exaratus, ſed ex mutilo quodam exemplari expreſſus videtur, vt qui complura, nec ea interdum parui momenti, loca non agnoſcat. Caetero ad ſaeculum decimum quintum exiens referri poteſt.

CXXXIX. Codex chartaceus in 4. minori, cum Orpheo, Nicandro, Sophocle, Theognide, Dionyſio Periegete, et Aeſchylo miſcellaneus, ſine prorſus Commentariis: praemittuntur tamen Iſaacii prologus, poetae vita, et poematis argumentum, quod, vt et in Barberino, ſecus atque in caeteris libris deſinit. Nam poſt redditam Lycophronis etymologiam, praecipueque illa verba: *καὶ γὰρ οἱ λύκοι πανοῦργοι*: ab alio initio ſic explicit: *Ὁ ἄγγελος, ὃν ἀπέστειλεν ὁ Πρίαμος, ἀκούσας τῆς Κασσάνδρας, φησὶ πρὸς τὸν Πρίαμον, ἃ ἤκουσε παρ᾽ αὐτῆς, λέγων· λέξω τὰ πάντα νητρεκῶς, ἅ μ᾽ ἱστορεῖς, καὶ τὰ ἑξῆς.* In fronte poematis haec leguntur: *Λυκοφρονικῆς μονοπροσώπου βίβλος.* Is eleganter quidem, ſed parum accurate, aut ex parum accurato libro ſaeculo decimo ſexto ineunte exaratus videtur.

CXLII. Codex chartaceus in 4. minori, miſcellaneus cum Demoſthene, Heſiodo, Theocrito, Marciano, Scylace et Dicaearcho, ſine prorſus Prolegomenis et Commentariis: ab initio tantum paſſim inter lineas vi-

ſuntur gloſſae miniatae. Caeterum labenti manu ſaeculo quinto decimo ineunte videtur exaratus.

CLVIII. Codex chartaceus in 4. minori, cum Cornuto de natura Deorum, Calliſtrato, Maximi Rhetoris ſcholio in Theocriti Syringem, et hiſtoria de purpura et Polluce miſcellaneus. Habet Iſaacii Commentarium cum integro prologo, gloſſas interlineares, et ſummaria paſſim in margine rubricata. A fronte exhibet notum tetraſtichon in Lycophronis librum. Denique ſaeculo decimo quinto exeunte parum caſtigate exaratus videtur.

Caſanatenſium.

Codex membranaceus in 8. maiori, I, 2. 11. in Catal. notatus, conſtans paginis ſcriptis 217. cum Iſaacii Commentario, verſibus per alphabeti litteras paſſim conſtructis, et notulis quibusdam ad marginem ab recentiori manu coniectis. Praemittitur eiusdem prologus, tum de variis poeſeos et poetarum generibus, tum de vita et ſcriptis Lycophronis; nec non poematis argumentum, in fine cuius haec leguntur: Πᾶσα ποίησις τρεῖς ἔχει χαρακτῆρας, διηγηματικὸν, δραματικὸν καὶ μικτόν. A fronte occurrit epigramma Οὐκ ἂν etc. et ad calcem ſtichurgia αὐοδ'. 1474. Caeterum is liber optime ſeruatus, ſaeculo decimo ſexto ineunte, minuto quidem, ſed perſpicuo charactere nitidiſſime exaratus videtur cum initiali littera aurea graphiceque depicta: ex parum accurato autem exemplari expreſſus, vt qui compluribus in locis mutilus ſit; non ita tamen ſpernendus, quaſi nihil ſervierit; nam ſi nihil noui ſuppeditauit, nonnulla certe, neque ea parui momenti, quae ex vno, aut duobus tantum libris emendaueramus, ſubſcribere viſi ſumus.

Codex chartaceus in fol. paruo I, 2. 5. in Catal. inſignitus, ſimul cum Dionyſii Afri Periegeſi per Euſtathium expoſita: conſtans paginis ſcriptis ad Lycophronem et Tzetzae ſcholia attinentibus 482. ſine vllis nec interlinearibus nec marginalibus expoſitionibus. Praemittuntur integra eiusdem Iſaacii prolegomena, et ad calcem haec, quae et in Barberino libro, leguntur: λυκοφρονικῆς μονοπροσώπου βίβλου εἴληφε τέλος τῇ συνάρσει τοῦ λόγου. Is, qui licet ſuis et ipſe mendis non careat, nec omnibus ſit numeris abſolutus, ſaltem inter accurata antigrapha recenſeri poteſt; ſaeculo quinto decimo ineunte haud inſcite exaratus videtur.

Ex Appendice Bibliothecae Alexandrinae ſiue Chriſtinae Reginae.

XVII. Codex chartaceus in fol. conſtans paginis ſcriptis 226. cum Tzetzae Commentariis, et gloſſis perpetuis inter verſiculorum lineas interiectis. Accedunt breuia ſcholia, ſed illa quidem parui momenti, marginibus ſparſim illita. Caeterum duplici manu haud oſcitanter ex accurato aliquo exemplari exſcriptus videtur, altera nempe ab initio ad p. 49, v. 197. altera ad finem usque Antonii Mediolanenſis, alias Cretenſis, qui ad calcem ſignificauit, abſoluiſſe die 27. menſis Maii an. Chriſti 1479. Hunc eundem amanuenſem et Barberinum librum binis poſt annis in Creta pariter exaraſſe mox videbimus.

Ex Bibliotheca Barberina.

Codex chartaceus in fol. olim Leonis Allatii, conſtans paginis 254. cum Tzetzae ſcholiis ſine vllis aut gloſſis interlinearibus, aut notulis marginalibus. Praemittitur eiusdem ſcholiaſtae Prologus cum poetae vita,

et poematis argumento, quod perinde, vt in Palatino 139. claudit. Incipit cum nota tetraſticho Βίβλος μὲν etc. explicitque illis verbis: λυκοφρονικῆς μονοπροσώπου βίβλος εἴληφε τέλος τῇ συνάρσει τοῦ λόγου. Poſtremo amanuenſis nomen, patria ac tempus, quo exſcriptus ſit, apparent hoc modo: Ἀντώνιος Μεδιολανεὺς, Κρῆς τὸ γένος, καὶ ταύτην τὴν βίβλον ἐν Κρήτῃ ἐξέγραψα, ἔτει ἀπὸ τῆς κυριακῆς ἐνανθρωπήσεως ᾳυπά, (1481) μηνὸς Μουνυχιῶνος ιά. (menſis Martii 11.) Is, quamuis mutilus ſubinde ſit, et deprauatis locis, lectionibusque infectus, nonnihil tamen et ipſe iuuit, atque inter libros prorſus non contemnendos haberi poteſt.

SEBASTIANI
VARIETAS LECTIONIS

IN

LYCOPHRONIS CASSANDRAM

CVM EMENDATIONIBVS ET NOTIS MVLLERI

CRITICIS ET GRAMMATICIS.

A

VARIETAS LECTIONIS

EDITIONIS SEBASTIANAE.

Verf. 1. ἃ μὴ ἱστόρεις aliqui. ἀλλ' ἱστόρει alii, Tzetza referente. V. 3. ἡσύχως Vatic. 972. Membr. autem Cafanat. ea poft κόρη interpunctione legit, vt dicat: *Neque enim tacita eft virgo.* Δέσποτα, Vatic. 916.

V. 1. ἃ μ' ἱστορεῖς) Sic Aefchyl. Prometh. 962. πεύσῃ γὰρ οὐδὲν ὧν ἂν ἱστορῇς ἐμέ, vbi fchol. ζητῇς ed. Stanley. ἀνιστορεῖς vero ed. Schütz., et Eurip. Phoen. 624. ὡς τί μ' ἱστορεῖς τόδε; Thom. Mag. p. 476. ἱστορῶ, ποιητικῶς, τὸ ἐρωτῶ. cff. ibi Interptt. Wesseling. ad Herodot. init. et Creuzer in: *Die hiftor. Kunft der Griechen* p. 174 fqq.

V. 2. ἄκρης) Schol. min. πρώτης, vt vv. 13. 108. et 914. et Sophocl. Ai. 283. ἄκρας νυκτὸς, quod Suid. et Zonar. explicant περὶ πρῶτον ὕπνον. Thryllitzschius hic subiicit: Sic Eustath. L. X. p. 402: ταύτην γὰρ σοὶ τὴν κλῆσιν Ἀπόλλων Φοιβάζων ἀπεχαρίσατο, μὴ φείσῃ λέγων τὰ καθ' ὑμᾶς ἀρχῆς ἀπ' ἄκρης, καὶ μέχρις ἄκρης αὐτῆς, et p. 404. ἐγὼ δὲ πρὸς αὐτὸν, σύγγνωθι δέσποτα.

V. 3. ἥσυχος) Schol. min. interlin. Vit. 1. ἡσύχως, ἤτοι μεθ' ἡσυχίας; fchol. vero min. Vitt. 2 et 3. οὖσα (fcl. ἥσυχος) ἡ κόρη, ita vt diftinguant, ficut Cod. Caf. membr. poft κόρη, quam vero diftinctionem refpuit contextus v. 5. Lectio ἥσυχος non eft follicitanda, nam vim habet Aduerbii, vt ap. Xenoph. Cyropaed. V. 3. 55. et infra v. 1216.

V. 4. αἰόλων Vat. 117 et Seldenianus Cod. V. 6. δαφνηφάγον Vatic. 1306. Sic pariter legunt et Vatic. 117

V. 4. αἴολον) Schol. interl. Vit. 1. vti Vat. 117. legit αἰόλων, nam exhibet ποικίλων χρησμῶν (male Vit. 2. χρησμὸν) et iungit cum χρησμῶν. Sic Aeschyl. Prometh. v. 666. αἰολόστομοι χρησμοὶ, *oracula perplexa*, et addit Aeschyl. ἀσήμως καὶ δυσκρίτως εἰρημένοι. cf. ibi Schütz. Perplacet tamen αἴολον, nam et Lycophronis, qui traiectionem epithetorum amat, insolentiae est aptius, et postea v. 28. στόμα βακχεῖον confirmat. Στόμα autem λύειν χρησμῶν respondet Ouid. Metamorph. XV, 74. *ora docta soluit verbis*, et, auctore Pottero, Virg. Georg. IV, 452. *sic fatis ora resoluit.* Genitiuus autem χρησμῶν non pendet, vt putant, a praepositione omissa διὰ, sed iungendum videtur cum στόμα, vt sit στόμα χρησμῶν *os oraculorum* h. e. *fatidicum*, vel etiam cum ἔλυσε, *liberauit quasi os oraculis*, h. e. edidit ea.

V. 5. ἄσπετον) retulerim magis ad χέασα, quam ad βοὴν, etsi Lycophron saepius, vt vv. 23. 28. et al. duo Adiectiua vni addat Substantiuo, vt loco Aduerbii sit: *difficile perceptu*, quod propter multitudinem, obscuritatem et varietatem vix capi possit. Hesych. ἄσπετα· δυσπαρακολούθητα. cf. Schol. Tzetzae. χέασα pro ἱεῖσα vsus est Lycophr. vt multitudinem vaticiniorum et vehementiam vocis intentae exprimeret, nam totus versus, quem more suo ornat, opponitur τῷ ἥσυχος, et ornamentis detractis, nil est, nisi σὺν πολλῇ βοῇ.

V. 6. Δαφνηφάγων) Codd. Vitt. 1. et 2. δαφνηφάγον, posito tamen, vt in Vat. et Pal. eadem manu ῶ super ο. Etymolog. M. ad φοιβάζω legit quoque δαφνηφάγον, non male, per traiectionem epithetorum, cum Sophocle in loco a Cantero e Cassandra laudato, scl. e schol. Hesiodi ad Theog. 30., δαφνηφάγον ὀδόντι πρίετο στόμα. Nullam vero esse Sophoclis Cassandram docuit Brunk. p. 36. et 46. et ideo Bothe in Fragm. deperditorum dramatum eam omisit. His accedere videtur schol. interl. Vit. 1. qui explicat: μαντικὴν φωνὴν ἔπεμπε. Locus Euripidis a Cantero allatus reperitur in Iphig. in Aul. v. 759 sqq. Consentaneum est nostro Iuuenalis VII, 18. *laurum mordere*, cf. ad h. l. Ruperti, et Callimachi in Del. 94. ἐρεῖν τι ἐκ δάφνης, cf. ibi Spanheim. Φοίβαζεν pro ἐφοίβαζεν. Lycophron, etsi in reliquis a dialecto Ionica

et Palat. 158. Sed eadem in vtroque manus, vt videtur, ω̃ isti ο̃ superscripsit contra, atque in Selden. sit. Sic et Tzetza legisse videtur ex Commentario, quamvis alterutram lectionem pariter admittat. Ego tamen alteram, quae est in textu, huic longe praefero. δάφνην φάγων Coel. V. 9. ὤναξ Palat. 139. Alexand. seu Christinae reginae, Casan. chart. et Baroccianus. ω̃ ἄναξ Vatic. 1421. ὦναξ Selden. Ἀναπεπάζων Vat 117 V. 10. διΐχνει Theod. Beza ad D. Lucae Euang. C. 1, 3. et sane eam lectionem vulgari praeferimus, reluctantibus licet omnibus Mss.

abstineat, augmentum saepe omittit, vt v. 17. ὑπερποτᾶτο, v. 21. λίαζον, v. 23. θεῖνον et al.

V. 7. κελαινῆς) malim referre ad saeuitiam Sphingis, quam cum Grammaticis ad obscuritatem aenigmatum, vt infra v. 471. δόρπος κελαινὸς, v. 1336. Ister dic. κελαινὸς et v. 1445. sitis κελαινή. Virg. Georg. IV, 107. *atra tigris*, Voss. p. 871.: *der finstre, graunvolle Tiger, wobey einem schwarz vor den Augen wird:* quae tamen interpretatio mihi videtur nimis arguta.

V. 9. κλύοις ἂν) pro Imperatiuo, cf. Canter. et Viger. ex edit. Hermanni p. 486. ω̃ναξ. Cod. Vit. 3. ὦναξ. κἀνάπεμπάζων φρενί. Turpiter hic lapsus est Canterus, nec a Reichardo sublatus, loco prorsus alieno laudato Hom. Odyss. ι, 271. καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων, quum potius laudandus fuisset Apoll. Rhod. IV, 350. ἕκαστα νόῳ πεμπάσσατο κούρη. cf. omnino de voc. ἀναπεμπάζειν Ruhnken. ad Timaei Lex. vocc. Plat. p. 33.

V. 10. διοίχνει) Coniecturae Bezae ad Luc. 1, 3. διΐχνει non omnes reluctantur Codd., vti opinatur Sebastiani, nam Vit. 2. ei adstipulatur et in textu et in scholiis, quod voc. si Etymologiae habeas rationem, eiusdem significationis, vt διοίχνει, esse videtur. cff. Etymol. M. et Zonar. in οἰχνεῖν. Vocabulis raro obuiis annumerat Appendix Stephani Thes. et Galeomyomachiae attribuit διΐχνεῖν. An praeferendum sit vulgato, videat Sebastiani. Reliqui Codd. cum Phauorino ed. Bas. 1538. laudato Lycophrone, tuentur vulg. διοίχνει.

δυςΦάτων Vat. 1421. V. 11. οἴμους Vatican. 916. 972. 1421. Palat. 142 et Casan. membr. V. 12. σκότει Seld. tanquam a σκότος, εος. ποδηγέτει alii imper. teste Tzetza. V. 13. βαλβίδα Vat. 916 et Pal. 139.

V. 11. οἴμας) οἴμας sic semper in scholiis, et recte, vid. Pindari interpretem Schmid. ad Pyth. p. 34. b. scholia Hermogenis p. 5. ed. Ald. προοίμιον λέγεται τὸ προτιθέμενον τοῦ λόγου· οἶμος γάρ ἐστιν ἡ ὁδός. *Thryllitzsch.* Codices tamen et editt. conspirant in οἴμας, vti etiam Phauorin. ad οἴμας τυλίσσων. vid. Tittmann. ad Zonarae Lex. οἶμος et οἴμη. Τυλίσσων pro ἀνατυλίσσων non tam, vt Tzetzes, ἀνερευνῶν, quam, vt schol. interl. ἀναπτύσσων, *euoluendo, explicando,* scl. inuolucra vaticiniorum, et διοίχνει τυλίσσων pro: τύλισσε, *euolue, explica tibi.* Credibile quoque est, Lycophronem, quod non abhorret ab eius ingenio, in verbo τυλίσσων cogitasse de filo Ariadneo: id quod inprimis placet Kieslingio meo. Proprie filum viam monstrans τυλίσσεται, *adglomeratur,* poetice autem, maxime a Lycophrone *ipsa via* dic. adglomerari. ἧπερ — ποδηγετεῖ h. e. *qua via, qua ratione* fieri poterit, vt *haec obscura oracula facile et recte* intelligas, s. explica ea ratione, quam rectam esse intellexeris, atque facilem. Sed vide, quibus ambagibus Lycophron hanc obscuritatem magis obscurauerit, eaque illustra sic: ἧπερ εὐμ. τρ. τὰ ἐσκοτισμένα αἰνίγματα ποδηγ. εἰς s. πρὸς ὀρθὴν κέλευθον, (ingredere scl. eam viam) *quae est facilis et proxima ad haec oracula s. aenigmata recte explicanda.*

V. 12. τὰν σκότῳ) Codd. Vit. 1. et Ciz. τὰ 'ν σκότει, sic etiam in scholiis. Infra v. 385. etiam σκότους, alii vero σκότου. Vtraque forma occurrit, vid. Valkenar. ad Eurip. Phoeniss. v. 380. τὰν σκότῳ nil nisi ἐν σκότῳ, vt art. τὰ redundet.

V. 13. ἐγὼ δ') Sic quoque Vitt. 1. 2. et Ciz. in contextu et scholiis: Reichard. ἐγὼ δ'. βαλβῖδα. Codd. Vitt. 1. 3. et Ciz. βαλβίδα; sic quoque Phauor. Etymol. M. et Zonar. in βαλβίδες. Ad v. 13 — 15. cff. Potter. et Reichard, quorum interpretationi nemo erit, qui non lubenter accedat. Sens. vero horum verss. a Lycophrone more suo ornatorum est: *Sed ego statim aggrediar enarrare Alexandrae vaticinia.*

V. 15. ἀῤῥάξας Bar. νύσαν Pal. 158. Caeterum apud reliquos verſus iſte praelatus videtur antecedenti, ſed nihil ad ſenſum. V. 16. αἰπὺν non agnoſcit Barocc. Φηγίνου alii. V. 17. ὑπὲρ ποτᾶτο nonnulli. V. 21. λύαζον Pal. 139. at λυάζω de garrulis ac ſeditioſis hominibus vſurpari licet. ἐσχάζουσαν in textu et in ſcholiis Vat. 972. V. 22. ὕσπληγας pro ὕσπληγγας ex Vat. 916. 972. vtroque Caſan. aliisque. ὕσπληγα Pal. 40. V. 23. εὐώπαις Pal. 142. V. 25. πτύλα Pal. 139. V. 26. ὠργυωμένους Vat.

V. 15. ἀράξας) vti Vit. et Ciz. ſed Vitt. 2. et 3. ἀῤῥάξας, male. νύσσαν, Vit. 1. et Ciz. νύσαν. Sic vrbs, vnde Gregorius Nyſſenus, in Mſſ. ſaepius Νύση, vid. Petr. Lambec. L. 1. append. de Bibl. Caeſ. p. 97. et 98. *Thryll.* Reliqui Codd. rectius νύσσαν. Caeterum hic verſus in Codd. Vit. 1. et Ciz. neque praepoſitus v. 14. neque ordo ſcholiorum, vti ap. Sebaſt. et alios editores, inuerſus eſt.

V. 16. Φυγίου) Cod. Ciz. Φρυγίου, male. Phauor. et Etymolog. Φυγίνου.

V. 20. γρώνης) ſcl. ἀπὸ, quod reuocandum ex ſeqq. κἀπὸ γῆς, vel adeo, ſi malis ſequi Hermannum in Muſeo Antiquitatis ſtudior. p. 140. ſeqq. quum ſoli Genitiuo adhaereat notio deriuationis et ſeparationis, non attinet addere Praepoſitionem.

V. 22. ὕσπληγας) ab ὕσπληξ. Sic Potter. e Cod. Baroc. ſed Vitt. omnes et Ciz. vt Canter. ὕσπληγγας ab ὕσπληγξ.

V. 24. Φαλ. κόραι) Temere reprehendit Euſtath. ad Hom. Il. ed. Baſ. p. 233. et Polit. T. II. p. 655. Lycophronem, quod naues ex arboribus Phalacrae aedificatas nominarit Φαλ. κόρας. cf. Canter. ad h. l. Etenim, vt taceam Hebraeorum בֵּן et בַּת, non minus venuſte Horat. I, 14, 11. *ſiluae filiam* e pinu Pontica conſtructam nauem, et Mart. XIV. 90. acernam menſam nominat *Maurae ſiluae filiam*, nam κόρη eſt h. l. filia.

V. 25. λευκὰ) Cod. Vit. 2. λεπτὰ, inepte.

V. 26. ἄφλαστα) al. ἄπλαστα. Phauor. ad Φώσσων habet ἄλφιτα, quod quidem ſcholion debet Etymol. M. ſed non voc. ἄλφιτα, nam id ἄφλατα; rectius vero ad ἄφλαστον exhibet ἄφλαστα. Saepius Phauor. feſtinatione lapſus eſt. cf. Zonarae Lex. Φώσσων et ibi Tittmann.

117. Casan. chart. et Potteriani Mss. ἄπλαστα aliqui. ἄλφιτα Etymol. in Φώσσων, ex eoque Varinus. ὠργυωμένας Vat. 916. ὀργυιωμένους Etymol. loco cit. V. 27. hunc versum sic profert Vat. 1421. ἀπαρκτίαις πνοαῖς πρηστῆρος αἴθωνος. V. 30. ἦρχε κασάνδρα Pal. 139. V. 31. αἶ, αἶ Pal. 40. et 158. V. 32. πρόσθεν Barberinus. V. 33. ἐκποντίου pro τριεσπέρου Varinus in suis Collectaneis. V. 34. ἡμάλαψε cum aspero Varinus et Canterus. V. 35. ἐγκάτοις pro

ὠργυιωμένους, sic quoque Vitt. 1. 2. et Ciz. hic et infra 1077. sed ὠργυωμένους Vit. 3. et Phauor. quamquam Etymolog. vnde hausit, vtroque loco, ὀργυιωμένους, in ed. Venet. vero ὠργυωμένους.

V. 28. Hunc versum laudat schol. Eurip. ad Hec. 28. ἔνθεον, forte ἔνθεος, *divino spiritu concitata*, saltem ἔνθεοι per traiectionem sic est explicandum. Eurip. Hec. 123. Agamemnon traditur ἀνέχων λέκτρα τῆς μαντιπόλου βάκχης, h. e. Cassandrae, cf. ibi Scholiast. qui hoc ipso Lycophronis versu allato: βάκχην, inquit, αὐτὴν λέγει, ἐπειδὴ οἱ μαντευόμενοι, ἔνθεοι ὑπὸ θεῶν γενόμενοι, μαντεύονται, καθάπερ αἱ Βάκχαι, τῷ Διονύσῳ πληγεῖσαι, ἄνω καὶ κάτω φέρονται, ὥσπερ μαινόμεναι.

V. 30. Ἀλεξάνδρα) Vit. 3. vt Pal. κασάνδρα. Hic est locus Lycophr. vnus, in quo nomen occurrit Casandrae; alias semper dic. Alexandra. cf. omnino Brod. ad Anthol. p. 136. *Thryll.* Codd. Vitt. 1. 2. et Ciz. Ἀλεξάνδρα.

V. 31. αἶ, αἶ) Vit. 1. 2. et Ciz. αἶ, αἶ, sed Vit. 3. αἶ, αἶ in contextu et scholiis. cf. Zonar. Lex. ad h. v. vbi hic ipse versus laudatur, et infra ad v. 309.

V. 32. πρόσθε) Vit. 3. in scholiis quoque, πρόσθεν, perperam.

V. 33. τριεσπέρου) videtur quoque legisse Phauor. ad v. τριέσπερος, vbi laudat schol. Tzetzae huic loco adpositum. ὅν ποτε. Codd. Vit. 2. et 3. ὅν ποτ' ἐν, lectio a Potter. e Baroc. notata, eaque verissima.

V. 34. ἠμάλαψε) Neque Phauor. neque Canter. habet ἡμάλαψε cum spiritu aspero. Errat Sebast. cum Pottero. Significat autem, interprete Phauorino, κατέπιε, ἔλαψε, quod proprie de canibus dicitur. Hesych. ἠμαλάψαι· κρύψαι, ἀφανίσαι. Phot. ἠμάλαψεν· ἔκρυπτεν, ἠφάνιζεν.

V. 35. ἡπάτων) Nostri

ἠπάτων Selden. ἡ πάντων pro ἠπάτων Caſ. membr. φλυδούμενος Suidas in voce. V. 37. κωδίας Vat. 916. et Baroc. V. 38. τεκνοραίστης, ὁ λυμεὼν Stephan. Barberinus autem art. non agnoſcit. V. 43. τ' ἀράχης pro ταρακτῆς Pal. 158. Ἰσχαίνου Vat. 915. Quosdam ὠλένου malle legere teſtatur Canterus. V. 44.

Codd. omnes conſpirant in ἠπάτων. φλοιδούμενος. Hanc lectionem tuentur Codd. Mſſ. omnes, ſed Suidas non male praebet φλυδούμενος, a φλύω, φλυδόω, laudato Lycophrone: habet tamen etiam φλοιδούμενος, Lycophrone autem non nominato. φλοιδούμενος Heſych. ταρασσόμενος, quod Suidas ad φλυδόμενος habet, vti quoque καταπονούμενος. Noſtro loco aptius Suidas ad φλοιδούμενος cum Zonara: καιόμενος, non *ambuſtus*, quod malum in ventre ceti, ἀφλόγοις ἐπ' ἐσχάραις, ei vix accidere poterat, ſed *aqua feruida perfuſus*, noſtri dicunt: *abbrühen*, quo calore aquae deglabrabatur h. e. capilli eius defluebant, σμήριγγας ἐστάλαξε κωδείας.

V. 36. τινθῷ — πέδῳ) iungit cum Cantero ſuo Reichardus, vt ſit: *capax ollae venter* h. e. *venter ceti;* verum vereor, ne vim afferat Lycophroni, ordinemque verborum a poeta non turbatum turbet. Nam vt nil dicamus de verbis ἀφλ. ἐπ' ἐσχ. interiectis, et voc. πέδῳ nimium a τινθῷ remoto, vix perſuadebit lectoribus, πέδον λέβητος dici poſſe, quum Lycophron πέδον ſemper de terrae ſolo vſurpet. Iungendum igitur iterum eſt cum ἐστάλαξε: πέδῳ h. e. εἰς πέδον, πρὸς πέδῳ, vt v. 80.

V. 38. τεκνοραίστης) cf. Eudocia περὶ τῆς Μεγάρας p. 286.

V. 40. ἀτράκτῳ) βέλει, vt Sophocl. Trach. 714. cf. Etymol. M. et Eurip. Rheſ. 312. ibique Barneſ.

V. 42. Κρόνου — ὄχθον) Inepte, nec monente Reichardo, Canterus Olympum cum Meurſio interpretatur, quum tamen Olympia intelligatur. cff. Potter. in Commentar. et ſcholia Pindari Olym. I, 179. Κρόνιον λόφον ἤτοι παρὰ τὴν Ὀλυμπίαν, v. 39. λόφον τὸν Κρόνιον, ἤγουν τὴν Πίσαν, et Nem. XI, 31. Recte Tzetzes τὴν Ὀλυμπίαν, et Κρόνιον λόφον πλησίον τοῦ καμπτῆρος τῆς Ὀλυμπίας.

V. 43. ταρακτής) Ciz. ταράχτης, Vit. 1. ταράκτης. Ἰσχένου tuentur noſtri Codd. omnes.

V. 44. τὴν θαλάττης) Ciz. et Vit. 1. τὴν θαλάσσης, ſed Vitt. 2. et 3. τῆς θαλάσσης, et ſic citat Stephanus in Αὐσονία. *Thryll.*

τῆς Vat. 1471. Pal. 139. Alexandr. Barber. Barocc. aliique θαλάσσην Pal. 158. θαλάττης alii. Αὐσονή-τιδος Vat. 972. V. 45. ὀπιπτεύουσα Seld. V. 46. σπήλιγγας Pal. 40. V. 47. ταυροφάγον Vat. 972. et Caſan. membr. ταυροσφάγου Pal. 158. ταυροσφάγην alii. V. 48. λοφνίσι ſine ν finali Vat. 1471. Pal. 142. 158. Alexandr. Barberin. Caſan. chart. aliique. δωμήσατο Vat. 916. 1306. Pal. 158. et Seld. Paruo ο Vat. 117. et Baroc. eadem manus ſuperſcripſit magnum ω. V. 49. οὐδέαν Barb. Caſan. chart. et Baroc. θεὰν Vat. 916. 972. aliique: reliqui omnes θεόν. Seld. verſum hunc non agnoſcit. V. 50. ἀξίῳ Vat. 1471. V. 51. δεξιούμενος Barb. et Baroc. vid.

V. 45. ὀπιπτεύουσαν) Schol. min. videtur legiſſe, vt Seld. ὀπιπτεύουσα, nam habet ἐπιτηροῦσα, perperam.

V. 46. σπήλυγγος) Ciz. et Vitt. 1. et 3., ſed Vit. 2. σπήλιγγος, vt Phauor. σπήλιγξ. cf. Zonar. ad v. ibique Tittmann. ἰχθυωμένην. Ciz. et Vit. 1. ἰχθυομένην, ſed ſcholia recte habent. *Thryll.*

V. 47. ταυροσφάγον) Ciz. et Vit. 1. qui fere vbique, inprimis in ſcholiis, concinunt, ταυροσφάγου, vt Pal. in ſcholiis vero ταυροσφάγον, ergo lapſu librarii.

V. 48. λοφνίσιν) Ciz. et Vitt. omnes quoque ſine ν finali, repugnante metro. vid. de λοφνίσι Brod. p. 252. vel potius Iacobs ad Antholog. Vol. II. P. 1. p. 325. Noſtri Codd. legunt etiam δωμήσατο pro δομήσατο, ſuperſcripto tamen in Vit. 1. ο paruo, praeter Vit. 2. qui habet δομήσατο, vt Baroc. ſuperſcripto ω magno.

V. 49. οὐ τρέμουσαν) *non timentem*, h. e. contemta eius vi, qua omnes mortuos λεπτύνει, et in orco coercet. οὐδαίαν. Vitt. 2. et 3. οὐδέαν, etiam in ſcholiis. θεὸν (θεόν) Ciz. et Vitt. omnes, vti Canter. et Pott. θεάν.

V. 51. δεξιούμενον) Vitt. 2. et 3. δεξιούμενος, vti etiam ſchol. min. qui habet φιλιούμενος. Vtraque lectio contextui eſt apta. Euſtath. tamen ad Hom. Il. θ. p. 714. l. 1. praefert vulgatam δεξιούμενον, et explicat: ἡρακλῆς τόξοις ἐδεξιώσατο τὸν Ἀΐδην βαλὼν ἐκεῖνον, quae quoque convenit Hom. Il. ε. v. 395—97. cf. Canter. ad h. l. Sic ipſe Tzetzes antea explicat: πάλαι χειρωσάμενον τὸν Ἅιδην. Auctoribus itaque Euſtathio

ſcholia. πάλας Pal. 158. πάλιν alii. V. 52. λεύσω repoſui pro λεύσσω ex Vat. 117. 915. 1421. Pal. 139. Alexandr. vtroque Caſan. Baroc. aliisque. V. 53. Αἰακείαις pro Αἰακείοις tuentur Vat. 915 972. 1471. Pal. 139. Barb. Caſan. chart. Baroc. et Seld. V. 54. λαίτρυναν Pal. 139. et Baroc. λέτριναν Seld. V. 55. καταβρωθέντος pro καταβρωχθέντος ex Vat. 916.

et Tzetza δεξιοῦσθαι eſt i. q. χειροῦσθαι, *poteſtati ſuae ſubiicere, in manum redigere,* quae ſignificatio in Lexicis non occurrit. Dicitur igitur *capere dextra* in bonam et malam partem. Sed v. 416. οἱ δὲ — δεξιώσονται τάφους favet lectioni δεξιούμενος, nam vt hoc eſt: *qui a ſepulchris excipiuntur* l. *qui ſepulchra intrant*, ſic illud: *quem iam diu excepit orcus, qui iam diu antea mortuus fuerat.* Eſt fere idem quod Lucas in Actt. App. III, 21. ὃν δεῖ οὐρανὸν δέξασθαι. Sic quoque v. 565. ὀλύμπιοι πλάκες δεξιώσονται ξένους. Vnum autem idemque eſt: δεξιώσονται ξένους ὀλύμ. πλάκες, et: δεξιώσονται ξένοι ὀλυμπίους πλάκας. Interim tamen hac ſignificatione admiſſa, quum Lycophron ſaepe ludat verbis ſibi oppoſitis, legi quoque poteſt δεξιούμενον, vt ſit: νέκυς occidit eum, qui iam diu in orco, vel mortuus fuerat.

V. 52. λεύσω) Vitt. 2. et 3. cum Potter. ſed Ciz. et Vit. 1. λεύσσω per duplex σ, quod Caſſandrae vaticinanti eſt aptius, nam λεύσσω eſt Praeſens, λεύσω vero Futur. cf. Brunk. ad Apoll. Rhod. I, 1307. et Heyne ad Hom. Il. α. 120.

V. 53. Αἰακείαις) Vit. 2. et 3. ſed Ciz. et Vit. 1. cum Cantero et Pottero αἰακείοις, quae forma h. l. videtur praeferenda. Similiter v. 162. βουλαῖς ἀνάγνοις, vbi vnus modo Cod. Vat. ἀνάγναις: v. 410. λειβήδριοι πύλαι: v. 541. θαλυσίοις λοιβαῖσι: v. 988. γλήναις ἀναιμάκτοις: v. 1133. ἑκτορείοις κόμαις. cff. Dorville ad Charit. Aphrod. p. 413. edit. Lipſ. Abreſch ad Aeſchyl. Agam. 573. Hermann. ad Orphei Argon. 263. et Siebelis meus Obſervatt. Crit. ad Ἑλληνικὰ p. 4.

V. 54. λαίτριναν) Ciz. et Vit. 1. ſed Vitt. 2. et 3. λαίτρυναν. Phauor. λαίτρυνα, πόλις ἤλιδος. Forte legendum λέτριναν, vt Bar. et Seld. in textu et in ſcholiis. cf. Potter. ad v. 156.

V. 55. καταβρωθέντος) Vitt. 2. et 3. καταβροθέντος: Vit. 1. vero, Ciz. Pott. et Cant. κα-

972. 1471. Pal. 139 et Baroc. καταβροθέντος Barb. καταβρωθέντος alii. Αἰθάλη Pal. 140. V. 56. βουκώλου Vat. 915. Barb. et Baroc. τευταρίοις alii, aliique τευταριείοις. V. 57. βαρίζηλος Pal. 139. V. 59. μομφῆσιν Vat. 1307. ἡγριομένη alii. V. 60. λέκτρον alii. ἐπιστάκτων Pal. 142. V. 62. ξυνευνείτου Pal. 158. λυγρῶν Pal. 158. V. 63. γιγαντοραίστης Vat. 1421. ἄρδεσι alii. τετρωμένον Vat. 916. 972. 1306. 1471. Pal. 139. 158. Alexandr. Barb. Caſan. chart. et Baroc. Tzetza etiam innuente (agnoſcente). Vat. autem 117 lectionis varietatem innuit. V. 64. ταβροχθέντος. Haec forma verbi rarior, qua ipſe Hom. Odyſſ. δ. 222. et Lycophron iterum v. 742. vtitur, in textum videtur revocanda.

V. 56. βουκόλου) Vit. 3. etiam, vt Vat. βουκώλου, male; in ſcholiis vero recte βουκόλου.

V. 57. φῶς. ἡ) Vit. 2. φῶς δ' ἡ, quam lectionem non malam reliqui ignorant omnes.

V. 58. τὸν κατ. χθονὸς) Inepte interpretatur Sebaſt. *indicem terrae*, et longe ineptius Canter. a Reichardo non emendatus: *proditorem terrae*, vnde quoque accidit, vt, quae hic traduntur, non de Corytho, ſed de Heleno eſſe intelligenda opinetur. χθονὸς enim, ſcl. ἀπὸ, referendum eſt ad στείλασα. Oenone autem miſerat Corythum κατήγορον, h. e. ὥστε κατηγορεῖν τοῦ Ἀλεξάνδρου, vt Alexandro exprobraret amorem Helenae, eumque ab eo auocaret. cf. Conon c. 22.

V. 62. λυγρὸν) pro λυγρῶς, *animo triſti*, iungas cum δρακοῦσα. Parthen. c. 4. ἀνῴμωξέ τε καὶ πολλὰ κατολοφυραμένη.

V. 63. ἄρδεσι) Vit. 2. ἄρδοισι, librarii lapſu. Legendum eſt metri cauſa ἄρδεσιν. τετρωμένου. Ciz. et Vit. 1. τετρωμένον, ita vt referatur ad ἕλκος, non vero ad ξυνευνέτου, et ſit i. q. πεπληγμένον. Phauor. τετρωμένη· πληγεῖσα. Heſych. τετρωμένος· πεπληγμένος. Hom. Il. ω. 421. βεβλημένον, vt habet ſchol. minor Vit. 1. Itaque haec lectio, quum inprimis Accuſatiuis nominum ſaepius addantur cognatae poteſtatis verba, eaque ingenio Lycophronis conueniat, non videtur plane contemnenda.

V. 64. ξυρὸν) Conon 23. καὶ πολλὰ (Οἰνώνη) τὸν κοινὸν

αὐτοπλήτου Vat. 915. ὀχήσῃ Pal. 40. et Barb. ὀχμήσει alii, aliique ὀκμήσει. οἰχήσει Baroc. vbi haec Potterus: „*Quid, ſi legas ὀκχήσει; id certe valet βαστάξει, qua voce vtuntur ſcholia, lineis Baroc. Cod. interpolata, ad explicandam ſuam οἰχήσει, eodemque modo ὀχήσει verſ. 97. ſeq. ὀχέω autem et ὀκχέω idem ſunt.*" V. 68. περισπέροντι Baroc. et Seld. Φυσσήσει Vat. 915. aliique Φυσσίσει Pal. 142. νεκρῶν Pal. 158. V. 69 τὸ σὲ aliqui non agnoſcunt. διπλᾶ pro δισσὰ Baroc. V. 70. ἀλκμὴν Caſan. membr.

ἀμφοῖν καταμεμψαμένη δαίμονα. ὀγχήσει. vid. Reichard ad v. 1049. cuius coniecturam iuvat locus Pindari Ol. II, 122. ὀκχέοντι πόνον. Facile ὀκχήσει et ὀγχήσει permutari poterant. Codd. noſtri omnes conſpirant in ὀγχήσει. Cod. vero Vit. 2. videtur habuiſſe ὀχήσει ex raſura, nam ibi ὀγχήσει ſubſtitutum eſt, ſuperſcripto γ.

V. 65. νεόδμητον) vel *modo ſubactum a morte*, h. e. *mortuum*, Parthen. l. l. ἤδη κατὰ γῆς κείμενον, vel nil niſi νέον, altera, vt ſaepe fit, e. g. v. 75. μονήρης pro μόνος, Etymologiae parte neglecta.

V. 68. περισπαίρ. — νεκρῷ) Conon l. l. τῷ Ἀλεξάνδρου νεκρῷ περιχυθεῖσα. Reichard exhibet περισκαίροντι, non male, ſed vnde hauſerit hanc lectionem, non dixit; ergo haud dubie, quum in Indice habeat περισπαίρω, operarum vitium, attamen non ingratum. cf. Zonar. in σκαίροντα. Vit. 1. legit primum περισπέροντι, vt Mſſ. Potteri, ſed raſura poſtea emendatum eadem manu. In Vit. 3. margini additum conſpicitur: *Tale eſt illud Virgilianum: Atque in ventos vita receſſit.* Pro νεκρῷ Ciz. et Vit. 1. male praebent νεκρῶν.

V. 69. δισσὰ) Vit. 3. διπλᾶ, vt Baroc. in quo vero eadem, vt videtur, manu ſuperſcribitur duplex σσ. δισσὰ autem καὶ τριπλᾶ eſt i. q. δὶς καὶ τρὶς, ſcl. στένω σε. Tzetzes triplicis excidii Troiae mentionem h. l. faciens, temere exagitatur a Reineſio in Varr. Lectt. p. 78. et Pottero, quaſi hoc triplex excidium e δισσὰ et τριπλᾶ extorſiſſet, qui verbis ſuis: παρ' ὅσον — ἐπορθήθη, modo videtur innuere, vehementiſſime conqueſtam eſſe Caſſandram de Troia ter excisa.

V. 70. πρὸς ἀλκήν) Haec cum Reichardo neque cum ἐναυγάζουσαν conſtruenda, ne-

V. 71. ἐναυγάζουσαν alii. V. 72. δόμους pro τάφους Vat. 915. V. 73. μέλωρος pro κέλωρος Caſan. membr. ῥάπτῳ pro ῥαπτῷ Palat. 158. κύτει Vat. 117. 972. 1306. 1421. Caſan. membr. quamuis recentior manus praefixerit σ, Seld. aliique: σκύθει Pal. 158. V. 74. ἱστοβιὰς pro ἱστριεὺς Caſ. membr. V. 75. μονείρη Pal. 158. V. 76. Ῥυθειμνιάτης Vat. 117. 1306. 1421. 1471. Pal. 142. 158. et Alexandr. Ῥειθιμνιάτης alii (Baroc.). κέμφος Vat. 916. 1306. Pal.

que per tmeſin προςεναυγ. ἀλκὴν explicanda, ſed πρὸς abſolute poſitum putaverim, vt ap. Aeſchyl. Prom. 73. κἀπιθωΰξω γε πρὸς, et Eurip. Or. 621. δράσω τε πρός. cf. Jacobs Additam. Animadverſſ. in Athen. p. 250. Si autem aliquis ſit, quem offendant particulae iunctae αὖθις et πρὸς, etſi eiusmodi pleonaſmi non raro occurrant, teneat Praepoſitionem πρὸς, et explicet: *Quae praeter vim haſtae* h. e. *bellum tibi illatum conſpicis etiam iterum* διαρπαγὰς καὶ πῦρ.

V. 71. ἀϊστωτήριον) Legas, quaeſo, vt verſus ſibi conſtet, ſine punctis diaereſeos αἰστωτήριον, vt vv. 214. 281. 339. 1282. et 1341. αἰστῶσαι pro ἀϊστῶσαι. Sic quoque ap. Euripid. Med. 635. ὀϊστὸν in ſcanſione vt οἰστὸν legitur.

V. 73. σκύτει) Hanc lectionem confirmant Codd. noſtri omnes cum ſcholiis. cf. Etymol. in v. Aptior ea quoque eſt voc. ῥαπτῷ, quam vulg. κύτει. Aliter ſe res habet ap. Eurip. Ion. v. 37. et 39. vbi eadem verba permutantur.

V. 75. μονήρης) Ciz. et Vit. 1. μονήρη, forſ. μονήρει, vt referatur ad ἀσκῷ, cui lectioni fauet ſchol. διὰ τὸ μιᾷ κώπῃ αὐτὸν κεχρῆσθαι — ὡς πόρκος τῷ ἰδίῳ δέρματι. Si liceret alia vti coniectura, vt hiatus vitaretur, quem infert μονήρει, legendum cenſerem μονῆρες, ſcl. δέμας, quod ſequitur. Caeterum de re Schol. Hom. Il. υ. 252. δάρδανος — ἐπομβρίας γενομένης κατασκευάσας σχεδίαν, καὶ ἀσκὸν ἑαυτῷ περιθεὶς, διεκομίσθη εἰς τὴν ἴδην τῆς τρωάδος — ἱστορεῖ λυκόφρων.

V. 76. ῥειθυμνιάτης) Ciz. et Cant. ῥυθειμνιάτης: Vit. 1. et 2. ῥυθειμνειάτης, perperam. Rectius Stephanus et Ptol. III, 17. ῥίθυμνα et ῥιθυμνιάτης. ὡς. Sic quoque Ciz. verum Vitt. omnes cum Reichardo rectius ὧς.

142. V. 77. Ζήρυνθον alii. κυνοφαγοῦς Vat. 1421. Alex. et Caſ. chart. κυνοσφάγου alii. κυνοσφάγους Seld. κυνοσγανοῦς (κυνοσφανοῦς) impreſſi, aliique. Θεοῦ aliqui. V. 78. κυρβάτων Pal. 142. V. 79. ὀμβρίσας Pal. 139. et Baroc. V. 80. πέδων Pal. 158. V. 81. κατερείποντο Pal. 40. κατηρίποντο Vat. 117.

V. 77. ζήριυθον) Sic omnes Codd. ſed Stephan. ζήρυνθος (ζήρυνθον) per ῡ, cui accinunt Suidas, Lycophron ipſe v. 449., ſcholiaſt. Nicandri in Theriac. v. 462., qui vero non ζήρυνθον modo, ſed ζηρύνθιον etiam laudato Lycophrone exhibet. Livii 38, 41. *Zerinthium templum* et Ouid. Triſt. I, 10, 19. *littora Zerinthia* ſtant pro lectione ζήριυθον. κυνοσφαγοῦς, *cui canes mactantur.* Hanc lectionem, cui omnes noſtri Codd. conſonant, iam Reineſius ante Sebaſtian. adſcripſit margini ed. Canteri, quae eſt in Bibl. Cizenſi; priores enim editt. omnes legunt male κυνοσφανοῦς. Inepte interpretati ſunt Canter. et Sebaſt. adeo ipſe Reichardus a Cantero deceptus, *caniuorae*, nam non a φάγω, ſed a σφάττω deriuatur. cf. Reineſ. Varr. Lectt. p. 57. θεᾶς, ſchol. Nicandri l. l. θεοῦ.

V. 78. κυρβάντων) Vit. 1. et Ciz. vt Palat. κυρβάτων, ab alia tamen manu in Ciz. adiectum τὸ ν. Dionyſ. Perieg. 524. nominat κορυβάντων ἄστυ: Orpheus Hymn. 37, 4. ἱερὴν χθόνα. De Cabiris vid. Hemſterhuſ. ad Lucian. Dialog. Deor. 26, 1.

V. 79. ὀμβρήσας) Vitt. 2. et 3. ὀμβρίσας, ab ὀμβρίζω, *humecto*, ſchol. interlin. βρέξας, quae lectio contextui bene conuenit. cf. Zonar. et Phauor. qui habent ὀμβρήσας· ὑετήσας, a Tzetza non notatum. Forſitan hoc ſcholion excidit librariorum incuria, nam alias Tzetzes non praetermittit verbum, quod non explicet.

V. 80. καχλάζων) Vit. 3. καγχλάζων, corrupte. πρὸς πέδῳ. Ciz. πρὸς πέδων, Vit. 1. πρὸς πέδων, ſupra poſito ο̄, quae lectio πρὸς πέδον, pro πέδονδε, εἰς γῆν, bene ſe habet. Vſitatius tamen eſt πίπτειν πρὸς πέδῳ, Euripid. Bacch. 605.

V. 81. πύργοι) Intelliguntur omnia aedificia, adeo munita, et inprimis alta, ob κατηρείποντο, *deiecta ſunt.* κατηρείποντο. Ciz. et Vit. 1. κατηρίποντο, a κατερίπω, quod eſt i. q. κατερείπω: Vit. 2. κατερείποντο, mendoſe. τοὶ δὲ Ionice pro οἱ δέ: Vit. 2. τοῖδε,

916. 1307. Pal. 142. 158. et Caſ. membr. λισθοίαν Pal. 158. V. 82. προυμάτων Vat. 972. et Pal. 139. V. 83. Φηγόνδε alii. V. 84. Φάλλα Vat. 1307. 1471. Pal. 40. 139. Alex. Caſan. chart. aliique. δελφίνες Vat. 916. V. 85. θορῶσαι Vat. 915. V. 86. λεύσσω Vat. 916. 972. 1306. 1307. Pal. 40. 142. 158. Caſ. membr. et Barb. γρυνὸν Vat. 117. 913. 1307. 1421. Pal. 139. 142. 158. Alex. Caſan. membr. Baroc. et Seld. Nonnulli autem γρῦνον. V. 89. στρόβυλον Vat. 1421. et Caſ. membr. ὀστρακωμένην Vat. 915. 1307. 1471. Pal. 40. 142. 158. Alex. aliique. V. 90. ἡ 'Αχερου-

i. e. ἄνθρωποι. cf. Viger. de Idiotiſm. p. 4. ed. Herm. et Sturz. ad Pherecyd. p. 197.

V. 84. φάλλαι τε) Vit. 2. φαλλαί τε.

V. 85. φῶκαι λέκτρα) Ciz. et Vit. 1. φῶκαι καὶ λέκτρα: repetitum καὶ ſocordia librarii ex vltima ſyllaba voc. φῶκαι. θουρῶσαι Codd. Vitt. 1. 3. et Ciz. θουροῦσαι, forma vſitatiori, cf. Reichard ad h. l.

V. 86. λεύσω) Ciz. et Vit. 1. cum ſcholiis et Cantero λεύσσω, rectius, cf. v. 52. γρουνὸν. Vitt. omnes et Ciz. cum ſcholiis γρυνὸν. Iterum apparet γρυνὸν v. 294. Vſus quoque eſt eadem huius voc. forma Io. Tzetzes de Paride in Antehom. v. 41. cf. ibi Iacobs, et Canter. ad h. l.

V. 87. πεφναίας) h. e. φονικῆς: Stephan. in Theſ. Gr. L. exhibet hoc voc. dubius tamen, vnde afferatur. Schneiderus vero non recepit.

V. 88. ἦν τόργος) operarum lapſu ἡ τόργος in ed. Reichardi.

V. 89. ὠστρακωμένην) Sic quoque omnes Codd. noſtri: male repetiit Reichard. lectionem Canteri ὀστρακωμένην. Στρόβιλον vero ὠστρακ. eſt i. q. στρόβιλον ὀστράκου περιβεβλημένον, vt v. 506. Hemſterhuſii coniectura ad Lucian. Tom. 1. p. 281. allata στροβίλου ob hiatum admitti non poteſt.

V. 90. καὶ δὴ) *iamiam*, *et vero iam*. Frequentat Lycophr. has particulas, ut vv. 229. 232. 243. 249., et ſunt non tantum connectentis, ſed etiam dolentis, indignantis et transeuntis ad aliud, ad quod inprimis attendendum videtur. 'Αχερουσία. Noſtri quoque ſic legunt: quidam ἡ 'Αχερουσία, forte ἡ 'χερουσία, vel Dorice ἁ 'χερουσία. Schol. Vit. 2. Χερουσία, τρίβος habet pro ἀχερουσία δὲ τρίβος, vnde patet, ἡ 'χερουσία

σία aliqui. V. 91. καταιβάτης Vat. 1421. Pal 40. et Caſ. membr. V. 92. στείβοντε Vat. 1421. στείχοντα Pal. 158. βουσταθμῶν Vat. 1471. Pal. 139. et Caſ. chart. ξεινώσεται Vat. 916. 972. 1471. Pal. 139. Alex. Caſ. chart. et Baroc. Alii autem χειρώ-

olim eſſe lectum. *Thryll.* Ἀχερουσία — καταιβάτις, obſcura ſane verba, vt multa alia in Lycophrone! Viae, vti conſtat, plerumque nominantur a loco, ad quem ducunt, v. c. via Lipſienſis h. e. quae ducit Lipſiam; atque ſic via Acheruſia, quae fert Acheruſiam. Intelligitur autem non ſpecus Acheruſius in Ponto ad Heracleam, Pomp. Mel I, 19, 55. ſed qui erat iuxta Taenarum in Laconide, Pomp. Mel. II, 3, 128, ex quo fit, vt poeta pro cognitione Geographiae, quam vbique venditat, viam, quae ducit in Laconidem, appellet Acheruſiam, eamque ſimul καταιβάτιν h. e. καταφέρουσαν, vel, vt mihi videtur, ob ſeq. ξενώσεται, e monte Ida in Laconicen, Coluth. 197. Ἀντὶ μὲν Ἰδαίων ὀρέων ἠλλάξατο πόντον, vel, vt Potter. et Scholiaſt. arbitrantur, ad inferos, vbi deſcenſus eſt ad inferos, vel etiam, vt modo hoc epitheto locus accurate deſcriberetur, vt ſimul interitus Paridis, quem ſibi hoc itinere pararet, praediceretur a Caſſandra. Quae autem via ξενώσεται, *hoſpitem excipiet, in hoſpitium Menelai et Helenae deducet Alexandrum,* οὐ (οὐκ ἔτι) πατρὸς — βουστάθμων *relictis patris gregibus, quos adhuc in montanis et aſperis regionibus Idae,* ῥακτῶν βουστ. *pauerat:* στείβοντα ſcil. ποσὶ, quod alii addunt, vt Eurip. Hel. 875. et Horat. I, 4, 20. *pulſare pede tabernas* Id autem Caſſandra dixit in laudem, non vero in opprobrium Paridis, nam regium fuit tum paſcendi ſtudium, cff. Meurſ. et Potter. ad h. l. ſaltem, vt fratrem vita honeſta et ſimplici derelicta ad mollitiem et luxuriam tranſiiſſe ſignificaret, quod etiam ſqq. confirmant, κάλλους τὸν (grauiter dictum pro τοῦτον) illum hominem, qui antea quoque dignus fuerit iudicatus, qui litem inter Deas ortam dirimeret, θυωρίτην, κριτήν. cff. Coluth. v. 126. et de voc. θυωρίτης Etymol. M. et Heſych ibique interpretes. Vitt. 1. 2 et Ciz. καταιβάτης perperam pro καταιβάτις.

V. 92. βουστάθμων ξενώσεται) Vitt. 2 et 3. βουσταθμῶν ξεινώσεται.

σεται. V. 93. πρόσθεν Vat. 1307. τριπλῶν Vat. 1306. V. 94. γαμφίλας Tat. (Vat.) 1471. γαμφιλὰς Vat. 1307.

V. 93. πρόσθε) Vit. 3. πρόσθεν, alia vero manus deleuit ν̄, recte.

V. 94. ὀστρίμων μὲν ἄντι) Sic quoque Vit. 1 et Ciz. infra vero v. 365. λώβης ἀντί: reliqui omnes vtroque in loco ἀντὶ ſine anaſtrophe. Grammatici in hac re ſibi neque ſemper, neque omnes conſtant. Quidam repudiant anastrophen, ſi inter nomen, quod praepoſitio regit, et ipſam praepoſitionem aliud vocabulum interponitur, vt Wolf. in Hom. Il. VII, 163. τῷ δ᾽ ἐπί, XXIII, 650. τῶν δ᾽ ἀντί, cf. eius Praefat. ad Odyſſ. pag. XXVI. Admittit vero eam Hermannus, prae caeteris dignus, qui audiatur, in: De emend. rat. gr. Gramm. p. 107 ſqq. Canterus obſervat ad h. l. Tzetzam hallucinatum eſſe, qui Oſtrima interpretaretur ὄρη Τροΐας. Equidem ſane hallucinatum eſſe exiſtimarem, ſi Oſtrima putaſſet eſſe nomen montium, quum tamen proprie ſignificet ſtabula boum, περιβόλους κτηνῶν, ἐπαύλεις Phot. Idem autem, niſi fallor, ſignificare etiam Tzetzes voluit his verbis: ἃ (ſcil. ὄστριμα, ſtabula) εἰσὶν ὄρη Τροΐας, ſcil. vicina Troiae, puta Idam, in quibus ſtabulabantur greges, quos olim Paris agebat. Senſus ergo eſt: *relictis gregibus tuis in Ida tranſibis* etc. Montes autem, Oſtrimos nominatos, a Lycophrone non eſſe intellectos patet e ſqq. ἀντὶ εὐχείλου κάπης. Vere autem hallucinantur, ex hoc ſcholio Tzetzae Oſtrimos fuiſſe montes oſtendere conantes, peſſime adeo Sebaſt. in nott. lat. interpretationi subjectis hallucinatur, immo calumniatur, qui, vt Canterum, οὗ οὐκ ἐστὶ ἱκανὸς τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων λῦσαι, cenſorem Tzetzae refelleret, niſi montes Oſtrimi nominati intelligerentur, comparationem nullo modo conſtare poſſe, et Heſychium ipſi Tzetzae fauere iactitat, qui ὄστριμον explicet: ἐν ᾧ αἱ θεριναὶ μοναί, τόπος, οἱ δέ, ἐπαύλεις, cf. ibi Interptt. Ergo quia Heſych. τόπον nominat ὄστριμον, montes intelligi debent? Apage, o Sebaſtiani, cum tua interpretatione! Recte itaque Reichard. cum Cantero ὀστρίμων, non vero Ὀστρίμων, ſcripſit et interpretatus eſt: *pro ſtabulis*; inepte vero Sebaſt. *pro Oſtrimis*. Coluth. v. 72. Τροίης βουκολέοντα κατ᾽ οὔρεα. γαμφηλὰς Ciz. et Vit. 1. σταμφηλὰς librarii incuria, nam in ſcholiis eſt γαμφηλάς. Tze-

1421. σταμφηλὰς Pal. 158. V. 95. λὰν Caſ. membr. εὐχίλου Vat. 117. 915. 1306. 1421. 1471. Pal 40. 159. Alex. Barb. et Caſ. membr ἐκχίλου Vat. 916. εὐχύλου alii. V. 96. μηλιανθμῶν Vat. 915. aliique. μηλιανμῶν Vat. 916. μηλιανθμῶν Caſ. chart. μηλιαθμὸν Etymol. in voce. ἥδε pro ἠδὲ Vat. 117. V. 97. pro σ' γ' legit Baroc. Alii autem δ'. V. 98. γυδίους

tzam, qui h. l. egregie hallucinatur, vti etiam interpretes Lycophronis latinos, emendat Leopard. in Emendatt. XIX, 17, et monſtrat e Strabone VIII. T. III. p. 183. ed. Siebenk. - Tzſchuck. promontorium Maleae non ipſas eſſe γαμφηλὰς ὄνου, ſed in vicinia earum. Verba Strabonis ſic ſe habent: εἶτα ἡ ὄνου γνάθος, λιμένα ἔχουσα· εἶτα Βοία πόλις, εἶτα Μαλεαί. cff. ſchol. Eurip. Oreſt. 362. ibique Barneſ. et Tſzchucke ad Pomp. Mel. Vol. III. P. 2. p. 293.

V. 95. εὐχείλου) Sic noſtri omnes et Phauor. in textu; in ſcholiis vero Vitt. 2 et 3. cum aliis εὐχίλου, cf. Sturz. in Lex. Xenoph. ad h. v.

V. 96. μηλιαθμῶν) Ita Ciz. et Vitt. 1. 3, vti quoque Phauor., qui sua hinc hauſit, ſed Vit. 2, etiam in ſcholiis, melius, vt iam vidit Stephan. in Theſ. μηλιανθμῶν, quae lectio omnino eſt reuocanda. cf. Tittman. ad Zonar. in v. Etymol. M. etiam μηλιάνθμων laudato Lycophronis verſiculo; mendoſe vero μηλιάνθμὸν pro μηλιανθμῶν. Potter. in Lycophron. μηλιαθμῶν, in Comment. autem μηλιανθμῶν. Χερσαίας πλάτης, mire formatum ad Graecorum πλάτη εἰναλία Eurip. Hec. 39. pro pedo, quo Paris paſtor agebat greges, ſicut remiges agunt naues remo. Colutho v. 107. dic. καλάβροψ. vid. ibi Lennep. ...

V. 97. τρώμπις — πόδες) Eodem modo Codd noſtri, ſcholiaſtes vero Nicandri ex Lycophrone: τρόμπις δ' ὀχήσει καὶ Φέρεκλον οἱ πόδες, perperam. De Phereclo cff. Coluth. v. 194. Hom. Il. ε. 59 ſqq. et Polit. ad Euſtath. Hom. Il. p. 1122, vbi Heinſium ad Ouid. Heroid. XVI, 22. lapſu memoriae legiſſe Φαλακραῖοι dicit. πόδες pars pro toto h. e. ipſis nauibus, nam πούς eſt πηδάλιον, clauus vel rudens nauis, vt Hom. Odyſſ. κ, 33. et Pind. Nem. VI, 94. cf. Potter.

V. 98. γυθίου) Sic noſtri Codd. omnes legunt per ϑ, vt etiam Polyb. V, 19, 6. Strabo III. p. 182. ſed Pauſ.

alii. γιθύου Pal. 40. V. 99. καμπύλας Pal. 40. καμπύλως Caſ. membr. καμπύλου alii. V. 100. ἔκτορος Pal. 142. πλημυρίδος alii. V. 101. σκαρμῶν Pal. 142. ἰαύσης Caſ. chart. εἰνναφώσσωνα Alex. Caſ. chart. Barb. et Baroc. εἰνναφώσσονα Vat. 915. et Pal. 139. εἰναφώσσονα alii. θῖνα φώσσωνα aliqui, referente Tzetza. V. 102. πόρτην Vat. 117. et Pal. 158. ὡς

I, 27, 6. III, 21, 6. cf. ibi Facius, et Stephan. laudato Lycophronis verſu per ā, κἀπὶ γυθείους πλάκας, *ad regiones vicinas Gythio*, cf. Tzschucke ad Pomp. Mel. T. III. P. 2. p. 307.

V. 101. εἰναφώσσωνα) Ciz. et Vitt. 1. 2. εἰνναφώσσωνα, ſic etiam in ſcholiis. In Vit. 2 vero ſuper εἰννα ſcriptum θῖνα, quod vix eſt ſcholium. *Thryll.* Sane hic verſ. eſt ſalebroſus. Tzetzes, vti ſaepius, hic ineptit, et cum eo interpretes reliqui. ἰαύειν eſt διατελεῖν, ἀνύειν, vel *quieſcere facere*, vt Eurip. Phoeniſſ. 1535. et infra v. 430. ἰαύειν πότμον, *mori*. vid. Stephan. Theſ. στόλον ergo διατελέσεις, *curſum perficies*, qui vero στόλος dicitur στόλος σκαρθμῶν, (nam hoc verbum cum στόλον videtur iungendum) *curſus ſaltuum* h. e. *celer*, et quaſi per ſaltum, tranſiliendo (Horat. I, 3, 24) h e. ſecundus, ut Tzetz. in Antehom. v. 98. ἐς Σπάρτην ἐπαγαλλόμενος Διὸς ἤλυθεν οὔροις, *vento ſecundo vſus*, et εἰναφώσσων, nouem cum navibus, quibus Paris vectus eſt Lacedaemonem. Si vero lectio θῖνα φώσσωνα locum habere poteſt, quam Cod. Vit. 2. cum ipſo Tzetza exhibet, ſupplendum eſt εἰς l. πρὸς, *ad litus*, vt v. 246. εἰς θῖν' ἐρείσας. Senſus ergo totius verſ. redit eo, vt ſit: *hic appelles, hic curſum abſolues feliciter.* Quod ſi quis ſit, cui non probetur haec interpretatio, per me acquieſcat in veteri: *iactationibus liberabis*, ita vt σκαρθμὸς ſit: *motus vehemens*, eamque confirmet Coluthi auctoritate commemorantis v. 202. exorta tempeſtate mare turbatum et nauem iactatam fuiſſe.

V. 101. ἄνυμφον) Bene quidem Reichard. *infeliciter nuptam*; at quum mythographi ante raptum Paridis nil tradant, quod huic interpretationi faueat, malim explicare: *illocabilem*, *quae nuptui nequiret dari*, h. e. *iam nuptam.* Heſych. μὴ δυναμένην νυμφευθεῖναι vel etiam, ſi malis, tunc abſente eius marito in Creta. Sic Eurip.

λύκος Pal. 158. V. 103. δυεῖν Pal. 158. et ſane potius reliquis. πελειαῖν Vat. 972. 1421. 1471. Pal. 40. 158. Alex. Barb. vterque Caſ. et ambo Potter. πελίαιν Pal. 40. γοναῖς Vat. 1421. Pal. 40. 142. Caſ. membr. Steph. et ed. Baſil. γόνης Pal. 158. V 104. ὀθνίων Vat. 916. V. 105. λῃΐτην Vat 1306. et Baroc. ἐμπεσοῦσαν pro ἐμπταίσασαν ex Vat. 1306. Pal. 158. et Caſ. membr. ἐμπέσασαν Vat. 916. Alex.

Hel. 1135. ἄνυμφα μέλαθρα κεῖται. Forte tamen interpretatio Reichardi locum habere poteſt, ſi ἄνυμφον refertur ad mala ex hoc matrimonio in Troianos redundantia. πόρτιν. Ciz. et Vit. 1, vt Vat. πόρτην, perperam. λύκος. Ciz. et Vit 1. ὡς λύκος, in ſcholiis vero σὺ ὁ, quod ex ὡς fieri potuit. *Thryll.* ὡς ex ultima ſyllaba τοῦ · ἁρπάσας ortum videtur, vel a Grammatico interpretationis cauſa illatum.

V. 103. δυοῖν) Ciz. et Vit. 1. δυεῖν. Forma δυεῖν rarior altera, vti conſtat, in Genitivo, vt h. l. modo occurrit. cf. Duker ad Thucyd. IV, 8. p. 547. ed. Lipſ. et Fiſch. ad Aeſch. Socrat. p. 126, 3. et ad Theophraſt. 11, 2. Thryllit. δυεῖν putat praeferendum eſſe, additque: Scholia ἀνέκδοτα ad Eurip. Hecubam, quae apud nos ſunt: δυοῖν καὶ δυεῖν διαφέρει· δυοῖν ἐπὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς, δυεῖν δὲ ἐπὶ γενικῆς. Dubitandum tamen, an Lycophroni forma Attica δυεῖν ſit obtrudenda. πελειαῖν. Vitt. 1 et 2. et Ciz. πελείαιν, vt Steph. quod Thryll. praefert. πελίαιν, forte πελείαιν, Pal. 40. In hoc numero errat Sebaſt. quia antea Pal. 40. πελειαῖν praebere dicit. Legendum ergo eſt vel hic, vel antea Pal. 142. γόνης. Vitt. 2 et 3. γοναῖν, vt Baroc., non male.

V. 104. ἄρκυν) Vit. 2. ἅρκυν, non prorſus inepte, ſi forte deriuatur ab ἁρπάζω. cf. Etymol. M. et Zonar.

V. 105. λῃΐτιν ἐμπεσοῦσαν) Ciz. et Vitt. tres cum ſcholiis λ. ἐμπέσασαν, in Vit. 2. autem ſuperſcriptum, ἢ ἐμπταίσασαν, cf. ad h. l. Reichard. Pro λῃΐτιν omnino legendum cum Pott. λῃῖτιν. πτερῷ h. e. *naui expanſis velis auolante.* Scholiaſtes non ita miſere, vt Meurſ. putat, ineptire videtur, explicans: τῇ ταχύτητι τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἢ τῷ πλοίῳ, nam πτερὰ dicc. vela nauis, quibus ea celeriter fertur, vt docuit Barneſ. ad Iphig. in Taur. 289. et 1346. Troad. 1086. et Hel. 146.

Pal. 139. Caſ. chart. Barb. et Baroc. ἐμπαίσασαν Vat. 117. 972. 1307. 1471. Pal. 40. 142. aliique. ἐμπέσασα Vat. 915. Vat. autem 1421. ſic hunc verſum legit: λῆϊτιν ἐμπταίσασαν ἐν κρόκησι καὶ Βύνῃ Θεᾷ, proſiliens ad alterum hemiſtichium verſus 107, amiſſo (omiſſo) 106. V. 106. θύσσησιν Pal. 142. Caſ. membr. aliique. θύσεισιν Alex. ἀφπάγματα Pal. 158. V. 107. φλύγουσαν Vat. 916. φλάγουσαν Alex. Δύνῃ alii, Tzetza teſtante. V. 108. θρύξεις Vat. 1421. V. 109. καγχάλων Pal. 40. V. 110. δράκωντος alii.

V. 106. ἁρμοῖ) De hac voce ſyracuſana vid. Valkenar. in Ep. ad Roever. in ed. Berol. Theocrit. Vol. II. p. 305. ἀπάργματα. cf. Zonar. ibique Tittman. Cod. Ciz. ἀρπάγματα. Sic quoque Vit. 3. antea legerat, deinde vero refictum eſt in: ἀπάργματα. Lapſus eſt facilis.

V. 108. Αἰγίλου τ' ἄκραν) Schol.: πελοποννήσου ἀκρωτήριον, vti vere eſſe videtur, nam Stephan. ad Αἰγιλία dicit: Αἰγιαλεία (l. potius Αἰγίλεια) νῆσος μεταξὺ κρήτης καὶ πελοποννήσου, cf. Herodot. VI, 107. Fuit vero Αἴγιλος quoque pagus Atticus, Αἰγιλία ſ. Αἴγιλα etiam dictus, cff. Meurſ. de pagis Atticis, Valken. et Toup. ad Theocrit. I, 147. Neque plane abſonum eſt, credere, Helenam a Paride ad Atticae oras vsque eſſe abductam, vti Tzetzes in ſchol. v. 110. vere credidit, vbi νῆσον cum aliis Salamina explicat.

V. 110. ἐκχέας πόθον) Recte Tzetzes μιγεὶς μετὰ Ἑλένης, nam crebro πόθος, vt v. 115, et mox κύπρις et ap. Eurip. Med. 623. Iphig. in Aul. 1411. λέκτρων πόθος de amore et concubitu vſurpatur. Vix attinebat hoc monere, niſi vidiſſem, Meurſium ad h. l. ineptire. Firmant hoc quoque Hom. Il. γ. 446. Νήσῳ δ' ἐν κραναῇ ἐμίγην φιλότητι καὶ εὐνῇ, et ſqq. v. 112. δευτέραν κύπριν. Νήσῳ δ' ἐνὶ δράκοντος. Tzetzes Salamina; ſed Hom. l. l. Pauſ. III, 22, 2 et Strabo IX. pag. 399: Cranaen, poſtea Helenam dictam, vocant. κραναὴ quum poſſit eſſe *aſpera*, τραχεῖα, cf. Heyne ad Hom. l. l et Tzſchucke ad Pomp. Mel. Vol. III. P. II. p. 698, vel quum auctore Strabone l. l. κραναὴ ſit nominata ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ γενέσθαι τὴν μίξιν, nil impedit, quominus intelligatur Salamis. Alii exponunt de Cytheris. Veruntamen

V. 113. ψυχῆς pro ψυχρὸν Pal. 142. κἀξ pro κὲξ ex omnibus Mff. V. 115. Hunc verfum non agnofcit Vat. 1471. V. 116. In Seld. poft στυγνὸς distinctio-

quum Lycophron vos. δράκων de iis quoque, qui vim inferant mulieribus, omnique de lafciuiae petulantia, vt v. 309 et 1223. vti etiam δράκαινα v. 674, vfurpet, et quum nullus alius primo Paridem in infula Salamine concubuiffe cum Helena tradat, non dubitauerim recedere ab interpretatione Scholiaftae, et δράκοντος iungere cum πόθον, ita vt πόθος δράκοντος fit: *concubitus lafciuus atque illegitimus*, et commate poft πόθον deleto τὸ· νήσῳ cum Ἀκτῆς, ita vt quaecunque alia infula Atticae contermina, ipfa quoque Cranae, fi vere eft infula, vel Helene, intelligi queat.

V. 112. ἕωλον) Non: *iteratam Venerem*, vt Reichard. explicat, quod iam latet in: δευτέραν, fed, *quam antea expertus fuerat*, χθεσινὴν, *priorem*.

V. 113. ψυχρὸν παρ.) quia Paridi a Proteo pro Helena erepta fimulacrum eius erat datum. Videtur Lycophron ante oculos habuiffe Eurip. Alceft. 349 fqq.

Σοφῇ δὲ χειρὶ τεκτόνων δέμας τὸ σὸν
Εἰκασθὲν ἐν λέκτροισιν ἐκταθήσεται,
Ὧι προςπεσοῦμαι, καὶ περιπτύσσων χέρας
Ὄνομα καλῶν σὸν, τὴν φίλην ἐν ἀγκάλαις
Δόξω γυναῖκα, καίπερ οὐκ ἔχων, ἔχειν.
Ψυχρὰν μὲν οἶμαι τέρψιν.

κἀξ, noftri quoque ita habent omnes. ὀνειράτων. Ciz. et Vit. 1. ὀνηρώτων, male. cf. Schol. min. qui optime explicat.

V. 114. ἀφάσσων) Eft verbum nequitiae de vsu Veneris. cf. Heinrich ad Mufaeum p. 74.

V. 115. ὁ γάρ σε) Ciz. et Vit. 1. ὁ γάρ γε: lectio bona, et in textum quae recipiatur, digna, a nemine adhuc notata. Hinc fchol. minor. addit: τὸ σε περισσὸν, fed vere non redundat, nam longa interpofita parenthefi referri poteft ad v. 128. κεῖνος σε — νοσφιεῖ. Placet tamen γε, nam vim addit orationi: *etenim hic ipfe*. Φλεγραίαις. cf. Steph. Byzant. ad Φλέγρα.

V. 116. στυγνὸς) vt ap. Eurip. Electr. 769. Φονεὺς στυγνὸς, *inuifus*. Schol. interl. μισητὸς, perperam Sebaft. *triftis* ob fqq. ὦ γέλως — δάκρυ, nifi velis interpretari: *qui triftes reddit*. Τορώνης. cf. Euftath. ad Dionyf. 327, qui tamen Toronem temere nominat filiam Protei.

nis nota ponitur. V. 117. νῆυς Vat. 1471. V. 118. ἐπακτείαν Pal. 158. V. 119. ἢ λοκισμένην Pal. 158. V. 120. ναυβάτῃ repoſui pro ναυάτῃ ex Vat. 972. et 1306. Caſ. chart. Barb. et Baroc. V. 121. οἶμον Vat. 1306. σιφνὼς Pal. 158. σιφεὺς Seld. Vat. 117. V. 122. κευμῶνος Vat. 916. σύραγγι Vat. 9·6. et Pal. 142. V. 123. νέρθεν Vat. 915. 972. 1307. 1471. Pal. 139. 142. 158. Alex. Barb. Caſ. chart. et Seld. in quo, vt et in Baroc. poſt θαλάσσης diſtinguitur. διήνυσε pro διηνύσας ex vtroque lib. Caſ. Seld. et Baroc. V. 126. ὅθε Vat. 117. V. 127. παλανηνίαν Vat. 117. V. 128. κεῖνο Pal. 158. ὥπερ alii.

V. 117. νῆυς δ' ἐστὶ) Vit. 3. non bene reſecat δ'.

V. 119. ἠλοκισμένην) Perperam ſcholiaſt.: *vaſtatam, luto obtectum*, nam proprie eſt: *ſulcatam* h. e. inundatione Nili rigatam, vt coli et conſeri poſſit. Τρίτωνος, *Nili.* Sic quoque vocatur ab Apoll. Rhod. IV, 269. et Plin. H. N. V, 11. cf. ibi Harduinus.

V. 120. ναυβάτῃ) Sic etiam Ciz. verum Vit. 1. ναυνάτῃ, quod idem eſt ex antiqua ſcribendi ratione τοῦ · β̄.

V. 121. οἶμον) Ciz. et Vit. 1. οἶμον, vt ſemper, vid. ad v. 11. quae via dic. ἀστίβητος, quod voc. abeſt a Schneideri Lex. h. e. *via*, auctore Suida, ἀδιόδευτος, quae non poteſt calcari pedibus, ſcil. humanis. σιφνεύς. Ciz. et Vit. 1. σιφνὼς, vt Pal. male: εῡ autem facili lapſu mutari poterat in ω̄: forte σιφνὸς vel σιφλός.

V. 123. νέρθε) Ita quoque Ciz. et Vit. 1. rectius vero Vitt. 2. et 3. νέρθεν. διήνυσε. Pro hac lectione ſtant Codd. noſtri omnes, et ſchol. min. Vit. 3. qui explicat διῆλθε, ſed ſchol. min. Vit. 1. legit διηνύσας, nam interpretatur: περάσας.

V. 127. παλλ. ἐπῆλθε) Seld. παλλ. τ' ἐπῆλθε, bene: quam varietatem e Pott. ed. non enotauit Sebaſt.

V. 128. κεῖνός σε) Ciz. et Vitt. omnes κεῖνος σε, ſine enclit.

V. 129. ἰχναίας) Nemeſis vel Themis ἰχναία, quae primum occurrit in Hom. Hymn. in Apoll. 94. quare ſic vocetur, cff. Brunk et Iacobs in Anthol. Gr. T. IX. p. 79. ed. Iacobſ. vel T. II. p. 186. ad Diodori Sard. Epigramm. V, 1. vbi nominatur ἰχναίη παρθένος, et Manſo in Wieland. Mercurio Teuton. an.

V. 130. Vat. 1471. Pal. 159. Barber. Caſ. chart. et Baroc. poſt ἐπεσβολήσας inciſum ponunt, et λυγρῶν νοσφιεῖ γάμων legunt. V. 131. λίποντα Vat. 972. κάσις ἐμβαλὼν Varinus. κάσις legit etiam Pal. 40. V. 132. τοῦ legunt pro τοὺς Vat. 117. 1421. Pal. 142. 158. Seld. et alii. Χιμερέως Pal. 40. V. 134. οὐκ pro οὐδ' Pal. 142. V. 135. Αἰγαίωνος pro Αἰγαιῶνος ex Vat. 916. et 1471. Αἰγέωνος Pal. 142. V. 136. ἀλειτὸς Barber. δίκη vetuſtus Cod. 1307. vide Tzetzem. V. 137. κἀνακυκώσας Vat. 972. alii-

1810, 7. p. 178 ſqq. Et quis eſt, qui neſciat Horatianum illud: *Culpam Poena premit comes*, L. IV, 5, 24.? Schneideri Lexicon neque ἰχναῖος, neque ἰχναία Θέμις habet.

V. 130. λυγρὰ) Vitt. 2 et 3. λυγρῶν, ſchol. min. Vit. 3. χαλιπῶν, ita vt iungatur cum γάμων, non male quidem, verum contra metri leges, quas Lycophron conſtanter obſeruat.

V. 131. πελειάδος) Vit. 1 et Ciz. παλειάδος, vitioſe. Caeterum hic Genitiuus et ad λίπτοντα et ad ἐκβάλλων ſimul referri poteſt.

V. 134. Τὸν ξένοις — πάγον) ſcil. οὐκ αἰδούμενος, *ſal marinum, quod ſimul cum hoſpitibus ſumitur*: quam moleſta verborum pompa! pro: *iure hoſpitalitatis*, quod eſt inuiolabile (ἀγνίτης i. q. ἁγνὸς), nec ſatis apte Schneid. in Lex. Gr. πάγος, laudato Lycophronis loco, de mari ipſo explicat. Plane aliena ſunt, quae interpretes de ſale puro effundunt. θεῶν, inprimis Iouis, qui hoſpitalitati praeeſt.

V. 136. ἀλοιτὸς) Vit. 3. vt Baroc. ἀλοιτός.

V. 137. λάξας) Reichard. deducit a λάσσω, quod verbum eſt incognitum: mihi videtur deducendum a λάκω, Fut. λάξω, vt πλέκω, πλέξω, quod ſignificat *disrumpo*, vel etiam cum Schneidero a λάζω, quod videtur eſſe idem, quod λακτίζω, vt ſchol. explicat: Heſych. et ſchol. ad Eurip. Hecub. 64. ὑβρίζω τράπεζαν ſcil. ξενίαν, vt nominat Hom. Odyſſ. υ, 230. et Pind. Iſth. II, 60. ξενίαν ἀμφὶ τράπεζαν. τράπεζαν καὶ θέμιν per Hendiad. τραπέζης θέμιν, *ius hoſpitii*. κἀνακυκώσας, ita legunt noſtri omnes. Phauor. videtur legiſſe κἀνακυπτώσας.

que; nec spernenda quidem lectio. V. 138. ἐκμεμαγμένους Vat. 916. et Pal. 40. V. 139. τοὶ γὰρ Cas. chart. et Baroc. ἐς pro εἰς Vat. 117. V. 142. ἔξῃ alii. V. 143. πλευρωνείας Pal. 158. V. 144. Versus ab hocce inclusiue ad 200 vsque exclusiue,

V. 138. Ἄρκτου) Claudicat, si quid sentio, haec similitudo, iisque, quae sunt praemissa, non est omnino apta, nisi sublato puncto post τρόπους transferatur ad sequentia, ita vt Paris vrsae, cui catuli sunt rapti, quaeque eos murmure tristi, sed frustra repetit, adsimiletur. Itaque poeta melius huic similitudini consuluisset, si τοιγὰρ praemisisset, et ἄρκτου ad initium v. 139. posuisset. De voc. ἐκμεμαγμένος vid. infra ad v. 713.

V. 139. τοιγὰρ) Vit. 3. τοὶ γὰρ, etiam in scholiis. φαλάξεις. cf. Etymol. M.

V. 140. ἄσιτα) Sunt vel i. q. ἀδώρητα, ματαίως, *frustra carmina canes*, vel, vt prae moerore a cibis abstineas, vt Eurip. Med. 24. κεῖται ἄσιτος. Non male Sebast. *ieiuna*; ἀδώρητα vero, quum centies δῶρα τῆς ἀφροδίτης dicantur de συνουσίᾳ, haud dubie etiam h. l. ἀδώρητα μέλη sunt: quibus non efficies, vt tibi restituatur Helena, quacum concumbere possis. Proprie μέλη ἄσιτα sunt, ob quae citharoedus non in conuiuium adhibetur, qui honor antiquis vatibus tribui solebat.

V. 142. ἔξη (ἕξῃ)) Sic etiam Vit. 1 et Ciz., sed Vitt. 2 et 3. et Tzetzes in scholiis ἔξη. Restituenda erit forma attica ἕξει, quae est v. 112. ὄψει.

V. 143. Θυάδος) Schol. Eurip. Androm. 228. Θυϊάδος, allato vers. Lycophronis.

V. 144. γυιαὶ) Quid, si legas γραῖαι, vt infra v. 585. dicuntur γηραιαὶ κόραι, ne claudicent Parcae, nam non nisi cum Lycophrone, et post eum cum Eustathio ad Hom. Il. ϑ. p. 270, 13. et Il. ι. p. 768, 25. claudicant. Homero quidem Il. ι, 499. λιταὶ sunt χωλαί, et Euripidi Fr. inc. II, 3. Δίκη βραδεῖ ποδὶ στείχουσα, vti Horat. III, 2, 31.

Raro antecedentem scelestum
Deseruit pede Poena claudo.

Claudicare autem innuit imbecillitatem pedum, et ingressum tardum, vid. Heyne: *Ueber den Kasten des Cypselus*, p. 29. Sed quid hoc ad Parcas? Manso, qui in: *Versuche über einige Gegenstände aus der Mythologie*

cum folio ob vetuſtatem amiſit Vat. 915. V. 145. δηναίας Vat. 1307. et Pal. 158. V. 146. πεντάγαυρα Pal. 139 V. 147. λύκου Palat. idem. V. 148. πηγοὺς pro πτηνοὺς Alex. nec male. V. 149. τὸ, δ'

N. VI. de Parcis diligenter diſputauit, claudarum quoque Parcarum meminit, auctoritate vero modo vnius Lycophronis fretus p. 514. not. n. ratus, ideo ſic eſſe appellatas, quod fortuna adverſa, etſi interdum cunctetur, tandem tamen ingruat, grauiſſimasque inferat plagas. Melius ſane, quam Euſtath. et Tzetzes, verum, an etiam verius, videant alii. Quid, ſi plane nullae eſſent Parcae claudae, ſaltem non Deae vltrices? cf. Potter.

V. 145. κατεκλώσαντο) h. e. εἱμαρμένον ἐποίησαν. Hinc Parcae nominantur κατακλῶθες, ſi lectio eſt genuina, ap. Hom. Odyſſ. η. 197. Vſitatius eſt verbum ἐπικλώθειν. Hom. Odyſſ. α. 17. Eurip. Oreſt. 12.

V 146. νυμφεῖα δαίσασθαι) vt ap. Eurip. Iphig. in Aul. 123. δαίσομεν ὑμεναίους, et v. 707. ἔδαισαν γάμους.

V. 147. αὐγάσαι) ὁρᾶν. cf. Heyn. ad Hom. Il. ψ. 458.

V. 148. πτηνοὺς etc.) Cumulat hic Lycophron pro luxuria ſua, vt v. 260, verba, vt raptum Helenae grauiter notet, et furori Caſſandrae inſeruiat. Friget omnino epitheton πτηνοὺς, niſi transferas ad celeritatem et rapacitatem, qua raptores Theſeus et Paris irruebant in Helenam, eamque abducebant ſecum. Infra v. 260 dic. πτεροῖσι. Lectio πηγοὺς, a ſolo Cod. Alex. exhibita, quocunque de colore intelligatur, minus apta videtur. Tribuit hoc voc. Hom. Il. ι, v. 124, equis, vid. ibi Heyne, Callimach. in Dian. 9. canibus, cf. Spanheim, Lycophron autem v. 336. canitiei. Τριόρχας, vel, vt alii, τριόρχους, *libidinoſos, incontinentes*, vti Timaeus ap. Polyb. XII, 15, Agathoclem Siculum nominat πόρνον, κοινὸν et τριόρχην, cf. ibi Schweighäuſ. et Suidas in: Ἀγαθοκλῆς et τριόρχης. Denique ὀφθαλμίας eſt vel epitheton, quod ornat orationem, vt acutum aquilarum viſum, quo praedam e longinquo conſpiciunt, indiget, vel intelligitur genus aquilarum, quod contextui melius conuenit, vt Diaconus ad Heſiod. Scut. 122 docuit.

V. 149. τὸν δ') Giz. et Vitt. omnes cum ſcholiis τόν τ', non male τε et τε καὶ, vel poſt μὲν pro δὲ poni pot-

non agnoſcunt Vat. 916. 972. 1306. et Pal. 40. Pal. autem 139. 142. vterque Caſ. et Baroc. in τ' conuertunt. V. 150. βλαστῶντα Vat. 1421 et Caſ. membr. βλάστοντα Pal. 158. V. 151. ἐπεὶ pro ἐπειὸν Baroc. et in ſcholiis etiam Seld. 'Ελειὸν alii. Caeterum Alex. et Pal. 139. inciſum ponunt poſt 'Αργεῖον. V. 152. 'Ενναῖα cum circumflex. Barb. V. 153. ἔρκυν' vterque Caſan. ἔρκυν Vat. 916. Pal. 139. 158. Alex. Barb. Baroc. et Seld. ἔρκυν Vat. 1421. et Pal. 40. 'Ερινὺς alii. ξιφοφόρος Barb. et Baroc. V. 154. μιστύλασ' Vat. 117. 1421. Pal. 158. aliique; μιστύλλασα Pal. 40. μιστύλλασα τύμβευσε Seld. ἐτύμβευσεν Vat. 1307. φάρῳ pro τάφῳ Etymol. exponitque φάραγγι. V. 155. ἐνδαιτουμένη alii. V. 156. ὃν δὶς Seld. ἡβήσαντα pro ἡβάσαντα ex Vat. 972. 1306.

eſt. Potter. neque δὲ, neque τε agnoſcit.

V. 150. βλαστόντα) natum, e metaphora ducta ab agris colendis. Sic quoque Eurip. Iph. in Taur. v. 2. cff. ibi interpretes.

V. 152. οὗ πάππον) Ordo verborum poſtulat, vt hic comma ponatur, et ἐν γαμφαῖσιν iungatur cum μιστύλλασ'. γαμφαῖσιν. Codd. Vitt. 2 et 3 in ſcholiis γαμφῇσιν. 'Ενναία. Vit 2 'Ενναῖα, vt Barb.

V. 153 "Ερκυν', 'Ερινύς) Vitt. 1. 3. et Ciz. "Ερκυν' 'Ερινῦς, Vit. 2. "Ερκυν', 'Ερῖνῦς. ἔρκυν quoque vterque Potteri. ξιφηφόρος. Vit. 3. ξιφοφόρος, quae forma quoque, ſed rarius occurrit, vt ξιφοκτόνος, ſed h. l. metrum violat.

V. 154. ἄσαρκα) Si quis ſit, cui interpretatio ſcholiorum minus placeat, ſicut nobismetipſis diſplicet, ἄσαρκα explicet τὴν σάρκα, quae proprie non erat σὰρξ, a qua abſtinendum erat, qua frui non licebat, vt *βίος οὐ βιωτὸς, vita non vitalis.* μιστύλλασ'. Sic quoque noſtri Codd. duplici, alii, vt Canter., μιστύλασ', ſimplici λ. ἐτύμβευσε. Sic etiam Codd. noſtri, et edd. ſuperiores. Metri cauſa, vt iam docuit Reichard., legendum: ἐτύμβευσεν.

V. 155. τὸν — χόνδρον) per periphraſin, τὸν ὦμον, vbi eſt χόνδρος τῆς ὠλένης vel τοῦ βραχίονος.

V. 156. ἡβήσαντα) Noſtri Codd. omnes ſic legunt, non ἡβάσαντα, vt Reichard. ſecutus Canterum.

1471. Pal. 139. 158. Barb. Seld. et Baroc. V. 157. λαυμέδοντος aliqui, auctore Tzetza. V. 158. ἔστειλε Ῥεχθεὺς Pal. 40. εἱς pro ἐς Alex. et Baroc. λαιτρι-ναίους Vat. 916. 972. 1306. 1307. Pal. 158. Alex. Caſan. chart. Barb. et Potter. λετριννα ίους Pal. 40. et Caſ. membr. λετρυναίους Vat. 1421. λετριναίας alii. V. 159. ἀλετρεύσαντα Vat. 1421. Pal. 139. Baroc. aliique. V. 160. ἀγρίῳ pro ὀμβρίῳ Vat. 1471. Alex. Barber. Caſan. chart. Baroc. aliique. Vat. 117. folii

V. 157. ἁρπακτήρων) pro ἁρπακτῆρος.

V. 158. λαιτριναίας) Vitt. 1. 2. et Giz. λαιτριναίους, vt v. 53. αἰακείοις pro αἰακείαις. Vit. 3. λαιτριναίας, ſuper ᾱς ſcripto ο̄υς. Plerique Codd. ſtant pro λαιτριναίους; cff. quae animaduertimus ad v. 54. Metri leges poſtulant λετρι-ναίας; vel λετριναίους, vt Pauſan. VI, 22, 5. ἐς λετρίνους ἐλθεῖν, et mox φιλία ἐς λετρι-ναίους. Vtraque vero forma in vſu fuiſſe videtur, nam idem Pauſ. V, 14, 5. ἐν τοῖς λόγοις λαιτριναίοις; et ſic antea v. 54. Codd. alii λαίτριναν, alii λέτριναν legunt. γυίας, rectius Cant. γύας.

V. 159. ἀλετρεύσοντα) Ad vnum omnes Codd. noſtri ἀλετρεύσαντα; in Vit. 3. tamen ο̄ ſuper ᾱ poſitum eſt. πέτραν. Legerim πάτραν, ſi Codd. addicerent, quum Molpis ab ipſo ſcholiaſta Ἠλεῖος εὐγενὴς nominetur, nam duriſſime eſt dictum: ἀλετρεύειν πέτραν. Confunduntur eadem verba etiam v. 338, vbi Baroc. πέτραν, reliqui πάτραν praebent, et v. 1190. ſchol. min. Vit. 1. qui interpretatur γῆν, et Vit. 3. ὄνομα κύριον τῆς Ἤλιδος, quoque videntur legiſſe πά-τραν. ἀλετρεύειν autem γῆν *molere* h. e. *terere*, *calcare terram*, etſi raro et inſolenter, attamen non ita inſolenter dictum, vt ἀλετρ. πέ-τραν, quae, ſi ſtatua Molpidis intelligitur, plane calcari non poteſt. Nil iuuat dicere, vt Canter. dixit, partem pro toto, h. e. ſtadio Olympico, eſſe poſitam. Praeterea λευρὰν magis conuenit τῷ· πάτραν, quam πέ-τραν, nam eſt: πλατεῖαν, τα-πεινὴν, ſiue potius κοίλην, vt Elis a Strabone VIII. p. 367. nominatur. Sic Heſych. λευρᾶς σωφροσύνης· τε-λείας, καὶ ταπεινῆς, κοίλης.

V. 160. ὀμβρίῳ) Recte. Vit. 3. ἀγρίῳ ſolus habet. Natal. Com. VII, 17. p. 810. *Ioui Areo.* Dicitur etiam ὄμβριμος.

iacturam fecit, 16 versus complectentis ab 160 ad 176 exclusiue. V. 161. ῥαίσαντα Vat. 1421. 1471. Pal. 139. Casan. chart. Baroc. Seld. aliique. παρθεροκτόνον (παρθενοκτόνον) Pal. 142 pro γαμβροκτόνον. V. 162. ἀνάγναις Vat. 1306. ἀνάγροις Pal. 139. V. 163. ἤρτησε Baroc. Seld. aliique. τὸ δὲ non agnoscit Baroc. V. 165. κυλίδα Baroc. κηλίδα alii. θωίξας Vat. 1471. V. 167. ταῖς pro τὴν Pal. 158.

V. 161. γαμβροκτόνον) οὐ δρόμος Οἰνομάου γαμβροκτόνου Nonnus Dionys. XIX. p. m. 518 *Thryll.* Qui locus firmat hanc lectionem. ῥαίσοντα. Sic Ciz. et Vit. 1. cum schol. interlin. sed Vitt. 2 et 3. ῥαίσαντα, schol. min. φθείραντα. Repugnant sibi Vit. 1 et Ciz. nam antea legerant ἀλετρεύσαντα.

V. 162. καδμίλου) Cf. Eustath. ad Hom. Il. p. 1057. ed. Polit. et p. 371. Bas. Politus addit, etiam dici κάσμιλον a scholiasta Apollonii L. 1 (v. 917). Vid. quoque Heyne in Varr. Lectt. ad Virg. Aen. XI, 543.

V. 163. ἤρτυσε) Nostri ita etiam praeter Vit. 3. ἤρτησε. Vnum autem idemque significat ἀρτάω et ἀρτύω. Hesych. ἤρτυσε· παρεσκεύασε. Tzetz. κατεσκεύασε. λοῖσθον — σκύφον, *vltimo hausto potu*, quia moriens hausit aquam maris, in quod a Pelope abiectus fuerat. σκύφος, vt ποτήριον in N. T. 1 Cor. X, 16. dic. per Metonymiam pro potu. Sed quis non sentit, quam molestae sint hae verborum ampullae!

V. 165. πανώλεθρον —) Eurip. Orest. 996 et 997:

Ὅθεν δόμοισι τοῖς ἐμοῖς
Ἦλθ' ἀρὰ πολύστονος.

qui locus de interitu Pelopidarum est omnino conferendus. κηλῖδα. Nullus Codd. quos habemus in textu, in scholiis vero omnes exhibent κηλίδα. Zonar. in Lexico: κλίνεται, inquit, κηλίδος. cff. de hoc voc. Hesych. Suid. et Aeschyl. Eumenid. 786.

V. 167. τὴν ὁπλαῖς) Vit. 1. et Ciz. ταῖς ὁπλαῖς, sed Vit. 2. τὴν, ὁπλαῖς. Ἁρπυίαις. Codd. nostri ἁρπυίαις ᾰ paruo, non inepte, nam non tam de Harpyiis cogitasse videtur Lycophron, quam de ventis vehementioribus, quibuscum comparat velocitatem equorum, cui interpretationi fauet quoque lectio Eustathii ὁπλάς. Quos ventos etiam Hom. Odyss. I, 241 ἁρπυίας, et ibi Schol. ἀνέμους ἁρπακτικοὺς nominat. Cff. tamen Heyne ad Virg. Aen.

ὀπλὰς Eustath. ad Iliad. χ. ὀπλαῖς Palat. 40. Ἄρπιναν Vat. 972. 1306. in scholiis, Cas. membr. aliique. Ἄρπιναν Vat. 1421. Ἄρπυναν Vat. 916. et Pal. 40. Ἀρπίαις Vat. 916. ἴσιν Cas. membr. V. 168. αὐθομαίμον' Vat. 916. 972. 1306. 1471. Pal. 139. Cas. chart. aliique. V. 169. καταρακτῆρος alii. συγγόνου alii. V. 170. δευτέρεια alii. δαιφάλτου Vat. 1471. V. 172. πέμπον Pal. 158. ἐστρωβημένον Vat. 1421. V. 173. εἰδολοπλάστῳ Vat. 1421. πρὸς καταναξεῖ Pal. 158. V. 174. μελόνυμφον Baroc. V. 176. ἐξάπεσον Pal. 158. ἀνδρώας Cas. chart. V. 177.

III. Excurs. VII. et ad Hom. Il. π, 150 ibique Excurs. de Harpyiis, et Voss. Epp. mytholog. T. I. p. 198. sqq.

V. 168. αὐθομαίμον) Vitt. 2 et 3. αὐθομαιμον'. Vt ὁμαίμων, συναίμων, sic αὐθομαίμων est formatum, quod vero Lexica ignorant. Vt vero accipiatur, suadet analogia, praesertim cum eius vsus pluribus confirmetur Codd. Mss. Infra v. 222. αὐθόμαιμος, vt h. l. vulgata habet. Intelligitur autem Deiphobus, cuius vero matrimonium cum Helena post Alexandri obitum contractum, recentiorum fuit commentum. vid. Iacobs ad Tzetz. Posthom. v. 601.

V. 169. καταῤῥακτῆρος) In scholiis Vit. 3. καταρακτῆρος.

V. 170. δαϊσφάλτου) i. q. ἀνθρωποκτόνου, ἀνθρωπολέθρου, verbum Lycophroni proprium. Hinc πάλη δαϊσφ. est pugna cruenta, truculenta, in qua multi pereunt homines.

V. 173. προσκαταναξεῖ) Vit. 1 et Ciz. πρὸς καταναξεῖ, divisim, vt Pal. non male. ῥέθει, malim: *vultu*, h. e. pulchritudine, quam, interprete Tzetza, *corpore*. cf. Toup. ad Theocrit. Idyll. 29, 16.

V. 175. ὅν ποτ') Vit. 1. ἤν ποτ', mendose, nam refertur ad Achillem, non vero ad Medeam. Reliqui omnes ὅν ποτ'. Οἰνώνης φυγάς, pessime vertit Sebastiani: *Oenones profugus*, melius Canter. *ab Oenone exulans*, nam dictum est pro ἀπ' Οἰνώνης φυγάς.

V. 176. ἀνδρώσαι) εἰς ἄνδρας μεταβαλὼν schol. interl. quae significatio a Lexicis aliena Lycophroni propria videtur. στρατὸς h. l. vti saepius, magna turba, eaque ἐξάπεζος, quod traiiciendum est ad μύρμων.

V. 177. τυφῶνα) Cf. Iacobs ad Tzetz. Posthom. v. 301.

γεννᾶται Vat. 1471. V. 178. Φεψάλλῳ Pal. 139. et Baroc. V. 179. ἐξαλέξαντα Vat. 1471. V. 181. σφήκας Vat. 1421. δαφινοὺς Pal. 158. χειραμῶν Vat. 1471. χηράμων Vat. 117. Pal. 40. 139. 142. Alex. aliique. χειράμων nonnulli. ἀρυειρύσας alii. V. 183. προγεννήτριαν Pal. 40. οὐλαδωνύμου Pal. 158. aliique. οὐλαμονύμου Pal. 40. V. 184. χερνίψαντες Vat. 1307.

V. 178. ἀφ' ἑπτὰ) In ſcholiis Ciz. et Vit. 1. ἐφ' ἑπτὰ, perperam. σποδουμένων. Tzetz. φλεγομένων, immo potius, *in cinerem ſolutorum, conſumtorum, occiſorum*, vt ap. Aeſchyl. Sept. ad Theb. 811. κατεσποδημένοι.

V. 179. ἐξαλύξαντα) Schol. interl. Vit. 1. videtur legiſſe ἐξαλύξοντα, nam habet Fut. 2. ἐκφυγοῦντα, ſed Vit. 2. ἐκφυγόντα. *Thryll.*

V. 181. χηράμων) Noſtri Codd. χηραμῶν, vt Hom. Il. β. 308 et v. 495. cf. ibi Heyne; Apoll. Rh. IV, 1299 et Zonar. vid. ibi Tittman. Alii quoque χαραμῶν. Sic χαραμὸς exhibent Etymol. M. laudato adeo Lycophrone, et Nicand. Ther. v. 55. et 149. cum Schol. quod Etymologiae τοῦ χέω l. χάω magis reſpondere videtur. Caeterum Cod. Ciz. corrumpit locum, nam praebet: δαφινοὺς χημαρῶν.

V. 182. δῶμα) vel nidus ipſe veſparum, vel, vt mauult Irmiſch. ad Herod. T. 1. p. 912. etiam domus, cuius in pariete aut tigno intra domum pendent veſpae in nido, prorepentes e cauernis ſuis, domo impleta fumo. Vix Lycophroni aptum!

V. 183. οὐ δ' αὖ) Vit. 1 et Ciz. οὐδ' αὖ, non male. Οὐλαμωνύμου. Cod. Ciz. vt Pal. et Tzetz. in ſchol. οὐλαδωνύμου, ab οὐλὰς, ἀδος, *pera*. Nicand. Alexiph. 260. Reineſius margini addidit: οὐλὰς *eſt pera, vnde recte Alexander* οὐλαδωνύμου, *quia in pera repertus eſt, vid. ſchol. ad v.* 86. Lectio haec ſi vera eſt, vti vera eſſe videtur, nam οὐλαδ. diuerſus eſt a τοῦ σκυρίου δράκοντος, Paris intelligitur, cuius προγεννήτρια h. e. προγεννηθεῖσα nominatur Iphigenia, quia antea, quam ille Helenam duxiſſet, ab ea ex Theſeo traditur nata. Alias Cod. Ciz. ſemper concinit cum Vit. 1. verum h. l. uti in aliis quibusdam locis, discedit ab eo, qui vulgatam tuetur, vnde diuerſa eſſe ſecutos Mſſ. patet.

V. 184. πόῤῥω) Sic Codd. Ciz. et Vitt. at Cod. Barb. Cantei. et Pott. metro aptius, πόριν. cf. Tzetz. in ſchol.

ὠμισταὶ Vat. 916 et Pal. 158. πόριν Vat. 1306. 1307 et Seld. V. 185. ἔντοχον λέχω Pal. 158. V. 186. Σαλμυδησσίας Vat. 1307. Pal. 40. 158 aliique. V. 187. μαντεύων Caſ. membr. Poſt καρατόμον, quod proparox. Seld. profert, nullam Baroc. aliique diſtinctionis notam ponunt, quaſi diu Iphigenia, Tauris ſacrificula, in hoſpitum Graecorum capita ſaeuierit. V. 188. Φαλληριῶσαν Vat. 117 et Caſ. membr. σπίλον parox. omnes Codd. legunt, ſi excipias Caſ. chart. et Potterianos. πέλαν pro σπῖλον Seld. V. 189. κέλτου alii. ἐκβολαῖς Vat. 1307.

V. 186. ξύνευνος) ſcl. futurus, nondum enim Achilles eam duxerat. Σαλμυδησίας, Ciz. et Vit. 1. Σαλμυδησσίας. Vtraque forma, et ſimplici σ et duplici σσ, ſcriptores veteres, hac vero crebrius vti ſolent, quamuis Brunk. rectius ſimplici σ ſcribi putet, cf. Schütz ad Aeſchyli Prometh. v. 732, et in Comment. p. 189 ſqq. A Plin. H. N. IV, 11 et Pomp. Mel. II, 2, nominatur Almydeſſos, vid. ibi Tzſchucke, et Jac. Gronou. ad Steph. de Vrb. p. 582.

V. 187. καρατόμον) Sic legunt omnes praeter Seld. καράτομον, vitioſe, nam priorem lectionem firmat Eurip. Iph. in Taur. v. 38. θύω — ὃς ἂν κατέλθῃ τήνδε γῆν Ἕλλην ἀνήρ. Ipſi quoque Codd. Vitt. 1. et 3. ponunt comma, non poſt καρατόμον, ſed poſt δαρὸν, non inepte, nam δαρὸν aeque in Iphigeniam ac in Achillem cadere poteſt.

V. 188. σπῖλον) Variant in ſcriptura huius voc. Eudocia pag. 305. σπῖλον: Potter. in Comment. recte σπίλον, in textu male σπῖλον; noſtri omnes σπίλον. Phauor. σπῖλον, νῆσον, παρὰ τῷ λυκόφρονι. cf. Euſtath. ad Hom. Il. p. 321 ed. Baſ. T. II. p. 913. ed. Florent.

V. 189. κέλτρου) Conſpirant noſtri omnes in hanc lectionem, quam etiam Reichard. inuito Cantero, qui κέλτου cum Pottero in ed. 2. legit, in textum recepit, nec tamen in notis et in verſione lat. mutauit. Nemo tamen eſt, qui nomen huius lacus ſciat, praeter Lycophronem eiusque ſcholiaſt. Tzetzam: ideo ſcriptura quaenam ſit recta, difficile conſtitui poteſt. Pomp. Mel. II, 1, 24. in iſta regione mentionem facit καλοῦ λιμένος, Plin. IV, 24 nominat Calon; Ptolemaeus vero, III, 6, κτενοῦς λιμένος.

ἐκβολαῖσιν Caſ. membr. V. 191. iacturae τοῦ φασφάνων (φασγάνων) in Pal. 139 nuperior manus

Vnde fit verisimile, in corrupto Lycophronis vocabulo latere vnum ex his lacubus. Pauſan. III, 19, 11 attribuit inſulae Leucae, quae eſt Lycophroni φαληριῶσα σπίλος, et Pindaro Nem. IV, 8. νῆσος φαεννὰ, locum κατὰ τοῦ ἴστρου τὰς ἐκβολάς; ergo forſitan legendum ἴστρου pro κέλτρου. Verum haec omnia nituntur coniectura dubia. Legendum putauerim κέλτου cum Cantero et Pottero. κέλτος fuit filius Herculis, ἀφ᾽ οὗ κελτοὶ ἔθνη, Etymol. M. a quo hic lacus forſan nomen duxit, vel Iſter ipſe κέλτης, h. e. *fluuius Celticus*, in terris Celtarum oriundus, nominari poteſt. Herodot. IV, 49. ὁ ἴστρος ἀρξάμενος ἐκ κελτῶν. Schol. Apoll. Rhod. p. 225, b, ed. Francof. vbi: τιμάγητος ἐν α΄ περὶ λιμένων τὸν ἴστρον φησὶ καταφέρεσθαι ἐκ τῶν κελτικῶν ὀρῶν· εἶτα ἐκδιδόναι εἰς κελτικὴν λίμνην· μετὰ δὲ ταῦτα εἰς δύο σχίζεσθαι τὸ ὕδωρ, καὶ τὸ μὲν εἰς τὸν εὔξεινον πόντον εἰσβάλλειν, τὸ δὲ εἰς τὴν κελτικὴν θάλασσαν. Lectioni κέλτου ipſe Tzetzes ad v. 186 videtur fauere, vbi, πρὸς τὰς, inquit, ἐκβολὰς τῶν λιμναίων ποτῶν τῆς κελτικῆς λίμνης. πρὸς ἐκβολαῖσι — ποτῶν, vel, vbi Iſter paludem efficit, quae dic. Scholiaſt. Apoll. Rh. κελτικὴ θάλασσα, vel, vbi in mare defluit, nam λίμνη quoque de ipſo mari vſurpari docuit Valken. ad Eurip. Hippol. v. 141. Quum ἐκβολαὶ, vt προχοαὶ, non modo de exitu vel oſtio fluuiorum, ſed etiam de vadis ſ. vadoſis locis littorum, vt ap. Hom. Odyſſ. V, 453. Heſ. ἔργ. 757. Apoll. Rh. I, 11. dicatur, cf. Voſſ. in *Jen. Litt. Zeit.* 1805, 142, p. 522. κέλτου ἐκβ. λιμ. ποτῶν quoque de ipſo lacu, λίμνη κελτικῇ, intelligi poteſt. Phauor. qui ſchol. Tzetzae exſcripſit, ad v. κέλτρος corrupte exhibet εἰσβάλλουσα pro εἰσβαλλούσης.

V. 190. ἐν σφαγαῖς) *tum cum in eo erat, vt iugularetur.* Eurip. Iph. in Taur. 27. ἐκαινόμην ξίφει. κεμὰς, ſic Codd. omnes, adeo Phauor. ſed Vit. 1 et Ciz. κέμας, vitioſe. Debet hoc voc. Lycophron Euripidi Iph. in Taur. 176. vid. ibi Barneſ.

V. 191. φασγ. ἐκρύσεται) Eurip. l. l. v. 28. ἀλλ᾽ ἐξέκλεψεν, ἔλαφον ἀντιδοῦσά μου Ἄρτεμις Ἀχαιοῖς. Vit. 3. pro ἐκρύσεται exhibet ἐκρύσεται, vna voce, vt alibi ἡρακλῆς, vnde orta videtur lectio Potteri ἐκ ῥύσεται, duobus verbis, non male, praepoſitione poſita poſt Genit. φασγάνων, vt ſupra v. 118 Θρήκης ἐκ, et l. al.

consuluit. ἐκ ῥύσεται alii. V. 193. εὔρημος alii: κρόκισι Vat. 1307. V. 195. ἠλλιωμένην Vat. 916. V. 196. γαῖαν Barb. σφαγείων Vat. 117. 1307. 1421.

V. 192. βαθὺ) Retulerim magis per traiectionem, quam frequentat Lycophron, ad ῥηγμῖνος, quam ad δρόμος, siquidem Hom. Odyss. μ. 214. ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν pro ipso mari posuit, sicut noster hic de Ponto Euxino; sic etiam v. 193 ἔρημος ad Achillem potius, cui erepta erat Iphigenia, vel, quia, auctore Pomp. Mel II, 1, 50, *ab armis quies* erat, quam ad δρόμος. αὐδηθήσεται, κληθήσεται vel simpl. ἔσται, vt Eurip. Phoen. 126, et Sophocl. Philoct. 423.

V. 193. Δρόμος) Scribas velim δρόμος, δ paruo, vt Codd. nostri et Cant. non vero cum Sebast. Δρόμος, nam ab eo δρόμῳ postea demum locus dictus est Ἀχιλλέως Δρόμος. cf. Pomp. Mel. II, 1, 52, ibique Tzschucke. Δρόμον autem istum, etiamsi velis addere ei βαθὺς, neque *latum* cum Cantero, neque *amplum* cum Sebastiano interpreter, nam erat potius *tenuis*, sed *perlongum, longe extensum, qui longe in mare ingreditur*, vt Pomp. Mel. l. l. tradit: *Terra tum longe distenta excedens, tenui radice littori annectitur: post spatiosa modice, paullatim se ipsa fastigat, et quasi in mucronem longa colligens latera, facie positi ensis allecta est.* ἐν κρόκαισι, *pro e littora*, vt centies ἐν, si de locis dicitur, quia teste Pomp. Mel. l. l. *littori annectitur.*

V. 195. ἄφαντον) *e conspectu suo abductam*, Tzetz. ἀφανισθεῖσαν, schol. min Vit. 1. ἀφανῆ γενόμενον (γενομένην), *quam nesciebat, vbinam inuestigaret ac reperiret.* Non apte ergo Canter. *inuisa forma mutatam*, nam ἄφαντον non ad εἶδος, sed ad γραῖαν pertinet. εἶδος ἠλλοιωμένην, *mutatam* κατὰ εἶδος, vt schol. min. Vit. 2. αὐτοποιηθεῖσαν, quae ipsa induerat, exhibebat formam anus h. e. feminae venerandae, quae quidem forma magis ad dignitatem sacerdotio congruam, quam ad deformitatem corporis s. oris spectare videtur. cf. tamen Eudocia p. 241. Tzetz. ad v. 183 et Nat. Com. I, 18, p. 66, qui, *eam*, inquit, *a Diana versam esse in anum edentulam.*

V. 196. σφαγίων) Sic quoque cum Sebast. Cod vterque Potteri, Ciz. et Vitt. 1. et 3; sed Canter. Potter. et reliqui Codd. σφαγέων, metro aptius. Zonaras: σφαγεῖον (scl. ἀγγεῖον, quod omissum videtur in ed. Lips. quodque

Pal. 40. V. 200. σκύθον Vat. 916. 972 et 1306. V. 202. προμάντεως pro προμάντιος ex Vat. 916. 972. 1306. Pal. 139. Alex. Caſ. chart. Seld. et Baroc.

exhibet in hoc ſcholio Etymol. M. et Phauor.) εἰς ὃ τὸ αἷμα τῶν σφαζομένων ἱερείων ἐδέχοντο (Etymol. δέχονται)· σφάγιον δὲ τὸ θῦμα. Variant vero in eo Grammatici, vt Codd. MſT. Lycophronis. Sic Pollux Onomaſt. X, 65. σφαγεῖον, et 97. σφάγιον, vas, ᾧ ὑποδέχονται τὸ αἷμα τῶν ἱερείων: vid. ad h. l. Hemſterhuſ. Heſych. σφάγιον vtrumque et θῦμα et ἀγγεῖον ſignificare tradit, cf. Stephan. Theſ. quoque ad h. v. Idem accidit τῷ· σφαγεῖον, nam in Eurip. victima modo dic. σφαγεῖον, vt Troad. 742. Cycl. 394, modo σφάγιον, Hecub. 111. Oreſt. 657. Si vero quis ſit, qui Lycophronis σφαγείων velit interpretari θυμάτων, neque contextum, neque ſcholia min. quae explicant per θυσιῶν et θυτηρίων, habebit, qui eius interpretationi repugnent. Attamen ob ſeq. ἠδὲ χερνίβων, *guttorum*, de quo voc. vid. Heyne ad Hom. Il. ω, 304, et Barneſ. ad Eurip. Alceſt. 99, vbi dic. πηγαῖον χέρνιβον, *vas purificatorium*, σφαγείων magis de vaſculis, quibus ſanguis victimarum excipitur, quam de victimis ipſis videtur explicandum. Vit. 1. et Ciz. pro ἠδὲ perperam habent ἢ δὲ, quod copulam, niſi legas ἤ τε, male iugulat, et in ſqq. nil habet, ad quod referatur.

V. 198. ὃν — ποιφύξει) Forte ἣν, ſcl. φλόγα, cui melius, quam τῷ· κρατῆρος conuenit ποιφύσσειν, quod hic eſt i. q. φυσᾷν, *ſufflare*, *flando ſuſcitare*, in Lexicis nondum conſignatum. cf. interptt. ad Heſych. ποιφύξεις. σάρκας φθιτῶν, *carnes hominum* l. *humanas*, non vero, *mortuorum*, vt interpretes perhibent. Μέλαινα. Natal. Com. I, 18, p. 66. *Heſiodus*, inquit, *in eo libro, quem ſcripſit de claris mulieribus. eam tradidit a Diana Hecaten factam fuiſſe.*

V. 201. που) *fere*, vt ap. Xenoph. Anab. IV, 8, 16. ἀμφὶ τὴν αὐτήν που ὥραν, vel: *omnino*, *vtique*, vt Hom. Il. β. 136. Vit. 2. mendoſe πού.

V. 202. οἵ δ') Noſtri Codd. οἵδ'. προμάντεως. Ciz. et Vit. 1. προμάντιως, vt Canter. et Potter. reliqui vero, vt Sebaſt. cſſ. ad h. l. Hom. Il. β. 305 ſqq. et Ouid. Metamorph. XII, 12 ſqq. a quibus vero, vti ſaepe alias, Lycophron plane diſcedit, et breuitate ſua omnia obſcurat. Homerus et Ouid. non Saturno, ſed Ioui victimam ibi offerunt, Calchantem, non vero Κρόνον, vatem fatorum

πρωμάντεως Vat. 1471. V. 203. κτένων pro τέκνων Baroc. κρεονόμου Vat. 1421. V. 204. ὄρκον Barber. et

futurorum, et comedentem octo pullos cum matre draconem, non vero Κρόνον, neque Iouem fingunt. Incidiſſe autem videtur poeta noſter in Κρόνον, quia fuit Heſiod. Theog. 459, et infra v. 1199, παιδοβρὼς, ita vt non liberos modo, ſed matrem quoque ipſam deuoraſſe narraretur, vbi quoque Centaurus dicitur, quod, auctore Cantero, infra draco fuerit. Deinde, quum, vti conſtat, et Heyne ad Virg. Aen. V, 84 docet, ſerpens plurium rerum, e. g. temporis, vitae, immortalitatis, geniorum locorum et hominum, etc. ſymbolum ſit habitum, fieri potuit, vt Lycophron tempus Troiae olim euertendae ſignificaturus, aliquid, quod huic ſymbolo eſſet ſimile, affingeret loco noſtro, vel accommodaret. Conferatur quoque Phurnutus, qui fabulam de deuorandis a Saturno liberis per allegoriam explicat, cuius locum excitauit Meurſ. ad v. 1199. Referendum igitur eſt ad Κρόνου, vt iam vidit Reichardus, voc. κρεανόμου h. e. νεμομένου κρέατα τέκνων νηπίων (vt Hom. l. l.) σὺν μητρί. Vnde ſenſus horum verſſ. exiſtit: *ad aram* Κρόνου, *vatis, vi ſerpentis* (qui ſymbolum vel nota eius eſt) *carnes pullorum ſimul cum matre deuorantis.* Ne Κρόνος ipſe pullos hos cum matre deuoraſſe diceretur, Tzetzes et ſchol. min. ſupplent ἐκ, quae vero Ellipſis nimis videtur dura, et κρεανόμου de dracone explicant. Ab ingenio Lycophronis non plane alienum eſſet, ſi quis vellet iungere προμάντεως cum κρεανόμου, ſcl. τοῦ δράκοντος, h. e. interpretis draconis carniuori, vel qui praedixit, quae eſſent euentura Graecis, conſpecto hoc miraculo, quo ſerpens pullos octo cum matre comedit. Tzetz. in Antihom. v. 210 ſqq. paucis modo narrat rem verbis his:

Ἀργεῖοι δ' ἀνάγοντο, καὶ ἐς Τροίην ἐπέπλωον,
Ἐκ πλατάνοιο μαθόντες ἀπὸ δράκοντος ἅπαντα.

V. 204. ὅρκων ζυγὸν) Eurip. Suppl. 1228. καὶ τόνδε ἐν ὅρκοις ζεύξομαι. δευτεροῦχον i. q. δεύτερον, altera Etymologiae parte neglecta, vel, ſi quis malit, δευτέρως ἔχοντα vel συνέχοντα, ſcl. Ἕλληνας. cf. Potter. Reichard in Indice non ſatis apte ingenio Lycophronis aduerbialiter explicat.

Baroc. V. 205. πλάτυν Baroc. et Steph. V. 206. Βάκχων alii. πάροιθεν Seld. V. 207. Φάλτην Pal. 158. μύχοις plerumque (plerorumque) librorum. V. 209. κατέρξεται Baroc. V. 210. πολυραίστου Vat. 1471. Alex. Caſ. chart. Barb. et Baroc. πολιῤῥαίστου Potter. et alii. πολιραίστου Vat. 915. 1421 et Pal. 139. πτολιραίστου alii. V. 212. Φηγαλεὺς repoſui ex Vat. 916. 972. 1306. Pal. 40. 158 Alex. Caſ. membr. Baroc. Seld. ipſo Tzetza aliisque. Φυγαλεὺς alii: Φιγαλεὺς aliqui. Φαυστήριον Barber. V. 213. λίγοις Vat. 915. V. 216. λεύσσω Pal. 142.

V. 205. στεῤῥὰν — πλάτην) pro: ὠλένας στεῤῥὰς ἐνοπλίσουσιν (inſtruent) πλάταις ἐνοπλίσουσιν, Vit. 2. ἐνοπλίζουσιν, non apte.

V. 207. ἀνευάζοντες) Cf. Hom. Il. β. 394. Ἀργεῖοι δὲ μέγ᾽ ἴαχον, et v. 400. Ἄλλος δ᾽ ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν. Lycophr. vero Bacchum modo celebraſſe eos canit.

V. 208. δελφινίου) Cf. Hom. Hymn. in Apoll. 494 ſqq. κερδώου, alias κερδῶος ὁ ἑρμῆς, vid. Nonn. συναγωγ. ἱστορ. ad α στηλιτ. Gregor. c. 90, p. 158. *Thryll.*

V. 209. ταύρῳ) Sic Plutarch. Quaeſt. Gr. c. 26. Eleorum mulieres Bacchum ſacro carmine inuocantes accinere ſcribit: ἄξιε ταῦρε, vbi latine male reddidit interpres, vid. Reineſ. Varr. Lectt. p. 147. qui vertit: *Honorate Bacche:* ego mallem ἀξίου, παραστατικῶς legere. *Thryll.* Hic ergo eſt locus, qui recta Bacchum indigitat nomine tauri, quem Schweighäuſ. ad Athen. XV, p. 476, a, videtur ignoraſſe.

V. 210. πολυῤῥαίστου) Sic quoque Ciz. ſed Vitt. 2 et 3. πολυραίστου, minus bene: Vit. 1. πολιράιστου, ſuper ι ſcripto eadem manu υ. πολιῤῥαίστου, vti Potter. legit, locum habere poteſt, ſi rationem habeas ſcholii Tzetzae: τὰς πόλεις φθείροντος.

V. 212. Φηγαλεὺς) Sic noſtri omnes, recte: Canter. Φυγαλεὺς, Stephan. in Φιγαλία et Suid. Φιγαλεὺς, minus recte.

V. 213. ἴχνος) H. l. *pes*, vt infra v. 629. ἀπέζοις ἴχνεσι, *pedibus, qui non ſunt pedes*, et Eurip. Bacch. 1132 ἴχνος αὐταῖς ἀρβύλαις ἀνέφερε.

V. 214. αἰστῶσαι) Pronuntiandum αἰστῶσαι, tribus ſyllabis, cf. ad v. 71. στάχυν, cff. Potter. et Reichard. in

158 aliique. δὲ pro δὴ Baroc. V. 217. κἀπιρροιζοῦσαν Vat. 117. 915. 916. 1421. Pal. 158. Caſ. membr. et Seld. κἀπὶ ῥοιζοῦσαν Vat. 1471. Pal. 139. Alex. Barb. Caſ. chart. et Baroc. V. 218. δειλὰς, δεινὰς Vat. 916.

Praeſat. XXXII. Lycophron Telephum nominat leonem ad ſignificandam eius vim, qua potuerit confringere Graecos, hos vero ariſtas, fortaſſe, quum vndique imagines corradere ſoleat, ratione habita στάχυος, quem Euripid. Phoen. 946 et Herc. Fur. 5 Σπαρτῶν γηγενῆ nominat, ita, vt στάχυς ſit modo *exercitus armis inſtructus*, vt ap. Virgil. Aen. XII, 663 *ſeges ferrea horret*. Leo dic. hic αἰστῶσαι στάχυν ὀδόντι, vt poſtea v. 260. aquila πτεροῖς διαγράφων et γατομῶν χέρσον, et v. 459. λέων καταίθων θύσθλα, quae omnia naturae harum beſtiarum non conveniunt. Saepius autem Lycophron homines notat nominibus beſtiae cuiusdam, et in iis, quae feciſſe eos fingit, non ſemper naturam beſtiae, ſed ipſius modo hominis, legibus; allegoriae neglectis, ſpectat.

V. 215. κείροντ᾽) Non κείροντι, ſed κείροντα, vt vult Euſtath. ad Hom. Il. 1. ed. Baſ. p. 121. ed. Polit. T. I. p. 303, cui accedit Tzetzes in ſchol. κείροντα ἐν ὀδ. et ſchol. interl. κόπτοντα, recte, nam ῑ fere nunquam eliditur in Datiuo ſingulari.

V. 216. λεύσω) Ciz. et Vitt. 1. et 2 cum Pottero λεύσσω, recte, cf. v. 52. vti e ſcholiis quoque apparet, quae προορῶ explicant. δὴ noſtri Codd. tuentur omnes. σπεῖραν ὁλκ. κακῶν pro: πλῆθος τῶν ὁλκάδων ſ. νεῶν κακῶν. Σπεῖρα pr. funiculus, quo nauis trahitur, h. l. vero multitudo et longa ac denſa ſeries nauium, quae trahitur per mare, σύρουσαν ἅλμη. Nicand. in Ther. 220 eadem verba iungit: ὑπὲρ ἄκρον ὁλκαῖον σπείρης. ὁλκαίων. Potteri vterque cum tenui ſpiritu ὀλκαίων. Quae vero claſſis Graecorum etiam dic. ἐπιρροιζοῦσα ἀπειλὰς καὶ βλάβας, per Hendiad. ἀπειλὰς βλαβῶν ſ. ἀπειλοῦσα βλάβας, *damna*, πυριφλέκτους, h. e. incendium et ruinam patriae. Etenim verba, quae ſunt orationis, ſaepe ad res et facta transferuntur, vt: *obiurgare flagris*, Suet. Calig. 19. *increpitare dextra* Stat. Theb. X, 132. cf. Graeu. ad Flor. p. 4. et Fiſch. ad Theophraſt. p. 44. et ad Anacr. p. 35. Sic infra v. 776. ἀπειλὰς νώτῳ φέρειν. ἅλμη, Seld. ἅλμην. κἀπιῤῥοιζοῦσαν, noſtri rectius: κἀπιροιζοῦσαν, vel potius, κἀπὶ ῥοιζοῦσαν. Vit.

V. 219. χάδμος Vat. 915. ὤφελλ' Vat. 972 et 1471. ὤφελεν περιῤῥύτῳ Vat. 1307. ὤφελε περιῤῥύτῳ Seld. lectionibus minime ſpernendis. V. 220. Ἴση Barb. et Baroc. V. 221. ἄθλιον σπόρον Vat. 916. 1471. Pal. 139. Alex. et Baroc. ἄθλιον σπόρου Vat. 1306. Barb. et Caſ. chart. ἀθλίου σπόρον Vat. 117. 915. 1307. Pal. 40. 158. et Pott. V. 222. αὐθομαίνων Vat. 916. αὐθηγμήμων Vat. 1421. πρύλιν quidem, vt Potterus, Vat. 916, ſed eadem manu litura deletum ν finale, vt vocandi caſus ſit. πρῦλε Pal. 158. Caetero omiſſum hunc verſ. in Vat. 915. longe recentior manus interlinearem reſtituit. V. 223. Τούμουρε Vat. 916. Τούμορε Vat. 1471. V. 224.

1. in ſcholiis modo duplici σ, κἀπιῤῥοιζοῦσαν: alii habent quoque καπιῤῥιζοῦσαν, male.

V. 219. μή σε) Vit. 3. μὴ δὲ, ſic etiam in ſcholiis, parum apte.

V. 220. ἴσσῃ) Vit. 3. ἴσῃ, ſuperſcripto altero σ. Phavorin. ad πρῦλις quoque ἴσῃ. φυτεύειν h. l. γεννῆσαι. Proprie dic. de plantis, deinde etiam de hominibus, vt ap. Eurip. Oreſt. 11. Med. 834. vbi vid. ſchol. et 878. cf. ſchol. ad Sophocl. Ai. 944. Schneideri Lex. hanc vim huius voc. adhuc ignorat.

V. 221. ἀθλίου σπόρου) Ciz. et Vit. 1. ἀθλίου σπόρον: Vitt. 2 et 3. ἄθλιον σπόρον, ſcripto tamen ſuper ον in Vit. 2. ου.

V. 222. αὐθομαίμων) Cf. Euſtath. ad Hom. Il. p. 311. ed. Baſil. Tom. II. p. 886. ed. Politi. πρύλι, ita quoque Vit. 1. et Ciz. ſed Vitt. 2 et 3. cum ſcholiis πρύλιν. Prior lectio contextui conuenientior.

V. 223. πρὸς τὰ λῷστα) ratione habita vel Graecorum, vel temporum etiam ſuperiorum. τόμουρε, cff. Heſych. et Euſtath. ad Hom. Il. π. p. 1076. Callimach. in Del. v. 94. ἀλλ' ἔμπης ἐρέω τι τομώτερον, ἢ ἀπὸ δάφνης, ibique Spanheim.

V. 224. οὐμὸς) Sic quoque Ciz. et Vitt. omnes, ſed Thryll. addit: Scribi debet ὁὐμὸς, οὑμὸς, ſine circumflexo, qui eſt in ed. 1. Potteri; in altera vero οὑμὸς, rectius, vt quoque eſt in edd. vett. et Hom. Il. θ, 360. vid. Etymol. M. et Phauor. ὤφειλε, Ciz. et Vitt. 1 et 2. ὤφελε, vt v. 219. Vit. 3. vero ὤφειλε. Potter. et Canter. metri cauſa rectius ὤφελεν.

οὐμὸς plerumque (plerorumque) Codicum, alii autem οὖμὸς. ὤφελεν alii. ὤφελλεν Vat. 972. V. 226. διπλοὺς Pal. 139. Baroc. aliique. V. 227. λιμναίῳ Seld. V. 228. τοσόνδε Vat. 972. 1307. 1471. Pal.

V. 225. χρησμῶν) Vid. Heyne in Obseruatt. ad Apollod. p. 302. νυκτίφοιτα, i. q. νύκτερα, est verbum Aeschyleum, cf. Potter. In hymnis Orph. 35, 6. dic. νυκτερόφοιτος. δείματα νυκτ. terrores, quasi Dii vel Deae, quae noctu circumuolitant et somnia immittunt, atque his bene conuenit ἀπῶσαι. Petron. 104. canit: *Somnia, quae mentes ludunt volitantibus vmbris.*

V. 226. μιᾷ μοίρᾳ) Schol. ἑνὶ θανάτῳ, vti Canter. laudato loco Eurip. Androm. 295 existimat. κρύψαι, *e conspectu hominum remouere*, dic. h. l. absolute; infra v. 1062 addit εἰς τάφον, vt Eurip. Hec. 570 κρύπτειν τάφῳ, et Alcest. 469 χθονί. Δίπλους, ita quoque Ciz. sed Vitt. omnes, vt Seld. διπλούς. ὑπὲρ πάτρας, *vt seruaretur patria*, sic in N. T. Ioh. XI, 50, ὑπὲρ τοῦ λαοῦ.

V. 228. οὐκ ἂν — τοσῶνδε — κακῶν) Sic Ciz. et Vit. 1. sed hic e glossa videtur legisse τοσόνδε, et in scholiis rasura est τοῦ· ῶ, conspiciturque τὸ σονδὲ inemendato posteriori loco, priori est οὐκ ἂν τὸ σῶνδε (sic quoque Ciz.): Vit. 2. οὐκ ἂν τὸ σῶνδε, eadem manu superscriptum ον: Vit. 3. οὐκ ἂν τοσόνδε κῦμ' ἐπέκλυσε κακόν, et in ora est, κατ' ἔλλειψιν, adscriptum. *Thryll.* Vulgata ingenio Lycophronis accommodatior videtur. Metri caussa legendum ἐπέκλυσεν pro ἐπέκλυσε, quod Codd. Mss. et editt. omnes obsidet.

V. 229. Παλαίμων) Optime schol. interl. Vit. 1. ἀντὶ· ἡ τένεδος νῆσος, in qua infantibus oblatis colebatur Palaemon. Saepe poni solent nomina Deorum et hominum pro locis, vbi versantur, vel coluntur, vt ap. Horat. III, 5, 11. Iupiter pro sede eius, Capitolio, cf. ibi Iani. Caeterum sensus horum trium verss. 229-231. hic est: *Classis Graecorum ad Tenedum est appulsa;* verum eos ornat more suo, vel potius nimio onerat Lycophron ornatu. Videt Palaemon τιτηνίδα γραῖαν, Thetidem decrepitam coniugem Oceani, qui ipse est decrepitus, ὠγενὴς, h. e. *mare*, ζέουσαν, feruere, *strudeln*, aestuare, abundare, vt Lat. *feruere* dicc. quae frequentia magna celebrantur, cf. Burm. ad Val. Flacc. I, 121, vt ap. Virg. Aen. VIII, 676. *Totamque instructo Marte videres*

139 et Barb. τοσόνδε κακὸν Baroc. aliique. ἐπέκλωσε Vat 915. V. 230. αἰθύησι Barb. et Baroc. αἰθυίοισι Seld. aliique. V. 231. σύνευνον Vat 1471. Pal. 139. 142 aliique. ὠγενοῦ Baroc. ὠγίνου Vat. 1421. V. 233. στερῷ Barb. κλείδας Barb. εὐάρχῳ Eustath.

Feruere Leucaten, et Georg. I, 456. *omnia vento nimboque videbis feruere.*

V. 230. αἰθυίησι) Ita quoque Ciz. ab αἴθυια, vt in omnibus editt. Lycophr. et scriptoribus, qui de natura animalium exposuerunt, e. g. Aelian. IV, 5. VI, 46: sed Vitt. omnes, vt Barb. et Baroc. αἰθύησι, diphthongo neglecta, ab αἴθυα, quam formam quoque agnoscit Zonaras, non vero Phauor. qui idem schol. ad verbum habet. αἰθυίησι *mergis* h. e. nauibus, πλεκτανοστόλοις, πλεκτάναις, antennis, velis et rudentibus instructis.

V. 231. ξύνευνον) Sic nostri omnes, vt supra v. 186. ὠγένου, Vit. 2. et 3. ὠγενοῦ. Suid. ὤγενος, verum Hesych. et Phauor. ὠγὴν, ὠγένος, h. e. ὠκεανὸς, vnde ὠγενίδαι, i. e. ὠκεανίδαι. *Thryll.* h l. addit: ὤγενον vocat ὠκεανὸν, quem Pherecydes in Theogon. ὠγῆνον: Clem. Alex. L. VI. Strom. p. 621, ζὰς ποιεῖ φάρος μέγα τε καὶ καλὸν, καὶ ἐν αὐτῷ ποικίλλει γῆν καὶ ὠγῆνον, καὶ ὠγήνου δώματα. Eiusdem Theogoniae proprium hoc affertur a Laërtio (p. 128 ed. Longol.) ζεὺς μὲν καὶ χρόνος εἰςαεὶ καὶ χθὼν ἦν. χθονίη (f. χθονὶ) δὲ ὄνομα ἐγένετο γῆ, ἐπειδὴ αὐτῇ ζεὺς γέρας διδοῖ. Pro γῆν γέρας Th. Burnetus Archaeol. Philos. p. 161. L. I. c. XI. legit ὠγῆνον vel ὠγῆνα. Sed opus forte non est, nam sententia est plana, ideo γῆν vocatam, quia terram nacta sit sedem. Tantum *Thryll*. Cf. Sturz. ad Pherecyd. p. 45 et 51. Varia videtur fuisse forma huius vocabuli: ὠγένος, ὠγὴν, ὤγενος, ὠγενὸς et ὠγῆνος.

V. 233. κλεῖδας) Vit. 3, vt Barb. κλείδας. κλεῖδας non tam humerum, quam os clauiculae iugulare, quod ceruicem et humeros concludit, iugulum, Hom. Il. χ. 324. ῆ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσι, nam totum corpus Cycni, ergo etiam humeri, capite excepto, erant inuulnerabiles. cf. Ouid. Metam. XII, (non VII, vt Meurs. in Comment.) v. 130. sqq. Qua interpretatione admissa, non erat, quod Tzetzes reprehenderet, Lycophronis κλεῖδας. De Cycno cf. Tzetz. in Antehom. 257, ibique Iacobs.

ad Odyſſ. τ. p. 1857, 62. V. 235. λαρνακοφόρους Vat. 916. 1421. 1471. Pal. 139. 142. 158. Baroc. aliique, teſte Tzetza. V. 236 πειθήσας Vat. 916. 972. κύκνων pro τέκνων Vat. 1471. Pal 139. Barber. et Baroc. V. 237. αἰθυόθρεπτος Pal. 158 aliique. αἰθιόθρεπτος Vat. 1471. Pal. 139. Barb. et Baroc. αἰθυοθρίπτος Vat. 1421. λιναργέτης Pal. 139. λιναργέτῳ alii. V. 238. κρυθμοῖσι Vat. 915. Pal. 142 aliique. ῥαιβαῖσι Seld. ῥαβοῖσι Vat. 1471. ῥαβοῖσιν εἰρίτταις Caſ. membr. νηρίταις Seld. aliique, ſaniori ſane lectione, quam recepiſſem vtique, ſi per vnum ſaltem librum mihi licuiſſet. νοιρίταις Vat. 1421. V. 239. χηλῷ τε Pal. 158. χιλῷ Vat. 1471. Alex.

V. 235. λαρνακοφθόρους) Ciz. et Vitt. omnes cum ſcholiis λαρνακοφόρους. Vtraque lectio hiſtoriae fabulari, λαρνακοφθόρους vero metro et viciniae verborum ῥαίεται τέκνα et ψυδραῖσι φήμαις conſulit. Caeterum quominus λάρναξ interpretemur: *nauiculam*, nil niſi v. 239. χηλὸς impedit.

V. 236. ἄρταμος) Cf. v. 327. et 797, et Euſtath. ad Hom. Il. p. 577. C ed. Rom. τέκνων, Vit. 3. κύκνων, vt Vat. et alii, quaſi pulli eius cygni.

V. 237. αἰθυιόθρεπτος) Ita etiam Ciz. ſed Vitt. Codd. αἰθυόθρεπτος, vt v. 230 αἰθύησι.

V. 238. νειρίταις) Sic quoque noſtri Codd. forſ. autem lectio Seld. νηρίταις eſt praeferenda, nam Grammatici, vt Heſych. Suid. Zonar. et Phavor. interpretantur id voc. per: κοχλίας, κογχύλιον, vt Tzetz. et ſchol. min. Conſpirant tamen Codd. omnes et h. l. in νειρίταις, et v. 896 in νειροῖς μυχοῖς, quamquam Suid. ad νηρίτης e Lycophrone laudat νηρὸς μυχὸς, cf. ibi Küſter. φίλος pro φιλῶν, *libenter veſcitur* (θρεπτὸς) κρειθμοῖσι, *herbis marinis*, quae proprie ſunt Dioſcor. II, 157. κρῆθμα, non vero κρηθμοὶ, vt Reichard. in Indice. Heſych. κρηθμόν· λάχανον. cf. quoque Euſtath. ad Hom. Il. p. 582, B. ed. Rom. Tzetzes cum iis, qui ipſum ſequuntur, habeat oſtreas ſuas, quas reliqui Graeci ignorant.

V. 239. χηλῷ) Vit. 1 et Ciz. χηλῷ τε: Vitt. 2 et 3. χιλῷ, male. κατέδρυφ. alii, auctore Pott. legunt: κατέδρύφραξε.

Barb. Caſ. chart. et Barocc. κατεδρύφαζε Vat. 972. 1306. aliique. κατεδρύφαψε Vat. 915. V. 240. φρᾶσαι Vat. 1421. θεᾶς Seld. V. 241. ἐφετρειὰς Vat. 1421. ληθαργῷ Barb. λιθάργῳ Seld. V. 242. οὐταθεὶς Vat. 916. 972. 1421. 1471. Pal. 159. Alex. Caſ. chart. et Baroc. V. 243. Μύριννα Vat. 915. 1421. Pal. 142. Euſtath. iu Iliad. β. p. 759 ed. Flor. aliique. Μύῤῥινα Vat. 117. Pal. 158. Caſ. membr. et Seld. V. 244. ἵππον alii. φρυαγμὸν Vat. 1471.

V. 240. σὺν τοῖς δ') Noſtri hic et in ſcholiis, σὺν τοῖσδ'.

V. 241. ληθ. σφαλεὶς) *obliuione lapſus* h. e. per obliuionem peccans, a memoria mala deceptus, vno verbo, oblitus. Infra v. 766. ληθάργῳ reſpondet ὕπνος λήθης. Sic Eurip. Or. 1558 φόβῳ σφαλεὶς, vbi ſchol. διὰ τὸν φόβον μὴ ἀκριβῶς νοήσας.

V. 242. Hic verſ. abeſt a Ciz. et Vit. 1. nec Tzetzes ei adiunxit ſcholion, vnde, quum is nullum fere verſ. intactum praetermittat, ab eius Cod. quoque abfuiſſe credibile videtur. Vitt. 2 et 3. exhibent eum, ita tamen, vt Cod. 3. οὐταθεὶς legat pro οὐτασθεὶς.

V. 243. Μύρινα) Ita etiam Vitt. 2 et 3. vt Hom. β, 814. cff. ibi Euſtath. ed. Baſ. p. 266. et Polit. T. II. p. 759, et Heyne: Apoll. Rh. I, 604. et 634. Steph. ad v. Zonar. in Μυρινίτης, qui tamen addit: τινὲς τὸ μυῤῥίνη διὰ δύο ρρ γράφουσι, forſ. μυρίννη διὰ δύο νν. vid. Tittmann. Strab. XIII. p. 622. Plin. IV, 23. et Inſcriptt. Gruter. DCLXXXIII, 7. Sed Ciz. et Vit. 1. legunt, vt Zonaras, duplici ρρ, forte metri cauſſa μυρίννα l. μύριννα, vt Etymol. M. et Canter. cf. de ſcriptura h. v. Tzſchucke ad Pomp. Mel. Vol. III. P. I. p. 515. στένει referendum eſt ad tumultum et ſtrepitum belli, quod magna vi irruebat in Myrinam. Sic ap. Eurip. Herc. Fur. 861. στένει πόντος κύμασι: Virg. Aen. VI, 413. *cymba gemit ſub pondere:* Val. Flac. I, 728. *gemunt nemora*, et VI, 168. *gemit ager rotis.*

V. 244. φριμαγμὸν) Sic quoque Ciz. et Vitt. 1. 2. ſed Vit. 3. φρυμαγμὸν ſ. φρυαγμὸν, quod Vat. habet, et vnum idemque eſſe videtur: vid. Etym. M. φριμασσομένη et Ammon. de voc. differ. φριμάττεσθαι. Τὸ φρυαγμὸς ſ. φρυμαγμὸς quum ſit equis proprium, videtur praeferendum τῷ φριμαγμὸς, quod eſt caprarum; ſed φριμαγμὸς

φρυμαγμὸν Vat. 672. Barb. et Baroc. ἠόνες Vat. 117. 915. 916. 1471. Pal. 142. Alex. aliique. δεδεγμένοι Pal. 40 et Etymolog. in ἠών. V. 245. pro ὅταν, εὖτ' ἂν Vat. 915. ὅτ' ἂν Vat. 117. V. 247. ἄμοιο Vat.

quoque, vt φριμάσσεσθαι, dici de equis, docuerunt Pollux Onom. I, 216. Valken. ad Ammon. Sturz. in Prolus. prima de vocibus animalium p. 17. Grimae, 1805. 4. et Schaefer ad Dionys. Halic. de Compos. verb. pag. 195. Ergo vulgata non est spernenda. ἠϊόνες, sic quoque omnes Codd. nostri pro ἠόνες.

V. 245. ὅταν) Vit. 1. cum scholiis, et Ciz. ὅτ' ἄν, vt saepius in MSS. reperitur, cf. Etymol. M. Ὅταν — λύκος, quum Achilles summo impetu e naui in terram desiliisset: ἅλμα ποδὸς λαιψηροῦ ἐρείσας pro: ἀλλόμενος ταχέως καὶ σφοδρῶς εἰς αἰγιαλόν. Dicitur autem ἅλμα πελασγὸν, h. e. Thessalicum, pro, Thessali vel Achillis, qui Thessalus erat. Eurip. in Androm. 1140. nominat ἅλμα τρωϊκὸν h. e. εἰς γῆν τρωάδα. Εἰς θῖνα, in ripam, scl. Simoentis, vt patet ex Eurip. Elect. 440, quem locum, qui sic se habet:

κοῦφον ἅλμα ποδῶν Ἀχιλῆ,
Σὺν Ἀγαμέμνονι, Τροίας
Ἐπὶ Σιμουντίδας ἀκτάς,

Lycophron secutus videtur. λοισθίαν, vel, vltimam s. primam ripae partem, vel λοῖσθον, nouissime, Protesilao iam antea occiso, vt v. 279, λοῖσθος εἰς γῆν ῥίψας πόδα. cf. de hoc loco Leopardi Emendd. VIII, 27. αἴθων, non, rauus, sed, feruidus, ferox, acer, σφοδρὸς, coll. v. 1248. vti etiam ἵππος et λέων dicitur, nam poeta non coloris, sed furoris habuit rationem, quo Achilles prosiliebat, vid. Lobeck ad Sophocl. Ai. v. 1077. Sic supra v. 27. dic. κρηστὴρ αἴθων, v. 109. αἴθων ἐπακτὴρ, v. 925. Boreas κύων αἴθων θρακίας.

V. 247. κρηναῖον γάνος) fontanum laticem, nostri: Quellwasser, pro: κρήνην. Sic quoque Aeschyl. Pers. 483. quem Lycophr. saepe imitando exprimit, κρηναῖον γάνος, cf. ibi Schütz. Proprie γάνος, a γάω vel γανύω, significat, splendor, et inde, laetitia, oblectamentum, vid. Lennep. Etymol. Ling. Gr. p. 206. Thom. Mag. χάρις, Hesych. χάρμα, φῶς, αὐγὴ, ἡδονὴ, vid. interptt. Alii vsurpant de vino, vt Aeschyl. Pers. 614. γάνος ἀμπέλου, vid. ibi Schütz. Eurip. Cycl. 414. γάνος Διονύσου, Bacch. 261. βότρυος γάνος: idem de melle Iphig. in Taur. 633. γάνος μελίσσης.

916. 1471. Pal. 139. Alex. Barb. et Baroc. ῥοιβδήσει Vat. 117. 1471. Pal. 40. 139. 142. Alex. Barb. Baroc. aliique. V. 249. κατέϑει Baroc. V. 251. πρoὐμάτων Vat. 1471. Pal. 139 et Baroc. δηουμένη omnes Codd. exceptis Vat. 117 et Caſ. membr. V. 252. ὡς pro ὥστε Pal. 139. γύαι alii. γυῖα Seld.

Noſter etiam de quocunque humore, inprimis vero de aqua, adeo abſolute, nullo alio addito vocabulo, vt v. 708. et al. locc. Etymol. M. ad γεγανωμένος: γάνος, ὑδωρή. Ῥοιβδήσῃ. Canter. Vitt. 2 et 3. vti Ciz. et Vit. in ſcholiis ῥοιβδήσει, cui vero lectioni ὅταν, quod raro, vel potius nunquam cum Indicatiuo iungitur, repugnat. ἄμμοιο, Vitt. 2 et 3. adeo in ſcholiis ſimplici μ, ἄμοιο, cf. Tzetz.

V. 249. καταίϑει) πολέμῳ ſcl. vel εἰς πόλεμον, vt e verſ. ſeq. patet: *canit claſſicum, quo milites ad pugnam excitantur.* Inepte ſcholiaſt. λαμπρύνει τῇ στίλβῃ τῶν ὅπλων. Sic Virg. Aen. XI, 147. *vrbem clamoribus incendere.* ὀρχηστής, cf. Heyne ad Hom. Il. π. 617.

V. 250. ἐξάρχων νόμον) *praecinens, incipiens hymnum et laceſſens claſſico et prouocans ad pugnam*, nam νόμος non dic. modo de modis, ad quos hymni tibia, cithara et h. l. tuba canebantur, ſed etiam de hymnis et cantu ipſo, qui ad certas leges canebatur. cf. Beck ad Ariſtoph. Aues v. 210. De tuba dic. quoque in Antholog. ab Antip. Sidon. Epigr. XI. ed. Iacobs Tom. II. p. 8.

Ἁ πάρος αἱματόεν πολέμου μέλος ἐν δαῒ σάλπιγξ
καὶ γλυκὺν εἰράνας ἐκπροχέουσα νόμον.

στρόμβῳ, vid. quae notauimus ad Schol. Tzetzarum.

V. 251. προὐμμάτων) Vit. 3. vt Vat. πρoὐμάτων, perperam. δηϊουμένη, Ciz. et Vitt. omnes δηουμένη, neque addito, neque ſubſcripto ῐ, vt ſemper.

V. 252. πέφρικαν δ') Ciz. et Vit. 1. πέφρικάν δ'. De forma πέφρικαν vid. Voſſ. in: *Jenaiſche Litter. Zeit.* 1805, 137 p. 504. et 506. πέφρικαν, *horrent, prominent.* φρίττειν et lat. *horrere* dicc. de rebus, quarum extremitates horrentium comis ſimiles arriguntur. Hom. Il. XIII, 339. ἔφριξεν μάχη ἐγχείῃσι: XXIII, 599. φρίσσουσιν ἄρουραι. cff. Heyne et Koeppen ad Hom. Il. IV, 284 et Ruperti ad Sil. Ital. I, 423. γυῖαι, lege cum aliis metri cauſa γύαι. De permutatione horum verborum vid. Valken. ad Eurip. Phoeniſſ. v. 649.

V. 253. ἀποστίλβοντος Canterus. V. 255. κινοῦσα Vat. 915. V. 257. ἐπ' ἄλλην Vat. 972. V. 258. τό σ' deficit in Vat. 1421. V. 260. καίνων pro Χάρων

V. 253. ἀποστίλβοντες) Non male quidem Canter. ἀποστίλβοντος; verum quum non ſegetes proprie, ſed arma fulgeant, et omnes Codd. Mſſ. conſentiant in ἀποστίλβοντες, id quoque non ſollicitandum videtur, nam Lycophron frequentat hanc figuram, inprimis Atticis vſitatam. cf. ad v. 53. Potter. et Doruille ad Charit. p. 363. et 413. ed. Lipſ. Sic Aeſchyl. Agam. 573. δρόσοι τιθέντες pro τιθεῖσαι. Praeterea quoque habent Sophocl. in Oed. Col. 58. οἱ δὲ πλησίον γύαι, et Eurip. in Heracl. 839. τὸν Ἀργείων γύην, vid. ibi Barneſ. et Musgr. Interim tamen γύαι quoque deduci poteſt a γύης, quod eſt generis maſculini, non vero γύη, vt male opinatur Bothe ad Sophocl. loc. laud. Oratio autem vt ſit integra, voc. γύαι bis eſt intelligendum. Praeterea etſi Canterus habeat Virg. Georg. II, 211. *rudis — enituit campus*, cf. ibi Voſſ. et I, 153. *nitentia culta*, quo poſſit tueri ſuum: ἀποστίλβοντος, tamen ob λόγχαις his in locis nihil eſt, quod eum iuuet.

V. 254. μοι — ἰνδάλλεται) *mihi, menti meae obuerſantur.* Quum hoc verbum etiam de rerum ſimulacris menti obverſantibus vſurpetur, vt docuerunt Ruhnk. ad Timaei Lex. h. v. Heyne ad Hom. Il. ρ, 213. et Brunk. ad Apoll. Rh. II, 545; ſic etiam h. l. imagines eiusmodi Caſſandrae menti ita obuerſatae fuiſſe traduntur, vt videre eas et audire videretur. Dignus eſt Horat. II, 1, 17 ſqq. qui cum Lycophrone noſtro comparetur.

V. 255. κυροῦσα vel κύρουσα, quae forma eſt vſitatior Homero, eſt i. q. ἐπικρούουσα vel προσκρούουσα, vt ap. Hom. Il. ω. 530. vid. Heyne ibi et ψ. 821. et γ. 23. Cod. Vit. 2. adponit huic verſ. πρὸς αὐτὸν τὸν αἰθέρα ἡ οἰμωγὴ φθάνουσα.

V. 257. ἐπ' ἄλλῃ) Vit. 2. ἐπ' ἄλλην, ſed, tanquam gloſſa, eſt ſuperſcriptum ἐπ' ἄλλῃ: in ſcholiis quoque ἐπ' ἄλλην. Caeteri vulgatam tenent. Vit. 3. v. 909. etiam ἐπ' ἄλλην. Orph. Argon. 1169. ἄτη ἐπ' ἄτην, et Theocrit. XI, 69. ἆμαρ ἐπ' ἆμαρ fauent lectioni ἐπ' ἄλλην. Latini: *aliam ſuper aliam.*

V. 258. ἐκεῖνό σ') Noſtri ἐκεῖνο σ' ſine enclit.

V. 260 — 269. Ordo verborum cumulatorum perplexus animo Caſſandrae vehe-

aliqui. V. 262. ἀγκύλῳ cum Pottero legunt Vat. 1421. Pal. 142 et Alex. Placuit tamen ἀγκύλῃ ex pluribus et accuratioribus libris et Tzetza reponere.

mentiſſime commoto condonandus videtur. λαβράζων i. q. λαβρευόμενος, Hom. Il. ψ. 474. cf. ibi Heyne, *audacter, temere garriens, loquax.* Hom. Il. χ. v. 281. ἀρτιεπὴς ab Hectore nominatur, quem cum proſtrauiſſet Achilles, narratur quoque v. 330. ἐπεύξασθαι. Poteſt tamen λαβράζων etiam eſſe i. q. λάβρος, *vehemens, ferox.* περκνὸς, ſchol. κυνηγετικὸς, quod debet Homero, nam Il. ω. 316. αἰετὸν — θηρητῆρα, ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν, vid. ibi Heyne. Proprie hoc nomen de nigro colore dici docuerunt Heſych. Euſtath. et Apollon. in Lex. ad hunc Homeri locum. χάρων, vel ſpectat ad colorem, vt ſit i. q. χαροπὸς, cf. Heſych. et Etymol. M. vel ad aciem oculorum, vid. Voſſ. in: *Jen. Litt. Zeit.* 1805. 141. p. 520 ſqq.

V. 261 — 263. πτεροῖσι) vel, curru quaſi alato, ob velocitatem, vel quaſi aratro, quod noſter infra v. 1072. ὁλκαῖον πτερὸν nominat, quod etiam ſeqq. bene convenit. αἰετὸς, noſter Achillem in Hectorem, Homer. autem χ. v. 308. Hectorem in Achillem ſummo irruentem impetu comparat cum aquila. διαγράφων, vid. Sirmond. ad Sidon. 149. ed. poſt. *Thryll.* Reichard. non ſatis ſubtiliter χέρσον explicat ἐν τῇ χέρσῳ; immo vterque Accuſativ. et χέρσον et τόρμαν pendet a διαγράφων.

V. 262. ῥαιβῷ — βάσει) vel *rotis curuus* ῥαιβῷ, *incurvis,* ἀγκύλῃ, *rotundis* aut *orbiculatis*, vel potius, *curſu in orbem*, ſcl. circa Ilium facto, vnde Virgil. *Ter circa Iliacos raptatum Hectora muros*, aut Hom. Il. ω. 16. ἐρύσας περὶ σῆμα Μενοιτιάδαο. Sed hoc quum nondum ſufficiat Lycophroni noſtro, addit τόρμαν τυπωτὴν, *orbitam alte impreſſam, conſpicuam*, γατομῶν, (quod antea dixerat ſimpliciter διαγράφων χέρσον,) *ſcindens*, vt Apoll. Rh. II. 1005. χθόνα γατομέοντες. δι᾽ αὔλακος λευρᾶς, *ſulcis ductis iisque latis.* Sic λευρὸς Pind. Nem. VII. 39. λευρὸν ξίφος, ſchol. πλατύ. Eurip. Hec. 200. ἐν ψαμάθῳ λευρᾷ, ſchol. πλατείᾳ. Etymol. et Heſych. λευρὸν interpretantur vti πλατὺ, ſic etiam λεῖον, quod noſtro loco non minus accommodari poteſt. ἀγκύλῃ, ſic noſtri quoque, quamquam τῷ· ἀγκύλῳ favent alia loca, cf. ad v. 53. γατομῶν, Vit. 1. et Ciz. γαιτομῶν, non male. Caete-

V. 264. κράζων alii. ῥιγίστων Caſ. membr. V. 265. τῶν φιλτάτων σου τῶν ἀγαστόρων alii. V. 266. δὲ pro τὲ Barb. et Baroc. V. 267. γαμφηλῇσι δ' Vat. 1307. αἱμάξας Vat. 915. Caeterum hunc verſum Vat. 1471 inſequenti poſthabet. V. 268. παίδων pro πέδον, Vat. 1421. V. 269. πηφασμένου Vat. 1421. V 270. ἠρτημένου Vat. 117. 1421. Pal. 142. Alex. aliique, nec ſane ineleganter. ἠρτυμένου alii: ἠρτημένον Barb. ἀρτημένου Pal. 158. V. 271. αὖτις Vat. 117. 1306.

rum v. 263. a Pottero h. l. poſitus ſequitur demum, vt in editt. vett. ſic in Codd. MſſT. noſtris, verſiculum 267 ἔγχωρα κ. τ. λ. quam traiectionem nullis MſſT. firmatam, nec, quum Caſſandra vehementer commota per totum hunc locum non ordini verborum, ſed doloris impotentiae inſeruiat, minime neceſſariam ſilet Sebaſtiani.

V. 264. κλάζων) Melius conuenit aquilae, quam κράζων, quod alii exhibent: ἄμικτον h. e. ἀμίκτως, *solus,* vel ἀμίκτως ῥιγίστην, *maxime horrendam.* Hunc verſum imitatus Jo. Tzetzes in Homer. 263: Ῥίγια δὲ κλάγγαζον ἐνηερίοις στομάτεσσιν.

V. 265. τὸν φιλτ.) Etymol. τῶν φιλτάτων. τρόφιν. Dic. Hector τρόφις, quia fuit natu maximus filiorum Priami, auctore Apollod. III, 2, 5. nam pr. eſt τεθραμμένος, et qui adoleuit, vt Herodot. IV, 9, τρόφιες οἱ παῖδες, *adulti pueri.* Tzetzes et ſchol. min. ἀδελφὸν, vt Zonar. in Lex. quod quidem τῷ· τρόφιν non conuenire putat Tittmann. conuenire tamen, ſcholia noſtra docent, ita tamen, vt addatur: *adultus, natu maior vel maximus.* Sic quoque Hom. Il. λ. 307. κῦμα τρόφι, *fluctus magnus.* vid. ibi Heyne.

V. 266. πτῶον τε) Vit. 3. πτῶον δὲ, ſed in ſcholiis τε. *Thryll.*

V. 268. ἔγχωρα) pro ἐγχώρια. cf. Euſtath. ad Hom. Il. p. 488, C. ed. Rom. χραίνῃ φόνῳ. Poteſt etiam eſſe: *radet, ſulcabit,* vt γράφειν, *terram occiſo Hectore,* φονευθέντι, cf. Porſon de voc. χραίνειν ad Eurip. Oreſt. 909, et de re Hom. Il. XXII, 395 ſqq. Eurip. Phoen. 725. αὐτῶν πεδίον ἐμπλήσω φόνου

V. 271. αὖθις) Ciz. et Vit. 1. αὖτις: Vit. 2. αὖθις, ſuperpoſito τ. ἀντίποινον, non, εἰς ἀντίλυτρον, vt interpretes explicant, ſed εἰς ἀντέκτισιν, vt v. 1297. ὕβριν ἀντίποινον,

1307. 1421. Pal. 40. aliique. ἴτον Vat. 915. 1306. 1421. 1471. omnes Pal. aliique. V. 273. ῥακτῆρα Pal. 139 pro κρατῆρα. Βάκχον Pal. 158. κεκλαισμένος alii. V. 275. λειβηθρίης Pal. 139. Alex. Caſ. chart. Barb. aliique. ὕπερθεν Vat. 916. 972. 1306, omnes Pal. vterque Potterianus, et Alex. Πιμπλίας Vat. 916. 972. σκοπὸν Pal. 142. V. 276. προδημαίνων Vat. 1471. τόπων pro πότμον Seld. πότμων Pal. 158. V. 277. δύσεται pro τλήσεται Vat. 915 et Caſ. membr.

et ſchol. interl. Vit. 3. ἀντιτιμώρητον (quod voc. Lexica ignorant.) ἐκχίας Eurip. Herc. Fur. 755, ἀντίποινα ἐκτίνων, ſed ἐκχίας indicat magnam vim auri. ἴσον, conſentientibus noſtris Codd. omnibus, legendum tamen eſt ἴσον.

V. 272. τηλαυγῆ μύδρον) Abundat, et hinc modo ornat τηλαυγῆ, nam μύδρος eſt, lucida, candens maſſa, pr. ferri, h. l. auri.

V. 273. κρατῆρα βάκχου) Vit. 1 et Ciz. κρ. βάκχον, etiam in ſcholiis. κρατῆρα quoque nominat Eurip. Iphig. in Aul. 1061, ſed Dictys Cret. IV, 15, *vrnam.* Heſych. κρατῆρες, σιτλία. Cyrillus ibi laudatus, σίτλα, *ſitulae, ſitellae.* Hom. Odyſſ. ω. 73. vt Quint. Smyrn. III, 736, et Tzetz. χρύσεον ἀμφιφορέα, Διωνύσοιο δὲ δῶρον. cf. Heyn. ad Hom. Il. ψ. 92, vbi σορὸς, et inpr. ω. 795, vbi λάρναξ dicitur. Jo. Tzetz. in Poſthomer. 421. χρύσεον ἐς μητρώϊον ἔνθεσθ' ἀμφιφορῆα, cf. ibi Jacobs.

V. 274. νύμφαισιν) *Muſis*, Hom. Odyſſ. ω, 60 ſqq. Pind. Iſthm. VIII, 124. Quint. Smyrn. III, 594 et Jo. Tzetz. in Poſthom. 435, vid. ibi Iacobs. Βηφύρου γάνος, Athen. VII, p. 326, d. ex Archeſtrato, Βαφύρα χεῦμα, vid. Schweighäuſ. Infra v. 946 Κυλιστάρνου, et 1366 Ῥυνδακοῦ γάνος, cf. ſupra ad v. 247.

V. 275. λειβηθρίην) Vitt. 2 et 3. λειβηθρίης, lectio proba, vid. Canter. in ſcholiis tamen λειβηθρίην, et ſchol. min. μακεδονικήν. λιβ. σκοπὴν, *montem Libethrum*, vt infra v. 574 κυνδίαν σκοπήν.

V. 276. νεκροπέρνας) Ciz. et Vit. 1. in ſcholiis νεκροπτέρνας. προδειμαίνων πότμον. Ciz. πρὸ δειμαίνων, ſeparatim, deinde πότμων pro πότμον, male, ſed peius Vat. τόπων, transpoſitis litteris τ et π.

πλήσεται Vat. 1471. V. 278. δύναι alii. ψαῦσαι reposui pro ψαύσας e Vat. 1307. κρότον Baroc. κρόκην Seld. V. 279. λοίσθον Seld. εἰς Vat. 915. 1307. 1421. 1471. Pal. 40. 142. 158. Caf. membr. aliique. ῥίψας solus Pal. 142 male tuetur. πόδας Vat. 916. 972. V. 280. ξύναιμε Pal. 142. ὑποπτήσσων pro: ὕπνῳ πτήσσων, Barb. et Baroc. πτήσων Vat. 1471. et Seld. V. 281. δαίμων Pal. 158. τὸ οἷον deest in Seld. et τὸ κίονα in Meurs. edit. ἀϊστώσας Pal. 158. V. 282. ἔρισμα Vat. 1421. ἀποσπάσεις Seld. V. 283. μὰν alii, δ' pro γ' Vat. 1306. 1471.

V. 278. ψαῦσαι) Nostri Codd. ψαύσας, vti mox ῥίψας pro ῥίψαι. Sebastiani emendationi ope Cod. Vat. factae fauet neque contextus, neque Jo. Tzetz. in Chil. V, 16, 10, qui Lycophronis versum eundem iisdemque verbis laudat παρ' ἱστοῖς — κρότων, *telas texens*, ψαύσας κερκίδος, *tangens*, *tractans radium*, κρότων h. e. κρότυνς διδοῦσης, *strepentem*, *stridentem*, vt v. 318 ἄτην στεναγμάτων. Ovid. Metam. IV, 275: *Radio percurrens stamina telas.* κρότων, Vit. 3, vt Baroc. cui saepius, adeo in vitiis, cf. v. 220. 228. 231. 247. 266. 278. 283. et al. locc. consentit, κρότον, eadem manu superscripto ω̄, vti quoque in Barocc.

V. 279. ἐς γῆν Vitt. 2 et 3. sed Vit. 1 et Ciz. εἰς γῆν.

V. 280. κἂν) Ciz et Vitt. omnes κἂν, recte sane, *Thryll.* Sic quoque Reichardus, relicto Cantero suo, cf. Hermann. ad Viger. de Idiot. gr. linguae p. 526. ὕπνῳ πτήσσων, Vit. 3. ὑποπτύσσων, quam lectionem Thryllit. nominat curiosam, malim: miram et omnino corruptam. κἂν ὕπνῳ, Canter. *valde*; at, quum πτήσσων iam summum indicet timorem, mihi videtur potius referendum ad terrores et speciem Hectoris, quae adeo per somnum oblata eum terrebat.

V. 281. ὦ δαίμων) Vit. 3. in schol. perperam: ὦ δαίμον. ἀϊστώσεις (αἰστώσεις, cf. v. 71), Vit. 1 et Giz. αἰστώσας, non bene. Locum habere posset haec lectio, si, vt in Seld. sequeretur ὑποσπάσεις, quod vero non sequitur.

V. 283. ἀνατεὶ γ') Vitt. 2 et 3. ἀνατεὶ δ', vt Baroc. Zonaras in Lex. in ἀνατί

Pal. 139. 142. Alex. Baroc. aliique. ἀνατοὶ Vat. 1421. οὐδ' ἂν εὐμόχθων Pal. 158. οὖν δ' pro οὐδ' Seld. aliique. V. 285. ἐπικαγχάζων Vat. 1306. 1421. Pal. 139. Alex. Barb. et Baroc. ἐπικαγχλάζων Vat. 1471. ἐπεγκαγχάζων Pal. 40. 158. Caſ. membr. aliique. δεδοντόμος Seld. V. 286. Poſt δραμὼν diſtinctionis notam habet vterque Potter. liber. V. 287. βαλβίδα Vat. 915. Pal. 40 et 139. V. 289. ποθουμένοισι Pal. 158. ἀλύξαι pro ἀρκέσαι Vat. 1307. et

tradit Lycophronem h. l. ſcripſiſſe ἀνατὶ, non ἀνατεὶ, ſed nullus Codd. qui extant, exhibet ἀνατί.

V. 284. πένθους γελᾷ) pro πένθους καταγελᾷ, ſimplex pro compoſito, vt ap. Sophocl. Philoct. 1107, γελᾷ μου, vid. ibi Erfurdt. Alias dic. ἐπὶ vel εἴς τινα γελᾶν. Δωριεὺς i. q. ἑλληνικός. Sic Virg. Aen. II, 27. *Dorica caſtra,* cf. ibi Heyne.

V. 285. ἐπεγκαχάζων) Vit. 1. ἐπεγκαγχάζων: Vit. 2 ἐπικαγχάζων: Vit. 3. ἐπικαχλάζων. lego ἐπεγκαγχλάζων. *Thryll.* Atque ſic legit Cizenſis. Forſ. excidit in Vit. 1. cum fere ſemper conſentiat Cizenſi, τὸ λ. Heſych. καγχλάζει· ἀθρόως γελᾷ, hinc ἐπεγκαγχλάζω. Forma tamen ἐπεγκαχάζω quoque vſitata eſt; Phauor. ἐπικαγχάζειν· ἀσμένως γελᾶν. Phot. in Lex. καγχάζει· ἀθρόως γελᾷ, quod ſchol. Heſychii eſt, qui vero καγχλάζει, non καγχάζει habet. In Suida tamen idem eſt ſchol. ad καγχάζει. Schol. ad Sophocl. Ai. 199. καγχαζόντων· ἐπιγελώντων, βλασφημούντων.

V. 286. δραμὼν) Etiam Vitt. 1 et 2. hic ponunt comma, vt Potter.

V. 287. βαλβῖδα) Noſtri Codd. vt v. 13. βαλβίδα. Βαλβὶς eſt pr. ἀφετηρία vel ἄφεσις τῶν δρομέων, *carceres,* vt v. 13. ſed h. l. δρόμος ipſe, *curriculum,* cf. Etymol. M. *quod vltimum curret exercitus,* vid. v. 293 ſqq.

V. 288. καλῶν ἐπ' εὐχ.) Pro: ἐπικαλῶν εὐχαῖς, vel καλῶν εἰς aut πρὸς εὐχάς, vt Virg. Aen. XII, 780. *Opem Dei non caſſa in vota vocauit.*

V. 289. πορθουμένοισι) Vit. 1. et Ciz. ποθουμένοισι, h. e. vt auertat mala a ſe petentibus, vel precibus ſuis, vt v. 288 ἐπ' εὐχαῖς. In ſcholiis tamen eſt: πορθουμ. ergo videtur lectio corrupta. ἀρκέσαι. Ciz. et Vit. 1. vt Vat. ἀλύξαι ab ἀλύσκω, ſed Vitt. 2 et 3. retinent vulgatam,

Seld. V. 290. τάφρων Pal. 158. V. 291. κροσσωτὴ Pal. 40. 158 et Seld. V. 292. γεῖσσα Vat. 117. 915. 1307. 1421. 1471. Pal. 40. 139. 158. vterque Caſ. Barb. Baroc. aliique. χραισμήσσουσιν Alex. χραισμήσῃ Etymol. in γεῖσα. ἐπάλξεις Vat. 1421. V. 294. λιγνύων Seld. λυγνίος Vat. 1421. γρουνῶν Vat. 916. 972. aliique. βουλαῖς Pal. 139. V. 295. κλῃδῶν pro κλῄδων Vat. 915. 1306. 1421. Pal. 40.

recte. Ἀλύξαι quidem videntur iuuare Hom. Il. ο. 287. φ. 565. κῆρας ἀλύξαι, et al. locc. Heſych. ἀλύξαι· ἐγκλίναι, ἐκφυγεῖν, ad quem accedit interpretatio Tzetzae: τὸν δυνάμενον ποιῆσαι φυγεῖν τὸν κίνδυνον, et ſchol. min. Vit. 1. τὸν θάνατον ἐκφυγεῖν; et Etymolog. ἀλύξαι· αὐτοὺς δήπου ἐάσαι ὑπεκφυγεῖν. Videtur tamen ἀλύξαι, quod voc. Homerus frequentat, e gloſſa eſſe, nam non conuenit Datiuo πορθουμένοισι. πικρὰς, Vit. 2 πικρίας, male.

V. 290. τάφρος) Ciz. et Vit. 1. τάφρων, lectio, ſi τάφρων iungitur cum πρόβλημα, digna, quae in textum reuocetur.

V. 291. κορσωτὴ) Sic etiam Vitt. 2 et 3. corrupte, ſed Ciz. et Vit. 1. cum ſchol. Tzetzae et min. rectius κροσσωτὴ, a κροσσαὶ, *pinnae murorum*, cf. Zonar. ad v.

V. 292. γεῖσα) Ciz. et Vitt. 1 et 3. γεῖσσα, non minus recte, nam auctoribus Zonara et Phauorino τινὲς διὰ δύο σσ γράφουσι τὸ γεῖσσα. Χραισμήσουσιν, ita quoque allato Lycophronis loco Etymol. M. in γεῖσα, non vero χραισμήσῃ, vt Sebaſt. dicit.

V. 293. συμπεφυρμέναι) Ciz. et Vit. 1. συμπεφυρμένοι, male ad Graecos, non ad apes refertur.

V. 294. λιγνύος) Quomodo λιγνὺς differat a καπνὸς, vid. Etymol. γρυνῶν, ſic Codd. noſtri omnes, non γρουνῶν, vid. ad v. 86.

V. 295. Perturbatio et fuga Graecorum turbat quoque ipſa Lycophronis verba, nam Accuſatiui fere nil habent, cui inhaereant, niſi addas mente εἰς vel διὰ, vel etiam cum ſchol. min. Vit. 1. λιπόντες. Etiamſi velis hos Accuſatiuos coniungere cum κυβιστητῆρες, vt ſane ſunt coniungendi, nam ſaepius Nomina verbalia eum Caſum admittunt, quem verba ea, ex quibus ſunt deducta, tamen nunquam dic. κυβιστᾶν τὶ ſed εἰς τὶ, et ideo ſupplendum εἰς. Imitatus eſt

139, et vterque Caſan. κλήδων alii. V. 297. αἱμάσσουσι Vat. 1306. αἱμάττουσι Vat. 1421. V. 299. ὀγκωμένους Vat. 915. 1421. et Seld. Caeterum Vat. 1307 poſt 301 hunc verſum legit. ὠγκομένους Vat. 916. 1306. κύκνον pro κύκλον Vat. 1421. V. 300. ὄβριμον Vat. 117. 915. 972. 1307. Pal. 40. 142.

Lycophron Euripidea Phoeniſſ. 1157 ſq. vt iam animaduertit Valkenar.

Ἡμῶν τ' ἐς οὖδας εἶδες ἂν πρὸ τειχέων
Πυκνοὺς κυβιστητῆρας ἐκπεπνευκότας.

vbi, vt apparet, dicc. κυβιστητῆρες ἐς οὖδας. Si vero quis nolit ferre Ellipſin ταῦ' εἰς, referat ἄφλαστα — θρόνους ad πηδῶντες. Sic Sophocl. Ai. 30. πηδῶντα πεδία. cf. ibi Bothe, et omnino Herman. in Muſeo antiquitatis ſtudiorum p. 166. quo auctore πηδᾷν ἄφλαστα eſt: *ſaliendo occupare puppes*. Κλήδων noſtri, vt Canter. κληδῶν, ſine Jota ſubſcripto, quod Codd. noſtri raro vel nunquam ſubſcribunt. Formant κλῇς, κληιδὸς l. κληδὸς, vt κλεὶς, κλειδός.

V. 296. ἐδωλίων) Ita quoque Vitt 2 et 3. ſed Vit. 1. et Ciz. ἑδωλίων. Sic ἔδεθλον ſcribitur in Dionyſ. Perieg. v. 356, cum in textu, tum in ſcholiis Euſtathii, et ap. Pauſan. Arcad. c. 25, p. 649 in verſu Antimachi (ed. Facii T. II. p. 425). Ibi vid. Sylburg. Gloſſae Cyrilli etiam ἕδος ſcribunt. *Thryll.* Infra quoque Cod. Vit. 3. ἔδεθλον. ἑδώλια quoque exhibent Phauor. et Zonar. cf. ibi Tittmann.

V. 298. πολλοὺς δ') Ciz. et Vitt. 1 et 2. πολλούς δ', vt ſaepius; non bene, nam δὲ non poteſt eſſe enclitica. ἀριστεῖς, in ſcholiis Codd. noſtrorum ἀρίστους. ἑλλάδος pro ἑλλήνων, referendum eſt ad ἀριστεῖς, nec πρωτόλεια de praeda poſthaec in bello Troiano capienda, ſed iam antea in Graecia capta, et de victoria iam ſaepius reportata intelligendum, cf. v. 1228.

V. 299. ὠγκωμένους conſenſu Codd. noſtrorum omnium. Seld. legit ὀγκουμένους, auctore Pott. non vero, vt Seb. ὀγκωμ. quod videtur eſſe ſphalma typographicum.

V. 300. ὄμβριμοι Ciz. et Vitt. 2. 3. cum Pottero, ſed Vit. 1. ὄβριμοι, vt Reichard. et alii, quod quoque ſaepius vſurpatur. Scribendum tamen eſſe ſemper ὄμβριμος, docuit Hermann in: *De emend. rat. Graecae Grammaticae* p. 20 ſqq.

158. Alex. Caſ. membr. Seld. aliique. χεῖρες Vat. 1421. V. 301 Φόνου Vat. 117. 915. 1307. 1421. Pal. 40. Caſ. membr. Seld. autem pro μάχης habet. βλύουσαι omnes Codd. ſi excipias Vat. 1306, cuius fide Potterianam lectionem retinui. V. 302. πένθους Vat. 1471 et Baroc. V. 304. τότε pro κεῖν' Vat. 1307, lectione non contemnenda. ἐσόψομαι Vat. 972. 1471. Alex. Barb. Caſ. chart. et Baroc. V. 307. αἶ αἶ Vat. 915. Pal. 40. 158 et Seld. εὔγαλον

V. 301. Φόνῳ βρύουσαι) Noſtri: Φόνῳ βλύουσαι, quod Thryllit. reponendum e Mſſ. et τὸ Φόνου Codd. quorundam gloſſam eſſe putat, recte. Simili fere modo Nicand. Ther. 497. βλύζοντι Φόνῳ. Schol. min. αἵματι ῥέουσαι.

V. 302. πένθος Ciz. et Vit. 1. verum Vitt. 2 et 3. πένθους. Quid, ſi ita explices: οὐχὶ μεῖον πένθους h. e. μέγιστον τοῦ πένθους, vel, vt Tzetz. ὕψιστον τῶν θλίψεων? Proluſit quaſi huic loco Eurip. Alc. 337. et 338:

Οἴσω δὲ πένθος οὐκ ἐτήσιον τόδε,
Ἀλλ' ἔστ' ἂν αἰὼν οὑμὸς ἀντέχῃ, γύναι.

V. 303. ταφὰς) Vit. 2. τάφον. Ego puto eſſe variam lectionem, ſaltim ex mente deſcriptoris Mſ. 2. Forte olim gloſſula fuit. *Thryll.*

V. 304. ἐπόψομαι) Vitt. 2 et 3. ἐσόψομαι.

V. 306. ὧν — αὐδηθήσεται) Pro: *quae vnquam accidet.*

V. 307. αἰ, αἰ) Vt ſupra v. 31. Ciz. et Vit. 1. αἶ, αἶ. Potter in Varr. Lectt. haec addit: *Varie ſcribuntur hae voces, interdum* ὀξύτονα, *interdum* περισπώμενα *proferri ſolent, varioſque de hac re canones tradunt Grammatici.* Αἶ, αἶ, οἱ μὲν περισπῶσιν, οἱ δὲ ὀξυτονοῦσιν, ὃ καὶ βέλτιον, *inquit Biſetus, in Ariſtoph. Acharn.* IV, 7. Αἶ, αἶ, ἐπίῤῥημα θρηνητικὸν διπλασιαζόμενον, περισπᾶται δὲ, καὶ ψιλοῦται κατὰ Σουίδαν, *idem in Theſmoph.* Αἶ ψιλούμενον μὲν, καὶ ὀξυνόμενον, δυσφορικόν ἐστιν ἐπίῤῥημα, καί που καὶ μεμπτικὸν, εἰ καὶ ὡς τὰ πολλὰ θρηνητικόν ἐστι. Ψιλούμενον δὲ καὶ περισπώμενον, θρηνητικόν ἐστι etc. *Phauor. Vide etiam, quae Tzetz. noſter in has voces annotauit ad v. 31. poematis huius.* εὔγλαγον. Sic Ciz. et Vit. 1. ſed Vit. 2. vt Caſan. εὔγλαλον, corrupte: Vit. 3. εὔλαλον, quod neque in Troilum, neque in textum cadit, nam dolet Alexandra

Vat 916. εὔγλαλον Caſ. chart. V. 308. τεϱπνῶν Caſ. membr. ἀγκάλισμα pro ἐναγκάλισμα e Vat. 117. 916. 1421. vtroque Caſ. vtroque Pott. aliisque. V 312. Vat. 972. in ſcholiis a me erutis negatiuum

teneram pubertatem Troili; θαλερὰν ἡλικίαν explicat Tzetz. cum ſchol. min. Forma autem εὔγλαγος rarior eſt, quam εὐγλαγής. Jo. Tzetzes in Homeric. 448. et in Poſthom. 51. Troilum nominat ἀγανὸν, quod non male huc transferri poſſet; verum nihil eſt mutandum. Eidem in Poſthom. 527 γλαγεόχϱους dicitur Neoptolemus, et Antenor 380 γλαγόχϱως. De amore Troili vid. Heyne in Excurſ. XVII. Virg. Aen. 1.

V. 308. ἀγκάλισμα) Habent quoque Codd. noſtri ante Sebaſt. pro ἐναγκάλισμα. Sic Eurip. Ion. 1454. βϱέφος ἐμῶν ἀγκαλῶν. Vera autem eſt lectio haec, qua anapaeſtus moleſtus tollitur, neque opus medicina Wakefieldii, quae proſtat ad Soph. Trach. 541. ed. Erfurdt.

ὦ σκύμν', ἐναγκάλισμα τεϱπνὸν συγγόνων.

„Non amat, Wakef. addit, pedes anapaeſticos ſcriptor nitidiſſimus. Porro locum diſtinctione ſua miſere deprauauit Potterus, melius docente ſcholiaſta."

V. 309. ὅς τ' ἄγϱιον) (Sic legendum, non vero ὅστ' ἄγϱιον cum Sebaſt.) Antea ſcilicet, quam amore Troili captus eſſet, nam ἄγϱιον eleganter dici de eo, qui amori non reſpondeat, ſed aſper amantes contemnat et magno faſtu repellat, docuit Valken. ad Theocr. II, 54.

V. 310. πυϱφόϱῳ ἴυγγι τόξων) Dictum pro: τόξῳ βάλλοντι, ἔχοντι πυϱφόϱον ἴυγγα, niſi malis legere cum Vit. 1. πυϱφόϱῳ ἴυγγι τόξῳ, vt ἴυγγι πυϱφόϱῳ ſit adpoſitum τόξῳ ad explicandum, quodnam τόξον ſit intelligendum, ſcilicet, quod vulnus amoris ardentiſſimi infligeret. Cf. de voce ἴυγξ Toup. ad Theocr. II, 17, et in Emendatt. ad Suid. in Opuſc. Critt. ed. Lipſ. p. 18. et Manſo in: *Verſuche über einige Gegenſtände der Mythologie* p. 263.

V. 311. βαιὸν χϱόνον malim cum ἀστεϱγῆ, quam, vti Reichard. cum τυπέντα coniungi, uam paullulum, dum amabat Achilles ferox, deſiit eſſe ſaevus.

V. 312. οὐ τετϱωμένος) Vat. non agnoſcit part. negat. οὐ, qui legit ὁ τετϱ. vt ſcholiaſt. in primo ſcholio a Sebaſt. addito, ſed legendum ibi putem οὐ pro ὁ. Interim tamen, quod mirum eſt, Vitt. 2 et 3. in altero ſcholio

σὐ non agnoſcit, longe ſatius. V. 313. αἱμάξας Vat. 1471. V. 314. δυσσαίων Seld. δυσσέων Vat. 1421. διπλὰς Vat. 1471. Caſ. membr. et Barb. V. 315. αἰάζω Seld. V. 316. ἢ pro ἡ Pal. 158.

etiam pro: μὴ ἐρασθεὶς αὐτοῦ legunt: ἐρασθεὶς αὐτοῦ, deleta particula μή. Cf. ad h. v. Jacobs ad Jo. Tzetz. Posthomer. v. 358.

V. 313. καρατομηθεὶς) Cf. Dictys IV, 9. et Dares Phryg. 33. τύμβον a ſcholiaſtis noſtris hic, et vv. 335 et 613. de templo vel ara explicatur, quae vis huius voc. propria videtur Lycophroni. Etymologi docent, τύμβος a tumendo (τύμειν) eſſe dictum, ergo de quocunque loco elato, ſublimi, cuiusmodi non ſolum tumulus ſ. ſepulchrum, ſed templum quoque ac ara. Simili modo Homer. Hymn. in Mercur. 135. μετήορα, *loca editiora* h. e. *arae* dicuntur, et Columellae de R. R. VIII, 3, 3. *ſublimitas* dic. locus terra aggeſta elatus. Doctiſſ. Schaeferus coniicit, vti mecum humaniſſime communicauit, aras inprimis τύμβους fuiſſe appellatas, in monumentis vel iuxta monumenta heroum excitatas, vti patere videatur ex Eurip. Hec. 120, διδόναι τύμβῳ σφάγιον, vbi τύμβος et ſepulchrum et aram ſimul ſignificet, et hinc forſitan factum eſſe, vt haec vis ad quamcunque aliam aram transferretur. Huc accedit, quod Sophocl. in Oed. Tyr. 183 exhibet ἀκτὰν παρὰ βώμιον, h. e. vt ſchol. explicat, ἐπὶ τὴν παρὰ τοῖς βωμοῖς ἐξοχὴν, quam lectionem Brunk. male mutauit in ἄυταν παραβώμιον, ad quem locum is, qui editionem huius dramatis a Barby curatam in Annall. litter. Heidelberg. nuper recenſuit, ἀκτὴ et βωμὸς haud dubie fuiſſe Graecis obſervat, quae fuerint Romanis altaria et arae. Quam vero coniecturam confirmat Aeſchyl. in Choeph. 718, ἀκτὴ χώματος, non *littus*, ſed ἐξοχὴ tumuli, vt in loco Sophoclis modo laudato.

V. 314. διπλᾶς) Vitt. 1. et 3. et Ciz. διπλὰς, vt ſupra v. 226. διπλούς. Addit Vit. 2. in ora: περὶ λαοδίκης καὶ πολυξένης καὶ ἑκάβης λέγει μεταβληθείσης εἰς κύνα.

V. 315. αἰάζω) Vit. 2. αἰάζω, neque τῷ στενάζω, quod v. 303 praemittitur, neque Alexandrae vati aptum.

V. 316. αὐτόκρεμνον) vel *plane*, *in perpetuum*, vt Aeſchyl. Eum. 398, vel *in-*

V. 317. χασμῷ Vat. 916. 1307. Pal. 142. Alex. aliique pro κευθμῷ. κευμῷ Vat. 916. χώσεται Vat. 972. διὰ σφαγὸς Baroc. διὰ φάγος Alex. Pal. 139. V. 318. λεύσσουσαν Vat. 915. 972. 1306. 1307. 1421. Pal. 142. 158. et Caſ. chart. λούσασαν Vat. 1421. αὐτὴν pro ἄτην Pal. 139. ἀγχίτου Vat. 1471. V. 319. χαμευνίδος Caſan. membr. Caetero hunc verſum Etymolog. ſic profert in ἄλμα· Ἵν' ἄλμα πάππου καὶ χαμευνίδου διπλοῦν. V. 322. κυκλῶσαι alii pro χυ-

digenam, in hac terra natam, et *quaſi filiam ſuam,* vt αὐτόχθονα, vel etiam, vt Quint. Smyrn. XIII, 550: ἔσω κοίλοιο βερέθρου. Epigramma a Cantero citatum ex Antholog. vid. T. III. p. 281. ed. Jacobs, et de plurimis circa Laodicen fabulis Heyn. ad Hom. T. V. pag. 244.

V. 317. χανοῦσα κευθμῷ) Infra ad v. 497, vbi idem verſ. a Tzetza laudatur, legitur κευθμῷ χανοῦσα in edd. vulg. ſed in Vit. 1 et Ciz. vt h. l. Διασφάγος, ſcl. πέτρας, ita Ciz. et Vitt. 1 et 2. recte, non vero διασφαγὸς, vt Baroc. et Vit. 3. Infra vero v. 1062 recte διασφάγος.

V. 318. ἄτην στεναγμάτων) *cladem gemituum* h. e. *plenam gemitibus, lacrymabilem,* vt v. 408. ἄλγη κωκυμάτων. cf. Potter. Quint. Smyrn. XIII. 547. πρὶν χεῖρα βαλεῖν ἐπὶ δούλια ἔργα, quae quoque eſt, et eſſe poteſt, ἄτη στεναγμάτων. λεύσουσαν, Ciz. et Vit. 1. λεύσσουσαν, verum Vitt. 2 et 3. λεύσουσαν, rectius h. l. quia Futurum eſſe videtur. ἀγχίπουν, infra ad v. 497. Vit. 3. ἀγχίνουν, inepte.

V. 319. ἄλμα) Ciz. ſolus ἄλσος cum ſchol. min. τὰ ἄλση, quae lectio gloſſam redolet, nam metrum violat. Χαμευνάδος, *meretricis,* vel *humi proſtratae* h. e. occiſae et humatae; nam μόροι et de caede et de ſepulchro poſſunt intelligi. Sic quoque εὐνὴ de ſepulchro dic. cf. Dorville ad Charit. p. 258. ed. Lipſ.

V. 321. γάνος) Quum, vti oſtendimus ad v. 247. de quocunque humore, inprimis de aqua, vino et melle vſurpetur, nil impedit, quominus etiam de lacte, ſcholiis praeeuntibus, explicetur.

V. 322. ἐκ λοχείας) Noſtri Codd. omnes iunctim ἐκλοχείας, quasi ab ἐκλοχεύω ſit ἐκλοχεία: conſtructio tamen verborum ἐκλοχείας γυῖα, h. e. *membra pueri recens vtero matris editi,* fit durior. Alii habent, auctore Potte-

τλῶσαι. V. 323. νυμφία Pal. 158. et Baroc. V. 324. θυλὰς Caf. membr. στιγνὸς Baroc. V. 325. μιμουμένας Pal. 158. V. 326. λαιμάσας alii, aliique λαιμίσσας. V. 327. στεφανηφόρον alii. στεφιφόρον Baroc. τὸ· δεινὸς Vat. 117. et Pal. 139. non agnofcunt: in illo vero recentior manus fuperaddidit. V. 328. τριπάτρῳ omnes Codd. fi excipias Vat.

ro, λοχίας et λοκείας, mendofe.

V. 323. σὲ δ') Ciz. et Vitt. 1 et 2. cum fcholiis, vt Reich. σὲ δ'. νυμφεῖα, Ciz. mendofe νυμφία.

V. 325. κελαινῆς) vel, vt v. 198. μέλαινα, *Deae infernalis*, σκοτεινῆς, vel, quod contextui magis conuenit, *faevae*, vt vv. 471. 1336. et 1425, vid. ad v. 7. μιμούμενος, Ciz. μιμουμένας, vt referatur ad χέρνιβας, non bene.

V. 326. λαιμίσας) Alii λαιμάσας, vt ad Steph. v. τάναγρα interpretes; Stephan. ipfe λαιμίσσας, perperam: noftri Codd. vulgatam tuentur. ποιμανδρίαν, cf. Euftath. ad Hom. Il. p. 201. ed. Baf. T. II. p. 533. ed. Polit. vbi hic obfervat: βαθεῖαν non fatis apte quadrare in Tanagram vrbem fane μετέωρον; Iphigeniam, quam mactarit in Aulide, non vero Polyxenam effe intelligendam, et ποιμανδρίαν non effe vrbem Tanagram, fed Aulidem in regione Tanagrica, qui fit pagus Tanagraeorum. Addit praeterea, Lycophronem illum tenebricofum dixiffe ποιμ. βαθεῖαν a portu profundo, praeeunte Strabone: λιμὴν μέγας, ὃν καλοῦσι βαθὺν λιμένα, atque hinc Caffandram praedixiffe: *vittatam illam bouem Iphigeniam deuoratum iri a faevo dracone*, videlicet immolandam effe a Diomede, vel ab alio quodam e facerdotibus enfe, qui fuerit olim Orionis. cf. Tzfchucke de ποιμανδρία ad Strab. IX. p. 404. Nos quoque accedimus ad partes Euftathii, nam ποιμανδρίαν vas effe facrum, Canterus nemini facile perfuadebit, et ἐς h. l. pofitum eft, vt alias, pro ἐν.

V. 328. Τριπάτρου) Noftri omnes, vti etiam fchol. min. cum Cantero, τριπάτρῳ, ex epithetorum traiectione, quod fane ingenio Lycophronis aptius eft, quam τριπάτρου κανδάονος.

V. 329. σχάσας) *folvens*, vt v. 13. et 28. *facrificium*, quod Graeci iureiurando vouerant, vel, vt v. 99. προβαλὼν, *obiiciens*, vel adeo, vt fchol. interl. καταβαλὼν,

916. V. 330. ἤονα, si excipias Vat. 972 et 1307. omnes Codd. legunt. V. 331. πρέσβην alii. V. 332. ἐπεσβολῆσ' Vat. 916. ἠρεθισμένην Vatt. omnes, excepto 1306. Pal. omnes, excepto 142. Cas. chart. Barb. aliique. V. 333. κοπὰς Seld. V. 334. Μαίραν Vat. 915. ὅτ' ἄν Vat. 117. Φαιουργὸν Vat. 916. Pal. 142. 158. Cas. membr. aliique. V. 335. τὸ· τ'

prosternens, atque quod iam Diomedes soluit, cf. supra v. 204. Hom. Il. γ. 105. ὅρκια τέμνειν.

V. 330. σὲ δ') Vitt. 1. 2. et Ciz. σέ δ'.

V. 332. ἠρεθισμένη) Codd. nostri ἠρεθισμένην, scl. *Hecubam*, vel conviciis quasi correptam, ληφθεῖσαν, vt Hesych. et Phauor. ἐρεθέντι (ἐρεθισθέντι)· ληφθέντι, h. e. dolore et indignatione quasi adactam et lacessitam ad contumeliam, vel ita, vt Praeter. Passiu. sumatur pro Activo, quod Tzetz. τῷ· λοιδοροῦσαν, et schol. min. διεγείρουσαν et καταρωμένην innuere videntur. Sic Hom. Il. α, 519.

ὅταν μ' ἐρέθῃσιν ὀνειδείοις ἐπέεσσιν.

et Il. ε, 419.

κερτομίοις ἐπέεσσι — ἐρέθιζον.

Melius tamen ἠρεθισμένη iungitur τῷ· ὠλένη.

V. 334. Φαιουρὸν Vitt. 2 et 3. sed Ciz. et Vit. 1. Φαιουργὸν, vitiose; sed Φαιουρὸς, voc. Lycophroni modo proprium, fere nihil quoque habet, quo possit firmari. Eurip. Hec. 1265. κύων, inquit, γενήσῃ, πύρσ' ἔχουσα δέργματα, h. e. auctore schol. πυρώδεις ὀφθαλμοὺς ἔχουσα. Forsitan Lycophr. secutus Euripidem, finxit inde vocabulum suum. Theocrit. VIII, 65. canis dic. λάμπουρος, quod videtur esse i. q. Φαιουρός. Per traiectionem autem Φαιουρὸν iungendum est τῷ· μαίρας. Interim cum in μαίρας iam lateant oculi ardentes, Φαιουρὸν positum videtur pro simplici Φαιὸν, h. e. μέλαιναν, nam schol. min. interlin. addit modo Φαιὸν, ita vt altera pars voc. compositi pereat, quam saepius perire constat. Sic Sophocl. Trach. 757. πολυθύτους pro πολλὰς, v. 760. ταυροκτονεῖ pro κτείνει, cf. ad h. l. Hoepfner. et instar omnium Valken. ad Eurip. Phoen. v. 115. De Maera vid. Gierig ad Ovid. Met. VII, 362.

V. 335. τύμβῳ) H. l. vt v. 313. 613. et 1050. τύμβος

non agnoſcit Vat. 1421. δαμασθεὶς Vat. 117. V. 336. κρηπῖδα Vat. 916. πηγῶν Vat. 1471. et Seld. καλυνεῖ Pal. 139 et 158. V. 337. καλύπτρας Pal. 158. καλλύπτρης Barb. et Baroc. V. 338. pro ἐς, ἐπὶ Barb. et Baroc. πρὸς Vat. 1307. πέτραν pro πάτραν Baroc. V. 339. Articulus τὸ abeſt in Barb.

ara, vid. ſupra ad v. 313. Quint. Smyrn. XIII, 222. Ἑρκείου ποτὶ βωμὸν tradit Priamum eſſe occiſum, quocum conſentit Tzetz. in Poſthom. v. 733. vbi vid. Iacobs, et Eurip. Troad. 16. quem hi cum noſtro Lycophr. ſecuti videntur,

πρὸς κρηπῖδων βάθροις
πέπτωκε Πρίαμος Ζηνὸς Ἑρκίου θανών.

Ergo Ἀγαμέμνων eſt hic Iupiter, et κρηπὶς ſolum templi vel arae in templo Iouis. Locus Virg. Aen. II, 741, vti reliqua, a Pottero hic allata plane ſunt aliena.

V. 336. κρηπῖδα Vit. 2. ſed reliqui κρηπίδα, vt ipſe Sebaſt. qui nunquam ſibi ſatis conſtat, in Indice excudi iuſſit. Sic etiam in Codd. noſtris v. 883 et 1191. iterum κρηπίδα. καλλυνεῖ. De cultu, quo crinibus paſſis Deorum templa et aras verrebant, Liu. III, 7. et XXVI, 9. ita vt Priamus auxilium eorum imploraſſe narraretur, nec de ornatu, quo pavimentum crinibus Priami canis quaſi decoraretur, quem Reichard. ſuo: *Iacendo* innuere videtur, hic cogitari non poteſt, verum, vt alias, de occiso, crines pulvere polluere, Horat. I, 15, 20. ſic h. l. dic. templum cruore commaculatum purgare crinibus, cui bene convenit Canteri: *Verrere*, nam qui verrit, is quoque purgat, vt Ouid. Met. XIII, 492: *Canitiemque ſuam concreto in ſanguine verrit.* Idem canit XIII, 409: *Exiguumque ſenis Priami Iouis ara cruorem Combiberat*, quod eodem redit.

V. 337. καλύπτρης) Vit. 1 et Ciz. cum ſcholiis καλύπτρας.

V. 338. μολὼν) Ciz. et Vitt. 1. 2. cum ſcholiis μολῶν, atque ita plerumque, inpr. Vit. 2. in aliis quoque locis, vt vv. 478. 824. 1036. 1044. a μολέω, quam vero formam reiicit Buttmann. in Gramm. Gr. p. 334, ed. 5. ad v. βλώσκω. Ἐς πάτραν, Vit. 2. ἐπὶ πάτραν. Seld. etiam in ſcholiis, auctore Pottero, πέτραν.

V. 339. πρὶν ἀμυδρὸν) Ciz. et Vitt. 1 et 2. vt Canter.

Coniunct. δ', quam post πρὶν habent omnes Codd. deleui auctoritate Vat. 916 et Seld. ὄνομ' Pal. 139 et 158. et Baroc. V. 340. ὅτ' ἄν Vat. 117. et Pal. 158. V. 342. μυρμωτὸν Vat. 117. 1421. Palat. 142. 158. Alex. aliique. μόῤῥυν pro μορμωτὸν Vat. 1471.

et Pott. πρὶν δ' ἀμυδρὸν. Reddendum videtur Lycophroni τὸ· δέ. πρὶν, omissa part. δὲ, hic producitur, alias corripitur, cf. Schütz. ad Aeschyl. Prom. v. 481. Οὔνομ' ἀϊστώσας. Nostri Codd. ὄνομ' ἀϊστ., et rectius iudico ὄνομ' ad metrum, quamquam Tragici etiam Anapaestum in quarta regione admittant. *Thryll.* Cf. schol. Tzetz. et lege αἰστώσας pro ἀϊστώσας. Verum, vt sibi constet Lycophron, qui semper αἰστώσας tribus syllabis vtitur, legendum videtur οὔνομ' αἰστώσας σκότῳ.

V. 340. ὅταν) Ciz. et Vit. ὅτ' ἄν, vt saepe. πυρσὸν. Alii Sinonem, alii Helenam sustulisse facem tradunt, vid. Heyn. Excurs. VIII. ad Virg. Aen. II. Χέλυδρος, nostris nominatus *Krötenschlange*, dic. h. l. pro quocunque serpente noxio, et hinc pro homine pestifero, cui quoque, quum serpentes cristis horrendi a poetis notentur, voc. ὠμόθριξ bene conuenit.

V. 341. φυταλμίας Vitt. 2 et 3. sed Ciz. et Vit. 1. superposito tamen ῦ, φοιταλμίας. φυταλμίας, schol. min. τῆς πατρῴας γῆς, τῆς φυσάσης αὐτὸν, metri causa rectius, quamquam altera forma, alio vero sensu, quoque vsurpatur, cf. Tittman. ad Zonar. Lex. φυτάλμιος. Sic etiam supra v. 35. οι et υ in φλοιδούμενος et φλυδούμενος confundebantur.

V. 342. ὠδίνοντα) Dic. equus peperisse Graecos inclusos, quem Eurip. in Troad. v. 11. ἐγκύμον' ἵππον τευχέων nominat, ejusque *vterum armato milite complet*, Virgil. Aen. II, 20. et v. 237. *foetum armis* appellat, vbi cf. Heyne. μορμωτὸν, ita quoque Codd. nostri; Reichard. operarum vitio μυρμωτόν. Hom. Odyss. ϑ, 515. κοῖλον λόχον nominat.

V. 343. ἀναψαλάξῃ) contrectauerit, h. e. μαιεύσῃ, *parientem quasi adiuuerit*, ἐλκύσας ζυγά. Reichardo ζυγὰ sunt ipsi milites equi ventre inclusi, acute quidem, sed, ni fallor, minus apte; multi enim erunt, qui dubitent, an ζυγὰ absolute de militibus dici possit. Quum autem ζυγὸς vel ζυγὸν, vt *jugum* lat. de rebus variis, quae inter se iunctae aliquid continent, vsurpetur, non ab-

V. 344. Σισυφίας Vat. 916. 972. 1421. et Caſ. membr. δαγκύλιος Baroc. V. 345. λάμψει Vat. 916. 972. 1306. Pal. 158. Alex. aliique. φρύκτωρα Tzetziana ſcholia, quae erui ex Cod. Vat. 972. φρύκτωνον Caſ.

ſonum, nec ab ingenio Lycophronis alienum videtur, de compagibus aut lignis in transverſum coniunctis, et hinc de ipſa ianua transverſa vel repagulis dicere. Sic Virg. Aen. II, 51. canit: *Inque feri curuam compagibus aluum Contorſere haſtam*, et v. 259. Sinon *laxat clauſtra*. Neque plane obſtare videtur huic interpretationi τὸ· ἑλκύσας, quod eſt: *extrahens, euellens*, ἐξελκύσας e machina haec ligna e transverſo iuncta, vno verbo, vt Schol. interl. ἀνοίξας τὴν θύραν. Ὁ μοχλὸς dic. quoque ab Euſtath. in Il. ν, p. 935. θύρας ζυγὸς, et θύρας ἀναζυγῶσαι, *aperire*: cf. omnino Valken. ad Theocrit. Adoniaz. p. 160. ed. Berol. Interim tamen quum ἑλκύσας habeat aliquid, quod ianuae, vel valuis aperiundis non ſatis reſpondeat, legendum eſſe videtur ἐκλύσας, quod ſcholiaſtarum ἀνοίξας firmat. Confundi autem facile poſſe haec verba, ac ſane confundi, oſtendit Brunckius, vt me docuit Humaniſſ. Schaeferus, ad Apoll. Rh. I, 955, variis allatis locis, adeoque ipſo Lycophronis noſtri, additque in eo vetuſtiſſimas Regias membranas dare genuinam lectionem ἐλκύσας cum gloſſa ἀνοίξας, quam vero, quod ſane mirum videtur, nullus Codd. noſtrorum et Sebaſtiani ſuppeditat. Sic quoque in Excerptt. e Cyrilli Gloſſario a Tittmanno Zonarae praemiſſis pag. CI. ad βλακεία· ἕλκυσις reperitur, vbi quoque legendum eſt ἔκλυσις, vti vere habent Suid. et Phauor. ad h. v. Rurſus Sebaſt. in ſcholiis Tzetzae ad v. 258. legit: ἐφ' ἅρματος ἕκλῃ, vbi alii rectius exhibent ἕλκῃ, et infra v. 1156. alii ἑλκυσθήσεται, alii ἐκλυσθήσεται praebent.

V. 344. ἀγκύλης) *verſutae, callidae*, σκολιᾶς, vt Heſych. ad h. v.

V. 345. λάμψῃ Vitt. 2 et 3. at Ciz. et Vit. 1. cum Cantero λάμψει, ita, vt non referatur ad ὅταν. Schol. vero min. quoque rectius legit λάμψῃ, nam explicat per: ἀνάψῃ. λάμψῃ, *accenderit*, actiue, vt infra v. 1091. ἐκλάμψουσι σέλας, et v. 385. λαμπτῆρα φαίνῃ, vbi ſermo eſt de Nauplio, eiusque face ſpeculatoria. Similiter Eurip. Hel. 1142. δόλων ἀστέρα λάμψας: Io. Tzetz. in Poſt.

chart. V. 346. λεύκοφρυν Vat. 916. V. 347. περκέος Pal. 158. διπλὰς Vat. 1471. Pal. 139. et Barb. διπλοὺς Caſ. chart. V. 348. τλῆμον Vat. 915. Priorem articulum ἡ non agnoſcit Caſ. membr. ἐγὼ δ' ἡ τλήμων Alex. V. 350. ἀνώφορον Vat. 916. ἀνέρωφον

hom. 721. *καὶ τότε δὴ Δαναοῖσι Σίνων φλόγα δεῖξαι ἑταίροις*, et Quint. Smyrn. XIII, 23. *Δὴ τότ' ἄρ' αἰθαλόεντα Σίνων ἀνὰ πυρσὸν ἄειρεν.* *Φρυκτωρον.* Proprie *φρύκτωρος* eſt obſeruator ignium, qui facibus ſuſpenſis aduentum hoſtium praenuntiat, verum h. l. fax ipſa, quam cuſtos tollit. Lexica nondum praebent hanc ſignificationem. Infra v. 1096. hae faces dicc. *φρυκτωρίαι*, vt ap. Eurip. Rheſ. 128. *Λυτινέψιος* Seld. vt Pott. obſeruat.

V. 346. *λεύκοφρυν* Ciz. et Vit. 1. ſed Vitt. 2 et 3. cum ſcholiis *λευκόφρυν*, vt Steph. de Vrb. ad *Τένεδος*, cf. Tzſchucke ad Strab. XIII, p. 604. qui praefert *λεύκοφρυν.* *Εἰς στενὴν λεύκοφ.* h. e. *ad ſinum* vel *portum Leucophryos*: hinc Virg. Aen. II, 24. canit: *Se profecti deſerto in littore condunt.* Quint. Smyrn. XII, 452. *νήσοιο κατὰ πτύχας.*

V. 347. *πορκέως*) Noſtri omnes cum editt. rectius *πόρκεως.* *διπλᾶς*, Vit. 3. *διπλὰς*, vt v. 314.

V. 348. *Ἐγὼ δ' ἡ τλήμων*) Ciz. et Vitt. 1 et 2. vt Seld. *ἐγὼ δὲ τλήμων*, recte; altera enim lectione ruit metrum. *Thryll.* Quam lectionem iam praebent editt. vett. quarum vero Sebaſt. fere nunquam habuit rationem. Vit. 3. tamen habet *ἐγὼ δ' ἡ τλήμων*, vt Potter. contra metri leges. *γάμους ἀρνουμένη* h. e. *ἄνανδρος*, et vt mox v. 353. *ἄλεκτρος*, *innupta*, *nuptiarum expers*, quae nunquam viro nubere conſtituerat. Poeta enim non hic concubitum Apollini denegatum, vt ſchol. opinatur, ſed demum vv. 352 et 353. intelligit.

V. 350. *Ἄνις τεράμνων* et *ἀνώροφ. στέγην* ſane ſunt diuerſa, etſi Reichard. plane idem ſignificare contendat, nam *τέραμνα* ſ. *τέρεμνα* dicc. non modo tecta aedium, ſed aedes quoque ipſae, eaeque maiores ac ſplendidiores, vid. Valken. et Musgrau. ad Eurip. Phoen. 335. Sic Eurip. Hipp. 536. *ἐπὶ Πυθίοις τεράμνοις*, et Alceſt. 459. *ἐξ Ἀΐδου τεράμνων*, et Orph. in Argonaut. 1203. habet *αἰγλήεντα τέρεμνα*, cf. ibi Gesner. Mox poſtea v. 361. eſt: templum Mineruae.

Vat. 1471. V. 351. εἱρκτῆς Vat. 1471. ἀλιβδήσασα Vat. 916. 972. 1421. Pal. 139. 158. Alex. Caſ. membr. Barb. aliique. ἀλυβδήσασα Vat. 117. Seld. Euſtath. ad Il. λ. aliique. ἀλιβδύσασα Vat. 1306. λυγαίης Vat. 1471. V. 352. Θωραῖον Vat. 1471. Alex. Pal. 139. Caſ. chart. Barb. et Baroc. V. 353.

Vnde ſit, vt h. l. ſit domus, palatium, in quo filiae regiae habitare ſolent, et opponatur ἀνωρόφῳ στέγῃ εἱρκτῆς, turri tenebricoſae, et filia regia indignae. Ἄνις τερ. itaque eſt: *excluſa domo regia patris.* ἀνώροφον Tzetz. in ὑποθέσει τοῦ ποιήματος explicat πετρώροφον. Cod. Vit. 2. μετεώροφον; quid, ſi ſit compoſitum ex ἀνὰ l. ἄνω et ὄροφος, et ſignificet: *domum ſuperne contectam*, et gradibus deſtitutam, quibus aſcendi poſſit in partem ſuperiorem, ibique coelo puro ac libero vti, vel, *ſublimem, in altum excitatam, rupi impoſitam*, quod ſchol. τῷ· μετεώροφον innuere videtur? Quint. Smyrn. XIII, 427. ὑψόροφον. Ariſtoph. Nub. 305, et Homer. ſaepius ὑψερεφής. Valkenar. vero ad Eurip. Phoeniſſ. l. l. reiecto vocabulo ἄνις, quod ei minus graecum eſſe videtur, legendum putat: εὖνις, τεράμνων εἰς ἀνώρ. στέγην εἱρκτῆς, ita vt εὖνις referatur ad praecedentia, et cum Lycophron alibi τέραμνα vocet tecta, ſollemni luxuria τὸ ἄστεγον οἴκημα ab eo dictum eſſe: τεράμνων ἀνώροφον στέγην. Luxuriae Lycophronis ſane haec ſunt conſentanea, attamen primum v. 348. ἡ γάμων ἀμνήμων iam exprimunt τὸ· εὖνις; deinde ἄνις Nicand. in Alexiph. v. 418. ἄνις μεγαροῖο τιθήνης, et alii pro ἄνευ vſurpant; denique etiamſi εὖνις probetur, ſenſus tamen idem manet, quem dedimus, ſi iungatur cum τεράμνων, *priuata domo regia*, vt ap. Hom. Odyſſ. ι, 524. ψυχῆς εὖνις, *vita priuatus.* Iudicium tamen ſit penes arbitros harum rerum.

V. 351. ἀλιβδύσασα) Ciz. ἀλιβδήσασα, Vit 1. ἀλυβδήσασα, ambo vitioſe, nam Etymol. M. Zonaras et Phavor. qui hunc verſum laudant, ἀλιβδύσασα habent, at deducunt ab ἅλα et δύειν.

V. 352. θοραῖον) Vit. 3. vt Baroc. θωραῖον, male, ſed in ſcholiis recte: θοραῖον.

V. 353. λίπτοντα λέκτρων) Vit. 1. λίπτοντ᾽ ἀλέκτρων vt Vat. et Tzetz. in ſcholiis, optime, nam ἄλεκτρος eſt, matrimonii vel viri expers, vt Eurip. Troad. 254. ἀλεκ-

λίπτοντ' ἀλέκτρων Vat. 972. 1306. 1421. Caſ. membr. Seld. aliique, Tzetza teſtante. λίποντα Vat. 1471. V. 354. πεπαμμένη Vat. 117. 1307. aliique; immo omnes exſcriptores, vt Tzetza loquitur. V. 355. πατρὸς alii pro πρός. V. 356. λαφρύας Vat. 117. V. 358. ἅρπης Vat. 915. 1306. Pal. 158. aliique, Tzetza teſte. ἑλκυθήσομαι Vat. 1471. Pal. 139. Caſ. chart. aliique. V. 359. Εἰλείθυιαν Mſ. Voſſianus, Berkelio in Stephani Βούδεια ad hunc modum referente: Βούδειαν αἴθυιαν — *ita hunc Lycophronis*

τρον ζωάν; atque ſic perit Tautologia λέκτρων δεμνίων, et ſenſus exit: *reieci a lecto virginali, reieci a me, quae nondum experta eſſem viri concubitum, nec vellem experiri.* Δέμνια vero ἄλεκτρα poſſunt etiam eſſe: παράνομα καὶ οὐ νενομισμένα διὰ μοιχείαν, vt explicat Suid. ad h. v.

V. 354. πεπαμένη) Noſtri omnes conſentiunt.

V. 355. ζηλώμασι) Vit. 2. ζηλώμασιν, recte, iudice Herman. qui etiam ad extr. verſſ. τὸ ν addi iubet in: De emend. rat. Gram. gr. p. 22.

V. 356. πυλαίτιδος) Vid. ſchol. Aeſchyl. Sept. contra Theb. 170.

V. 358. γαμφαῖσιν ἅρπαις) Ciz. et Vit. 1. vt Canter. γαμφ. ἅρπης, quae lectio facilior, haud dubie orta, vt multae aliae, e male audita in calamum dictantis voce, et vltima ſyllaba αις et ης confuſa, non ita placet, vt doctior γαμφ. ἅρπαις, cf. ſupra ad v. 310. Nolim tamen cum Sebaſt. vertere: *aduncis falcibus*, ſed: *faucibus aquilinis* ſ. *aquilae*, nam ἅρπη eſt aquila, Hom. Il. XIX, 350. Praeterea φάσσα et οἰνὰς non ſunt coniungenda, vt Reichard. putat, ſed φάσσα cum τόργῳ, et οἰνὰς cum ἅρπῃ conſtruendum ita: *vti palumbes ab accipitre, et vti columba ſylueſtris ab aquila raptabor.* Ἑλκυσθήσομαι, ſic etiam Ciz. et Vit. 1. ſed Vitt. 2 et 3. ἑλκυθήσομαι, facili librarii lapſu τοῦ · θ et σθ ſ. σθ. Virgil. Aen. II, 403. *Ecce trahebatur paſſis Priameïa virgo Crinibus a templo Caſſandra adytisque Mineruae.*

V. 359. Αἴθυιαν) Vit. 1. et Ciz. αἴθωαν, perperam, nam in ſcholiis recte αἴθυιαν. Saepe ſunt confuſa ω et υι.

locum legunt libri editi omnes; ſed variat mirum in modum Mſ. Voſſ. in quo haec verba ita concipiuntur: Οἱ πολλὰ δὴ Βούδειαν Εἰλείθυιαν κόρην. *Neque haec lectio adeo inconcinna et inuenuſta, vt ſpecioſae interpretationis non ſit capax. Omnes norunt* Ἰλείθυιαν *eſſe Lucinam, quae a parturientibus inuocatur, vt partus in lucem veniat. Multo rectius haec* τάῤῥοθος γάμων, *id eſt, nuptiarum auxiliatrix, dici poteſt, quam* αἴθυια, *licet illa voce* Ἀθηνᾶ *intelligatur. Quicquid ſit, Lycophronis locus in mendi ſuſpicionem venit; nam Stephani ſcopus eſt, ex Lycophrone probare, Mineruam in Theſſalia Budiam appellari et coli, cuius praenomen in verſu, niſi ſenſu quodammodo detorto, non conſpicitur.* Βούδειαν Vat. 1471. Αἴθηαν Vat. 139. V. 360. αὐδέξουσα Seld. γάμον Caſ. membr. V. 361. τέρεμνα Vat. 915 916. δουρατογλύφου Vat. 1421. V. 362. ἀναστρέψασα Vat. 1307. aliique. ἄνω στρέψασα alii. ἀνωτρέψασα Vat. 972 et 1306.

V. 360. γάμων) H. l. γάμος eſt: *concubitus*, συνουσία, vt vv. 411. 547. 744 et 1151. cf. Spanheim. ad Callimach. H. in Del. 240, et Hemſterh. ad Ariſtophan. Plut. p. 401, 2. Similiter Latinorum: *Nuptiae*, Horat. III, 11, 11.

V. 361. De ira Mineruae, e cuius templo abrepta fuerat Caſſandra, cff. Eurip. Troad. 69 ſqq. Quint. Smyrn. XIII, 420 ſqq. et Io. Tzetz. in Poſthom. 735, ibique Iacobs. τέραμνα, hanc lectionem noſtri hic et v. 350. ad vnum omnes tuentur, ſed alii, vt Heſych. Suid. et Euripides, habent τέρεμνα. Variatum eſſe in orthographia huius verbi illuſtrat exemplis variis Alberti ad Heſych. τέρεμνα. δουρατόγλυφα, noſtri omnes, vt etiam ſchol. interlin., rectius δουρατογλύφου.

V. 362. ἄνω στρέψασα) Sic noſtri omnes cum Sebaſt. non vero ἀναστρ. Quint. Smyrn. XIII, 426. βλοσυρὰς δὲ τρέψεν ὀπωπὰς νηὸν ἐς ὑψόροφον.

V. 363. καὶ Διὸς θρόνων Seld. θρόνον Pal. 139. V. 364. χρῆμα Vat. 117. 915. 1307. 1421. 1471. Pal. 40. 142. 158. Caſ. membr. Seld. aliique. τιμαλγέστατον Vat. 972. vterque Caſ. V. 365. ἀντὶ alii contra Canonem Grammat. nec audienda ſunt, quae Potterus cauſſatur. V. 366. στενάζει Vat. 117.

V. 364. πάππῳ) Heyne in Obſeruatt. ad Apollod. p. 298. intelligit Ilum. κτῆμα τιμαλφέστατον, Ciz. et Vit. 1. χρῆσμα librarii inſcitia pro χρῆμα, vt alii. Sicvt autem πρᾶγμα et χρῆμα confunduntur, cf. Porſon. ad Eurip. Oreſt. 747, ſic quoque κτῆμα et χρῆμα, quum ſignificet vnum fere idemque, cff. Etymol. M. Doruill. ad Charit. p. 520. ed. Lipſ. et Schaefer. Meletem. Crit. in Dionyſ. Art. Rhet. p. 17. Vit. 3. praebet ſocordia ſcribae τιλμαφίστατον. Χρῆμα τιμαλφ. iungendum eſt cum v. 361. templum illud, in quo repoſitum erat Palladium. Alii tradunt Palladium, Lycophr. vero Mineruam ipſam de coelo delapſam eſſe narrat, atque reſpexiſſe videtur ad imagunculam Minervae, quod erat Palladium. cf. Heyne Excurſ. VIII. Virg. Aen. II. Fit autem interdum, vt Deus aut homo ponatur, qui in aliqua re ſimilis eſt alteri rei, pro ipſa re, in qua iſta ſimilitudo reperitur. Sic ap. Liv. V, 23. *dictator* pro curru dictatoris, cf. ibi Stroth. not. c). *Iupiter* pro Capitolio, Horat. III, 5, 12. cf. Iani. Ἴακχος pro pompa, quae fit in honorem eius, Plut. Themiſt. c. 15.

V. 365. ἄντι) Omnes noſtri ἀντὶ, nec ſequente commate, vt ap. Reichard. minus recte: v. 94. ἄντι, in eadem verborum ſtructura. Potter. ἀντὶ, qui addit: *Aiunt Grammatici poſtpoſita praepoſitione retrahi accentum: non deſunt tamen exempla, in quibus haec regula fallit, quod experientia quotidiana teſtabitur.* λώβης. Ambigue loquitur Lycophr. nec diſerte affirmat, ab Aiace ſtupratam eſſe Caſſandram e templo vi abſtractam, quod ipſa Caſſandra ap. Eurip. Troad. 455. negat, ſeque ἁγνὴν χρόα nominat, vid. ibi interptt. Tzetzes in ſcholiis cum aliis et vi e templo abreptam et vitiatam eam eſſe narrat.

V. 366. στενάζει) Ita etiam Vit. 1. et Ciz. verum Vitt. 2 et 3. στενάζει, vt edd. vett. et Codd. permulti, quae

972. 1306. 1421. 1471. Pal. 139. Caſ. chart. Barb. et vterque Potterianus. V. 367. ἐφημμένους Seld. ἐφειμένους Vat. 915. 1306. 1307. Pal. 40. 142. 158. aliique. ἐφημίους Vat. 1471. V. 368. κέρθοντας alii. χειρὸς pro πυρὸς Vat. 1471. τέφραν Pal. 158. τέφρης Vat. 1471. τέπρην alii. V. 369. κροσσοῖσι Vat.

lectio vaticinanti Caſſandrae bene conuenit. Saepius ζ et ξ in Mſſ. confunduntur. κενοὺς τάφους, filios fluctibus maris oppreſſos, nec in Graecia ſepultos.

V. 367. ὀστοθήκαις) *ſepulchris ab hominibus effoſſis et exſtructis*, vel potius *vrnis*, θήκαις τῶν ὀστέων, in quibus cineres et oſſa conduntur, conditoriis. Herodot. II, 86. ὀστοθ. nominat οἴκημα θηκαῖον. χοιράδων. Cum Genitivus nil habeat, quo nitatur, repetendum videtur θήκαις, ita vt θῆκαι χοιράδων, *ſepulchra in ſcopulorum cauernis*, opponantur ὀστοθήκαις, *ſepulchris ab hominibus paratis* vel *vrnis*. Optime ſchol. interl. Vit. 3. οὐκ ἐν τάφοις, ἀλλ' ἐν ταῖς πέτραις κειμένους. χοιράδων, ſic Vitt. 2 et 3. ſed Ciz. et Vit. 1. χιράδων, hic et in omnibus reliquis locis, v. 373. 389. 633 et 1036. Lectio non plane repudianda, quum χιράδες auctoribus Grammaticis ſignificet: αἱ τῶν χειρῶν ῥαγάδες, et hinc forſan dicatur de omnibus rimis et fiſſuris, vt h. l. de petris, ſcopulis et oris maritimis diffiſſis et excauatis, in quibus Graeci fluctibus obruti et enecati, quaſi ſepulti, iacebant. Infra v. 1156. ſepulchrum ἐν ψάμμῳ κλύδωνος mortuis praedicitur. Virgil. Aen. I, 45. Pallas Aiacem — *ſcopuloque infixit acuto*, cf. Quint. Smyrn. XIV, 530 ſqq. Praeferendum tamen etiam metri cauſa τὸ· χοιράδων. Sic Aeſchyl. Perſ. 421. ἀκταὶ δὲ νεκρῶν χοιράδες τ' ἐπλήθυνον, vbi ſchol. οἱ αἰγιαλοὶ καὶ αἱ θαλάσσιαι πέτραι ἔγεμον τῶν πτωμάτων, qui locus noſtro eſt ſimillimus. Pind. Pyth. X, 81. χοιράδος ἄλκαρ πέτρας, vbi ſchol. χοιράδες· πέτραι αἱ ὕφαλοι, vt Tzetzes. Ἐφημμένους. Ciz. et Vit. 1. ἐφημμένους, vt Seld. Reichard. nulla varietatis addita nota ἐφειμένους, quod neque Canter. neque vllus alius exhibet Codex Mſcr. non tamen inepte. Schol. interl. Vit. 1. ἐφημένους explicat κειμένους ἐν τάφοις, quaſi non τάφους, ſed τεθαμμένους praeceſſiſſet, quod ſane latere videtur in τάφους.

V. 369. κρωσσοῖσι) Ciz. et Vit. 1. κρωσοῖσι, ſimplici σ. Euſtathius ad Hom. Il. p.

1306. et Seld. κρωσσοῖσι Vat. 915 et Pal. 158. ταρχηθεῖ-αν Vat. 1306. ὡς θέμις φθιτῶν Pal. 40. 158. et Seld. V. 370. πεννηρίων Vat. 972. pro κεννηρίων. ταφὰς pro γραφὰς Vat. 916. 1306. Pal. 139. Alex. Barb. Caſ. chart. et Baroc. V. 371. Hunc verſum non agnoſcunt Vat. 1471. Pal. 139. Caſ. chart. et Baroc. V. 373. ὀφέλτρα Vat. 1306. et 1471. τὸ καὶ quidam non agnoſcunt. χιράδων Pal. 158. V. 374. σπίλοι Vat. 1471. τρίχατα Vat. 1421. et Pal. 40. τρυχάτα paroxyton. Baroc. τρύχαντα Stephanus in τρύχαι, vbi etiam nominis metaphraſten nominat Lycophronem. τραχύτα Pal. 158. Caetero hunc et inſequentem verſum non agnoſcit Caſ. chart. V. 375. Διρφωσοῖο Vat. 915. Διάκρια Pal. 40. V. 376. γωλοιὰ Vat. 1471. Pal. 139. Barb. Baroc. alii-

1281. ed. Polit. κρωσσοὺς docet eſſe ἀγγεῖα δεξιὰ ὑδρεύεσθαι, λαγύνους ἴσως, ἢ ξεστὰς, καὶ τοιαῦτα τινά. ὡς φθιτῶν θέμις, ita quoque Vitt. 2 et 3. at Ciz. et Vit. 1. ὡς θέμις φθιτῶν. Apoll. Rh. I, 692. ἣ θέμις ἐστὶ, cf. ibi Brunck.

V. 370. οὔνομ') mortuorum ſcl. monumentis inſcriptum. γραφὰς, Vit. 2. ταφὰς, gloſſa tamen ſuppoſita γραφὰς, Vit. 3. ταφὰς ſine gloſſa; quae lectio tamen videtur omnino eſſe gloſſa.

V. 371. Habetur hic verſ. in Ciz. et Vitt. 1. 2. at in Vit. 3. deeſt, e quo apparet, Baroc. codicem eſſe recentiorem. *Thryll.* ſcil. vt Vit. 3.

V. 373. χοιράδων) Ciz. et Vit. 1. χιράδων, vt v. 367. cff. ad hunc verſ. Eurip. Troad. 88 ſq. et Quint. Smyrn. XIV, 449 ſqq. μύχουρε χοιραδ. dic. Ζήραξ promontorium, quia procedit et proſpicit in mare ſ. εἰς τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας, Strabo X, p. 445. cf. ibi Tzſchucke, et ad Pomp. Mel. Vol. III, P. II, p. 684. Eurip. Troad. v. 84. πλῆσον δὲ νεκρῶν κοῖλον Εὐβοίας μυχόν.

V. 374. σπῖλοί τε) Recte, ſed Ciz. et Vit. 1. σπῖλοι τὲ, Vit. 2. σπίλοι τὲ, h. e. ὄρη ſ. τόποι τραχεῖς, cf. Heſych. Iungendum cum τρύχατα et Νέδων, ne quis nomen proprium eſſe putet. τρύχατα, Vitt. omnes cum ſcholiis τρυχάτα: Ciz. lapſu ſcribae τραχύτα.

V. 376. γωλειά) Ionice pro γωλεά. Vit. 3. cum Phavor. γωλοιὰ, qui laudat ver-

que. γηλεια alii. V. 377. ὅσον alii. ἐκβεβρασμένον Alex. V. 378. ἀκούσεται Caſ. membr. V. 379. ὅσον δὲ φλοῖσβον Vat. 915. 1421. et Caſan. membr. φοίσβων Pal. 142. ἀνρηβάτου Vat. 1421. pro ἀνεκ-

ba eadem, quae hic occurrunt: γωλοιὰ καὶ φόρκυνος, Lycophrone non nominato. Nicand. Ther. 125. γωλεά.

V. 377. ὅσων στεναγμῶν) Sic noſtri, excepto Vit. 1. qui legit: ὅσον στεναγμὸν, ſuperſcripto tamen ῶν. Vnde Reichard. hauſerit ſuum ὅσον, neſcimus; Canter. ei non ſuppeditauit; forte vitio typographorum.

V. 378. ἰκρίοις) Vit. 3. ἰκρίοις. Phauor. ad ἰκρίον· τινὲς ἴκρια γράφουσι· εἴρηται δὲ παρὰ τὸ εἰς ὕψος ἵκειν, οἷον ἰκητήρια τινὰ ὄντα. Ἀκούσετε, ſic Vitt. 2 et 3. verum Ciz. et Vit. 1. cum ſchol. ἀκούσεται, forſ. pro ἀκουσθήσεται, quod vero Genit. ὅσων στεναγμῶν aduerſatur; nec tamen memini Fut. Med. verbi ἀκούειν paſſive ſumi. Quum Lycophron alias Fut. Act. in tali verborum ſtructura ſit vſus, quod Attici non ſolent facere, vt v. 686 et 1373. ἀκούσετε, etiam ob ſqq. non eſt mouendum.

V. 379. ὅσων δὲ φλοίσβων) Vit. 1. ὅσων δὲ φλοίσβων, poſitis vero ō ō ſuper ῶν. Fluctuat in horum verborum ſcriptura, nam mox v. 381. ὅσων δὲ θύννων habet. Ἀνεκβάτου δίναις παλιρ. *Euripi immodice fluentis*, auctore Pomp. Mel. II, 7. *alterno curſu ſepties die ac ſepties nocte fluctibus in vicem verſis*, vid. ibi Tzſchucke. Iungi autem poſſunt δίναις παλιρ. cum ἀνεκβάτου, vel, vt Reichard. putat, cum ἕλκοντος σάλου. Ῥαχίας, ſi eſt Accuſat. Plural. a ῥαχία, *littora exſtantia ac petroſa*, cf. Etymol. M. ῥάχις, quae Euripus ἕλκειν dic. h. e. aſſultando ſecum hinc illinc raptare, vt quaſi videantur loco moueri atque auferri, vel, vt Reich. explicat, vere abrupta in mare pertrahi, vel, ſi eſt Genitiuus, *littoris* ἀνεκβάτου, *quod egreſſum non dat*, ſcl. nauigantibus. Quum vero ῥαχία etiam ſignificet *aeſtum*, et videatur eſſe i. q. ῥηγμὶν, ſenſus exiſtit: *quantum ſtrepitum aeſtus egreſſum negantis*, σάλου ἑλκ. διν. παλιρ. v. 380. *maris, quod refluit fluctibus invicem verſis*: vt Virgil. Georg. IV, 420. canit: *In ſinus ſcindit ſeſe vnda reductos.* Praetulerim tamen Accuſatiuum plural. ῥαχίας, vt ἕλκοντος habeat, quod ſecum trahat. Quo fit, vt verba ſic ſint ordinanda: ὅσων δὲ φλ. σάλου ἀνεκβ. ἕλκον-

βάτου. V. 380. παλιῤῥοίοισιν Vat. 915. 972. 1307. 1421. 1471. Alex. Barb. aliique. παλιῤῥοίβδησιν Scaliger. παλλιῤῥοίησιν Pal. 139. 158. et Caſ. chart. παλλιρόοισιν Baroc. παλιφρόοισι Vat. 916 et 1306. V. 381. θύνων Pal. 40. Caſ. membr. Seld. aliique. ἠλοκισμένῳ Vat. 1471. V. 382. τηγάνοις Caſ. chart. V. 383. ὀρφνὴν Vat. 1306. κατόφρην pro κατ' ὄρφνην Vat. 916. δηϊουμένων Vat. 1307. V. 384. ὅτ' ἂν pro ὅταν Vat. 117. καρηβαροῦντας Pal. 142. aliique. V. 385. φαίνει Vat. 916. et Pal. 158. σκότου Vat. 1471. Pal. 139. Alex. Caſ. chart. Barb. et Baroc. V. 386. προςκαθήμενον Vat. 916. V. 387. τόνδ'

τος ῥαχίας, *fluctus, aeſtum*, δίναις παλιῤῥοίησιν. cf. omnino ad h. l. Quint. Smyrn. XIV, 515. ſqq.

V. 380. παλιῤῥοίησιν) Vit. 1. et Ciz. παλλιῤῥοίησιν, perperam. Vitt. vero 2 et 3. παλιῤῥόοισιν, non male. cf. Virg. Aen. I, 161.

V. 381. ἠλοκισμ., *diſciſſorum, fractorum*, ῥαφὰς, ſcl. κατά. Amat Lycophron hoc verbum, cf. v. 119. 810 et 908. dicere de vulneribus inflictis. Sic Eurip. Rheſ. 796. πληγῆς ἄλοκα τραύματος λαβών.

V. 383. κατ' ὄρφνην) Quint. Smyrn. XIV, 461.

πᾶσα δ' ὕπερθε
Νὺξ ἐχύθη περὶ γαῖαν· ἐπήχλυσεν δὲ θάλασσα.

γεύσεται, *deuorabit, prorſus perdet*. Schol. interl. φάγεται. Sophocl. Ai. 843. στρατοῦ πανδήμου γεύεσθαι.

V. 385. σκότους) Vitt. 2 et 3. σκότου. cf. v. 12.

V. 386. προςκαθ. τέχνῃ) Eurip. Hel. 1142. δόλιον ἀστέρα λάμψας. Quint. Smyrn. XIV, 621.

πεύκην
Αἰθομένην ἀνάειρε· δόλῳ δ' ἀπάτησεν Ἀχαιούς.

Schol. ad Eurip. Oreſt. 432. φυλάξας χειμῶνα φρυκτωρίας ἦψε περὶ τὰς ἀκτὰς τῆς Εὐβοίας. τέχνῃ, h. e. λαμπτῆρι τεχνητῷ, vel, cum Euripide, δολίῳ, quo falleret Graecos. προσκαθήμενος, *cui aſſidebat*, ἀγρύπνῳ, *vigili*, vt aleret, ne extingueretur. Simili modo ap. Ouid. Faſt. IV, 267. *vigil ignis*, Triſt. IV, 5. *vigil flamma*, Heroid. XVIII, 31. de Leandro: *Lumina quin etiam ſumma vigilantia turre*. cff. quoque Eurip. Hel. 1140. Philoſtrat. X, 11. et Fulgent. 116.

V. 387. τὸνδ') Ciz. et Vitt. 2. 3. τόν δ'. Διὰ στενοῦ, Vit. 1. διαστενοῦ, vno verbo, ſcl.

vterque Potterianus. κήρυλον proparox. κυρήλου Pal. 158. V. 388. οἴσοι Vat. 1421. γυμνίτα Seld. Φαγρὸν Seld. V. 389. χιράδων Pal. 158. V. 390. γηραῖσι Pal. 40. πέτρῃσι Vat. 915. 972. 1306. Pal. 40. 142. et Barb. V. 391. Poſt στάζοντα omnes Codd. diſtinctionis notam ponunt, vt τὸ· πόντου ad ἅλμην pertineat. στύζοντα Vat. 1306. V. 392. ἀφ' ὄχθων alii. τριονύχῳ Vat. 915. Pal. 40. et Seld. V. 393. κολαστὸς Vat. 1421. τὸ· δεινὸς Pal 142. non agnoſcit: legit vero λατρεὺς τότε. οὐτάσαν Vat. 1471. οὐταύσας Seld. V. 394. ἀναγκάσι Vat. 1421. ἀγκάσει Pal. 139. φάλαισι Vat. 915. Pal. 40. 142. alii-

per Euripum. Eurip. in Troad. 84. κοῖλον Εὐβοίας μυχόν. Comma in ed. Reich. male poſitum poſt αὐλῶνος retrahendum eſt ad κηρύλον.

V. 388. γυμνίτην) Ciz. et Vit. 1. γυμνίτην, poſitis vero ſuper νι, νῆ, et ſuper ην, α, γυμνῆτα, vt Seld. Lege γυμνήτην, vel potius γυμνίτην. φάγρον, qui eſt piſcis vorax et carniuorus, cf. Athen. VII, c. 133. Aiacem ob vim Caſſandrae illatam nominat Lycophron. cf. Barneſ. ad Hom. Odyſſ. δ, 499, et Heyne ad Virg. Aen. I, 39.

V. 389. χοιράδων) Ciz. et Vit. 1. vti ſemper, χιράδων. σαρούμενον, Vit. 2. σαρ ούμενον, et apparet, κ poſt ρ eraſum eſſe. *Thryll.* σαρούμενον, Zonar. σπαραττόμενον, laudato Lycophrone.

V. 390. πέτραισι) Ita noſtri omnes cum Pott. vtroque, non vero, vt Canter. Potter. et Hom. Odyſſ. δ, 501. πέτρῃσι.

V. 391. στάζοντα πόντου) Forte legendum πόντῳ, vt ap. Eurip. Iph. in Taur. 308. στάζων ἀφρῷ, cf. Steph. Theſ. ad h. v. Maluerim tamen πόντου cum Codd. Sebaſt. referre ad ἅλμην, niſi Lycophr. ἅλμη ſemper, vt v. 217. 473. 875. et 790, non addito πόντου, dixiſſet de mari. Schol. minora iungunt cum στάζοντα. Σπάσει, ſcl. πτεροῖς vel potius στόματι, vt v. 476. λαιμῷ σπάσας. Sic dicc. Athen. XIV. ἀκράτου σπῶντες. Hom. Odyſſ. δ, 511. πίεν ἁλμυρὸν ὕδωρ. Peſſime Sebaſt. *muriam contrahet.*

V. 392. τριωνύχῳ) Vit. 3. τριονύχῳ, minus accurate. Hom. Odyſſ. δ, 506. τρίαιναν ἑλὼν χερσὶ Ποσειδάων. Vir-

que. δρόμων Seld. V. 395. κόκυγγα Pal. 40. et Baroc. κόρυγγα Vat. 1421. et Caſ. membr. μαψαύρους Pal 40. et Seld. μαψαύραις Vat. 1307. στόβους Vat. 915. Pal. 142. 158. Alex. aliique. στέμβους Potter. aliique. στόθους alii. στόμα Vat. 1471. V. 396. ἐπάκταις Caſ. membr. ἐπ' αὐταῖς Baroc. V. 397. Pro ἀκτὶς, ἀκταῖς Vat. 117. ἀκτὴ Pal. 158. Σειρία Potterus et alii, teſte etiam Tzetza. καθαυανεῖ Vat. 117. 915. Pal. 40. 158. Seld. aliique, vt qui αὔω, ſicco, aſpiratum cum Biſeto in Ariſtoph. efferant. καυδανεῖ Vat. 1421. V. 398. τάῤῥιχον metri gratia Caſ.

gil. ſecutus Eurip. in Troad. 77. ſqq. hoc Mineruae tribuit, quod noſter et Quint. Smyrn. XIV, 567. cum Homero Neptunum feciſſe tradunt.

V. 395. μαψαύρας στόμους) Vit. 1. et Ciz. μαψαύρους στόβους; Vitt. 2 et 3. μαψαύρας στόμους, ita tamen, vt difficulter internoſcas, vtrum β an μ ſit in στόμους, quae litterae in Mſſ. ſaepiſſime confunduntur. Vterque Potter. Cod. etiam στόμους. Potter. non bene στόμβους. Variant fere omnes in ſcriptura huius voc. cf. Schneid. Lex. στόμφος, Tittman. in Zonarae Lex. ad μαψαύρας, et interptt. Heſych. ad μαψαύρα et στόμφος. στόμος eſt fere nullius, στόμβος vero et στόμφος maximae auctoritatis, quod grauitatem vocis et ſoni exprimit, quam ipſe Lycophr. in toto hoc verſu reddere ſtuduit. Legendum vero, ne metrum ruat, στόβους, vel στόμους, conuicia. cf. Camerar. in Comment. vtriusque Ling. p. 141.

V. 396. ψυχρὸν δ') Noſtri ψυχρόν δ'.

V. 397. σειρίου) noſtris conſentientibus cum Potter. vtroque, recte. Pott. σειρία. Thryll. addit: σειρίου eſt ἡλίου, vt in ſcholio interlineari eſt. καταυανεῖ, Vit. 1. et Ciz. καθαυανεῖ, ab αὔω, Attice, in ſcholiis vero modo καθάυανεῖ, modo καταυανεῖ. Vit. 2. καταυανεῖ, ſuperpoſito θ. Sebae. laudat, praeeunte Pott., Biſetum in Ariſtoph. ſed omiſit: *Ranas Act. IV, ſc. 2. cui vero contradicit Tzetzes.*

V. 398. τάριχον) h. e. *cadauer conditum, ſiccatum,* vt ταριχεύειν· ξηραίνειν, cf. Iacobs Addit. ad Athen. p. 83. et interpretes ad Heſych. T. II, p. 1349. Ergo peſſime Sebaſt. *ſalſamentum.*

membr. βρίοις Seld. V. 399. Νησσαίας Seld. V. 400. τάροθος Pal. 142. κυναθέως Caſ. chart. V. 403. κασταvίαν alii. κασταvαῖαν aliqui. Μελιδναίαν Pal. 142. Μελλιναίαν Pal. 158. Μελιvvαίαν Vat. 915. V. 405. μὲν pro μὶν Vat. 1421. παλεύσεσι Vat. 972. βροχοῖς Pal. 158. V. 406. Ἐρινύων Vat. 117. 1471. aliique. V. 407. ἀποψήλλασα Seld. πάγιν alii. Caetero hunc verſum non agnoſcit Pal. 139. V. 408.

V. 402. τρίμων) *inſtabilis, huc illuc agitatus*, cff. Nott. ad ſchol. et Canter. φυλάξει, *tuebitur, retinebit fluctus*, ne recedant a ſepulchro, h. e. in perpetuum manebit ibi. Sic Horat. III, 26, 6, *cuſtodit Veneris latus*, h. e. ſemper ei a latere eſt, ad quem locum Mitſcherl. affert Aeſchyl. Prom. 31. φρουρεῖν πέτραν, h. e. *ei eſſe affixum*.

V. 403. καστνίαν) Sic noſtri quoque exhibent. De Venere Caſtnia cf. Manſo in: *Verſuche über einige Gegenſtände aus der Mythologie*, p. 170. et de Venere Melinaea p. 87. Μελιναίαν Vitt. 2 et 3. ſed Ciz. μελλιναίαν, perperam: Vit. 1. μελιννaίαν.

V. 405 — 407. Hi tres verſus in Cod. Vit. 2. omiſſi a librario veteri alia manu ad finem paginae additi ſunt. *Thryll.*

V. 407. ἀποψήλασα) Sic Ciz. ſed Vit. 1. ἀπὸ ψήλασα, vt ἀπὸ referatur ad ἐριννύων, non inepte: *tangens, excitans, emittens a furiis*. πάγην, h. e. amorem furioſum, eique inferentem mortem. Sic Eurip. Bacch. 782. ψάλλειν χερὶ νευρὰς τόξων. In ed. Sebaſt. poſt Ἐριννύων comma eſt delendum. Vit. 2. ἀποψίλασα, corrupte. κηρουλκόν, Ciz. male κηρουλγὸν, nam ab ἄλγος, quod quidem non ineptum praeberet ſenſum, vix deduci poteſt.

V. 408. ἅπασα δ') Vit. et Ciz. ἅπασά δ'. ſcl. γῆ, ellipſis rara. κωκυμάτων, Ciz. et Vit. 1. κωκυσμάτων, quod voc. Lexica ignorant. ἄλγη — κωκυμ. inſolenter dict. pro ἀλγήσει καὶ κωκύσει, *prae dolore lamentabitur*, et ἄλγη κωκυμάτων pro ἄλγη καὶ κωκύματα, ſicut etiam iunguntur ἄλγεα καὶ στοναχαί, e. g. Hom. Il. β, 39. Verum, quod magis placet, ἄλγη κωκυμάτων videntur quoque explicari poſſe *dolores ob lamentationes*, ſcl. Graecorum in reditu pereuntium, vt ap. Hom. Il. π, 356. στοναχαὶ Ἑλένης, *ob Helenam*, cf. ibi Heyne. Ὀδύνη Ἡρακλῆος, *ob Herculem*, Il. XV, 25. πένθος κασιγνήτοιο, *propter fra-*

κωμυσμάτων Palat. 158. V. 409. ὅση Palat. 158. δύσβατος Vat. 1421. et Pal. 158. V. 410. λειβήθριοι Vat. 972. 1306. 1421. 1471. Pal. 40. 139. 158. Alex. Caſ. chart. aliique. Δοτίου Vat. 916. πύλου Vat. 117. V. 411. οὐμὸς alii. ὁ ὑμὸς Vat. 1471. ὁ ὑμὸς Vat. 972. V. 412. ἐστεναγμέναι Vat. 1421. V. 413. σπλάγχνοις Vat. 916. σπλάγχνοισι alii. V. 414. πολυστίχοισι Vat. 117. 915. 1307. 1421. Palat. omnes, aliique. V. 415. ξένοις Vat. 1421. Pal. 40. 142. Barb. et vterque Mſ. Potterian. pro ξένης.

trem, Il. XI, 250. In Aeſchyl. Sept. ad Theb. 865. θρῆνον ἀδελφοῖν, *ob fratres*, et Agam. 54. πόνος ὀρταλίχων, *ob pullos*. cf. Valken. ad Eurip. Phoen. v. 941. Vnde ἄλγη δέξεται κωκυμάτων erit i. q. ἄλγη περὶ κωκυμάτων ἕξει ſ. πείσεται.

V. 410. λειβήθριαι) Vitt. 1 et 3. vt et Ciz. λειβήθριοι cum Seld. vt tradit Pott. cf. v. 53. Vit. 2 quoque λειβήθριοι, ſed ſuperſcripto αι. Σφίγγουσι, *includunt, coarctant*, συγκλείουσι, bene cadit in terrae tractum anguſtum, Araethum inter et Dotium promontorium.

V. 411. οἷς οὐμὸς) Noſtri cum Pott. hic et v. 452 et 1341. οἷς οἱμὸς, rectius. cf. Etymol. M. κἀχερουσίαν, noſtri κἀχερουσίαν cum Pottero, rectius.

V. 413. πολυστοίχοισι) Ciz. et Vitt. 1. 2. cum ſchol. πολυστίχοισι. Sic Reichard. quoque Canterum non ſecutus. Vit. 3. vt Sebaſt. πολυστοίχ. melius, quamquam vtraque lectio eodem redit, nam auctore ſchol. min. eſt: πολλὰς τάξεις ὀδόντων ἔχουσι. De permutatione horum voc. cf. Locella ad Xenoph. Epheſ. p. 134.

V. 415. οἳ δ') Al. οἱ δ'. *Pott.* ἐπὶ ξένης, ſic quoque noſtri, non vero ἐπὶ ξένοις, in quo miratur Thryllit. abiiſſe Codicem vtrumque Potteri; ſane mirandum eſt, quum vulgata rectiſſime ſe habeat, nam ἐπὶ ξένης, ſcil. χθονὸς vel γῆς, i. q. ἐν ξένῃ γῇ, *in terra peregrina, procul a patria ſua*, firmatur non ſolum vſu aliorum ſcriptorum, vt Eurip. Androm. v. 136. ἐπὶ ξένης, et Troad. 378. Caſſandra canit: ἐν ξένῃ δὲ γῇ κεῖνται, ſcl. Graeci poſt Troiam captam, ſed etiam ipſius Lycophronis v. 1155, ἐν ξένῃ ξένοις τάφος.

V. 416. πηῶν Vat. 916. 972. 1471. Pal. 40. 139. Caſ. chart. Barb. et Baroc. τάφοις Palat. 142. φίλους pro τάφους Vat. 916. V. 417. τὸ pro τὸν Pal. 158. Αἰὼν ex Vat. 916. 1306. Barb. et vtroque Caſ. Βυσαλτία Vat. 915. 1307. 1421. Pal. 139. 158. Seld. aliique. Βισαλγία Alex. Βυσαλγία Baroc. Βισαλτία Vat. 117. Βισσαλτία alii. V. 418. Ἀψινθίων Vat. 915. 1471. omnes Palat. Alex. aliique. Ἀψιρθίων Baroc. ἥδε pro ἡδὲ Vat. 117. V. 419. Ἡδονῶν Seld. V. 420. κρύψῃ Vat. 1307. et Pal. 40. πρὶν ἢ pro πρινὴ

V. 416. παῶν conſenſu Vit. 1. et Ciz. at Vitt. 2 et 3. Dorice πηῶν. δεξιώσονται, cf. ad v. 51.

V. 417. Sequitur Lycophron, vt Heyne ad Apollod. p. 316. obſeruat, inde a v. 417. vsque ad 423. Hom. Il. IX, 447. ſqq. τὸν μὲν, Stephan. de Vrb. ad βισαλτία excitans hunc verſ. Lycophronis, habet τὸ μὲν, quod Berkel. mutauit in: τὸν μὲν, vt noſtri exhibent omnes. Ἠιών, cf. Euſtath. ad Hom. Il. ed. Baſil. p. 274. et Polit. T. II. p. 785. Βισαλτία, Ciz. et Vitt. 1. 2. βυσαλτία, ſic quoque Reichard. lectione Canteri βισαλτία relicta, quae tamen, vt e Stephano ad v. apparet, veriſſima eſt. Vit. 3. βισαλγία, mendoſe.

V. 418. Ἀψυνθίων) Noſtri omnes ἀψινθίων cum ſcholiis, et ſchol. minore, Herodot. VI, 34, ὑπὸ Ἀψινθίου: Zon. in Lex. et Phauor. quoque ἄψινθος, πόλις Θράκης. Sic quoque, vt Thryllit. obſeruat, Hecataeus ἐν Εὐρώπῃ ap. Stephan. in χερρόνησος, ſed hic ipſe ad vocc. αἶνος et ἄψυνθος per ῡ ſcribit, vbi addit: διχῶς δὲ ἡ γραφὴ, καὶ διὰ τοῦ· ῡ, καὶ διὰ τοῦ· ῑ. Idem dicit Euſtath. ad Perieget. v. 575. Tantum Thryllit. Vtraque lectio vſitata, ἄψινθος tamen videtur vſitatior. Ἄγχουρος, Ciz. ἄγκουρος, Vit. 3. ἄγχουρυς, ſcribarum lapſu.

V. 419. πάγουρον) Hom. Il. IX, 432. eum nominat γέροντα, et Quint. Smyrn. III, 460. γεραιὸν, qui ambo hic ſunt conſulendi; cf. quoque Heyne ad Apollod. p. 349. et in Obſeruatt. p. 316. Ἡδωνῶν, Vit. 3. Ἡδωνῶν, quod habuiſſe videtur etiam Bar. ſed ō illud emendator aliquis in ω̄ mutauit. *Pott.*

V. 420. πρινὴ) Sic quoque noſtri Codd. et πρὶν ἢ e gloſſa eſſe recte Thryllit. exiſtimat. τυμφρηστὸν, conſentien-

Vat. 916. alii πρὶν οὐ. τύμφρηστον Vat. 972. τυφρηστὸν alii. V. 421. πρὶν pro πατρὶ Seld. V. 422. λύχνοις Vat. 1421. V. 423. εἰς Vat. 117. 972. 1306. 1471. Pal. 40. 139. 158. Alex. et Potter. libri. εὐνάσθη alii. ηὔνασεν Vat. 1307. ſed antiqua perinde manus iſti εν finali ſuperſcripſit τὸ · θη. εὐνάθη Pal. 142. V. 424. ταρχύσσουσι Vat. 1471. ταρχεύσουσι Baroc. ταρχήσουσι Vat. 1306. aliique. κεκάρφου Vat. 1471. Pal. 139. Alex. et Baroc. νάπας Seld. V. 425. ἄπωθεν Vat. 117. 915. 1307. Pal. 40. 142. Caſ. membr. Seld. aliique. Ἀλέντος Vat. 915. 916. 1307. 1421. Pal. 142. aliique. Ἀλλέντα Vat. 117.

tibus noſtris omnibus, etiam infra in ſchol. ad v. 918. vbi Sebaſt. vt h. l. Vat. τύμφρηστος. Potterus in Varr. Lectt. τυφρηστὸν, quam lectionem quoque confirmat Stephan. τυφρηστὸς, πόλις τῆς τραχῖνος. Strabo IX, p. 433. habet quoque τυμφρήστὸς, ſed eam lectionem ibi dubiam eſſe, diligentiſſime, vt ſolet, Tzſchucke oſtendit. Vtraque forma videtur in vſu fuiſſe. λέπας, Euſtath. ad Hom. Il. p. 488, B. ed. Rom. ὀρεινὴ τραχύτης. cf. infra v. 1045.

V. 421. τὸν πατρὶ) Vit. 2. τὸν, πατρὶ. In ſchol. Vit. 3. τῷ πατρί.

V. 423. ἐς νόθον) Noſtri omnes εἰς νόθον. ηὐνάθη Bar. pro ηὐνάσθη. *Potter.*

V. 424. κερκάφου) vt Vit. 1. et Ciz. ſed Vitt. 2 et 3. κενάρφου. Si hic mons nomen inuenit a Cercapho, filio Helii, quod vero neſcimus, prior lectio eſt verior, cf. Strab. XIV, p. 654 κερκάφου νάπαι, *cauernae, cryptae, ſepulchra ad radices montis Cercaphi.* Phauorin. et Zonar. νάπη · ἔδαφος, ſuſpectum, addit editor Zonarae, recte, nam legendum: τάφος vel τάφρος pro ἔδαφος.

V. 425. ἄποθεν) Sic Ciz. Vitt. 1 et 3. cum Pottero, Vit. 2. vero ἄποθεν, ſuperpoſito ω̄, vt Canter. rectius habet, cf. Tzetz. ſchol. Ἀλέντα, Vit. 2. ἀλέντα, ſcripto α̅ τῷ · ο̅. Scriptum ο̅ ſemper notat ος in Mſſ. *Thryllit.* De hoc fluvio cf. Pauſan. Achaic. V, 5. et infra v. 868. Tzetz. et Theocrit. Id. VI, 1. vbi fluvius Siciliae a Valkenario dicitur vix alibi commemoratus.

V. 426. κυπέος Baroc. V. 427. συὸς παρὰ πλαγχθέντα Vat. 916. παραπλαχθέντα Vat. 972. 1306. 1471. Pal. 139. Barb. et Alex. παραπλαχθέντος Vat. 1421. τόκον Vat. 1471. Pal. 139. Alex. Caſ. chart. Barb. et Baroc. τόκοις Seld. V. 428. ἐλαύσας pro ἑλκύσας Pal. 158. V. 429. ἀνθάμιλον Seld. V. 430. σφαγεὶς pro σφαλεὶς alii. μεμαρμένον Vat. 1306. V. 431. ἐγγόνων Vat. 117. 1307. 1471. Pal. 40. 139. 142. Potter. aliique. συγγόνων Vat. 916. 972. V. 432. αὐτάδελτον alii. ἐν λόγοις μόνοις pro: ἐν πλασταῖς

V. 427. τόκων) Vit. 3. τόκου, ita vt pateat, alteram lect. τόκων eſſe eraſam. παραπλαγχθέντα, noſtri in ſcholiis παραπλαχθέντα, vnde apparet, eos in Lycophrone quoque ſic legiſſe, etſi habeant vulgatam. Vtrumque rectum.

V. 428. σοφὴν) Male interpretatur: *ſubtile*, recte Canter. *callidum*, nam σοφὸν eſſe i. q. πανοῦργον, nemo ignorat.

V. 430. σφαλεὶς) *lapſus*, immo potius, *afflictus*, *proſtratus*, interitu ſibi parato ἐκ μαντευμάτων, *vaticinio ſuo*, h. e. *inferior in arte vaticinandi deprehenſus.*

V. 431. τὸν δ᾽ αὖ, τέταρτον) Noſtri omnes ſine commate, vt Canter. Thryllit. addit: Poſt αὖ retine hypodiaſtolen, non enim comma eſt, ne quis videlicet αὖτε vna voce legat. Ἐκγόνων, Ciz. et Vit. 1. duobus vocabulis disiunctis ἐκ γόνων cum ſchol. min. qui explicat ἐκ per ἀπό: quae lectio non eſt ſpernenda. Frequentat autem Lycophron voc. γόνος, vt v. 162. 434. 638. 906. et al. locis. Potter. ἐγγόνων, non male. Seld. ἐκγόνων. *Pott.*

V. 432. ἐν — γραφαῖς) Sic noſtri omnes. Palat. non inepte: ἐν λόγοις μόνοις, h. e. *modo dixit ſe vocari Aethonem, quum vere non fuerit.* Videtur tamen haec lectio interpretamentum τοῦ· ἐν πλ. γραφαῖς, quibus verbis Lycophron ille obſcurus idem exprimere voluit. γραφαῖς vero nullo modo poteſt eſſe *hiſtoriis*, vt interpretes putant, et Tzetzes in ſcholiis hariolatur, ſed, ni fallor, ἐν πλ. γραφαῖς eſt i. q., vt ita dicam, πεπλασμένον ſ. πλαστικῶς, *ficte*, γεγραμμένον, *per fraudem*, *ſimulationem et machines eius*, vt v. 818. πλασταῖσι μηχαναῖς, *ſic dictum.*

γραφαῖς Pal. 40. πλαστοῖς Baroc. aliique. V. 433. τρίτων Pal. 139. μόσυνας Vat. 117. 915 916. 972. 1307. Pal. omnes, Baroc. aliique. V. 434. βουσκαφ΄σοντος pro βουσκαφήσαντος reſcripſi ex Pal. 158. Caſ. membr. Seld. aliique. V. 435. Βουαῖος Seld. V. 436. ἀγηλάτῳ alii, vt Pott. vterque, cum

V. 433. τρίτον δὲ, τοῦ) Vitt. 2 et 3. τρίτον δὲ τοῦ, commate omiſſo. μόσσυνας, Ciz. et Vitt. 1 et 3. μόσυνας, vt Xenoph. Anab. V, 4, 15. Etymol. M. Zonar. et infra v. 1432. ipſe Lycophron. Apoll. Rhod. II, 379. vero, Heſych. Suid. et alii μόσσυνες, atque id h. l. rectius. ἐκτήνων, Vit. 3. ἐκτύνων, perperam.

V. 434. βουσκαφήσοντος) Sic quoque Ciz. et Vit. 1. ſed Vit. 3. βουσκαφήσαντος cum ſchol. interlin. Similiter quoque Vit. 2. ſuper ἂν ſcripto tamen ὂν. Prior lectio contextui et hiſtoriae fabulari eſt accommodatior.

V. 436. μάστιγι) *fulmine*, vt Potter. cum ſcholiaſtis explicat auctoritate Hom. Il. ν, 812, addas etiam μ, 37. vbi vero Heyne obſervat, in voc. μάστιγος nihil eſſe, quod ducat ad fulmen, et Iouem ſermone antiquo μαστιγοφόρον nominari, qui flagro inſtet atque in fugam agat. Habeat hoc ſibi Heyne cum Homero ſuo; verum Lycophron noſter his Homeri locis, ſi ſententia Heynii probetur, motus vel potius deceptus, ob κάραν συνθραύσας et γογγυλάτης fulmen vere intellexit. Praeterea Apollod. III, 6, 7. et Pauſ. IX, 8, 3. Καπανέα κεραυνῷ Διὸς βληθῆναι narrant. Infra etiam noſter v. 740. habet κεραυνίῃ μάστιγι, et v. 981. pugnum nominat μάστιγα γογγύλην, vnde videtur patere, eum voc. μάστιξ non de flagello ipſo, ſed de verbere et ictu quocunque, h. e. de cuiuscunque generis plaga et poena immiſſa, vti vere etiam, inprimis in litteris ſacris, ap. Aeſchyl. Sept. ad Theb. 610. πληγεὶς θεοῦ μάστιγι, et in Meleagri Epigr. L. v. 6. ἀνέμων μάστιξ dicitur per metaphoram, intellexiſſe. Atque quis eſt, qui ignoret Horatii III, 26, 11. *Venerem, ſublimi flagello Chloën tangentem*, cff. ibi Interptt. συνθραύσας, ſic Ciz. et Vit. 1. verum Vitt. 2 et 3. συνθράψας, forte συνθρύψας, vel, vt Etymol. M. ad Ἀγηλάτῳ, συνθλάσας, cf. Potter. κάραν. Sic hic quoque noſtri Codd. ſed infra v. 981. vbi Sebaſt. iterum le-

tenui, alii cum aſpero, vide Tzetzem. συνθράψας Vat. 916. 972. Pal. 139. Caſ. chart. Barb. et Baroc. συνθλάσας Etymol. κάρα Vat. 915. Pal. 40. 142. Caſ. membr. aliique. V. 437. ἧμος alii cum tenui: ἦμος δὲ Pal. 158. V. 438. αὐτοφόντην μόρον omnes Vat. ſi excipias 915. omnes Pal. excepto 142. vterque Caſ. Alex. Barb. vterque Potter. aliique. V. 439. ἐεῖθρον Vat. 1421. πυράνου Vat. 1471. Pal. 139. Alex. et Baroc. V. 440. Δηραίου Vat. 916. 1421. Alex.

git κάραν, vti etiam v. 1427. cum Sebaſt. habent κάρα. Offendit haec inconſtantia, cuius culpam non Lycophr. ſed Grammatici ſuſtinent. Scriptorum veterum, inpr. Tragicorum eſt: τὸ κάρα, verum auctore ſchol. ad Eurip. Hec. 432. ἡ κάρα, τῶν νεωτέρων ἐστί. Atque Steph. in Theſ. *veteres*, inquit, *Graecos vſos eſſe* κάρα *in genere Neutro, eos autem, qui his ſucceſſerint, adeo Euſtathio annotante, in genere Feminino.* Sic Aeſop. Fab. 144. habet: ἐξῆρεν κάραν σῶαν. At quum Lycophron vbique veterum magis, vt Homeri et Tragicorum, premat veſtigia, quam recentiorum, legendum mihi videtur in omnibus, quae habet loca, κάρα, cui lectioni quoque plerique, iique optimi concinunt Codd. Mſſ. Seld. et Etymol. M.

V. 437. ἦμος) Ciz. et Vit. 1. ἦμος δὲ, vitioſe.

V. 438. αὐτοφόντου — μόρου) Noſtri Codices cum aliis αὐτοφόντην μόρον, ita tamen, vt Ciz. et Vit. 1. ſuper μόρον habeant ου. Multo vero doctius et ingenio Lycophronis conuenientius eſſet, ſi legeretur: πρὸς αὐτοφόντην στρῆνον ὥπλισαν μόρον, vt infra v. 714. αὐτοκτόνοις ῥιφαῖσιν. Aeſchyl. Sept. ad Theb. 683, quem noſter ante oculos habuiſſe videtur, mutuam Polynicis et Eteoclis caedem nominat αὐτοκτόνον θάνατον, et fauet lectioni αὐτοφόντου μόρου.

V. 439. δοιοὶ δὲ) Vit. 1. δοιοί δε, in ſcholiis vero δοιοὶ δέ.

V. 440. Δηραίου) Sic quoque noſtri in textu, ſed in ſcholiis omnes Δηραίου, Δηραίοις, vnde patet, Tzetzen quoque legiſſe cum Vat. Alexandr. aliisque Δηραίου. Δηρὰ, vnde Δηραῖοι, auctore Stephano, erat γῆς Ἰβηρίας. vid. ſchol. et Nott. ad ea. κύνες, Ciz. et Vit. 1. κῦνες, vt alias ἰχθῦες, πλᾶνος et ſimilia. *Thryllit.* Metrum vero reſpuit κῦνες.

aliique. V. 441. αἰγμάσσουσι Vat. 1307. V. 442. ἐπὶ pro ὑπὸ Vat. 1471. πτέρνῃσι Vat. 1307. παμφίλου Baroc. et Alex. V. 443. ἀλιβρὸς Vat. 972. 1307. 1471. Alex. Casan. membr. Barb. et Potter. ἀλιβρὸς Vat. 915. 916. 1421. V. 444. Μάγαρσος Seld. aliique. Μάγαρσα vel Μάγαρσον Casaubonus. V. 445. μὴ δὲ alii, μὴ tantum Pal. 158. V. 446. λουσθέντες Vat. 117. 915. omnes Pal. aliique. V. 447.

V. 441. αἰχμάσουσι) Vit. 2. αἰχμάσσουσι.

V. 442. ὑπὸ πτέρνῃσι) *ad radices* vel *pedes*, vt Latini et nostri solent dicere, quod ταῖς πτέρναις respondet, *ad imam partem*. cff. Eustath. ad Hom. Il. β, p. 660. et ad Dionys. 809, qui interpretatur βάσιν. παμφύλου, ita Ciz. et Vit. 1. at Vitt. 2 et 3. παμφίλου, cum Tzetza et schol. interlin.

V. 443. αἰπὺς δ' ἀλιβρῶς) Sic Seld. sed Vitt. 1. 2. et Ciz. αἰπύς δ' ἀλιβρός, superscripto τῷ ῶ; in scholiis vero Vit. 1. et Ciz. ἀλιβρώς. ἐν μεταιχμίῳ dic. quia ibi pugnantes ceciderant, vel etiam modo pro ἐν μέσῳ.

V. 444. Μέγαρσος) Sic quoque nostri, vt Dionys. Perieg. 1145. Μάγαρσος vero Stephan. de Vrbibus, Arrian. de Exped. Alex. II, 5, 11. et Strabo XIV, Tom. V. p. 711. ed. Tzschuck. vbi vero hic docet, Inscriptiones et Numos praeferre τὸ ε. Collis autem erat, cui arx erat imposita, non vero turris, vti Sebast. explicat.

V. 445. μηδὲ) Vitt. omnes μὴ δὲ, Ciz. modo μὴ, incuria scribae.

V. 446. λουσθέντας) Sic etiam Vit. 2. sed Ciz. et Vitt. 1 et 3. λουσθέντες, melius, nam non tam sepulchra, quam ipsi sanguine mutuo erant loti vel conspersi, h. e. qui se ipsi interfecerant pugna singulari, separatim sunt humati. Simili fere modo dicit Virg. Georg. III, 221. *Lauit ater corpora sanguis.* Strabo T. V. p. 711. qui eadem narrat, πεσόντας, inquit, ἀμφοτέρους, ταφῆναι μὴ ἐν ἐπόψει ἀλλήλοις. Cf. de hoc certamine omnino Heyne in Obseruatt. ad Apollod. p. 260. Quod ad formam verbi λουσθέντας, quam omnes Codd. tuentur, attinet, sane, quum Praeteritum sit λέλουμαι sine σ, inusitata videtur.

V. 447. πέντε δὲ) Ita etiam Vitt. 2 et 3. Ciz. vero et Vit. 1. cum scholiis πέντε δὴ, quae particulae, vt constat,

δὴ pro δὲ Pal. 158. κεραστείαν Vat. 1471. et Pal. 142. κεραστίδα alii. V. 448. Σέτρεχον alii, Tzetza teſte, βλώσαντες alii. τὸ γῆν deeſt in Pal. 158. V. 449. Μορφῷ Vat. 972. Ζηρινθίαν Vat. 915. Pal. 139. aliique. Ζηρηνθίαν alii. Τροιζηνίην alii. V. 450. ἠλαστρημμένος Pal. 139. V. 451. κυγχρεῖος Vat. 916. 972. 1471. Pal. 139. 158. Alex. vterque Caſ. et Barb. κυχρεῖος Vat. 915. aliique. κυχρῆος cum Pott. Pal. 142. κυγχῆος Vat. 1307. κεγχρῆος alii: κιγ-

ſaepiſſime ſunt confuſae. Ob metrum praeſtat δὴ, niſi malis δὲ ob ſq. σφ produci, ob ſimilitudinem vero eorum, quae antea ſunt dicta, v. 424. τρισσοὺς δὲ, 431. τόν δ', 433. τρίτον δὲ, 439. δοιοί δε, vulgata. κεραστίαν, ſic noſtri omnes: alii κεραστίδα, vt Stephan. in v. σφήκεια, laudato Lycophronis verſiculo, ſed lectio iſta a commentatoribus eſt mutata: ad v. κύπρος vero habet: ἐκαλεῖτο κεραστὶς, καὶ κεραστιὰς, forte κεραστία.

V. 448. τε γῆν) Male omiſſum in Ciz. ὑλάτου, ab vrbe Cypri, ὕλη, cf. Euſtath. ad Hom. Il. p. 454. ed. Baſ. et ed. Polit. T. III, p. 1267.

V. 449. ζηρυνθίαν) Sic h. l. et v. 958. noſtri omnes, ſed v. 77. ζήρινθον ἄντρον. cf. de Venere Ζηρυνθίᾳ Manſo *Verſuche über einige Gegenſtände aus der Mythologie*, p. 176.

V. 451. κυγχρῆος) Sic Phavor. ſed Ciz. et Vit. 1. κυγχρεῖος, ſuperſcripto tamen η. Vitt. 2 et 3. ſimili modo, quae fuit, Tzetza iudice, antiqua lectio. Schol. interl. Vitt. 2 et 3. κυχρέως, vt Heyne ad Apollod. III, 12, 8. in nott. critt. „Forte κυγχρέιος ſcribendum. Euſtath. ad Dionyſ. Afrum, v. 386: ἰστέον, inquit, ὅτι τὰ εἰς εὺς πενταχῶς τὴν κλῆσιν εἶχον παρὰ τοῖς παλαιοῖς· διὰ τοῦ· εος κοινῶς (quod tamen falſitatis arguit Steph. Paralip. Gram. p. 138.) διὰ τοῦ· εως ἀττικῶς, διὰ τοῦ· ηος κατὰ τὴν νέαν ἰάδα, κατὰ δὲ τὴν παλαιὰν καὶ διὰ τοῦ· εος, κατὰ παράλυσιν τῆς ει διφθόγγου, καὶ διὰ τοῦ· ιος, ἐκτεταμένου τοῦ· ι, ὡς καὶ σωφρώνιος λέγει. Vulgo tamen Grammatici, etiam Caninius, de dialyſi nil monent, et ad eorum ſententiam κυγχρεῖος ſatis rectum. *Thryllit.*" Cf. de varia huius voc. ſcriptura Heyne ad Apollod. III, 6, 12. p. 341.

χρεῖος alii. Βοκάρου alii. V. 452. ὁ οὐμὸς Vat. 1306. ὁ ὑμὸς Pal. 158. Ὀγαστρίου alii, teſte Tzetza: ὁ πατρίου alii. V. 453. Φύτημα Vat. 915. 916. 1471. Barb. et Seld. Φίτημα alii. Φοίτημα Pal. 159. V. 454. λύσαντος pro λύσσαν Seld. ποίμνησιν Vat. 916. 972. 1306. Pal. 158. Alex. aliique. V. 455. χέοντος Vat. 117. aliique. V. 456. τὸ ῥητὸν Seld. τὸ ῥηκτὸν

V. 452. οὐμὸς) Sic Vitt. 2 et 3. ſed Ciz. et Vit. 1. οὐμὸς, vt 411. ὡς ὀπατρίου. Ciz. et Vit. 1. ὀγαστρίου, in Vit. tamen π ſcripto ſuper γ, at certe etiam ſupra στ erat τ ſuperſcribendum, addit Thryllit. Vitt. 2 et 3. ὁ πατρίου ſeparatim, vt Canter. et poſt eum Reichard. Vix credibile eſt, articulum ὁ h. l. ſubſtantiuo φονεὺς poſſe addi, et dici filium πῶλον πάτριον. Lectio ὀγαστρίου antiquiſſima, et iam ante Tzetzam, cf. eius ſchol. Lycophronis Codices videtur obtinuiſſe. Codices enim, in quibus ea apparet, vt Ciz. et Vit. 1. reliquos longe aetate praeſtant, ideo ea non reiicienda, immo Lycophroni reddenda. At Teucer erat ὁπάτριος, non vero ὁγάστριος Aiacis? Sane erat. Referas quaeſo τὸ ὡς non tantum ad φονεὺς (male Reich. φονεὶς), ſed etiam ad ὀγαστρίου, ita vt ſenſus exeat hic: *Quem pater eiecit Salamine, tanquam occiſorem fratris vterini, quum tamen neque fuerit frater Aiacis vterinus, verum* νόθον φίτυμα, h. e. *e matre alia, ſcl. Heſione, prognatus* (Hom. VIII, 284.), *neque vere occiderit eum, ſed,* auctore Vell. Paterc. I, 1. *iniuriam eius ob ſegnitiem non vindicauerit.* Dolens igitur Alexandra ſortem Teucri conſanguinei, non exprobrat ei caedem nec ſtirpem illegitimam.

V. 453. νόθον φίτυμα) Sic Aeſchyl. Agam. v. 1292. μητροκτόνον φίτυμα; at Vitt. 2 et 3. φύτιμα, forte φύτευμα.

V. 454. ποίμνησιν, vel ποίμνησιν, Ciz. et Vitt. 1 et 2. in Vitt. tamen ſuper η poſito αι. Vit. 3. ποίμναισιν.

V. 456. τορητὸν) Ita quoque Vitt. 2 et 3. verum Ciz. et Vit. 1. τὸ ῥηκτὸν, vt Palat. perperam. Seld. τὸ ῥητὸν, ſed quid hoc? Forſitan in Cod. ſcriptum erat τορητὸν, vt ſaepe ſcribitur. Reſpondet quidem ῥηκτὸν οὐ ſ. οὐ ῥηκτὸν τῷ Pindarico:

τὸν μὲν ἄῤῥηκτον φυὰν,
ὥσπερ τόδε δέρμα με νῦν περιπλανᾶται
θηρός.

Pal. 158. V. 457. πεπαμμένον Vat. 117. et 1307. πεπαυμένος Caſ. membr. πεταμένον Pal. 139. V. 458. ὃν pro ἣν alii. γορητὸς Vat. 915. γυρωτὸς Pal. 158. γωρητὸς Pal. 139. σκύτης Pal. 158. V. 459. θύσθα Vat. 916. θύθλα Caſ. membr. κωμύρως Caſ. chart. V. 460. λάσεις pro λάσκε Vat. 1421. ὑπηκόους Caſ. chart. ἐπηκόας Vat. 1471. V. 461. ἀείτου Vat. 1421.

quod Pindarus Iſthm. VI, 68 ſqq. de eadem re, verum de Telamone, quod Lycophron h. l. de Aiace exhibet, cf. Heyne in nott. critt. Et ſane, ſi Lycophron Pindarum ſecutus eſt, vti vere videtur ſecutus, ῥηκτὸν antiquiſſima lectio τῷ· τορητὸν, quod eſt verbum infrequens, praeferenda videatur. At art. τὸ praepoſitus τῷ· ῥηκτὸν turbat verborum ſenſum, niſi legas δὲ vel τε pro: τὸ, ſed tunc τε non habet, ad quod pertineat, quamquam τε interdum ponitur quoque non ſequente καί. Attamen τορητὸν non eſt ſollicitandum, quum Lycophron verba frequentet inſolita, nam eſt i. q. ἄτρητον, *inuulnerabilem*. Heſych. τορεῖν· τρῆσαι, et Eurip. Herc. Fur. 978. τόρευμα adeo de vulnere accepiſſe videtur, quia quaſi conterit vulneratum.

V. 457. φθιτοὺς) vel: *ad manes*, vt v. 1400, vel: *ad mortales*, ſ. *ad eos, qui morti ſunt obnoxii*, vt v. 566. h. e. *ad mortem*. Aiacem vero inuulnerabilem τἄλλα fuiſſe, δίχα τῆς πλευρᾶς, Lycophronis aliorumque Homero poſteriorum figmentum cenſet Euſtath. ad Il. ν, p. 934.

V. 458. γωρυτὸς) Ciz. γυρωτὸς perperam, nec magis bene σκύτης pro σκύθης.

V. 459. ἧμος) Vitt. 2 et 3. ἦμος. θύσθλα ſunt proprie thyrſi, Lycophroni vero ſemper θύματα, cf. de hoc voc. Heyne ad Hom. Il. VI, 135.

V. 460. λάσκε, quod Codd. omnes tuentur, non erat, quod ſollicitaret Reichardus, et φάσκε ſubſtitueret, nam λάσκειν eſt: dicere. Heſych. λέγειν, φθέγγεσθαι. cf. Steph. Theſ. vv. λάκω et λάσκω. Saepius in Euripide occurrit, e. g. Androm. 672. vid. ibi Barneſ. et al. in locc. Ἐπηκόους *preces, quas auditurum eſſe patrem ſperabat*.

V. 461. ἀείτα) Sic quoque omnes mei, et eſt Boeoticum pro ἀείτου Canteri. *Thryll.* Cf. quoque nott. ad ſchol. vbi legendum eſſe ἀίτα oſtendimus. cf. quoque Lennep. in Etymol. L. Gr.

Pal. 142. aliique. ἀείτην Seld. αἰέτου alii. αἤτου vel αἰήτου Canterus: ἆιτα alii, teſte Tzetza ἀεὶ τὰ pro ἀείτα Pal. 158. ἀεί τ' ἀβράσας alii. βράσαι alii. V. 462. φίτην Pal. 158. et Baroc. λίμνως Caſ. membr. V. 463. Ἐννυοῦς Caſ. chart. Barb. et Baroc. οὐτ' πότ' Pal. 158. φύξαν Alex. V. 464. δυσμενεστάτων Vat. 1421. et Seld. ξένου Vat. 915, vbi recentior manus Ἕκτορος ſuperſcripſit, et 972. V. 465. σπλάγχν'

P. I. p. 85. Nec tamen a contextu abhorreret legere ἄητα, vel potius metri cauſa ἄητον, loco Aduerbii, quod eſt i. q. δεινὸν, μέγα, *vehementer*, *ardenter*, vt referatur ad βράσας, h. e. *agitans*, *volutans*, vt Budaeus inLex. interpretatur, a βράσσω, vel potius, quod rei magis conuenit, *calefaciens*, *fouens ſummo ardore in vlnis*. Phauor. βράζω· θερμαίνω. Forte tamen, cum Pindaro auctore Iſthm. VI, 79. nomen Αἴαντος deriuetur ab αἰετὸς, legendum αἰετοῦ.

V. 462. φίτυν) Ita Vit. 1. ſed Ciz. et Vitt. 2 et 3. hic et v. 486. φίτην, perperam. λήμνιος eſt φοβερὸς. δεινὸς, σφοδρός. Heſych. λήμνια· φοβερὰ, μοχθηρά. Nota ſunt prouerbia: λήμνιον κακὸν, λημνία χείρ.

V. 463. ἐννοῦς) Vit. 3. cum ſcholiis ἐννυοῦς, vitioſe. Intelligitur autem Bellona, non vero, vt Tzetzes opinatnr, Iuno, vid. Nott. ad ſchol. Tzetzae. Οὔποτ' ἐς φύζαν, Vit. 1. et Ciz. οὔτέ ποτ' ἐς φύζαν, non apte.

V. 464. ταῦρος βαρυφρ.) Sophocl. Ai. 320. ταῦρος ὡς βρυχώμενος. Δυσμενεστάτου, Sophocl. Ai. 660.

— ἐδεξάμην
Παρ' Ἕκτορος δώρημα δυσμενεστάτου.

ξένων, h. e. Graecorum; ergo ξένου, quod Cod. Vat. exhibet, nil iuuat, nam δυσμ. ξένων eſt ἀντίπαλος infeſtiſſimus Graecorum, qui erat Hector.

V. 465. δώρῳ) In ſcholiis Vitt. 2 et 3. δῶρα. cf. Hom. Il. η, 303. ἀρνεύσας — σφαγάς. Verborum ſeries ſic eſt conſtruenda: ἀρν. αὐτουργ. σφαγὰς, *irruens*, *ſubiens* (vt v. 1103. ἀρνεύων στέγην) *ſpontaneam caedem*, Sophocl. Ai. 913. οἰκείας σφαγὰς, λυγρὸν πήδημα, ſcl. κατὰ, πρὸς κνώδοντος pro ἀκμῆς τοῦ ξίφους. et hoc pro *gladio ipſo*, vt ap. Sophocl. Ai. 1014, quem Lycophron expreſſit, vid. ad h. l. Lobeck. et infra v. 1434. Noluerim tamen repugnare interpretanti ἀρνεύ-

Seld. V. 466. πνήδημα Vat. 916. προσκνώδοντος Seld. αὐτουργοῦ Vat. 915. 972. 1307. Pal. 158. Barb. Seld. aliique. V. 468. ξύνευνος Seld. V. 469. πρωταίχμια Vat. 916. 1306. 1471. Caſ. membr. Barb. aliique. προταίχμια Baroc. πρὸς αἴχμια Pal. 142. Hic verſus ſuperiori anteponitur in Caſ. membr. V. 470. ἢ pro ἦν Pal. 158. ῥήτρηισι Vat. 1307. ῥήτηρσι Vat. 915. δηδοτῶν Vat. 916. V. 471. κελαινῷ Vat. 1421. ὤτρυνεν Vat. 117. 1307. 1421. et Pal. 40. ὄτρυνε alii. V. 472. τριπλὰς Vat. 915. 1471. Pal. 139. et Baroc. θυγατέρας Vat. 1421. 1471. et Seld. σπείρων Seld. Caeterum hanc vocem, quae deerat in Vat. 117. recentior manus reduxit. V. 473. ἅλμην Vat. 1421. V. 474. ὅτ' ἂν pro ὅταν Vat. 117. 915. Caſ. membr. et Seld. κλύδων Vat. 1421. ἐξερεύγεται Seld. V. 475. λάβρως Vat. 117. Caſ. membr.

σας πήδημα per: πήδημα πηδήσας, et hoc pro ſimplici πηδήσας πρὸς σφ. αὐτ. αὐτουργοὺς κνώδοντος, *proruens, vt ipſe ſe ſuo gladio iugularet.*

V. 466. αὐτουργοὺς) Vit. 1. et Ciz. αὐτουργοῦ, non male, e traiectione epithetorum.

V. 467. τραμβήλου) Sic omnes Codd. vid. Parthenii Erot. c. 26. In Athen. II, p. 43, e. olim male Στράμβηλος, cf. Schweigh. ad h. l. et Euſtath. ad Hom. Il. p. 259, ed. Baſ. et p. 759, T. II. Polit.

V. 469. πρωταίχμεια) Noſtri Codd. πρωταίχμια, non apte, quod dic. v. 298. πρωτόλεια.

V. 470. ἦν) ſcl. Heſionem, Laomedontis, non, vt Canter. in nott. Priami filiam. δή ποτ' Potter. pro δήποτ'. Ἐν ῥήτρ δημοτῶν, *cum ad concionem orationem habebat.* Heſych. ῥήτρα, ὁμιλία. Sic etiam v. 1037.

V. 471. κελαινὸν) *ſaeuum, horrendum,* vt v. 325. ὤτρυνε, ſic noſtri cum Sebaſt. et Pott. Legendum vero cum Cantero ὤτρυνεν.

V. 472. τριπλᾶς) Vit. 3. τριπλάς.

V. 473. ἅλμη) Ciz. et Vit. 1. ἅλμην, male.

V. 474. ἐξερεύγηται) Vit. 1. et Ciz. ἐξερεύγεται, male ob ὅταν.

V. 475. λάβρῳ) Ita etiam Vitt. 2 et 3. at Ciz. et Vit. 1. λάμβρως, ſine dubio λάβρως, vt Seld. alii κύρως e *Λ*

Seld. aliique. λαύρῳ Pal. 139. λαύρως Vat. 915. 1307. Pal. 40. 142. aliique. λάμβρως Pal. 158. πάδον pro πέδον Vat. 1471. V. 476. πίπους Pal. 158. σκορπίῳ Seld. κορπίων Vat. 1421. πάσας pro σπάσας Pal. 158. V. 477. ἔκλαυσεν Vat. 1307. V. 479. συμβουλίαν alii: ξυμβουλλίαν Pal. 158. V. 481. Νυκτίου Caſ. membr. V. 482. πρόσθεν Barb. et Baroc. μήνις alii. μόνης Alex. φυγίνας Pal. 139. φυγίνων Barb. πύργων idem pro πύρνων. V. 483. σπληδῷ

antiquo more ſcribendi τὸ · β. τρικυμία, Vit. 3. mendoſe τρυκυμία.

V. 476. σπάσας) Ciz. πάσας a πάω, πάομαι, vt Vat. quae lectio non displiceret, ſi πασάμενος, non vero πάσας, haberet. Schol. interl. λαβών, quod ſaepius idem eſt ac πάσας, *ſumens, edens.* Sic quoque v. 608. Codd. quidam πάσονται pro σπάσονται. σπάσαι vero h. l. magis voracitati conuenit.

V. 477. φόρκῳ) Forte φορκῷ, nam Heſych. φορκόν· ῥυσόν, h. e. *rugoſum*, vt Seb. interpretatur, Canter. vero: *cano gutture*, non minus bene, ob ſpumam fluctuum, quos eructabat. Schol. interl. τῷ Νηρεῖ, inepte, niſi malis Φόρκῳ iungere cum ἔκλαυσεν (ſic enim legendum) et putare, cetum conqueſtum eſſe de hac calamitate cum Nereo, vel potius Phorco, cuius vxor erat Ceto. ὠδῖνος, cf. ſupra v. 35.

V. 478 et 479. Ordo horum verſſ. a Cantero, re exigente, vt Potterus putat, inuerſus in Codicibus Vitt. et Ciz. omnibus retinetur priſtinus. Νῆσον, ſcl. εἰς, quod ſaepe omittitur in verbis motum ad locum ſignificantibus, vt ap. Eurip. Phoen. 831. λέχος ἦλθεν, vid. ibi Porſon. Infra v. 768. ἥξει σκέπας. μολὼν, noſtri, vti alias, μολῶν. ξυμβουλίαν, Vit. 1. et Ciz. ξυμβελλίαν, poſito tamen ου ſuper ε, quaſi ξυμβουλλίαν rectum ſit; et ου tenuis eſt, forteque ab alia manu. *Thryll.*

V. 480. αὐτόδαιτος) h. l. i. q. σύνδειπνος, συμβιωτής.

V. 482. πρόσθε) Vit. 3. πρόσθεν, vt Baroc. eadem tamen manu deleto ν, recte. πρόσθε μήνης, cf. Heyne de Arcadibus luna antiquioribus in Opuſc. Acad. Vol. II. p. 332. et nott. ad ſchol.

V. 483. σποδῷ) Sic Vit. 1. et Ciz. ſed Vit. 3. σπεδῷ,

pro σποδῷ Vat. 117. 916. 972. 1306. 1307. Pal. 40. 142. Caſ. membr. Seld. aliique. σπλεδῷ Alex. Barb. Caſ. chart. Pal. 139. Baroc. σπληδῶν Vat. 1421. σπληδνῷ Vat. 915. σπηδοῖ alii. τὸ πυρὸς non agnoſcit Pal. 139. V. 484. χαλκωρυχῆσαι alii. μεταλεύων Seld. γνάθος pro γνύθος Vat. 1421. et Pal. 158. V. 486. φίτην Baroc. Οἰτταῖος Vat. 1471. Pal. 139. et Baroc. Οἰσαῖος Alex. στόναξ Seld. V. 487. ἐν τόρμαισι pro ἐν τόμαισι tuentur Vat. 972. 1421. Barb. aliique ἐν τομαῖσι, aliique ἐντόμαισι. τόρκεσι Caſ. chart. θρυλλήξας Alex. Caſ. chart. Barb. et Baroc. θρυλίξας Seld. V. 489. χίλευς Vat. 916. χειλεὺς oxyt. alii. δεπατραίων Baroc. δεπαστρέων Vat. 1307.

ſuppoſito σποδῷ, et Vit. 2. σπλεδῷ, forſ. σπληδῷ, vitio ſcribae, ex male intellecta voce dictantis, vt σποδῷ ſit gloſſa. Nicand. Theriac. v. 763. ἢ καὶ ἀπὸ σπληδοῖο φαείνεται. Ibi ſchol. ἀπὸ σπληδοῖο· ἤγουν ἀπὸ σποδοῦ. *Thryllit.* Heſych. et inde Phavor. σπληδώ· σποδὸς, λεπτὴ κόνις. Legendum videtur σπληδῷ, vt iam habet ed. Baſil. 1546, nam σποδῷ videtur eſſe interpretamentum τοῦ· σπληδῷ, et ſchol. min. Vit. 2. explicat per: σποδῷ, ergo haud dubie legit σπληδῷ.

V. 484. καὶ τὸν) Niſi metrum rueret, legi poſſet καὶ τὴν, nam βῶλος pr. eſt Generis Feminini, vt infra v. 1380. vere eſt, cff. tamen Thom. Mag. Moeris, et Bergler. ad Alciphron. III, 34.

V. 485. γνύθος) Sic Vitt. 2 et 3. verum Ciz. γνάθος: Vit. 1. γνύθος, ſuperſcripto α. cf. Heſych. γνάθοι. Thryllit. addit: an alii legerunt γάθος pro βάθος? Schol. interlin. habet βάθος.

V. 486. φίτυν) Ciz. et Vitt. 2 et 3. φίτην, vt v. 462. Οἰταῖος, Vit. 3. vt Baroc. οἰσταῖος.

V. 487. θρυλλίξας) Sic noſtri praeter Vit. 3. θρυλλήξας, vt Baroc.

V. 489. χείλευς) Ita quoque noſtri, excepto Vit. 1. χείλευς ſuperſcripto ους, ſine vlla neceſſitate, nam ſupra v. 384. quoque καρηβαρεῦντας, vbi Palat. quoque καρηβαροῦντας. Prouerbium hoc Latini ſic reddunt: Inter os et offam multa interuenire poſſe, Gell. Noctt. Att. XIII, 17. vid. ibi interpretes.

V. 490. μέσον Pal. 142. aliique. μέσσῳ Vat. 916. μοίρᾳ paroxyt. Vat. 117. παμμήστωρ Caſ. chart. Potter. aliique. V. 492. στέρθυξ Vat. 915. et Pal. 139. στρόθυγξ Caſ. membr. στρόθιξ Seld. κτανόντ' Vat. 915. 1307. 1421. 1471. Pal. 139. 158. Alex. Caſ. membr. Barb. Baroc. aliique. ἠμύκετο Vat. 1421. V. 493. σφύρον alii. σκυρὸν Pal. 158. V. 495. τὸν

V. 490. παμμήτωρ, noſtris conſentientibus, et Cod. vtroque Potteri.

V. 491. ὁ δ') Vit. 1. vt fere ſemper, ὅ δ'. φαληριῶν non tam *candicans*, quam *ſpumans*, vt Hom. Il. ν, 799. κύματα φαληριόωντα, *fluctus ſpumantes*, cf. ibi Heyne. λύθρῳ, cff. Zonar. et Phauor. ad h. v.

V. 492. Στόρθυγξ) Schol. min. ὀδοὺς; pars pro toto, *rictus dentatus*, vel, vt Phaedr. 1, 21, *aprum fulmineis dentibus* exhibet, *aper rictu ſpumanti*, et δεδουπὼς, *grunnienti*, ſchol. min. bene ἤχῳ φερόμενος. κτανοῦντ', noſtri omnes, adeo in ſcholiis, κτανόντ'.

V. 493. ὀρχηστοῦ) Dic. Ancaeus ſaltu euitaturus ictum apri, quem vero euitare non poterat, ἀφύκτως. Hinc quoque accidebat, vt aper plantam pedis ſaltu ſublati feriret. Interim tamen, quum poeta τῷ σφυρὸν addat ἄκρον, et ſcholiaſtae σφυρὸν interpretentur ἀστράγαλον, quod vertebram ſignificat quamcunque, ab ἀστραγαλεῖν, *torquere*, vid. Meurſ. ad Heſych. p. 128, ab ingenio Lycophronis noſtri non plane aberrare eum exiſtimemus, qui σφυρὸν non tantum de parte pedis infima, ſed de toto velit interpretari pede, vt adeo ſuprema pedis pars, quae v. 487. βουβῶνος τόρμη nominatur, intelligi queat. Quibus ſumtis, ea, quae ſibi videntur repugnare, et quae Meurſ. et Reichard. conciliare ſtuduerunt, facile componuntur. cff. de hoc voc. Steph. Theſ. qui id ab Oppiano de pede integro vſurpatum eſſe tradit, ideoque interpretationem noſtram firmat, et Heinrich ad Muſaeum v. 45, qui de quacunque extremitate ſenſu tropico dici oſtendit. Attamen ſi quis ſit, cui arrideat interpretatio Reichardi, ἄκρον σφυρὸν, vt χεὶρ ἄκρα eſt ipſa manus, et ποῦς ἄκρος ipſe pes, explicet per me de planta ipſa.

V. 495. τοῦ ποτ') Noſtri τὸν ποτ' cum ſcholiis, non apte. Facile τοῦ et τὸν confunduntur.

pro τοῦ Vat. 916. Pal. 158. Alex. Baroc. Tzetzes aliique. V. 496. λαθραιὸν Vat. 1471. Ἰδαία Caſ. membr. aliique Ἰδέα Vat. 915 πόρι Vat. 915. Pal. 142 et alii. V 497. ἵζουσ' pro ἢ ζῶσ' legendum putauit Auratus. ἵζεται Vat. 915. καταιβάτης Vat. 916. 972. V. 498. εκτακεῖσα repoſui pro ἐντακεῖσα ex Vat. 916. 1306. 1307. Alex. Seld. et aliis. V. 499. ἀγρεύσοντα κρηττόνης Seld. ἀγρώσοντα Vat. 117. κρητώνης Caſ. chart. V. 501. ὅτ' ἂν Vat. 117. 9 5. et Seld εἰς pro ἐς Pal. 158. et Caſ. membr. αἰχμάλωτον Pal. 142. χάρας pro χέρας Vat. 1 7 . et Pal. 139. V. 502. γνόφῳ Vat. 1471. Pal. 139. Alex. Caſ. chart. aliique. V. 503. βάλλῃ Vat. 972. et Seld. μόνον Caſ. chart. V. 504. ἀμφίρεισαν Vat. 1471. ἀμφείρησαν Pal. 139. ἀφήρεισαν Seld. V. 505. θριά-

V. 496. πόῤῥις) Sic quoque noſtri cum Pottero, non bene, vt e ſcholiis Tzetzae patet. Lycophron metri cauſa πόρις legiſſe videtur, vti quoque Eurip. Bacch. 736, vid. ibi interpretes.

V. 497. ζῶσα) quia ſemetipſa de rupe praecipitauerat. Lectio ergo non eſt ſollicitanda.

V. 498. ἐκτακεῖσα pro ἐντακεῖσα, noſtri concinunt omnes.

V. 499. κρηστώνης) Noſtri praeter Vit. 2. κρηστόνης, non bene, cff. Duker. et Gottleb. ad Thucyd. I, 99. et Stephan. ad h. v.

V. 501. ἐς χέρας) Ciz, et Vit. 1. εἰς χέρας, Vit. 3. mendoſe ἐσχάρας, ad marginem eadem manu ἐς χέρας.

V. 502. δνόφῳ) Ita Vit. 2. ſed Vit. 3. γνόφῳ, vt Potter. vterque, quod idem eſt ac δνόφῳ, cf. interptt. ad Heſych. κνοφέη, et Schol. Aeſchyli Prom. 570. Ciz. et Vit. 1. perperam δόφνῳ. Recte Meurſius δνόφῳ interpretatur κρύφα. Sic Latini: *in tenebris iacere*, h. e. *ignotum eſſe*.

V. 504. ἀμφήρεισαν) i. q. ſimplex ἐρείδειν; in Eurip. Androm. 845. ἐρείδειν πληγήν: niſi quis malit premere vim τοῦ ἀμφὶ, vt ſit, *cingere collum*. Steph. Theſ. et Schneideri Lex. ignorant ἀμφερείδειν.

V. 505. θυάδος) Schol. min. πόρνης. Supra v. 143. etiam Helenam ſic nominarat, vbi

δος Vat. 117. et Caſ. membr. V. 506. ὃν ὧν Vat. 915. ἐντετριμμένος idem. V. 507. κόρσιν Pal. 158. aliique. V. 508. θριππόβρωτος Vat. 1471. Pal. 139. Barb. et Baroc. V. 509. σφαγεὶς Vat. 1471. et vid. Pott. Infra v. 771 et 1393. βασσάρα.

V. 506. στρόβιλος) Vit. 3. cum ſchol. interl. στρόβηλος, recte. Zonaras στρόβηλος· ἡ νῆσος, quam vero Suid. ad h. v. quoque στρόβιλος ſcribit. Ἐντετμημένος, Ciz. et Vit. 1. ἐκτετμ. lectio nulli alii propria Codici, neque omnino mala.

V. 507. κόρσην) Sic Vitt. 2 et 3. verum Vit. 1. et Ciz. κόρσιν, vitioſe, nam v. 711. κόρση cum reliquis. ῥῦμα, cf. Barneſ. ad Eurip. Heracl. 261.

V. 508. θριπόβρωτος) In ſchol. Vitt. 1 et 2. et Ciz. θριπόβρωτα, inepte. ἄψαυστος, Vitt. 2 et 3. vt Baroc. ἄψαυστα, vt referatur ad ἄλλα, quam lectionem, haud dubie ex interpretamento ortam, Sebaſtian. in Codd. ſuis non videtur inueniſſe. Ἄψαυστος quidem metri cauſa non mouendum, ſenſu tamen traiiciendum eſt ad τὰ ἄλλα δόμων, h. e. *reliquas aedes intactas ſigillum*, vel, quod idem eſt, *ſigillum intactum reliquas aedes ſeruabit*, h. e. reliquas Dioſcuri non tangent, vel infeſtabunt aedes. τὰ ἄλλα δόμων pro τοὺς ἄλλους δόμους, cf. Doruille ad Charit. p. 281. ed. Lipſ. Sic Plutarch. Camill. 1. κατὰ τοῦτο καιροῦ. Liv. X, 24. *id aetatis*, cf. Drakenb. *Impiger fluminum* Flor. III, 2, 4. cf. Ruhnken. ad Vell. Paterc. II, 80. p. 337. Quod ſi minus placeat, τὰ ἄλλα δόμων licet explicare: *reliqua quae aedes continent bona*. Forte etiam δόμων iungi poteſt cum σφραγίς. Verum quum vix credi poſſit, aedes ipſas ſigillo fuiſſe obſignatas, δόμος etiam de arculis, cellis et aliis thecis promtuariis, quae in quacunque domo olim firmabantur ſigillo, intelligi poteſt. En! Euripid. in Alceſt. 158. recondit veſtes in cedrinis arculis, κεδρίνοις δόμοις. Dioſcuri ergo Lycophroni modo Aethram captiuam Athenis abduxiſſe, a reliquis vero Athenienſibus eorumque opibus plane abſtinuiſſe dicuntur. At vero ſi hoc cuipiam minus probetur, δόμους explicet gynaecea, quae quoque ſigillis obſignata fuiſſe docuit Kirchman. de annulis, c. 10. p. 84. Quae vero cum ita ſint, Dioſcuri Aethram ſolam, non vero alias virgines abſtraxiſſe ſecum tra-

Alex. V. 510. κλίμακος Pal. 139. V. 512. οὖς μήτ', ὦ ζεῦ πάτερ Vat. 916. πάτερ pro σῶτερ legunt etiam Vat. 1306. 1471. Pal. 139. 158. Alex. Barb. et Caſ. chart. V. 513. στείλαις pro στείλας tuentur Vat. 972. 1306. Barb. aliique. δυσαρπάγῳ Vat. 117. 915. 1307. Pal. 40. 142. Alex. et alii. κρεκαὶ Pal. 158. V. 514. μὴ δὲ Vat. 117. 1471. omnes Pal. Caſ. membr. et vterque Pott. V. 515. πρυμνῆς Pal.

duntur. Adiecit h. l. Thryllit.: De hoc ritu ſigillo obſignandi ſcrinia vid. poſt Meurſ. Gilb. Gaulmin. ad Pſellum, animaduerſ. XLIX. cff. quoque, quae de hoc more antiquorum dicta ſunt in Wielandii Mercurio teuton. 1802, 1, p. 21 — 38. et interptt. ad Horat. Epp. I, 20, 3.

V. 510. πρὸς — κλίμακας) vel, vt aſcenderent in coelum, vel ad altum templum, ἱερὸν, coeli, vt pars intelligatur pro toto, vt ap. Eurip. Iphig. in Taur. 1462. σεμναὶ κλίμακες θεᾶς, *templum* Dianae.

V. 512. σῶτερ) Ciz. et Vitt. omnes πάτερ. „In Cod. Vit. 3. Eraſm. Schmidius (qui hunc Codicem, olim Palatinum, verſauit) induxit τὸ πάτερ, et ſuperſcripſit σῶτερ. Eſt enim contra metrum: librarius ſcripſit πτρ, h. e. πάτερ, pro σῖρ, id eſt σῶτερ." *Thryllit.*

V. 513. στείλαις) Ita etiam Vitt. 2 et 3. verum Ciz. et Vit. 1. στείλας, male, ob μήποτε. Δισαρπάγῳ, Vit. 3. Canter. et Potter. δυσαρπάγῳ, verum Bar. Ciz. et Vitt. 1 et 2. vt Sebaſt. recte quidem, vt Thryllit. addit, quia Helena videtur et a Theſeo primum, et a Paride poſtea rapta; atque ſic quoque ſcholia.

V. 514. μηδὲ) Ciz. et Vitt. 1 et 3. μὴ δὲ, rectius, nam eſt formula precantis, vt antea μήποτ'. Cod. Vit. 2. vero μηδὲ, quod notabile, auctore Thryllitzſchio, quia alias ſemper fere μὴ δὲ, vt v. 517. Heyne quidem ad Hom. Il. κ, 69. obſeruat, nil intereſſe, vtrum μὴ δὲ, an μηδὲ ſcribatur; verum aliquid intereſſe docuit nuper Schaefer. in Append. ad Baſt. Ep. Crit. p. 29. Ὁπλίσαντες ὁλκάδας. Vit. 3. perperam: ὁπλ. ὀλκάδας.

V. 515. ἀπ' ἄκρας) Ciz. et Vit. 1. ἐπ' ἄκρας, minus bene, niſi ea malis iungere cum: ῥίψειαν πόδα, ita vt ſenſus exeat hic: *O ſi nunquam pedem intuliſſent in navem*, εἰς ἐκβατ. βεβρυκὼς, vt

139. ϱύμνης Pal. 158 λαιψηϱὸν pro αἰψηϱὸν ex Vat. 1471. Caſ. chart. Baroc. aliisque. V. 516. ἐκβατηϱίαν omnes Codd. ſi excipias Pal. 158. Barb. et Caſanatenſes. V. 517. μὴ δ', vt ſupra in μηδέ. καϱτεϱώτατοι alii. καϱτεϱώτατος Vat. 1306. V. 518. ἀμί-

eſcenderent in terram Bebrycum, nam ἐκβατ Scholiaſtae dicunt eſſe ἔκβασιν. Breuitati Lycophronis haec interpretatio non plane aduerſatur. Verum ſi ea non omnibus ſe probet, per me verba πϱύμνης ἐπ' ἄκϱας explicent abſolute ἐπὶ νηῶν, cui explicationi adeo fauet Tzetzes Grammaticus his verbis: μὴ δ' ἐπὶ νηῶν ἔλθοιεν, quod ſcholion a reliquis omiſſum magno contextus damno addunt Vit. 1. et Ciz. cff. ſcholia. λαιψηϱὸν, Vit. 1. et Ciz. cum Reichardo rectius metri cauſa αἰψηϱὸν, vel ab αἶψα, vel, vti Grammatici docent, e. g. Filch. in Animadu. ad Welleri Grammat. Spec. 1. p. 180, quia poetae ſaepe ab initio τὸ λ extrudentes αἰψηϱὸς pro λαιψηϱὸς dicere ſolent. Cf. quoque Heyne ad Hom. Il. τ, 276, vbi idem occurrit verbum. γυμνὸν πόδα, *pedem expeditum, ocreis non indutum*, et ideo αἰψηϱὸν, vel ſenſu referendum ad ἐκβατ. βεβϱύκων, *ad littus, nullis praeſidiis inſtructum*, vt ap. Horat. III, 27, 51.

Vtinam inter errem
Nuda leones.

V. 516. εἰς Βεβϱύκων) Alii: ὡς εἰς Βεβϱύκων. *Potter.* ἐκβακτηϱίαν, ita quoque Vit. 1. et Ciz. ſed Vitt. 2 et 3. ἐκβατηϱίαν cum Pottero et Reichardo, qui hic et aliis quoque in locis disceſſit a Cantero, recte. Iam Reineſius in exemplari ſuo obelo expunxit τὸ κ, nam ἐκβακτηϱίαν caret omni ſenſu. Reichardus in Indice cum ſchol. interl. qui ἔκβασιν, αἰγιαλὸν explicant, hoc voc. annumerat Subſtantiuis; quod vero Lexica ignorant Subſtantiuum. Videtur eſſe Adiectiuum, ab ἐκβατήϱιος, et intelligitur γῆ, *littus, in quod fit eſcenſus*: opponitur τῷ ϱαχία ἀνέκβατος v. 379. niſi malis credere, Subſtant. ἐκβατηϱία eſſe formatum, vt ἐκβακτηϱία ab ἐκβακτήϱιος. Hic verſus in Seld. ſequenti poſtponitur. *Potter.*

V. 517. μηδ') Ciz. et Vitt. 1 et 3. μὴ δ', vt v. 514. Vit. 2. μή δ', non bene, vid. v. 298. μηδ', ſcl. ϱίψειαν πόδα.

V. 518. ἐφίλατο) Syllaba φι producitur, vt ap. Hom. Il. ε, 61, vid. ibi Heyne, a φίλομαι, φίλημι, nam prima ſyllaba τοῦ φιλέω corripitur. Forma autem ἐφίλατο

-κτους Vat. 1307. V. 519. Ἐννυὼ Caſ. chart. et Baroc. Ἐννύω Pal. 158. V. 520. λωγγάτις Pal. 158. λογχάτις alii. Ὁμολοῖς alii. ὁμωλοῖς Vat. 916. V. 521. χειρόνακτες Vat. 915. V. 523. τυράννῳ Pal. 158. pro κοιράνῳ. ψευμώμετῃ Vat. 916. V. 525 στέξαι Canter. ῥαιστιρίαν Seld. 526. καὶ πέρσαι πρὸ πύργων Vat. 916. πύργον Pal. 158. V. 527. ἐχώριον Caſ. membr. μόχλον Caſ. chart. V. 528. εὐστόλῳ pro

videtur eſſe epica, nam ſaepe Lycophron ad dialectum epicam aberrat, vt v. 489. χείλευς, v. 584. καρηβαρεῦντας, et hoc ipſo verſu τοὺς pro οὓς, et v. 521. τὰ pro ἃ, et al. locc.

V. 519. τριγένητος) Vit. 1. et Ciz. cum Reichardo τριγέννητος, bene.

V. 520. λογγάτις) Ita Vit. 1 et 3. Ciz. λωγγάτις. Vit. 2. λογάτις.

V. 521. χειρώνακτες) Pollux Onom. II, 151. χειροποίητοι.

V. 523. ἐλατύπησαν) muri, quos e lapidibus Apollo ſcilicet et Neptunus exſtruxere. κοιράνῳ, ſic Vitt. 2 et 3. Ciz. et Vit. 1. τυράννῳ cum ſcholiis, contra metri leges. Gloſſam redolet haec lectio.

V. 525. στέρξαι) Sic noſtri omnes, nec, vt iam Pott. vidit, opus eſt medicina Canteri, qui praefert στέξαι, nam στέργειν eſt: *perferre, ſuſtinere*, quam vim Schneideri Lex. huic voc. nondum tribuit, vt iam oſtendit Potterus citato Sophocl. Oed. Tyr. 11. vbi vero interpretes voc. στέργειν in alium trahunt ſenſum, cf. Bothe. Exempla autem proſtant huius poteſtatis ap. Orph. Argon. v. 774. vid. ibi Herman. Eurip. Phoeniſſ. 1679. κακὰ στέρξω, cff. Valken. ad h. l. Locella ad Xenoph. Epheſ. p. 184. et Tittman. ad Zonar. στέργει. Plutarch. in Alex. 49 coniungit adeo ἀνέχεσθαι et στέργειν.

V. 526. πρὸ πύργων) Ciz. et Vit. 1. πρὸς πύργον, perperam.

V. 527. μοχλὸν) Vit. 2 et 3. μόχλον.

V. 528. τὸν πρῶτον) Intelligi ſane poteſt Proteſilaus, nam primus erat, qui vellet irruere in Troianos, verum an Hector eum occiderit, non conſtat, nam Tzetz. in Antihom. v. 232. dubius, quemnam occiſorem Proteſilai ederet, Euphorbum, Achatem vel Hectorem fuiſſe fingit. Schol. Hom. Il. β. 700. addit his

εὐστόχῳ Caſ. chart. quin amplius exponitur ab eadem manu, εὐκόσμῳ. V. 529. ποινίων alii, auctore Tzetza. V. 530. καινίσει omnes Cdd. ſi excipias Vat. 915 et Barb. 531. Pro δικὼν, δίχον Pal. 158. δίκην Seld. V. 532. τεύχῃ Seld. V. 533. Δολόγκρων

tribus ; quartum Aeneam. Quint. Smyrn. 1, 814. Demetr. Scepſius, vt tradit Tzetz. in ſchol. et Hygin. Fab. 103. Proteſilaum ab Hectore eſſe interfectum narrant. Sed Homer. qui l. l. τόνδ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ habet, nil dat certi, et verba φαίδιμος ἕκτωρ ſunt ex interpretatione Demetrii Scepſii. Praeterea Iacobs ad Tzetz. Antihom. l. l. oſtendit, Hectorem neque fuiſſe, neque potuiſſe eſſe Proteſilai interfectorem, quum Hom. Il. ο. 719. ſqq. narret, eum, cum Graecorum naves in littore ancoras iecisſent, a ſuis prohibitum eſſe, quominus illis obuiam rueret. Lycophron noſter cum Homero conſentiens, Hectorem, inquit, non occidiſſe, ſed voluiſſe occidere, μαιμῶντα τύψαι Proteſilaum, et primum fuiſſe, qui vellet δόρυ κινεῖν vel καινίζειν contra eum.

V. 529. ποιμνίων) Tzetzes in scholiis tradit, alios legiſſe ποινίων, interpretaturque hanc lectionem. Bene ſane conuenit ποινίων voc. ἀλάστορα, h. e. Proteſilaum, non vero Hectorem, vti Tzetzes opinatur, ita vt ποινίων ἀλάστ. idem ſit, qui ποινήτωρ: verbum vero ποινίων pro ποινῆς eſt ſuſpectum, aliisque incognitum.

V. 530. κινήσει) Sic quoque Ciz. et Vit. 1. reliqui vero cum Pottero, vt puto, rectius καινίσει, *auſpicabitur haſtam*, h. e. *primus erit, in quem haſtam velit mittere.* Schol. interl. ἐγκαινίσει, ἀνανεάσει, ſtat quoque pro καινίσει. Nec πρῶτα impedit, quominus repudies eam lectionem, quam ſcriptores vtriusque linguae veteres frequentent eiusmodi Pleonaſmos. Sebaſt. hic κινήσει, ſed in Indice pro inconſtantia ſua καινίσει.

V. 531. δικὼν) Ciz. vt Palat. δίχον, male.

V. 532. ἄριστος) Hom. Il. β. v. 706. μεγάθυμος, et 708. Ἥρως ἀρήϊος.

V. 533. Δολόγχων) Noſtri omnes δολόγκων, vt Herodot. VI, 34. et Stephan. ad v. Latinis dicc. Dolonci et Doloncae, Plin. IV, 11. Phauor. ad v. δολόγχοι, vt Sebaſt. εὐπρεπὴς, ſenſu ma-

Caſ. chart. εὐπρεπεῖς Seld. κεκμηκότα Vat. 916. V. 534. ἡ Μαζουσία alii, teſte ſcholiaſta. Μαζουσίας Pal. 158. κέρας pro κέρως ex Vat. 1307. aliisque. V. 535. παρελπίδα Seld. V. 536. πνευμένης Pal. 153. Δρύμιος Pal. 142. aliique. V. 537. προμα-

gis ad τάφους, quam ad ἀκτὴ videtur pertinere.

V. 534. μαζουσία προὔχουσα) Sic quoque Vitt. 1. et 2. ſed Ciz. et Vit. 1. cum ſcholiis Tzetzae μαζουσίας προὔχουσα, rectius putat Thryllit. et laudat Stephani Paralipom. Grammat. p. 86. Quis vero credat, Tzetzam tam ſtultum fuiſſe, vt cum Sebaſtiano et ſcholiis ſuis corruptis legeret in textu ἡ μαζουσία, quod metro plane aduerſatur. Fac, ſcripſiſſe adeo Tzetzam ἡ μαζουσία in ſcholiis, nihil tamen videtur voluiſſe ſignificare, niſi quod μαζουσία ſit nomen proprium. Scholia vero Vit. 1. et Ciz. integra non habent ἡ μαζουσία, ſed: οἱ μὲν ἄλλοι μαζουσίας λέγουσι μετὰ τοῦ σ, quae eſt lectio veriſſima. Thryllit. addit: „Non puto, quemquam tam ignarum metri fuiſſe, vt ἡ μαζουσία legeret. Deinde etſi ἡ μαζουσία quis legeret, vnde probaretur, tum debere notare ἀκρωτήριον, ſed opinor, qui ita commentabatur, μαζουσίας προὔχουσα coniunxit. Nil verius.“ Caeterum μαζουσία eſt, quam Ptolem. III, 12. μαστουσίαν, Pomp. Mel. II, 2, 7. Maſtuſiam, cf. Tzſchucke ad h. l. et Plin. IV, 11. Maſtuſiam, promontorium Cherroneſi, κέρως χερσαίου, nominant, ita vt μαζουσία a μαζὸς, μαστουσία vero a μαστὸς deriuetur. Tzetzes ipſe videtur legiſſe μαστουσία, quia per μαστοειδὴς, non vero per μαζοειδὴς explicat, ſiue, vt ſchol. interl. Vit. 3. μαστῷ ὅμοιον. Conferri hic quoque poſſunt, quae Pind. Pyth. IV, 14. de Cyrene habet:

πόλις ἐν ἀργινόεντι μαστῷ.

Pomp Mel. ibi *oſſa Proteſilai conſecrata delubro*, Plinius vero: *turrim et delubrum Proteſilai ibi fuiſſe* tradit. κέρας, noſtri cum Canter. et Potter. κέρως. Pomp. Mel. l. l. *frons*, Ptolem. l. l. ἄκρα.

V. 535 γάρ τις) Sic etiam Vit. 2, ſed Vitt. 1 et 3. et Ciz. cum Reichardo γάρ τις.

V. 536. πρευμενὴς) Ciz. corrupte πνευμενής.

ϑεὺς alii. Αἴϑωψ Vat. 915. Pal. 40. 139. Αἴϑυοψ Pal. 158. Αἰϑύοψ Vat. 117. V. 538. ὅτ' ἂν Vat. 117. 915. V. 539. σίννιν Vat. 177. 1307. Caſ. membr. aliique. σίνιν Pal. 40. aliique. σίτιν Vat. 916. καταρακτῆρα Pal. 139. 142. Alex. Caſ. chart. et Baroc. καταῤῥατῆρα alii. V. 540. κἀπόϑετα Vat. 916. 1306. et Caſ. membr. κἀπόϑεστα Vat. 117. 1307. Pal. 40. 142. 158 aliique. V. 541. ϑαλασσίοις Vat. 117. 915. 1307. Pal. 139 et alii. ϑαλαττίοις Seld. ϑαλυσίαις alii. V. 542. μειλίξωσιν pro μειλίσσωσι repoſui ex Vat. 972 et 1307. V. 543. μέσαις pro

V. 538. Hunc verſ. excipit in C. Ciz. mox v. 543. ϑήσει βαρὺν — tunc demum ſequitur v. 539. Vit. 1. addit v. 538 α et 543 β, quam notam putat Thryllit. conſtructionis, videtur vero fuiſſe nota transpoſitionis. Ὀρϑάγην. Ciz. et Vit. 1. ὀρϑαγήν.

V. 539. σίντην) Ciz. et Vit. 1. σίννιν, in ſcholiis vero σίνιν, quod rectum, vid. Callimach. Hym. in Apoll. v. 92. *Thryll.* Cf. tamen Tittman. ad Zonar. σίννις, et Bern. Martini Varr. Lectt. pag. 100. καταῤῥακτῆρα, Vit. 3. καταρακτῆρα, non bene.

V. 540. κἀπόϑητα, conſentiente Vit. 3. verum Ciz. et Vit. 1. κἀπόϑεστα cum Cantero. Vit. 2. legit quidem in textu κἀπόϑητα, at in margine κἀπόϑεστα, *deteſtabilia, foeda.* Sic Heſychio ἐριννὺς dic. ἀπόϑεστος, et Homero Odyſſ. ρ. 296. ἀπόϑεστος *homo abiectus.*

V. 541. ϑαλυσίοις) Sic noſtri Codd. recte, quod vel inſcriptio VII. Idyll. Theocritei docet. *Thryll.*

V. 542. μειλίξωσιν) Noſtri, vt Canter. et Potter. μειλίσσωσιν, quod vero τῷ· δέξωνται non bene reſpondet. Ἀστεργῆ, *inſeſtum*, vt Sophocl. Ai. 775. vbi ſchol. ἀμάλακτον, ἀδιάϑετον (forte ἀδιάτρεπτον). Tzetzes argutatur.

V. 543. μέσαις) Codd. noſtri omnes cum Cant. et Pottero μέσον, lectio exquiſita et hiſtoriae fabulari accommodata, quaſi εἰς τὸ μέσον αὐτῶν, *inter ipſos*, quam elegantiam qui non caperent, μέσον corrumpentes ſcribendum eſſe putarunt μέσαις. Schol. interl. μεταξύ.

μέσον ex Caſ. membr. et Seld. μέοις pro μέσον aut μέσαις Pal. 142. V. 545. βρίζουσι Etymol. κυκασμοῖσιν Seld. κεκισμοῖσιν Pal. 139. ὠκρυωμένοι reſcripſi pro ὠκριωμένοι ex Alex. Caſ. membr. et Baroc V. 546 αὖτις Vat. 1307. Pal. 142. 158 et Seld. ἐναιχμάσσουσι Vat. 915. 916. et 1306. ἐν αἰχμάζουσιν Pal. 158. V. 547. χραισμᾶσαι Pal. 158. γάμοις Pal. 158. γάμος Seld. V. 549. ἀλφῆς τινὸς ἀέδνου

V. 545. ὠκρυωμένοι) Ita et Vit. 3. ſed Ciz. et Vitt. 1. 2. ὠκριωμένοι, rectius, quam lectionem a Sebaſt. mutatam olim omnes tuebantur editiones. Hom. Odyſſ. σ. 33. ὀκριόωντο. cf. Apollonii Lex. ad h. v. qui explicat: ἐμαρτύροντο (ἐβαρύνοντο Villoiſ.) ἐτραχύνοντο κατὰ τὴν ψυχήν. Κηκασμοῖσιν Vit. 3. ita, vt habeat ι ſuper η. cf. infra v. 692.

V. 546. αὖθις) Conſenſu Vitt. 2 et 3. ſed Vit. 1 et Ciz. αὖτις. Saepe ſunt confuſa. Vtrumque hic locum habere poteſt. Ἐναιχμάσουσιν, ita Vit. 1 et 2. verum Vit. 3. ſeiunctim ἐν αἰχμάσουσιν. Ciz. ἐν αἰχμάζουσιν per Tmeſin, vt fortaſſis coniungatur ἐν cum γάμοις, nam ſic legunt verſ. ſeq. non γάμους. Scholia habent: εἰς τοὺς γάμους. Nihil tamen videtur mutandum, nam χραισμῆσαι γάμους ἀνεψιαῖς eſt: *arcere, propulſare a conſobrinis nuptias* h. e. connubium cum Dioſcuris, rapientibus ſponſas ipſorum in ipſis nuptiis, cf. Schol. ad Pind. Nem. X, 112. Sic Hom. Il. λ, 120. τοῖς ὄλεθρον χραισμῆσαι.

V. 548. ἅρπαγάς τε Vitt. 2 et 3. ſed Vit. 1. et Ciz. ἅρπαγας τέ.

V. 549. δίκην) Male interpretes: *poenam*, quum, vti conſtat, δίκην, ſi cum Genitiuo conſtruitur, ſit: *cauſa, propter.* Deinde ἄλφη l. ἀλφή proprie neque connubium eſt, neque raptus, ſed h. l. vt v. 1394. *quaeſtus*, noſtrorum: *ein Fund*, vt ἀλφεῖν *inuenire*, ὠνή, cf. Heſych. res, quam quaeſierant, ſibi arte vel vi parauerant, atque hoc pro ipſis filiabus Leucippi, Ilaria et Phoebe, vt v. 386 τέχνη ἄγρυπνος, pro *face ipſa fallaci.* Quae vero ἀλφή, h. e. Ilaria et Phoebe, dic. ἀέδνωτος, quae ipſis non erant deſponſatae, quia ſponſi patribus ſponſarum, ipſisque ſponſabus munera praebebant Hinc etiam κόρη ἀέδνωτος nominatur non-

δίκην Seld. ἀλφῆες Vat. 916. V. 550. κνηκείων pro κνηκείου ex omnibus prorsus MSS. V. 551. ῥιφέντα pro ῥιφθέντα ex cunctis plane Codd. si excipias Pal. 40. ἀετνῶν pro αἰετῶν Vat. 916. V. 552. θαμβητικὰ Vat. 1471. Φηραίης Seld. Φηραίους Pal. 158. κλύειν pro κλύει ex omnibus libris. V. 553. κρανείᾳ pro κρανείῳ ex cunctis MSS. Seld. tamen habet κρανίῳ. V. 555. συμβάλλοντα Cas. membr. Φυλόπιν Pal. 158. V. 558. ἐκκορύψεται Vat. 915. Pal. 40. 158.

dum nupta, nulli adhuc desponsata, cf. quoque Theocrit. XXII, 137 sqq.

V. 550. κνηκείων) Pott. κνηκείου. πόρος h. l. *fluvius*, vt ap. Eurip. Phoen. 737. coll. 832. Aeschyl. Pers. 365. Sophocl. Ai. 411. Hesych. πόροι· ποταμοί. Infra v. 1085. *mare*. Aeschyl. Pers. 451. ἐνάλιοι πόροι.

V. 551. ῥιφέντα) vt nostri. Potter. ῥιφθέντα, forte rectius, nam Tragici, quos Lycophr. imitatur, Aoristum primum praeferre solent, cf. Porson ad Eurip. Hec. 339 et Herman. ad v. 333. pag. 107.

V. 552. Φηραίοις) Ciz. vt Pal. Φηραίους, vt audiant Pheraei, non male.

V. 553. κρανείᾳ) Ita Vit. 1. et Ciz. etiam in scholiis, scl. λόγχῃ: reliqui κρανείῳ, scl. δόρατι. Centies ap. Lat. *cornus* pro hasta.

V. 554. κελαινῆς) Dic. quercus, quia occultabat Dioscuros.

V. 555. Φυλόπιν) cum Vitt. 2 et 3. at Ciz. et Vit. 1. Φυλόπην, perperam.

V. 556. σιγύμνῳ, ἢ σιγύννῳ dicit Eustath. ad Hom. Il. ed. Bas. p. 288. et Polit. T. II. p. 829. Apoll. Rh. II, 99. σίγυνος, cf. ibi Schol. Pind. Nem. X, 130.

ἄκοντι θοῷ
Ἤλασε λυγκέος ἐν πλευραῖσι χαλκόν.

V. 557. τῷ δὲ δευτέραν) Ciz. et Vit. 1. in schol. τῷ δὲ δευτέρῳ, sed δευτέραν praeferendum, nam est i. q. δευτέρως, iterum.

V. 558. ἐγκορύψεται) Vit. 1. et Ciz. ἐκκορύψεται. γ et κ saepe sunt confusa.

V. 559. ἄγαλμα) h. e. στήλην. Hoc debet Lycophr. Pindaro Nem. X, 125, vbi v. Heyne et schol. Apollod. III, 11, 5. πέτρᾳ βληθεὶς ὑπ᾽ αὐτοῦ. Ἀμυκλαίων, Vit. 2. ἀμηκλαίων: Vit. 3. ἀμύκλέων, perperam, cf. Stephan. ad v. Schol. Pind. Nem. X, 118. ἀπὸ τοῦ τύμ-

V. 560. κεραύνιος Pal. 158. V. 562. Δελφούσιος Meursius. τιλφούσιος Canter. ex Pausania. V. 563. ἐπέμψατ' Vat. 915. χάρμασι Vat 1306. V. 565. ἀεὶ Vat. 117. aliique. V. 566. φιλαυτομαίμους alii. V. 567. ἀνάσσει Seld. pro εὐνάσει. V. 569. ἄπλαστον Caf.

βου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀφαρέως.

V. 560. χαλκός) sc. Pollucis, sed κερ. βολαὶ Iouis. Apollod. III, 11, 6. Ζεὺς Ἴδαν κεραυνοῖ. Pindar. Nem. X, 132. ζεὺς ἐπ' Ἴδᾳ πλᾶξε — κεραυνόν. Eurip. Tr. 92. quoque habet βολὰς κεραυνίους. Horat. III, 16, 11. ictum *fulmineum*, alii βέλη κεραυνοῦ, πυρὸς ἄστρων.

V. 562. σκιαστὴς) Hic est σκιάλλιος Macrobii Saturn. I, 17. (p. 394. ed. Zeun.) nam locus ibi non est sanus. *Thryllit.* τελφούσιος, sic nostri omnes h. l. et v. 1040., non τιλφούσιος, cf. Stephan. ad h. v. Facius ad Pauf. T. III. p. 103. Tzschucke ad Strab. IX. p. 410. et Tittman. ad Zonaram.

V. 563. χάρμαισι) Vit. 2. χάρμασι, lapsu librarii, in scholiis recte χάρμαισι.

V. 564. τοὺς δ') Nostri omnes τούς δ'. vid. ad v. 298.

V. 565. παρ' ἦμαρ, nostri etiam h. l. et v. 524 et 814. non autem ἧμαρ· recte, est enim, Thryllitzschio auctore, aeolicum pro ἡμέρα; Aeoles autem spiritum densum nesciunt. Αἰεὶ, Ciz. ἀεὶ, non male, nam primam syllabam esse communem, docent Pierson ad Moerin p. 231, et Porson ad Eurip. Hec. 1172. αἰεὶ, vel: *subinde*, *identidem*, Pind. Nem. X, 103. μεταμειβόμενοι ἐναλλὰξ, schol. ἐκ διαδοχῆς ἐναλλάσσοντες τὰς ἡμέρας, vel etiam, vt postea v. 666, de continuatione temporis, *vno tenore*, *alio*, *dies post alium*, *quotidie*, cf. Gottleber ad Platon. Menex. p. 31. Sic Xenoph. Cyrop. VIII, 1, 8. ἀεὶ τῇ ἡμέρᾳ, h. e. *singulis diebus.*

V. 566. ἀφθίτους τε) Sic etiam Vit. 2; at Ciz. et Vitt. 1. 3. cum Pottero cum accentu ἀφθίτους τὲ, cff. Addenda ad Porson. Eurip. Tragoed, ed. Lipf. 1807. p. 503. v. 95.

V. 569. ἄπλατον χειρὶ) Haec verba sunt iungenda: *nulla vi reprimendam*, *intractabilem*, vt seqq. οὐδὲ σχήσει etc. Ἄπλατον quidem habet Bar. sed isti secundae α emendator aliquis recentiori manu superposuit ε. *Potter.*

membr. et Seld. V. 570. ἄνις Barb. ἴνις Seld. V. 571. σχοίσει Vat. 1306. V. 573. δ' pro τ' ex Vat 117. 972. 1306. 1307. 1471. vtroque Caſ. et Potter. Alii autem neutrum agnoſcunt. V. 574. ἴσχων Vat. 916. κυνδίας Pal. 40. V. 575. Οἰνοποῦ Vat. 972 et Baroc. Οἰνώπου Alex et Caſ. chart. V. 576. ἕλκοντες Caſ. membr. aliique, Tzetza teſtante. ποτῶν Vat. 915. V. 578. μηλυφάτου Vat.

V. 570. ἴνις) Ita Vitt. Codd. ſed Ciz. vt Etymolog. et Zonaras, ἴνις.

V. 572. θεσφ. πεπεισ.) qui *oraculo moniti ſcirent*, ſe decimo demum anno Troiam eſſe expugnaturos.

V. 573. τροφήν δ', noſtri omnes cum Sebaſt. et edd. prior. non vero τραφήν τ', quod auctoritatem Canteri ſecutus iuſſit excudi Reichard. Ἀμεμφῆ, ἄμεμπτον, ἄφθονον, μέγαν. Aeſchyl. Perſ. 166. πλοῦτος ἀμεμφής: Heſych. ἀμέμφως· ἀφειδῶς: Xenoph. Sympoſ. II, 2. δεῖπνον ἄμεμπτον, coena lautiſſima, largiſſima. τριπτύχους, cf. de hoc voc. vti etiam de voc. δίπτυχος v. 239 et 554; quorum vocc. in Euripide vſum frequentem notauit Ariſtophanes, Valken. ad Eurip. Phoen. v. 1372 et 1629, vbi: *Frequentem*, inquit, *vocis vſum* (ſcl. pro *tribus* et *duobus*) *neque immerito reprehendens Ariſtophanes obſcura requirentem Lycophrona non deterruit, quin aliquoties in eundem ſenſum vocem adhiberet.*

V. 574. κυνθίαν ὅσοι, concinentibus Vitt. 2 et 3. ſed Ciz. et Vit. 1. ὅσοι σκυνθίαν, male. In ſcholiis κύνθος.

V. 575 ἠλάσκουσιν) ἠλάσκειν cum Accuſat. eſt h. l. *oberrare, hinc illinc inhabitare montem Cynthium.* Ἰνωποῦ, ita quoque Ciz. et Vit. 1. ſed Vitt. 2. 3. vti etiam in ſcholiis, οἰνωποῦ, vt olim ap. Strab. X, p. 485, cf. ibi Tzſchucke. Homer. Hym. in Apoll. 18. ἐπ' Ἰνωποῖο ῥεέθροις.

V. 577. προβλάστοι habet quidem Seld. ſed iſti β eadem, vt videtur, manu κ ſuperimpoſitum eſt. *Potter.*

V. 578. μυληφάτου χιλοῖο) Vit. 3. vt Baroc. perperam, μηλυφάτου χηλοῖο. Δαιδαλευτρίας, ſic Vitt. 2 et 3. at Ciz. et Vit. 1. δαιταλευτρίας, vt Pal. certe non male, nam vt δαιταλεὺς eſt *epulo*, qui cibos parat, ſic quoque

1471. Barb. Baroc. aliique. Χηλοῖο Baroc. aliique. δαιταλευτρίας Pal. 139. 158. et Alex. V. 579 ῥέξειν Vat. 1471. Pal. 139. 158. Caſ. membr. Barb. et Baroc. V. 580. οἰνοτρόπου Pal. 142. V. 581. ὀθνείαν alii. κακῶν pro κυνῶν Pal. 142. V. 582. ἀλθαίνουσαν Pal. 139. V. 583. ἐκ pro εἰς Caſ. chart. V. 584. Initialem coniunctionem καὶ non agnoſcunt Pal. 139. Caſ. chart. Barb. et Baroc. V. 585. ἐπὶ ῥοιζοῦσι Baroc. ἐπιρροιζοῦσι Vat. 915. 1471 Pal. 139. Caſ. chart. Barber. et alii. V. 586. κηφᾶς alii, aliique κηφὰς. V. 590. ἄτερος Seld. ἀπὸ Pal. 158.

δαιταλεύτρια dici poteſt ea, quae cibos parat. Vſurpat Lycophr. quoque δαιταλουργία v. 199. de eadem re. A Lexicis abeſt δαιταλεύτρια.

V. 579. ῥέξειν) Vit. 3. ῥέξειν.

V. 582. ἐλθοῦσαι ποτὲ) Vitt. 2 et 3. ἐλθοῦσαί ποτε.

V. 584. καὶ) Abeſt quoque a Vit. 3, vt a Baroc. quem ſeruiliter ſequitur, ſed, vt Thryllit. animadvertit, Eraſm. Schmidius manu ſua adſcripſit. χαλκείων. Parcis attribuit poeta στρόμβους aeneos ob fati firmitatem, vim et grauitatem. Sic canit Claudian. 33, 1, 51. *ſed*

Parcae, quae ſeriem fatorum pollice ducunt,
Longaque ferratis euoluunt ſaecula penſis.

V. 585. ἐπιῤῥοιζοῦσι) Ita etiam Vit. 1. et Ciz. at Vit. 2. ἐπιροιζοῦσι, Vit. 3. per Tmeſin ἐπὶ ῥοιζοῦσι, forte olim ſcriptum, vt alias, ἐπιρροιζοῦσι. Metro tamen aduerſantur hae lectiones.

V. 586. κηφεὺς δὲ) Vit. 1. vt alias, κηφεύς δε. Suidas κηφὰς et κηφεύς.

V. 588. ἵζονται) Ciz. ἀνίζονται; negligenter repetiit ſcriba vltimam ſyllabam verbi prioris.

V. 589. γόλγων ἀνάσσης) Sic quoque dic. Venus a Theocrit. XV, 100. et Stephan. ad γόλγοι. λάκων' ὄχλον, Vit. 3. perperam λάκων ὄχλον.

V. 590. Θεράπνης, θάτερος δ') i. e. ὁ ἕτερος, ſic Vitt. 2 et 3. verum Ciz. et Vit. 1. Θεράπνης τε θ' ἄτερος δ'. cff. Etymol. M. Tzetz. et Canter. Valken. ad Eurip. Hippol. p. 349. et Pierſon ad Herodian. p. 432. τὲ poſt θεράπνης locum habere non poteſt.

V. 591. Δύμη Etymol. in voce. Βουρέοισιν Vat. 1306. ὄχλου Etymolog. στόλου alii pro στρατοῦ. V. 592. Ἀργυρίππαν Vat. 1306. Pal. 139. Ἀργυρίππα alii. V. 593. Αὐσονίτην Vat. 916. 972. Pal. 193. Alex. vterque Caſ. Barb. et Stephanus. Φυλαμὴν Pal.

V. 591. δύμης τε) Vit. 1. et Ciz. δύμης τὲ, cf. ad v. 566. Stephan. ad βοῦρα habet: δύμη τε βουραίοισιν ἡγεμὼν στόλου. *Thryll.* Βουραίοισιν pro βουραίων. Nomina vero verbalia ſaepe eundem caſum, quem ipſa verba, regunt, a quibus deducta ſunt; vt igitur dic. ἡγεῖσθαι τινὶ, ſic quoque ἡγεμὼν τινὶ, Xenoph. Cyrop. 1, 2, 10, ἡγεμὼν αὐτοῖς ἐστι. cf. Valken. ad Eurip. Phoen. p. 345, et Fiſch. ad Plat. Apol. Socr. 18, 18. Simili modo Latini: *Romam adventus*, Liu. 22, 16, §. 4. vid. ibi Drakenborch. *Iter Ambraciam*, Liu. 32, 15. *fuga in Galliam*, Liu. 22, 43.

V. 592. ἃ δ') Ciz. et Vitt. 1 et 3. ὅδ'.

V. 593. Αὐσονῖτιν φυλαμὸν) Crux interpretum! Vit. 1. et Ciz. αὐσονίτιν φυλαμὴν, Vitt. 2 et 3. αὐσονίτην φυλαμὸν, recte. „ Atque Αὐσονίτην ſcribit etiam Stephanus in: αὔσων et χαονία, reſtituendumque hoc loco eſſe putat L. Holſten. ad eum p. 59, et Berkel. p. 198.“ *Thryll.* Vtrum vero legendum ſit φυλαμὸν, an φυλαμὴν, et quid παρ' αὐσονίτην φυλαμὸν l. αὐσονῖτιν φυλαμὴν ſibi omnino velit, quum neque Codd. Mſſ. neque Tzetzes, neque ſchol. interl. quae explicant: παρὰ τὸν ἰταλικὸν ὄχλον, quicquam ſuppeditent, quod hanc obſcuritatem illuſtret, non facile eſt conſtituendum. Oedipo coniectore opus eſt: omnino corruptum φυλαμὸν, et forſitan magis ad Ἀργυρίππαν, quam ad Αὐσονίτην, et Αὐσονίτιν ad παγκληρίαν eſt referendum. Niſi media voc. γάργαρον ſyllaba produceretur, non dubitarem id recipere pro φυλαμὸν e Virg. Aen. XI, 246 ſq.

Ille (Diomedes) *vrbem Argyripam patriae cognomine gentis*
Victor Gargani condebat Iapygis aruis.

cff. Heyne in Excurſ. ad h. l. et Strabo VI, p. 434, 5. 6. Legendum vero cum Stephano omnino videtur αὐσονίτην πύραμον, vti exhibet ad αὔσων et χαονία. πύραμος autem auctore Suida non modo erat fluuius Ciliciae, ſed etiam nomen

158. φιλαμὸν Seld. πύραμον Steph. πυραμοῦν putauit Meurſius. V. 594. ἐπτερωμένων Canter. *emendatione*, inquit Potter. *minime neceſſaria.* V. 595. οἰνόμικτον Caſ. membr. V. 596. αἰνήσσουσι Vat. 1471. V. 598. ῥάμφεσι Vat. 117. 916. 1471. Pal. 40. 139. et 158. ῥάμφαισι ἀγρώσσοντες Seld. ἐλλύπων Vat. 916. ἐλόπων Pal. 139. V. 599. νησίδα Pal. 139. et Caſ. chart. νάσονται Vat. 1307. Pal. 142. 158. Seld. aliique. V. 600. καὶ πρὸς Pal. 139. V. 602. καλλιὰς

loci, et Heſych. πύραμος· ποταμὸς κιλικίας· ἄλλοι δὲ χόρτον οὕτω καλοῦσι, quorum hoc quoque innuit fertilitatem agrorum et paſcuorum. Vnde fit, vt παρ᾽ αὐσονίτην πύραμον ſit: *iuxta prata vel paſcua, et agros fertiles Auſoniae*, quos Epici nominant πῖαρ ἀρούρης, vt infra v. 1060. πῖαρ ἔγκληρον χθονός. Forte etiam pro φυλαμὴν, vt Vit. 1. et Ciz. exhibent, legi poteſt πυράμην, quod *falcem meſſoriam* ſignificat, cf. Suid. et Salmaſ. ad Scriptt. Hiſt. Aug. T. II, p. 391 ſqq. nam Lycophronis inſolentia non reſpuit dicere *falcem Auſoniam* pro agris Auſoniae frugiferis. Argyrippen autem in regione fertiliſſima ſitam fuiſſe conſtat vel e numis eius, equo et boue, quae ſunt ſymbola fertilitatis, inſignitis. Lectio tamen Stephani Αὐσονίτην πύραμον recipienda, reliquisque videtur praeferenda.

V. 594. ἐπτερωμένην conſenſu noſtrorum Codd. omnium, Canter. mauult ἐπτερωμένων, quam emendationem diſſuadet Lycophroni frequentata epithetorum transpoſitio.

V. 596. δίαιταν αἰνήσουσι θαλασσ.) h. e. *in mari viuent et piſcabuntur*, dic. vt in Eurip. Androm. 786. βιοτὴν κινεῖν et φέρεσθαι. cff. omnino Heyne in Excurſ. 1. Virgil. Aen. XI, et Ouid. XIV, 497 ſqq.

V. 598. ῥάμφεσσι δ᾽) Vit. 1. et Ciz. ῥάμφεσί δ᾽. Metrum poſtulat ῥάμφεσσι. Ἐλλόπων θορούς, *piſces ipſos*, alias σπέρμα, σπορὰ, σπορός τινος, h. e. filius, vt v. 943.

V. 599. νησῖδα νάσσονται) Ita etiam Vit. 2, ſed Ciz. et Vit. 1. νησίδα νάσονται, Vit. 3. νησίδα νάσσονται.

V. 600. θεατρομόρφῳ) vel in altera eaque rotunda parte inſulae, vel in valle, quae in ſemicirculum abit.

V. 601. ἀγυιοπλαστ.) Schol. min. ἀμφοδοποιήσαντες, nidis,

domunculis positis vel ad vias s. oras maritimas, vel, quod magis placet, in modum viarum et vicorum, h. e. iuxta se, aliis post alias, vna et longa serie, sicut domus contiguae poni solent. Ἐμπέδοις τομαῖς, *e surculis, ramulis firmiter contextis.* Vti dic. τέμνειν δένδρον, sic Hom. Il. α, 235. τομὴ δένδρου, arbor caesa. Plin. X, 44. *Scrobes*, inquit, *rostro excauant, crate* (τομαῖς) *consternunt, et terra inde egesta operiunt: in his foetificant.* Solinus c. 8. *rostro scrobes excauant, deinde surculis in versum superpositis imitantur texta cratium.* Caeterum quum καλιά non tantum significet nidum auium, sed quamcunque domunculam e ligno compositam, Suid. νεοσσιά, ἡ οἶκος ξύλινος, immo adeo horreum, in quo esculenta conduntur, Hesiod. ἔργ. 307. hic quoque, quum Lycophron pullorum ouis exclusorum mentionem faciat nullam, domunculae sub terra e lignis contextae intelligi possunt, in quibus pisces capti ab auibus Diomedeis reponebantur, quae mox dic. κοιταία νάπη.

V. 602. ζῆθον ἐκμιμ.) Quomodo aues Diomedeae possint dici imitatae Zethum, non liquet, nam, quod Tzetzes tradit, ὥσπερ ἐκεῖνος σὺν τῷ ἀδελφῷ Ἀμφίονι τὰς ἐν Βοιωτίᾳ Θήβας ἐτείχισε, nimis longe videtur repetitum, atque fere nil habet simile, quod ad has aues possit transferri, nam ineptum sane est dicere: has aues, sicut Zethus Thebas condiderit, ad collem nidos vel domunculas suas vicatim posuisse. Itaque credibile videtur, vel lectionem ζῆθον esse corruptam, vel Lycophronem aliam eamque a reliquis mythologis non commemoratam spectasse historiam de Zetho fabularem, vel ei aliquid excidisse, quod esset absurdum.

V. 603. ἐς ἄγραν) Vit. 3. εἰς ἄγραν, male, in scholiis recte ἐς ἄγραν. Ὁμοῦ — ἄγραν, scl. interdiu omnes simul deuolant in mare vel fluvium piscatum. Cochorellus, quem laudat Heyne in Excurs. 1. ad Virg. Aen. XI. in descriptione insulae Tremitanae (sic nunc nominatur haec insula) in Thesaur. Antiqtt. Sicil. Vol. XIV. repetita: *Diem*, inquit, *medio in pelago piscando peragunt, nocte reuertuntur in cryptas*, ἐπὶ κοιταίαν νάπην, h. e. in cauernas, domunculas subterraneas, in quibus dormiunt, nam νάπη est h. l. vt v. 424. κοίλη l. κοιλάς, cf. Hesych. ad v.

Vat. 1471 et Caſ. membr. V. 604. νύκτα Vat. 1307. τελοῦνται Seld. V. 605. κάρβανον, ὄχλον δὲ Γραικίταις Vat. 1471. κάρβαρον Pal. 158. Χραικίταις Seld. V. 606. ἠθάσας διψήμενοι Baroc. διζήμενος Vat. 916. V. 607. τρίφον Pal. 158. V. 608. Sic verſum profert Baroc. Μάζης σπάσονται πρὸς φιλαῖς κνιζούμενοι. μαζῆς Vat. 1471 et Caſ. chart. ἀποσπάσονται Pal. 158. προςφιλῶς Pal. 139. προ φιλαῖς κνιζούμενοι Vat. 1471. et Caſ. chart. προςφιλεὺς Vat.

V. 604. πάντα — ὄχλον) Aelian. V. H. I, 1. τοὺς βαρβάρους οὔτε ἀδικοῦσιν, οὔτε αὐτοῖς προσίασιν: Plin. X, 44. *aduenas barbaro clangore infeſtant*: cf. interpretem huius fabulae Beckman. ad Ariſtot. de Mirab. Auſcult. p. 158.

V. 605. κάρβανον) Vit. 1, et Ciz. κάρβαρον, forte βάρβαρον, confuſis litteris κ et β. Infra v. 1387. καρβανῶν habent. Ἐν δὲ γραικίταις — διζήμενοι. Aelian. V. H. I, 1. ἀπτομένων τῶν ἑλλήνων οὐχ ὑποφεύγουσιν, ἀλλ' ἀτρεμοῦσι καὶ ἀνέχονται, καὶ καθημένων εἰς τοὺς κόλπους καταπέτονται: Plin. X, 44. *Graecis tantum adulantur, miro diſcrimine, velut generi Diomedis hoc tribuentes.* Stephan. ad v. Διομήδεια· κόλπους δύοντες.

V. 606. ἰαυθμοὺς) Vit. 2 et 3. ἰαύθμους. Euſtath. ad Hom. Odyſſ. p. 530. male ἰαυφμούς. Ἰαυθμοὶ ſunt h. l. non tam dormitoria, quam ſedes, loca, in quibus recubabant, ſcil. in ſinu Graecorum.

V. 607. κρ. χειρῶν) grana, quae e manibus roſtro petunt. κἀπιδόρπιον, Vit. 3. κἀπὶ δόρπιον: Ciz. καὶ πιδόρπιον, corrupte.

V. 608. σπάσονται) Ciz. e gloſſa ἀποσπάσονται. Quidam h. l. legunt πάσονται, quae lectio quoque Cantero videtur arriſiſſe, vt Ciz. v. 476. πάσας pro σπάσας. Praetulerim tamen h. l. vulgatam ob χειρῶν. In Vit. 2 hic verſ. ſic ſe habet: μάζης σπάσονται προσφιλαῖς κνιζούμενοι: Vit. 3. μαζῆς σπάσονται προσφιλῶς κνιζούμενοι. Si quis ſit, cui placeat κνιζούμενοι, iungat κνιζούμενοι προσφιλαῖς μάζης (Datiuus plural. Ion.) vt ſit vel, *abradentes, auellentes*, vel, *vehementer cupientes, deſiderantes* μάζας iſtas gratas, cui interpretationi fauet ſchol. interl. Vit. 3. ἐπιθυμοῦντες: verum voc. προςφιλαῖς, a προςφιλὸς, vix videtur

916. V. 612. ὅτ' ἂν Pal. 117. οἰστρήσει Vat. 1471. V. 613. αὐτῶν Vat. 916. ἐκσώσῃ Seld. aliique. Poſt μόρου in Potter. Mſſ. diſtinctionis nota eſt, vt ὁπλοσμίας non ad τύμβος, ſed ad σφαγαῖσιν referatur. V. 614. ὁπλισμαίας Vat. 916. ὁπλοσμένας Vat. 1471. σφραγαῖσιν alii. εὐτρεπισμένον Vat. 1307. ἠντρεπισμένον Baroc. V. 615. πυχαῖσιν Vat. 916. πτωχαῖσι

eſſe graecum, et dubitandum, an κνιζ. cum Datiuo poſſit conſtrui. Forte legendum, vt fere legit Barocc. μάζης πρὸς φίλαις κνιζούμενοι, h. e. λυπούμενοι, vt ſchol. interl. *ad gratas* μάζας, ſ. *conſpectis gratis* μάζαις: vel ad Vit. 3. interpretetur μάζης (Genitiu.) προσφιλῶς κνιζούμενοι, *amanter, cum amore et deſiderio ſummo auellentes* l. *appetentes* μάζαν, vel abſolute quoque, ſi nolit μάζης ſeiungere a τρύφος, a quo vix ſeiungi poteſt, προσφιλῶς κνιζούμενοι, intellecto τῷ μάζαν, explicet: *ſummo deſiderio appetentes*, ſcl. μάζαν, quamquam non eſt negandum, κνίζειν et κνύζειν eandem fere habere vim, eamque quaſi in vnam confluere, cff. interptt. ad Heſych. Suid. et Zonaran. Ciz. et Vit. 1. προσφιλὲς κνυζούμενοι, *amanter gannientes, adgannientes*, vel: *dolentes*. Schol. interl. Vitt. 1 et 2. λυπούμενοι, quo confirmatur Heſychii λυπῶν, quibusdam ſuſpectum, ad κνίζων, et lectio Lycophronis κνιζούμενοι. Addit ibi Heſych. κνιζείων, forte κνιζέων, a κνιζέω, vnde fit κνιζούμενοι, nam a κνίζω, quae eſt forma vſitata, exiſtit κνιζόμενοι, non vero, vt h. l. κνιζούμενοι. Quod denique ad κνυζούμενοι attinet, a κνυζέω, ea forma quoque eſt rarior, quam κνυζάω, vnde fit κνυζώμενοι; Heſych. tamen etiam exhibet κνυζούμενον· στένοντα, ἢ φωνὴ κυνῶν, ἢ κνυζηθμὸς, γοερὸν φθεγγομένων. Phauor. verius: κνυζούμενον· στένοντα φωνῇ κυνῶν, ἢ κνυζούμενον· γοερὸν φθεγγόμενον.

V. 610. τροιζηνίας) Cf. Manſo in: *Verſuche üb. einige Gegenſt. aus der Mythologie* p. 191.

V. 613. τύμβος) ara, cf. ad v. 313.

V. 615. ἐν πτυχαῖσιν) in conuallibus, in oris maritimis Auſoniae, deinde pro Auſonia ipſa, nam πτυχὴ eſt i. q. μυχὸς, κοίλωμα. Sic Eurip. Suppl. 757. πρὸς κιθαιρῶνος πτυχαῖς, *ad valles Cithaeronis*, et Iph. in Taur. ἐν πτυχαῖσιν Αὐλίδος.

Vat. 1471. V. 617. τοιχοποιοῦ, si excipias Vat. 972. 1306 et Barber. omnes Codd. legunt. γαπέδων Vat. 915. Pal. 40. 158. Caſ. membr. aliique. Seld. autem γαπέδων δ'. Ἀμειβέως Baroc. V. 618. πέτρου Pal. 158. V. 619. σφαγεὶς alii pro σφαλείς. V. 620. ἀμφ' ἐτητύμους Pal. 40. 158 et Caſ. membr. ἀφ' ἐτητύμους Seld. V. 621. Δηιοῦς Vat. 916. ἔπνιον pro ὄμπνιον Seld. V. 622. τιθαιβώσοντος Pal. 40. 159. et Seld. τιθαιβρώσσοντος Vat. 1471. V. 623. ῥίψαν pro ῥίζαν Pal. 159. V. 624. χέρσην Vat. 1471. αὔλακα Vat. 972. V. 625. στῆλαι Vat.

Notae etiam ſunt Hom. Il. λ. πτυχαὶ Ὀλύμποιο.

V. 616. ἐρείσει κῶλα) *imponet pedes.* Intelligitur baſis, cui ſtatua Diomedis erat impoſita, et e lapidibus, Troia allatis, conſtructa, cf. Plin. H. N. III, 46.

V. 617. δαπέδων) Sic Vitt. 2 et 3. ſed Vit. 1. et Ciz. γαπέδων, Dorice pro γηπέδων, vti etiam Dorice δᾶ pro γῆ dicitur, cf. ſchol. Aeſchyl. Prometh. 57. ergo vnum idemque γήπεδον et δάπεδον. Recipiendum videtur γαπέδων, quod iam edd. vett. habent, cff. Schol. et Steph. Byzant. ad γῆ.

V. 619. Ἀλαίνου) Ciz. Ἀλίνου. A nemine ſic dictus frater Diomedis. Ariſtot. de mirab. Auſcult. c. 80. Diomedem ab Aeneo, ὑπὸ τοῦ Αἰνέου, eſſe occiſum narrat, qui ſine dubio intellexit Alaenum, non vero Daunum, vt Heyne in Excurſ. 1. ad Virg. Aen. XI. opinatur, nam, vt ipſe ibi addit, praeeunte Strabone, diuerſae de Diomedis morte ferebantur narrationes.

V. 620. ἀμφετητύμους) Ita Vit. 2. verum Ciz. et Vitt. 1. 3. ἀμφ' ἐτητύμους, rectius et textui reſtituendum; nam ἀμφὶ pertinet ad ἀρούραις. Neque obtrudendum erat hoc monſtrum voc. ἀμφετήτυμος Lexicis, haud dubie, vt alia his ſimilia, a ſcriba, vocem dictantis male intelligente, corrupti.

V. 621. ὄμπνιον) Ante oculos habuit Lycophr. Apoll. Rh. IV. 989.

Δηὼ —
Τιτῆνας δ' ἔδαε στάχυν ὄμπνιον ἀμήσασθαι.

V. 623. μήτις) Male iuncta ap. Sebaſt. pro μή τις, vt Vit. 1 et Ciz. Vit. 2. vero μῆτις, perperam.

V. 625. δ' ἀκινήτοισιν) Sic etiam Vitt. 2 et 3. at Ciz. et Vit. 1. ἐφ' ἀκινήτοισιν, lectio his Codd. modo pro-

915. ὀχμάσῃ Vat. 972. V. 627. ὄλιζον pro ὀλίζον ex Vat. 916. 1471 et vtroque Caſ. Alii autem ὀλίγον. V. 628. αὖται Caſ. membr. V. 629. ἄν δὴ ἔ' alii pro ἄνδηρ'. ἴχναισι Vat. 1471. V. 630. Verſus ab hocce incluſiue ad 919. excluſiue deſunt cum alipria, nec omnino ſpernenda, nam ὀχμάζειν ſignificat quoque προσηλοῦν, *adfigere, alligare.* Schol. β. ad Aeſchyl. Prom. 6. ὀχμάσαι· προσπῆξαι: v. 619. ὤχμασεν· προσεκαττάλευσεν, cf. Brunk ad Apoll. Rh. 1, 743. Adduntur autem ei ἐν, πρὸς et ἐπὶ, vt h. l. Hinc ſenſus loci: *Terram adfiget columnis immotis*, l. ſtructura verborum traiecta: *columnas immotas adfiget terrae*, h. e. nunquam amoueri columnas ab hac terra patietur, vt ſqq. docent. Interim, quum lectio ἐφ' ἀκινητ. metro non faueat, et anapaeſtus inferatur, vulgata non eſt mouenda.

V. 627. μετοχλίσας) Alii: μετοχλήσας. *Potter.* ὀλίζον, nullus Codd. noſtrorum ὀλίγον: Vitt. 2 et 3. ὄλιζον, at Ciz. et Vit. 1. ὀλίζον. *Thryll.* Euſtath. ad Hom. Il. ι. pag. 374. ed. Baſ. ἰστέον, ὅτι τὸ ὀλίγον, ὀλίζον καθ' ἡρακλείδην Ἴωνες φασὶν οἱ νεώτεροι, τῷ ζ ἀντὶ τοῦ γ χρώμενοι. Ergo ita repone, quod etiam Reichard. iam repoſuit, cf. Fiſch. Animaduerſſ. ad Welleri Gramm. Spec. II. p. 105. Ἀπτέρως malim ταχέως, quam cum Reichardo: *etſi alas non habebunt*, explicare, nam ſermo eſt de celeri reditu, cf. Heſych. eiusque interptt. ad ἄπτερος.

V. 628. αὐταὶ) Noſtri omnes αὖται, non male, ſed praeter neceſſitatem, nam αὐταὶ eſt h. l. *ſua ſponte.*

V. 629. δατούμεναι) Reineſius coniecturam margini ed. Canteri addidit: πατούμεναι; verum non opus eſt hac medicina, nam ipſe Hom. habet Il. ψ. 121. ταὶ δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο, quod reſpondet τῷ Latinorum: *carpere viam*, vt Heyne ad h. l. annotat, et *ſecare aequor.* Fortaſſe ap. Pind. Ol. VII, 103. χθόνα δατέοντο ζεύς τε καὶ ἀθάνατοι voc. δατεῖσθαι eidem eſt ſubiectum poteſtati. ἄνδηρα, non tam κύματα, quam *littora* h. l. eſſe videntur, vel τόποι ἔνυγροι, vti ſunt littora, cff. Valken. et Toup. ad Theocrit. V. 93. ἴχνεσιν metri cauſa legendum pro ἴχνεσι.

V. 630. Θεὸς) cf. Pind. Nem. X, 12, ibique ſchol.

quot foliis in Vat. 915. V. 631. γνῶμον pro γρῶνον Vat. 916. χρῶνον εἴκουνται alii. ἰκοῦντες alii. V. 632. φθείραντα Vat. 1307. Pal. 40. 142. 158. Seld. aliique. κτείναντα Pal. 40 et 158. V. 633. ἀμφὶ κλύστρους Vat. 916. 1471. Pal. 158. Alex. aliique. ἀμφικλείστρους Caſ. chart. et Baroc. δειράδας alii pro χοιράδας. γυμνασίας, vt Pott. Vat. 117. 916. 1471. Pal. 139. 142 et 158. V. 634. σισυρνοδῖται Vat. 1306. Alex. et Caſ. chart. σισυρνιδῦται Criſpin. Lex. σιαρνοδῖται Barb. et Baroc. καρκίνοι Vat. 906. 1306. Caſ. membr. et alii. Coniunct. τε, quae poſt καρκῖνοι haud neceſſario ſequebatur, ſuſtuli auctoritate Vat. 972. Alex. aliorumque. πεπλευκότες Vat. 972. Pal. 142. aliique cum Potter. V. 635.

V. 632. φθείροντα) Sic Vitt. 2 et 3. verum Ciz. et Vit. 1. κτείναντα, non male, vt reſpondeat τῷ· κτανών, certe legendum φθείραντα aut κτείναντα, nam draco iſte, Phaeacibus iam ab eo occiſis, a Diomede demum eſt occiſus.

V. 633. οἵ δ') Vit. 1 et Ciz. cum Cantero οἱ δ'. Ἀμφικλύστους, Ciz. et Vit. 1. ἀμφὶ κλύστους; Vit. 2. ἀμφὶ κλύστρους, ſic etiam Vit. 3. in ſcholiis, perperam. χοιράδας, Vit. 1 et Ciz. vti ſemper, cf. v. 367. χιράδας. γυμνησίας, ita quoque noſtri omnes, Seld. et Stephan. Byz. ad h. v. In ſcholiis modo γυμνασίας Vit. 1. 3. et Ciz.

V. 634. σισυρνοδῦται) *penulati*, Sic Vit. 1. Ciz. et Stephan. l. l. ſed Vit. 2. melius, vt Reich. σισυρνοδῦται. Vit. 3. σισυρνοδῖται, male, in ſchol. recte σισυρνοδῦται. De σισύρα cf. Pollux Onom. X, 123 et 186. καρκῖνοι, ſic Vitt. 1. 3. et Ciz. verum Vit. 2. et Stephan. l. l. καρκίνοι, quod idem eſt. Operarum vitio Reich. καρκκίνοι. Τε, quod exhibet Reich. noſtri Codd. ignorant, haud dubie ortum e ſyllaba prima verbi ſeq. πεπλωκότες, quam formam huius voc. noſtri etiam cum Steph. l. l. agnoſcunt.

V. 635. ἄχλαινοι) Ciz. ἀχλαῖνοι, male, Vit. 1. ſine accentu. νήλιποι, ita Vitt. 2 et 3. et ſchol. interl. qui interpretatur ἀνυπόδετοι; Ciz. vero et Vit. 1. cum Stephano l. l. et Pottero νήλιπον,

ἀμπρέουσι Vat. 1471. ἀμπρέτουτι Pal. 139. ἀμπρεύσουσιν ἤλιτοι Etymolog. in ἀμπρεύω. ἀμπρεύσουσιν ἤλιποι Seld. νήλιποι pro νήλιπον ex Vat. 916. Pal. 40. 139 Alex. vtroque Caſ. et Barb. βίου Vat. 916. V. 637. ἐκηβόλου Baroc. aliique. Caetero hunc verſum non agnoſcunt Vat. 1471 et Pal. 139. V. 638. ἄδοντα pro ἄδορπα Vat. 916. παιδεύουσιν ἠπίους Vat. 1306. et Alex. παιδεύουσι Vat. 916. 972. 1307. 1471. Pal. 158. Caſ. chart. Barb. et Baroc. νηπίων Vat. 1307 γονὰς Vat. 117. 916. 972. 1307. 1471. Pal.

Prior lectio facilitate ſua placet, quamquam non eſt negandum, a Lycophrone, vt h. l. ſaepe geminari epitheta, cff. interprett. ad Steph. h. l. Thryllit. adiicit: νήλιπον πόνον ap. Steph. in Mſſ. Stephani ait extare Holſten. ad Stephan. p. 88. b. Νήλιπον βίον eſt eiusdem farinae cum ἐπτερωμένην μοῖραν v. 594.

V. 636. δικώλοις) *quae duabus habenis ſunt inſtructae.* Suid. ad κῶλα· τὰ τῆς σφενδόνης ἑκάτερα μέρη, ex Epigram. Antholog. T. II. 36. laudat: ῥινοῦ χερμαστῆρος εὔστροφα κῶλα τιταίνων, cf. Iacobs T. III. p. 100. Fundae autem contorto funiculo ſimiles et ad medium rotundo exibant paullatim in duas habenas, vel lora, vnde dicuntur δίκωλοι, duabus habenis inſtructae. σφενδόναις Vit. 2. ob τριπλαῖς lapſu librarii.

V. 637. ἐκηβόλον) Vit. 3. ἐκηβόλου, ſine dubio confuſis a librario ν et υ; nam ἐκηβόλον Lycophronis ingenio aptius, niſi malis intelligi ἐκηβόλου Apollinis, qui Homero aliisque centies ſic nominatur.

V. 638. ἄδορπα) *ieiune.* Quod voc. Lexica adhuc ignorant omnia. πεδαιύσουσι (παιδεύσουσι), ita quoque Vit. 3. at Ciz. et Vitt. 1. 2. et Bar. παιδεύουσι, cum ſchol. interl. διδάσκουσι, quod perplacet, nam Lycophron ſine dubio vult declarare, matres docuiſſe ſemper hanc artem filios, non vero tum demum eſſe docturas. γόνους, noſtri omnes omnino cum vtroque Potter. et plerisque Mſſ. γονὰς, recte, vertas modo *ſubolem.* Thryllit. affirmat. Lycophr. amat praeterea hoc voc. cf. v. 103. 151. 839. 1198. et 1255.

40. 158. Alex. vterque Caſ. Barb. vterque Potter. aliique. Caetero neque hunc verſum agnoſcit Pal. 139. V. 639. αὐτὸς pro αὐτῶν Etymol. in ναστός. ψήσεται Pal. 158. Caſ. membr. Etymolog. in ναστὸς et Seld. ψύσεται Pal. 139. V. 640. κρατήσει alii. εὐστόλῳ pro εὐστόχῳ Vat. 916. V. 641. τραφήκος Alex. τραφῆκος Pal. 139. et Baroc. V. 642. καίτοι Baroc. pro καὶ τοί. ἐκβατήσονται Pal. 139. ἐμβατεύσονται Pal. 158. Seld. aliique. λέπρας vterque Caſ. Barb. aliique. V. 643. Ἰβηροβοσκοὺς Vat. 1306. 1307. et Caſ. chart. Ἰβηροβοσκοῦ Pal. 139. ταρτησσοῦ pro ταρτησοῦ ex Pal. 158. Caſ. membr. et ταρτήτου Pal. 139. πέλας Vat. 1471. et Caſ. chart. πέλης Barb. πέλει Alex. V. 644. τεμμίκτων Vat. 1307. V. 645. πάγας Seld. V. 646.

V. 639. ψίσεται) Ita Vit. 2. a ψίω, at Ciz. et Vitt. 1 et 3. ψήσεται, a ψάω, melius.

V. 640. εὐστόχῳ) Simili modo Eurip. Hel. 75. εὐστόχῳ πέτρῳ.

V. 641. τράφηκος) Vit. 3. τραφῆκος, etiam in ſcholiis, vbi quoque τραφὴξ, vt in Phauor. non vero τράφηξ, alias τράπηξ. Infra v. 1001. omnes τράφηκι.

V. 642. ἐμβατήσονται) Vit. 1. et Ciz. ἐμβατεύσονται.

V. 643. ἰβηροβόσκους, noſtri vnanimi conſenſu: ἰβηροβοσκοὺς rectius, vt γηροβοσκὸς, πορνοβοσκός. Dicuntur littora ἰβηροβ. quia ibi habitant Iberi, h. e. Hiſpani, ergo, littora Hiſpaniae. Ταρτησσοῦ, Vit. 2. ταρτησοῦ, ſimplici σ, quo quoque eſferri hoc voc. oſtendit Tzſchucke ad Pomp. Mel. Vol. II. P. II. p. 453. non bene tamen vtitur auctoritate Lycophronis noſtri, in quo Mſſ. variant. πύλης. Dic. πύλη de freto Gaditano, vt ap. Eurip. Iph. Aul. 804. Εὐρίπου πύλαι. Strabo III, p. 170. laudat e Pindaro πύλας Γαδειρίδας, cf. Schneid. ad Fragm. Pind. XII. ed. Heyn. Vol. III. p. 86.

V. 644. τεμμικων) Vit. 2. cum ſchol. τεκμίκων, vt ap. Strab. IX. p. 401 quidam habent Codices Mſſ. cf. Tzſchucke: alia vero manu hic in τεμμίκων refictum.

V. 646. τίγγυραν) Noſtri omnes τέγυραν, cum Steph. Byz. Straboni IX. p. 404. dic. τάναγρα, vbi vid. de

δ' pro θ' alii. τέγυραν Vat. 117. 916. 972. 1307. Pal. 40. 142. 158. Barb. Potter. et alii. τέγυρον Vat. 1471. Pal. 139. Alex. Caſ. chart. et Baroc. V. 647. ὑψαύρου Pal. 139. V. 648. Σύρτην Vat. 916. et 1306. λυβιστικὰς Pal. 158. et Barb. λυβικὰς Pal. 139. V. 649. τυρσηνοκοῦ alii. V. 650. ναυτιλοφθόρου Pal. 139. ναυτιλοφόρους Caſ. membr. σκόπας Pal. 139. V. 651. χειρὸς Vat. 916. 972. 1306. 1471. Alex. Caſ. chart. Barb. et Baroc. χειρῶν Vat. 117. aliique. Μηκηστίως Vat. 916. V. 652. βουαγίδα Pal. 142. βουγαιάδα alii. V. 653. Ἀρπυογούνων alii. V. 654. πλαχθέντας Pal. 40. 142. πλαγχέντας Vat. 1471. δαιταλουμένους pro δαιταλωμένους ex Vat. 1471. Pal. 139. Alex. Caſan. chart. Barb. et Baroc. V. 655. πρὸ πάντας Seld. ἀγρεύεται Vat.

hac vrbe et de Graea Tzſchucke.

V. 648. τοὺς δ') Vitt. 1 et 2. vt fere ſemper, τούς δ'. λιβυστικὰς, ſic Vit. 1. et Ciz. ſed Vitt. 2 et 3. λυβιστικὰς, mendoſe. λιβυστ. πλάκας, lat. *aequora Ponti.* Pind. Pyth. V, 46. πλάκα πόντου. Alii legunt λιγυστικάς. *Pott.*

V. 649. πορθμοῦ συνδρ.) Alii πορθμῷ, alii πορθμοῦσιν. δρομήν. *Potter.* στενὴν — τυρσηνικοῦ, eſt periphraſis freti Siculi; nec συνδρομὴ dic. vti Tzetzes explicat, concurſus maris Tyrrheni et Adriatici ſ. potius Ionii, vel, vt Pomp. Mel. II, 7. narrat, quia id mare anguſtum alterno curſu modo in Tuſcum, modo in Ionium pelagus perfluit. ſed quia mare ibi coarctatur, cogitur, et ita quaſi concurrit et anguſtatur.

V. 650. σκοπὰς) Sicut *ſpecula* Latinis dic. id, quod eminet, locus editus, mons, vt Virg. Aen. X, 454. ſic ſunt h. l. ſcopuli eminentes, vt v. 275. 574. 714. et 825. Mox dicc. κλώμακες.

V. 651. χερῶν) Ciz. et Vit. 1. χειρῶν. Vitt. 2 et 3. χειρὸς, contra metri leges.

V. 653. ἀρπυιογ.) Cf. Voſſ. *Mythol. Briefe*, Vol. I. p. 221. et Vol. II. p. 45. κλώμακας, Vit. 3. corrupte χλώμακας.

V. 654. δαιταλουμένους) Ita Vit. 3. in ſchol. vero Aeolice δαιταλωμένους, vti etiam Ciz. et Vitt. 1 et 2. Reſpicit autem poeta inprimis Polyphemum,

1471. Pal. 139. Alex. Caſ. chart. et Barb. V. 657. φίλον Vat. 972. Pal. 158. et vterque Pott. V. 658. δελφινόσαμον alii. V. 659. μονοφλήνου alii. τέγας Vat. 1471. στέγους Caſ. membr. V. 660. κρεασφάγῳ Vat. 117. 916. 972. 1306. 1471. Pal. 139. Alex. Barb. Caſ. chart. vterque Potter. aliique. κρεωσφάγῳ Pal. 40. κρεφάγῳ Pal. 153. V. 661. τοὐπὶ δόρπιον Baroc. V. 662. ἐπ' ὄψεται Pal. 139. λείψανα Vat. 117. et Caſ. membr. V. 663. κηρα-

qui crudos deuorauit ſocios Vlyſſis.

V. 655. πανδοκεὺς) quem Aeſchyl. in Sept. ad Theb. 862. πάνδοκον, et in Prom. 153. νεκροδέγμονα nominat. Ἀγρεύσεται, ſic Vit. 1. et Ciz. at Vitt. 2 et 3. ἀγρεύεται, non apte.

V. 657. ἄγγελον φθαρ. φίλων) *qui referret ſociorum interitum, et mala, quibus vexati interiiſſent*; malim enim verba φθαρ. φίλων iungi cum ἄγγελον, quam cum ἵνα λιπών. φίλων, annuente Vit. 3. ſed Ciz. φίλον; Vitt. 1 et 2. φίλων, ſuperpoſito ο.

V. 658. δελφινόσημον) Vit. 3. δελφοινόσημον, in ſchol. δελφηνόσημον, vitioſe, cf. Plutarch. Vol. X. p. 98. ed. Reisk.

V. 660. κρεωφάγῳ) Ita Vit. 1. et Ciz. ſed Vit. 2. cum edd. vett. κρεασφάγω; Vit. 3. κρεασμένω, forte κρεανόμῳ, vt v. 203. in ora vero κρεασφάγω. Vix locum habere poteſt κρεασφάγῳ, cum nemo ſcriptorum reperiatur, qui hoc voc. vſus fuerit, et Vlyſſes vinum bibendum demum praebuerit Polyphemo, ἐπεὶ ἀνδρόμεα κρέα comederat, Hom. Odyſſ. IX, 347. h. e. κρεωφάγῳ, qui iam comederit carnes. Vt tamen aliquid relinquatur, quod ad ſcripturam Codd. Vitt. 2 et 3. accedat, crediderim legi poſſe κρεαφάγῳ, vt dic. κρεανόμος. Librariis tamen etiam τὸ · ω fraudi eſſe potuit, ita vt ex ω confingerent ας. Seld. hunc verſum ſic legit: χάρωνος εἰνῆς, τῷ κρεασφάγῳ, ἰσκύφει. *Pott.*

V. 661. τοὐπιδόρπιον) Ciz. et Vit. 1. ὑπιδόρπιον, lapſu librarii. Vſus eſt Hom. in hiſtoria Polyphemi Od. IX. 234 et 249. ποτιδόρπιον pro ἐπιδόρπιον.

V. 662. ἐπόψεται) Ciz. et Vit. 1. ἐπ' ὄψεται, *inſuper videbit.* Plerumque tamen part. δὲ alias ſolet interponi, ἐπὶ δ' ὄψεται, quae hic poſtponitur.

V. 663. παλαίμενος) Vit. 1. male diſtrahit hoc verbum

βύντου Seld. V. 664. εὔτορνα σκάφη alii. σκάφη habet etiam Pal. 158. reliqui omnes σκάφει. V. 665. in duo: παλαὶ μόνος. κυραμύντου, cf. Eustath. ad Hom. Il. ξ, p. 1771. l. 43. ed. Rom. et Polit. ad Eustath. T. III, p. 965.

V. 664. σκάφη) Sic quoque Ciz. reliqui omnes σκάφει, sed εὐτόρνῳ cum omnibus tuetur. Lectionem σκάφη iam Tzetzes veram, alteram vero σκάφει a scribis Lycophroni obtrusam esse in scholiis innuit. Totus hic locus a Lycophrone compositus est ad Hom. Odyss. IX, 120 — 124, atque obscuritati eius inde lux accendi potest. σκάφει, qua labe tot Codd. Mss. sunt inquinati, plane abhorret ab historia et Homero, neque εὐτόρνῳ referendum ad σκάφει, nam reddidit poeta noster his verbis Homeri v. 123. νηῶν ἀγνυμένων: ergo Laestrygones ἔθραύνυξαν s. συνέτριψαν τὰ σκάφη χερμαδίοις βαλόντες. Canterus quidem, quem consulas velim, εὐτόρνῳ mutandum esse putat in εὔτορνα; verum haec conjectura neque auctoritate vllius Cod. firmatur, neque hoc epitheton nauibus tributum habet, quod in eas bene possit transferri. Itaque commate post σκάφη deleto, εὐτόρνῳ coniungendum videtur cum σχοίνῳ versiculi sequentis, ita vt sit: *transfigent comites Vlyssis*, τρήσουσι (Hom. v. 124. πείροντες) *sicut solent iunco s. iuncis bene tortis et contortis transfigere pisces captos*, Homer. ἰχθῦς ὡς πείροντες — φέροντο. Τὸ ὡς h. l. vt in aliis Lycophronis locis, subaudiendum videtur. κακὴν ἄγρην est Homeri: ἀτερπέα δαῖτα, vnde lectionem καλὴν, quam alii venditant, esse ineptam apparet. Sensus ergo existit hic: *Diffractis nauibus omnibus socios Vlyssis piscium modo perforatos fune bene contorto suspendent.* Lectio σχοίνου, quae Codd. Pal. Ciz. et Vit. 1. a contextu plane aliena et corrupta est. Facile enim ω transire potest in ου, vt ου in ω. Quod si vero haec interpretatio minus placeat ob insolentiam significationis voc. εὔτορνος pro εὐστρεφὴς l. εὔστροφος, quae vocc. de funibus bene tortis dicuntur, per me legat ἐν τόρμῳ, ἐν τόρνῳ, ita vt ad naues omnes vndique conquassatas et disiectas referatur, sicut postea v. 704. ἀμφιτορνωτὴν βρόχῳ, *in orbem, vndique, circa ductam.* Restat tamen aliud quid, quo haec obscuritas illustrari possit. Quid si εὔτορνος sit i. q. εὔτρητος, h. e. *bene perfora-*

καλὴν pro κακὴν alii. σχοίνου Pal. 158. χρήσσουσι Alex. V. 667. ἀεὶ Pal. 40. πλείων Vat. 972. et 1307. πλεῖστον Caſ. membr. et Seld. ἐξολέστερος Caſ. chart. V. 668. ποίῳ Pal. 40. δεύσεται pro δαίσεται Vat. 916. V. 669. Ἐρινὺς Vat. 117. μιξοπάρθενον Seld. V. 671. κορῆτις Vat. 916. V. 672. ἀκμή-

tus, vel, *qui bene perforat*, vt ſupra v. 456. οὐ τορητὸς erat ἄτρητος, ita vt funiculus diceretur εὔτορνος, qui bene, plane perforaret piſces, quo piſces facile transfigi poſſent, immo etiam, ſi quem offendat, quod εὔτορνος ſit: *bene perforatus*, non vero: *facile perforans*, quod tamen in Lycophrone noſtro offendat neminem, per me εὐτόρνῳ traiiciat ad piſces funiculo facile transfixos. Caeterum hic locus ſatis oſtendit, quam egregie Lycophron corruperit affectato eruditionis et inſolentiae ſtudio naturalem Homeri pulchritudinem, facilitatemque eius exaſperauerit, atque reddiderit difficillimam.

V. 666. αἰεὶ) vno tenore, vid. ad v. 565.

V. 667. πλεῖον) Ciz. et Vit. 1. vitioſe πλείων. Vit. 3. πλεῖστον, cum emendatione tamen πλεῖον.

V. 668. ποία Χαρ.) *qualis Charybdis*, h. e. horrendum monſtrum Charybdis deglutiet cadauera, ita vt νεκρῶν ſit Genitiuus, qui dicitur partitionis, atque ſic etiam ποία δ' ἐριννὺς, *qualis Erinnys*, h. e. monſtrum horrendum Scyllae, cf. Hom. Odyſſ. μ, 245.

V. 669. Ἐριννὺς) Vit. 2. ἐριννὺς, Vit. 3. ἐριννῦς, mendoſe.

Ibid. μιξοπ. κύων) Cf. Voſſ. *Mythol. Briefe*, Vol. I, p. 219. Similiter dic. Sphinx Eurip. Phoen. 1030. Hom. Odyſſ. μ, 86. τῆς ἤτοι φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογιλῆς. Athen. XIII, p. 558. τρίκανος σκύλλα, πόντια κύων.

V. 670. τίς οὐκ) ποία δ' legit Hephaeſtion ap. Photium, v. Colomeſ. κειμηλ. litt. c. IV. vbi tamen male dicit, deeſſe hunc verſum plane in editis. *Thryll.* Non diſpliceret ποία δ', ſi metrum admitteret.

V. 671. ἡ κουρῆτις) Vit. 1. et Ciz. ἡ κουρῆτις.

V. 672. τακῆναι) Vit. 1. corrupte τωκῆναι. ἀκμήνους βορᾶς, *non guſtantes cibum, fame pereuntes.* Hom. Il. τ, 165. ἄκμηνος σίτοιο, cf. ibi Heyne. Id autem, quod omnino tenendum videtur, non tam in Vlyſſis ſocios, quam in Centauros conue-

νας Vat. 1471. ἀκμήνου Vat. 916. V. 673. ἐπόψεται Pal. 142. aliique. V. 674. ἐγκυπλῶσαν Vat. 1306. ἀλφίτοις Seld. V. 677. γίγαντα pro γίγαρτα Pal. 158. χυλῷ Pal. 158. μεμιγμένα Pal. 139. τριγὸς Baroc. V. 678. βρύξουσιν pro βρώξουσιν e Vat. 916. 972. 1306. 1471. Pal. 40. 139. 158. Alex. Barb. Seld. aliisque. V. 679. κτάνος Vat. 1306. V. 681. ἴξει Vat. 916. ἐρυμνὸν alii. ἐρημνὸν Vat. 916.

nit, qui cantu Sirenum allecti fame periisse dicuntur Ptolem. Hephaestioni L. V. p. m. 325.

V. 674. ἐγκυκῶσαν — θρόνα) Hom. Od. κ, 235. ἀνέμισγε δὲ σίτῳ φάρμακα λυγρὰ, coll. v. 290, quae sunt h. l. θρόνα, pr. *herbae medicae*, Nicand. Ther. v. 413. vbi schol. ἐμπαθεῖς βοτάναι, et Theocrit. II, 59. schol. φάρμακα. ἀλφίτῳ. Non ἀλφίτοις habet Seld. vt Sebast. animaduertit, sed, auctore Pottero, ἀλφίτις, qui addit: *fortasse voluit* ἀλφίτοις.

V. 677. γίγαρτα) Ciz. etiam in schol. male: γίγαντα. Χιλῷ, Ciz. et Vit. 1. χυλῷ, h. e. *succo*, *liquamine*, *sorbitione*, non inepte, nam χιλῷ, *cibo*, videtur aduersari verbis reliquis, quum Circe iis praebuisse narretur non alium cibum, sed cibum συμμεμιγμένον χυλῷ, cf. Hom. Od. IX, 242. ἄκυλον, βάλανόν τ' ἔβαλεν, καρπόν τε κρανείης. Συμμεμιγμένα, Vit. 3. modo μεμιγμένα, nam τὸ συμ Eras. Schmid. vt Thryllit. obseruat, addidit.

V. 678. στέμφυλα) vuarum vel oliuarum expressarum reliquiae, vinaceae vel fraces. βρύξουσιν, neque aliter Codd. nostri, vt v. 545. βλάβης scl. ἐκ l. ἀπό. μῶλυ ῥίζα, Hom. Od. κ, 305.

V. 680. φαιδρὸς) Hom. Od. κ, 277. νεηνίῃ ἀνδρὶ ἐοικώς.

V. 681. ἐρεμνὸν) Ita quoque Ciz. et Vit. 1. recte, reliqui vero minus bene ἐρυμνόν. Sic apud Eur. Heracl. 219. ᾅδου ἐρεμνοὶ μυχοὶ, e lectione, quam restituit Barnes. nam ante ibi etiam ἐρυμνοὶ pro ἐρεμνοί. Ἀλίπεδον proprie παραθαλάσσιον πεδίον, verum auctore Suida improprie quoque dic. vt h. l. πᾶν πεδίον, altera Etymologiae parte, vt interdum fit, neglecta. Rectius tamen Tzetzes interpretatur: ἡ πεδίον ἀπὸ τοῦ ὠκεανοῦ κυκλούμενον, inprimis cum Styx, qua Tartarus cingitur, pro parte Oceani sit habita.

1307. 1471. Pal. 40. 139. Caſ. membr. et Barber. ἀλίπεδον alii. V. 682. νεκρομάντιν Pal. 40. πέπλον pro πέμπελον Pal. 139. et Barb. V. 683. συνουσίας Vat. 117. 916. 1307. 1471. Pal. 142. 158. Alex. aliique. V. 684. πρὸς ῥάνας Vat. 916. V. 685. Φάσγανον Pal. 139. Φόβος Pal. 139. V. 686. κινήσας pro ἀκούσει Vat. 1506. πεμΦθίτων Caſ. membr. V. 687. ἀμυδροῦ pro ἀμαυρᾶς Vat. 117. Pal. 142.

V. 682. νεκρόμαντιν) Dic. h. l. νεκρόμαντις, quia in orco ei adhuc erat ars vaticinandi, eique, vt canit Hom. Odyſſ. κ, 494. καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε περσεφόνεια, ergo μάντις τῶν νεκρῶν ſ. ἐν τῷ τῶν νεκρῶν πεδίῳ. Πέμπελον, Vit. 3. πέπλον, haud dubie e male intellecto ſcribendi compendio, nam margini adſcriptum eſt eadem manu πέμπελον.

V. 683. ξυνουσίας) noſtris conſentientibus omnibus. γυναικῶν. Reichard. vult legi γυναικῶν τ', non opus eſt, cf. Schaefer. ad Longi Paſtoral. p. 403, et ad Lamb. Bos p. 86.

V. 684. ψυχαῖς) Hom. Od. λ, 26. χοὰς χέομεν πᾶσιν νεκύεσσιν, vid. Dan. Heinſ. ad Sil. Ital. XIII, 434. προσράνας, Ciz. peſſime προσράρα, cf. Hom. Od. λ, 36.

V. 685. Φασγάνου) Vit. 3. Φάσγανον, vt Pal. Φασγ. πρόβλημα pro Φάσγανον προβεβλημένον, *proiectum, obtentum gladium vibrans*, ne vmbrae accederent ad foſſam ſanguine mactatarum victimarum repletam, vnde addit Φόβον νερτέροις, *quo abſterreret eas*. Hom. Od. λ, 48 — 50. ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος τειρεσίαο πυθέσθαι, coll. v. 231 et 232.

V. 687. ἀμαυρᾶς) Noſtri omnes conſpirant in hanc lectionem: ἀμυδροῦ gloſſam ſapit. Forte leg. ἀμαυροῖς, vt ad προσφθεγ. referatur. Locum tamen habere poteſt ἀμαυρᾶς, ſi ſenſu traiicias ad προσφθ. *quae vix ob ὄπα λεπτὴν audiebantur*. Caeterum ἀμυδροῦ ob inuſitatam et antiquiorem Feminini terminationem forte praeferendum eſt. Sic Hom. β, 742. κλυτὸς ἱπποδάμεια, cf. ibi Heyne, et Sophocl. Trach. 208. κλαγγὴ κοινὸς, ad quem locum obſeruat Erfurdt, voci κλαγγὴ adiunctam eſſe veterem Adiectiui formam generis feminini κοινὸς pro κοινή; id quod ſchol. Ἀττικὸν appellat. Quod ſi Lycophron eſt ſecutus, ἀμαυρᾶς eſt gloſſa τοῦ ἀμυδροῦ.

158. Alex. aliique. προςφλέγμασιν Casan. chart. V. 688. ὅθι Vat. 972. Barb. Seld. aliique. V. 689. τλάσασα alii. θάλασσα pro θλάσασα Vat. 1471. Pal. 139. Cas. chart. et Baroc. V. 691. πάλμης Vat. 916. V. 692. ὤκισε sine ν finali ex Vat. 1307.

V. 688. ὅθεν) Idem exhibent nostri. Verba huius vers sic videntur ordinanda: ὅθεν ἡ νῆσος μετάφρενον γιγάντων θλάσασα. Hom. Od. μ, 3. Vlyssem narrat post reditum ex Orco primum appulisse ad insulam Aeaeam, h. e. ad Circen, quae Aeaea, h. e. Colchica, nominatur, nam Aea erat vrbs Colchorum. Virg. Aen. III, 386. *Aeaeaeque insula Circes.* cff. interptt. ad Stephan. πιθηκοῦσσαι, ad quas insulas, non vero ad Siciliam, vt quidam cum Tzetza opinantur, a Lycophrone dicitur appulisse Vlysses ex Orco reversus. Hom. Il. β, 783. Typhoëi cubile esse in Arimis dicit, quae sunt ipsae Pithecusae insulae, cf. Strab. XIII, p. 579. et 626. quae etiam erant διάπυροι, vid. Strab. V, p. 248 vbi is tamen ostendit auctore Pindaro, totum maris traiectum a Cumis ad Siciliam vsque ignitum esse, et ideo Typhonem toti isti regioni adeoque Siciliae subiectum esse. Nec tamen omnino negauerim, Lycophronem ab Homero discessisse, ita vt νῆσον γιγάντων nominaret Siciliam, vel ob Laestrygones, vel quod gigantas circa Vulcanos habitare canebant poetae, vel etiam ob Cyclopas, quos Apoll. Rh. I, 510. gigantas appellat, vid. Voss. *Alte Weltkunde*, p. XI. in: *Ien. Litt. Zeit.* Vol. III. 1804. Quo fit, vt verba Lycophronis sic struantur: ὅθεν γιγάντων νῆσος, ἡ θλάσ. μεταφ. καὶ δέμας τυφῶνος.

V. 689. θλάσασα) Ita etiam Ciz. et Vit. 1. at perperam Vitt. 2 et 3. θάλασσα; scholium vero superscriptum habet θλάσσασα. Ἀγρίου vel σφοδροῦ, *ferocis*, vel ad formam corporis refertur, vid. Apollod. I, 6, 3.

V. 691. πάλμυς) Vit. 3. πάλμης, perperam. Hesych. παλμυὸς et πάλμυς. Est e genere dictionum, quas μονήρεις vocat Eustath. cf. Bernh. Martini Varr. Lectt. IV, p. 86.

V. 692. κηκασμὸν omnes nostri praeter Vit. 3. κικασμὸν, cf. v. 545. sed v. 1386. cum caeteris κηκάσῃ habet, ergo sibi non satis constat. Bar. legit κηκασμός. κηκασμὸν,

Pal. 40. Barb. et Bar. V. 693. ἐκγόνοις fere omnes Codd. ἐκγόνων Seld. κρόνον Vat. 1471. V. 694. artiλοιδορίαν, ſchol. interl. αἰσχύνην, cf. Etymol. M. ad κηκὰς, vel potius, τιμωρίαν, nam Heſych. κηκὰς, τιμωρός. ὤκισε, τόσον, noſtri quoque ὤκισε, recte vero Reichard. ὤκισεν, ſed pro τόσον noſtri, vt Baroc. τόσων, h. e. *gigantum, tam horrendorum et impiorum.* Sic quoque legerunt ſchol. interl. quae exhibent τοσούτων γιγάντων. Verum ſi τόσον retinetur, comma ei eſt praemittendum, vt referatur ad μῶλον, quod vero Reich. cum Cantero ponunt poſt τόσον.

V. 693. ἐγγόνοις) Noſtri ἐκγόνοις, vt Pott. et Reich. Centies ſunt confuſa, adeo ab ipſis Grammaticis, cf. Heſych. ἔκγονα, Etymol. M. Thom. Mag. p. 549. ibique Oudendorp. et Doruill. ad Charit. p. 327. ed. Lipſ. et in Lycophr. ed. Sebaſt. v. 580. ἐκγόνους, *filios*, pro ἐγγόνους, et ed. Reich. v. 431. ἔκγονοι ſunt plerumque nepotes et alii poſteri. Xenoph. Cyrop. V, 3, 19. παῖδας, *filios*, ἢ ἐκγόνους, *aut nepotes.*

V. 694. βαΐου) Noſtri omnes βαιοῦ, quae varietas lectionis a Sebaſtiano male eſt omiſſa, quum βαιοῦ regnet in omnibus edd. vett. adeo in Potterianis. Potterus vero, vt diſtingueretur ab Adiectiuo βαιὸς, maluit ſcribere βαίου, et id in Nominibus propriis fieri ſolere docuit. Steph. Byz. ad v. βαία quoque ſcribit βαίου, loco autem Lycophronis non excitato. Thryllitzſchius omnino legendum cenſet βαίου. Euſtath. enim ad Hom. Odyſſ. ω, p. 843. ed. Baſ. vbi κατ' ἀλφάβητον agit de vocabulis eiusmodi, quae propria facta, πρὸς διαστολὴν τῶν προσηγορικῶν accentum immutant, καὶ βαῖος μὲν κύριον, οὗ χρῆσις προφέρεται ἀπὸ τοῦ τὴν ἀλεξάνδραν γράψαντος, ἤγουν τοῦ λυκόφρονος. βαιὸς δὲ, ὁ μικρός. Strabo V, p. 245. Τὰς δὲ Βαΐας ἐπωνύμους εἶναι λέγουσι Βαΐου τῶν Ὀδυσσέως ἑταίρων τινός. Legendum omnino eſt βαίου, vt iam vidit Thryll. non vero βαΐου, quod metro aduerſatur, quamquam anapaeſtus in nomine proprio ferendus, quem vero Lycophron alias vitat. ἀμείψας, ſchol. min. διελθὼν, relicta ſcl. Sicilia vel Pithecuſa, transvectus eſt ad ſepulchrum Baei. Sic Eurip. Bacch. 64. Ἀσίας ἀπὸ γᾶς τμῶλον ἀμείψασα, *Aſia relicta profecta eſt in Tmolum.* Poſtea commutandae orationis cauſa Lycophron

culum τοῦ non agnoſcit Seld. V. 696. κομαίνουσαν Baroc. V. 697. ὅσαν Pal. 159. V. 698. ὀβρίμους v. 703. vſurpat λιπών, quod idem eſt. τοῦ κυβ. noſtri agnoſcunt omnes τοῦ.

V. 695. ἔπαυλα) *domicilia, domunculae ruſticae.* Euſtath. ad Dionyſ. Perieg. v. 167. nominat καταγείους οἰκίας. Vt autem μέσαυλος et μέσαυλον, ſic quoque ἔπαυλος et ἔπαυλον dicitur. κιμμερίων, Hom. Odyſſ. λ, 14 ſqq. ibique Euſtath. cf. Voſſ. in: *Alte Weltkunde* in *Ien. Litt. Zeit.* 1804. Vol. III. p. XIV. et Strab. V. p. 244. κἀχερουσίαν noſtri quoque ſine Iota ſubſcripto, recte, vid. ad v. 280. Formam huius Adiectiui Ἀχερούσιος, vt lat. *Acheruſius*, de lacu maxime vſurpari conſtat. cf. Tzſchukke ad Pomp. Mel. Vol. III. P. I. p. 583. Heſych. Ἀχερούσια· ὕδατα ἑλώδη. Erat autem lacus in Campania, Strab. VIII, p. 324. et Plin. H. N. III, 5. ad extr. Reliqua, quae addit moreque ſuo ornat Lycophron, ῥόχθοισι — χύσιν, indicant, fluuium Acherontem ſummo ſtrepitu ex lacu Acheruſio effundere aquam in portum, quem nominat Strab. l. l. γλυκύν: γλυκὺς λιμὴν, εἰς ὃν ἐμβάλλει ὁ Ἀχέρων ποταμὸς, ῥέων ἐκ τῆς Ἀχερουσίας λίμνης.

V. 696. κυμαίνουσαν) Actiue, vt v. 1018. *commouentem, agitantem.*

V. 697. ὅσσαν τε) Vit. 3. ὅσαν τε, Vit. 2. ὅσσαν τὲ, vt Pott. et Reich. Legendum eſt omnino ὄσσαν τε, retracto accentu. Ὄσσαν, qui eſt proprie mons Theſſaliae, ſolus Lycophr. quibusdam cum Tzetze videtur feciſſe montem Italiae: verum non fecit, nam Oſſa, vt Ferrar. in Lex. Geogr. T. II, 21. e Ptolemaeo (L. 3. ab init.) docet, eſt quoque fluuius Hetruriae, nunc Albegna dictus, qui in mare Tyrrhenum ſe exonerat. λέοντος — χωστὰς pro: ὑπὸ λέοντος, h. e. Ἡρακλέους, κεχωσμένας ἀτραποὺς βοῶν, *humo egeſta et aggeſta vias munitas, per quas boues Geryonis transduceret.* Genit. βοῶν eſt, in commodum boum, vt ap. Hom. Il. XXIII, 748. ἀέθλων ἑτάροιο, *in honorem amici.* Ad hunc locum recte intelligendum commemoranda ſunt verba Diod. Sic. IV, 22: Ἀναπεπταμένης δὲ τῆς λίμνης εἰς τὴν θάλατταν, τὸν Ἡρακλέα λέγεται τὸν μὲν ἔκρουν ἐγχῶσαι, τὴν δὲ ὁδὸν τὴν νῦν οὖσαν παρὰ θάλατταν κατασκευάσαι, τὴν ἀπ' ἐκείνου καλουμένην Ἡρακλείαν, et Strab. V, p. 245. Ὁ λοκρῖνος κόλπος πλατύνεται μέχρι Βαΐων, χώματι εἰργόμενος ἀπὸ

Pal. 139. ὀμβριμοῦς alii, Tzetza teſte. V. 699. τὸ · τὲ non agnoſcit Vat. 916. V. 700. αἴθραν κράτα Vat. 916. et Seld. κράτα etiam Baroc. et Caſ. membr. πολυδέσμων Caſ. chart. V. 701. χῦτλας Caſ. membr. μυχῶν πᾶσαι Pal. 158. V. 702. Αὐσονίτην Vat. 916. 972. 1306. 1471. Pal. 158. Alex. Caſ. chart. Barb. et vterque Potter. V. 703. δὲ pro τὲ tuentur Vat.

τῆς ἔξω θαλάττης — ὅ φασιν Ἡρακλέα διαχῶσαι, τὰς βοῦς ἐλαύνοντα τὰς Γηρυόνου. cf. Erneſti ad Sil. Ital. XII, 116.

V. 698. χωστὰς) Ciz. male transpoſitis litteris χ et στ legit στωχάς. ἄλσος, cf. Strab. V, p. 244. qui ſinum Auernum, ad quem Vlyſſes veniſſet, montibus arduis et ſylua inacceſſa fuiſſe incluſum, ibique Pyriphlegethontem quoque fuiſſe docet, vid. Potter. ad h. l.

V. 699. δύσβατος) Vit. 1. et Ciz. δύσβατον, non male, vt coniungatur cum κρᾶτα. Lectio nulli adhuc cognita. Strab. V, pag. 245. habet ἄβατος.

V. 700. κρᾶτα) Vit. 1. et Ciz. κράτα, a κράς. Αἴθραν, Vit. 3. αἴθραν. πολυδέγμων, *qui magnum terrarum ſpatium capit*, h. e. amplus, ſpatioſus, permagnus. Quod ad Canteri reprehenſionem attinet, vid. Nott. ad ſchol. Caeterum conferendus eſt Eurip. in Troad. 430. ſqq. vbi Caſſandra de erroribus et calamitatibus Vlyſſis fere eadem vaticinatur.

V. 701. πᾶσαι μυχῶν) Ciz. et Vit. 1. μυχῶν πᾶσαι, a Schmidio tamen, vt Thryllit. obſeruat, numeri 1 et 2 ſunt ſuperſcripti in Vit. 1. πηγαὶ μυχῶν, *fontes, qui e ſpeluncis erumpunt*; ſed μυχῶν etiam referri poteſt ad ἐξ οὗ, *e cuius ſpeluncis*, quod praetulerim.

V. 702. αὐσονῖτιν) Noſtri αὐσονίτιν, vt v. 593.

V. 703. λιπὼν δὲ) Noſtri cum Reich. et Baroc. Cod. λιπὼν τε; inſeruit τε continuationi orationis, *tum*, vel refertur ad τι verſ. ſeq. Non opus eſt δέ. κλέτας. Heſych. videtur, vt Schneid. in Lex. ſuo putat, legiſſe κλέπας et κλέπος, quia interpretetur: δασὺ, ὑψηλὸν, πηλῶδες. „Scholiaſt. Anthol. p. 487. ed. Wech. κλέτας· ἄλσος καὶ νέμος, οὕτω καὶ λυκόφρων.“ *Thryllit.* cf. Iacobs Vol. III. P. I. p. 81. λυθαιῶνος, Vit. 1. et Ciz. λυθαινῶνος, perperam.

1307. et 1471. V. 704. Ἄορνιν Vat. 916. 1306. Pal. 40. 139. 158 Caſ. chart. Barb. et Baroc. ἀμφὶ τορνωτὴν βρόχον Alex. et Baroc. βρόχον habent etiam Vat. 916. 972. 1306. 1471. et Barb. Caeterum hic

V. 704. ἄορνον) Noſtri omnes ἄορνιν, recte, dicit Thryllit. ἄορνον quoque rectum, cff. Etymol. M. Diod. Sic. IV, 22. Pauſ. IX, 30, 3. Strabo V. p. 244. et Albert. ad Heſych. ἀόριος (ἄορνος). Phauorin. laudato hoc Lycophronis loco, habet ἄορνιν. Ἀμφιτορνωτὴν βρόχῳ. Vitt. Codd. diſcedunt omnes ab hac lectione, Ciz. modo conſentit. Vit. 1. ἀμφὶ τορνωτὴν βρόχῳ, ſine accentu tamen ἀμφι, vt facile appareat, a librario verbum eſſe diſtractum, quum alias ſemper Cizenſi ſe applicet. Vit. 2. ἀμφιτορνωτὴν, non vero ἀμφὶ τορνωτὴν, βρόχον, vt Baroc. paullo inſolentius per adpoſitionem, paludem quaſi βρόχον ἀμφιτορνωτὴν, ſchol. interl. περιφερῆ δίκην βρόχου. Vit. 3. ἀμφὶ τορνωτὴν βρόχου haud dubie lapſu librarii βρόχου pro βρόχον. Vnde vero hauſerit Schneid. in Lex. gr. ed. alt. ſuum βρόχμον, quod a Lycophrone h. l. eſſe exhibitum tradit, ipſe viderit. Lectio ἀμφιτορνωτὴν βρόχῳ contextui et Lycophroni apta perplacet. βρόχος, quantum quidem perſpicere mihi licuit conferendis reliquis Lycophronis locis, e. g. v. 104. et 1100. vſurpatur de re, qua aliquid vndique coercetur, capitur, circumdatur, circumſcribitur per orbem et circumcluditur, ſicut laqueus, qui collum hominis frangit; ergo idem quod κύκλος, περιφερὲς, ῥομβοειδὲς, cf. Pollux Onom. V, 28, et ſupra v. 664. ad v. εὐτόρνῳ. Id quod iam ſchol. interlin. vidit, qui explicat haec verba: περιφερῆ, κυκλοειδῆ, δίκην βρόχου. Haud dubie autem Lycophr. ante oculos habuit Ariſtot. de Mirab. Auſcult. p. 1159. ed. 1619. quem locum Caſaub. ad Strab. V, p. 244. affert, et qui agit de lacu Auerno, his verbis: εἶναι λίμνην τῷ σχήματι κυκλοτερῆ, *lacum rotundum*, cf. Potter. Caeterum moleſtum eſt Feminin. ἀμφιτορνωτήν; forſ. legendum ἀμφιτόρνωτον. Atque cum palus, vt conſtat, nominetur ἄορνος, quia eius halitus aues ſuperuolantes interficit, ab inſolentia Lycophronis videtur non abhorrere, ſi quis putet, ab eo ideo eſſe dictam ἀμφιτ. βρόχῳ, vel ἀμφιτορνωτὸν βρόχον per adpoſitionem, quia eius halitus aues ſuperuolantes, aeque

versus praepositus antecedenti est in Pal. 139. V. 705. λαμβρωθὲν Seld. V. 707. ἔτευξαν Vat. 1471.

ac laqueus s. tendicula, quibus auiculae captae pereant, occidat. Quo fit, vt palus rotunda circum circa dicatur cincta quasi laqueo s. plaga, qua ex quacunque parte aues super eam volaturae capiantur, atque ita pereant.

V. 705. λαβρωθὲν σκότῳ) tenebricosum, σκοτεινόν. λαβρόω, verbum infrequens, fere idem est, quod λαμβάνω, a λάβω, λάω, vt λάβρος, vi tamen significationis aucta, ergo: λαβρωθ. σκότῳ, *tenebris quasi captum*, *obrutum*. Quid sibi velit schol. interl. suo: ὑψωθὲν, non intelligo. Potterus quidem nomen Cocyti, praeeunte Sil. Ital. XII, 116. Auerno s. Lucrino lacui esse h. l. inditum putat, non admodum male. Verum quum Lycophron hic ante oculos habuisse videatur Hom. Odyss. κ, 514—519, atque quum sui ipsius et Cassandrae suae numine afflatus, immo male abreptus in enarrandis Vlyssis fatis non eum sequatur ordinem, quem Homerus et alii sunt secuti, multaque hic et in aliis locis variet ac commisceat, vid. Tzetz. ad v. 740; deinde, quum Vlysses non in oris Italiae maritimis sacrificia obtulerit Proserpinae et Plutoni, vt traditur obtulisse ea v. 709 et 710. sed in Orco, et mox Stygis, quae non est in Italia, fiat mentio: non alienum esse putauerim, si quis Cocytum h. l. de fluuio infernali, immo totum locum inde a v. 702. de reditu Vlyssis ex Orco velit intelligere. Omnia sic melius et aptius fluunt, nec est etiam, quod quaeramus, quod sit ληθαιῶνος κλέτας, omnibus Geographis incognitum, quod, nisi obstaret ὑψηλὸν, de fluuio Lethaeo malim interpretari. Sed Lycophron plura habet, quae a consueta dicendi, narrandi, et historiae fabularis tradendae ratione aberrant. Neque est, quod miremur, si Lycophron in omnibus his commentis enarrandis ad loca circa Cumas posita respexerit, eademque de iis tradiderit, quae de locis inferni traduntur, vt ingenio suo eo magis possit indulgere.

V. 707. ὁρκωμ. ἕδρας) Stygem constituit, per quam iurarent Dii, vel, vt Hesiod. Theog. 804. canit: τοῖον ἄρ᾽ ὅρκον ἔθεντο θεοὶ Στυγὸς ἄφθιτον ὕδωρ. Schneid. in Lex. ad ὁρκώμοτος, laudato loco nostro, ὁρκωμ. βωμοὺς legit, quod neque Lyco-

ἀφθίτους Baroc. V. 708. χρυσαίαις Vat. 916. 1471. πέλαις Pal. 142. 158. et Seld. γάνους Pal. 139. V. 709. τιτᾶνας Vat. 117. 916. Pal. 40. 139. 142. aliique. κάπιτιτῆνας Vat. 916. τιτίνας Seld. Caeterum hunc verſum Canterus, neſcio qua innouandi libidine, contra omnium plane MſI. ſcholiaſtae, ipſiusque potiſſimum ſententiae auctoritatem praecedenti praepoſuit. V. 711. πήλικα alii. V. 712. κτανεῖ tanquam Futur. 2. Pal. 40. τρίπλας Vat. 916. τριπλὰς Vat. 1471. V. 713. οἴμας Seld. ἐκμεμασμένας

phron habet, neque metrum admittit.

V. 708. Addas exemplis a Reichardo allatis vv. 751 et 803.

V. 709. ἀφύσσων) Vit. 3. male ἀφύσων. πέλλαις, Ciz. et Vitt. 1 et 3. πέλαις, forſitan ſecuti Etymologiam, nam Phauor. πέλλαι· ἀγγεῖα ποιμενικά, ὡς ἀπὸ τοῦ πελεκῆσθαι τοὺς παλαιούς. Rectius πέλλαις, vti habent omnes reliqui ſcriptores, qui vtuntur hoc voc. e. g. Hom. Il. XVI, 642. cf. ibi Heyne. γάνος, ſic noſtri praeter Vit. 3. γάνους, vt quoque Reichard. vult legi. Ordinem verſiculorum 708. et 709. a Cantero turbatum et a Sebaſtiano reſtitutum, noſtri ad vnum omnes ſeruant.

V. 710. Δαείρᾳ καὶ ξυνευνέτῃ) Vit. 2. ſubſcripſit vtrique τὸ· ι, a Ciz. vero et Vitt. 1 et 3. omiſſum, at quum hi et alii Codd. plerumque id praetermittant, non eſt, quod miretur Potterus, id in Baroc. fuiſſe additum.

V. 712. τριπλᾶς) Vit. 3. τριπλάς.

V. 713. οἴμας) Ita etiam Vit. 3. ſed Vitt. 1. 2. et Ciz. vt ſupra v. 11. οἴμας. ἐκμεμαγμένας, ſchol. min. ἐκμιμουμένας et συμμεμιγμένας, quorum hoc ſignificationi propriae voc. ἐκμάσσειν et μάσσειν, *ſubigere*, *ſubigendo tractare*, magis videtur convenire, quam illud ἐκμιμουμένας, ita vt ſenſus inde exeat hic: *ſimul tractantes cantus matris*, *ſimul*, *vna coniungentes et commiſcentes cantus*, *quos fudit vel docuit eas mater*. Vis quidem eſt etiam vocabulo ἐκμάσσειν exprimendi, verum non voce, ſed rebus, coloribus, imaginibus, litteris, ἐκτυποῦν, *exſcribere*, *excudere*. Attamen Iacobs in Anthol. Gr. T. VII. p. 101. et Toup. ad Theocrit. XVII, 122. do-

Seld. V. 714. αὐτοχθόνοις alii. αὐτοφθόροις alii. V. 717. τύρσης Vat. 972. V. 718. γλάνοις Vat. 1471. δὲ pro τὲ Vat. 916. 1306. 1471. Caſ. chart. et Baroc. V. 719. δωμήσαντες Vat. 916. 1306. Pal. 142. Caſ. membr. aliique. V. 721. θεὸν Vat. 1307. V. 722.

cuerunt, ἐκμάσσεσθαι vſurpari etiam de eo, qui alterius mores, indolem, vitam, doctrinam, inſtituta atque artem accurate refert. Alciphr. III, 64. T. II. p. 197. ed. Wagner. ὁ δὲ παῖς εἰς τὸ ἀκριβέστατον ἐξεμάξατο τὸν διδάσκαλον. Vnde fit, vt h. l. Sirenes cantus matris non modo accurate fuiſſe imitatae, ſed vere etiam expreſſiſſe, retuliſſe ac quaſi reddidiſſe dicantur, vt ſupra v. 138. Paris ἄρκτου τιθήνης ἐκμεμαγμένος τρόπους narratur.

V. 715. δυπτούσας) *ſubeuntes*, h. e. ſe praecipitantes. Euſtath. ad Dionyſ. 359: κατέῤῥιψαν ἑαυτὰς εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀποπνιγεῖσαι, ἄλλη ἀλλαχῇ ἐξεβράσθησαν. Orph. Argon. 1296. ἐς βυσσὸν δίσκευσαν — θαλάσσης. cf. quoque Strab. VI, p. 252. ab initio.

V. 716. λινεργῆς operarum vitio pro λινεργής, vti noſtri cum reliquis Codd. et edd. Orph. Argon. 1294:

— ἐπεὶ πότμος ἤλυθε λυγρὸς μοιριδίου θανάτου.

V. 717. φαλήρου τύρσις) h. e. vrbs Phaleri, Parthenope et Neapolis poſtea dicta. Τύρσις pr. dic. vt lat. *turris*, de munimentis, quibus vrbes cinguntur, et hinc de vrbibus ipſis, et locis munitis. Sic ſchol. ad Nicand. Alexiph. 2. τύρσεις· τὰς πόλεις. Stephan. ad Φάληρον· ἐστὶ, inquit, πόλις ἐν ὀπικοῖς, εἰς ἣν ἐξεβράσθη παρθενόπη ἡ σειρὴν, ἣ καλεῖται νεάπολις. Infra v. 1209 καλύδνου τύρσις, h. e. Thebae.

V. 718. γλάνις τε) Vit. 2. γλάνις δὲ cum Steph. Byz. ad γλάνις, laudato Lycophronis verſu. Phauor. γλάνυς.

V. 719. σῆμα) h. e. μνῆμα. Apollon. Lex. σῆμα· ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ τάφου. Hom. Il. β. 814. Euſtath. ad Dionyſ. l. l. ὧν ἡ παρθενόπη πρὸς τῇ Νεαπόλει τέθαπται, καὶ ἐκεῖ τετίμηται. Δομήσαντες, conſenſu noſtrorum omnium: in aliis locis variant. Legendum tamen eſt cum Pott. et Reich. δωμήσαντες, cum v. 48. 593. et 1272. prima verbi δομεῖν ſyllaba atque vbique corripiatur.

V. 721. θεάν) Noſtri rectius θεάν. quaſi Deam, iam inter Deas relatam. Inepte Tzetzes, quem vide.

Ἐνιπτέως Vat. 1307. V. 724. λαῦρος Vat. 117. V. 725. ἐξερεύγεται alii. πολλὰ pro ποτὰ Vat. 1471 et Barb. V. 726. ἐς pro εἰς Pal. 139. τέριναν alii. τέρεινα Vat. 916. V. 727. κλύδονα Vat. 916 et Pal. 142. χελλύσουσα Vat. 1471. Pal. 139. 142. Barb. vterque Caſ. et vterque Potter. χελλύσσουσα Pott. et alii, teſte Tzetza. ναυάται Vat. 916. 1306. 1471. Pal. 139. 142. aliique. V. 728. κρόσαισι Seld. ταρχήσουσιν alii. V. 729. ὠκινάρου pro ὠκηνάρου ex Vat. 117. Pal. 139. Barb. vtroque Caſ. aliisque. ὠκαρίνου Seld. δινῆσιν Pal. 158. ἀγχιτέρμονος Seld. V. 730. λεύσσει pro λούσει Pal. 138. V. 731. ὀρνι-

V. 724. ὀχήσει) Schol. interl. ἐποχήσεται, deuehetur, auferetur in hanc petram. Verum quum Orph. Argon. 1297 de Sirenibus tradat: πέτραις δ' ἠλλάξαντο δέμας, a Lycophronis inſolentia non abhorret ὀχεῖν πέτραν explicare: in rupem mutari, vel, ſi hoc minus probetur, excipiet petram, excipietur a petra, vt Heſych. interpretatur. Hom. Odyſſ. η, 211. ὀχέοντας ὀϊζὺν, h. e. ἔχοντας κακοπάθειαν, ἢ ἐχομένους ὑπὸ κακοπαθείας. vel etiam, ὀχεῖν ſuſtinere, in ſe ſuſcipere, ſi Plin. H. N. III, 7. velimus ſequi, qui Leucoſiam a Sirene ibi ſepulta eſſe nominatam narrat, vt ſit: ſuſtinebit, portabit petram, h. e. in hac inſula petroſa, quaſi in eam aggeſta, ſepulta eſt. Δαρὸν non ad ὀχήσει, ſed ad ἐπώνυμον referendum videtur. λάβρος Ἶς, Vitt. 2 et 3. λάβριος Ἶς, mendoſe.

V. 727. χελύσουσσα) Conſentiunt Vit. 1 et Ciz. at Vitt. 2 et 3. cum Pott. vtroque χελλύσουσα, recte, cf. Tzetz. ſchol. Pott. χελλύσσουσα. ναυβάται, ſic Vitt. 1 et 3. et Ciz. ſed Vit. 2. ναυάται, cf. v. 120. Vit. 2. quoque v. 881. ναυάται cum Sebaſt. ſed Ciz. et Vit. 1. ναυβάται.

V. 728. κρόκαισι ταρχύσουσιν) Noſtri quoque ad vnum omnes.

V. 729. ὠκινάρου δίναισιν) Ciz. et Vit. 1. ὠκηνάρου δίνησιν, ſic quoque v. 1009. ὠκήναρος, quae lectio metro reſpondet, etſi littera ι in ὠκινάρου etiam poſſit produci. Suid. ὠκίναρος.

V. 730. λούσει) Ita Vit. 2, ſed Ciz. et Vit. 1. λεύσσει: Vit. 3. λεύσει, alia vero manu emendatum λούσει, cui

ϑόπεδος Pal. 142. V. 732. αὖϑι Vat. 916. Caſ. membr. Potter. aliique. οὖϑι alii. V. 733. Μοψόπους alii. V. 734. ἐκτείνει Pal. 139. V. 736. Νεαπολίων Pal. 40. σκέποις Seld. V. 737. Μισεινοῦ Vat. 916. Pal. 139. Μεσηνοῦ Pal. 142. Μοσύνου alii. στύμφλα Pal. 142.

βούκερως Ἄρης bene conuenit. λεύσσει tamen non eſt plane contemnendum ob ſeq. φοιβάζων.

V. 731. ἴσμα) Euſtath. ad Hom. Il. p. 462. ed. Baſ. et Polit. p. 1288. legit ἴσμα h. e. ἵδρυμα.

V. 732. αὖϑις, noſtrorum conſenſu, adeo in ſcholiis: rectius cum Pottero alii αὖϑι.

V. 733. μόψοπος) Ita noſtri omnes; editt. vett. μοψόπους, forſ. μοψόπου, quod vero nullus habet Cod. Mſ. nam Nominatiuus non fuit μόψοψ, ſed μόψοπος, rex Athenienſis, vnde dicta Attica μοψοπία, cf. Steph. Byz. ad h. v. vbi dicit: -ἄῤῥητος ἡ (εὐϑεῖα) μόψοψ; cf. Interptt. Id iam vidit R. . NLDS, in Miſcell. Obſeruatt. Vol. 1, T. 1. p. 51. cuius verba huc afferre non poenitet. Sic ſe habent. „Diotimum innuens Lycophron κραίνων ἁπάσης Μόψοπος ναυαρχίας fortaſſis interpretandus: *Atticus totius et coniunctae claſſis* (Chalcidenſium, Pithecuſanorum, et Athenienſium) *praefectus*, vt cum variant in ea voce Mſſ. legatur μοψόπιος, vt vulgo audit ciuis Atticus. Quod ſi quis Genitivum malit, ex altera lectione μοψόπους legendum μοψόπου, vt μοψόπου ναυαρχία ſit: *Attica claſſis.* Nam μόψοπος eſt caſus rectus. Strabo (IX. p. 397) μοψοπία ἀπὸ μοψόπου." Errauit ergo Tzetzes, vt et ſchol. interl. qui interpretantur: ἀπὸ τινὸς μόψοπος. Locum ergo habeat Μόψοπος, vt ſit Nominatiuus, et explicetur: *Mopſopus quidam praefectus claſſis.*

V. 735. αὐξήσει) *iterum iterumque*, vel *maiori pompa celebrabit.* λεὼς, Vit. 1 et Ciz. λίως, perperam.

V. 736. ἄκλυστον σκέπας — Μισηνοῦ) *ad pontum Miſeni, tutum a ventis ac fluctibus alluentibus.* Sic Hom. Odyſſ. ε. 443 et ζ. 210. χῶρος, ποταμὸς ἦν σκέπας ἀνέμοιο, *qui tueretur a ventis.* Infra v. 768. ναύλοχον ῥεῖϑρου σκέπας, quod hic eſt ἄκλυστον, et v. 793. σκέπας πόντιον.

V. 737. στυφλὰ νάσσονται) Noſtri cum edd. vett. στύφλα, ſic quoque Phauor. laudato Lycophrone, cf. Heinrich ad Muſaeum p. 149. de verbo στυφελίζειν. νάσσονται, Vit. 1 et Ciz. νά-

στύφλα vterque Caſ. aliique. νάσονται Pal. 158. V. 738. τὸ δ'aliqui non agnoſcunt. συγκατακλεῖσαι alii. V. 739 πάλιν στροβήτοις diuiſim Vat. 916 et Pal. 158. παλιντρομβήτοις alii. ἀλώμενος alii. V. 740. συμφλεχθήσεται pro μαστιχθήσεται omnes Vat. Pal. 40. 139. aliique. V. 741. κάβηξ alii. V. 742. μιν alii. ῥόθοις Vat. 1307. V. 743. χάριβδιν Vat. 916. ἐκφυσσῶσαν Pal. 40 et Caſ. membr. βυθοῦ Vat. 916. 1306. 1471. Pal. 139. Caſ. chart. Baroc. aliique. βυθὸν Vat. 117. Pal. 142. 158. Alex. aliique. V. 744.

σονται, Futur. non male, vt v. 599 et 1027, niſi velis deriuare a νάομαι, duplicato σ in Futuro more Homerico.

V. 738. βύκτας) ſcl. ἀνέμους, cf. Hom. Il. X, 20. Infra v. 756 etiam modo βύκτης.

V. 739. παλινστροβήτοις) Vit. 1 et Ciz. ſeiunctim ſcripta, vt ſaepe in Mſſ. πάλιν στροβήτοις. Homer. Od. X, 54. ſimplicitate ſua haec ita effert:

— ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ
Αὖτις ἐπ' Αἰολίην νῆσον.

ἀλώμενος, Vit. 2. ἀλώμενος, mutatum vero eadem manu in ἀλώμενος.

V. 740. μαστιχθήσεται) Ita Ciz. et Vit. 1. ſed Vitt. 2 et 3. cum Pottero συμφλεχθήσεται, cf. Hom. Od. μ, 415. ſqq.

V. 741. καὺξ) Alii καβὺξ, vt Suid. e permutatis litteris β et υ. cf. Hom. Od. μ, 432.

V. 743. ἐκφυσῶσαν) Vit. 1 et Ciz. ἐκφυσσῶσαν. βυθῷ, ſic etiam Vit. 1 et Ciz. at Vitt. 2 et 3 βυθοῦ, non male, ſi iungitur cum ἐκφυσῶσαν, cf. Hom. Od. μ, 236 et 240. Vt vero habeat ἐκφυσ. quod euomat, malim, niſi velis addere mente ἑαυτὴν, legere βυθὸν pro βυθῷ: vnde ſenſus exiſtit hic: *Ne abſorbeat eum fluctus, qui trahit vel abſtrahit ſecum Charybdin euomentem cum ſtrepitu (ἐν ῥόχθοις) gurgitem*, h. e. quem eructat Charybdis, nam, vt canit Hom. Od. μ, 105:

Τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἤματι, τρὶς δ'ἀναροιβδεῖ
Δεινόν.

ergo vno verbo, *ne eum Charybdis abſorbeat*, cf. Staueren ad Hygin. p. 222.

V. 744. βαιὸν) Hom. Od. η, 259. quem hic vbique ſequitur Lycophr. ſeptem annos, Hyginus vero fab. 125. vnum modo annum ibi commoratum eſſe Vlyſſem narrat. Videtur ergo Lycophr. βαιὸν dixiſſe πα-

τοῖς pro τῆς seruaui ex Vat. 1307. Barb. et vtroque Caſ. V. 745. αὐτοκαύδαλον Vat. 916. 1306. 1471. Pal. 139. Potter. aliique. αὐτοκάνδαλον Vat. 972. Caſ. membr. et alii. κάφος Vat. 1307. V. 746. ταλάσει Caſ. membr. Seld. aliique. κυβερνήσει Vat. 1307. Pal. 142. 158. Alex. Caſ. membr. et alii. V. 747. εἰς pro ἐς Vat. 972. 1471. Barb. vterque Caſ. et alii. V. 748. εἰκέα Pal. 158. εἰ καὶ ἀγόμφοις Pal. 139. et Caſ. membr. πρὸς τεταργανωμένην Caſ membr. προςτεταργανομένην Pal. 139. V. 749. Ἀμφίβεος Vat. 117. V. 750. κυρύλου Caſ. membr. κηρύχου Vat.

χυλῶς de longiori temporis ſpatio. τοῖς, vt Pott. ſed noſtri cum Bar. et Cant. τῆς.

V. 745. ἀναυλόχητον σκάφος) Eſt nauis parua, non longa, quae non in ναυλόχοις ſtat, nec naualibus eſt inſtructa, quaſi oneraria, quae ſola mari committitur. cf. Hom. Od. ε, 163 et 244 ſqq. αὐτοκάβδαλον, ita quoque Phauor. et Etymol. M. ſed Vit. 1 et Ciz. αὐτοκάνδαυλον, ab αὐτὸς et κάνδαυλος, quod pr. dic. de apparatu edulii, ſed Vitt. 2 et 3. cum Pottero αὐτοκαύδαλον, quod idem eſt ac αὐτοκάβδαλον, confuſis litteris υ et β. Vulgata eſt maioris auctoritatis, et ſignificat αὐτοσχέδιον, cff. Suid. Heſych. ibique Alberti, et Zonaras.

V. 746. κυβερνῆσαι, conſentientibus Codd. Vitt. 2 et 3, recte, at Vit. 1 et Ciz. cum Pott. κυβερνήσει. cf. Hom. Od. ε, 270.

V. 747. βάριν) Cf. Fulleri Miſcell. 1, 4, pag. 8. *Thryllit.* et Heſych. cum interptt. et Kuinoel. ad Propert. III, 11, 44. ἐς, Pott. εἰς.

V. 748. εἰκαῖα) i. q. εἰκαίως, *feſtinanter*, *raptim*, vel *fruſtra*, quia, etſi bene et firmiter conſtructa, procellis poſtea eſt disrupta. προςτεταργ. forte cum Cod. Caſan. disiunctis verbis, vt ſaepe fit, πρὸς τεταργ. nam Etymol. M. laudat Lycophronem ad v. τεταργανωμένην. Idem habet Zonar. non vero nominato Lycophrone, cf. ibi Tittman. qui ideo addit, ſe non meminiſſe, ap. Lycophronem legi τεταργανῶσθαι. Legit ſane, voc. πρὸς disiuncto ab τεταργ. et addito τῷ· γόμφοις. Hom. Odyſſ. η, 264. nominat σχεδίαν πολύδεσμον.

916. V. 751. μεσόδμεις Vat. 916. V. 752. δύπην Baroc. V. 753. ἐκσαρούμενος Caſ. membr. V. 754. Θρηκίας Vat. 117. 1307. Pal. 40. 142. aliique. Θρηκία Steph. Byz. in Ἀνθηδών. V. 755 ἄλλως pro ἄλλος Vat. 916 κλάδος Iof. Scaliger. V. 756. στροβήσεν Baroc. στρομβήσει Vat. 1307. ἐντρέσκων Pal. 139. ἐκθρώσκων Vat. 916 et Seld. V. 757. καλλιῤῥοίας Vat. 1306. V. 758. ἄμυξ Vat. 916. δεδρυ-

V. 752. ἐμπεληγ. κάλοις) Hom. Od. ε, 371:

Ἀμφ' ἐνὶ δούρατι βαῖνε, κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων,

quod rei eſt conuenientius.

V. 753. ἄυπνος) Duas ſcl. noctes fluctibus ablatus errabat vbique per altrum mare, ἐν μυχοῖς πόντου. Hom. Odyſſ. ε, 388. Infra dic. v. 723. ἐρευνᾷν θαλάσσης μυχούς.

V. 754. Θρηκίας) Non modo Steph. Byzant. ſed Euſtath. quoque ad Hom. Il. β. p. 27. Θρηικίας. ἀνθηδόνος. Hoc verbo claudit ſuperiora Vit. 1. et ἔσται iungit cum ſqq. inepte. Id quoque ſit, auctore Pottero, in edd. quibusdam, et in Cod. Seld.

V. 756. ὡς πεύκης κλάδον) Inſolenter ſane dictum eſſet, ſi haec verba coniungerentur cum φελλὸν, vti interpretes cum Tzetza ſolent coniungere, quum φελλὸς non pinis, ſed quercubus adnumeretur, et κλάδος vix pro cortice ſumi poſſit. Sine dubio Lycophron ante oculos habuit Hom. Odyſſ. ε, 368, et id, quod hic de disiectis nauigii tabulis tradit, ille ad Vlyſſem ipſum transtuliſſe videtur. πεύκης κλ.. et φελλ. ſunt plane diuerſa, et vel ὡς ad φελλὸν mente repetendum, vt ſenſus ſit: *Ventus Vlyſſem ſicut ramulum pinus et ſicut ſuber hinc illinc agitabit*, vel etiam Vlyſſes abſolute nominatur φελλός. Coniectura Scaligeri, qua κλάδος legi vult, eiusque interpretatio arguta magis, quam vera eſſe videtur. vid. Meurſ. ad h. l. βύκτης *ventus*, perperam Sebaſt. vertit: *rudens*.

V. 757. μόλις δὲ βύνης) cf. Schol. Apoll. Rh. p. 138, b. *Thryll*. Vit. 3. βήνης male pro βύνης.

V. 758. ἄμπυξ) h. e. Euſtathio auctore, ὃ ἀμπέχει τὰς τρίχας. Tzetz. recte: κεφαλοδέσμιον. Hom. Od. ε, 346. nominat κρήδεμνον, Hygin. fab. 125. *baltheum*, vid. ibi interprètes. στέρνα δεδρυφ. Hom. Od. ε, 373. κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσεν.

φαγμένα alii. δεδρυφαγμένον Caſ. chart. δὲ δρυφαγμένον Vat. 1306. V. 759. Initialem coniunct. non agnoſcit Caſ. chart. κρεαγρέπτους Vat. 916. 1471. Pal. 142. Alex. Caſ. membr. Barb. vterque Mſſ., Potter. aliique. κρεαγράπτοις alii. κρεαγρεύτους Pal. 40. V. 760. ἀλιβρότοισιν Vat. 117. ἀλιβρώτοισι Pal. 139. V. 761. στόρθιγξι Caſ. membr. Baroc. aliique. στόρτυγξι alii. V. 762. μαζέων Vat. 916. κρεανόμου Pal. 139. κρεανόμων Pal. 158 et Caſ. membr. V. 763. ληγρῶν Pal. 158. V. 764. μυθο-

Hygin. l. l. *quo ſibi pectus vinciret.* De verbo δρυφάζω cf. Heſych. ad δρύφακτον, eiusque interptt. et Zonar. in δρύφακτος.

V. 759. καὶ χεῖρας ἄκρας) Caue, ne retrahas ad δεδρυφαγμένον, vt Reichard. cum Cantero, omiſſo poſt δεδρυφ. commate, fecit, nam transferendum eſt ad αἱμαχθήσεται, et ſupplendum κατά, nam manus involutae ac munitae vulnerari poterant. Hom. Odyſſ. ε, 434:

πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν.

Deinde χεῖρες ἄκραι ſunt vel, quos Homer. nominat χειρῶν ῥινούς, vel nil niſi χεῖρες ipſae, vt docuit Camerarius in Comment. vtriusque linguae p. 406. his verbis: πούς ἄκρος, *qui proprie pes, ſicus χεὶρ ἄκρα proprie manus dicitur*, vel etiam, nam obſcuritas et ambiguitas Lycophronis varias dubiasque admittunt interpretationes, ἄκρας ad πέτρας, quum libenter geminet Adiectiua vni Subſtantiuo addita, commate poſt χεῖρας poſito, referri poteſt, quae erant acutae et eminebant. Hom. l. l. v. 411.

ἔκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι ὀξέες —
λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη.

κρεαγράπτους, noſtri non omnino bene, etiam in ſcholiis, κρεαγρέπτους.

V. 760. μάρπτων) ſcl. ἦν, l. ἔμαρπτε. Hom. l. l. v. 428. λάβε πέτρης χερσί. Alias quoque Lycophron artic. praemittit Participiis, vt v. 808. ἣν κτείνας pro ἔκτεινε, *qua occiſa*, et v. 939. ὁ μητρὸς — στήσας — αὐγάζων — ἐκφυγών.

V. 762. Ἄρπην) alias dictam δρεπάνην, vid. Steph. ad Φαίαξ. Hom. Odyſſ. ζ, 8. σχερίαν. cf. Canter. κρεανόμον, Ciz. et Vit. 1. κρεανόμων, perperam.

V. 763. κόπις) audientibus ſcl. Nauſicaa et Alcinoo.

π'λάττον Alex. ἐξηλακτήσει Vat. 1306. γόνον Pal. 139. V 766. τοσόςδ' repoſui ex Vat. 117. et Pal. 158. τοσόνδ' Vat. 972. 1306. 1471. vterque Caſ. Alex. et Barb. τόσον δ' alii τοσόν δ' Baroc. λάβῃ Vat. 972. V. 767 Μέλανθρον Vat. 117. 1306. 1471 Pal 158. Alex. aliique. Μέλαθον alii. ἐγκλινηθένθ' Pal. 153.

V. 764. ἐξυλακτήσει) Innuit dolorem animi commoti, et vim vocis, qua Vlyſſes, quae ei per mare agitato acciderant, enarrauit. Heſych. ὑλακτεῖ· λέγει, θρηνεῖ. Μυθοπλάστην pro μυθοπλαστούμενον: mire tamen dictum a poeta, qui omnia, vti vere facta, non vero vt ficta, enarrare ſolet. Forte vero, quum μῦθοι proprie ſint verba, dicta, narrationes, γόος μυθοπλ. eſt luctus, vel mala multis verbis et lamentationibus commemorata, quae quidem mala Vlyſſes ap. Homerum multis ſane verbis deplorauit: niſi quis ea, quae Vlyſſes enarraſſet, mira atque fere incredibilia Nauſicaae, Alcinoo, et ipſi adeo Caſſandrae fabulas eſſe viſas arbitretur.

V. 765. ἀρὰς) ſcl. τετικὼς, vt τίειν ποινὰς, δίκην, φόνον, ἀδικίαν, *quum perſoluiſſet poenas, quas ei imprecatus fuerat Polyphemus*, cf. Hom. Odyſſ. ι, 528 ſqq. et 342 et 343 ſed nondum omnes, vti e ſqq. patet, atque ideo inciſo magno poſt δάκους ſublato, quod edd. priores obſidet omnes, οὔπω iungendum eſt cum τετικὼς, vel mente repetendum τέτικε, quod etiam ſuadet ſeq. δέ.

V. 766. μὴ τοσός δ') Ita Vit. 1 et Ciz. at Vitt. 2 et 3. μὴ τοσόν δ'. Sed vulgata non eſt ſollicitanda, etſi Tzetzae vtraque videatur placuiſſe. Sunt autem verba Caſſandrae Vlyſſi reliquisque Graecis inimiciſſimae, optantis vel potius imprecantis, vt Neptunus pergat Vlyſſem vlciſci, quam imprecationem Lycophron finxit et more ſuo exornauit ex loco Hom. Odyſſ. ν, 125. a Cantero iam allato. ὕπνος λήθης, ſupra v. 241. λήθαργος.

V. 767. ἐγκλιθένθ') Vit. 1. ἐγκλινθένθ', perperam.

V. 768. ἥξει — σκέπας) ſcl. εἰς, cf. v. 478. vel ellipſi neglecta, cf. Herman. in Muſeo Antiq. ſtudiorum p. 166, vt accuſatiuus pendeat e verbo *occupare* vel *obtinere* ſignificante, pro quo verbum ponitur modum indicans, quo quis locus occu-

ἱππηγέτῃ Seld. V. 770. μέλανθρον Pal. 158. βόθρων Seld. V. 771. γυναικικλωψιν Pal. 158. κασσάρα pro βασσάρα ex Vat. 972 et Baroc. κάσσαρα alii. V. 772 κασσωρεύουσα Vat. 1307. 1471. Pal. 158. Barb. Alex. Caſ. membr. Etymolog. in σεμνὸς et Baroc. κασσωρέουσα vero Vat. 9·6. 1306 et Caſ. chart. Caeterum comma, aliter τῷ· δόμους apponendum, poſt τὸ· θοίναισιν collocans Etymologiſtes, ſenpetur. γὰρ, *quidem*, *videlicet*, eſt Caſſandrae comprobantis ea, quae antea precata fuerat, vel pergentis enarrare, *ſcilicet*, cf. Fiſch. ad Axioch. c. 7. σκέπας ναυλ. cf. v. 736. Ῥέιθρου, cf. Potter. Apollon. Lex. ad h. v. λέγεται δὲ οὕτω καὶ ὁ ἐν Ἰθάκῃ λιμήν. Schol. ad Odyſſ. α, 186. ὄνομα τοῦ ἐν Ἰθάκῃ λιμένος τὸ Ῥεῖθρον, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, ergo non ὁ ῥεῖθρος, vt Tzetz. habet. Thom. Mag. cum interptt. ad v. Hom. Od. ν, 96 et 345. nominat portum Phorcynis, qui ſine dubio idem eſt.

V. 769. Νηρίτου) Hom. Odyſſ. ν, 351. Νήριτόν ἐστιν ὄρος: Strab. x, p. 454. et Hom. Od. ι, v. 21. ἐν δ᾽ ὄρος αὐτῇ (Ἰθάκῃ) Νήριτον, quem alii nominant Νήϊον, cf. ibi Erneſti et Villoiſ. ad Apoll. Lex. in Ῥεῖθρον.

V. 771. μύκλοις) Vid. Heſych. et Zonar. ibique interptt. γυναικόκλωψιν, Vit. 1 et Ciz. γυναικίκλωψιν. κασσάρα, noſtri βασσάρα, vt v. 1393 et Etymol. M. ad μύκλος laudato Lycophrone, rectius. κάσση et κασσωρὶς quidem Lycophr. v. 131 et 1385, ſed nunquam κασσάρα ſ. κάσσαρα. Saepius autem libidinoſae mulieres nominantur Bacchae, vt v. 144, et 505.

V. 772. σεμνῶς) *turpiter*, cf. Baſt. in *Ep. critique* p. 68. Sic dic. Eurip. Suppl. 384. σεμνὸς τύραννος, et Eumenides quoque nominantur σεμναὶ, vid. Heſych. in v. κασωρεύουσα, noſtri omnes κασσωρ. vt Etymol. et Bar. quod metrum violat. κοιλανεῖ, ſchol. min. bene κενώσει, male Reich. cum Gant. *excauabit*, melius Seb. *exinaniet*, quae ſignificatio huius voc. in Lex. gr. adhuc deſideratur. Hunc locum Etymologicus ſic diſtinguendo variauit:

— κοιλανεῖ δόμους
θοίναισιν, ὄλβον ἐκχέασα.

Pott.

tentiam variat. V. 774. πλείους Vat. 117. 972. Pal. 40. 142. 158. Potter. aliique. πλείου alii. Σκαιῆς Vat. 916. 972. et 1306. πύλαις pro πόνους Pal. 158, lectione non contemnenda. V. 777. δένοις Vat. 1307. τὸ καὶ non agnoscit Vat. 1471. χειρῶν Pal.

V. 774. πλείω) Sic Vitt. 2 et 3. vt Baroc. verum Ciz. et Vit. 1. πλείους. ἐπὶ σκαιαῖς. Ciz. vno verbo ἐπισκαιαῖς, perperam haud dubie, vt saepius in Mss. nostris accidisse videtur, ex male intellecta dictantis voce, qui duo verba, dum dictabat, coniungeret, et quasi vnum pronuntiaret, ita vt deinde in Mss. coalescerent: vid. supra ad v. 620. πόνους, Vit. 1 et Ciz. πύλαις, quae lectio videtur esse glossa e margine illata vel σκαιαῖς adposita, nisi praeferas cum Sebast. πλείω.

V. 775. μολοβρὸς) Hom. Odyss. ρ, 219.

V. 776. ἀπειλὰς νώτῳ φέρειν dictum per βραχυλογίαν, quam in Lycophrone non mireris, est: *perpeti eos tergo suo minitari plagas*, cf. Hom. Od. ρ, 231 et τ, 69. Nemo sane miraretur, si quis diceret: *minari tergo verbera*, sed Lycophr. qui breuitate et insolentia delectatur, modo: *minari tergo*, immo ἀπειλὰς νώτῳ dixit, vt Substantiuum ἀπειλὴ regat eundem casum, quem verbum regit ἀπειλεῖν, pro ἀπειλὰς τῶν πληγῶν νώτῳ, cf. supra ad v. 591. Ergo Vlysses non minas suscepit tergo, quos Reich. in Praef. XXXIII. suscepisse eum miratur, sed sustinuit modo, pertulit, non vltus est minas, scl. plagarum, tergo suo intentatas. Qui vero νῶτος nominatur εὔλοφος, male in Ciz. εὔνοφος, quod pr. de ceruice dictum Lycophr. ad tergum transtulit. cf. Suid. ad εὐλόφως et Tzetz. Schol min. γενναίῳ. Legendum mihi videtur vel εὐλόφως vel εὐλόφῳ, quod sane Lycophronis ingenio magis conuenit, per traiectionem ad φέρειν referendum, vt sit: *fortiter ferre*, sicut vere Vlysses pertulit. Hom. Od. ρ, 238: Ἀλλ' ἐπετόλμησε, φρεσὶ δ' ἔσχετο.

V. 777. δέννοις) Hesych. δεννόν· κακολόγον. forte δέννον· κακολογίαν. Schol. nostri λοιδορίαν. Substantiuum esse ὁ δέννος, confirmat Herodot IX. 107. παρὰ δὲ τοῖς πέρσαις γυναικὸς κακίω ἀκοῦσαι δέννος μέγιστός ἐστι. cff. Brunk et Erfurdt ad Sophocl. Antig. 755.

142. V. 781. λίγοισι Pal. 142. λυγρισι Pal. 158. V. 782. ἀπεγκολάπτειν Vat. 916. ἐσεγκολάπτειν alii. V. 784. παλεύσει Seld. aliique. παλαίσῃ Vat. 972. 1306. 1471. Pal. 139. Caſ. chart. Barb. Baroc. aliique. παλαίσει Vat. 916. κατασκόπους alii. V. 785. κλαυθμῆσι Vat. 1471. Alex. Caſ. chart. et Barb. καυθμοῖσι Vat. 916. V. 786. Βομβυλείας Seld. Vat. 117. 916. 1307. Pal. 40. 142. Seld. aliique. Βομβυλεία Vat. 972 Βαμβυλίας Alex. Caſ. chart. Barb. et Baroc. Βαμφυλίας Pal. 139. aliique. τεκμηκία

V. 778. ὀστράκων) Vid. ſchol. Tzetz.

V. 780. Cf. Hom. Od. δ, 244. ſeqq. et Tzetz. ad v. 783.

V. 781. τὰς ὁ λυμεὼν) Vit. 3. τὰς ὁ λυμαιὼν, ſed in ſcholiis recte.

V. 782. ἀστένακτος) *ſine gemitu*, *fortiter*, ſchol. min. πολυδάκρυτος, cui interpretationi quidem lingua, verum minus αἰνέσει fauet. τὰς, ſcl. μάστιγας, αἰνέσει, *ſuadebit*, adeo incitabit, vt incidant inſuper, ſcl. σφραγῖδας ſ. λύγους ἐν πλευραῖς. Αἰνεῖν, *ſuadere*, *hortari*, dic. quoque ap. Aeſchyl. Choeph. 551, et Sophocl. Philoct. 1358, cf. ibi Muſgrau.

V. 783. προσμάσσων) Ciz. et Vit. 1. προσμάσσω, vitioſe.

V. 784. παλεύσῃ) Vit. 2 et 3. παλαίσῃ, cui vero lectioni repugnat δυσμενεῖς, nam παλαίειν non cum Accuſatiuo, ſed cum Datiuo conſtruitur. Eodem ſenſu verb. παλεύειν Lycophr. iam vſus eſt ſupra v. 405. Seld. legit παλεύσει. κατασκόποις. Niſi malis legere κατάσκοπος, λῶβαι κατάσκοποι ſunt: contumeliae, quas ſimulabat, cum ſpeculabatur vrbem, et Priamum fallere tentabat. Fit autem interdum, vt Subſtantiua adiungantur aliis Subſtantiuis pro Adiectiuis, cff. Schütz ad Aeſchyl. Sept. ad Th. 226. Dorville ad Charit. II, 4. Fiſcher ad Anacr. VI, et Barneſ. ad Eurip. Rheſ. 430.

V. 786. Βομβυλίας) Sic Vitt. 2 et 3, et Ciz. at Vit. 1, vt Reich. βομβυλείας, ſuperſcripto tamen ι, vt in Seld. cf. Tzetz. in ſchol. Plut. in Quaeſt. Gr. Vol. VII, p. 203. ed. Reisk. auctore Iſtro Alexandrino, Vlyſſem Alalcomenis in Boeotia ab Anticlea eſſe genitum commemorat, quae vrbs haud dubitanter eadem eſt, quae Bombylia.

Vat. 916 et 1306. V. 789. κάβηξ Vat. 972. 1306. 1307. Pal. 142 et alii. V. 790. περιτριβὴς Pal. 139. aliique. V. 792. πρὸ Seld. αἰνοβάκχου Pal. 158. κιχὴν Seld. V. 793. σκέπας φυγὼν Vat. 1307. V. 794. Νηριτῶν Pal. 139 et Baroc V. 795 κτείνει Schottus. λύγιος Seld. στόνωξ Schottus. V. 796. δυσαλγὴς alii. ἕλλοπος cum aſpero Baroc. ἕλλοπι Pal 158. Σαρδανικῆς alii. Σαρδωνικῆς legunt cuncti Mſſ excepto Vat. 916. qui egregie receptam a ſcholiaſta lectionem tuetur; quin et Seld. qui hunc verſum ſic profert: κέντρῳ δυσαλθεὶς, ἕλλοπος Σαρδονι-

V. 787. ἐτέκνωσέ ποτε) Noſtri ἐτέκνωσε ποτέ, minus bene. Legendum ἐτέκνωσέν ποτε.

V. 788. πρὸς οἴκους σωθεὶς) ſaluus venit domum, vt Xenoph. Cyrop. V, 4, 16. ἐσώζοντο πρὸς τὸ στρατόπεδον. Alias dic. εἰς οἴκους l. δόμους, vt ap. Soph. Trach. 610, et Philoct. 311.

V. 790. πάντοθε) Noſtri cum Cant. et Pott. rectius πάντοθεν. περιτριβεὶς. Seld. habet quidem περιτριβεὶς, ſed iſtis ε et ι eadem manus α ſuperſcripſit, vt videatur legiſſe παρατριβεὶς. Pott.

V. 791. κτῆσίν τε) Noſtri omnes κτῆσιν τε. λαφυστίαν, Vit. 3, male, λαφυλιστίαν, ſed ſyllabam λι deleuit Eraſm. Schmid. Thryll. λαφυστ. pr. voracem, ſed h. l. paſſiue: deuoratam, conſumtam, πρὸς τῆς — a Penelope ſimul cum procis, ſi κιχὼν eſt i. q. εὑρών; ſed ſi velis interpretari cum ſchol. min. λαβών, καταλαβών, verba πρὸς τῆς λακ. cum κιχὼν quoque iungas. Αἰνοβ. κχ ita Vitt. 2 et 3. ſed Ciz. et Vit. 1. αἰνοβάκχου, mendoſe.

V. 793. φυγὼν) ſcl. εἰς. quum procellis elapſus in portum Ithacae intraſſet. Reich. minus apte: marino elapſus tegmini h. e. portui, cf. v. 736, cui vero non elapſus, ſed in quem delatus vel ex quo non egreſſus fuerat. φυγὼν apte dictum τῷ κόραξ, h. e. Vlyſſes iam ſenex factus. Nota eſt vel Horatii III, 17, 13. annoſa cornix, ἐννεαγήρως κορώνη Arat. Dioſem. 1002.

V. 794. νηρίτων) Vit. 3. νηριτῶν, perperam, nam v. 769. νηρίτου.

V. 795. πλευρὰ) Vit. 2. πλευρᾶ, non bene.

V. 796. ἕλλοπος σαρδονικῆς [σαρδωνικῆς]) Ciz. et Vit. 1. ἕλλοπι σαρδωνικῆς. Repugnat ἕλλοπι ſenſui verborum vi-

κῆς. V. 797. κέλλωρ Vat. 972. metri gratia. V. 798. Ἀχιλέως pro Ἀχιλλέως tuentur Vat. 972. 1471. Barb. Seld. aliique. V. 799. στέφει alii. V. 800. ὅταν πυναίων pro: ὅ, τ' αἰπὺ ναίων Pal. 158. τραπυίας Vat. 1471. τραμπείας Vat. 916. 972. 1306. τραμπύας alii. ἐδέσθλιον Vat. 1306. ἐδέθλιον Seld. V. 801. Ἡρακλεῖ Pal. 139 et Seld. V. 802. θοίνησιν

cinorum, nisi intelligas per adpositionem et σαρδ. scl. θαλάσσης l. νήσου. Quod attinet ad σαρδωνικῆς, vel σαρδονικῆς, quod etiam Vitt. 2 et 3. perperam exhibent, cff. Tzetz. in schol. et Kühn. ad Pausan. X, 17, p. 839. Hom. Odyss. υ, 302. σαρδάνιον μάλα τοῖον. Legendum est omnino σαρδωνικῆς. Reines. verbis: ἔλλοπος σαρδ. addidit in margine: „h. e. *pastinacae marinae, vid. not. ad Plin. H. N. 32, 2. de* θανάτῳ ἐξ ἁλός." Plin. pisce illo nihil venenatius fuisse tradit, et adeo radio suo (κέντρῳ) arbores necare, cf. Meurs. Aelian. de Nat. Anim. VIII, 23. piscem ἔλλοπα θηρᾶσθαι ἐν τῷ κατὰ παμφυλίαν πελάγει tradit.

V. 798. Ἀχιλέως) Ita Vit. 2, sed Ciz. atque Vitt. 1 et 3. Ἀχιλλέως. cf. Tzetz. schol. Post αὐτανέψιος interrogationis signum habet Seld. Sic Potter.

V. 799. Εὐρυτᾶν) Vit. 3. Εὐρυτᾶν. Steph. Byz. ad v. laudato Lycophr. versu Εὐρυτᾶν. cff. ibi interpretes. Στέψει νεκρὸν, h. e. τάφον τοῦ νεκροῦ, vt Eurip. Or. 1321. τὸν κλυταιμνήστρας τάφον στέψασα, schol. κοσμήσασα. Schol. Eurip. Hec. 128. στεφανοῦν· τιμᾶν. Absolute hic ponitur στέφειν; alias additur, vt ap. Eurip. l. l. αἵματι τύμβον, et Sophocl. Ai. 93. λαφύροις. Plutarch. in Quaest. Gr. Vol. VII. p. 206. ed. Reisk. Lacedaemone iuxta Leucippidum templum Vlyssis sacellum esse dedicatum narrat, caussis, quare sit dedicatum, additis.

V. 800. τραμπυίας) Sic omnes nostri, etiam in scholiis. Rectius Seld. Cod. Cant. et Pott. τραμπύας, metri caussa, quod etiam Steph. comprobat. ἐδέθλιον, ita Vit. 3. sed Ciz. et Vitt. 1 et 2. ἐδέθλιον, aeque bene, cf. ad v. 292.

V. 801. ποτ' αὖθις) Saepe hae particulae coniunguntur per pleonasmum, vt in Xenoph. Hellen. VII, 4, 8. αὖθις ἔτι ποτέ. Verti quoque potest *similiter*, h. e. vt

Pal. 158. V. 804. τεμενείων Pal. 139. ἄποθεν cum o tuentur Pal. 139. Alex Barb. et Caſ. chart. V. 805. πέρσῃ Vat. 916. V. 806. γορτυναίᾳ pro γορτυνίᾳ ex Vat. 117. 916. 972. 1306. Pal. 40. 139. 158. Alex. Caſ. chart vtroque Potter, Tzetza in ſcholiis, aliisque. γορτυναίῳ alii. V. 807. ὅτ' ἂν Caſ. membr et Seld. ἐκ πνεύσει Pal. 139. ἐκπνέσῃ Vat. 1471. V. 808.

Vlyſſes antea Bombyliae, ſic hic Trampyae.

V. 802. θοίναισιν, vt Vitt. 2 et 3, at Ciz. et Vit. 1. θοίνησιν.

V. 803. κἀπὸ) Noſtri κἀπὸ, rectius.

V. 804. τημενείων) Vit. 3. τημενειῶν, in ſchol. vero τημενείων. ἄποθεν, ſic Vit. 3. et Sebaſt. ſed Ciz. et Vitt. 1 et 2. et Seld. ἄπωθεν, rectius, ſuperpoſito tamen o. Αἱμάτων. Plural. pro ſingulari αἵματος, vt infra v. 1249. interdum vſurpari a Tragicis, quos Lycophron imitatur, docet Porſon ad Eurip. Phoeniſſ. 20, cf. quoque ibidem Valken.

V. 805. τυρσηνῶν) Vit. 3. perperam τυρσινῶν.

V. 806. γορτυνίᾳ) ſcl. γῇ. Noſtri dant γορτυναίᾳ, rectius. „Holſten. ad Stephan. p. 87, b. per γορτυναίαν Lycophronis intelligit Cortonam, vrbem Etruriae antiquiſſimam.“ *Thryllit.* Apte, ſi viciniam verborum ſpectes. Legerim κορτωνίᾳ l. κορτωναίᾳ, niſi repugnaret metrum et κότρωνα Ptol. Geogr. III, lat. *Cortona*, cuius ſyllaba altera producitur. Polyb. III, 3. nominat κυρτώνιον. Forte legi poſſet κορυθίᾳ l. κορυθαίᾳ, ſi metrum addiceret. nam Gortyna, vrbs Cretae l. Arcadiae, hic plane eſt aliena, ab vrbe Corytho, quae eſt Cortona in Etruria, cff. Sil. Ital. V, 123, et IV, 721. Virg. Aen. III, 170, et IX, 10, ibique interpretes, et omnino Cluuer. Ital. Antiq. II, 3, p. 592. Retinendum ergo eſt: γορτυναίᾳ, ita vt Cortona Etruriae intelligatur, vel etiam legendum κορτυναίᾳ, vt lat. *Cortonae* melius reſpondeat, etſi gr. γ in vocab. lat. tranſeat in c, e. g. γωρυτὸς, *corytus.*

V. 808. κτείνας) Vit. 3. vt Pal. κτείνει, et ſcholium monſtrat, librarii vitium non eſſe. *Thryll.*

V. 809. δευτέραν) Non Vlyſſes, ſed Telemachus, qui poſt Circen ab ipſo occiſam, quae primum deſcenderat in Orcum, quaſi ſecundus ab ea deſcendet eo.

κτείνει Pal. 139. V. 810. σφάγαις Vat. 1471. δέριν Seld. V. 811. Γλαυκωνός τ' Ἀψυρτοιό τ' Vat. 1471. Pal. 139. Alex. Barb. Caſ. chart. et Baroc. γλαῦκος τ' Vat. 916. αὐτανεψίαις Pal. 158. αὐτανεψίοις Caſ. chart. V. 812. τοσούτων Vat. 117. 972. 1307. Seld. aliique. V. 813. ἄτρεπτον Pal. 139. Caſ. chart. Barber. et vterque Potter. τοδεύτερον Vat. 916. 1307. Pal. 139. 142. aliique. V. 814. γληνὸν Caſ. membr. V. 815. πάτραν Vat. 916. 1307. et 1471. V. 816. βοηλατοῦντα Vat. 1307. βοηλατοῦν

V. 810. ἠλοκισμένος) ſchol. min. τετμημένος. Ἀλοκίζειν pro τέμνειν vel τιτρώσκειν Lexica non exhibent. Latinis tamen quoque non *ſulcantur* modo, ſed *ſecantur* etiam maria, atque Claudian. adeo in: De raptu Proſerpinae III, 436. vulnera nominat ſulcos, imitatus Eurip. Herc. Fur. 164. ἄλοκα δορὸς, vid. ibi Barneſ. et Rheſ. 796. πληγῆς βαθεῖαν ἄλοκα τραύματος λαβών. Infra v. 908. dicc. ἠλοκισμένοι, *diſſecti*, h. e. dilacerati, occiſi.

V. 811. γλαύκωνος ἀψύρτοιό τ') Vit. 2. γλαύκ. τ' ἀψύρτοιό τ', Vit. 3. γλαύκονος (male) τ' ἀψύρτοιο τ'. τε αὐτανεψίας, noſtri recte τ' αὐτανεψίας cum Reich. qui vero operarum vitio ἀντανέψιας habet.

V. 812. τοσοῦτον) Vit. 2. τοσούτων.

V. 813. ἄστρεπτον) Ita Ciz. et Vit. 1. ſed Vitt. 2 et 3. ἄτρεπτον, vſitatius Orcoque aptius. Eſt i. q. ἀκίνητος, ἀδάμαστος, ἀμείλιχος, Hom. Il. IX, 158. *illacrymabilis*, Horat. II, 4, 6. Interim ἄστρεπτον, ſi verteris *inexorabilem, qui petenti*, ſcl. *Vlyſſi, reditum non concedit*, quoque locum habere poſſe haud negauerim.

V. 814. δρακών) Noſtri recte δρακών.

V. 815. ὥς σοι) Vit. 1 et Ciz. ἦ σοι, poſito tamen ὥς ſuper ἦ, non male, ita tamen, vt poſt κακῶν deleatur a Sebaſtiano et Pottero illatum ſignum interrogationis, vel potius exclamandi, quod Codd. Mſſ. et Reichard. quoque ignorant. Haec varietas lectionis non inepta a nullo adhuc eſt enotata.

V. 816. βοηλατοῦντι) *boues aratro alligatos agitanti*, h. e. aranti. καὶ τὸν —. Verba ſic ſunt ordinanda: καὶ τὸν ἐργάτην κάνθωνα μέσσαβοῦν ἔτι μύκλον ὑπὸ ζεύγλῃσι. μύκλον,

Pal. 158. V. 817. κάνθον Pal. 139. ζεύγλαισι Vat. 117. 916. 1306. 1307. Pal. 40. 142. et Caſ. membr. ζεύγλαισιν alii. ζεύγλῃσιν Barb. μεσαβοῦν Vat. 117. et Pal. 158. ἔστι pro ἔτι Pal. 139. V. 818. λήθης pro λύσσης Pal. 139. οἰστρημένον Vat. 1307. et Caſ. membr. V. 819. τηλικῶνδε pro τηλικῶν δὲ ex Vat. 117. 972. Barb. Caſ. chart. aliisque. τηλίκων δὲ Vat. 916. et 1307. V. 820. αἰνέλεκτρον Pal. 139. εὐνάστης pro εὐνέτης Pal. 158. V. 821. πλάτην Vat. 916. 972. 1306. 1471. Pal. 139. Caſ. chart. et Baroc. πλάτυν Alex. μαντεύων Pal. 139. μαστεύων

ſcl. κατὰ, eſt i. q. τράχηλον, quod ſchol. min. qui habet λαγνὸν, et Reich. ignoraſſe videntur. cf. Zonar. ad v.

V. 817. ζεύγλῃσι) Ita Ciz. et Vit. 1. ſed Vit. 2. ζεύγλαισι. Μεσσαβοῦν, Vit. 1. et Ciz. etiam in ſcholiis μεσαβοῦν, non apte, cf. Tzetz. ſchol.

V. 819. τηλικῶνδε) Ciz. et Vit. 1. τηλίκων δὲ, vitioſe. πεῖραν ὀτλ. κακῶν i. q. πειρᾶσθαι καὶ ὀτλῆσαι κακὰ, *malis ſe obiicere, eaque tolerare*, vel ὀτλεῖν πεῖραν κακῶν eſt ob grauitatem malorum i. q. λαμβάνειν πεῖραν κακῶν, *experiri, perpeti mala*, vt in N. T. ep. ad Hebraeos XI, 36. ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πεῖραν ἔλαβον, quod, quum Vlyſſes mala patienter tulerit, praeferendum videtur.

V. 820. αἰνόλεκτρον conuenit magis Menelao, quam Helenae, ergo vel legendum αἰνόλεκτρος l. per traiectionem illi accommodandum eſt. Poteſt tamen Helena quoque dici αἰνόλ. ob raptum et ob mala, quae ſunt ſecuta raptum, et quae maritus inprimis expertus eſt. Εὐνέτης, Ciz. et Vit. 1. εὐνάστης, vt Pal. forte: εὐναστής.

V. 821. πλάτιν) Vit. 1. et Ciz. πλᾶστιν a πελάστις. Voc. πλάστις ſ. πλᾶστις affert quoque Zonar. in Lex. vbi editor putat legendum eſſe πλᾶτις, ſed auctoritate horum Codd. confirmatur vſus τοῦ· πλᾶστις. Vitt. 2 et 3. πλάτην, perperam. Ματεύων, Ciz. μαντεύων, h. e. μαντικὴν λαβὼν, non apte, nam idem exprimitur verbis ſqq. κληδ. πεπυσμένος, h. e. vt ſchol. interl. interpretatur: ἀπὸ φημῶν τῶν προῤῥήσεων καὶ μαντευμάτων ἀκηκοώς. Vit 1. μαστεύων, ſed σ ab alia manu inſertum, male, nam metrum corrumpit. κληδ. πε-

Vat. 972. κληδόνος Vat. 117. Pal. 40. et Caſ. membr. V. 822. παθῶν Seld. φυγὼν Pal. 139. Barb. et Ba-

πυσμένος, forte reſpexit Lycophr. Eurip. in Hel. 225:

> Διὰ δὲ πολέας ἔρχεται
> Βάξις, ἅ σε βαρβάροισι
> Λέχεσι, πότνια, παραδίδωσιν.

V. 822. εἰς αἴθραν) Sic Vitt. 2 et 3. at Ciz. et Vit. 1. εἰς αἶθρα, male. φυγὰν, Vit. 3. φυγὼν, ſuperſcripto autem ο. Hariolatur hic Tzetzes, nam Eurip. in Hel. 44 — 48. Helenam, inquit, a Mercurio nube inuolutam et per aërem delatam fuiſſe in Aegyptum ad Proteum, vt ibi ſeruaretur intacta marito Menelao. Verba eius ſic ſe habent:

> Λαβὼν δέ μ' Ἑρμῆς ἐν πτυχαῖσιν αἰθέρος
> Νεφέλῃ καλύψας — — — —
> — τόνδ' ἐς οἶκον Πρωτέως ἱδρύσατο,
> Ἀκέραιον ὡς σώσαιμι Μενελάῳ λέχος.

et v. 253. μ' ἀναρπάσας δι' αἰθέρος. Ibidem v. 624. φάσμα πτηνὸν dic. ὑπόπτερον δέμας. Vnde apparet, Lycophron, hoc verſ nil voluiſſe dicere, niſi quod a Menelao inueſtigata ſit Helena a Mercurio per aërem in Aegyptum ablata, et deinde in coelum abrepta. Eurip. l. l. v. 611.

> Βέβηκεν ἄλοχος σὴ πρὸς αἰθέρος πτύχας,
> Ἀρθεῖσ' ἄφαντος· οὐρανῷ δὲ κρύπτεται.

V. 823. μυχοὺς) Noſtri recte μυχούς.

V. 824. μολὼν) Vitt. 1 et 3. et Ciz. melius μολών. Vit. 2. μολῶν, cf. v. 338.

V. 825. τυφῶνος σκοπὰς) Intelligi quidem poteſt mons Aetna, nam σκοπὴν eſſe montem dicta ad v. 750. confirmant, quem Iupiter Typhoni ſuperiniecit, Apollod. I, 6, 3. §. 12, et hinc Lycophroni mons Typhonis Aetna dicta, et mons pro tota inſula Sicilia. Verum quum poſtea v. 866. idem narret, Menelaum demum adiiſſe Siciliam, errare videtur Tzetzes cum reliquis interpretibus, qui hic Siciliam iam adiiſſe Menelaum opinantur. In promptu eſt, ſi quid equidem iudico, Ciliciam hic intelligi, quae regio natalis et ſedes Typhonis, et in qua cubile eius Typhoneus ſpecus fuit, Pomp. Mel. I, 13, et Hom. Il. β, 780. qui ἐν Ἀρίμοις eum habitaſſe canit, Ἄριμα vero fuiſſe montes Ciliciae docet Steph. ad h. v. Cf. quoque Heyne ad Hom. l. l. Quum σκέπη vſurpetur etiam de ſtatione et loco, vbi quis tutus verſari poſſit, forte pro σκοπὰς legendum σκέπας, vt ſpecus Typhoneus intelligatur.

roc. V. 826. τὸ· καὶ non agnoſcit Vat. 916. πέμπλον Seld. V. 827. τῶν pro τὰς Pal. 142. ναυάταις Vat. 916. 1306. 1471. Pal. 139 142. Caſ. chart. Alex. aliique. ἰχθυωμένας repoſui pro ἠχθημένας ex Vatican. 117. V. 829. μογοστίκου Palatin. 139. V. 833. κρατῆρι Seld. ἐκάτανε Seld. πέλας Vat. 916.

Perperam legitur in ed. Reich. ad h. v. ab initio: *Sicilia*, *Arima dictos*, lapſu operarum pro: *ſcopulos Siciliae*, *Arima dictos*.

V. 827. Ἐρεμβῶν) Vid. nott. ad ſchol. Tzetz. Ναυβάταις, ita Ciz. et Vit. 1. ſed Vitt. 2 et 3. ναυάταις, vti alias. Ἰχθυωμένας inuitis metri legibus poſuit Sebaſt. Noſtri ſeruant vulgatam ἠχθημένας, non ſollicitandam. Etiamſi, vt Reich. obſeruat, deſint argumenta hiſtorica, quae adiuuent hanc lectionem, alteri tamen, quae plane nihil ad locum illuſtrandum facit, et cuius forma eſt inuſitata, quoque deſunt. Lycophr. vero etiam non ſemper curat fidem hiſtoricam, ſed plerumque pro ingenio ſuo omittit, immutat et addit ab aliis commemorata, et non commemorata. Praeterea vero cum Erembi ſ. Troglodytae, auctore Pomp. Mel. I, 8. *nullarum opum ſint domini*, et terra ipſorum, teſte Euſtath. ad Dionyſ. v. 180. ſit διψηρὰ καὶ αὐχμήεσσα importunam ſane nautis atque infeſtam licuit poetae eam nominare. Habent quoque alii ἰχθημένας. *Pott.*

V. 829. μογοστόκους) Vit. 2. μυγοστόκους, praue. Eſt verbum Homericum, Il. λ, 270. π, 187. τ, 103. De Myrrha et Adonide cf. Manſo in: *Verſuche über einige Gegenſtände aus der Mythologie*, p. 112. ſq.

V. 832. μουσόφθαρτον) Duritiei Lycophronem non accuſaſſet Reichard. cum Tzetza, ſi meminiſſet, illum cum aliis poetis frequentare et amare epithetorum traiectionem. Nemo adhuc fuit, qui Horatii I, 1, 22. *lene caput aquae* reprehenderet. Mox v. 842. ἱπποβρότους ὠδῖνας — τόκων, pro ὠδῖνας ἱπποβρότων τόκων, *dolores*, *quibus Gorgo enixa eſt equum et hominem*. Similiter Eurip. Herc. Fur. 1039. ἄπτερον καταστένων ὠδῖνα τέκνων. Ἀρέντα, cf. Manſo l. mox laud. pag. 87, et ξένη, p. 230. et Herodot. II, 112.

V. 833. κραντῆρι, aſſentientibus noſtris omnibus; in ſcholiis modo κρατῆρι, cf. Pollux Onom. II, 92. et Bernh. Martinus in Varr. Lectt. p. 100.

V. 834. κηφηνῖδας alii, teste Tzetza. V. 835. λακτίσματα Vat. 916. λάκτισμά θ' vterque Potter. Ἑρμείου Vat. 1306. Potter. et alii. V. 836. δὲ pro τὲ Vat. 1307. κέμφος Vat. 916. προσήλλατο Vat. 117. 916. 972 1471. Pal. 158. Alex. vterque Caſ. Barb. Baroc. aliique. προσύλλατο Vat. 1306. V. 839.

V. 834. τύρσιας) Sic Vit. 1. et Ciz. etiam in ſcholiis, recte; ſed Vitt. 2 et 3. τυρσίας, vt Reich. Potteri vterque et alii. Vocabulum vero τυρσία, quod Reichard. Indici ſuo intulit, cum in Lexicis non reperiatur, ſine dubio ex hoc loco perperam eſt cuſum, nam legendum eſt τύρσιας, qui eſt Accuſat. Plural. Ionicus a τύρσις, vt πόλιας. κηφηῖδας, Vit. 3. κηφιῆδας, praue.

V. 835. ἑρμείου) Ita etiam Seld. vterque Pott. in ſchol. Vit. 2. non male, verum Ciz. et Vitt. 1. et 3. cum Bar. ἑρμαίου. In Ciz. tamen ſuperſcriptum ε.

V. 836. δισσὰς) Vnde Lycophron hauſerit, non conſtat, nam Apollod. I, 4, 3. et alii modo vnius rupis mentionem faciunt: forſan legendum δεινάς. Sed noſter habet plura ſibi tantum propria, vt mox v. 838. προσήλατο, noſtri προσήλλατο, male. Exprimit autem προσήλ. cupiditatem belluae, quae adſiluiſſe dic. ad Andromedam rupae altae alligatam, et quam non niſi ſaltu aſſequi poterat.

V. 837. ἔβη — ἁρπάσας) Simili modo ἔβη a Theocrito iungi cum Participio, docuit Valken. ad Adoniazuſ. v. 16.

V. 838. χρυσόπατρον) Aeſchyl. Perſ. 77. χρυσόγονον, quod voc. quoque ſchol. min. pro γόνον a Reichardo non intellectum et male cum μόρφνον iunctum, reſtituendum eſt. Μόρφνον, Apollon. in Lex. Hom. μορφνὸν, qui conſulendus eſt de vi huius voc. vti etiam Heyne ad Hom. Il. ω, 316. Lycophron quum frequentet nomina beſtiarum, iisque homines feros, rapaces molleſque notet, conuenire videtur etiam huic loco αἰετὸς θηρητήρ.

V. 839. ἀρβυλόπτ.) *cui erant calceamenta alata, der Flügelbeſchuete.* Hygin. 64. *Perſeus Mercurii talaribus volans:* Apollod. II, 4, 2. τὰ πέδιλα τοῖς σφυροῖς προσήρμοσε: Pauſ. III, 17, 3. Περσεῖ διδοῦσαι νύμφαι τὰ ὑποδήματα: ideo dixit Tzetz. in ſchol. ὑποδήματα τῶν νυμφῶν. De

ὑπατουργὸν Seld. V. 840. πεφύσεται Alex. V. 841. φάλλαινα Vat. 1307. Pal. 158. Caſ. membr. aliique. ἀξινωμένη Vat. 916. V. 842. ἱπποβρώτους Vat. 1306. Pal. 159. aliique. V. 843. μαρμαρόπιδος Vat. 1471.

voc. ἀρβύλη cf. Foëſ. in Oecon. Hippocrat. ad h. v. Spanheim ad Callim p. 180. ed. Erneſt. et Valken. ad Eurip. Hipp. v. 1189.

V. 840. θεριστῆρος) Vti θερίζειν e. g. κάρα, Euripid. Suppl. 717. et lat. metere, vt Horat. Epp. II, 2, 178. eſt: interficere, amputare, ſic Lycophroni θεριστὴρ interfector. Interfecit autem balaenam ξυρῷ, quod non modo eſt nouacula, ſed quodcunque inſtrumentum, quo aliquid abraditur et demetitur, immo adeo occiditur, vt h. l. et ap. Plutarch. in Artox. c. 29. T. V. p. 503. ed. Reisk. δήμιος ξυρὸν ἔχων, ᾧ τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνουσι τῶν κολαζομένων.

V. 841. φάλαινα) Ciz. et Vit. 1. φάλλαινα. Ἐξινωμένη ab ἐξινάω, non vero, vt Reich. in Indice, ἐξινέω aut ἐξινόω, vnde fit ἐξινουμένη, vt iam docuit Heſych. ad h. v. Reſpicit autem hoc verbum ad τὸν ἡπατουργὸν, *Leberwürger*, qui inteſtina eius confecit, exſecuit, atque ita balaenam quaſi exinaniuit.

V. 842. ἱπποβρότους) Vit. 1. et Ciz. ἱπποβρώτους, quod hiſtoriae et metro aduerſatur. Voc. ἱππόβροτος Lexica nondum exhibent, cf. v. 832. Οἴξαιτο. Alii λύειν pro οἴγειν ſ. ἀνοίγειν, vt Eurip. in Teleph. Fragm. I, 6.

ἔνθα μητέρ' ὠδίνων ἐμὴν
ἔλυσεν εἰλείθυια.

Aelian. H. A. XII, 5. τοὺς τῶν ὠδίνων λῦσαι δεσμοὺς, et noſter ipſe v. 830 et 1198. ἐκλύειν.

V. 843. δειρόπαιδος γαλῆς) Mire compoſitum δειρόπαις, quod quoque Lexica ignorant omnia, pro ἐκ τῆς δειρῆς ſ. τοῦ τραχήλου τικτούσης παῖδα ſ. παιδούσης, vt Tzetz. in ſchol. quae vis huius voc. etiam adhuc Lexicographis eſt ignota. Meduſam vero hic vocat δειρόπ. γαλῆν, ſpectans fabulam Galanthidis in muſtelam mutatae. Clſ. Ouid. Metamorph. IX, 306. ſqq. Anton. Lib. c. 29. Aelian. Hiſt. An. XII, 5. cuius fabulae explicationem dedit Böttiger in libr. Ilithyia p. 40 ſqq. μαρμαρώπιδος, Vit. 2. μαρμαρόπιδος, perperam; vid. Eurip. Herc. Fur. 883. μαρμαρωπὸς, ſchol. λιθοποιὸς ἐκ τῆς ὄψεως, cf. ibi Barneſ. Noſtrum eſt compoſitum ex μάρμαρος et ὄψις,

Alex. et Barb. μαρμαρόπαιδαις γαίης Pal 139. V. 845. ἀμφελυτρώσας Vat. 916. ἀμφελιτρώσει Pal. 142. πετρῶν Vat. 972. πέτρῳ Scaliger: πέτρον Canterus: πέπλων Palatin. 158. V. 846. ποδηγιάς alii.

idemque quod μαρμαρωπὸς, schol. min. ἀπολιθώσης, quam vero huius voc. vim Lexica nondum receperunt.

V. 844. ζωοπλαστῶν) Quum homines conspecto Medusae capite non in bestias, sed in lapides sint conuersi, ζωοπλαστεῖν hic modo est: *effingere*, vt ζωγραφεῖν tantum: *pingere*. Ἄκρου ποδὸς i. q. modo ποδὸς, cf. supra ad v. 759.

V. 845. πέτροις) Vitt. 2 et 3. cum Canter. et Pott. πέτρων, Giz. et Vit. 1. πέπλων, vt Palat. Etsi lectio ἀμφελ. πέτρων, quam Codd. plerique, editt. veteres et scholia tuentur, possit ferri, ita vt ἀμφελυτρώσει sit, praeeunte Tzetza, vel Datiuus ab ἀμφελύτρωσις, *inuolucrum*, nam etiam Lycophron artt. ὁ et ὃς alias, vt v. 760. et 808. cum Participio iungit, vel vt sit Futurum ab ἀμφελυτρόω, nam ἀμφὶ verbo praepositum etiam regit Genitiuum: tamen praeferenda videtur Sebastiani lectio πέτροις ἀμφελ. *inuoluet, circumdabit saxis*, quia supra v. 75. etiam Datiuus huic verbo additus est. Quod ad lectionem πέπλων attinet, ea non plane est inepta, nam πέτρων videtur iam exprimere ἀγαλματώσας, ita vt ἀμφελ. πέπλων, si ἀμφελ. est Datiuus, per adpositionem sit: *quasi vestibus inuolutos, quasi inuolucro vestium inclusos*, vel, si est, vti vere est, Futurum, *quasi vestibus inuoluet*. Facile tamen πέπλων et πέτρων confundi possunt ambigua dictantis pronuntiatione, et πέτρων s. potius πέτροις ideo videtur etiam praeferendum, quia hac ratione Perseus differt ab aliis statuariis, qui homines saxis induere dici nequeunt.

V. 846. τριπλ. ποδηγίας) h. e. trium Gorgonum s. potius Graearum, quae vno tantum oculo instructae, et ideo dubie oberrantes, semetipsae vno hoc oculo, quem, vt Apollod. II, 4, 2. tradit, παρὰ μέρος ἤμειβον ἀλλήλαις, ducebant. Mire tamen, etsi analogiae conuenienter, vt τριέσπερος v. 33. τριαύχην v. 1186. dictum τριπλανὴς, quod Lexica vere quidem, nulla tamen loci nostri ratione habita, interpretantur: *triuagus, valde errans*, pro: *vbi tres simul errant*, vel, demonstratio itineris, ποδηγία, ad quod iter, vt bene procedat, trium sororum com-

V. 847. γύας Seld. aliique. V. 848. χαμευνίδας Pal. 139. 158. Alex. Barb. Caſ. chart. aliique. χαμευνέδας Pal 142. χαμωνίδας Vat. 1471. V. 849. δυσόδμεις Vat. 972. Pal. omnes, Alex. et alii cum Pottero et Seld. vid. ſchol. δυσόθμοις Vat. 916. V. 850. τλείσετ' εἵνεκ' Seld. aliique. τλήσεσθ' οὕνεκ' Αἴγύας κυνὸς legit Stephanus in Αἴγυς, quam Meurſius lectionem veram eſſe ait; ſed dubitat Berkelius, et nihil propterea mutari prudenter cenſet, niſi aliunde lux, diu quidem, mea ſententia, optande affulgeat. τλήσεαί θ' Caſ. membr. V. 851. τριά-

munis opera requiritur. Totus hic verſ. ſic fere explicandus eſt: κλέπτης λαμπτῆρος, ὃς ποδηγεῖ τρισὶ πλανωμέναις.

V. 847. γυίας) Ita Ciz. et Vitt. 1 et 3. verum Vit. 2. etiam in ſcholiis, vt Reich. metro aptius, γύας.

V. 848. Ἀσβύσταο) Cf. Stephan. ad h. v. et Euſtath. ad Dionyſ. v. 211. χαμευνάδας, noſtri χαμευνίδας a χαμευνὶς, vt Theocrit. VII, 13. praeter Vit. 2. χαμευνάδας, refictum vero eadem manu ex χαμευνίδας. In ſcholiis Vit. 3. quoque χαμευνάδας, quae vero ſaepius textui repugnant.

V. 849 δυσόδμους) Ita Vit. 3. ſed Ciz. et Vit. 1. vt Cant. et Pott. δυσόθμοις, et Vit. 2. δυσόδμους, ſuperſcripto οις, quae quidem lectio eſt facilior, altera vero δυσόδμους, ſi refertur ad εὐνὰς, ingenio Lycophronis etiam eſt accommodata. Intelliguntur autem non balaenae, vti Cant. interpretatur, ſed phocae, quae extra mare pariunt et dormiunt, cf. Ariſtot. H. An. VI, 11.

V. 850. τλήσεθ' εἵνεκ') Ita Vitt. 2 et 3. ſed Ciz. et Vit. 1. τλήσετ' εἵνεκα, cf. ſchol. Stephan. ad Αἴγυς οὕνεκα, vitioſe. Ἀργείας, Vit. 3. Ἀργίας, perperam. Stephan. l. l. Αἰγύας, lectio, ſi Αἴγυς eſt vrbs Laconica, non ſpernenda. Attamen vulgata quoque non eſt repudianda, nec cum Sebaſt. optandum eſt, vt aliunde lux affulgeat, vbi omnia luce ſunt clariora, nam Argiua dic. Helena, etſi fuerit Lacaena, vti omnes ſine vllo gentis discrimine nominantur Argiui, qui Ilium euerterunt, cf. Hom. Il. γ, 19. δ, 260. et loc. al.

V. 851. κόρης) Tzetz. κόρη, ἡ εὔμορφος, inepte, nam

νηρος Vat. 972. V. 852. Ἰαπύων Vat. 916. V. 853. Σκυλευτρία Pal. 40. omnibus fortaſſe accuratius. V. 854. τεμέσιον Pal. 158. V. 855. ἀσκαίρας Pal.

haec interpretatio aliena eſt contextui, et animo Caſſandrae, Helenae modo dictae κύων infenſae, nam, vt conſtat, gr. κόρη et lat. *puella* de quacunque muliere nupta et innupta, aetatis iuvenilis et paullo prouectioris vſurpatur, vid Pott.

V. 852. εἰς Ἰαπύγων) Hom. Odyſſ. δ, 83. ſq. hoc ignorat.

V. 854. ταμάσιον cum Vitt. 2 et 3. ſed Ciz. et Vit. 1. τεμέσιον, clf. Steph. Byz. ταμάσεος et τεμέση: Hom. Od. α, 184. Strab. I, p. 6. et VI, p. 255. τεμέση: Pomp. Mel. II, 4. *Temeſa*, ſic et infra v. 1067. τεμέσσα. Lectio τεμέσιον multa habet, quare recipiendam putemus, ita tamen, vt metri cauſa legatur τεμέσσιον.

V. 855. τὰς) Vit. 3. τᾶς, niſi ſit errore ſcribae ortum, Dorice pro τῆς, nam Lycophron ne a Dorica quidem abſtinet dialecto, quam lectionem nullus adhuc novit. Ἀσκέρας, Tzetz. ad h. v. hariolatur, vid. Hemſterhuſ. ad Polluc. Onom. X, 50, p. 1204. Suid. et Zonar. ἀσκέραι· ὑποδήματα ἀττικά, ſed Euſtath. ad Hom. Od. ε, p. 1522. περσικά, vid. Alberti ad Heſych. h. v. Poetae autem quum non vbique Grammaticorum ſequantur ſubtilitatem, Lycophron, quia addit εὐμαρίδας, quo formam calceamenti exprimat, ἀσκέρα pro quocunque calceamento dixiſſe nobis videtur. Εὐμαρίδες autem calceamenti genus fuiſſe delicatioribus modo vſitatum, et quod domi tantum geſtaretur, oſtendit Musgr. ad Eurip. Oreſt. 1370. Dicuntur quidem ap. Euripid. l. l. βάρβαροι, ſed a Perſa, ſeruo fugitiuo, qui ὑποδήματα graeca, et ideo delicatiora, nominat barbara h. e. genti ſuae aliena. Id quod multis feciſſe videtur fraudem, e. g. Meurſio, quin ipſi Polluci ad h. v. cui εὐμαρίδες ſunt εὕρημα βαρβαρικὸν, niſi is e Perſide, nam ab Aeſchylo Perſ. 658. Dario tribuuntur, hoc delicatum calceamentorum genus in Graeciam translatum fuiſſe putauerit. Quicquid autem ſit, hoc tamen dubitatione caret omni, Lycophronem intellexiſſe genus calceamentorum delicatiorum ac molliorum. Caeterum tenendum quoque eſt, hic iterum, vt v. 784. Subſtantiuum iungi Subſtantiuo alii pro Adiectiuo, ita vt

139. et 142. V. 856. λακινίους alii. λακωνίου Vat. 117. V. 858. ὁπλισμίᾳ Vat. 916. 972. et 1306. V. 859. τ' pro δ' Pal. 142. aliique. ἐγχωρίοις Pal. 142. V. 860. εἰννάπηχυν Vat. 1471. Alex. Caſ. chart. Barb. et Baroc. V. 861. δαΐου pro δαίου ex Vat. 972. 1307. 1471. Barber. vtroque Caſ. aliisque. δαΐου Selden. V. 862. καλύνειν Palat. 153.

ἀσκέραι εὐμαρίδες ſint i. q. ἀσκέραι εὐμαρεῖς, εὔκοσμοι.

V. 856. λακινίου) Alii, vt Steph. λακινίους, forte errore librariorum, nam in reliquis locis Lycophr. τῶ· μυχὸς addit Genitiuum.

V. 857. ὄρχατον) Diſceſſiſſe hic videtur Lycophron a Strab. VI, pag. 261. Diod. Sic. XIII, 5. Ouid. Metam. XV, 701. et aliis, qui templum Iunoni conditum ibi fuiſſe tradunt, ſed non discedit, nam auctore Liuio XXIV, 3. non templum modo, ſed lucus etiam Iunoni ſacer ibi erat. Verba eius ſic ſe habent: *Sex millia aberat ab vrbe* (Crotone) *templum Laciniae Iunonis, ſanctum omnibus circa populis. Lucus ibi, frequenti ſilva et proceris abietis arboribus ſeptus, laeta in medio paſcua habuit, vbi omnis generis ſacrum Deae paſcebatur pecus*: atque huius luci Lyc. iam modo meminit. Male itaque interpretes cum Tzetz. ὄρχατον explicant κῆπον, cum ἄλσος ſit intelligendum, nam ὄρχατος eſt ἡ ἐπίστοιχος φυτεία, h. e. cuiuscunque generis arbores ordine poſitae, pomarium, oliuetum, vinetum, ſed h. l. lucus non ſua ſponte natus, ſed arte ſatus et cultus in honorem Iunonis: quod etiam firmat voc. ἐξησκημένον, nam ἀσκεῖν eſt: *elaborare, ſtudioſe aliquid facere, exornare,* vid. Heyn. ad Hom. Il. δ, 110. et κ, 438. vbi occurrit ἅρμα χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ ἠσκημένον: Eurip. in Iphig. in Aul. 84. milites dicuntur ἠσκημένοι ἀσπίσιν καὶ ἵπποις, et Plutarch. Caeſ. 42. ἱππεῖς ἠσκημένοι ὅπλων λαμπρότητι: Eurip. Alceſt. 159. ipſa Alceſtis εὐπρεπῶς ἠσκήσατο.

V. 858. φυτοῖσιν) Recte. Vit. 3. φυτοῖσι, male.

V. 859. γυναιξὶ δ') Vit. 1. et Ciz. γυναιξί δ', vti etiam alias.

V. 860. εἰναπήχυν) Vitt. 2 et 3. εἰννάπηχυν.

V. 861. πρηστ.) Seld. male πρηστῆρος.

V. 862. καλλύνειν) Ciz. et Vit. 1. non bene καλύνειν. Ῥέθη. Heſych. ῥέθος· πρόσωπον, παρειά, deinde totum

V. 863. μήτ' αὐροπήνους Vat. 1307. ἀβροπίνους Pal. 139. ἀμφιβαλέσθαι Pal. 139 et 158. V. 864. χάλκη Pal. 139 Caſ. chart. aliique. θορυκτοὺς Vat. 1307. οὕνεκεν Vat. 1307. Θεὸς Θεᾷ Vat. 916. 972. 1471. Pal. 139 Caſ. chart. Barb. et Baroc. V. 865. χέρσον alii. στόρθιγγα Pal. 142. κτίσει Vat. 1471. Pal. 139. Caſ. chart. et Baroc. V. 867. πάλις Seld. κωλῶσις Pal. 158. κωλῖτις alii. κολῷ τις Pal. 40. V. 868. 'Αλεντείους Vat. 117. κρίουσα Vat. 916. Seld.

corpus, vel, vt h. l. partes corporis, quae aureis ornamentis decorantur, cf. Heyn. ad Hom. Il. π, 856. et Toup. ad Theocrit. XIX, 16. φαιδρὰ autem nominantur ῥέθη, vel, quia ſunt ornata, vel id voc. quod magis placet, ſenſu ad χρυσῷ eſt traiiciendum.

V. 863. ἁβροπήνους) Vit. 3. ἁβροπίνους, vitioſe, vt saepius, nam πήνη, non vero πίνη dicitur. 'Αμφιβάλλεσθαι, Codd. noſtri ἀμφιβαλέσθαι, perperam.

V. 864. κάλχη) Vit. 3. χάλκη, quod idem eſt. Heſych. vtrumque exhibet. Schol. ad Nicand. Alexiph. 392. εἶδος πορφύρας· καλχαίνειν, τὸ πορφύρειν. Zonar. βοτάνη τις, δι' ἧς ἡ πορφύρα βάπτεται. Οὕνεκα, Vit. 2. οὕνεκα. Θεᾷ θεὸς, Vit. 3. θεὸς θεᾷ.

V. 865. κτίσαι) Vit. 3. κτίσει, non apte. Bene Canterus vertit: *habitandum*, vt e v. 858. patet. Heſych. κτίσαι· οἰκῆσαι. Male Sebaſt. *conferendum*, quaſi Thetis hoc promontorium Iunoni conferendum dederit, niſi Θεὸς ſit Iuno, quae Θεᾷ, Thetid., hunc lucum ferendum tradiderit, cui vero interpretationi et contextus et voc. δωρεῖται aduerſantur.

V. 866. ἥξει δὲ) Male omittunt δὲ Ciz. et Vit. 1. Luxuriatur hic more ſuo Lycophron verborum abundantia, γυμ. κακοξ. πάλης κονίστρας. Ne tamen Accuſativi nimium cumulentur, legerim κακοξένου, vt ad ταῦρον, vel ad πάλης referatur, quorum hoc ingenio poetae noſtri conuenientiſſimum eſt. cf. Seru. ad Virg. I, 570.

V. 867. κωλῶτις) Ita noſtri, excepto Ciz. κωλῶσις, qui alias fere ſemper aſſentitur Vit. 1. cf. de hoc cognomine Veneris Manſo *Verſuche über einige Gegenſtände aus der Mythologie*, p. 181.

V. 868. 'Αλεντία) Vit. 2. perperam 'Αλεντίου. λογγούρου, Vit. 2 et 3. λογγόρου: Ciz. λογγύρου, in quo ite-

aliique. λεγγόρου Vat. 916. 1471. Pal. 139. Alex. Barb. Caſ. chart. et Baroc. λογγύρου Pal. 158. V. 869. τὸ· ϑ' non agnoſcunt Vat. 916. 1471. Pal. 139. Caſ. chart. Barb. et Seld. V. 870. κάμψαν Pal. 139. κάψας Baroc. V. 871. ὠμμηστοῦ alii. V. 872. ἄμνονος Pal. 158. V. 873. συναυηγέταις

rum diſcedit a Vit. 1. cui eſt vulgata. λογγούρου μυχῶν, male interpretes, *Longuri ſpecuum*, cum Tzetze, qui interpretatur λιμὴν σικελίας, nam μυχὸς ſemper de intimo ſinuum receſſu, et interdum de ipſis ſinubus dicitur. cf. Cluuer. Sicil. Antiq. II, p. 246. qui neque ſpecum, neque ſtagnum ad Erycem eſſe vllum oſtendit, ſed Longuri ſinum, cuius regina mater hic commemoretur Venus, nullum alium eſſe arbitratur, quam qui a ſeptentrionibus ipſo monte Eryce, ab auſtro vero Aegithallo promontorio, quod vulgo incolis ſit Capo di ſ. Todaro, includatur, in quo ipſum oppidum Drepanum ſit ſitum. Emendari hinc quoque poſſunt, quae Manſo l. l. p. 211. in Not. obſeruat.

V. 869. Ἄρπης — πήδημα) locus, in quem deſiluit ſ. proiecta eſt falx Saturni, Drepanum, iam Trapani. ϑ' ὕδωρ, ita quoque Vit. 1. et Giz. ſed a Vitt. 2 et 3. abeſt ϑ'. κογχείας ὕδωρ omnibus, quantum equidem ſcio, Geographis ignotum; quum vero videatur prope Drepanum fuiſſe, vbi iam multa Siculi piſcantur coralla, forte iam tunc illa pars maris Drepanum obeuntis dicta eſt κογχεία, ſcl. λίμνη, quia multae ibi capiebantur conchae, vel, quum Vitt. 2 et 3. omittant τὸ· ϑ', ὕδωρ per appoſitionem a Lycophrone ipſum Drepanum ſic nominatum. Cluv. Sic. Ant. p. 372. putat, dubius tamen, fuiſſe lacum Petrenſium, cuius meminit Solin. XI.

V. 870. γονοῦσαν τ') Noſtri γονοῦσαν τ', ſine enclitica, quam alias praeter rationem frequentant. Σικανῶν πλάκας, *aequora Sicanorum*, cf. Tzetz. ad v. 951, et Steph. ad σικανία. Caeterum in ed. Reich. hic inciſum magnum eſt delendum.

V. 873. σὺν ναυπηγ. ὁρμίσας σκάφος) Sic haec verba videntur iungenda: alii verba σὺν ναυπηγ. iungunt cum ἔδειμε. Argonautas intelligi, non eſt, quod commonſtremus. Ναυπηγέται autem dici poſſunt, quia nauem ſimul inſtruxerant; Apoll. Rh. I,

Vat. 1421. pro *σὺν ναυπηγέταις*. *ἱππηγέταις* Vat. 9 6. *ναυηγέταις* Pal. 139. et vterque Caſ. V. 874 *κρόκαι* Vat. 1307. ſed alterum *κ* obelo transfixum eſt. *κρόκοι* Vat. 1471. Caſ. chart. et Barb. *κρόκροι* Alex. *τὸ· δὲ* non agnoſcit Vat. 972. Seld. autem legit: *Μινυῶν δ'*. *Μινίων* Baroc. *Μηνυῶν* Vat. 1300 *ἁλιπῆ* Pal. 158. *στλεγγίσματα* alii. *στλεγίσματα* Vat. 117. 972. Pal. 40. Caſ. chart. Barb. Baroc. aliique. *στλογίσματα* Vat. 1471. *στελεγγίσματα* Alex. Aphrodiſ. in l. 6. Topic. Ariſtot. p. 222. V. 875. *οὐ* pro

228. *συμμήστορας* vocat. Codices autem noſtri ad vnum omnes praebent *ναυηγέταις*, quod voc. Lexica non habent: verbum quidem *ναυαγεῖν* l. *ναυηγεῖν*, et alia inde deriuata praebent. Quod ſi *ναυηγέται* dicuntur, quorum naues ſunt fractae, non bene cadit in Argonautas ibi oberrantes. Interim tamen cum in Syrtes incidiſſent, paene naufragi nominari poſſunt, nec, quum Argonautis auctore Pindaro, Pyth. IV, 44 — 48. ibi cum tot malis eſſet conflictandum, mireris, a Lycophrone, vbique pericula verborum inſolentia augente, eos *ναυαγέτας* l. *ναυηγέτας*, *naufragos*, nominari. Nil quoque obſtat, quominus *ναυηγέτας* (a *ναῦς* et *ἡγέτης*) *duces*, *principes nauis*, qui vere eſſent cum Iaſone Argonautae, interpretemur. Attamen, ne Lycophronem, iam ipſum tenebris obrutum multis, pluribus obruere videamur, vulgatam retinendam ducimus, inprimis quum Argonautae *ναυπηγέται*, qui iam antea exſtruxiſſent nauem, hic templum exſtruxiſſe narrentur.

V. 874. *κρόκαι*, vt Seld. et Potter. Vit. 3. *κρόκοι*, vt Baroc. in reliquis Lycophronis locis conſtanter ſeruat *κρόκη*. Phauorin. tamen: *κρόκησι παρὰ Λυκόφρονι*, *κρόκοις αἰγιαλοῖς*. *Εὐλιπῆ*, Vit. 1. et Ciz. *ἁλιπῆ*, vt Pal. ſed in ſchol. *εὐλιπῆ*, quod ſqq. requirunt. *Στελγίσματα*, Vitt. 2. et 3. *στλεγίσματα*, in ſchol. *στελεγίσματα*. Vtraque forma occurrit. cf. Canter. ad h. l. et Apoll. Rh. IV, 655.

V. 875. *οὐδὲ*) Vit. 1. et Ciz. *οὐ δὲ*, et mox verſ. ſeq. cum Vit. 3. iterum *οὐ δ'* pro *οὐδ'*. cf. de hac verborum ſeiunctione Schaefer. in Append. ad Baſt. Ep. Crit. p. 30. *φοιβάζει*, Vit. 3. *φοιβάζων*, cum ſchol. min. qui red-

οὐδὲ Vat. 916. φοιβάζων Vat. 1471. et Pal. 139. V. 876. δυναιὸν alii. δηναῖον Pal. 158. V. 877. τευχειρῶν Vat. 916. 972. aliique. ταυχείρων alii. Caeterum hic versus deest in Vat. 1307. in margine vero ab recentiori manu restitutus; et ab hoc vsque ad 888. exclusiue deficiunt ob folii iacturam in Vat. 117. V. 878. μύρηκες Vat. 916. αἰάξουσιν pro αἰάζουσιν ex Pal. 40. Cas. membr. et Seld. αἰάσουσιν Vat. 916. ἐκβεβραμένους Vat. 1471. V. 880. θρυλιγμάτων Vat.

dit ἐκπλύνων, non male respondet τῷ· σμήχουσα.

V. 876. ὀμβρία — δυν. νιφάς) Schol. min. Vitt. 2 et 3. ἡ πολυχρονία σταγών, apte, nisi fallor, et verbis νιφὰς ὀμβρία, h. e. νιφὰς τοῦ ὄμβρου, nam νιφάδες Suidae sunt σταγόνες, et contextui, ita vt sensus exeat: στελγίσματα, quae neque irruens fluctus maris, neque guttae pluuiarum sensim sensimque delapsae abstergere possunt. Accedit etiam, quod niues tenuiter sparsae ingenio terrae istius repugnant, quia ibi raro vel plane nunquam de coelo delabuntur niues. νιφὰς (νιφάς), Vit. 3. νηφάς, male.

V. 877. τευχείρων, consensu nostrorum, non, vt in edd. vett. τευχειρῶν. Forma feminini generis etiam est vsitata, cf. Steph. Byz. ταύχειρα, nam sic ei, Herodot. IV, 171. et Reines. in Syntagm. Inscrippt. VIII, 84. aliisque nominatur. Postea dicta est Arsinoe, cf. Steph. l. l. et Tzschucke ad Pomp. Mel. I, 8, 2.

V. 878. μύρμηκες) Audacter dictum pro περιθαλάσσιαι πέτραι, vt schol. interl. habent: *saxa littoralia*, *scopuli excauati* iuxta littus, in mari extantes, quasi myrmecia, verrucae, quae dicc. v. 890. μύρμοι. Αἰάξουσιν, nostri, vt edd. prior. αἰάζουσιν, etiam in scholiis, non apte. ἐκβεβρασμ. Ciz. ἐμβεβλασμένους, monstrum lectionis, ex male audita dictantis voce ortum, nisi velis legere ἐκβεβλασμένους a βλάζω, quod vero sensum plane alienum dat.

V. 880. θρυλλιγμάτων) Ita Ciz. et Vit. 1. at Vitt. 2 et 3. θρυλιγμάτων, quod idem est. δέρτροισι, sic Vit. 1. et Ciz. sed Vitt. 2. et 3. δέντροισι, sine sensu, — forf. δένδροισι, vt alii, sed nec id habet, quod obscuritati huius loci lucem afferat. προσσεσηρότας, Vitt. 2 et 3. προσερηρότας, Vit. 1. et Ciz. προς-

972. 1306. 1471. Pal. 40. 142. Caſ. chart. vterque Mſ. Potter. aliique. θρηλιγμάτων δέντροισι Vat. 916. Alex. Caſ. membr. et Barb. δένδροισι Vat. 1471. Pal. 139. Baroc. aliique. προσεσηρότας Vat. 1306. Pal. 139. et 158. προτερηρότας Vat. 916. 672. 1471. Caſ. chart. Alex. Barb. et Baroc. V. 881. τιταιρώ-

σηρότας, etiam in ſcholiis, quae vero lectiones metri leges violant, nec habent, quod ſenſum illuſtret. Σαίρειν eſt quoque διέλκειν τὸ στόμα, χαίνειν, *aperto et hianti ore eſſe*, ergo σαίρειν πρὸς δέρτ. θρυλ. *ore aperto eſſe*, *inhiare atque ſic excipere roſtra* ſ. *acumina disruptarum nauium*, h. e. illidi eis atque discerpi, vt Reich. explicat, qui omnino eſt conſulendus. Schol. interlin. Vit. 2. κεχηνότας ſic quoque intellexiſſe videtur. Amat autem Lycophr. ſignificationes verborum inſolitas, easque vndique confert, et ad rem ſuam transfert. Δέρτρον vero cum etiam Heſychio ſit δέρμα, *cutis*, *viſcera*, vt Hom. Odyſſ. λ, 578, et deinde vt χρὼς *totum corpus*, θρυλλίγματα autem quoque ſignificare poſſint *vulnera*, vt θρυλλίσσεσθαι *vulnerari* Hom. Il. ψ, 396. cf. Heyne, non alienum ab hoc loco erit: προσσεσ δέρτ. θρυλ. explicare per hypallagen: *hiantes*, *ringentes*, *os diducentes prae dolore ob vulnerata et discerpta corpora.* Similiter, quod animo gratiſſimo debemus Hermanno, Lipſienſium ornamento, Pherecrates apud Athen. XV, p. 685, a, habet ῥόδα προσσεσηρὼς, *roſea arridens*, vnde προσσεσ. δέρτ. θρυλ. *vulneratis et dilaceratis corporibus*, δέρτροισι τεθρυλλιγμένοις, *arridentes*, quin potius, *rictum obvertentes*, vt noſtri ſolent dicere, *anſletſchen*, *angrinſen.* Vocem *grinſen* vero a noſtris, vt gr. προσσαίρειν, et de riſu quoque, et de fletu vſurpari docuit Adelung in Lex. ling. teut. grammatico-critico. Si quis tamen reperiatur, qui cum Reichardo δέρτ. θρυλ. malit interpretari de nauibus fractis, nos non habebit aduerſarios, nam ſenſus fere idem manet: *ringentes*, *os diducentes prae dolore iuxta* (πρὸς), *verſus nauium disruptarum fragmenta.* Kieslingius meus coniicit legendum eſſe pro προσσεσηρ. προσσεσηπότας, *qui in fragmentis nauium fractarum putreſcunt.*

V. 881. ναυάται) Ita Vit. 3. ſed Ciz. et Vitt. 1 et 2. ναυβάται.

νιον Caſ. membr. Baroc. aliique. ναυβάται Vat. 972. Alex. Caſ. membr. Seld. aliique. V. 882. ταρχύσαντο Seld. τυμβίαν Pal. 158. Caeterum ſic corrupte et mendoſe hunc locum profert Caſ. chart.

ταρχύσαντο Ἀργώου δορὸς
κλασθὲν . . . . .

V. 883. ἀνεστήσαντο Vat. 1471. Pal. 139. Alex. Barb. et Baroc. V. 884. κλαυσθὲν Vat. 1471. Pal. 139. Alex. Barb. et Baroc. λασθὲν Vat. 916. πέταυρον Vat. 916. 972. 1306. 1471. Pal. 139. 158. Alex. Caſ. membr. et vterque Potter. V. 885. Αὐσίδα

V. 882. τυμβείαν) Ciz. et Vit. 1. τυμβίαν.

V. 883. ἀνεστήλωσαν) Vit. 3. ἀνεστήσαντο, quod gloſſema eſſe videtur, nam ſchol. interl. eiusdem Cod. interpretatur: δίκην στήλης ἐστήσαντο, qui igitur etiam videtur legiſſe ἀνεστήλωσαν.

V. 884. πέτευρον) Sic Vit. 2. ſed Ciz. et Vitt. 1 et 3. πέταυρον. Thryllit. addit: recte, ita ſcribit etiam Theocrit. Idyll. XIII, 13. vbi vide ſcholia. Verum qui nuper Theocritum ediderunt, Reiske, Valkenar. Harleſ. et Dahl praeferunt πέτευρον, etſi ap. Warton. in Vatic. quoque legitur πέταυρον, quam vero lectionem Valkenar. nominat abſurdam. Cf. Heſych. ad h. v. et Doruille ad Charit. p. 609. ed. Lipſ. κειμήλιον, Apoll. Rh. IV, 1549. μείλια nominat.

V. 885. Αὐσίγδα) Ita noſtri, ſi excipias Vit. 3. qui habet αὐσίδα, ab eadem tamen manu γ illatum. Sic quoque Phauor. qui ſaepe concinit Vit. 3. αὐσίδα· πόλις λιβύης, ἣν παραῤῥεῖ ὁ κίνυφος ποταμὸς, quod eſt ſchol. Tzetzae, qui vero in Mſſ. et edd. exhibet non αὐσίδα, ſed αὐσίγδα. Steph. Byz. αὔσιγδα, accentu in antepenultimam retracto. Reichard. ſubaudiendum putat πρὸς vel παρά; quae vero Ellipſis hic, vti ap. Aeſchyl. Agam. 1211. πόλιν, ſcl. κατὰ, iudice Abreſchio, dura omnino eſt: repetendum forſan e v. 882. ὑπέρ. Verum haec non modo difficultas hunc verſ. premit, ſed aliam quoque affert ei τὸ· ἣν, quod mox ſequitur. Ciz. quidem et Vit. 1. habent ὃν pro ἣν, quam lectionem nullus alius Cod. exhibet, nec Sebaſt. enotat: at quum αὐσίγδα auctore

Vat. 916. 1306. 1471. Pal. 139. aliique. Potterus autem mavult Αὐσίγδα. κινύφειος pro κιννύφειος ex Vat. 1307. 1471. Pal. 139. Caſ. chart. Alex. et vtroque Potter. κιννύφιος legunt Pal. 40 et Caſ. membr. κιννυφεῖος autem Pal. 158. V. 887. ὤπασεν Vat. 972. Pal. 40. 142. aliique. V. 889. πλατὺν Pal. 139. Alex. Caſ. chart. Barb. et Baroc. πλατὴν Vat. 1471. οἶμον Seld. V. 890. μύρμων μ' Vat. 1471. Pal. 139

Stephano ſit nomen Pluralis numeri ac generis Neutrius, ſequi deberet ἃ, quod vero metrum reſpuit. Explicari quidem poteſt ἣν, vt πόλιν, vel ὃν, vt τόπον intelligatur, ſed αὐσίγδα nil habet, a quo pendeat. Coniectura Potteri αὐσίγδα plane aliena eſt. Legerim itaque ᾗ pro ἣν, extincto commate poſt αὐσίγδα, HI enim facile commutari poterat in HN, vnde ſenſus exiſtit: *ibi, vbi fluvius Cinyph. fecundat* αὐσίγδα. κινύφειος, ita Vitt. 2 et 3. ſed Ciz. et Vit. 1. cum Stephano duplici νν κιννυφεῖος, vt Palat. Apud Pomp. Mel. I, 7, 6. dic. hic fluuius Cinyps. De ſcriptura huius voc. vid. ibi Tzſchucke

V. 886. ναςμοῖς) Vit. 1 et Ciz. ναςμοῖσι, perperam.

V. 887. κολχὶς) Vit. 1. κολχῆς, male, niſi intelligas γῆς, pro κολχικῆς γῆς ſ. κολχίδος. In ſchol. vero κολχίς. Ciz. incuria ſcribae κόλχις. ὤπασε. Vit. 3. vt Pott. rectius metri cauſa ὤπασεν. Ciz. et Vitt. 1. 2. ὤπασε, ita tamen, vt alio atramento ν adiectum appareat in Vit. 2. ὤπασε vero etiam ferri poteſt, vt e ſcholiis patet, quae Ciz. et Vitt. 1 et 2. exhibent, a Sebaſtiano et aliis editoribus praetermiſſa. Sic ſe habent: ὤπασε· τὸ σε μακρὸν, κοινὴ γάρ ἐστι συλλαβή. Ergo Tzetzes ipſe legit ὤπασε.

V. 888. κεκροτημένον) conflatum, nam, vt Valken. docet ad Theocr. Adoniaz. v. 49. κροτεῖν et συγκροτεῖν etiam dicitur ferrum aut alia metalla crebris ictibus contundere, laudato ex Sophocl. Antig. 436 loco: ἐκ τ' εὐκροτήτου χαλκέας ἄρδην πρόχου, *ex aereo vaſe bene conflato.*

V. 889. οἶμον) Ciz. et Vitt. 1. 3. vt alibi ſemper, cum aſpero οἷμον, cf. v. 11.

V. 890. μύρμων ἐνήσει) Vit. 3. μύρων γ' ἐνήσει: male μύρων, ſed γε apte, vt ſit: *etiam, adeo.* Τίφυς, noſtris conſentientibus, ſed cum Cantero ſcribendum Τῖφυς, cf.

et Barb. ἐνῆσαι alii. V. 892. δύσμορφος Pal. 139. V. 893. ὅτ᾽ ἄν Vat. 117. et Seld. V. 894. Ἕλλης Vat. 916. λίβις Vat. 1471. V. 895. δειμαίνοντος Vat. 1471. δεδειμαίνοντος Pal. 139. V. 896. νηροῖς Etymolog. in voce, Suidas in Νηρίτης aliique. V. 897. κυφαῖον Caſ. chart. δύσμορφον Pal. 139. V. 898. συνεκβράσσουσι Vat. 117. 1306. 1307.

Orph. Argon. 122. Apoll. Rh. 1, 105. et Apollod. I, 9, 16. σκάφος, Ciz. lapſu librarii σκάφον, in ſcholiis recte σκάφος.

V. 891. γραικοὺς δὲ) Ciz. et Vit. 1. γραικούς δε. cf. de hoc voc. Euſtath. ad Il. μ. p. 819, 15. quo Sophoclem etiam vſum teſtatur.

V. 893. παλίμπουν) vt hoc donum quaſi rediret ad Graecos, a quibus acceperant Libyes. Videtur idem eſſe ac πάλιν.

V. 894. ἕλλην᾽) Vit. 3. ἕλλησ᾽, lectio adhuc incognita, nec omnino ob γραικοὺς v. 891. contemnenda. Ideo quoque preferenda ἕλλησ᾽ vulgatae ἕλλην᾽ videtur, quia Iota Datiui ſingularis fere nunquam vel rariſſime eliditur, vid. Herman. ad Eurip. Hec. 892, et Porſon in Supplem. Praef. ad Hecub. p. XXIV. ed. Lipſ. 1807. Forſ. Vaticani ἕλλης eſt eadem lectio, ſed ſcriptura vel operarum lapſu ap. Sebaſt. corrupta. Νοσφίσας πάτρας, ſcl. ἕλληνας, *priuans eos patria*, *vt maneant*, *confidant in Libya*, *immemores patriae*, *relicta patria*. λίβυς, Vit. 3. mendoſe λίβης.

V. 895. εὐχὰς) h. l. *vaticinium infelix*, pr. verba, quae praedixerat Triton.

V. 896. νειροῖς) Ita noſtri omnes, non νηροῖς, vt Phavor. laudato Lycophronis loco, qui interpretatur: κοίλοις, καθύγροις, cui aſſentiuntur Etymol. ad νηρὸς et Suid. in νηρίτης, quae lectio Grammaticorum, quum νειρὸς nullius auctoritatis ſit vocabulum, Lycophroni noſtro reſtituenda videtur. Perperam Schneiderus in Lex. citat Eurip. Rheſ. 794. vbi neque edd. vett. neque Musgr. habet νειρὰν πλευράν.

V. 897. δύσμορον) Vit. 3. δύσμορφον. An Guneus δύσμορφος poſſit nominari, non conſtat, quum eius nemo alius meminerit, cf. Heyne ad Hom. Il. β. 748. Contextus et metrum magis ſtant pro vulgata. Steph. Byz. ad κύφος legit quoque δύσμορον.

V. 898. συνεκβράσσουσι) Ita Vit. 3. verum Ciz. et Vitt.

1471. Pal. 40. 142. 158. Alex. Barb. Caſ. membr. et Baroc. βράσσουσι Caſ. chart. Βορειαὶ Vat. 1471 et Pal. 139. βορέαι Pal. 40. Caſ. membr. Seld. aliique. βορεαὶ Vat 117. Barb. Alex. et Baroc. βοραῖαι Pal. 158. αἱ βορεαὶ alii. βοῤῥέαι Caſ. chart. V. 899. τὸ· τ' non agnoſcit Vat. 916. παλύθρων alii. ἔγγονον pro ἔκγονον tuentur Vat. 972. et Pal. 158. τερθρηδόνος Vat. 1307. 1471. Pal. 158. Caſ. chart. et Baroc. V. 900. 'Αφρυσίων Vat. 916. 1471. Pal. 142. 158. Alex. Barb. vterque Caſ. et Potterian. 'Αφρυσσιων Vat. 972. 1307. Pal. 40. aliique. 'Αφρουσίων Vat. 117. Pal. 139. Potter. aliique. 'Αμφρύσσιον σκηπτοῦχον Εὐρυάμπιον Voſſianus, Stephani Byz. Mſ. in voce. Idem in v. Ἄμφρυσος hunc verſum eodem modo laudat, niſi quod 'Αμφρύσιον cum ſimplici σ efferat. Εὐρυαμπύων Alex. Εὐρυαπίων Vat. 916. V. 901. πτερωθέντος Caſ. membr. πεπρωθέντος Vat. 1471.

1 et 2. συνεκβράσσουσι, non bene. Βοῤῥαῖαι, Ciz. et Vit. 1. βοραῖαι: Vit. 2. βοῤῥέαι: Vit. 3. βορεῖαι, quae quidem formae huius voc. ſunt in vſu omnes, ſed vulgata modo conſulit metro. Poſt πνοαὶ punctum in ed. Reich. cum commate eſt commutandum.

V. 899. ἔγγονον) Vitt. 2 et 3. ἴκγονον, at Ciz. et Vit. 1. ἔγγονον, rectius, cf. v. 693. τενθρηδόνος, Vitt. omnes τεθρηδόνος: Ciz. τερθρηδόνος, quod etiam Vit 2. in ſcholiis habet. Eadem lectionis varietas regnat in Codd. Mſſ. Hom. Il. β. 756, cf. Heyne.

V. 900. ἀμφρυσίων) Noſtri omnes ἀφρυσίων, ita etiam in ſcholiis. Phauorin. quoque: ἀφρυσός· ποταμὸς Μαγνησίας, quod ſchol. ſine dubio debet Tzetzae. Stephan. Byz. vero ἀμφρυσὸς, vbi hunc verſum affert, vti Strab. IX, p. 433. olim vero ἀμφρύσσος, cf. Tzſchuck. et Apoll. Rh. I, 54. ibique Brunck. Legerim, ne metrum corruat, ἀφρυσσίων, vel ἀμφρυσσίων. Potterus 'Αφρουσίων. Producitur tamen ſyllaba ſecunda in Virg. Georg. III, 2. *Paſtor ab Amphryſo:* quo fit, vt etiam ἀφρυσίων l. ἀμφρυσίων legi poſſit. Εὐρυαμπίων, ita Vitt. 2 et 3. et Steph. ad εὐρυάμπιος laudato Lycophrone:

V. 903. Αἰγώνιαν Vat. 916. ἀθλιοπάτρον Pal. 139. Alex. aliique. V. 904. ἠδ' pro οἵδ', et mox ἠδὲ pro οἱ δὲ legunt Vat. 117. 1306. 1471. Pal. 40. 158. vterque Caſ. Alex. Barb. et alii. V. 905. Ἶριν Pal. 142 et Caſ. chart. τρηχῖνα, ſi excipias Vat. 117 et duos illos, qui mendoſam lectionem habent, omnes omnino libri legunt. τριχῖνα Vat. 1471. τρηχία Vat. 916. περαιβικὴν Vat. 916. 972. 1307. 1471. Caſ. chart. Alex. Barb. et Baroc. πεῤῥαιβίην alii. V. 906. γόννον Vat. 1307. aliique. Φάλαννον Vat. 1307. aliique. Φάλαυνον Pal. 158. aliique. γύας alii. V. 907. καστανέαν Pal. 158. V. 908. κωνύσσουσιν Vat. 117. 1307 et Alex. κωλύσουσιν Caſ. chart. ἠλο-

ſed Vit. 1 et Ciz. male Εὐρυαμπνίων, ſcholia vero εὐρυαμπίων.

V. 903. ἄθλιοι πάτραν) Ita quoque noſtri. Reich. corrupte ἀθλιοπάτραν, nam alii habent ἀθλιοπάτρον.

V. 904. οἱ δ' Ἐχῖνον) Noſtri ἠδ' Ἐχῖνον, vt editt. vett. Thryllit. addit: ἐχῖνος vrbs, vid. Strab. IX, (p. 433.) Stephanum, Plin. IV, 1 et 2. Moſchopulus: ἐχῖνος καὶ πόλις, ἧς μνημονεύει Δημοσθένης ἐν φιλιππικοῖς. (120, 3. ed. Reisk.) οἱ δὲ, noſtri ἠδέ.

V. 905. ἶρον τέ) Ita quoque Codd. noſtri. τραχῖνα, vt Apollod. II, 7, 7. Sophocl. Trach. 39 et Eurip. Heracl. 194. Ciz. et Vitt. 1. 2 cum edd. vett. τρηχῖνα, etiam in ſcholiis, cum Herodot. VII, 199. Hom. Il. β, 602, vid. Heyne, et Heſiod. Scut. 353. Vit. 3. τριχῖνα, mendoſe, in ſcholiis vero τρηχῖνα. πεῤῥαιβικὴν, ita Ciz. et Vit. 1. at Vitt. 2 et 3. etiam in ſchol. περαιβικήν. Phauor. περαιβοί· ἔθνος θεσσαλικόν.

V. 906. γυίας) Ne metrum claudicet, lege γύας.

V. 907. καστανaίαν) Ita Vitt. 1 et 2. verum Ciz. et Vit. 3. καστανέαν, in ſchol. καστανίαν, quae vero videtur vrbs eſſe diuerſa a Caſtanaea Theſſaliae, cff. Steph. Byz. Nicand. in Alexiph. v. 271. καστανὶς αἶα, et, vt ſchol. ibi docet, καστανία. Herodot. VII, 183. κασθαναία, vid. ibi Weſſel. et Strab. IX. p. 443, eiusque editor Tzſchucke.

V. 908. ἠλοκισμένοι) mutilati, vulnerati, occiſi, cf. ſupra ad v. 810.

κισμένον Vat. 916. V. 909. ἐπ' ἄλλην Vat. 1471 et Baroc. V. 910. πρὸς νόστον reposui pro: πρὸ νόστου ex Vat. 916 et Pal. 142. V. 911. βραχύπολις Vat. 117. 1471. Pal. 139. Caſ. chart. Alex. Barb. et Baroc. βραχυπτόλης Vat. 916. V. 912. κεχρίνη Pal. 158. βεβρωμένου Pal. 159. V. 913. κρίμισα Vat. 1307 et Alex. μιαιΦόνου Pal. 139. V. 914. Αὐτὴ δὲ γὰρ Pal. 139. ἄκρον Pal. idem, Baroc. aliique: ἄκρι Vat. 1471. ἄρδην Seld. V. 915. ἀποψάλουσα Alex. Caſ. chart. Barb. et Baroc. ἀποψαλοῦσα Vat. 1471. Μαιῶτιν Caſ. chart. et Seld. Μαιώτιν Baroc. πλόκων alii. V. 916. Δύῤῥα Pal. 158. V. 918. λυροκτύπον pro

V. 909. ἐπ' ἄλλη) Vit. 3. ἐπ' ἄλλην, vt v. 257.

V. 910. πρὸς νόστον) Noſtri cum plerisque ipſoque Pottero πρὸ νόστου, *pro, loco reditus* ſ. *antequam domum redirent*: ſic quoque ſchol. interl. πρὸ τῆς ὑποστροφῆς, quae lectio etiam metri cauſa eſt praeferenda. δωρούμενος h. l. in malam partem dic. pro: *immiſſurus, paraturus.*

V. 911. τὸν δ') Vitt. 2 et 3. τόν δ'. βραχύπτολις, Bar. et Vit. 3. βραχύπολις.

V. 912. βεβρωμένον) h. l. *adeſum, morſum,* non vero *comeſtum.*

V. 913. φιτροῦ) Vit. 3. φίτρου, in ſchol. vero φιτροῦ.

V. 914. ἄκραν) Vit. 3. ἄκρον, perperam. Ἄκρα ἄρδις eſt cuſpis ſagittae, vel ſagitta ipſa, quae manu ſiniſtra dirigitur, πλόκος vero neruus, qui dextra emittitur. Virg. Aen. XI, 861.

— manibus iam tangeret aequis
Laeua aciem ferri, dextra neruoque papillam.

Qui vero πλόκος dic. Maeoticus, h. e. Thracicus.

V. 915. ἀποψάλλουσα) Vit. 2. ἀποφάλουσα.

V. 916. Δύρα) vt Herodot. VII, 198. ſed Vit. 1 et Ciz. δύῤῥα, etiam in ſcholiis. ὅς ποτε. Vit. 1 et Ciz. ὅς ποτέ.

V. 917. ῥαιβῷ) Lycophr. arcum Herculis nominat ῥαιβὸν, non, quum arcus omnes ſint incurui, ornatus cauſſa, ſed quia inſolito modo erat incuruatus. Arcus enim Scythicus ita erat incuruatus, vt ſimilitudinem quandam litterae Σ referret, cff. Athen. X, 20, p. 454, ibique Schweigh. Tzſchucke ad Pomp. Mel. Vol. III, P. 1, p. 577, et

interpretes ad Amm. Marcell. XXII, 8. atque Hercules eiusmodi arcum a Teutaro Scytha acceptum gestabat, vt Tzetz. ad h. l. et schol. ad Theocrit. XIII, 56. docent. ὥπλισε, leg. ὥπλισεν. Σκύθῃ, vel, si refertur ad seq. δράκοντ', h. e. δράκοντι, pro σκυθικῷ, vel, si legitur δράκοντα, pro arcu scythico ipso est dictum, et vt σκύθης, auctore Stephano ad v. quoque significat σίδηρος, et σκυθικαὶ ap. Suid. et Hesych. quoddam genus calceamentorum, sic nil impedit, quominus a Lycophrone, inprimis in hoc verborum contextu, etiam de arcu Scythico vsurpatum esse credamus. Consentit quoque schol. interl. Vit. 2. qui exhibet σκυθικῷ τόξῳ. Quae interpretatio si non omnino displiceat, facile apparet, in vers. seq. δράκοντα, non vero δράκοντι esse legendum, etiam eam ab causam, quia ι in Datiuo singulari. vt dictum est ad v. 894. raro eliditur. Durum omnino videtur δράκων pro τόξον explicare, vti explicarunt cum Tzetza Canter. et Potter. auctoritate vsi Aeschyli Eumenid. 176. qui sagittas vel arcum ὄφιν nominat, schol. τραγικώτερον ὄφιν εἶπεν τὸ βέλος διὰ τὸν ἰὸν, cui Tzetz. concinit suo: βελῶν ἰῶν γεμόντων, vid. ibi Schütz, qui alia, minus tamen felici, ni fallimur, coniectura hanc difficultatem expedire tentat. Nominat autem Lycophr. hic Herculem δράκοντα, vt v. 309. Achillem, v. 327. Neoptolemum, et 801. Polysperchonta, atque sic simili modo alios nominibus bestiarum notare solet. λυροκτύπον, quasi citharoedum, *multo stridore mittentem tela.* Sic quoque legit Vit. 2. cum Pottero, sed Ciz. et Vit. 1, vt Canter. λυροκτύπῳ, non male, si lectio δράκοντι servatur: Vit. 3. λυροκτύπων, superscripto tamen ο. cf. schol. Tzetz. Veruntamen negari non potest, alteram lectionem δράκοντι multa quoque habere, quae iuvent eam, immo firment. Nam vti δράκων est arcus, sic γόμφιοι dicuntur sagittae, quia δράκων bestia dentibus mordet, et sic vulnera infligit. Vnde fit, vt sit legendum λυροκτύπῳ et iungendum cum δράκοντι h. e. arcu, qui inde nominatur λυρόκτ. quia neruus eius, cum sagitta emittitur, sicvt chorda lyrae, edit sonum. Hom. Il. δ, 125, λίγξε βιός, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν: Virg. Aen. XI, 861.

— — sonat vna fatifer arcus,
Effugit horrendum stridens adducta sagitta.

vid. ibi Heyne. Contextus inprimis fauet magis τῷ δράκοντι λυροκτύπῳ, quam

λυρoκτύπῳ tuentur Vat. 916. 972. 1471. Pal. 139. et Barb. λυροκτύπων Caſ. membr. V. 919. κρᾶθις Vat. 117. 1307. 1471. aliique. τύμβας Vat. 1471 et Baroc. τυμβὰς Pal. 139. δεδουπόλος Vat. 1471. Pal. 139. Barb. et Baroc. V. 920. Ἐλαίου Caſ. membr. πατρέως alii. V. 921. pro ἐρεύγεται, ἐῤῥύσεται Vat. 916. ἐῤῥύγεται Vat. 1306. εὐεργέται Vat. 1471. V. 922. κτείνουσιν Steph. in Αὔσων. Αὔδονες Baroc. V. 925. Θρασκίας Vat. 1307. Pal. 40. 142. Caſ. chart. Euſtath. in Iliad. η, aliique. V. 926. ἐποικήσοντας pro ἐποικήσαντας ex Vat. 117. ἐποικήσαντος Vat. 916. et Alex. χθόνα pro κόνιν Vat. 1307 et Pal. 158. V. 927. Μακέλλοις Vat. 916. cum

δράκοντα λυροκτύπον. Forte etiam Lycophron ſimilitudine formae Σ, in qua pro ingenio ſuo videret ſerpentis volumina, adductus eſt, vt arcum hunc vti Σ formatum appellaret draconem. Genitiui autem ἀφύκτων γομφίων cum δράκοντι, non vero cum λυροκτύπῳ ſunt coniungendi.

V. 919. κράθις) Sic quoque noſtri cum Strab. VI, p. 264. et VIII, p. 386. et Euſtath. ad Dionyſ. v. 373. Infra v. 1021. κρᾶθις, vt Potter.

V. 920. πατρ[illegible]ς) Ciz. et Vit. 1. πατρέως, quod idem eſt, nec metrum repudiat. Cf. vero Tzetz. in ſchol. Inde ab hoc verſ. vsque ad 951. in Vit. 2. deeſt textus cum ſcholiis.

V. 922. πελλήνιοι) Ex vrbe Achaiae, Pellene, cff. Euſtath. ad Dionyſ. Perieg. v. 259. ſchol. Apoll. Rh. I, 177. et Tzſchucke ad Pomp. Mel. Vol. III, P. II, p. 149.

V. 924. Θερμύδρου τε) Vit. 3. Θερμύδρου τέ.

V. 925. θρακίας) Ita Ciz. et Vitt. 1 et 3. in ſcholiis vero, vt Cant. et Pott. θρασκίας, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ σ, auctoribus Etymol. M. et Zonara. Suid. male θρασκέας pro θρασκίας. Ariſtoteli autem et Plinio nominatur hic ventus *Thraſcias.*

V. 926. ἐποικήσοντας) Sic quoque Vit. 1 et Ciz. ſed Vit. 3. ἐποικησάντας, ſuperaddito tamen ο. κόνιν Vit. 3. ſed Ciz. et Vit. 1. χθόνα, haud dubie e gloſſa. Schol. interl. γῆν.

V. 927. μακάλλοις conſentientibus noſtris cum Tzetza et edd. vett., quae

Potter. ἔγχωρον Pal. 158. V. 929. κυδαννοῦσι Pal. 158. θυάθλοις pro θύσθλοις Pal. 158. V. 930. λα-

videtur lectio vera, nam primitus nominabatur μαλακά, ἀπὸ τοῦ μαλακισθῆναι ἐν αὐτῇ Φιλοκτήτην, vt tradit Steph. Byz. cf. Wessel. ad Antonini Itiner. et Aristotel. de Mir. Auscult. p. 237. ed. Beckm. Μάκελλα vero Steph. Byz. cf. ibi interptt. Polyb. I, 24, 2. Dio Cass. in Fragm. Peiresc. CIV. T. I. ed. Reimar. p. 45. et Inscriptt. Gruteri CCCCIV, 1. Cant. et Pott. μακέλλοις. ἔγχωροι, sic Vit. 3. sed Vit. 1 et Ciz. ἔγχωρον, mendose.

V. 928. τάφων) Ciz. et Vit. 1. τάφον. Vit. 3. τάφων, ita tamen correctum, vt appareat, antea scriptum fuisse ο pro ω. Αἰανῆ vel ab αἴ, aut αἰάζω, passiue, *quem semper lugebunt*, Horat. I, 24, 9. *flebilem*, vel ab ἀεὶ, i. q. ἀΐδιον, *quem postea semper vt Deum honorabunt*, vt ap. Aeschyl. Eum. 569, εἰς τὸν αἰανῆ χρόνον, cf. Alberti ad Hesych. αἰανός.

V. 929. θύσθλοις) Sic Vit. 3. at Ciz. et Vit. 1. θυάθλοις, quia in Mss. saepe αθ scribitur pro θ. *Thryll.*

V. 930. ὁ δ' ἱπποτέκτων) Non regrediendum putauerim cum Reichardo ad v. 926, et inde οἰκήσει supplendum, quin potius progrediendum ad νάσσεται v. 947. Lycophron enim non immemor copiae suae, quam effundere gestit, ad Epeum dum transit, eique sedem suam attribuit, impetus animi et doctrina, quam vbique venditat, ei tam multa de Epeo, eiusque gente commemoranda obtrudit, vt a se impetrare nequeat, quin, antequam ponat verbum, ad quod Nominatiuus ἱπποτέκτων pertineat, ea interiiciat omnia atque intercipiat. Delendum ita modo v. 945. post στρατὸν punctum, et v. 946. mente adiiciendum: *Inquam, scilicet*; atque sane sibi ac lectoribus suis melius consuluisset, si v. 946. addidisset δ' post ὅς, quod, vt lat. *Autem*, parenthesin eleganter excipere solet. Accedit huc, quod Langaria est vrbs in vicinia fluuiorum Ciris et Cylistarni, atque ideo ἐν ἀγκάλαις λαγγαρίας v. 930. cum ἀμφὶ κῖριν καὶ κυλιστάρνου γάνος v. 946. iungenda videntur. Schol. interlin. supplet: παραγενήσεται. λαγγαρίας, ita Ciz. et Vit. 3. sed Vit. 1. λαγκαρίας. Steph. Byz. et Strab. VI, p. 263. λαγαρία. Ἐν ἀγκάλαις, Vit. 1 et Ciz. iunctim ἐναγκάλαις, lapsu scribae vocem dictantis male excipientis. ἐν ἀγ-

γαρίας Vat. 1307. aliique. λαγκαρίας Vat. 1471 et Barb. λαγκαρίαις Alex. τὸ· ἐν non agnoſcit Seld. V. 931. Φάλαγκα Barb. et Baroc. V. 932. ἐκτείνων alii. ψευδόμοτον Vat. 916 et 1306. ψευδόμωτον Vat. 1471. V. 933. δουρικτήτων Pal. 158. πάλας pro τάλας alii, teſte Tzetza. V. 934. κυμαιθοῦς Vat. 972. Caſ. chart. Barb. et Baroc. συμπεφραγμένων Vat. 1471. Alex. Caſ. chart. Barb. et Baroc. συμπε-

κάλ. *in vlnis, in complexibus Langariae*, h. e. in ſinu, ad quem ſita eſt Langaria, nam iacebat haec vrbs ibi in ſinu Tarentino, vbi in hoc ipſo ſinu mare ſe iterum in terras paullulum inſinuabat. ἀγκάλη eſt igitur i. q. κόλπος, vbi mare amplectebatur Langariam. Sic Aeſchyl. Choeph. 583. πόντιαι ἀγκάλαι, ſchol. κοιλότητες, et Eurip. Hel. 1068. πελάγιαι ἀγκάλαι. vid. ibi Barneſ. Atque quis neſcit, an Lycophron ſimul innuerit perfugium tutum, quod Epeum fugientem receperit Langaria, eumque quaſi vlnis fouerit ſuis, vti, auctore Barneſio ad Eurip. l. l. λιμένων ἀγκάλαι nominantur ob ſecuritatem, qua portus naves complectuntur, et Pind. Nem. V, 77, νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνῶν, *in amplexus victoriae ruens*, cf. Heyn. ad Pind. Nem. II, 39.

V. 932. ψευδώμοτον) Vit. 3. ψευδόμοτον, male. Ciz. etiam, ſuperſcripto tamen ω.

V. 933. δορυκτήτων) Vit. 1 et Ciz. δουρυκτ. contra metri leges. τάλας, Panopeus vel Amphitruo cum ſociis ſuis, quorum vnus erat Panopeus, pater Epei, quem Lycophr. ſolum facit iurantem. πατὴρ latet in verbo anteced. πατρῷον. Multa hic videtur Lycophr. commiſcuiſſe, et ab aliis, qui eadem commemorant, disceſſiſſe.

V. 934. κομαιθοῦς) Recte, vid. Apollod. II, 4, 5 et 7. Vit. 3. perperam κυμαιθοῦς. Συμπεφυρμένων. Vit. 3. vt Bar. συμπεφραγμένων, in ora tamen συμπεφυρμένων, ab eadem manu Apoſtolii. *Thryllit.* συμπεφ. στρατῷ, neque Sebaſt. qui συμπεφ. iungit cum μήλων, commate poſito poſt κομαιθοῦς, neque Canter. qui: *turribus Comaethonis exercitu vaſtatis* interpretatur, huic loco ſatisfeciſſe videntur. Lectio Vit. 3. συμπεφραγμένων, etiamſi gloſſae debeat originem, eximie tamen iuuat ſenſum horum verborum, vt ſit:

φυρμένον Vat. 915. συνεφραμένων Vat. 916. V. 935. στοργοξυνεύνων Vat. 916. οὕνεκεν Vat. 916. 1306. 1307 et Caſ. chart. οὕνεκα Barb. V. 936. τὸ· τὴν deeſt in Pal. 158. κλυδωνίαν Vat. 916. 972. 1306. Pal. 142. aliique. Θαρσῶ Seld. θρασῷ Pal. 117. V. 937. ὀρκομωτῆσαι Alex. ὀρκομωτῆσαι Barb. V. 938. κανδάον pro κανδάον tuentur Vat. 972. Pal. 142. 158 et Caſ. chart. ἡ pro ἤ Caſ. chart. Caetero hunc verſum non agnoſcit Seld. V. 941. οὐδέπω Caſ. membr. αὐγάζον Vat. 1471. Alex. et Baroc. V. 942. ἀλγεινῶν Vat. 117. Pal. 158. aliique. χαλε-

Tum, cum vrbs Comaethonis ab exercitu obſidebatur, quod Lycophr. ſuo συμπεφυρμένων, ſi lectio eſt ſincera, quoque innuere videtur, nam ad verbum eſt: *quum vrbs Com. cum exercitu commiſta erat*, h. e. ab exercitu hoſtium oppugnabatur.

V. 935. οὕνεκα) Vit. 3. οὕνεκεν.

V. 936. Ἀλοῖτιν) Forte ἀλοῖτιν, ab ἀλόω, ἄλωμι, vt ſit i. q. Bellona, quae expugnat vrbes, πτολίπορθος, vel, ſi lectio ἀλοῖτιν ſeruatur, ab ἀλοάω, ἀλοιάω, *frango, comminuo*, vnde forſ. ἀλοῖτις pro ἀλοιῆτις, *quae percutit, bellatrix.* τὴν male abeſt a Ciz. et Vit. 1. ſine dubio a ſyllaba vltima voc. ἔτλη abſorptum. Θρασῶ recte Sebaſt. et Pott. male Reich. θρασῶ, paruo θ.

V. 937. ὀρκωμοτῆσαι) Vit. 3. ὀρκωμοτήσας, lapſu librarii.

V. 938. κανδάον) Sic etiam Codd. noſtri, vt v. 328. Canter. et Pott. κανδάον, cum interpretatione *Candaum.* Polit. ad Euſtath. Tom. III, p. 960. vult etiam legi κανδάον cum apoſtropho. Addit vero, nominari quoque Martem κανδάον l. κανδαῖον, ſed laudatis modo locis Lycophronis, in quibus vero noſtri habent κανδάων. Phauor. κανδάω, vitioſe pro κανδάων. Vit. 1 et Ciz. v. 1410. quoque legunt κανδάων. Μάμερτον; ſic etiam Phauorin. et Potter. ſed Vitt. 1 et 3. μαμερτὸν cum ſcholiis. Ciz. litteris transpoſitis: μαρμετὸν, vt μαρμεσσὸς vel μαρμεσός. Infra v. 1410. noſtri omnes quoque μαμερτός.

V. 940. μάχην στήσας) vt Eurip. Ion. 988. μάχην, ἣν γίγαντες ἔστησαν θεοῖς.

V. 942. ἀλγεινὰς) Ciz. et Vit. 1. ἀλγεινῶν, non male,

πὰς pro ἀλγεινὰς Vat. 916. 1471. Pal. 139. Caſ. chart. Barb. Baroc. et alii. χαλεπῶν Vat. 1306. et Alex. V. 943. τοὶ γὰρ Vat. 916. Caſ. chart. et Baroc. Φύλιξιν Pal. 142. ἤνδρωσε Alex. V. 945. στρατῷ Pal. 142, longe melius caeteris. V. 946. κίρην Vat. 916. 1306. κίριν Vat 1471. Pal. 158. et Baroc. κύριν Vat. 915. κοίριν Pal. 139. κῖρνιν Seld. κεῖριν alii. Σῖριν denique Cluuerius Ital. Antiq. L. 4. p. 1272. κυλιστάρου Vat. 1307. κιλιστάρνου Pal. 139, aliique. V. 947. ἔπηλις Pal. 139. νάσσεσθαι Caſ. chart. πάτρης Pal. 142. V. 950. καθ' ἱερῶσι Seld. Μωδίας

ex traiectione epithetorum, quam Lycophr. amat. Vit. 3. χαλεπὰς, haud dubie e gloſſa.

V. 943. τοίγαρ [τοιγὰρ]) Vit. 3. τοὶ γὰρ. Senſ. *quia violarant iuramentum.* Ἤνδρωσαν, ſcl. Panopeo dederunt ſexum virilem ſ. filium, ἄνδρα ἐποίησαν, vt Tzetz. explicat, quae haud dubie eſt prima huius voc. ſignificatio, Lexicis adhuc incognita.

V. 944. πύκτην ἐσθλὸν) Cf. Hom. Il. ψ. 665 et 668.

V. 945. τέχναις) *equo arte conſtructo.*

V. 946. κῖριν recte, Ciz. et Vit. 1. κίρνιν, in ſchol. vero κίρις. Vit. 3. κίριν, in ſchol. κύρις. Phauor. κήρις.

V. 947. ἔπηλυς) Vit. 1 et Ciz. ἐπήλυς, perperam.

V. 948. βρέτας) Pr. ſimulacrum hominum et Deorum, h. l. equi, quod perforauit (τετρήνας) vel potius excauauit, vt milites excipere poſſet. Pauſan. I, 23, 10. ποίημα, τὸ Ἐπειοῦ μηχάνημα.

V. 950. Μυνδίας) Ciz. et Vitt. 1 et 3. cum Cantero et vtroque Potter μυδίας: infra v. 1261. μινδία, μινδέα et μενδία, quae verba omnia ſunt corrupta, nam μυνδίας eſt lectio veriſſima, quam quoque Lycophroni reſtituendam putat Bernh. Martin. in Varr. Lectt. IV, p. 88. nam Myndus eſt vrbs Cariae, in qua colebatur Minerua. Exſtant quoque numi Myndenſium cum imagine Mineruae, vid. Raſche Lex. Num. T. III. P. 1. p. 1002. Μυνδίας ἀνακτ. *baſilicis* ſ. *templo Mineruae.* Ariſtot. de Mir. Auſcult. c. 116. nominat ἱερὸν Ἀθηνᾶς εἰλενίας, ἔνθα τὰ τοῦ Ἐπειοῦ λέγουσιν ὄργανα ἀνακεῖσθαι, ἃ εἰς (οἷς) τὸν δούρειον ἵππον ἐποίησε, ἐγγὺς Μεταπόν-

Vat. 1306. Μυνδίας pro Μυδίας tuentur Vat. 117. Pal 40. et 142. V. 952. πλακτοὶ Vat. 915. 916. 1471. Pal. 40. 139. Alex. Barb. vterque Caſ. Baroc. aliique. μολῶντες Vat. 1471. Pal. 139. Alex. Barb. et Baroc. λαυμέδων Vat. 1471. Pal. 40. vterque Caſ. et Barb. Ναυμέδων Pal. 139. τριπλὰς Vat. 1471. Pal. 139. Caſ. chart. et Barb. V. 953. ναύτας Pal. 142. V. 955. προσθῆναι Vat. 972. Pal. 142 et Baroc. V 956 μολόντες Vat. 916. μολοῦσιν Vat. 1307. βολοῦσιν Pal. 40. V. 957 — 59. Tres hi verſus deſunt

του, quod erat oppidum Calabriae in ſinu Tarentino: cf. etiam Iuſtin. XX, 2. Meurſius, qui opinatur erraſſe Lycophronem, ipſe egregie errat, deceptus Ariſtotelis lectione vet. ἑλληνίας pro εἰλενίας Ἀθηνᾶς, quam lectionem reſtituit Beckman. nec Lycophron omnino videtur erraſſe, qui, cum vbique cognomina Deorum ac Dearum, non habita contextus ratione, frequentat, non loci, vbi haec ferramenta repoſita, ſed tantum Deae, quae Myndia nominabatur, cui ea conſecrata fuerant, meminiſſe voluit. Poſt ἀνακτόροις interrogationis notam habet Seld.

V. 952. πλαγκτοὶ) Ita etiam Ciz. et Vit. 1. ſed Vitt. 2 et 3. πλακτοὶ. Heſych. et ex eo Phauor. πλακτός· πεπλανημένος. Eurip. Suppl. 961. πλαγκτὰ ὡσεί τις νεφέλα. En vtramque formam! Forma tamen πλαγκτὸς videtur praeferenda, et πλακτὸς incuriae librariorum tribuenda. μολόντες, ſic quoque Vit. 1 et Ciz. ſed Vitt. 2 et 3. μολῶντες, forte μολοῦντες, a μολέω, vt iam antea ſaepius. λαομέδων, Vitt. 2 et 3. λαυμέδων, recte. *Thryll.* τριπλᾶς, Vit. 3. vt etiam alias, τριπλάς.

V. 954. δεδηγμένος) ſcl. καρδίαν l. φρένας, quod alii addere ſolent.

V. 955. προθεῖναι) Bar. προσθεῖναι.

V. 956. μολόντας) Ita Vitt. 2 et 3. at Ciz. et Vit. 1. μολόντες, quod referendum videtur ad πλαγκτοὶ v. 952.

V. 957. συνοικεῖ, ὑπάρχει, *dominatur*, σὺν θηρσί.

V. 958. αἵ δ') Ita etiam Vit. 1. ſed Vitt. 2 et 3. αἱ δ'. Tenendum, verſſ. 957 et 958 incuria ſcribae a Cod. Ciz. abeſſe.

in Pal. 158. V. 960. μονοικήτους pro μονηκοίτους tuentur modo Vat. 1306. et Caf. chart. μονοκοίτους Pal. 40. μονοικοίτους alii. In Seld. μονοικήτους lectionis varietatem eadem manus fuperindicauit. V. 961. κριμησὸς Vat. 1307. κριμιαγὸς Seld. V. 962. λέκτρας Baroc. fed ifti ας eadem manus fuperfcripfit οις. ἠδὲ pro ἢ δὲ Seld. V. 963. σκύλλακα Vat. 1471. Alex. Barb. et Caf. chart. V. 964. συνοικηστῆρα Vat. 916. 1306. V. 965. Ἀγκίστου Vat. 916. 1471. Caf. chart. et Baroc. Ἀγκέσου alii. γόνον pro νόθον ex Vat. 1306. 1471. Alex. Caf. chart. et vtroque

V. 960. μονοικήτους) Ita Ciz. et Vitt. 2 et 3. fed Vit. 1. μονοκοίτους, a μονοκοιτέω, fuperpofito tamen οι et η. Saltem metrum poftulat μονοικ.

V. 961. κριμισσὸς) Ciz. et Vit. 3. κρημισσὸς. Varie in libris fcribitur. Plutarch. Timol. 25. κριμησός. Olim in Corn. Nep. Timol. 2. *Crimeffus*, iam *Crimiffus*, cf. Staueren ad h. l. In Virg. Aen. V, 38. olim *Crinifus*, iam vero *Crimifus*, cf. ad h. l. Heyne. Thryllitzfch. putat, lectionem κρημισσὸς non plane effe reiiciendam, quum et Diod. Sic. (IX, 2) ita fcribat, Strabonem vero, Suidam et Steph. Byz. exhibere κριμισὸν fimplici σ. Wefſeling. vero ad Diod. Sic. T. II. p. 319. lectionem κριμισσὸς praefert alteri, quae κρημισσὸς exhibet.

V. 962. τεκνοῖ) τεκνοῦν etiam de matre vfurpari, vid. Heyne ad Apollod. I, 1, p. 3.

V. 963. σκύλακα) Vit. 3. σκύλλακα, in fchol. vero σκύλακα.

V. 964. συνοικιστῆρα) Vit. 3. in fchol. perperam σύνοικηστῆρα.

V. 965. Ἀγχίσου) Sic Ciz. Vitt. 1 et 3. et Bar. verum Vit. 2. ἀγχίστου, non vero fuperfcripto σ, vt in Baroc. quod vero σ fuperpofitum Thryll. exiftimat non effe notam vel emendationem τοῦ· στ, fed proprium Nomen notare. γόνον, Ciz. et Vit. 1. cum Pott. νόθον, at Vitt. 2 et 3. γόνον, fuper tamen et iuxta pofito νόθον, tanquam fcholio. πτόρθον videtur fuadere νόθον.

V. 966. τρίδειρον) Vit. 3. τρίθηρον, in fchol. vero recte τρίδειρον. Nominat infulam τρίδειρον rectius, quam τρινακρίαν, nam tres illae ex-

Potter. V. 967. Δαρδανίων Vat. 916 et Pal. 139. ναυσθλώμενον Vat. 1306. ναυσθλουμένων Caſ. membr. ναυθλούμενον Vat. 1471 et Pal. 139. V. 968. Ἔγεστα Alex. vterque Potter. aliique. Ἐγέστα Pal. 139. Caeterum: *Salmaſius*, inquit Potterus, *in Plin. Exercitatt. ad Solini Polyhiſt. contra omnium Codicum ſidem repoſuit* Αἴγεστε, *idque de Troiano heroë dictum putat, inſulſe quidem et ridicule, cum in verſibus ſequentibus quatuor adiectiua foeminina huic voci copulet Poeta. Sed quid mirum, ſi aliquando bonus dormitet Homerus.* V. 970. ῥυπαῖσιν Seld. V. 971. δυστυχὴς Pal. 40. nec male.

tremitates, quibus Sicilia procedit in mare, depreſſae ſunt ac planae, cf. Tzſch. ad Pomp. Mel. Vol. III, P. II. p. 814. ληκτηρίαν. Verba ſic ſunt ordinanda: εἰς νῆσον, ληκτηρίαν, h. e. vbi exit, in extremis partibus, τρίδειρον. Pro ληκτηρ. habet Vit. 3. σικελίαν, eadem tamen manu iuxta poſitum ληκτηρίαν, vt appareat, prius eſſe ſcholium, et metro adverſari.

V. 968. Αἰγέστα) Sic quoque Ciz. et Vit. 1. verum Vitt. 2 et 3. Ἐγέστα. Lectionem Αἰγέστα rectam, vt iam vidit Thryllit. firmant Herodot. V, 46. Strab. XIII, p. 608. Polyb. I, 24 et Steph. Byz. Caeterum Cod. Pariſ. A. vt Schweighäuſ. ad Polyb. l. l. obſervat, quoque pro Αἰγέστης exhibet, vt h. l. Vitt. 2 et 3. Ἐγέστης. Salmaſ. ad Solin. Tom. II, p. 78. vult legi Αἴγεστε, male. Verbis notae Potteri: *Dormitet Homerus*, adſcripſit Thryllitzſch.: *Quem lapſum etiam Abr. Berkelius ad Stephanum ſequitur. Male et ipſe et peius, quia nec citauit Salmaſium, vnde errorem hauſit.*

V. 969. πένθος πάτρας) *quem vobis importabit patria mea euerſa.* vt Hom. Il. λ. 250. πένθος κασιγνήτοιο πεσόντος, *ob fratrem occiſum.*

V. 970. ῥιπαῖσιν) Non tam *iactibus*, ſed *βίᾳ, ὁρμῇ.* Apollon. quoque vſurpare ῥιπὴν πυρὸς docet Steph. in Theſaur. Intelligit autem Lycophr. incendium ab hoſtibus irruentibus excitatum.

V. 971. μόνη, νήπαυστον, δαρὸν) Dolor auget verba. κατασκαφὰς, ita quoque noſtri, excepto Ciz. qui disiungit κατὰ σκαφὰς, male.

V. 972. γοωμένους Vat. 916. V. 973. στενάζεις Vat. 1471. Pal. 139. Alex. vterque Caſ. et Baroc. λοιγαίαν cum parox. omnes Codd. ſi excipias Pal. 142. V. 974. προστρόπαιον vna voce pro: πρὸς τρόπαιον tuentur modo Barb. et Caſ. membr. Caeterum: *Ego vero*, inquit Potterus, *προστρόπαιον vna voce legendum puto ex emendatione Guil. Canteri, quam confirmat Baroc. Quin etiam Greg. Nazianzenus in Tragoedia verſum hunc a Lycophrone mutuatus, προστρόπαιον habet. Poſſet etiam legi προστροπαῖον gentile. Eſt enim προστροπαία Siciliae vrbs. vid. Canteri annotationes.* V. 975. τηνώδης Pal. 142. ἐμπρεύσει Alex. Barb. et Baroc. ἐμπορεύσει Vat. 1471. ἀμπνεύσει Vat. 972. εὐπεύσει Pal. 139. V. 976. καλυνεῖ Vat. 915 et 916. V. 978. Σίριν Vat. 1471.

V. 973. στενάξεις) Vitt. 2 et 3. στενάζεις, perperam.

V. 974. ἐσθῆτα προστρόπαιον) Ita Vit. 3. ſed Ciz. ἐσθ., πρὸς τροπαῖον. Vit. 1. ἐσθ., πρὸς τρόπαιον, et ſic etiam Vit. 2. ſine commate tamen poſt ἐσθῆτα, cui lectioni fauet quoque ſchol. interl. ſuo: διὰ τὸ ἑλληνικὸν τρόπαιον. Veſtimentum vero προστρόπαιον magis conuenit contextui.

V. 975. αὐχμῷ) *ſqualore*, Schol. min. λιμῷ, non male, nam hoc verbum etiam de inopia vſurpatur, cf. Valken. ad Theocrit. ed. Berol. 1810. T. II, p. 121. Intelligi vero etiam poteſt de ſqualore veſtium ac totius vitae. Ἀμπρεύσει, conſenſu Ciz. et Vit. 1. verum Vitt. 2 et 3. ἐμπρεύσει, at ſupra v. 635. cum reliquis etiam ἀμπρεύουσι. Etymol. M. Suid. Euſtath. Il. ζ. p. 625, 39. Zonar. et Phauor. ἀμπρεύων. Videtur ergo ἐμπρεύσει ſcribae negligentiae relinquendum.

V. 976. κρατὸς δ') Vitt. 1 et 2, et Ciz. vt fere ſemper, κρατός δ'.

V. 977. παλαιῶν) Vit. 3. in ſchol. παλαιάν, non male.

V. 978. πολλοὶ δὲ) Ciz. et Vit. 1. πολλοί δε. H. e. Achaei, qui ad Troiam fuerant, cf. Heyne Opuſc. Acad. Vol. II, p. 237. non vero ipſi Troiani, vt Canter. h. l. explicat. Σῖριν, ſic quoque Ciz. et Vit. 1. at Vitt. 2 et 3. σίριν cum Strab. VI, p. 264. Athen. XII, p. 524. Steph. Byz. et Heyn. l. modo laudato. Metri

Pal. 139. Alex. et Caf. chart. λευταρίαν Vat. 1471 et Pal. 40. V. 980. ὀλύνθον Pal. 158. ἀναρίθμων Pal. 142. V. 981. κάραν pro κάρα tuentur Vat. 916. 1306 et Caf. membr. V. 982. ῥίθρεισιν Pal. 158. Σίρις pro Σίνις ex Vat. 915. 916. 972. 1306. 1471. Pal. 139. 158. Alex. Caf. chart. Baroc. aliique. Quam lectionem genuinam esse testatur Cluver. Ital. Ant. l. 4. p. 1272. Idem paullo post hanc lectionem inde confirmari docet, quod *aduenas istos Troianos vrbem ad eum fluuium condituros ait Lycophron, quam eius Commentator Isaacius Sirim intelligit vna cum Strabone.* V. 983. χωνίαν

tamen caufa fcribendum σῖριν, cf. Schweighäuf. ad Athen. l. l. "Αμφι, noftri vero ad vnum omnes ἀμφὶ, quod Thryllit. putat rectum, „*Apollonius enim*, inquit, *φοίβου δ' ἀμφὶ καὶ αὐτῆς εἵνεκεν ἥρης, et Sylburg. ἀμφὶ addit ad διὰ, quod accentum etiam non retrahit, et ἀνὰ recte expungit.*" Vide, quae obferuauimus fupra ad v. 94 et 365. λευταρνίαν latius a Lycophrone pofitum videtur pro ipfa Calabria. Nifi auctoritas Strabonis VI, p. 430, vt obferuat Heyne in Opufc. Acad. Vol. II, p. 235, impetum fufflaminaret, legi poffet λευκανίαν, Lucaniae autem fines ad Siritidem pertinuere.

V. 980. ἀνηρίθμων) Sic Vitt. 2 et 3. Ionice, metri caufa, fed Ciz. et Vit. 1. ἀναρίθμων, in Vit. 1. tamen fuperfcripto η, nam α in ἀριθμὸς corripitur.

V. 981. κάραν, cum Pottero, vt v. 436. Noftri h. l. κάρα, quamquam fupra v. 436. etiam κάραν, et in fchol. v. 17. Vit. 1 et Ciz. Infra v. 1427. omnes κάρα, vid. quae fupra ad v. 436. funt obferuata.

Ibidem. γογγύλῃ) Vit. 1 et Ciz. in fchol. στρογγύλῃ; quod fere idem eft.

V. 982. σίρις confenfu noftrorum omnium, vt v. 856; nullus, vt Cant. et Pott. σίνις. Locum Cluverii, quem Sebaft. citat, Pottero debet, vti faepius, non laudato.

V. 983. χωνίας) Ita quoque noftri Codd. et Steph. ad χώνη, allato Lycophronis loco, vid. Salmaf. Exercitatt. Solin. T. I, p. 42. b, C. Heyne Exc. XXI. ad Virg. Aen. I, et Excurf.

Vat. 117 et Pal. 142. V. 985. ἀλγινοῦσι Vat. 916. V. 986. Θεοῖς Seld. V. 987. πρὸς θ' alii. Ξουθίδας pro Ξουθίδος repoſui e Vat. 915, quam lectionem Canterus ex Io. Aurati emendatione iam probarat. Ξουθῖδος Vat. 1306. 1471. ῴκότας Vat. 915. εὐκηκότας Vat. 916. V. 988. γλήνας Vat. 916. aliique:

IV. ad Aen. VII, p. 128. βαθεῖαν h. l. *fertilem*, *pinguem*. Eurip. Andromach. 638.

ξηρὰ βαθεῖαν γῆν ἐνίκησε σπορᾶ.

Schol. ὑπὲρ τῆς βαθείας καὶ πίονος γῆς. Plutarch. in Caeſ. c. 39. χώρας βαθείας Macedoniae opponit orae maritimae omnibus ad vitam tolerandam neceſſariis rebus deſtitutae.

V. 987. πρός θ') Ita noſtri praeter Vit. 1. πρὸς θ'. ἕδεθλον, ſic noſtri, vno diſſentiente Vit. 2. qui ἕδεθλον cum ſpiritu leni dat, cf. ſupra v. 296. ξουθίδας, h. e. Iones. Noſtri tuentur cum Potter. et Cant. vulg. ξουθίδος, ſcl. θεᾶς, quae eſt Pallas. Agitur enim de priſtinis incolis, quos paullo poſt Ἰάονας ſ. Ἴωνας appellat veteri nomine, quod poſuiſſe videtur pro Chonibus, cf. Heyne l. l. Supra ad v. 978. Vit. 3. exhibet ξουθῖδος. Emendatio Io. Aurati placeret, niſi ἕδεθλον ſimpliciter poſitum exaſperaret orationem. Cod. tamen Vat. confirmat lectionem ξουθίδας, vti etiam metri ratio.

V. 988. γλήναις — μύσει) Vit. 1 et Ciz. γλῆναι, vt Pal. cui ſaepius concinunt, quae vero lectio adverſatur viciniae verborum. Vitt. 2 et 3. ταῖς ἀναιμάκτοις, Ciz. autem et Vit. 1. τοῖς ἀναιμάκτοις; verum quid γλήναις τοῖς l. ταῖς ἀναιμάκτοις? Reichard. interpretationem Scaligeri latinam ſecutus, quae habet *puras*, ſcl. ſanguine, explicat: *ſanctas*, *diuinas*, *quae caedem ferre non poſſunt*; ſed hoc ineſt magis verbo lat. *puras*, quam gr. ἀναιμάκτοις, nec ſatis conuenire videtur Mineruae. Tenendum autem eſt, a ſcriptoribus graecis quidem proprie dici, μύειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, ſed non, μύειν τοῖς ὀφθαλμοῖς. Vſurpari vero μύειν etiam non adiecto Subſtantiuo ὀφθαλμοὺς, et, vt καταμύειν, ſignificare: *conniuere*, *claudere oculos*, *nictare*, vt alia ſcriptorum loca taceam, comprobat Strab. VI, p. 264, qui eandem, cuius meminit Lycophron, enarrat hiſtoriam, his verbis: τῆς τῶν Τρώων κατοικίας τεκμήριον ποιοῦνται τὸ τῆς Ἀθηνᾶς

γλήναι Pal. 158. τοῖς pro ταῖς idem. ἀναιμάκταις Vat. 916. ἀναιλμάκτοις Caſ. membr. μύει Seld. V. 989. Ἰώνας pro Ἰάονας vterque modo Caſ. tuetur. σκύλαξ pro βλάβην Pal. 139. V. 990. λεύσον Vat. 916.

τῆς Ἰλιάδος ξόανον, ἱδρυμένον αὐτόθι, ὅπερ καταμῦσαι μυθεύουσιν ἀποσπωμένων τῶν ἱκετῶν ὑπὸ Ἰώνων τῶν ἑλόντων τὴν πόλιν. Abſolute ergo, forſitan quispiam regerat, a Lycophrone etiam μύειν eſſe vſurpatum, et γλήναις loco Ablatiui poſitum, ita vt oculi Mineruae, tanquam pacis Deae, a caede temeraria abhorrerent. Sane is me non haberet repugnandem, niſi hic γλήναις adiunctum eſſet. Legerim ideo cum Vat. 916. et aliis Codd. γλήνας, retulerimque ad μύσει. Sed tunc dimittendum quoque ταῖς ἀναιμάκτοις; non dimittendum, ſed cum Vit. 1 et Ciz. mutandum modo in: τοῖς ἀναιμάκτοις, vnde ſenſus exit: *Claudet oculos his ἀναιμάκτοις, ne cogatur videre eos, oculos ab iis auertet.* Verum quinam ſunt ἀναίμακτοι? Sunt Achiui, occiſores eorum, qui ſupplices in templum Mineruae confugerant. At quomodo hi poſſunt appellari ἀναίμακτοι, *incruenti*, quorum manus ſanguine caeſorum conſperſae fuerant? Poſſunt, ſi ἀναίμακτος non στερητικῶς, ſed ἐπιτατικῶς explicetur: *ſanguinarius, caedis auidus,* vel, ſi id minus placeat, malim legere ἀμαλάκτοις, vel potius ἀμειλίκτοις, h. e. σκληροῖς, οὐ πραϋνομένοις, ἀπανθρώποις, Hom. Il. λ, 137. quam coniecturam vti contextus, ſic inprimis lectio Cod. Pal. corrupta ἀναιλμάκτοις, et ſchol. interl. Codd. Vitt. 2 et 3. ἀδακρύτοις eximie iuvant. Interim, vt redeamus ad lectionem vulgatam, μύειν etſi rarius cum Datiuo iungatur, videtur tamen interdum iunctum fuiſſe, vt ap. Euſtath. Il. β, p. 138, 21. ed. Baſ. οὓς (ὀφθαλμοὺς) ἄλλοτε ἄλλους ἀνοίγειν, καὶ τοῖς μὲν μύων, τοῖς δὲ βλέπων κ. τ. λ. Quum vero Lycophron formulas dicendi frequentet raras et inuſitatas, ea, quam h. l. exhibet, non ſollicitanda videtur, vnde ſenſus exiſtit: *ſtatua Mineruae claudet oculos ἀναιμάκτοις*, h. e. ſanguine vel vita carentes, quia ſunt oculi ſtatuae.

V. 989. Ἰώνας) Noſtri cum Canter. et Pott. Ἰάονας, recte, niſi velis verſiculum vno pede priuare. Seld. quoque Ἰώνας. *Pott.*

V. 990. λεύσσον) Ciz. et Vitt. 1 et 3. λεύσον, Futur. non male; Praeſens tamen hic praetulerim, quia clau-

1471. Pal. 139. 158. Caſ. membr. aliique. V. 991. ὅτ' ἂν pro ὅταν Caſ. membr. et Seld. λίταρχος Vat. 972. ἱρείας Pal 139. Alex. Barb. et Baroc. V. 992. αἱμάξει Vat. 916. Alex. aliique. V. 993. τυλησσίων alii. τυλλησσέων alii. Hunc verſum non agnoſcit Pal. 139. V. 994. ἁλισμήκτοιο reponendum putavit Scaliger, *emendatione etſi non inerudita, me tamen iudice*, inquit Potterus, *minime neceſſaria.* Nos vero, intercedente potiſſimum praeſtantiſſimi Cod. Vat. 972. auctoritate, ſi non recipimus lectio-

det oculos, dum videt. Forte etiam γλήναις poteſt referri ad λεύσσον, hoc verborum ordine: ἄγαλμα, λεύσσον βλάβην γλήναις, μύσει, ſcl. αὐτάς. φόνον ἔμφυλον pro φόνον τῶν ἐμφύλων, vt ap. Propert. III, 7, 10. *rogi cognati*, h. e. cognatorum. Infra v. 1122. ſimili modo μίασμα ἔμφυλον.

V. 991. λήταρχος) Vit. 1. λήταρχ. cum Iota ſubſcripto, quod alias raro addit, Etymologiam verbi ſecutus, cf. Tzetz. ſchol. Videtur h. l. nomen eſſe proprium ob ſq. ἱερείας σκύλαξ, h. e. ſacerdotis filius, vel potius Deae, i. e. Mineruae, ſacerdos. ἱερείας, Vit. 3. ἱρείας, bene. Nil tamen impedit, quominus ἱερείας credamus eſſe Genitiuum ab ἱερεία, *ſacerdotium*, et λήταρχ. σκύλ. ἱερ. *ſacerdotem publice conſtitutum.* Quod vero ſacerdotem appellauit σκύλακα, non mirum, quum Pindar. Pyth. II, 31. habeat ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας.

V. 992. αἱμάξῃ) Vit. 3. quoque αἱμάξῃ, ſed e correctione, ita vt appareat, ante fuiſſe αἱμάξει, vt ſaepius ὅταν cum Indicatiuo in Mſſ. noſtris, vt ſupra v. 247. 474. 612. 807. et infra 1054. et 1059. rectius tamen αἱμάξῃ, *cum cruentaverit.*

V. 993. τυλλησίους) Steph. ad τυλησσός, laudato verſu Lycophronis, τυλησσίων habet, idemque cum Tzetza et ſchol. min. τυλησσὸν montem Italiae, quem quoque fuiſſe contextus docet, non vero, vti Canterus opinatur, montem Theſſaliae interpretatur.

V. 994. λίνου) Scholiaſt. putat, nullum extare in Italia promontorium ſic dictum. Steph. λῖνον· χωρίον ἑλλεσποντίας. Strabo XIII. p. 588. in Troade λῖνον fuiſſe dicit χωρίον ἐπὶ θαλάττῃ. cf.

nem, magis certe magisque probamus. ἰλιτμίκτοιο Vat. 916. V. 995. νάσονται Pal. 158. et νάσσονται Seld. pro ἄρσονται, lectione minime gentium despicienda. ἄρδονται Baroc. V. 996. κλήτης pro δούλης Vat. 916. 972. 1306. 1471. Pal. 139. Barb. Caſ. membr. Baroc. aliique. ζεῦγλαν properiſp. accuratius reliquis paroxyt. Vat. 1471. ζεύγλην Pal. 40. ἐνδεδυμένοι omnes Vat. Pal. 139. Alex. Barber. Caſ. membr. Baroc. aliique; et ſane lectio, habita conſtructionis ratione, vulgatae, meo iudicio, anteponenda. V. 997. χαλκομίτου Vat. 915. θῆσαν Vat. 916. et Pal. 139. ὀτρηρῆς repoſui pro ὀτρηροῦς

tamen Ferrarii Lex. Geogr. cuius verba ſic ſe habent: „*Linum, Capo di Verre, promontorium Bruttiorum in Calabria citeriore, teſte Barrio, apud Amantiam vrbem et Tylleſium promontorium, vbi Bellus mons oppidum conſpicitur.*" Ἀλισμίκτοιο, ita Ciz. et Vit. 1. ſed Vit. 2. ἁλισμίκτοιο ſuperpoſito η, quod ergo firmat Scaligeri emendationem, nam ἁλίσμηκτος, a σμήχω, eſt i. q. ἁλίπληκτος. ἁλίπλακτος ſ. ἁλίπλαγκτος. Aeſchyl. Perſ. 305. θαλασσόπληκτος. cf. Lobeck. ad Sophocl. Ai. v. 597. p. 308. Vit. 3. ἅλις μίκτοιο, quod vix habet, quo ſe tueatur.

V. 995. ἄρσονται) Sic Vitt. 2 et 3. at Ciz. et Vit. 1. νάσονται, quod vel e gloſſa, vel e male intellecta dictantis voce ortum videtur, nam ἄρσονται non eſt ſollicitandum.

V. 996. δούλης) Vitt. 2 et 3. κλήτης, ſine dubio e gloſſemate: δούλη dicitur Clete, vel quia fuit τροφὸς Pentheſileae, vel δούλης, quod aptius videtur, traiiciendum eſt ad ζεύγλαν, vel adeo legendum δούλην. ζεῦγλαν, ſic quoque Vitt. 2 et 3. ſed Ciz. et Vit. 1. ζεύγλαν, vſitatius. Ἐνδεδεγμένοι, quam lectionem tuentur Ciz. Vitt. 1 et 3. vt etiam ſchol. interl. qui δεδεγμένοι habet, ſed Vit. 2. ἐνδεδυμένοι, quod et metro aduerſatur, et linguae legibus, nam dic. quidem ὑποδῦναι, non vero ἐνδύεσθαι ζυγόν.

V. 997. ὀτρηρῆς) Conſentiunt noſtri, atque Tzetz. in ſcholiis, quem conferas in Poſthomer. v. 57. vbi nomine ipſi proprio ὀτρήρης dicitur, eiusque armatura deſcribitur. Pott. ὀτρηροῦς.

ex Vat. 972. Barb. Caſ. chart. Baroc. aliisque. ὀτρή-νης Seld. V. 998. πλανήτην Pal. 139. V. 999. ὀφθαλμὸν Pal. 139. κτυπεῖς Vat. 117. V. 1002. κροτωνιᾶται Vat. 1306. Pal. 139. 142. Alex. vterque Caſ. vterque Potter. et alii. πέρσουσι pro πέρσουσιν ex Vat. 117. 972. 1306. 1307. Pal. 139. Alex. Caſ. chart. vtroque Potteriano libro aliisque. Quidam poſt ποτὲ notam diſtinctionis ponunt, vt Αμαζόνος ad κόριν (κόρην) referatur; ſed perperam. V. 1003. φθέσαντες Vat. 1471. V. 1004. κλητὴν Caſ. membr. V. 1005. πρόςθε pro πρόςθεν ex Pal. 142. Caſ. membr. et Seld. πρὸς θ' alii. ἐκείνης Vat. 916. 972. 1306. 1471. Alex. Caſ. chart. et Baroc. V. 1007. διαραίσουσι Baroc. διαραίσσουσι Vat. 1471. Barb. Alex. Caſ. chart. διαῤῥαίσσουσι Vat. 1306. 1307. διαραίσου Pal. 139. λαιρήτας Pal. 142. et Seld. λαυρίτης Vat. 1307. V. 1008. τέρειραν Vat. 1306.

V. 1000. πιθηκομόρφῳ) *deformi*, vid. Brod. in Antholog. p. 260. *Thryllit.* Anthol. ex ed. Iacobs. T. X. p. 221. cf. Euſtath. ad Il. β, p. 391. ed. Polit. Potterus ad h. l. male facit Meurſio, qui ipſe πιθηκομ. ad deformitatem, non vero ad calliditatem refert.

V. 1002. κροτωνιᾶται) Noſtri, vt infra v. 1071. κροτωνιάται. Vtrumque fuit in vſu, cf. Steph. Byz. ad κρότων. πέρσουσί ποτε, idem exhibent Vitt. 2 et 3. ſed Vit. 1. et Ciz. πέρσουσι ποτέ. Legendum cum Reichardo πέρσουσίν ποτε.

V. 1003. ἀμαζόνος, φθέρσαντες) Vit. 1. et Ciz. ſic diſtinguunt: ἀμαζόνος φθερσ. cf. Sebaſt.

V. 1005. πρόςθε) Ita quoque Ciz. et Vit. 1. ſed Vitt. 2 et 3. cum edd. prior. πρόσθεν, vt etiam in ſcholiis. Ἐκ κείνης, Vit. 3. ἐκείνης, male, Vit. 1. et Ciz. in ſchol. κἀκείνης, non apte.

V. 1007. διαῤῥαίσουσι) Vit. 2. διαῤῥαίσσουσι, in ſchol. vero διαραίσουσι. Vit. 3. διαραίσσουσι, non bene.

V. 1008. οἵ δ') Ita quoque Ciz. et Vit. 1. ſed Vitt. 2 et 3. οἱ δ'. Μυδαίνει, in ſchol. Vit. 1. et Ciz. μυδάνει, vt Vat. 117. Alii κυδαίνει. *Potter.*

μυδάνει Vat. 117. μυδεύει Pal. 142. V. 1009. ὠκήναρος Pal. 158. γῆς Vat. 1471. Alex. Barb. Caſ. chart. et Baroc. ἐκβράσων Pal. 139. et Seld. V. 1010. ἄλλῃ Vat. 972. Pal. 142. et Seld. καμόντες Vat. 916. V. 1013. κερτερὸν Baroc. γόνον pro τόκον Palat. 158. V. 1014. τῇ pro πῇ Seld. ψάμον Vat. 117. V. 1015. θρῆσαι Vat. 916. Caſ. chart. et Seld. ἐμφορουμένας Pal. 139. ἐμφορουμέναι alii. V. 1016. τῇ pro πῇ, vt et ſuperius cohaerenter, Seld. V. 1017. Ἀργυρίνους pro Ἀργυρίννους ex omnibus exemplaribus, ſi excipias. Vat. 972. Pal. 40. 142. et Caſ. membr. qui Ἀργυριννοῦς c. periſpom. legit. Alii autem, inter quos

V. 1009. ὠκίναρος, aſſentientibus Vitt. 2. et 3. at Vit. 1. et Ciz. ὠκήναρος, etiam in ſchol. vti ſupra v. 729. vbi vid. Ἐκβράσσων, Vit. 3. ἐκβράσων, ſuperſcripto tamen altero σ. φοῖβον, καθαρὸν in ſcholiis. cf. Apollon. Lex. Hom. ad v. vbi verſus Heliodori (Heſiodi) citatur, qui quoque ὕδωρ φοῖβον exhibet.

V. 1010. Ἄλῃ) Vit. 3. ἄλῃ. Reperitur hoc voc. etiam cum ſpiritu aſpero, cf. Baſt. in: Lettre critique, p. 175. et Schaefer. in Append. ad Baſt. ep. crit. p. 14. πικρᾷ, Vit. 3. πικρᾷ', ſic, bene, vt indicetur diverſa lectio. *Thryllit.*

V. 1011. τὸν δ') Ciz. et Vit. 1. τόν δ'.

V. 1013. σὺν) Sic Hom. Il. δ, 253. Idomeneum, et ρ, 281. Aiacem fingit ſui, vel potius apro ſimilem. γόργης, ita Ciz. et Vitt. 2 et 3. at Vit. 1. γόρτης, in ſcholiis γόρπης, vitioſe. Hygino in fab. 97. Thoas nominatur filius Gorgidis, male, vt Munkerus ſuſpicatur, pro: Gorges. τόκον, Ciz. et Vit. 1. γόνον.

V. 1014. πῇ μὲν, πῇ δὲ, noſtrorum Codd. conſenſu. Seld. τῇ μὲν, τῇ δέ. Eadem fit permutatio in Eurip. Oreſt. 351. ἄξουσι, ſcribendum omnino ἄξουσιν.

V. 1015. ποδωτοῖς λίνοις) Vid. Valken. in Diatrib. in Eurip. Dram. Graec. Reliq. p. 235.

V. 1016. ἐμπίπτειν de ventis dic. vt ap. Virg. Aen. I, 84. *incubuere venti.*

V. 1017. Ἀργυρίνους, conſentientibus noſtris omnibus, ita etiam Suid. et Stephan. ἀργύρινοι, ſed ex ſcholiis Tzetzae patet, ipſum legiſſe Ἀργυρίννους.

Steph. Byz. in voce, Ἀργυῤῥίνους. V. 1019. πλανήτην Pal. 40. ὄψεται Vat. 1471 Caſ. chart. Barb. et Baroc. V. 1021. κράθις cum paroxyt. Vat. 117. 1471. et Caſ. membr. κράθης Caſ. chart. ἐν δὲ pro ἠδὲ mauult Berkel. in Stephani Μυλάκων. V. 1022. πύλαις pro πόλαις Vat. 117. 915. Pal. 40. 142. aliique. πόλεις Seld. et in ſchol. Baroc. V. 1023. ἔσταιλε Caſ. chart. V. 1026. νάσσαντο Pal. 142. Barb. aliique. νάσσονται Vat. 916 et Pal. 158. διζηρῷ Vat. 916. et 1306. V. 1027. ὀρθρωνοῦ Caſ. chart. Barb. Baroc. et alii. ὀρθρονοῦ Vat. 1471. et Pal. 139. V. 1028. πλακτοὶ Vat. 916. 1306. 1471. Alex Barb. Caſan. chart. et Baroc. πτέρυξ Vat. 117. V. 1029 προσμάσεται Seld. V. 1030. τῆς pro τοῦ Σισιφείου Vat.

V. 1018. κυμαίνων) Actiue, vt v. 696. *concitans.*

V. 1019. ὄψονται) Vitt. 2 et 3. ὄψεται, ſuperpoſito tamen ον.

V. 1020. ῥοὰς) Vit. 1 et Ciz. male ῥόας.

V. 1021. κρᾶθις) Noſtri, vt ſupra v. 919. κράθις. Ὄροις, Vit. 1. et Ciz. mendoſe ὄροις. Alii quoque ὄρος. *Pott.* Stephan. ad Μύλακες ita interpungit et legit: κρᾶθις δὲ γείτων, ἠδὲ Μυλάκων ὅροι, aeque mendoſe ob ſeq. χῶρος.

V. 1023. ἔστειλε) Vit. 2. ἔστειλεν, recte.

V. 1026. νάσσαντο) Sic Vitt. 2 et 3. ſed Ciz. et Vit. 1. νάσσονται, bene. Διζηροῦ, Vit. 3. in ſchol. perperam διζηνοῦ. Cf. Steph. ad v. qui tamen Dizerum vrbem Illyrici, allato adeo Lycophronis loco, nominat: legendum videtur, vt interpretes oſtendunt, ποταμὸς pro πόλις ἰλλυρίδος.

V. 1027. ὀθρωνοῦ) Ita Ciz. et Vitt. 1 et 2. verum Vit. 3. ὀρθρονοῦ, in ſchol. ὀρθρωνοῦ, vtrumque vitioſe, cf. Steph. Byz. ad v.

V. 1028. πλαγκτοὶ) Vit. 3. πλακτοὶ, vt ſupra v. 952.

V. 1029. προσμάσσεται) Vit. 1. πρὸς μάσσεται, vt πρὸς iungatur cum ἦν, *ad quam alluit.* προσμασσ. h. e. προσμιγνύει, *alluit*, nam μάσσειν l. μάσσεσθαι Euſtath. ad Hom. Od. λ, 590. ἅπτεσθαι, ἐφάπτεσθαι explicat, cf. Apollon. Lex. ad h. v. Reichard. in Indice non ſatis apte: προσμάσσομαι, *rigo*; nam pr. eſt: *depſendo ſimul iungo*, vt v. 753. Schol. min. περιειλεῖται, *circumfluit, obit.*

1471. Σισυφίου Pal. 139. V. 1031. πόδ' pro πόθ' Baroc. γράφειν Vat. 916. 1471. Pal. 139. Alex. Barber. et Baroc. γράφει Caſ. chart. V. 1032. κλένοντα pro κλεινόν θ' Vat. 916. Caeterum Baroc. inciſum apponit non τῷ· λογγάτιδος, ſed τῷ· Ἕλωρος inſeq. verſus. V. 1033. Ἕλλωρος Pal. 139. ἐκβάλλει Vat. 1306. πόρον pro ποτὸν alii. Caetero Baroc. hic interpunctionem negligens ſenſum variauit. V. 1034. παππωκτόνον Pal. 139. ὀρθρωνὸν Caſ. chart. Barb. aliique. V. 1035. πατρῴου Vat. 1307. τὸ· ῥεῖθρα non agnoſcit Baroc. V. 1036. ὡς pro ὃς Palat. 139. χειράδος Pal. 139. ἔπει pro ἐπὶ Pal. 158. V. 1038. ποσὶν Pal. 139. V. 1039. πλείωνα Vat. 1471. V. 1040. ἐάσῃ Vat. 117. 916. 1306. Pal. 139. 142.

V. 1031. ἐπώνυμον ποθ') Ciz. et Vitt. 2 et 3. ἐπώνυμόν ποθ'. γράφων, Vitt. 2 et 3. γράφειν, vt ſchol. min. ἱστορεῖν, non intellecta vi voc. γράφων, nam refertur ad κλύδων, qui dicitur γράφων, *radens*, *lauans*, ſ. περιγράφων ἄκραν, *circumſcribens*, *circumfluens promontorium*, vt ap. Cic. Philipp. VI, 3. *Rubicone circumſcriptum* h. e. incluſum eſſe.

V. 1033. Ἕλωρος) Sic Vitt. 2 et 3. ſed Vit. 1. et Ciz. Ἔλωρος, vt Steph. Byz. Eadem lectionis diuerſitas reperitur ap. Thucyd. VI, 71. Ἑλωρινὴ et Ἐλωρινὴ ὁδός.

V. 1034. ὀθρωνὸν) Vit. 3. ὀρθρωνὸν, vt v. 1027.

V. 1036. χοιράδων) Vit. 1. et Ciz. χιράδων, vt antea ſemper, cf. v. 367.

V. 1037. ῥήτρας — στρατοπλ.) ῥῆτραι, λόγοι δημοτικοὶ, vt ſupra v. 470. quibus aliquid publice componitur, quibus rogatio ad populum fit. Zonar. ἡ συνθήκη, ἡ ἐπὶ ῥητοῖς, vt in Timaei Lex. Plat. συνθήκη λόγων, vel, ex emendatione Ruhnkenii, διὰ λόγων. Aelian. V. H. X, 18. εἶχον ὑπὲρ τούτων ῥήτραν πρὸς ἀλλήλους, mox dicitur ὁμολογία. Quae vero ῥῆτραι dicc. στρατόπλωτοι, quibus conſtituebatur, vt claſſis inſtrueretur. Cf. Heſych. ad v. eiusque interpretes.

V. 1038. φονῇ) Vit. 3. male φωνῇ, in ſchol. recte φονῇ. ποσὶ, cum Pal. legendum ποσίν.

V. 1039. πλειῶνα) Vit. 3. πλείωνα, in ſchol. vero rectius πλειῶνα.

V. 1040. ἐάτει) Noſtri Codd. ἐάσῃ, vt ſupra v. 640. minus bene.

158. Caſ. chart. et Baroc. Τελφουσσία Steph. in voce, aliique. Τελφουσίαι Seld. V. 1041 ῥεῖθραν Pal. 158. νεύουσα Vat. 916. V. 1042. ὅθε Seld. δεινῶν Caſ. chart. et Barb. δεινικὴν Vat. 1471. V. 1043. Ἀμαντίαν Vat. 916. 1307. Pal. 142. Alex. Barb. Caſ. membr. Baroc. aliique. Ἀδαμαντίαν Vat. 1471. et Pal. 139. V. 1044. Ἀτιτάνων Vat. 915. 916. 972. Alex. Caſ. membr. aliique. V. 1045. πράκτην Pal. 142. aliique. πλακτὺν alii. ἀκτὴν Canter.

V. 1041. ῥεῖθρα) Ciz. vt Pal. ῥεῖθραν, perperam.

V. 1042. ἑρπετῶν μάχην) h. e. *cum ſerpentibus.* δεινὴν, Vit. 3. δεινῶν, vti quoque Vit. 2. ſuperſcripto tamen ην.

V. 1043. ἀβαντίαν) Vit. 3. perperam ἀδαμαντίαν: Vit. 2. ἀμαντίαν, vt Steph. et Etymol. M. ad v. Ἄμαντες, cf. Polit. ad Euſtath. T. II. p. 578. et Erneſt. ad Callim. Fragm. 259. p. 532.

V. 1044. Ἀτιντάνων) Ita Vit. 2. ſed Ciz. et Vitt. 1 et 3. Ἀντιτάνων, etiam in ſcholiis, non bene. cff. Steph. Byz. Strab. VII, 32. Liv. 29, 12. „*Holſten. ad Steph. p.* 57. *a. in Tzetza male ait legi* (*ſcl. in edd. vett.*) ἀτιτάνοι *pro* ἀντιτάνοι. *Voluit, puto,* ἀτιντᾶνες. *Caeterum recte monet,* Ἀτιντανοὺς *vocari ab Appiano* (Illyric. 7 et 8.). *Locus eſt Illyric. p.* IV. *edit. Hoeſch. Sed male ap. Ariſt.* περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων (ed. Beckm. p. 281. c. 139.) *pro* ταυλαντιων *reponit* ἀτιντάνων. *Meminiſſe enim ex prima Illyricorum pagina debebat,* ὅτι ταυλάντιοι ἔθνος ἠπειρωτικόν. " *Thrylliz.*

V. 1045. πράκτιν) Noſtri tuentur omnes hoc voc. omnibus Grammaticis et Lexicographis ignotum. In coniectura Canteri ἀκτὴν παρ᾽ αὐτὴν redundare mihi videtur αὐτήν. Nil quoque iuvant ſchol. min. qui habent ὄρος, ergo legerunt voc. quod eſſet nomen montis proprium. Habet ſane Lycophron plura alia locorum nomina Geographis incognita, quibus hoc forte annumeraueris. Malim tamen, ſi quid ſit immutandum, legere πλακτὸς ſ. πλαγκτὸς, παρ᾽ ἀκτὴν, ita vt πλακτὸς, quod voc. Lycophron in tali re amat, vt v. 1028. atque v. 852. ἥξει ἀλοίτης, et cum μολὼν iungit, vt v. 952. πλαγκτοὶ ſ. πλακτοὶ μολόντες, retrahatur ad μολών. Si voc. πλαγκτὺς etiam aliam haberet, qua confirmaretur, quam Codd. quorundam au-

V. 1046. πολυάνθους pro πολυάνθου tuentur Vat. 1307 et Pal. 158. V. 1047. Αὐσονείων Vat. 117. 915. Pal. 40. 142. Caſ. membr. et Stephanus in voce cum Pottero. Αὐσονίαν Pal. 158. τόπων pro τάφων Seld aliique. V. 1049. ξένοις alii. ὀστέοισσιν Pott. ὀσταίοισιν Vat. 1306. vterque Caſ. aliique.

ctoritatem, Hermannus Excellentiſſimus exiſtimat, legendum eſſe πλαγκτὺν παρ' αὐτήν, h. e. *iuxta locum, circa quem oberrabat.* Verum quum nullus adhuc exſtet auctor huius vocabuli, permanendum videtur in lectione πλαγκτὸς παρ' ἀκτήν.

V. 1046. πολυάνθους) Sic Ciz. et Vit. 1. cum Cant. et Potter. recte; Vitt. 2 et 3. πολυάνθου, male, ſic quoque Stephan. quem Canter. πολυάνθους legiſſe per errorem exiſtimat. Potter. addit: Ego πολυάνθους lego cum Seld. itaque ſcribendum eſſe prius monuit doctiſſimus Canterus. Deinde δρέπων νᾶμα πολυάνθους eſt formula loquendi poetarum ſollemnis, qua *potare, bibere fluuium* eſt, iuxta eum habitare. Δρέπων i q. πίνων, quam vero ſignificationem huius vocis Lycophroni propriam Lexica non exhibent; nam pr. dic. de fructibus, *metere, decerpere,* ſed qui decerpit, is accipit, fruitur fructibus, hinc Heſych. δρεπόμενοι· ἀπολαύοντες, λαμβάνοντες. Pind. Pyth. I, 95. οἷαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει, ſcl. βασιλείαν; atque Lycophron, qui fere vbique ab vſu vulgari diſcedens aliena ſectatur, longius progreſſus dicit adeo: δρέπειν ὕδωρ τῶν ποταμῶν.

V. 1047. Αὐσονίων) Sic quoque Vitt. 2 et 3. ſed Ciz. et Vit. 1. αὐσονίαν, etiam in ſcholiis. Referas, ſi tibi probetur, ad κόνιν v. 1049. Canter. et Potter. αὐσονείων, recte.

V. 1049. ὀστέοισιν) Sic quoque Vitt. 2 et 3. et Pott. vterque, ſed Vit. 1. et Ciz. ὀστέοισι ſine ν. Lectionem Potteri in vtraque editione ὀστεοίσσιν Thryllit. putat omnino ineptam. Ὀγχήσει, Vitt. 2 et 3. hic, vt v. 64. cff. ibi Pott. conſentiunt in hanc lectionem. Vit. 1. et Ciz. ὀχήσει, quam ſane lectionem, niſi leges metri violaret, recipiendam putauerim, nam v. 724. eſt: *tenebit, occupabit.* Hinc ſenſus exiret non incommodus: *puluerem tenebit,* h. e. ibi humabitur. Quid, ſi legas ἐγχεύσει, *infundet puluerem ſuper oſſa,* vel ab ἐγχωννύω, ἐγχόω, ἐγ-

ὀχήσει Pal. 139. et 158. ὀγκώσει Scaliger. οὐχήσει Vat. 916. Ego vero mallem ὀγκήσει. V. 1050. τύμβος Scaliger. V. 1051. πᾶσαν Vat. 916. 972. 1471. Pal. 139. Caſ. chart. et Baroc. πᾶσιν ἡμερτῆ Caſ. membr. et Seld. νημερτὴν alii. V. 1052. τ' pro

χώσει, *terra aggeſta implebit.* Hinc χῶμα i. q. τύμβος, terra in ſepulchro aggeſta, et infra v. 1064. dic. χωστῷ τροχάλῳ de monumento. Conferatur tamen Reichardus, qui iam meliora dedit.

V. 1050. τύμβον) Ciz. et Vitt. 1 et 3. τύμβων, lectio a nemine adhuc notata, nec, niſi metrum repugnaret, ſpernenda, quum τύμβον abſolute poſitum vix ſenſum admittat, et παρὰ mente addere nimis videatur durum. Δοραὶ autem μήλων ſ. μηλωταὶ τύμβων, pelles ouillae ſepulchrorum, poſſunt eſſe: *pelles in ſepulchris expanſae et conſtratae.* Sed metri leges ſuadent, vt ab hac lectione abſtineamus. Vt tamen χρήσει habeat, ad quod referatur, et vt ſit, qui edat oracula incubantibus ſepulchro, redeundum eſt, delcto poſt κόνιν puncto, ad ἄτερος, Podalirius ſcilicet. Coniectura Scaligeri τύμβος, quam nullorum Codd. auctoritas firmat, ingenio Lycophronis vti apta, ſic quoque eſt facillima. Cf. Strab. VI, p. 284. et Virg. Aen. VII, 87. ibique Heyne. Verumtamen, quum omnes omnino Codd. Mſſ. conſpirent in τύμβον, ad quos quoque referam male τύμβων pro τύμβον exhibentes, ab hac lectione temere non eſt diſcedendum. Haud dubie τύμβον ad ἐγκοιμ. pertinet, nam quemadmodum Aeſchyl. Perſ. 447. dixit ἐμβατεύειν τι, ſic non poteſt dubitari, quin quoque dici poſſit: ἐγκοιμᾶσθαι τύμβον. Similiter infra dicitur v. 1354. εὐδάνειν μυχόν.

V. 1051. πᾶσι) Sic Ciz. et Vit. 1. at Vitt. 2 et 3. πᾶσαν, cui lectioni metrum non dat locum.

V. 1052. ἀκεστὴς) Ita noſtri omnes, recte; Reich. cum Pott. ἀκέστης. Differunt quidem, vt Pott. in nott. critt. dicit, ἀκέστης et ἀκεστὴς; ipſe vero non addidit diſcrimen, cf. Steph. Theſ. et Thom. Mag. ad v. ibique interpretes. Δαυνίοις Vit. 3. Δαυνίων, *morborum Dauniorum*, h. e. quibus Daunii laborabant, non plane abſurde.

δ' Vat. 916. et 1471. ἀκεστὴς pro ἀκέστης ex Vat. 972. Pal. 139. vtroque Caſ. Barb. Baroc. aliisque. ἀκιστὴς Vat. 1471. Δαυνίων Pal. 139. Δαυνὶ pro Δαυνίοις Vat. 1471. et Baroc. V. 1053. ὅτ' ἄν pro ὅταν Vat. 1307. Caſ. membr. et Seld. κατικμένοντες Vat. 916 κατιμένοντες Vat. 1306. κακτὶ μαίνοντες alii. 'Αλθαίου Vat. 1307. Pal. 40. aliique. V. 1054. αὐδήσουσιν Vat. 117. 916. 1306. 1471. Pal. 40. 139. 158. Alex. aliique. 'Ηπίου cum aſpero Baroc. V. 1055. πρύμναισι Pal. 139. V. 1057. πανεχθινέστου Vat. 916. πανέχθιον Caſ. membr. V. 1058. ὅτ' ἄν pro ὅταν Vat. 117. Caſ. membr. et Seld. Σελάγγων alii. 'Αγγαίσων Vat. 117. et Caſ. membr. 'Αγγαισῶν Pal. 139. Baroc. aliique. Αἰγέσσων Vat. 972. Pal. 40. 142. aliique. Αἰγαίσων Vat. 1307. 'Αγαίσων Vat. 916. V. 1059. μολοῦντες Vat. 916. αἰτίζουσι Pal. 158. κοιράνων Vat. 1471. Pal. 139. Alex. Caſ. chart. et

V. 1053. κατικμαίνοντες) ἑαυτοὺς, ſcl. ἀστοὺς, vel ſolas ποίμνας, vt Lycophron concilietur Straboni VI, p. 284. narranti: ῥεῖν ἐξ αὐτῶν ποτάμιον πάνακες πρὸς τὰς τῶν θρεμμάτων νόσους. Etenim ſi ſeruantur greges incolis, Deus quoque ἀστοῖσι μολεῖν πρευμενὴς dici poteſt, vt ap. Horat. III, 18, 2. Faunus rogatur, vt *Per fines et aprica rura lenis incedat, abeatque paruis aequus alumnis.*

V. 1054. αὐδήσωσιν) Noſtri αὐδήσουσιν, non bene; saepius ὅταν cum Indicatiuo iungunt. 'Ηπίου, Vitt. 2 et 3. ἠπίου cum ſpiritu aſpero, ſed in ſcholiis cum leni.

V. 1055. μολεῖν) Vit. 1. et Ciz. μηλεῖν, corrupte.

V. 1056. ἔσται ποτὲ) Noſtri ἔσταί ποτε, vt Bar. Sic ἔσταί πως ap. Euſtath. Hom. Odyſſ. δ, p. 174. ed. Baſ. et ſaepius. *Thryllit.* πρεσβεῦσιν, Vit. 3. hic et in ſchol. πρέσβευσιν.

V. 1059. αἰτίζωσι) Sic Vitt. 2 et 3. ſed Ciz. et Vit. 1. hic et in ſcholiis αἰτίζουσι, cf. v. 992. κοιράνου, Vit. 3. κοιράνων, Diomedis ſcl. et filii Tydei. γυίας, ſic Ciz. et Vitt. 1 et 3. at Vit. 2. γύας cum Cantero, recte, vt iam correxit Valken. ad Eurip. Phoen. v. 649.

Baroc. γύας Caſ. chart. aliique. V. 1060. ἔκκληρον Vat. 916. ἐγκλήρων Vat. 1471. et Pal. 139. V. 1061. ἐς Vat. 972. aliique. ἐρυμνὸν Seld. In Vat. 117. trina, vt videtur, folia periere, verſus complectentia 33. ab hocce incluſiue ad 1094. excluſiue. ὠμήσται Vat. 1471. V. 1062. κοίλης Vat. 1306. 1471. Pal. 139. Alex. Caſ. chart. Barb. et vterque Pott. κοίλαις Vat. 1307. μοιχοῖς Selden. διὰ σφάγος Caſan. chart. Barb. et Baroc. διάσφαγος Pal. 139. V. 1063. τοὶ pro τοῖς alii. ἀκτέρνιστον Pal. 139. ἀκτερνίστων, et mox Δαυνίτων Caſ. membr. Δαυνίται Vat. 1306. 1471. et Barb. V. 1064. στήχουσι Alex. τροχμάλῳ Vat. 915. 916. 1306. 1307. Pal. 139. 158. Alex. vterque Caſ. vterque Potter. aliique. τροχμαλῷ Barb. τρομάλῳ Vat. 1471. τριχμάλῳ Vat. 972. κατήφερες Pal. 158. V. 1066. καραβρῶτος Vat. 916. κάπου Pal. 142. V. 1067. τοῖς pro τῶν Seld. Ναυβολίων Vat. 915. τέμεσαν Caſ. chart. aliique, et for-

V. 1060. πῖαρ) Ciz. et Vit. 1. πίαρ, non bene. Ἔγκληρον, Vit. 3. ἐγκλήρων, h. e. *earum terrarum, quas ſortitus erat*, ſi haec lectio cuipiam ſe poſſit probare.

V. 1061. τοὺς δ' εἰς) Ita Vit. 3. ſed Ciz. et Vitt. 1. 2. τούς δ' εἰς.

V. 1062. κοίλοις, conſentientibus Ciz. et Vit. 1. ſed Vitt. 2 et 3. κοίλης, ſcl. διασφάγος, de quo voc. cf. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 83.

V. 1063. τοῖς δ') Ciz. et Vit. 1. mendoſe τοί δ'. Ἀκτέριστον νεκρῶν σῆμα, h. e. monumentum, quod mortuis alias non erigitur, mortuis hominibus non conueniens, vel σῆμα ἄνευ κτερέων νεκρῶν, quod deſtitutum eſt defunctorum exequiis. Δαυνῖται, Vitt. 2 et 3. δαυνίται.

V. 1064. τροχάλῳ) Sic ſolus Vit. 3. reliqui τροχμάλῳ, melius et metri cauſſa, addit Thryllit. cf. Phauor. ad τρόχμαλος. κατηρεφὲς noſtri quoque, ſi exceperis Ciz. qui vitioſum κατηφερὲς exhibet.

V. 1067. τέμεσσαν) Sic h. l. noſtri omnes: ſupra v. 854. Vitt. 2 et 3. ταμάσιον, Ciz. vero et Vit. 1. τεμέσιον, cf. ſchol. Tzetz. ἐκγόνων, ita Ciz. et Vit. 1. recte, ſed Vitt. 2 et 3. ἐγγόνων.

taſſe rectius. ἐγγόνων Vat. 915. 1307. 1471. Pal. 40. 139. 142. Alex. Caſ. chart. aliique. ἐκγόνον Pal. 158. V. 1068. ναῦται Vat. 1471. καταβλώζουσι alii. καταβρώξουσιν Vat. 1471. et Caſ. chart. V. 1069. ἱππωνίου Pal. 139. πρηῶνα: Barb. τηθὲν pro τηθὺν Vat. 1471. τιθὺν Alex. V. 1070. σκλῆρον Pal. 158. τὸ· δὲ non agnoſcit Vat. 916. κρήσσης Barb. et Baroc. κρίσης Seld. ὀρῶν Vat. 915. aliique. ὅρον alii. V. 1071.

V. 1068. λαμπίτης) Tzetz. et ſchol. min. ἀκρωτήριον Ἰταλίας, immo potius vrbs erat ſita in loco arduo, et quaſi extimo ſinus Hipponiatae cornu, vt interpretatur Tzſchucke ad Pomp. Mel. Vol. III. P. II. p. 414. quam Stephan. et Polyb. XIII, 10, 2. Lampetiam, Mela vero II, 4. vbi has tres vrbes, Hipponem, Temeſam et Clampetiam deinceps iungit, Plin. III, 10. et Liu. 30, 19. Clampetiam nominant. Voſſ. ad Pomp. Mel. l. l. putat pro λαμπίτης legendum eſſe λαμπέτις.

V. 1069. πρηῶνος, noſtri quoque praeter Vit. 3. πρηῶνας lapſu ſcribae. Caeterum Zonaras in Lex. ad πρηῶνος· τῆς ἐξοχῆς τοῦ ὄρους, ad h. l. Lycophronis videtur reſpexiſſe.

V. 1070. νένευκεν) Si iungitur cum λαμπέτης, Actiua eſt forma, quae vero, cum de terris huc vel illuc ſpectantibus vſurpatur, rarius occurrit, et ſignificat: *demittere*, atque ſic intellexiſſe videtur Tzſchucke l. l. ſin vero refertur ad κέρας, vti quoque referri poteſt, ita vt, copula omiſſa, duo plane diuerſa loca, Lampetia et Hippo, intelligantur, Neutraliter dicitur. κρίσσης, Vit. 2. κρήσσης, ab eadem tamen manu reformatum in κρίσσης. Steph. Byz. κρίσα, cff. Heyne ad Hom. Il. β, 520. et Tzſchuck. ad Strab. IX, p. 400. Pauſ. X, 37, 4. κρίσσα: alii quoque κρῖσα.

V. 1071. κροτωνιᾶτιν) Noſtri, vt ſupra v. 1002. κροτωνιάτιν. Ἀντίπορθμον, Vit. 3. perperam ἀντίπορθον. Ἀντίπορθμος nominatur Crotona, quia poſita eſt ad mare Ionium, quo Phocenſes e Phocide in Italiam traiecerunt.

V. 1072. βοῶν ὁλκαίῳ πτερῷ) h. e. *aratro*, *quod trahunt*, *cui alligati ſunt*, *boues*. πτερὸν pars pro toto, nam πτερὸν haud dubie eſt, quod Latini nominant *auris*, hinc: *aratrum auritum*, quod duas aures vel anſas habet, vel, vt Tzetzes putat, ὕννις, vomer, *Pflugſchar*, quia eſt

κροτωνιάτιν Vat. 1306. 1471. Pal. 139. 158. Barb. et Baroc. κροτωνιάτην Vat. 916. κροτονιατην Seld. ἀντὶ πορθμὸν Pal. 158. ἀντίπορθον Baroc. V. 1073. λιλαίαν Vat. 916. 1471. Caſ. chart. Baroc. aliique. κἀνεμωρίας Vat. 1471. Pal. 40. et 139. V. 1074. πενθοῦντες Caſ. membr. πορθοῦντες Pal. 158. Ἀμφισάν τε Baroc. aliique. κλεινοὶ Caſ. membr. V. 1075. Σητaία alii. V. 1076. γυούχοις Vat. 916. V. 1077. οἴκτηστα χαλκίησιν Pal. 139. χαλκείοισιν Pal. 142. ωργυιωμένη Vat. 915. Pal. 158. vterque Caſ. Barb. aliique. ὠργυωμένη Vat. 916. 1306. et 1307. V. 1078. στόλων Vat. 1306. V. 1079. ἔκβλητον Vat. 916. et 1306. V. 1080. τόργησιν Vat. 1471. et Caſ. membr. V. 1082. πρὸς αὐγάζουσα Caſ. membr. Seld. aliique. V. 1083. Μέμβητος Vat. 916. Μέβλητος

extrema aratri pars, qua lirae fiunt. Supra v. 260. πτερὰ dicc. rotae currus, quae, vt vomer, ſulcos faciunt. Cf. Voſſ. ad Virg. Georg. I. 169 — 175.

V. 1073. λίλαιαν) Ita Vit. 1. et Ciz. ſed Vitt. 2 et 3. λιλαίαν, etiam in ſcholiis. κ' Ἀνεμωρείας, ſic Vitt. 2 et 3. at Ciz. et Vit. 1. καὶ Ἀνεμωρείας. Steph. Byzant. κ' omittit bis in ἀνεμωρείας et λίλαιαν. *Thryllit.*

V. 1074. ποθοῦντες) Vit. 1. et Ciz. inepte πορθοῦντες. Ἄβας, alii Ἀβάς, cff. Euſtath. ad Hom. Il. β, p. 278. extr. et Heſych. cum interptt. ad v. Pauſan. X, 3, 2. in ſingulari Ἄβα, vid. ibi Facius.

V. 1076. γυιούχοις) Vit. 2. male γυούχοις, hic et in ſchol. quod voc. a Schneidero nondum in Lex. receptum eſt.

V. 1077. οἴκτιστα) Ciz. et Vit. 1. οἴκτισται, perperam. ὠργυιωμένη, ſic quoque noſtri: cum Cant. et Pott. legendum ὠργυωμένη.

V. 1078. δεσποτῶν) *maritorum*, vt v. 1118. vbi additur adeo πόσις, cf. Hemſterhuſ. et Locella ad Xenoph. Epheſ. p. 188.

V. 1080. Φοινίοις) Vit. 2. Φοινίαις, praeter rationem, nam Graeci ſaepius de ſexu maſculino beſtiarum vtuntur genere feminino, cf. Erneſt. et Heyn. ad Hom. Il. XX, 221.

V. 1081. σπιλὰς δ', Ciz. et Vitt. 1 et 2. σπιλάς δ'.

V. 1083. οἵ δ', conſenſu Ciz. et Vitt. 1 et 2. Μέμβλητος noſtri quoque prae-

Seld. V. 1084. κεϱνεῶτιν Vat. 916. 972. 1306. 1471. Pal. 139. Cas. chart. Barb. et Baroc. κεϱνεάτιν alii. ἐκπεπλωκοτες paene omnes Codices; attamen Potterianam lectionem mutare nolui. ἐκπεπλευκότες Vat. 915. 1307. ἐμπεπλωκότες Cas. chart. V. 1085. σπόϱον Vat. 916. τυϱσηνικὸν Vat. 1306. λατμητίαις Vat. 972. V. 1086. πέλας pro πλάκας Seld. V. 1088. ἄνοτον pro ἄνοττον Pal. 158. ἕξουσιν alii. V. 1090. οἵ δ' pro οὐδ' Vat. 1471. et Pal. 139. δόμοις Vat. 916. 972. et 1306. V. 1091. εὐκλαῖον Pal. 40. ἐκλάψουter Vit. 2. μεύβλητος, forf. μέβλητος, vt Seld. et in scholiis μέβλης, ex confusis litteris υ et β.

V. 1084. νῆσόν τε) Nostri νῆσον τε. κεϱνεᾶτιν, sic Ciz. et Vit. 1. sed Vit. 2. κεϱνεῶτιν, superscripto tamen α: Vit. 3. κεϱνεῶτιν, in scholiis vero κεϱνεάτιν. Forsan legendum κυϱνεᾶτιν, cum Corsica a Graecis reliquis nominetur κύϱνος. ἐκπεπτωκότες. Saepius ἐκπίπτειν dic. de naufragis, qui in vadosa loca delati impacta naui in littus quasi eiiciuntur, cf. Locella ad Xenoph. Eph. p. 259. Nostri tamen omnes cum Cantero ἐκπεπλωκότες, quod quoque locum habere potest.

V. 1085. πόϱον τυϱσ.) *mare Tyrrhenum*, vt ap. Aeschyl. Pers. 451. πόϱοι ἁλίϱϱοθοι, *fluctus marini*, supra v. 550. fluuius dic. πόϱος.

V. 1088. ἄνοστον) Ciz. et Vit. 1. vt Pal. ἄνοσον, mendose. ἕξουσι, nostri rectius cum Cant. et Pottero ἕξουσιν. Temere mutauit Seb. hanc lectionem.

V. 1089. ἐμῶν — ῥυσταγμάτων) Ob vim, quam intulerat ei Aiax. cf. Eurip. Troad. 70. et supra v. 357. et 358. vbi respondet ἑλκυσθήσομαι τῷ ῥυσταγμάτων, quod de raptu violento, vt ῥυστάζειν, vsurpatur. Etymol. M. ῥυστάζειν· μετὰ βίας ἕλκειν. cf. Lex. Apollon. ad ῥυστάζοντας, et Hom. Odyss. π, 109.

V. 1091. ἐκλάμψουσι θυμάτων σέλας) *sacrificiis incensis, lucem, iubar edent, excitabunt.* Steph. in Thesaur. affert locum ex Greg. Nazianz. vbi ἐκλάμπειν quoque cum Accusatiuo rei iungitur: ἐκλάμπει τὴν δύναμιν τοῦ φωτός. Simplex λάμπειν ap. Eurip. Phoen. v. 234. λάμπουσα πέτϱα πυϱὸς σέλας quoque pro ποιοῦσα λάμπειν ponitur, cf. ibi Barnes. Actiuam τοῦ ἐκλάμπειν formam

σι Vat. 916. V. 1092 τίννοντες Vat. 972. κερδύλῳ Vat. 915. 972. 1306 Pal. 40. aliique. κερδύλλᾳ Baroc. κενδύλῳ Caſ. membr. λαρβ.δίῳ Vat. 972 et Pal. 142. λαρινθίῳ alii. V. 1094. παρβουκολίξει Pal. 142. aliique pro παραιολίξει. παραιολίζει Pal. 158. V. 1095. οὐδὲν pro οὐδὲ Seld. V. 1096. Tres ab hoc verſus deſunt in Vat. 1306. V. 1097. διαῤ-

ignorat Schneideri Lexic. Hoc autem σέλας ſ. potius θῦμα, nam ad hoc inprimis pertinet, dic. εὐκταῖον, quod vouerant, vel diu in votis habuerant, et, quum tandem poſt longos errores domum reuerſi votorum iſtorum eſſent facti compotes, exoptatum, gratiſſimum. Reichard: *non ſacrificabunt pro reditu, conſequens pro antecedente: non redibunt.* Lapſus eſt vir doctiſſimus, nam vere rediiſſe hi Graeci, ſed antequam ſacra peregiſſent, occiſi traduntur.

V. 1093. τοιαῖσδ') *talibus, tantis*, h. e. peſtiferis, callidis, vt Lat. *tantus* ſaepe etiam dic. pro: maximus, e. g. Virg. Aen. XII, 177. Georg. II, 153. ἐχῖνος, Vit. 2. ἐχίνος.

V. 1094. παραιολίξει) Ciz. vitioſe παραιολίζει. Vitio etiam laborat lectio Pal. et Canteri παρβουκολίξει, nam v. 1380. iterum occurrit παραιολίζειν. πικρῶς, ob diutinam maritorum abſentiam.

V. 1096. λήξουσι πένθους) Reichard: *Non deſinent Graecos laedere, iisque luctum afferre*, immo potius: *ne finient quidem luctum Graecorum*, ſ. *haec mala, quamuis maxima, a Nauplio allata Graecis non vltima erunt, ſed multa alia eos domum reuerſos excipient*, quae deinceps narrantur. Simili modo dic. Eurip. Hippol. 473. λῆγε κακῶν φρενῶν, *fini*, vel, *cohibe malos animi impetus*. Ergo neque durius, neque inſolentius dictum, vt opinatur Reich., φρυκτωρίαι λήξουσι πένθους. φρυκτωρίαι, Eudocia p. 321.: ἧψε (Nauplius) φρυκτὸν ἐπὶ τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας, καφηρέα λεγόμενα, ὅπου πλεύσαντες οἱ Ἕλληνες, αὐτοῦ δοκεῖν λιμένα εἶναι, διεφθάρησαν.

V. 1097. πτόρθου) filii, vt lat. *ſuboles*, quam huius voc. ſignificationem Lexica noſtra nondum receperunt, nulla plane aetatis florentis habita ratione, vt Tzetz. ſuo: διὰ τὸ ἀκμαῖον innuit. Διαῤῥαισθέντος, Vit. 3. διαραισθέντος, perperam. Baroc. διαῤῥαιθέντος.

ῥαιθέντες Vat. 916. et Baroc. V. 1098. Hunc versum non agnoscit Cas. membr. V. 1099. διεξόδους Vat. 1307. 1471. Pal. 139. Cas. chart. Barb. et vterque Mss. Potter. V. 1100. κελεύσθους alii. V. 1101. Versus iste aduerbio comparat. ὡς infit in

V. 1098. κρύψει πότ') Vit. 2. κρύψεί ποτ'. Στέγος, sepulcrum; vt lat. *domus*, bene, etsi Lexicis adhuc incognitum; verum στέγος νεοσκαφὲς, quod Sebast. *recens effossum domus* pessime interpretatur, nemo nisi Lycophron dicere audebit Νεοσκαφὲς vel, altera Etymologiae parte neglecta, nihil est, nisi ἐσκαμμένον, σκαπτὸν, vel, *nuper*, *paullo ante*, *tunc effossum*. Legerem νεοπαγὲς, vt conueniret melius τῷ· στέγος, si metrum addiceret.

V. 1099. ἀμφὶ χύτλα) h. e. *tum cum abluebatur et inungebatur*, *cum se lauabat*, nam sicut χυτλῶσαι *lauare*, sic quoque χύτλον *lauacrum* in vniuersum significare ostendit Spanheim. laudato adeo Lycophronis loco, ad Callim. hym. in Iou. 17. Verum si χύτλον idem valet quod κατάχυτλον, vas balneatorium, solium, cf. Pollux Onom. X, 63. ἀμφὶ χύτλα est: *iuxta solium*, vt postea v. 1108. δροίτης ἄγχι, *antequam in solium descenderet*, vt v. 1103. descendisse narratur. δυσεξόδους, ita Ciz. et Vit. 1. verum Vitt. 2 et 3. διεξόδους, quae lectio cum voc. ζητῶν et sqq. bene respondeat, adducor, vt alteri δυσεξ. praeferam; nam primum Agamemnon quaerebat, vbi exitus esset vestimenti; deinde vero, quum nuspiam inuenisset eum, illudque omnibus partibus esset futuris occlusum, tum demum erat ei κέλευθος δυσέξοδος. Deinde, quod inprimis sententiam nostram iuuat, κέλευθος, vt e sqq. patet, non erat δυσέξοδος, sed, si vis sequi historiae auctoritatem et premere vocabuli proprietatem, plane ἄνοδος. χιτὼν μὴ ἔχων ἔξοδον χειρῶν καὶ τραχήλου, vel, vt schol. Eurip. Hec. 1276. μὴ ἔχων διεξόδους μήτε κεφαλῆς, μήτε χειρῶν. κέλευθος autem διέξοδος, *via*, *cui exitus patebat*, dictum est pro κέλ. διεξόδου l. διεξοδικὴ, ita vt alterum Substantiuum loco Adiectiui positum esse sumatur. Videtur ergo lectio δυσεξόδους ex interpretamento orta.

V. 1100. αὐχ. βρόχου) h. e. vestimenti vel indusii, cui nullum erat foramen, quo caput vel collum permitti posset. Aeschyl. quem Ly-

vetusto Cod. Vat. 1307. V. 1102. κορσωτοὺς omnes Vat. excepto 1307. Pal. 40. Caf. chart. Barb. et alii. κροσωτοὺς Barb. κορσωτοὺς Pal. 139. κροσσοτοὺς Pal. 158. V. 1104. κύπελον Vat. 1471. et Pal. 139. V. 1105. εὐθέτῳ Pollux Onom. L. 2. c. 4. V. 1106. οἰκτὰ Vat. 1471. πέφλιξ Vat. 1307.

cophron videtur secutus, in Agam. 1391. ἄπειρον ἀμφίβληστρον, et v. 1124. δίκτυον ἀΐδου, Eurip. Orest. 25. ὕφασμα ἄπειρον, ibique schol. ἱμάτιον κυκλοτερὲς, μὴ ἔχον διέξοδον: Philostr. Icon. II, 10. πέπλου, τέχνη τινὸς ἀπείρου, et schol. Homer. in Il. I. χιτῶνα μὴ ἔχοντα ἔνδυσιν τραχήλου nominant. βρόχος est ergo, quod Aeschyl. dicit δίκτυον, rete, vt supra v. 310 et 405.

V. 1102. τυφλαῖς χερσὶ) Debet Lycophron, certe debere videtur hanc dicendi rationem Euripidi, qui perdite eam amat. Sic Hec. 1713. τυφλὴν χέρα: 1041. τυφλῷ ποδὶ, cf. Porson. ad Eurip. Phoen. v. 1722. p. 374. ed. Lipf. Sic quoque Val. Flacc. III, 79. coeca manus. κροσσωτοὺς, sic Vit. 2. sed Ciz. et Vit. 1. κροσσοτοὺς: Vit. 3. κορσωτοὺς, vt supra v. 291. quod fere idem significat. κροσ. ῥαφὰς, partes, vbi futurae erant vestimenti fimbriis ornati, vel vbi vestimentum erat consutum atque fimbriatum, quibus manus de more inseruntur et caput transmittitur. Fimbriatam vestem Aeschyl. l. l. nominat πλοῦτον εἵματος, vestem pretiosam.

V. 1103. θερμὴν δ'.) Ciz. et Vitt. 1 et 2. θερμήν δ'. θερμὴν λουτρ. στέγην, hypocaustum, in quod Agamemnon ingressus fuerat.

V. 1104. ἐγκάρῳ) Vit. 3. mendose ὀγκάρῳ.

V. 1105. τυπεὶς —) Aeschyl. Agam. 1135 sqq.

ἐν πέπλοισιν
Μελαγκέρῳ λαβοῦσα μηχανήματι
Τύπτει, πιτνεῖ δ' ἐνύδρῳ τεύχει.

V. 1106. οἰκτρὰ — πτερύξεται) Expressit Homericum illud Il. π, 856:

Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη ἄϊδόσδε βεβήκει
Ὃν πότμον γοόωσα.

et Virgilianum Aen. XII, 952.

Vitaque cum gemitu fugit indignata sub vmbras.

οἰκτρὰ, non *misera*, sed πότμον γοόωσα. Aeschyl. Ag. 1395:

κἀν δυοῖν οἰμώγμασιν
Μεθῆκεν αὐτοῦ κῶλα.

V. 1107. εἰσιδοῦσοι κουρίαν Caſ. chart. V. 1108. ἐγώδε Bar. δρύτης Vat. 117. aliique. δροίτος Pal. 142. δρόντης Pal. 139. ἀμφικείσομαι pro ἄγχι κείσομαι Pal. 139. V. 1109. χαρυβδικῷ Vat. 1471. Pal. 139. Alex. Barb. et Baroc. συντεθραυμενη Pal. 139. V. 1111. ὑλοκουργὸς Vat. 972. ὑλακουργὸς Vat. 916. 1471. Pal. 139. Caſ. chart. Alex. Barb. et Baroc.

V. 1107. εἰσιδοῦσ') Pro ſimplici ἰδοῦσ', vt ſaepius ap. Euripid. e. g. Cycl. 36. et 100. et al. l. cf. Iacobs in Additam. Animadu. in Athen. p. 69. et 205. λυπρὰν οἰκουρίαν, ſic Eurip. Phoen. 434. λυπρὰν χάριν διδόντες. Domi enim Agamemnon, qui ſe ibi tutum ab omni periculo putaret, ab ipſa vxore, cuſtode domus, miſere occiſus eſt. Aeſchyl. l. l. v. 1116:

τὸν ὁμοδέσμιον πόσιν
λουτροῖσι φαιδρύνασα.

οἰκουρίαν, ſchol. interl. φυλακὴν, ſupra v. 1095. στεγανόμον.

V. 1108. δροίτης) Alii δρύτης. *Potter.*

V. 1109. χαλυβδ.) Vitt. 2 et 3. χαρυβδικῷ, vt Bar., a χάρυβδις, h. e. *peſtifero, interitum vel mortem afferente.* Verbum dubium, ab analogia tamen non alienum. In ſcholiis item χαρυβδ. vti etiam χάρυβδες pro χάλυβες, quos vero Geographi ignorant. Forte e male percepta dictantis voce ortum: vel dixerunt etiam χάρυβες pro χάλυβες, vti κρίβανος pro κλίβανος. Caeterum Steph. ad χάλυβες, laudato verſ. Lycophronis, habet χαλυβδικῷ. χαλ. κνώδοντι, Aeſchyl. Agam. v. 1160:

ἐμοὶ δὲ μίμνει σχισμὸς ἀμφήκει
δορί.

V. 1111. ὑλοκουρὸς) Vit. 2 et 3. ὑλακουργὸς, forſ. ὑλησυργὸς l. ὑλαουργὸς, quod i. q. ὑλοτόμος, ξυλοτόμος. Cod. Bar. verſus hos interpunctione ſic variauit:

— ἐργάτης δρεὺς
'Ρήξει πλατύν.

Potter.

V. 1112. ῥήξει) Vit. 1 et Ciz. ῥήξῃ, non apte ob ſeq. v. 1115. πλήσει. πλατὺν τένοντα, ob antecedens με v. 1110, ſupplendum κατὰ l. εἰς, quae tamen ellipſis nimis dura videtur, vel potius per appoſitionem, vt τὸ· με, accuratius definiatur, vti ap. Hom. Il. π, 502.

ὣς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν
'Οφθαλμοὺς, ῥῖνάς θ'.

cf. Matthiae Gram. gr. p. 597. §. 432. et Herman. in

V. 1113. παλλακίζουσ' alii, teſte Tzetza. V. 1114. ἐπ' αὐχένος Vat. 916. 972. 1307. Pal. 158. aliique. ἐπαυχένα vna voce Seld. et ἐπαυχένος Pal. 40. V. 1115. πλήσσει Vat. 915 et Caſ. chart. χωλῆς Pal. 158. V. 1116. κλεψόνυμφον Vat. 1471. δορίκτητον Vat. 117. 1306. 1307. et Pal. 158. V. 1117. δύζηλος Pal. 40. 139. aliique. ἀστέμβακτα Vat. 1307. Etymolog. in ἀστεμφὴς et Euſtath. in Iliad. α. pag. 441. ed. Flor. V. 1118. βρῶσα pro βοῶσα Pal. 139. κλυτάον pro κλύοντα Etymol. in ἀστεμφής. δεσπότιν Vat. 1471. et Baroc. V. 1119. θεύσει alii. κατί-

Muſeo Antiq. ſtudiorum Vol. 1. P. 1. p. 172.

V. 1113. πᾶν λακίζουσ') Sic noſtri omnes. Tzetz. παλλακίζουσ' ſuum ſine dubio finxit e ſq. v. 1116.

V. 1114. ἐπ' αὐχένα) Vit. 3. iunctim, vt Seld., ἐπαυχένα: Vitt. 1 et Ciz. ἐπ' αὐχένος, non male. κἀπιβᾶσ', noſtri ſine iota ſubſcripto, κᾄπιβᾶσ', recte.

V. 1116. κλεψίνυμφον) Vit. 3. κλεψόνυμφον: Vit. 2. κλεψίνυμφ. ſupra tamen ſcripto ο. Δορύκτητον, Ciz. et Vit. 1. δορίκτητον, ſic quoque infra v. 1359 et 1450, quae forma eſt vſitatior.

V. 1117. ἀστίνακτα) Euſtath. ad Il. p. 448 ed. Pol. et p. 178 ed. Baſ. ἀστέμβακτα, a στέμβειν, mouere. Etymol. in ἀστεμφὴς habet ἀστίνακτα, laudato Lycophr. verſu, non ἀστέμβακτα, vt Sebaſt. dicit. Phauor. ad ἀστεμφὴς ex Euſtathio ἀστέμβακτα. Collato autem verſ. 782. vbi ἀστένακτος eſt: *durus, inexorabilis, immiſericors*, vt ἄδακρυς, h. l. etiam ἀστίνακτα explicari poteſt: *immiſericorditer*, nec vulgata videtur tentanda.

V. 1118. δεσπότην) Vid. ad v. 1078. Bar. δεσπότιν. In ed. Venet. Etymol. non κλυτάον, vt Sebaſt. tradit, ſed vere κλύοντα legitur.

V. 1119. ἠνεμωμένη) *velocibus alis ſublata*, bene, ſed Vitt. 2 et 3. ἠνεμωμένοις, *ventoſis*, cui lectioni, ingenio Lycophronis aptae, aſſentitur quoque ſchol. interl. ſuo ταχίσι. Sic Heſych. ἐξανεμοῦσθαι· ἐπαίρεσθαι, μετεωρίζεσθαι, et ſchol. ad Eurip. Andr. 939. ὑψοῦσθαι. Propert. II, 12, 5.

Idem non fruſtra ventoſas addidit alas.

χνος alii. ἠνεμωμένοις Vat. 916. 972. 1471. Pal. 139. Alex. Caſ. chart. Barb. Baroc. aliique. V. 1121. σπλάχν' Vat. 916. αὐτόχει Seld. βάξει Vat. 117. V. 1122. ἔκφυλον Caſ. chart. V. 1123. νύμφης δ' ἄναξ Vat. 1306. V. 1124. αἰμύλοις cum tenui Vat. 1306. Pal. 139. et vterque Potter. V. 1127. αὖθις repoſui pro αὖθι auctoritate Vat. 117. λιθαίῳ alii. V. 1128. μὴν pro μοὶ alii. ἄκραις pro ἄκροι alii. V. 1129. Δαρδάνου Vat. 972. V. 1131. παρθένων

V. 1120. κῆρα μαστ. φόνου) μαστεύειν dic. vt ζητεῖν v. 1298, et lat. *quaerere*, *inquirere*, quoque de iudicibus, et hinc per conſequens: τιμωρεῖν, *vindicare*, *perſequi*, quae vero vis huic vocabulo nondum a Lexicographis eſt attributa.

V. 1121. βάψει ξίφος) Cff. Porſon ad Eurip. Phoen. v. 1594. p. 363. ed. Lipſ. et Valken. ibid. v. 1570. de hac dicendi formula.

V. 1123. ἐμὸς δ') Ciz. et Vitt. 1 et 2. ἐμός δ'.

V. 1124. αἱμύλοις) Ita quoque Pott. vterque et Codd. noſtri, Cant. et Pott. αἱμύλοις. Male Sebaſt. vertit: *pellacibus*, nam eſt: *gratificaturis*, *qui vellent eum venerari.*

V. 1127. αὖθις) Noſtri cum reliquis rectius αὖθι, nec patet, quare Sebaſt. ſuſtulerit. ληθαίῳ σκότῳ, h. e. λήθῃ καὶ σκότῳ ſ. λήθῃ σκοτινῇ

V. 1128 — 1130. Hi tres verſus abſunt a Vit. 2. ſed ad extremum paginae alia manus eos adſcripſit. Δαυνίων ἄκροι. Sic laudantur in Eurip. Phoen. 453. Δαναῶν ἄκροι, et in Suppl. 118. Ἀργείων ἄκροι.

V. 1129. σάλπης) Intelligit Salapiam, quae etiam nunc Salpe vocatur, Apuliae oppidum ad ſuperi maris littus, ita Holſten. ad Steph. p. 27, b. *Thryll.* Immo potius ob voc. ὄχθαις, vt Tzetzes et Pott. arbitrantur, lacum Apuliae. Lucan. V, 377. *Salapina palus*, vbi tamen inter lectt. varr. quoque *Alpina*, cf. Burman.

V. 1131. Adumbrauit haec Lycophr. quae de ſtatua Caſſandrae profert, vt iam vidit Canter. et poſt eum Valken. ex Eurip. Hippol. v. 1425 ſqq. quorum hic in annotatt. p. 318 haec addit: „*Videtur difficultas non ſine correctione ſuperabilis in Lycophronis v.* 1131. κοῦραι — ὅταν θέλωσι: *ex vno Codice* (Caſan.

Vat. 117. Pal. 139. 142 et Caſ. membr. V. 1132. ὅτ' ἂν pro ὅταν Vat. 117. θέλουσι Vat. 1307 et Pal. 40. ὅτ' οὐ θέλουσι Caſ. membr. et Seld. V. 1133. ταῖς pro τοὺς Pal. 142. ἐκτορείοις pro ἐκτορείαις ex Vat. 117. 915. 1307. Pal. 158. Caſ. membr. et Seld. V. 1134. ἔχοντα Pal. 159. σῖφλον Seld. σιφλὸν Pal.

et Seld. noſtri omnes tuentur vulgatam) *lectio annotatur* ὅτ' οὐ θέλουσι. *Non ſane* παρθένειον ἐκφυγεῖν ζυγὸν *dixiſſe videtur poeta, ſed coniugii iugum declinare, vel coniugale vinculum. Scripſerat fortaſſe:* κοῦραι δὲ παντέλειον ἐκφυγεῖν ζυγὸν, ὅταν θέλωσι." Sane ſic haec difficultas ſuperatur; verum παντέλειον non omnino aptum frigere videtur. Euripidi Hipp. 1425. et Bacch. 639. dicc. κόραι ἄζυγες, innuptae, quae quoque ſaepe nominantur a poetis κόραι παρθένοι. Quid ſi legamus: κοῦραι δὲ παρθένοι τὸν ἐκφ. ζυγ. vel, ſi quis non horreat hiatum, κοῦραι δὲ παρθένοι ἂν ἐκφ. ζυγ. ita vt ἂν bis poſitum repulſae matrimonii eo maiorem vim addat, vel cum ἐκφυγεῖν iungatur. Forte etiam legendum Δαρδάνειον, h. e. matrimonium incolarum vrbis Dardanae mox nominatae: quae lectio videtur aptiſſima et facillima. Nihil tamen immutandum putauerim, matrimonium enim nominatur παρθ. ζυγὸς, iugum virginum, quia eae matrimonio inito quaſi ſub iugum mittuntur, quia matrimonium iis tanquam virginibus videtur eſſe iugum, quo libertas virginitatis coercetur. Sic dic. Hom. Odyſſ. ζ. 106. παρθένος ἀδμὴς, *virgo innupta, intacta.*

V. 1133. ἐκτορείοις) Sic Ciz. et Vit. 1. ſed Vitt. 2 et 3. etiam in ſchol. ἐκτορείαις, cf. ſupra ad v. 53. „*De Hectorea coma cf. omnino Petau. ad Syneſ.* p. 34." *Thryllit.*

V. 1134. σίφλον) Ciz. et Vit. 1. σιφλοὺς, h. e. κενοὺς, *deſtitutos*, quod ſi probetur, vti vero metri cauſa non probandum videtur, μορφῆς referatur ad μῶμαρ, vt verba ſic iungantur: σιφλοὺς, ἔχοντας μῶμαρ μορφῆς ἢ γένους. Cf. de hoc verbo Heſych. cum interptt. ſchol. noſter et Brunk. ad Apoll. Rh. I, 204. Ruhnken. in Epp. Crit. p. 166. et Lex. Photii ab Hermanno editum, vnde patet, σίφλον, non vero σιφλὸν, eſſe legendum.

V. 1135. περιπτύξ.) Vit. 1. περιπτύξωσιν, eadem manu tamen ſupra ſcripto ου.

139. σίμφλον Pal. 142. aliique. σίφλους Pal. 158. μῶμον Pal. 142. V. 1137. ἐρινύων Vat. 117. 1306. Pal. 40. aliique. ἐσθῆτας Vat. 972. V. 1138. πεπαμμέναι Vat. 1471. Pal. 139. Alex. Barb. Caſan. chart. Baroc. et Seld. πεπταμέναι Vat. 916. φαρμακτηρίοις Vat. 916. V. 1139. κείναις δ' ἐγὼ Seld. ἄφθιτον Seld. V. 1140. ῥαβδηφόρος Vat. 1471. ῥαυβδηφόρος Pal. 139. V. 1143. ἀθεσμόλεκτον Pal. 139. Caſ. membr. et vterque Potter. κυπρίδος Caſ. membr. θέας Vat. 1471. V. 1144. Verſum hunc ſic profert Seld. Δαρὸν στένευσαι κλῆρον εἰς ἀνάρσιον. V. 1146. Σπερχεὶς pro Σπέρχεις ex Vat. 916. 972.

V. 1136. ἄλκαρ νυμφευμ.) propugnaculum vel munimentum contra nuptias eis oblatas, vt in Callim. Fragm. 124. p. 491. ed. Erneſt. πέτρου ἄλκαρ, munimentum aduerſus lapidis ictum. Sic ap. Aeſchyl. Agam. 977. σκιὰ σειρίου κυνός, vmbra contra aeſtum ſideris caniculalis.

V. 1137. ἐριννύων) Vit. 3. ἐρινύων, perperam.

V. 1138. πεπαμέναι) Noſtri πεπαμμέναι, ſupra v. 354 et 457 ſimplici μ. θρόνοισι. Reineſius rectius interpretatur: *herbis*, quam *coloribus*. cff. v. 1313. ſchol. Theocrit. II, 59. et Steph. Theſ. in Indice. θρόνα ſchol. Nicandri Theriac. v. 413. ἐμπαθεῖς βοτάνας. Intelliguntur haud dubie pharmaca amatoria.

V. 1141. πένθος) Ita Vitt. 2 et 3. in textu, ſed in ſchol. πένθους, quod nemini placebit. πολλαῖς παρθένων, *matribus filiarum* (vt v. 1176) Locrenſium iis, quae erant e tribu Aiacis, cf. Staueren ad Hygin. 116, 8.

V. 1143. ἀθεσμολ.) Aiacem ob vitiatam Caſſandram, quem nominat quoque λῃστὴν κύπριδος, praedatorem Cypridis, h. e. concubitus.

V. 1144. Vit. 1. hunc verſum quoque diſtinguit, vt Seld. poſito poſt ἀνάρσιον puncto.

V. 1146. λάρυμνα) Fuerunt duae vrbes huius nominis, vna Boeotiae, altera Locridis, quae h. l. intelligitur, non, vti Canter. opinatur, Boeotiae. Strab. IX, p. 405 et Pomp. Mel. II, 3, 6, cf. ibi Tzſch. Tzetzes hallucinatur, ratus, a Lycophrone Larymnam h. l. dictam eſſe pro Lariſſa. Σπερχεὶς, ita quo-

Barb. vtroque Potter. aliisque. Βοαγρίᾳ Pal. 142. V. 1147. κύνε paene omnes Codd. κάρφεια Vat. 916. φαλωρίας Vat. 1471. Barb. Caſ. chart. et Baroc. φα-

que noſtri, recte, vid. Baſt lettre crit. p. 115 et p. 154 ed. lat. „*Gentile ſane σπερχειὸς ſcribitur, vt e Stephano in τυφρηστὸς liquet. σπερχεῖος eſt ap. Apollod.* (III, 13, 4. in ed. Heyn. ὁ σπερχειοῦ). *Suidas σπερχειὸς, ὄνομα ποταμοῦ.*" *Thryllit.* Phauor. quoque et Zonaras σπερχειός. Pomp. Mel. II, 3, 6. Sperchion, cf. Tzſch. Lucan. VI, 367. Sperchius, vid. Oudendorp. Mentionem quoque facit huius fluvii Hom. Il. ψ. 142 et 144. Βοάγριε, Hom. Il. β. 533. fluuius, vel potius torrens, auctore Strab. IX, p. 426. praeterlabens Thronium.

V. 1147. κῦνε) Vitt. 2 et 3. contra metri leges κύνε, vt Pauſ. Phoc. X, 1. ſchol. Apoll. Rh. I, 69. ſchol. Pind. Olymp. IX, 65. Strabo olim quoque IX, p. 425, ſed iam in ed. Siebenkeeſ.-Tzſchuck. κῦνος, nulla tamen huius mutationis addita ratione. Stephan. vero Byz. et Hom. Il. β. 531. κῦνος, cf. ibi Heyne, et Tzſchuck. ad Pomp. Mel. II, 3, 4. qui quoque accentum variare affirmat. Σκάρφεια, Hom. Il. β. 532. σκάρφη: Euſtath. ad h. l. σκάρφεια. Pomp. Mel. II, 3, 6. Scarpha, vid. ibi Tzſch. qui etiam in Strab. IX, p. 426. relicta forma σκάρφη repoſuit σκάρφεια. Conferatur hic omnino Homerus, quem Lycophron ante oculos habuit. Steph. Byz. σκάρφεια· πόλις λοκρίδος. Male ſchol. interl. Lycophronis ποταμός. φαλωριάς, vt Steph. Byz. ſed noſtri omnes φαλωρίας. Strabo ignorat hanc vrbem. Quum Homerus, quem Lycophr., vti iam animaduertimus, h. l. ſequitur, vrbes Locridos Cynum, Scarphen et Calliarum vno eodemque verſiculo, et Pomp. Mel. II, 3, 4. quoque iungat Cynum et Calliarum, inclinat animus, vt paene credam, Lycophronem etiam huius vrbis h. l. mentionem feciſſe et voc. φαλωριάς a ſcribis eſſe ei obtruſum. Steph. Byz. laudat quidem vrbem Locridos φαλωριάς, nullo tamen auctore addito. Quid ſi putes, hunc e loco Lycophronis, cuius ſaepius meminerit, corrupto eam attuliſſe? Nil quoque impedit, quominus hoc nomen ab ipſo Lycophrone iam fuiſſe deprauatum credamus, quum metri ſeueritas obſtet, nam altera ſyl-

ρίας Vat. 916. V. 1148. Νωρύκειον Vat. 972. 1306. 1471. Pal. 139. Alex. Caſ. chart. Barb. et Baroc. Νωρύκιον Pal. 158. Θρονίτυδες Vat. 117. Θρονίτιδος Pal. 142. V. 1149. ἀγυαὶ Seld. V. 1150. ὁδοιδό-

laba voc. 'καλλίαρος Homero aliisque corripitur, metrum vero poſtulat ſyllabam longam. „*Berkel. ad Steph. Fragm. p. 60. φαλάρια legit, et ſubaudiendum dicit ἄκρα.*" Thryll.

V. 1148. Ναρύκειον) recte. Ciz. et Vit. 1. νωρίκιον: Vitt. 2 et 3. νωρίκειον, τὸ ω pro α corrupte, nam Steph. Byz. νάρυξ et ναρύκιον, ex quo etiam hauſerunt Phauor. et Plin. IV, 7. Narycion. Suid. ad νάρυξ male ναρύκιων pro ναρύκιον. Quid ſibi velit ſchol. interl. τῷ λαμπρὸν, quo explicat ναρύκειον, coniectura aſſequi poſſumus nulla. Θρονίτιδες, a Θρονίτις. Hoc oppidum a Graecis ab Ilio redeuntibus conditum nominatur Θρόνιον. Strab. IX, p. 426. Hom. Il. β, 533. Steph. Byz. et Pauſ. V, 22. Sed quaenam ſunt Θρονίτιδες λοκρῶν ἀγυιαὶ (ſic noſtri omnes legunt)? *Vici Locrorum*, vt Canter. et Sebaſt. interpretantur, quis eſt, qui intelligat? Fuerunt autem duae vrbes hoc nomine praeditae, prima in finibus Locrorum Epicnemidiorum, altera Phocidis, Lilaeae finitima, cf. Ferrarii Lex. Geogr. ex ed. Baudrandi T. II, p. 264. Plin. IV, 7. in ora Locrorum ſitam eſſe tradit. Θρονίτιδες, niſi fallor, ſcl. πόλεις, intelliguntur hae duae vrbes, et nominantur ἀγυιαὶ λοκρῶν, quia vtraque Locridi erat vicina, nam ἀγυιὰ non tantum dic. ὁδὸς, ſed etiam ἄμφοδος, cf. Heſych. Zonar. et Phauor. Etymol. M. ἀγυῆται· γείτονες.

V. 1149. πυρκάνθιοι) „*Berkel. ad Steph. Fragm. p. 60. legit πυράσιοι.*" *Thryllit.* Non inepte, nam πύρανθος eſt, auctore Stephano, κώμη κρήτης περὶ γόρτυνα, quae hic vix locum habet, ſed πύρασος vrbs Phthiotidis l. Theſſaliae, quam Strab. IX, p. 435. habuiſſe tradit ἄλσος Δήμητρος, coll. Hom. Il. β. 695. ἄλσος ſunt Lycophroni νάπαι πυράσιοι.

V. 1150. Ἰλέως) Sic Vit. 2. et margini adſcriptum: ὁδοιδόκειος πατὴρ ἰλέως, πάππος Αἴαντος. Vit. 1. ἰλέως, ſed alia manus ante ι addidit ο, vt οἰλέως l. potius οἰλέως legiſſe ſe notaret, id quod etiam habent Ciz. atque Vit. 3. et Canteri coniecturam confirmant, a cuius partibus quoque ſtat Eu-

κιος Vat. 1471. Ἰλέως pro Ἰλέος ex Vat. 117. 915. 916. 1306. 1307. Pal. 40. Alex. vtroque Caſ. aliisque. Οἰλέως Canterus. V. 1151. ἀμῶν Pal. 142. δυσεβῶν Seld. V. 1152. τισετ' pro τίσσετ' ex Vat. 117. 1307. 1471. Pal. 40. 139. Alex. vtroque Caſ. et vtroque Potter. τίσαιτ' Vat. 916. 972. 1306. aliique. τίσεται Vat. 915. τίσεαι Pal. 158. ἄγισκ Vat. 1471. V. 1153. χρόνους Pal. 158. V. 1154. πάλλου Vat. 1307. V. 1155. ὡς pro αἷς Pal. 139. ἐν ξένοις ξένος

ſtath. ad Hom. Il. β, 531. ed. Pol. T. I. p. 200. et p. 76. Baſil. Mirari ſane licet, hanc lectionem non eſſe reſtitutam Lycophroni. Hom. Il. β, 527. et Apollod. III, 10, 8. exhibent quoque οἰλεὺς, quamquam non negandum eſt, alios quoque, vt Heſiodum, auctore Euſtathio, ἰλεὺς pro οἰλεὺς legiſſe, Homerum οἰλεὺς, non vero οἰλεὺς dixiſſe, et Lycophronem Ἰλέος, non vero οἰλέος, vt adeo in nomine proprio vitaret Anapaeſtum, ſcripſiſſe. cff. omnino Heyne ad Hom. Il. β. 527. et Hermann. in: De emend. rat. Gr. Gramm. p. 41. ſqq. vbi is quoque putat legendum eſſe ὁδοιδόκος pro ὁδοιδόκειος.

V. 1151. τίσετ') Sic Vit. 3. verum Ciz. et Vitt. 1. 2. τίσαιτ', non male, nam eſt optantis et imprecantis, niſi metrum corrueret. ἀγρίσκας, Vit. 3. vitioſe ἀργίσκα.

V. 1153. χρόνου) Ciz. vt Pal. χρόνους, ſine dubio ortum e male repetita vltima ſyllaba verbi proxime praecedentis.

V. 1154. γηροβοσκοῦσαι dicc. vrbes, quia puellas Troiam miſſas atque ibi matrimonii expertes et ad ſummam ſenectutem provectas educabant alebantque.

V. 1155. ἐκλυθήσεται) Ciz. et Vit. 1. ἐκλυσθήσεται: Vitt. 2 et 3. ἐκκλυσθήσεται. Vtraque lectio contextui apta. Tzetzes vero non, vti Seb. annotat, ἐλκυσθήσεται, nam in Codd. Mſſ. noſtrorum ſcholiis legitur ἐκκλυσθήσεται. Non tamen plane abſona eſſet lectio ἐλκυσθ. κλύδωνος, et conueniret ei paene in eadem re v. 743. κλύδων ἐλκύσας, ita vt ſenſus exiret: *nullum eis erit ſepulchrum, nam fluctibus abripietur*, h. e. cinis eorum in mare effundetur. Reliquae vero lectt. eundem praebent ſenſum. λυπρὸς, Vit. 3. λυπρὰν, ſuperſcripto tamen ος, forſ.

Vat. 916. 1471. Pal. 139. Alex. vterque Caſ. et Baroc. ἐν ξένοις τάφος Pal. 158. V. 1156. λυπρὸν Baroc. λυπρὰν Vat. 1471 et Caſ. chart. ἐκκλυσθήσεται Vat. 117. 915. 916. 972. 1306. Pal. 40. 158. Alex. vterque Caſ. et Seld. ἐκλυσθήσεται Pal. 139. 142 et Baroc. ἑλκυσθήσεται Tzetzes aliique. V. 1157. ὅτ' ἂν pro ὅταν Vat. 117. Caſ. membr. et Seld. ὅταν δ' Vat. 1307. ἀκάρπου φυτοῦ Pal. 142. aliique. γύα aliqui. συμφλέξαι Pal. 158. V. 1158. τὸ εἰς non agnoſcit Pal. 158. ἐκβράσσῃ Vat. 117. 1307. Pal. 40. 142. 158. Caſ. membr. et alii. ἐκβράσει Pal. 139. V. 1159. τρήρωνος Scaliger, conſentiente etiam Can-

λυπρὸν, vt Baroc. Ex interpretatione videtur ortum λυπρόν.

V. 1157. ὅταν) Io. Tzetz. in Chil. V, 23. v. 740. vbi hi tres, qui ſequuntur, verſus ab eo excerpti leguntur, habet ὅτ' ἂν, et mox κλάδοις pro φυτοῖς, quam lectionem omnes ignorant Codd. Mſſ. et editt. Accidere tamen etiam potuit, vt, cum Tzetzes ipſe, ſe ἀκριβῶς τὸν στίχον οὐ γιγνώσκειν, fateretur, memoria falleret, et τῷ φυτοῖς ſubſtitueret κλάδοις. ἀκάρποις. Thom. Mag. ad εὔκαρπα· ἄκαρπον, τὸ μὴ ποιοῦν καρπὸν, παρ' οὐδενὶ τῶν παλαιῶν εὕρηται. Reperitur autem hic et ap. alios ſcriptores veteres, vid. interptt. ad Thom. M.

V. 1158. ἐκβράσῃ) Tzetz. in Chil. l. l. ἐκβρώσῃ, vitioſe, vel lapſu memoriae vel operarum pro ἐκβράσσῃ, vt Vit. 1. Ciz. et Canter. Caeterum tenenda eſt dicendi breuitas, qua Vulcanus, qui pro igne poſitus eſt, non tantum combuſſiſſe puellas Locrenſes, ſed cinerem earum quoque in mare abieciſſe traditur.

V. 1159. τράρωνος) Dorice pro τρήρωνος, *columbae*, h. e. puellae Locrenſis, miſericordiae cauſſa ſic dictae, cf. Potter, atque deinde puella, vt Grammatici dicere ſolent, collectiue pro uniuerſis puellis Locrenſibus, nam dubitamus, an quispiam aſſentiatur Reichardo, τράρων eſſe nomen proprium cuiusdam puellae ibi interfectae arbitranti. ἐκ λόφων referendum eſt vel ad ἐφθιτωμένης, vt ſit: *ex vrbe Troia*, quae fuit montana, cf. Tzetz. ad v. 1348. *puellae*, quae eo periit, quod e colle eſt praecipita-

tero, ſed perperam. ἐφθιτωμένοις Pal. 139. ἐμφθιτωμένης Pal. 142. V. 1160. ἶσαι pro ἴσαι tuentur Vat. 915. 972. et Barb. ἴσα Caſ. membr. V. 1161. Σιθῶνος pro Σίθωνος tuentur Vat. 972. 1471. Barb. aliique. γύας cum aliis Vat. 117. V. 1162. κἀκέλευθα Vat. 916. κἀκκέλευθα Caſ. chart. Baroc. et Seld. πεπαλωμέναι Vat. 916. 972 et 1306. πεπταλωμέναι Pal. 139. Alex. Caſ. chart. et Baroc. παπταλωμέναι Seld. V. 1163. εἰσθράξωσιν Vat. 916. V. 1164. ἱκέτιες Pal. 139. γονούμεναι Seld. γουνομέναι Vat. 117.

ta, vel potius coniungendum cum τῆς τράρωνος, ita vt ἡ ἐκ λόφων τράρων ſit: *columba, incola montium, ſylveſtris, peregrina*, et opponatur inquilinis Troianis. Sin vero τράρων eſt mons, vti Tzetzes putat, quem vero Geographi ignorant omnes, verba ſic ſunt conſtituenda: τῆς ἐφθιτωμένης ἐκ λόφων τράρωνος, *occiſae cuiuscunque* (τῆς pro ἑκάστης) *puellae e collibus Traronos*, h. e. quae miſſa fuerat Troiam e collibus Traronos Locrenſibus. In ed. Reichardi comma poſt σποδὸν eſt delendum, nam ſeq. Genitivus pendet a σποδὸν, et in verſione lat. *excutiet*, vt ap. Sebaſt. *eiiciet*, mutandum in: *excuſſerit* et *eiecerit*. Caeterum, tenendum eſt, hoc verſ. plane omiſſo ſenſum reliquorum verborum ſibi bene conſtare, ſeruato autem omnia turbari atque obſcurari.

V. 1160. ἶσαι) Sic Vitt. omnes, ſed Ciz. ἴσαι, recte. „*Lege* ἴσαι, inquit Thryllit., *vt requirit metrum, et Canterus repoſuit. Nam* ἶσαι *non magis vera lectio, quam infra v.* 1266 *et* 1291. κῦνες *pro* κύνες. *Sic etiam v.* 1303. *Codd. Vitt. habent* ἶσαι *pro* ἴσαι." Poſtea tamen reprehendit idem hanc ſententiam his verbis: *Licet choliambus poſſit ſtare.*

V. 1161. σιθῶνος noſtri omnes; in ſchol. Vitt. 2 et 3. σίθωνος. γυίας, ita Ciz. Vitt. 1 et 3. cum Pott. ſed Vit. 2. γύας, vt Cant. recte, cf. ad v. 252 et 1059.

V. 1162. κακκέλευθα) Vit. 3. κἀκκέλευθα, recte. παπταλώμεναι, ſic Ciz. et Vit. 1. verum Vitt. 2 et 3. πεπταλώμεναι, etiam in ſcholiis. Verbum non niſi Lycophroni proprium; forſ. legendum παιπαλώμεναι, nam Heſych. παιπαλᾶν· περισκοπεῖν, quod ſi admittatur, vituperium Tzetzae in ſcholiis cadit.

V. 1165. ὀφελτρεύσουσι Vat. 916. 1306. 1307. 1471. Pal. 139. 158. Alex. Barb. Caſ. chart. et Baroc. ὀφελτρεύουσι Etymol. κοσμῆσαι Pal. 139. Caeterum haec duo hemiſtichia: κοσμοῦσαι πέδον, Δρόσῳ τε φοιβάσωσιν abſunt ab impreſſo quodam. V. 1166. φοιβάσουσιν Vat. 916. 1306. 1307. 1471. et Baroc. φοιβάζουσιν Pal. 139 et 158. V. 1167. φυγοῦσαι pro φυγοῦσαι tuentur Vat. 972. 1471. Pal. 139 et Barb. V. 1170. φαρακλαῖον Seld. V. 1171. κορέσαι Vat. 915. 1306. Pal. 40. 139. 158. Caſ. chart. aliique. V. 1172. ἀνακτὶ Vat. 1307. ἀνακτεῖ Pal. 158. V. 1175. τοὐπολίβητον Pal. 139. V. 1176. ἐπωπῖδα Vat. 1471. Caſ. chart. aliique. ἐπωπίδα cum leni alii, ſed ſcholia conſulas. θήσεται ἐπωσίδους Vat. 916. θήσετ' ἐπωπίδα

V. 1165. ὀφελτρεύσωσι) Noſtri omnes ὀφελτρεύσουσι, bene, nam non refertur ad ἕως ἄν. Aſſentiuntur ſchol. interl. σαρώσουσι, καλλυνοῦσι, et Etymol. M. laudato Lycophronis loco, qui tamen male ὀφελτρεύουσι pro ὀφελτρεύσουσι. cff. Suid. et Zonar. ad hoc verbum. κοσμοῦσαι, Vit. 3. κοσμῆσαι.

V. 1166. φοιβάσωσιν) Ciz. φοιβάζουσιν: Vitt. 2 et 3. φοιβάσουσιν: recte, vt reſpondeat τῷ· ὀφελτρεύσουσι. Vit 1. φοιβίσωσιν, inconſtanter, lapſu ſcribae fortaſſe pro φοιβάσουσιν: ſchol. interl. καθαροποιήσουσι. „*Haec duo hemiſtichia* κοσμοῦσαι — φοιβάσουσιν *abfuerunt a Cod. Vit.* 3. *ſed eadem manus Apoſtolii poſtea ad oram addidit.*" Thryll.

V. 1170. στεῤῥὰν) Vit. 3. στερὰν.

V. 1171. κορέσσαι) Vit. 1 et Ciz. κορέσαι, cf. Tzetz. in ſchol. χεῖρα διψῶσαν φόνου. Sic quoque in vetuſtis Codd. Sophocl. Ai. v. 50, vbi vulgata iam μαιμῶσαν. cf. ibi Lobeck.

V. 1172. ἀνατεῖ) Ciz. ἀνακτεῖ, Vit. 1. ἀνακτεὶ, perperam vterque. Malim cum Tzetza ἀνατεὶ referre ad χαράξας, quam cum Reichardo ad κτανόντα, vt ſit ſenſus: *lege conſtituta, qua licebat cuique interficere impune inviſas iſtas Locrenſes:* inſuper laudabat adeo populus interfectorem. Forſan ad vtrumque referri licet.

V. 1176. ἐπωπίδα) Sic Vit. 1. at Vitt. 2 et 3. ἐπωπῖδα.

Pal. 158. V. 1177. κλαγκαῖσι Vat. 1471. Pal. 139. Alex. Barb. Caſ. chart. et Baroc. γλαγγχῖσι Seld. ταρβήσουσαν Vat. 916. 972. 1306. 1471. Pal. 139. 158. Caſ. chart. Barb. Baroc. aliique. ταρμύσσουσαν alii, et Etymol. in v. ἀτάρμυκτον. ταρβύσσουσι Pal. 40. ταρύνσουσαν alii. V. 1178. Ζηρανθίας Pal. 158. V. 1179. δίκηλα alii. δήληλα Vat. 1471. σέβωσι Vat. 916. 972. 1306. 1471. Pal. 139. Alex. Caſ. chart. Barb. Baroc. aliique. V. 1180. δύσθλοις Vat. 1306 et 1471. V. 1181. τοὶ pro δὲ Pal. 40. 142. aliique. στώνυξ Alex. V. 1182. σεμνῶν Vat. 915. Pal. 139. Caſ. chart. Baroc. aliique. V. 1183. ὠγκωμένος Vat. 916. V. 1184. ῥεῖθρον Pal. 158. ἐκτερισμένη pro

V. 1177. κλάγγαῖσι) Vit. 3. κλαγκαῖσι, vt Baroc. ταρβήσουσαν, Ciz. et Vitt. 1 et 3. ταρβήσουσαν.

V. 1178. ζηρυνθίας) Ciz. ζηρηνθίας, vitioſe. Legendum tamen putauerim ζηριν-θίας, vt ſupra v. 77. ζήριν-θον.

V. 1179. σέβουσι) Vitt. 2 et 3. σέβωσι.

V. 1182. σεμνὸν) Ita Ciz. et Vitt. 1 et 2. ſed Vit. 3. σεμνῶν, non male, ſi per metrum liceret ſic legere, et ad ὀνειράτων referretur, nam σεμναὶ θεαὶ quoque ſunt Deae infernales, inprimis Eumenides, cf. Baſt in Ep. Crit. lat. p. 104.

V. 1184 et 1185. Verba horum verſſ. ſic mihi videntur ordinanda: ὃς δὴ παρ' ἀκταῖς ῥείθρων ἑλώρου ῥανεῖ χοὰς τλήμονος πρόσθεν ἐκτερισμένης, h. e. in honorem miſerae, cui, antequam libamina effunderet, monumentum vel ſtatuam erexerat, vel potius, κτερίσματα aut κτέρεα obtulerat. Nam κτέρεα, auctore Heſychio, dicc. πάντα τὰ εἰς τιμὴν τοῖς κατοιχομένοις ἐπιφερόμενα. Si Heſychii interpretatio, κτερίζω· σκυλεύω, vera eſt, licetque eam ad locum noſtrum transferre, Hecuba πρόσθεν ἐκτερισμένη, ab Vlyſſe antea ſpoliata, ſcl. libertate, dignitate ac vita, quoque dici poſſet. ῥεῖθρων. Ciz. male ῥεῖθραν. ἐκτερισμένη, noſtri, vt Cant. et Pott. ἐκτερισμένης, et ſic quoque τλήμονος pro τλήμονι. Genitiuus elegantior videtur Datiuo, nam χοαὶ τλήμονος ſunt libamina in honorem miſerae facta, vt Val. Max. II, 1, 2. epulum Iouis, h. e. in honorem Iouis inſtitutum: Hom. Il. XXIII,

ἐκτεριςμένης, et mox in sequenti τλήμονι pro τλήμονος rescripsi ex Pal. 142. ἐκτερισμένη Pal. 142. V. 1185. τλήμορος Vat. 916. V. 1187. πρῶτος οὕνεκεν Vat. 1307. V. 1188. κελαιῶν Vat. 916. V. 1190. πέτρας pro πάτρας Caf. membr. V. 1191. καινὸν κριπίδα Baroc. κριπίδα legit etiam Vat. 1471. V. 1193. θυμάτῳ Pal. 158. V. 1194. ἕξεται (ἕξεται) Vat. 916. Pal. 139. Barb. et Baroc. τὸ· σὲ non agnoscit Vat. 916. γενετλίαν alii. V. 1195. ἐξυμνημένην Vat. 117. 916. 1306. 1307. 1471. Pal. 40. 139. vterque Caf. Alex. vterque Potter. aliique. V. 1196. σφὶ pro

748. ἄεθλον ἑτάρου, h. e. in honorem socii. Caeterum Codd. nostri non turbant ordinem versf. 1184 et 1185. nam ὃς δὴ — qui est ap. Reich. v. 1184. est in omnibus edd. et Mss. v. 1085.

V. 1186. *Cf. Eustath. ad Dionys. v.* 467. Thryllit. Pertinent ea, quae Eustath. ibi tradit, ad v. 966.

V. 1187. οὕνεκα) Nostri omnes οὕνεκα. Hunc vers. Zonar. ad λευστῆρα sic exhibet: λευστῆρα οὕνεκ' ἔριψε πρῶτος πέτρον, male.

V. 1189. σὺ δ') Ciz. et Vit. 1. σύ δ'.

V. 1191. κρηπῖδα) Sic nostri, excepto Vit. 2. κρηπίδα, in schol. vero κρηπῖδα, cf. supra ad v. 336.

V. 1193—95. Defuerunt hi tres versf. in Vit. 2. et alia manu sunt additi.

V. 1194. ἄξεται) Vit. 3. ἕξεται; schol. interl. λάβῃ, γενεθλίαν, scl. Graecorum.

V. 1195. ἐξυμνουμένην) Vitt. 2 et 3. ἐξυμνημένην: perperam.

V. 1196. σφὶ) Sic Vit. 3. reliqui ἀτόνως. Etsi σφὶ pro αὐτὸν et αὐτὴν passim dicatur, cf. Oudendorp. ad Thom. Mag. p. 826. vti Potter. et Reich. h. l. quoque dictum esse docent, nunquam vero, vt Sebast. cum Tzetza opinatur, pro αὐτοῦ, malim tamen, vt κατὰ Reichardi facile careamus, et rationem dicendi Lycophroni nostro propriam sequamur, qui, vt supra v. 830. ὠδῖνας ἐξέλυσε κλάδος, sic h. l. dixit μήτηρ ἐξέλυσε ὠδῖνας pro simpl. ἔτεκε, *peperit*, σφὶ explicare ἑαυτήν, scl. Rheam, et ὠδῖνας per appositionem et vberioris explicationis caussa, vt v. 1112. ἐμὲ — πλατὺν τένοντα. ἐξέλυσε σφὲ, ὠδῖνας, *liberauit se et dolores*, vel *dolores suos*, i. e. *peperit*. In Eu-

σφὲ alii. V. 1197. ἐκβαλοῦσα ταρτάραν Vat. 1307. V. 1199. παιδοβρῶτος Caſ. membr. ςμενεύτου Pal. 158. V. 1200. ἀσέμνους Vat. 916. et 1306. ἐπίανε pro ἐπίανεν tuentur Vat. 972. 1307. Pal. 40. 158. Caſ. membr. et Seld. V. 1201. ἐκλάμψας πτέρον Vat. 916. 1306 et 1471. V. 1202. γυιοκόλλοις pro γυοκόλλοις tuentur Vat. 117. 972. vterque Caſ. aliique. εἰλιγμένον pro εἰλιγμένον ex Vat. 915 et 972. εἰλημένον Vat. 117. 916. 1471 et Pal. 139. εἰλημμένον Vat. 1306 et 1307. εἰλημένον Pal. 40. Alex. et Caſ. chart. εἰλημμένον Pal. 158 et Caſ. membr. εἰλιμμένον Mſ. vterque Potter. εἰλυμένον alii. V. 1203. γεγονὼς Vat. 1471 et Pal. 139. V. 1204. coniunct. δ' agnoſcunt modo Vat. 1306. 1471. Pal. 139 et Alex. Caſ. vero

ripid. Fragm. Telephi 1, 7. dicitur:

> ἔνθα μητέρ' ὠδίνων ἐμὴν
> Ἔλυσεν Εἰλείθυια.

V. 1197. τὴν πρόσθ' ἄνασσαν) Cf. Apoll. Rh. I, 503.

V. 1199. ὀμευνέτου) Vit. 3. ὀμευνεύτου, Ciz. ὀμενεύτου, ambo perperam.

V. 1200. ἐπίανε) Ita Vit. 1. et Ciz. reliqui ἐπίανεν, rectius.

V. 1201. ἐκλάψας) Sic Ciz. et Vit. 1. ſed mendoſe Vitt. 2 et 3. ἐκλάμψας.

V. 1202. εἰλιγμένον) Vit. 1 et Ciz. εἰλιμμένον. forte εἰλημένον ab εἰλέω. Vitt. 2 et 3. εἰλημένον (εἰλέω). Nihil inter ſe diſcrepant, nam e prima ſignificationis radice *voluere, inuoluere* ſignificant. cf. Ruhnken. ad Timaei Lex. p. 69. ſqq.

V. 1203. γεγώς) Vit. 3. γεγονώς, contra metrum, e gloſſa.

V. 1204. μακάρων δ') Ita Vitt. 2 et 3. ſed Ciz. et Vit. 1. δὲ μακάρων. „*Rectiſſime, ſine* νήσοισι δ' *legendum.*" Thryllit. Cf. Valkenar. ad Eurip. Hippol. p. 166. cui quoque ſe probat lectio δὲ μακάρων. Δὲ Potter. in varr. lectt. ab editt. quibusdam abeſſe narrat, verum omiſſo δ' verſus quoque non eſt integer. ἐγκατοικήσεις, Vit. 1 et Ciz. ἐγκατοικήσει.

V. 1205. λοιμ. τοξευμάτων) Quis eſt, qui non meminerit peſtis exortae, miſſis ab Apolline in caſtra Achiuorum ſagittis, Hom. Il. α, 45 ſqq.? Haud dubie Lycophroni τοξεύματα Apollinis obuerſabantur ſignificaturo, peſtem Hectoris olli-

membr. νήσοις δὲ legit, fortasse melius. ἐγκατοικήσει Pal. 158. V. 1207. τερμυθέως Vat. 1471. Alex. Barb. Cas. chart. et Baroc. ταρμινθέως alii. τερμυνέως Vat. 916. V. 1208. ὀφρυΐων Vat. 1471 et Pal. 159. ὀσφρυνείων Seld. ἠρείων Vat. 1306. ἀνηρείσας Pal. 159. V. 1209. καλυδνοῦ Vat. 916. Pal. 139. Alex. Cas. chart. et Baroc. V. 1210. ὅτ' ἄν pro ὅταν Vat. 117 et Seld. ὁπλήτην Vat. 1471. V. 1212. τὸ μέγιστον deest in Vat. 916. V. 1213. κυδαλίουσιν Pal. 139. κυδανοῦσι Pal. 158. ἶσον pro ἴσον ex Vat. 117. 1306.

bus Thebas delatis esse depulsam.

V. 1206. ὅπου) Reich. recte de tempore explicat, quod Xenoph. adeo confirmat, Cyrop. III, 3, 6. et Agef. I, 27. Omnes fere particulae loci etiam sunt temporis, sicut particulae temporis etiam, inprimis in Geographis, de loco vsurpantur. σπαρτός. Canterus hoc voc. non modo ad regem Ogygum refert, sed etiam ad Cadmum draconisque dentes ab hoc satos, quorum hoc ab loco nostro plane videtur esse alienum, nam vel inter pueros constat, vt σπείρειν gignere, sic σπαρτοὺς τινὸς dici filios, posteros alicuius. Saepius quidem Thebani absolute nominantur σπαρτοί, ratione dentium draconis a Cadmo satorum habita, verum h. l. cum ὠγύγου additur, de hac fabula non est cogitandum.

V. 1207. τερμινθέως) Vitt. 2 et 3. τερμυθέως, mendose. Epitheton Apollinis a τέρμινθος, i. q. τερέβινθος, quae refertur inter Alexipharmaca, ergo fere i. q. ἰατρός.

V. 1209. καλύδνου) Vitt. 2 et 3. καλυδνοῦ, in schol. vero Vit. 2. καλύδνου, Vit. 3. vero καλυδνοῦ. κάλυδνος dic. quoque καλυδνός, cf. Steph. Byz. ad κάλυδνα. τύρσις καλ. vrbs Calydni, h. e. Thebae, vid. ad v. 717.

V. 1212. ἐκτήνων) Ita Vit. 1, sed Ciz. ἐκτείνων, Vit. 1. ἐκτίνων, Vit. 3. ἐκτύνων, quae diuersitas lectionum a nemine adhuc enotata. Supra v. 433. omnes ἐκτήνων praeter Vit. 3. vt h. l. ἐκτύνων. Forma vsitatior est ἐκτήνων, fors. rectius ἐκτηνῶν, vt Pausan. Boeot. V, 1.

V. 1213. ἶσον) Ita quoque nostri, sed Cant. rectius ἴσον, vid. supra v. 1160.

1307. aliisque. V. 1214. κνωσὸν Vat. 1471 et Pal. 139. κἀπὸ Baroc. Γόρτινος alii. V. 1217. ἐλᾷ Baroc. V. 1218. λευκὸν alii. στρεβήσσω Caf. membr. Art. τῆς non agnofcunt Vat. 916. 972. 1471. Pal. 142. 158. Alex. Barb. et Baroc. V. 1219. χεύδεσι Vat. 916. ψυδρᾶσι Vat. 1471. V. 1220. οὐ pro οὔτε Pal. 158. πείσετ' alii. V. 1221. ἠγριομένος Caf. membr. δέμας pro φρένας Vat. 1471. et Pal 139. φρένα alii. V. 1222. κλεισιθύρας Pal. 139. λάχος Seld. V. 1223. συγκατανεύσει Vat. 1471. et Pal. 139. κέκραν Pal. 158. V. 1224. κτανεῖ Vat. 1307. V. 1225. βόστρου alii.

V. 1214. κἀπὶ) Noftri fine iota κἀπὶ, recte. In Vit. 3. primo erat fcriptum κἀπὸ, fed deinde erafum et κἀπὶ fubftitutum. γόρτυνος, *fic Vit. 2, pofito tamen fuper os α, quo notat alios legiffe γορτύνας.* Thryllit Non male, nam auctore Stephano dic. quoque γόρτυνα.

V. 1217. οὐ γὰρ ἥσυχος) h. e. femper vindictae cupidus, femper noua bella excitans.

V. 1218. λευκον) Ita noftri omnes. In indice Sebaft. inconftanter λευκόν. τῆς *abeft a noftris, et puto recte, fic* εἵνεκα *produxit fupra v.* 850. Thryll. Errat, nam cum φυλακα tres habeat fyllabas breues, τῆς metrum poftulat.

V. 1219. ψυδραῖσί τ') Noftri ψυδραῖσι τ' fine enclitica.

V. 1220. οὔτε τέκνων) Vit. 1 et Ciz. οὐ τέκνων, fyllabam τε male abforpfit feq. τέκνων.

V. 1223. συγκαταινέσει) Vit. 3. συγκαταινέσει, vnum idemque. πικρὸν, fcl. patri, Idomeneo, ipfique fponfae.

V. 1225. ὀγκαίου βόθρου) Dubium eft, vnde pendeat hic Genitiuus, et quid fibi velit. Interpretes haec verba adhuc retulerunt ad ἐν ναῷ, nulla autem addita ratione et interpretatione. Retulerim ea potius ad λώβαισιν, et intellexerim de orco ipfo, qui, vt βάραθρον, fic quoque βόθρος dici poteft, cf. Etymol. M. Nominatur autem ifte βόθρος ὀγκαῖος a Cerere Erinnye τοῦ μηνίματος εἵνεκα fic dicta, vid. Paufan. VIII, 25, 14. Deinde etiam βόθρος, tefte Budaeo, de tormenti genere dictum eft. Senfus inde exiftit: *Contumeliis et plagis affectos, ita vt in or-*

V. 1226. πάπω pro πάπτων Seld. V. 1228. ἀρχαῖς pro αἰχμαῖς Vat. 916. ἄρχοντες alii. κλέος pro στέφος Vat. 916. 1306. 1471. Pal. 139. Alex. Caſ. chart. et Baroc. V. 1229. μοναρχίας Vat. 1471 et Barb. V. 1230. ἄμνημον Caſ. chart. V. 1231. ἐγκατακρύψει Vat. 1307. 1471. Pal. 139. 158. Barb. et vterque Potter. V. 1232. συγγενὴς Pal. 142. λείων pro λείψει Pal. 158. διπλοῦς Vat. 1471. Caſ. chart. et ambo Potter. V. 1233. λέοντος Vat. 1307. Ῥώμῃ pro Ῥώμης repoſui ex omnibus Vatic. omni-

cum deſcendere cogerentur, vel mitterentur in ſcrobem, βάραθρον, in quod, vt Athenis, occiſi abiiciebantur. Quis vero ſcit, annon Lycophron βόθρον vel βάραθρον in mente habuerit, in quod cadauera occiſorum praecipitabantur, quod ὀγκαῖον dicebatur? Codd. Mſſ. nil dant, quo haec difficultas expediri queat: Vit. 2. modo βάθρου pro βόθρου praebet, atque hoc videtur coniungi poſſe cum ναῷ, ita vt ἐν ναῷ ὀγκ. βάθρου ſit i. q. ὀγκαίῳ ναῷ, h. e. ratione habita Cereris Erinnyos, *in templo vindice, in dem Tempel der rächenden Erinnys,* vbi filium vltus eſt. Interim tamen, ſeruata lectione βόθρου, et cum ἐν ναῷ iuncta, hic locus forte ita poteſt expediri: ἐν ναῷ ὀγκ. βόθ. in templo foueae Oncaeae; templum autem foveae eſt templnm, in quo fouea eſt: templum Oncaeae foueae, h. e. templum, quod continet foueam, in qua Deae Oncaeae ſacra fiunt.

V. 1227. ἄμναμοί ποτε) Noſtri ἄμναμοι ποτέ, perperam.

V. 1228. πρωτόλειον) h. e. eximium, ſummum, nam πρωτόλεια dicc. auctore ſchol. ad Eurip. Or. 383. πάντα τὰ πρῶτα. στέφος Vitt. 2 et 3. κλέος, ſine dubio iteratum e verſu proximo 1226.

V. 1229. μοναρχίαν) Vit. 3. μοναρχίας.

V. 1231. ἐγκατακρύψεις ζόφῳ) Ciz. et Vitt. 1 et 3. ἐγκατακρύψει ζόφῳ. In Vit. 1. ſupra ζόφῳ ſcriptum ος, quod ζόφος bene conuenit τῷ ἐγκατακρύψει.

V. 1232. τοιούσδ') h. e. maximos, fortiſſimos, cf. ad v. 1093. διπλοῦς, Vit. 3. vt ſemper, διπλούς.

V. 1233. Ῥώμῃ) Noſtri melius ῥώμῃ, paruo ρ. Schol. interl. Vit. 2. ἰσχύϊ, cff. Reichard. et Heyne excurſ.

bus Pal. excepto 142. Alex. vtroque Caf. vtroque Pott. aliisque. V. 1234 ὁ καστίας τε τῆς χαράδος Vat. 1471. Alterum τε non agnofcunt Barb. et Baroc. χοιράδος alii. V. 1236. Ῥάκηλον alii. μολὼν Seld. V. 1237. κίσσου Vat. 1471. Barb. Caf. chart. Baroc. aliique. κίσου Pal. 139. κισοῦ Pal. 40 V. 1238. Ἀλμωπίας Canterus ex Stephano in voce. V. 1239. παλιμπλανήτην alii. V 1240. λυγγεὺς Pal. 158. λιγκεὺς Pal. 139. et Seld. λιγγεὺς Vat. 117. 915. 916. 1421. Pal. 40. 142. et alii. Pro ῥεῖθρον, εἶδος

IV. L. VI. Virg. Aen. p. 118.

V. 1234. καστνίας) Vit. 3. καστίας, etiam in fcholiis, fed v. 405, recte, καστνία. τῆς τε χειράδος. In Vit. 3. vt in Bar. aberat τε, fupra fcriptum autem eadem manu. In Vit. 1. τῆς τέ χιράδος, deleta littera ε. Ciz. χειράδος.

V. 1236. Ῥαίκηλον) Ergo non Aenum, vt alii tradunt, cf. Izfch. ad Pomp. Mel. Vol. III, P. II, p. 126 fqq. Aeneam primo in Macedoniam venifle narrat ipfe Liu I, 1. μολὼν, *in itinere*, vel, *quo peruenerit*. Vitt. 1 et 2. et Ciz. μολῶν, vt fupra.

V. 1237. κισσοῦ) Ita Ciz. et Vit. 1. at Vitt. 2 et 3. κίσσου. Hefych. κισσοῦς· ὄρος ἐν Μακεδονίᾳ καὶ πόλις Θρᾴκης. In Polyb. p. 390. ed. Gronou. κίσσους: Strab. vero VII, p. 330. κισσὸς, κισσοῦ. Ἀλμωνίας, Ciz. et Vit. 1. Ἀλμωνίας, vt Cant. fed Vit. 2. vt Sebaft. per tenuem ἀλμωνίας, fic quoque Steph. ad ἄλμων, et ad μινύα, ἡ πρότερον Ἀλμονία, et Plin. IV, 8. Almon, ab aliis Elmon (Salmon) dicta. Sed idem Steph. legit ἀλμωπία, allato hoc Lycophronis verfu, ad h. v. et Berkel ibi peffime legi ἀλμωνίας temere edicit. Lectionem ἀλμωπίας nullus dat Codd. Mff. adhuc collatorum. πάλιν πλανήτην. fic noft i omnes alii, h. e. Stephanus ad ἀλμωπία, παλιμπλανήτην, non male, vt fupra v. 180. παλιμπόρευτον, et infra v. 1431. παλιμπλώτοιο.

V. 1240. λυγκεύς τε) Ciz. et Vit. 1. λιγγεύς τε, etiam in fcholiis. Nemo Geographorum veterum meminit huius fluuii in Etruria. Strab. V, p. 222. Pifas, inquit, fitas effe inter duos amnes, Arnum Aefaremque. Vrbs quidem erat Epiri,

Pal. 139. ὕδωρ Vat. 117. Alex. et Barb. θερμῶν Vat. 1307. V. 1241. πίσ' Ἀγύλης Vat. 1307. Ἀγύλλης repoſui pro Ἀγγύλλης ex Vat. 972. Pal. 40. Caſ. membr. et Seld. Ἀγκύλης Caſ. chart. Ἀγγύλης Vat. 1471. et Barb. Ἀκύλης Pal. 142. Ἀγκύρης Pal. 139. πολλύρηνοι Vat. 1471. Barb. et Baroc.

quae appellabatur λύγκος et λυγκεὺς a Lynceo dicta, cf. Steph. ad h. v. vnde fluuius Lynceus, Ouid. Metam. XV, 329. *Lynceſtius amnis:* Plin. II, 103. Lynceſtis aqua: Vitruu. VIII. 3. fons Lynceſtius, in quem vero verba θερμὸν — ποτῶν, quae ad thermas Piſanas pertinere videntur, plane non cadunt. Vnde ergo Lycophron hunc fluuium deduxerit in Etruriam, non patet. Audiamus autem Heynium, qui in Excurſ. 1. ad Virg. Aen. VII, p. 114. ed. alt. Lycophronem cum aliis in corrumpendo Liguriae nomine erraſſe docet. Verba eius ipſa adponamus. „*Latere quoque*, inquit, *Ligures*, λίγυας, *arbitror in Lyncei nomine apud Lycophr.* 1240. *Audiverat Alexandrinus poeta de thermis Etruriae et Liguriae, eſtque ei fluuius aliquis Ligur,* λιγὺς, *vel* λιγεὺς, *et corrupte* λιγγεὺς, *vt ibidem in aliis ſcribitur, et excudendum erat.*" Cluuer. Ital. Antiq. p. 472. a Lycophrone putat intelligi Corniam, ad cuius fontes ſunt Volaterranae, ad oſtium vero Vetulonenſes aquae, quum nullus in hac ora Etruriae alius ſit amnis aquis calidis, vid. Heyn. Excurſ. III. ad extr. Virg. Aen. VIII. Euſtath. ad Dionyſ. v. 76. ſine dubio auctoritate Lycophronis deceptus laudat fluuium Liguriae, λίγυς nominatum, his verbis: οἱ λίγυες ἀπό τινὸς ποταμοῦ λίγυος ὀνομάζονται. Epitomator Stephani, auctore Cluuer. Ital. Ant. p. 46. ex Artemidoro nominat hunc fluuium Ligurum his verbis: λίγυρες, ἔθνος προσεχὲς τοῖς τυῤῥηνοῖς· Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τῶν ἕνδεκα, ἀπὸ λιγύρου ποταμοῦ: verum neque Ligys, neque Ligurus fluvius in his terris fuit.

V. 1241. Ἀγύλλης) Ciz. et Vit. 1. ἀγκύλης: Vitt. 2 et 3. ἀγγύλης. Infra v. 1355. Ciz. et Vit. 1. recte ἀγύλλαν, ſed Vitt. 2 et 3. iterum ἀγγύλαν. Strab. V, p. 220. Stephan. et alii ἀγύλλα, quae eſt lectio veriſſima. cf. Heyn. ad Virg. Aen. VIII, 478. Excurſ. III. πολύῤῥηνοι, Vit. 3. non bene cum ſimplici ρ. Pertinet autem hoc ad diui-

πολλύριοι Pal. 139. V. 1242. ἐχθρὸν Caſ. membr. στρατῷ Vat. 1471. Pal. 139. Barb. Caſan. chart. et Baroc. V. 1244. Νάννος Vat. 1471. Pal. 139 Alex. Barb. et Caſ. chart. ἐρεμνήσας alii. V. 1247. γνάψει Vat. 916. Θεοινὸς Vat. 1471. et Pal. 139. V. 1248. Αἴθονες Pal. 158. V. 1250. χιτὼν pro κιχὼν Vat. 1471. V. 1251. ὑστέραν Vat. 916. V. 1252. δέξεται pro λήψεται Vat. 916. V. 1253. Βορυγόνων

tias, quibus abundabat haec vrbs.

V. 1242. στρατὸν) Vit. 3. στρατῷ, commate deleto poſt ὢν, ita vt στρατῷ iungatur cum ἐχθρὸς ὢν, ſcl. ad Ilium, qui quum eſſet olim ad Ilium cum exercitu Graecorum eius aduerſarius, iam panget cum eo φίλιον ſcil. σύνθημα, vel στρατῷ refer ad Aeneae comites, qui ipſi et ſocii Latini ob multitudinem dici poſſunt στρατός. Seruata autem lectione vulgata: φίλιον στρατὸν, Lycophron videtur luſiſſe locutione: συμμιγνύναι στρατὸν, quae alias dic. de hoſtili congreſſu: στρατὸς dic. h. l. omnino de magna multitudine.

V. 1244. νάνος) Ita Ciz. et Vit. 1. ſed Vit. 3. νάννος cum Phauorino. Dictus haud dubie νάνος Vlyſſes ob paruam ſtaturam a Caſſandra contemtus cauſa. Hom. Il. III, 193. μείων μὲν κεφαλὴν Ἀγαμέμνονος. Schol. interlin. μικρός. Tzetzes, vt ſaepe, ita etiam hic putide ineptit. Lycophron, qui plerumque omnia moleſte exornat, ſtaturam Vlyſſis paruam ad minimam deprimit.

V. 1246. οὗ ποτ') Vit. 3. οὗ π', ſyllaba ſeq. voc. οἰκουρὸς abſorpſit οτ. οἰκουρὸς θέοινος, Bacchus, vt patet e verſ. 212. ſqq. qui verſſ. hic omnino ſunt conſulendi. Heyne in Excurſ. III, Virg. Aen. VIII. p. 257. *qui ibi*, inquit, *memoratur οἰκουρὸς θέοινος, Achilles eſſe videtur, qui Telephum vulnerauit, non Bacchus*: quomodo Achilles dici poſſit οἰκ. θέοινος, videat vir doctiſſimus.

V. 1248. τάρχων τε) Ciz. et Vit. 3. τάρχων τι. αἴθωνες, Vit. 1. et Ciz. αἴθονες, male.

V. 1250. τράπεζαν — βρωθεῖσαν) Cf. Virg. Aen. VII, 116. ibique Heyne in Excurſ. II, p. 117.

V. 1253. κτίσει) *condet et habitabit, incolet*, cf. Nott. ad ſchol. et ſupra ad verſ. 865.

Pal. 40. V. 1254. Hunc versum sic profert Steph. Byzant. in Δαύνιον· Ὑπὲρ λακίου Δαυνίου τ' ᾠκισμένην. V. 1255. τριήκοντ' Pal. 40. Sex versus ab hocce inclusiue ad 1260. exclusiue desunt in Vat. 1306. V. 1257. Δαρδανίων Pal. 142. aliique. ναυσθώσεται

V. 1254. Sebast. affert hunc vers. ex Stephano plane immutatum, sed in edit. Amstelod. 1678. vti in Lycophrone, legitur.

V. 1255. πύργους τριακ.) Meursius, cui Reich. accessit, vt Lycophroni succurreret, de triginta turribus, muris vrbis impositis, explicauit; verum primum dubitandum est, an iam tunc turres imposuerint muris, deinde vero, etiamsi imposuerint, an voc. πύργος de eiusmodi turribus a Lycophrone nostro sit vsurpatum, nam πύργοι ei sunt vrbes ipsae, aliisque poetis, e. g. Apoll. Rh. II, 403. πύργοι κυταιέος Αἰήταο. Heynius in Excurs. II. ad Virg. Aen. VII. p. 119. huic difficultati vt occurreret, interpunctione immutata hunc locum sic legit:

— ᾠκισμένην
πύργους, τριάκοντ' ἐξαριθμήσας γονάς,

deleto commate post ᾠκισμένην, ita vt πύργους ad Δαυνίους, et τριάκοντα ad γονὰς referret. Cui interpunctionis mutationi, quamquam facillimae et speciosissimae, repugnat tamen v. 1258. ἰσηρίθμων, scl. τοῖς πύργοις, et v. 1259. πόλει μιᾷ, h. e. vna ex his triginta vrbibus. Poetas autem, prae caeteris Lycophronem, vt ornent orationem, et ingenio suo indulgeant, non semper studere historiae verae inter omnes constat. Relinquendi ergo sunt Lycophroni, rerum et locorum Latii, vt videtur, admodum ignaro; et plerumque more suo exornanti, mutanti atque euertenti pleraque, πύργοι, vrbes, τριάκοντα, relinquenda ei σῦς κελαινὴ ἀπ' Ἰδαίων λόφων in Latium delata, quam alii albam, et in Latio primo conspectam tradunt, relinquendi denique βορείγονοι, ab historicis Ἀβορίγινες, lat. Aborigines h. e. αὐτόχθονες dicti, qui ab origine ista loca incoluerant. Denique, etiamsi concedamus Meursio et Reichardo, turres muris impositas intelligi posse, coniectura tamen Heyniana locum habere non potest.

V. 1257. Δαρδανείων) Vit. 5. perperam Δαρδανίων. ναυσθλώσεται, Vit. 3. lapsu librarii ναυσθώσεται.

Vat. 1471. V. 1258. ἰσαρίθμων Vat. 1471. Baroc. aliique. θρέστειραν Vat. 916. V. 1261. δήμας pro δείμας Vat. 1471. Barb. Pal. 139. et Baroc. μὲν pro δὲ Pal. 139. Μενδίᾳ Vat. 1306. 1471. Pal. 139. Alex. Barb. Caf. chart. et Baroc. Μυδίᾳ alii. Μιδίᾳ Pal. 158. μὲν Δία Vat. 916. V. 1262. ἀγάλματα Vat. 916. ἐγκατοικεῖ pro ἐγκατοικιεῖ ex Alex. aliisque. ἐγκατοικήζει Pal. 158. V. 1264. ὀμπνείαν Alex. οὐμπνείαν Pal. 139. V. 1265. Articulum τῷ non agnofcunt Pal. 139. et Barb. γηραιῷ pro γεραιῷ tuentur Vat. 972. 1471. Barb. vterque Cafan. πρεσβειώσεται Caf. membr. Caetero hunc verfum fic profert Baroc. Σὺν γηραιῷ πατρὶ πρεσβιώσεται.

V. 1258. ἰσηρίθμων) Sic Ciz. et Vit. 1. at Vitt. 2 et 3. ἰσαρίθμων, non bene. cf. ad v. 980. Habet quidem Vit. 2. ἰσηρίθμων, fed eadem manus α fuperfcripfit. In fcholiis recte ἰσηρίθμων. ἐν τόκοις, *quos pepererat.* Virg. Aen. III. 391. *triginta capitum foetus enixa.*

V. 1259. ἧς καὶ) Vit. 3. male omittit καί. ἀνθήσει pro ἀναθήσει μιᾷ πόλει, Lauinii, vt conftat e Varr. R. R. II, 4, 18. vbi fimulacra ahenea in publico pofita narrantur, et Dionyf. Hal. I, 57. qui facellum ibi in memoriam fuis cum porcis immolatae confpici commemorat, vid. Heyn. Excurf. II. Virg. Aen. VII. p. 119.

V. 1261. δείμας) Vit. 3. vitiofe δήμας. Μυνδίᾳ. Variant noftri omnes, vt fupra v. 950. Ciz. et Vit. 1. μινδίᾳ, Vit. 2. μενδίᾳ, fic quoque Vit. 3. fuperpofito tamen υν. Vett. edd. μωδίᾳ vel μυδίᾳ. Vera eft lectio μυνδίᾳ, cff. quae obferuata funt ad v. 950. fchol. Theocrit. II, 29. et Valken. ad Eurip. Hippol. p. 166.

V. 1262. ἐγκατοικεῖ) Sic Sebaft. Vitt. 2 et 3. ἐγκατοικιεῖ: Ciz. ἐγκατοικήσει, ab alia tamen manu correctum ἐγκατοικήζει: Vit. 1. ἐγκατοικίζει. Verfus ratio et vaticinium Caffandrae, femper futura praedicentis, poftulant, vt vel ἐγκατοικιεῖ a Seb. temere eiectum reuocetur, vel ἐγκατοικίσει ponatur, cf. Bern. Martini Varr. Lectt. IV, 7. p. 88. b.

V. 1265. τῷ male omittit Vit. 3. in reliquis concinit Sebaft. γηραιῷ, Vitt. 2 et 3. et Ciz. γεραιῷ, recte. πρεσβιώσεται, Ciz. et Vit. 1.

V. 1266. ἦμος Vat. 972. 1307. Caſ. membr. et Baroc. V. 1267. συλλαφήξαντες Vat. 117. συλλαφήσαντες Pal. 139. V. 1269. χρήζει Vat. 1306. κάπενεγκᾶσθαι γάνος Vat. 916. V. 1270. τὸ· κριθεὶς deeſt in Vat. 916. V. 1271. πάτρας Pal. 158. V. 1272. ὀλβεῖαν Vat. 916. δωμήσεται Vat. 972. Barb. vterque Caſ. aliique. V. 1273. τέρσιν pro τύρσιν Vat. 1471. κρικαίου alii per metatheſin. νάπους Pal.

πρεσβειώσεται, etiam in ſcholiis, bene, a πρεσβεῖον, vnde πρεσβειόω, h. e. τιμάω. Schol. interl. τιμήσει. Lexica ignorant hoc verbum. Schueiderus πρεσβιόω ex corrupta lectione huius loci temere recepit.

V. 1266. πέπλοις περισχὼν) Ab Aenea Penates peplo involutos eſſe ablatos, Lycophron ſolus eſt, qui tradit, cf. Heyne ad Virg. Aen. II. Excurſ. IX. p. 307. κύνες, Ciz. et Vitt. 1 et 3. male κῦνες, ſic etiam poſtea v. 1291.

V. 1267. πάλῳ) Non *forte*, ſed, vt mihi videtur, *ictu haſtae*, δορὶ, quod πάλλεται, vt ap. Eurip. Iphig. in Aul. 1151. πάλῳ tamen ſi quis interpretetur *fati decreto*, non repuguem ei.

V. 1268. πόρωσιν) Forte legendum πόρσουσιν l. potius πόρσωσιν, nam de tempore futuro ſermo eſt: *cum vel quando dederint ei αἵρεσιν.*

V. 1269. χρήζει) Ciz. et Vitt. 1 et 3. χρήζει, ſine iota ſubſcripto, vt mox pro κἀπενέγκασθαι etiam κάπενέγκασθαι.

V. 1270. τῷ καὶ) Vit. 1. τῷ, καὶ, commate interpoſito.

V. 1271. πάτραν) Ciz. et Vit. 1. πάτρας, ita vt hoc referatur ad χάρμαις, ſcl. a patria geſtis, et τὴν ὑμνηθεῖσαν ad τύρσιν. Vulgata tamen bene, immo melius ſe habet.

V. 1272. δομήσεται) Sic Vit. 3. at Ciz. et Vitt. 1 et 2. δωμήσεται, ſuperſcripto tamen ο. Vtramque lectionem admittit metrum.

V. 1273. τύρσιν) Vit. 3. τύρσυν, ſuperſcripto tamen ι. τύρσις intelligitur vrbs in alto poſita. Nicand. Alexiph. v. 2. ſchol. τύρσεις, τὰς πόλεις, οὐκ ἐπάλξεις. Sic etiam v. 717. Neapolin, et 1209. Thebas nominat, vbi Tzetz. male explicat τύρσις, τεῖχος, cui debet Phauorin. vt multa alia, τύρσις παρὰ Λυκόφρονι, τὸ τεῖχος, ὅτι τύρσινοι πρῶτοι τειχοποιΐαν εὗρον. τύρσιν h. e. *Romam a poſteris Aeneae circa Circaeum ex-*

158. V. 1275. Μαρσιωνῖδος Vat. 1471. et Barber. V. 1276. τιτώνειον, fortaſſe melius, Pal. 142. καταχθονὸς Vat. 116. et Seld. V. 1277. κεθμῶνος Baroc. V. 1278. κλιτὴν Vat. 916. et Baroc. V. 1279. στύγνον Vat. 117. 915. 1307. 1471. omnes Pal. Alex.

ſtruendam. *Tam late*, inquit Heyne in Excurſ. I. ad Virg. Aen. VII. p. 115. *Latii locus*, *quo Roma condita*, *deſignatur.* cf. Cluuer. Ital. Antiq. p. 762. ſqq. κιρκαίων, *cf. Euſtath. ad Dionyſ. v.* 692. *Thryll.* νάπας, Vit. 1. et Ciz. νάπους. Occurrit quidem τὸ νάπος, εος, ſed vix ὁ νάπος, νάπου.

V. 1274. Ἀργοῦς ὅρμον) Dic. Apollon. Rh. IV, 658 et 1620. λιμὴν Ἀργῷος, vbi ſchol. παρὰ τῇ τριτωνίδι λίμνῃ ἐστὶν ἀργῷος καλούμενος. Strab. V. p. 226. ἐστὶ κατὰ τὴν Αἰθαλίαν λιμὴν Ἀργῷος ἀπὸ τῆς Ἀργοῦς, ὥς φασίν. Αἰήτην μέγαν: diuerſus videtur eſſe a portu Argoo, ſed quisnam ſit Αἰήτης, non liquet. Forte legendum Ἀγγίτην μέγαν, ſcl. δρυμὸν, nam Virg. Aen. VII, 759. iungit cum Fucino lacu nemus Anguitiae, quod quoque in lectt. varr. *Angittae nemus* dic. Quum Cluuer. Ital. Ant. p. 60. exiſtimet, Oxybium portum in Liguria ap. Strab. IV, p. 185. eſſe, quae Polybio 32, 7 et 8. ſit vrbs Αἴγιτνα, non minus apte legi poteſt Αἰγίτναν l. Αἰγίτνην, ita vt vel referatur ad portum Argoum, vel, voc. ὅρμον repetito, portus Oxybius, qui fuit Strabone auctore portus magnus, Αἰγίτνης quoque dictus intelligi poſſit. Vrbs fortaſſe et portus nomen habuerunt commune. Μαρσιωνίδος, Vitt. 2 et 3. μαρσιωνῖδος.

V. 1275. λίμνης πι [τι]) Vit. 3. λίμνης τί. λίμνης Φόρκης eſt lacus Fucinus, hodie Lago di Celano, et Lago di Marſo: Cluuer. Ital. Ant. p. 763. *Phorcus* ſ. *Furcus lacus*, vbi totius huius loci doctam dedit interpretationem.

V. 1276. τιτώνιον) Cluuer. l. l. p. 764. vult intelligi πιτώνιον, quem fluuium Vibius corrupte Picornium, Plinius vero Piconium nominat. Specum autem, in quem ſe condat Pitonius amnis, ſeu aqua Marcia, hodie ignorari idem docet p. 766. ad extr.

V. 1278. Ζωστηρίου κλιτὺν) Vit. 3. etiam in ſchol. κλιτὴν, perperam. Supra v. 786. habet κλιτύς. Quod ad metricam rationem huius voc. attinet, cf. Schaef. Mel. Crit. p. 73.

aliique. V. 1280. γρόνῳ Vat. 1471. Pal. 139. et Alex. βηρέθρῳ Vat. 1471. et Pal. 139. V. 1281. δυσίλητα pro δύστλητα Vat. 916. V. 1282. αἰστῶσαι repoſui pro αἰστώσειν ex Vat. 117. 1306. 1471. Pal. 142. Caſ. chart. Baroc. aliisque. V. 1283. τοῦ pro τῇ tuentur Vat. 912. 1471. Barb. Caſ. chart. aliique. τῆς pro τοῦ Caſ. membr. V. 1284. Σαρπηδῶνο Vat. 916. V. 1286. Σαλμωδησσὸς reſcripſi pro Σαλμυδησσὸς ex Vat. 916. 1306. 1471. Pal. 158. Alex. Barb. et Baroc. Σαλμυδισσὸς legit Potterus; ita et

V. 1280. βερέθρῳ) Vit. 3. βαρέθρῳ, forſ. βαράθρῳ. γρώνῳ βερέθ. Virg. Aen. III, 443. quae rupe ſub ima fata canit, et v. 450. cauo ſaxo.

V. 1282. αἰστῶσαι) Lege αἰστῶσαι, cf. ad v. 71. Vit. 1. et Ciz. cum Pott. et Canter. αἰστώσειν, Vit. 2. quidem αἰστῶσαι, ſed additum eſt ſupra ειν. Ao iſtum quidem quoque poſtponi verbo μέλλειν docuit Porſon ad Eurip. Oreſt. 929. praeferendum tamen h. l. αἰστώσειν μέλλοντες, qui vaſtaturi ſunt, non vero, qui vaſtauerint.

V. 1283. τί γὰρ) Vit. 1. iunctim τίγαρ, culpa ſcribae dictantis vocem male percipientis. τοῦ, Ciz. et Vitt. 1 et 2. τῇ, Vit. 3. quidem τοῦ, ſed in ſcholiis quoque τῇ, rectiſſime. Temere a Sebaſtiano lectionem τῇ reiectam, et τοῦ eſſe receptam, docet Schaef. in Meletem. Crit. p. 72. praeeunte Valken. in Eurip. Hippol. p. 187. Bene ergo iam Reichard. conſuluit Lycophroni, relicto Canteri et ſuperiorum editt. τοῦ, et recepto haud dubie e Codd. Vitt. τῇ. Sic quoque infra v. 1360. dic. τὴν ὄμβρων, non τῶν ὄμβρων. τί γὰρ — ξυνὸν πέφυκε —, quid negotii fuit Aſiae cum Europa, quid tandem fuit, quod Aſia et Europa congrederentur (mari ſcl. diſtractae) et bello ſeſe perſequerentur?

V. 1285 — 1290. Hos verſicul. qui a Vit. 2. abſunt, alia manus in extremo paginae adſcripſit.

V. 1286. Σαλμυδησσὸς) Sic Vitt. 2 et 3. ſed Vit. 1. et Ciz cum Pott. σαλμυδισσός. Phauor. et Phot. Lex. σαλμυδησός, ſimplici σ. Aeſchyl. Prometh. 732. cf. ibi Schütz. Strab. I, p. 52. VII, p. 319. Diod. Sic. XIV, 37. Steph. Byz. Herodot. IV, 93. ſchol. Apollon. Rh. p. 72. a. σαλμυδησσὸς, quae

Xenophontem legere testatur Ortelius. κακόξενος Seld. κακόξινος Pal. 158. V. 1287. κρατεροῖς Vat. 1471. Pal. 139. Alex. Barber. et Baroc. V. 1288. τὸ τε non agnoscunt Vat. 1471. Pal. 139. Alex. Barb. aliique. τέκνων pro τέμνων Vat. 1471. Pal. 139. et Baroc. ακραιφνῆ Vat. 1471. Pal. 139. Alex. Cas. chart. Baroc. aliique. ἀκρεφνὴς Seld. μέσον Vat. 1471. Alex. Cas. chart. aliique. V. 1289. πρὸς φιλεστάτην Pal. 158. V. 1290. χίμαιτλα Vat. 1471. Baroc. aliique. χύμετλα alii. Μαιώτεσι Vat. 1306. V. 1291. ναύται Pal. 139. πρῶτοι Pal. 142. καρνίται

vnice vera est lectio. Nominatur quoque ἁλμυδησσὸς, vt in Xenoph. Anab. VII, 5, 7. in Cod. Eton. et lat. Halmydessus apud Pompon. Mel. II, 2, 5. conf. ibi Tzschucke.

V. 1287. καρτεροῖς) Vit. 3. κρατεροῖς. πάγοις, nisi malis legere κρατεραῖς πάγαις, *firmis vinculis* h. e. terminis, πάγοι sunt promontoria, ἐξοχαὶ τῶν πετρῶν καὶ τῶν ὀρῶν, vid. Apollon. Lex. Hom. vel, si ad Pontum Euxinum modo refertur ornatus caussa, ipsum mare, vel aqua marina, vt supra v. 135. Sed, quum πάγος dic. etiam *glacies*, vt ap. Plutarch. de Primo Frigido, p. 739. T. IX. ed. Reisk. πολὺς πάγος, malim h. l. intelligere de glacie, vel frigore glaciali.

V. 1288. λίμνην τε) Vit. 2. λίμνην τέ. A Vit. 3. plane abest τε, vt supra v. 1246. in τοτ' ab sequenti τε interceptum, nam in scholiis apparet. τέμνων, Vit 3. τέκνων, vt Baroc. quem fere vbique adeo cum vitiis reddit. Ἀκραιφνὴς μέσην. Vit. 3. ἀκραιφνῆ μέσον, non male, vt referatur ad λίμνην. Palus enim Maeotis dici potest, vt fluuius ipse, ἀκραιφνὴς, *pura, non mixta* aqua Tanais, qui propter rapacitatem suam non miscetur aqua paludis Maeotidis. μέσον, διὰ μέσον, κατὰ μέσον, vel legas μέσος. Pomp. Mel. I, 19. *idem semper et sui similis incitatusque decurrit.*

V. 1290. χίμετλα) Ita Vit. 1. et plerique Glossographi, verum Ciz. et Vitt. 2 et 3. χίμαιτλα. θρηνοῦσι, legendum θρηνοῦσιν.

V. 1291. ναῦται πρῶτα) Vitt. 2 et 3. in schol. πρῶτα ναῦται, perperam, nam metrum repugnat. καρνῖται, ita Ciz. Vitt. 1. 2. et Steph.

Alex. Caſ. chart. et Baroc. V. 1293. λεύκης Baroc. V. 1294. πλάτην περῶσαι Vat. 1471. Alex. Baroc. aliique. πλάτην περῶσι Pal. 139. περῶσαι legunt etiam Caſan. chart. et Barb. Μεμφητὶ δρόμῳ Caſan. membr. V. 1295. διπλοῖς Pal. 158. V. 1297. κουρῆτες Vat. 916. 1306. 1471. et Baroc. V. 1298. πόῤῥιν repoſui pro πόριν ex Vat. 916. 972. 1306. 1471. omnibus Pal. Alex. vtroque Caſ. Barb. et ambobus Potter. V. 1299. τραμπίδος Vat. 1471. τυπώματι pro τυμπώματι ex Vat. 117. 916. 1306.

Byz. ad κάρνη, vbi affert hunc Lycophr. verſum, ſed Vit. 3. καρνῖται. κύνες, Ciz. et Vit. 1. κῦνες, vt v. 1266. vitioſe.

V. 1292. βοῶπις dic. Io, quia ei in vaccam mutatae erant vere oculi bouis vel vaccae, non autem eiusmodi oculi, quos Homerus ſaepius Iunoni attribuit. Euripid. Phoeniſſ. 255. κεραςφόρον nominat, noſter ταυροπάρθενον, vt v. 669. μιξοπάρθενος, et 650. μιξόθηρος.

V. 1293. λέρνης) Bar. habet λεύνης, non λεύκης, vt Seb. tradit.

V. 1294. πλάτιν) Ita Vit. 2. ſed Vit. 3. πλάτην: Ciz. et Vit. 1. πλᾶτιν, vt v. 821. πλᾶτιν. πορεῦσαι, Vitt. 2 et 3. περῶσαι, quod bene convenit mercatoribus, nam, vt Lexicographi docent, hoc verbum ſignificat, διὰ θαλάσσης πλεῦσαι καὶ διαπωλῆσαι, πέραν ἁλὸς διαπωλῆσαι: referri tamen poteſt etiam ad Ionem mare cum mercatoribus traiicientem. κῆρα, ſimili modo nominat Eurip. Troad. 766. Helenam κῆρα βαρβάροις καὶ ἕλλησι.

V. 1295. διπλαῖς) Ciz. διπλοῖς, cf. v. 53. Vit. 1. διπλῆς, vitioſe.

V. 1297. κούρητες) Vitt. 2. et 3. κουρῆτες.

V. 1298. πόῤῥιν) Sic noſtri omnes; rectius Cant. et Pott. πόριν.

V. 1299. τράμπιδος) Vit. 3. τραμπίδος. τυπώματι, h. e. *in naui, cui forma vel imago erat tauri.* Sic legunt noſtri ad vnum omnes, recte, nam eſt i. q. τύπος, quod ſaepe inſeruit periphraſi. cf. Iacobs Additam. in Animaduerſ. ad Athen. p. 114. Ergo τύπωμα τράμπιδος i. q. τράμπις. Cant. et Pott. habent τυμπώματι. Placuit quidem Reichardo τύπωμα recipere in Indicem, verum non, quod miror, praeeuntibus Codd. Vitt. in textum.

omnibus Pal. Alex. vtroque Caſ. Potterianis, aliisque. V. 1300. Σαραπτίαν Vat. 1307. 1471. omnes Pal. vterque Caſ. Barb. Baroc. aliique. Δικταίου ἀνάκτορα Vat. 1471. et Pal. 139. ἀνάκτορα etiam Barb. legit. Caeterum poſtpoſite cum inſequenti hunc verſum proferunt Vat. 916. 972. et 1306. V. 1301. Ἀστέρῳ omnes Codd. ἄστερον alii. V. 1302. ἶσα Vat. 916. 1306. Caſ. chart. aliique. V. 1304. Θραυκίῳ Seld. Δρακίῳ Vat. 916. V. 1307. Δάρδα-

V. 1300. Σαραπίαν) Noſtri σαραπτίαν, recte: ita quoque editt. vett. et Steph. Byz. ad v. σάρεπτα. Ioſeph. Antiquitt. Iud. VIII, 13, 2. σαρεφθᾶ, Luc. IV, 26. σάρεπτα, alii σάραπτα. „*Vid. de varia huius vrbis ſcriptura Iac. Gothofredum ad anonymum Geographum p.* XIIX. *et Salmaſ. ad Achill. Tat. p.* 574." *Thryll.* Herodot. IV, 45. Europa dic. ἡ τυρίη Εὐρώπη. Δικταῖον εἰς ἀνάκτορον, Vit. 3. non male, niſi officeret metro, δικταίου, ſed ἀνάκτορα pro ἀνάκτορον, vt v. 1211. Poetae ſaepe vtuntur, vt conſtat, plurali pro ſingulari, vt noſter voc. τάφοι fere vbique pro τάφος: αἱμάτων pro αἵματος v. 1249. cf. Porſon. ad Eurip. Oreſt. v. 1051. et Schütz. ad Aeſchyl. Prom. 884.

V. 1301. Ἀστερίῳ) Sic Sebaſt. quamquam, vt ipſe fatetur, omnes Codd. ἀστέρῳ, verum Vitt. 2 et 3. quoque ἀστερίῳ, ſed Vit. 1. cum Ciz. ἀστέρῳ, etiam in ſcholiis. Meurſius maluit ἀστερίῳ, vt ſit anapaeſtus vel συνίζησις, quales apud poetas frequentes. Ferri poteſt anapaeſtus, inprimis in Nominibus propriis: Lycophron noſter eum quoque non vitare ſolet, cf. v. 720. παρθενόπην. Io. Tzetz. in Chil. I, 19, v. 1 et 5. p. 10. exhibet: ἀστέριος ζεύς, et ſimul explicat, vnde hoc nomen ſit ductum. Apollod. III, 1, 2. Aſterionem vocat, cf. Heyn. in Obſervatt. ad Apollod. p. 213 et 217.

V. 1302. οὐδ' οἵ γ') Ciz. et Vit. 1. οὐδ' οἵ γ'. ἴσα, ita etiam Ciz. recte, ſed Vitt. ἶσα, male, vid. ad v. 1160.

V. 1303. λαβόντες) Vit. 1. mendoſe λαβώντες.

V. 1307. γενάρχας) In vett. editt. e. g. Baſil. 1546. legebatur male γυνάρχας, quod Sebaſt. non obſeruavit, vid. Bernh. Martini

νον Pal. 158. V. 1308. Ἀρίσβην Etymol. in voce. κρήσσαν Vat. 916. κόριν Caſ. membr. V. 1309. δευτέρας Pal. 40. ἐπέμψεν Pal. 158. Ἄτρακας pro ἅρπαγας Stephanus, ex eoque Euſtath. ad Il. β, p. 729. Ed. Flor. V. 1310. κλέψαντας Baroc. V. 1311. δρακοντοφόροις Vat. 916. γοναῖς pro σκοπαῖς Vat. 972. V. 1312. κύταιαν pro κυταίαν tuentur Vat. 916. 972. Barb. et vterque Caſ. λιβυστίνην

Varr. Lectt. p. 23. δάρδανος, Vit. 1. et Ciz. δάρδανον, perperam.

V. 1308. κρῆσσαν) Ciz. et Vitt. 1 et 2. κρήσσαν, quibus aſſentitur Steph. Byz. ad κρήτη.

V. 1309. ἔπεμψαν) Ciz. et Vit. 1. ἔπεμψεν, vt Pal. recte, ſcl. Europa, ſ. v. 1284. τροφὸς σαρπηδόνος, nam plural. ἔπεμψαν non habet, ad quos pertineat. Ἅρπαγας noſtri quoque, non ἄτρακας, quae tamen lectio non omnino videtur contemnenda, quum facilius ἄτρακας ſocordia librariorum in ἅρπαγας, quam ἅρπ. in ἄτρακας tranſire poſſit, et praeterea optime cadat in Argonautas, nam ἄτραξ ſ. ἀτρακία erat vrbs Theſſaliae. Optimae autem ac integrae lectiones non in Codd. Mſſ. ſed in ſcriptoribus vett. loca aliorum ſcriptorum laudantibus ſaepe inueniuntur; atque ſane Steph. Byzant. qui ſaepius verſſ. Lycophronis citat, praebet lectiones ab omnibus, quae adhuc exſtant, Mſſ. alienas, vt v. 593. πύρκμον pro φυλαμὸν, et al.

V. 1310. ταγῷ) Potterus ſupplet σὺν, non bene; Reichardus intelligit Datiuum commodi; equidem potius retulerim ad ἔπεμψαν, *miſerunt lupos, qui furarentur, duci Iaſoni*, vt Iaſon vere Argonautarum dux erat. Μονοκρήπιδι, cf. Heyne ad Pind. Pyth. IV, 133. qui Iaſonem μονοκρήπιδα, cf. ibi ſchol. Apollod. I, 9, 16. μονοσάνδαλον, et Apoll. Rh. I, 7. οἰοπέδιλον nominat. Fabulam, vnde traxerit hoc cognomen, vid. ap. Apollod. l. l. et Hygin. XII. cui quoque dic. lat. *monocrepis*, haud dubie primum litteris graecis μονοκρηπὶς l. μονόκρηπις, deinde a librario imperito latinis ſcriptum *monocrepis*. κλέψοντας, Ciz. ſolus κλέψαντας.

V. 1312. εἰς κυταίαν — λιγ.) *Citatur hic locus ab Euſtath. ad Dionyſ. Perieg. v. 76. vbi eum exponit p. m. 47 et 48. Adde omnino Steph. Byz. Apoll. Rhod. ſchol. Argon.*

Steph. Byz. et Euſtath. ad Dionyſ. 76. *μολῶν* Seld. V. 1313. *ἥδρον* Pal. 142. V. 1315. *ἄροτα* Baroc. *δευτρευθεὶς* Pal. 139. V. 1316. *ἀσμενῶν* Pal. 139. *ἐῤῥωοῦ* Vat. 972. et Pal. 142. V. 1318. *γνωτοφόντην* Vat. 916. 1306. 1471. Pal. 139. Caſ. chart. Barb. et Baroc. V. 1320. *ἐδώλων* Vat. 916. 972. 1306. 1307. omnes Pal. excepto 142. vterque Caſ. Barb. et Seld. Baroc. autem cum aſpero. *ἐδόλων* Vat. 1471. *χαωνικῶν* Vat. 117. 915. Pal. 142. 158. alii-

II, 401. *Scylacis Peripl. in σκυθίᾳ, et Liuium. Thryllit.* Cf. quoque Heyne ad Apollod. II, 5, 10. p. 188. *λιγυστικὴν*, Sebaſt. perperam ſtatuit, Euſtathium l. l. *λιβυστίνην* exhibere, nam quoque habet *λιγυστίνην*; Steph. quidem *λιβυστ.* ſed ad v. 648. vbi Lycophr. quoque *λιβυστικὰς πλάκας* habet. Cf. ad h. l. Heyne in Excurſ. I. Virg. Aen. VII. p. 114. *μολὼν*, Ciz. et Vitt. 2 et 3. iterum *μολῶν*.

V. 1313. *τετράπνην*, conſenſu omnium Codd. MſI. et editt. Lexica vero omnia, allata perperam Lycophronis auctoritate, *τετράπνουν*, quae eſt forma vulgaris. *θρόνοις*, vt ſupra v. 674. et 1313. *magicis pharmacis*, cf. Ap. Rh. IV, 157. ſqq. *εὐνάσας*, *ſopiens*, vel, vt vv. 567. 570. et 1439. *domans*, *coercens*, et Sophocl. Oedip. Tyr. 960.

V. 1315. *λέβητι — δέμας*) Haec videntur plane aliena, nec, vt iam obſeruauit Reichard. in Iaſonem cadunt. Fortaſſe tamen haec intelligi poſſunt de lauacro calido, quo Medea Iaſonem ad omnia peragenda fecit agiliorem, cf. Meurſ.

V. 1316. *οὐκ ἀσμένως*) Scholiaſt. min. *οὐκ εὐτυχῶς*, quod probatur Reichardo, immo potius, *non libenter*, *multo horrore*, adactus a Medea. Apoll. Rhod. IV, 149.

εἵπετο δ' Αἰσονίδης πεφοβημένος,

et v. 162.

ἔνθα δ' ὁ μὲν χρύσειον ἀπὸ δρυὸς αἴνυτο κῶας,
κούρης κεκλομένης.

V. 1317. *αὐτόκλητον*) *non coactam, ſed ſua ſponte*, *αὐτομολοῦσαν*, vt v. 496.

V. 1318. *γνωτοφόντιν*) Vitt. 2 et 3. etiam in ſcholiis, *γνωτοφόντην*, non bene.

V. 1319. *λάληθρον*) Cf. Apoll. Rh. IV, 580 ſqq.

V. 1320. *ἐδωλίων*) Noſtri *ἐδώλων*. *χαονιτικῶν*, ſic Vitt.

que. V. 1321. ἱεῖσα Pal. 142. δρόμον Vat. 916. et Pal. 142. V. 1322. εἰρύσας Pal. 139. V. 1323. ξίφου Seld. V. 1324. σκῦρος Vat. 916. 1306. et alii. V. 1325. αἰγίλος Vat. 916. ῥοιζουμένῳ Canterus. V. 1326. δοκεύσει Vat. 972. ἀταρχύτας Vat. 1471. V. 1328. μαζὸν εὐθαλῆ Vat. 972. V. 1329. ζωτηροκλέπτης Palat. 139. ὦρινε pro ὦρινεν ex Vat. 1307.

2 et 3. cum Pott. et Sebast. sed Ciz. et Vit. 1. cum Cant. χαωνικῶν, quod, vti ἐδωλίων, praeferendum videtur.

V. 1322. πάλιν — ἀνειρύσας) vel per pleonasmum, vt infra v. 1398. πάλιν ἀντιπορθήσει, et ap. Aeschyl. Agam. ἀνιστάναι πάλιν, et lat. *rursus redire*, *repetere*, *reuocare*, cff. Interprett. ad Petron. c. 23. et Drakenb. ad Liu. IX, 27. vel πάλιν est: *alio tempore.* πέτρας, non supplendum videtur ἐκ, vt interpretes suppleuerunt, nam πέτρας ἀνερύειν per se significare potest: *e saxo extrahere.*

V. 1323. φασγάνου ζωστῆρα) Vit. 2. φάσγανον, ζωστῆρα, quamquam superscripto ου. Lectio ista Vit. 2. quam nullus alius exhibet Codex, videtur non omnino reprobanda, nam non cingulus gladii, sed gladius ipse erat ibi depositus. Poeta vero id exornat more suo, et gladium simul cum cingulo ibi fuisse occultatum narrat. Impedit tamen seq. ξίφος πατρός, quominus φάσγανον probari possit.

V. 1324. σκύρος) Ita quoque nostri. In varr. lectt. Sebastian. Vat. Codd. σκύρος operarum vitio pro σκῦρος, quod habent Pott. Eustath. ad Dionys. Perieg. v. 521. Paus. I, 17, 6. et Phauor.

V. 1325. ῥοιζουμένων) Sic nostri omnes. Lectio vulgata a Cantero in dubium vocata non est mouenda, nec Reichardus audiendus, nam refertur ad petras, e quibus Theseus a Lycomede deturbabatur, multum stridorem edentes, quum simul cum corpore multa saxa, vt fit, deuoluta raperentur. Id quod innuit schol. interl. suo: ἠχουμένων.

V. 1328. τροπαίας) Reich. e coniectura τροφαίας; verum Lycophron raro vel plane nunquam viciniam verborum curans epitheta auget nihil ad rem suam facientia, et vix credibile est, τροφαίας esse voc. graecum.

V. 1329. ὦρινε, nostris consentientibus; rectius

Pal. 40. 139. vtroque Caſ. Potter. aliisque. V. 1330. τόρνην Pal. 158. στοργην Baroc. V. 1331. τοξόδαμνον nonnullos legiſſe refert Tzetzes. Omnes Codd. ſi excipias Vat. 916. 972. et Caſ. membr. V. 1332. Νεπτουνίδος Vatican. 117. 1307. 1471. Pal. 139. 142. vterque Caſ. Alex. aliique. Νεπτουνίδος Vat. 1306. Νεπτυνίδος alii. Νεπουνίδος MſT. vterque Pott. V. 1333. Ἄρδιν pro Ἔριν Pal. 142. Ἶριν Caſ. membr. τήλαμνον Caſ. membr. et Selden. V. 1334. χερμώδοντος Vat. 1471. V. 1335. ποινάς τ' Pal. 158. ἀθέλκτους θ' ἁρπαγὰς Vat. 117. 916. 972. 1307. et Pal. 40. ἁρπαγὰς legunt etiam Vat. 1471. reliqui Pal. Alex. vterque Caſ. Barb. vterque Pott.

Cant. et Potter. ὤρινεν. διπλοῦν, Vit. 2. διπλοῦν, ſuperſcripto ῶς.

V. 1330. στόρνην) Vit. 1. et Ciz. perperam τόρνην.

V. 1331. τοξοδάμνον) Sic quoque Pott. et Ciz. cum Vitt. 1 et 2. ſed Vit. 3. τοξόδαμνον, recte, vt Reichard. et Eurip. Hippol. 1451. τὴν τοξόδαμνον Ἄρτεμιν, cff. ſchol. Tzetz. et Pott. qui reiicit hanc lectionem. ὀρθωσία, cf. Pind. Ol. III, 54.

V. 1332. Νεπτουνίδες) Ciz. et Vit. 1. νεπουνίδες; Vit. 2. νεπτουνίδος: Vit. 3. νεπουνίδος. Thryllitzſchius praefert νεπουνίδες, ſed quare, non libuit ei addere. Non ſollicitandum Νεπτουνίδες, et in Tzetzae interpretatione eſt acquieſcendum.

V. 1333. ἠδὲ) Vit. 1. ſocordia ſcribae perperam ἢ δὲ. Ἔριν — Ἀκταῖον ὄρος: nomina locorum, fluuiorum et montium incognita, haud dubie Scythiae, non vero, vt Canterus opinatur, Paphlagoniae, nam Thermodon eſt quoque fluuius Scythiae Europaeae, qui in Pontum exoneratur, et Amazones mox v. 1336. Iſtrum transiiſſe dicuntur. vid. Tzſchucke ad Pomp. Mel. Vol. II. P. I. p. 601. et Ouid. ex Pont. IV, 10: *Et tu femineae Thermodon cognite turmae.*

V. 1334. Ἀκταῖόν τ') Noſtri Ἀκταῖον τ', ſine enclit.

V. 1335. ποινὰς ἀθέλκτους) Vit. 1. et Ciz. ποινὰς τ' ἀθέλκτους ἁρπαγῆς: Vit. 2. ἀθέλκ. θ' ἀπαργάς, quod ἁρπαγὰς Ciz. quoque, Vitt. 1 et 3. et editt. vett. habent. Qua lectione comprobata exit ſenſus; *vt vlciſcerentur ſcelus et eriperent ei Hippolytam cum*

aliique. ἀθέλκους θ' ἀρπαγῆς Vat. 1306. V. 1339. δουρὶ Seld. V. 1340. Μοψοπειοὺ reposui pro Μοψοποιοὺς ex Vat. 117. Μοψοπείους Selden. Μοψοποιους Vat. 1471. Pal. 139. Caſ. chart. et Baroc. αἰθαλάσασα Vat. 1471. πλάκας Vat. 1307. Alex. Barber. et Caſ. chart. V. 1342. Ἐορδῶν pro Ἐωρδῶν ex omnibus Vat. Pal. 139. vtroque Caſ. Alex. Baroc. aliisque. Ἐορδνῶν alii. χαλαδραῖον pro γαλαδραῖον ex Vat. 972. Pal. 139. Alex. Caſ. chart. Tzetza, aliisque. γαλαδραίων Vat. 1306. et 1307. γαλαδραιῶν Caſ. membr. χαλαδραιῶν Baroc. χαλαδρυῶν Vat. 1471. V. 1343. επειξεν Caſ. membr. V. 1344. στε-

cingulo. Placet tamen legere ἁρπαγῆς, h. e. *vlturae hanc rapinam, rapium cingulum.*

V. 1336. ἴστρον) Canterus: *fluuium Theſſaliae*, forte voluit ſcribere: Thraciae, vel Scythiae. Dic. Iſter κελαινὸς, h. e. *violentus*, vt v. 7. et 471. et al. loc. σκύθας pro σκυθικὰς, ſaepe enim ap. poetas ſubſtantiua iunguntur aliis ſubſtantiuis, vt adiectiua, cf. Schütz ad Aeſchyl. Sept. ad Theb. 227. et Doruille ad Charit. p. 308. ed. Lipſ.

V. 1340. Μοψοποιοὺς) Noſtri et ed. Baſil. 1546. μοψοπείους, recte, a μοψόπειος, cf. Steph. ad μοψοπία. γυίας, Vit. 2. vti ſemper, γύας, recte.

V. 1341. οὖμος) Vitt. 1 et 3. οὖμος, recte. αἰστώσας, lege, vt ſupra, αἰστώσας. πλάκα, Vit. 3. πλάκας.

V. 1342. ἐορδῶν) Ita quoque noſtri, conſenſu fere omnium Codd. Reichard. ἐωρδῶν, cff. Stephan. ad ἐορδαῖαι: Liu. 45, 30. et Thucyd. II, 99. vbi ἑόρδοι, παροξυτόνως, vid. Heſych. reliqui vero ſcribunt ὀξυτόνως, vt Herodot. VII, 185. et Strab. VII, p. 323. ibique Tzſchucke. χαλαδραῖον, Vit. 1. et Ciz γχαλαδραῖον: Vit. 2. χαλαδραιῶν, ſuperpoſito vero ον: Vit. 3. χαλαδρυῶν, perperam. Steph. Byz. ad γαλάδρα quoque nominato hoc verſ. γαλαδραῖον, quae lectio cum Pottero videtur praeferenda.

V. 1343. πηνειοῦ) Sic noſtri, diſſentiente tamen Vit. 1. qui lapſu ſcribae Ιηνειοῦ habet, nam in ſchol. recte πηνειός.

V. 1344. ζεῦγλαν) Noſtri ζεύγλαν cum Cant. recte,

ῥὰν Vat. 1471 et Pal. 139. ζεύγλαν Vat. 1306. ζεύγλων Vat. 1471. ἐντιθεὶς Vat. 972. πέδης Vat. 1307. V. 1345. ἐκπρεπέστατος Vat. 916. Caſ. membr. vterque Potter. aliique. V. 1346. τάροθον Vat. 1471 et Pal. 139. V. 1347. στέρφνος Pal. 139 ἐχραινούμενον Baroc. V. 1348. ἤριψε pro ἤριψεν ex Vat. 117. 1307. Caſ. membr. et Seld. ἤρειψε Vat. 916. 972. Pal. 40 et Baroc. aliquanto accuratius. V. 1350. ἀρχηγέτης Vat. 916. 1471. et Pal. 139. ἀρχιγέτης Vat. 1306, et Baroc. V. 1352. κύμψον Pal. 158. πακταλοῦ Vat. 1471. V. 1354. εὐδύνει Seld. et Caſ.

cf. Suid. Heſych. Etymolog. et Zonar. ad ζεύγλη. vid. ad v. 996. ἀμφιθεὶς, Vit. 2. ἀμφὶ θεὶς, ſeparatim, non male. πέδαις pertinet ad στεῤῥὰν, *firmatam vinculis.*

V. 1345. εὐπρεπέστατος) Vitt. 2 et 3. et ed. Baſil. 1546. ἐκπρεπέστατος. Saepe haec verba confunduntur.

V. 1346. ἡ δ') ſcl. χώρα ab eo euerſa βοηλάτην, Ciz. et Vit. 1. βοηλάτην, incuria librariorum.

V. 1347. ἐγχλαινούμενον) Vit. 2. ἐκχλαιν. reliqui, vt v. 974. vt Sebaſt. rectius.

V. 1348. λίστροις) Schol. interl. ἀξίναις, melius, quam interpretes lat. *ligonibus.* Heſych. λίστρον· ξυστήν. Ἤριψε, noſtri ἤρειψε ab ἐρείπω. Legendum vero eſt ἤρειψεν.

V. 1349. τὸν ἡ) Ciz. et Vitt. 1 et 2. poſt τὸν comma ponunt.

V. 1350. ἀρχηγέτις) Vit. 3. in ſcholiis ἀρχιγέτης, non bene. Diſcrimen horum verborum vid ap. Zonaram. Reichard. vitioſe: ἀρχηγέτις.

V. 1352. κίμψον τε) Vit. 2. κίμψόν τε. Ciz. et Vit. 1. κυμψον τε.

V. 1354. εὐδάνει) Vit. 1. εὐδάνει, eraſo, qui antea fuerat, ſpiritu leni, optime, nam eſt i. q. εὕδω, vnde εὐδάνω, non vero εὐδαίνω, vt Schneid. in Lex. laudato hoc Lycophronis loco. Errat ergo Reichard. qui in notis: *Codd. tres Vitt., in*quit, *conſtanter in* εὐδάνει *conſentire*, quum Vit. 1. vere exhibeat εὐδάνει, nec εὐδάνει mutandum omnino videtur, nam bonum et aptum praebet ſenſum. εὐδάνειν, h. e. εὕδειν, ναίειν, incolere, μυχὸν eodem fere modo dicitur, vt v. 1050. ἐγκοιμᾶσθαι τύμβον, qui locus eſt conferendus, nec cum ſchol. min. κατὰ ſupplen-

membr. V. 1355. Ἄγγυλαν Vat. 916. 972. 1471. Pal. 139. vterque Caſ. Alex. et Barb. Ἄγγυλλαν vterque liber Potter. Ἄγκυλλαν Pal. 158. Ἄμυλαν Vat. 1306. Αὐσονίτην Vat. 916. 972. 1306. 1471. Pal. 139 et vterque Potter. V. 1356. λιγυστόνοισι Pal. 139. τοῖς ἀφ' αἵματος Pal. 158. ἀμφ' pro ἀφ' Vat. 1471 ἀφαίματος alii. V. 1357. γηράντων Baroc. Σιθώνων tuentur Vat. 917 972. Pal. 158 Barb. et vterque Caſ. V. 1358. ὑσμένοισι Seld. πάλιν Vat. 916. 1471. Barb. Alex. et vterque Potter. V. 1359. πίσαν pro πίσσαν ex Vat. 1307. δορίκτητον

dum, ſed explicandum: *dormiens vel cubans tenet μυχόν.* Seld. auctore Pottero habet ἐνδύνει, non εὐδύνει, vt Sebaſt. affert. Heſiod. Theog. 300. ſqq.

— ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης.
Ἔνθα δέ οἱ σπέος ἐστὶ κάτω, κοίλῃ ὑπὸ πέτρῃ,
Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων·
Ἔνθ' ἄρα οἱ δάσσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν.

Ex quo loco paene coniici poſſit, hic legendum eſſe ἐνναίει pro εὐδάνει. αἰνόλεκτρον, quia ἔχιδνα, quacum concubuit Typhon, auctore Heſiodo Theog. 295.

— ἔτεκ' ἄλλο πέλωρον, ἀμήχανον, οὐδὲν ἐοικὸς
Θνητοῖς ἀνθρώποις, οὐδ' ἀθανάτοισι θεοῖσι etc.

cff. ibi interpretes.

V. 1355 ἄγυλλαν) Sic Ciz. et Vit. 1. cum Stephano, vt v. 1241. ſed Vitt. 2 et 3. ἄγγυλαν, mendoſe. Αὐσονῖτιν, noſtri omnes, vt ſupra v. 593 et 702, αὐσονίτιν. Εἰσεκώμασαν, Steph. ad ἀγύλλα legit εἰσεκώμασεν, quod eſt vel lapſus typographorum, vel, vt Thryllit. putat, ſchema Pindaricum.

V. 1356. λιγυστίνοισι) Vit. 3. λιγυστόνοισι, vt Pal. perperam, ſic etiam ἀμφ' αἵματος pro ἀφ' αἵματος.

V. 1357. σιθώνων) Vitt. 2 et 3. σιθόνων, vt Cant. rectius, metri cauſa, cf. Steph. ad σιθών. γηγάντων habet Baroc. non γηράντων, vt Seb. tradit.

V. 1358. λόγχης) Et ad ὑσμίνῃσι et ad πάλην (Vit. 2. mendoſe πάλιν) referri poteſt. μίξαντες, συμμίξαντες.

V. 1359. πίσαν) Noſtri cum Cant. et Pott. πίσσαν, vt v. 1241. Vtraque forma frequentatur, cf. Tzſchucke ad Pomp. Mel. Vol. III, P. II, p. 440. δορύκτητον, Ciz. et Vitt. 1. 2. δορίκτητον, vt

Vat. 117. 972. Pal. 158. Barb. et Baroc. V. 1361. Σαλπείων Vat. 117. V. 1362. ἐγείρῃ alii. ἐγείρα' Caſ. membr. γρουνὸς Vat. 916. ἀρχαίων Caſ. membr. V. 1363. εὖδον Vat. 117. τοπρὶν Vat. 915. 1471. Pal. 139. 158. Alex. aliique. φλόγιν Pal. 158. V. 1364. Ῥυνδάκου Vat. 1471. Pal. 139. Alex. et Caſ. chart. Ῥυνδακοῦ Vat. 972. ποτοῦ Pal. 158. V. 1365. κροσσοῖσιν Vat. 117. βάψαντος Pal. 142 et 158. V. 1366. αὖθις Vat. 916. 972 et 1306. οἰστρήτουσα Pal. 158. V. 1367. τριπλὰς τετραπλὰς Vat. 916. 1471. Pal. 139. Alex. Barb. Caſ. chart. Seld. et Baroc. ἀντίσσε-

ſupra v. 1116, et infra v. 1450.

V. 1361. σαλπίων) σάλπια dixit τὰ ἄλπια ὄρη Lycophron, *quod veteres Graeci promiſcue huiusmodi voces modo cum σῖγμα, modo ſine eo efferebant, vt ad Strab. docuit Caſaub. et probat L. Holſten. ad Steph. p. 27. neque enim veriſimile putauerim, ex altera Holſtenii coniectura Lycophronem reputaſſe, ἀπὸ σάλπης ſupra v.* 1129. *memoratae montes illos vocatos eſſe.* Thryllit. Omnia bene; ſed quaeritur, an hic intelligantur Alpes, nam Salpis vel Salapia erat colonia et vrbs Etruriae, Frontin. Strateg. IV, 7, 38, cuius incolae Liu. V, 31. Salpinates, finitimi Volſinienſibus. Ergo non Alpes vel Apennini montes toti, verum brachium eorum, qui Salpii l. Salpinates haud dubie ab hac vrbe nominabantur, h. l. intelligi poteſt. πάγων, Vit. 3. male πάγον.

V. 1362. γρυνὸς, noſtri quoque, vt v. 86, vbi Sebaſt. γρουνός. Schol. interl. inepte: Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδών.

V. 1363. φλογὶ) Ciz. et Vit. 1. φλόγιν, recte putat Thryllit. Sed quare, non addidit.

V. 1364. ῥυνδακοῦ) Vitt. 2 et 3. ῥυνδάκου, recte, nam Steph. Byz. et Strab. XII, p. 576. ῥύνδακος.

V. 1365. βάψαντας) Ciz. et Vit. 1. βάψαντος, male.

V. 1366. οἰστρήσασα) *quando percita fuerit.* Ciz. et Vit. οἰστρήσουσα, non apte.

V. 1367. τριπλᾶς τετραπλᾶς) Vit. 3. vti ſemper, τρίπλας τετράπλας. ἀντιτίσεται, Vit. 1 et Ciz. vitio ſcribae ἀντίσεται.

ται Caſ. membr. V. 1368. χώραν Pal. 158. V. 1370. ὠμώνυμος Vat. 916. καταβάτης Vat. 1471. καταιβάτις Pal. 158. μολῶν Seld. V. 1371. σκηπτῶν Pal. 142. στάθμα Caſ. membr. V. 1372. νεκροῦμαι pro θανοῦμαι Pal. 158. κἀνεκροῖς Caſ. membr. στροφωμένη Vat. 1471. et Pal. 139. στρωφουμένη Pal. 158. et Seld. V. 1373. ταῦτα Pal. 158. θρηνεῖν repoſui pro θροεῖν ex Vat. 916. 1306. 1471. Pal. 139. Alex. Caſ. chart. et Barb. V. 1375. ἔλλοπος Barb. V. 1376. μολῶν Seld. V. 1377. γένει i. e. populo pro στρατῷ Pal.

V. 1368. χῶρας, Seb. male pro χώρας, Ciz. et Vit. χώραν, quaſi per appoſitionem τοῦ· ἀντιπορθ. ηόνα.

V. 1369. πρῶτος) Vit. 3. πρῶτον, non apte ob v. 1374. δεύτερος.

V. 1370. καταιβάτης) Ciz. et Vit. 1. male καταιβάτις. Reichard vult legi καταιβάτῃ, vt referatur ad σκηπτῷ, non male, vt v. 382, ſed μολὼν huic coniecturae adverſatur. Lectio καταιβάτης eſt exquiſitior. μολών, Ciz. et Vitt. 1 et 2. μολῶν.

V. 1372. θανοῦμαι) Ciz. et Vitt. 1 et 2. νεκροῦμαι, quam lectionem, non ineptam, ſi modo doceri poſſet, hoc Futur. in vſu fuiſſe, confirmant v. 1108. ſqq. κἀν, noſtri omnes κάν, recte. στρωφωμένη a στρωφάω: Ciz. στρωφουμένη a στρωφέω: Vitt. 1 et 2. στροφουμένη, ſuperſcriptum tamen eſt ω.

V. 1373. λοίπ᾽) Sic Ciz. et Vit. 3. ſed Vitt. 1 et 2. perperam λοῖπ᾽. ταῦθ᾽, ἃ νῦν. Ciz. et Vit. 3. male ταῦτα ἅ, omiſſo νῦν. θρηνεῖν, ita Vitt. 2 et 3. ſed ſchol. interl. Ciz. et Vit. 1. θροεῖν; illa lectio θρηνεῖν ſenſui, haec vero metro et ingenio Caſſandrae melius conſulit. Mihi θρηνεῖν videtur eſſe e gloſſa, quam Sebaſt. ἄμετρος temere Lycophroni obtruſit.

V. 1375. ἔλλοπος) Vit. 3. ἔλλοπος, vt Barb. Dic. de quocunque piſce, cf. Nicand. Theriac. 481, ideo addit μύνδου. Μύνδου, Vit. 3. μήνδου, vitioſe. Ciz. et Vit. 1. μυδοῦ, forſ. μύδου, quod idem eſt ac μύνδος ἄφωνος, ὁ μὴ αὐδῶν, Etymol. M. vel μυνδοῦ, vt Cant. et Pott. nam ὀξύνεται quoque μυνδὸς, cf. Steph. Byz. ad βάλδος.

V. 1376. μολὼν) Vitt. 1 et 2. μολῶν.

V. 1377. Ἰατροῦ) *Apollinis.* Strab. XIV, p. 635. ἰατρικὸς γὰρ ὁ Ἀπόλλων, vbi quoque nominatur οὔλιος, h. e. ὑγιαστικὸς καὶ παιωνικός.

142. V. 1378. δρυκόπου alii. γένος pro γόνος Vat. 117. et Alex. pro γόνος, γένου Vat. 1471. et γένους Pal. 139. et Baroc. V. 1379. τευχοπλάστην Vat. 916 et 1306. τεχνοπλάστην Pal. 142. βραγχηστίαν Alex. Caſ. chart. et Baroc. βραχησίαν Vat. 1306. V. 1381. κεχρησμένῳ Vat. 1471 et Pal. 139. V. 1382. σφραγίδα, ſi excipias Vat. 972, Barb. et Caſ. membr. omnes Codd. legunt. δακτύλῳ Pal. 139. ἐφαρμῶσαι Pal. 139. V. 1383. φθείρων Caſ. chart. ὀρείαν alii. νάσσεται Vat. 117. 916. 1306. 1307. 1471. Pal. 139. 158. Alex. Caſ. chart. aliique. νάσεται vero Vat. 972. pro στήσεται. V. 1384. κάρα Vat. 1306. aliique. καραδηώσας plerumque (plerorumque) exemplar. V. 1385. ὅτ' ἄν Vat. 117. κασσωρὶς repoſui pro κασωρὶς ex omnibus Vat. Pal. 158. Alex. aliisque. ἐπείσιον omnes omnino Codd. ſi excipias Caſ. quos et Seld. ſequi maluimus. V. 1386. κυκά-

V. 1378. γόνος) Vitt. 2 et 3. γένους, forſ. γένος.

V. 1379. βραγχησίαν) Vitt. 2 et 3. βραγχηστίαν, cf. Strab. XIV, p. 634.

V. 1380. παραιόλίξας) cum verbis eam mouiſſet fraudulentis, eoque perduxiſſet.

V. 1381. κεχρημένῳ) Vit. 3. κεχρησμένῳ.

V. 1382. σφραγῖδα) Vitt. 2 et 3. σφραγίδα. Δακτύλων, Vit. 3. δακτύλῳ, non bene, nam σφραγὶς δακτύλων dic. pro δακτύλιος.

V. 1383. φθειρῶν ὀρείαν) Strab. XIV, p. 635. ὄρη φθιρῶν, per ι in penultima, cf. ibi Tzſchucke, et Heyn. ad Hom. Il. β, 868, qui etiam φθιρῶν praefert τῷ φθειρῶν. στήσεται, noſtri νάσσεται, incolet vel occupabit, quam lectionem firmat ſchol. interl. Vit. 3. κατοικήσει. Frequentat Lycophr. hoc verbum, v. v. 599. 737. 947. 1026. 1044.

V. 1384. κᾶρα) Vitt. 2 et 3. κάρα, male, cf. ad h. l. Euſtath. ad Hom. Il. ed. Baſ. p. 279. Polit. T. II. p. 802.

V. 1385. κασσωρὶς) Sic noſtri omnes, non κασωρίς. ἐπίσειον, ſic Ciz. et Vit. 1. male; Vitt. 2 et 3. cum Cant. et Pott. ἐπείσιον, recte.

V. 1386. κηκάσῃ) Non tam ἑαυτὴν, vt Reich. pu-

ση Vat. 972. V. 1387. πρὸς τὰ κηλωστὰ Seld. κηλωτὰ alii, ipſeque in ſcholiis Tzetzes. καρβάνων Alex. vterque Caſ. et Barb. βαρβάρων Vat. 916. 972. et Pal. 139. V. 1388. Ob aliquot foliorum iacturam triginta verſus ab hocce incluſiue ad 1418 excluſiue, deſunt in Vat. 117. V. 1389 κυτιναῖ Barb. V. 1390. Θρίγγον Vat. 916. 1471. Pal. 139. Alex. Caſ. chart. vterque Potter. aliique. Θρίγχον Vat. 1306. Θίγρον Vat. 1307. Pal. 158 et Caſ.

tat, quam *amatores*, quos per iocum, vt ſolent meretrices, probris obruit petulantibus, atque ita ad ſtuprum allicere tentat. Verte: *quum proclamauerit, prouocauerit*, additis conuiciis, ſcl. in amatores cunctantes, vel etiam κηκάσῃ γάμους, *cum impudice et proterue profeſſa fuerit, vel declarauerit, ſe velle nuptias celebrare in lupanaribus barbarorum, ſe velle concumbere cum barbaris.* Poſſint tamen haec verba etiam ſic ordinari: ὅταν χλεύην κηκάσῃ εἰς ἐπείσιον ὑλακτήσασα — τελεῖν, vt χλεύην κηκάζειν ſit i. q. χλεύην χλευάζειν, et hoc pro ſimplici χλευάζειν.

V. 1387. κηλωστὰ) Ita Vitt. 2 et 3. ſed Ciz. et Vit. 1. κηλωτά. καρβανῶν, ſic Ciz. et Vit. 1. verum Vit. 2. καρβάνων: Vit. 3. βαρβάρων, haud dubie e gloſſa. Referendum autem eſt ad γάμους.

V. 1388. οἱ δ᾽) Sic quoque Ciz. et Vit. 1. at Vitt. 2 et 3, vt Cant. et Pott. οἱ δ᾽. Δυμαντείου. vid. Steph. ad Δυμᾶν.

V. 1389. λακμώνιοί τε) Vit. 3. λακμώνειοί τε, quod metrum violat. Steph. Byz. quoque λακμώνιος ad λάκμων.

V. 1390. θίγγρον) Ciz. et Vit. 1. θίγρον: Vit. 2. θρίγγον: Vit. 3. θρύγγον: nomen Geographis ignotum, vt etiam mons Satnius. Quid ſi lateat ſub οἱ θίγγρον aliud, idque vnum vocab. nam οἱ inſolenter repetitum abundat, et quum οἱ δ᾽ αὖ τέταρτοι non habeat, cui iungatur, conſtructionem verborum turbat, quae vero, ſi τέταρτοι refertur ad οἰκήσουσι, reſtituitur. Legerim πήδασον, niſi nimium ab οἱ θίγγρον diſcederet et ſi altera huius voc. ſyllaba produceretur, nam Hom. Il. ζ, 34, et φ, 37, et poſt eum Strab. XIV, p. 606. id cum fluuio σατνιόεις, qui aliis vrbs et mons dicitur, coniungit, cf. Heyne.

membr. Θίβρος alii. V. 1391. χερσόνητον Vat. 916. πάλου idem pro πάλαι. λεκτηρίαν Caſ. membr. V. 1393. κασσάρας, vt Potterus, Vat. 1307. λαμπυρίδος idem Vat. et Etymol. in βασσάρα. V. 1394. καθημέραν vna voce, Pal. 139. V. 1395. βουπείναν

V. 1392. ἐστυγημένου) Vit. 2. vitioſe ἐστηγημένου. cf. de re Callimach. Hymn. in Cererem v. 24. ſqq. et Ouid. Metam. VIII, 738. ſqq. ibique Gierig.

V. 1393. παντομόρφου) Vit. 1. et Vit. 3. in ſchol. παντεμόρφου, *quae lectio nulli alii Codici propria fauet emendationi I. Tollii* πενταμόρφου. *vid. eius Fortuita*, 1, 2. Thryllit. Verum vulgat. tuetur quoque Io. Tzetz. in Chil. II, 671, qui etiam ſeqq. tres verſus ibi exhibet. λαμπουρίδος, Vit. 2. λαμπουρῖδος.

V. 1394. ἀλφαῖσι) i. q. μηχανήμασι, vt ἀλφεῖν· εὑρίσκειν, cf. Reichard ad v. 549. καθ' ἡμέραν, Ciz. et Vitt. 1 et 3. iunctim καθημέραν, ſed Io. Tzetz. l. l. vt vulgat.

V. 1395. βούπειναν) Callimach. in Cerer. v. 24. βουπείνα Τριόπεω γόνον, atque v. 103. vocat βούβρωστιν, vid. ibi Spanheim. Supra v. 581. quoque occurrit βούπειναν ἀλθαίνειν. Ἀκμαίαν, *rabidam*. Vit. 3. ἀκμαιάν, vitioſe.

V. 1396. Tzetz. in Chil. II, 47, v. 675, hunc verſum ſic legit, vel potius peruertit:

Αἴθωνος γατομοῦντος ὀθνεῖα πτερά·

πτερά, ſchol. min. ἔσχατα τοῦ ἀρότρου, vt v. 1072. ὁλκαίῳ πτερῷ ἀροτρεύειν, bene, nam πτερὰ ὀθνεῖα explicare: *extremitates alienas* ſ. *externas*, ſcl. agrorum, vti fecit Cant. praeeunte Tzetza, qui πτερὰ interpretatur: νῦν τὰ ἔσχατα, durum omnino videtur. At πτερὸν, etiamſi h. l. ſit, vt l. l. *aratrum*, vbi vero ὁλκαῖον additur, et v. 56, πτερώματα *tela*, et πόδες v. 97, *navigia*, nullo alio addito vocabulo, vocantur, tamen γατομοῦντες aduerſatur, niſi legas πτερῷ, et voc. ὀθνεῖα mente adiungas χωρία, vti ſaepe apud Xenophontem abſolute dic. pro χώρα πολεμία, e. g. Cyropaed. I, 6, 11. et III, 3, 7. et πολέμια pro χωρία πολέμια, Hier. II, 8. Oecon. XX, 7. Nec tamen is ſum, qui omnino negem, πτερὰ, vt πτέρυγας, de partibus extremis poſſe intelligi, vt Eurip. Iph. in Aul. 120,

alii. ἀλκμαίου pro ἀκμαίαν Vat. 916. V. 1397. Φρὶξ Vat. 916 et 1306. ἀδελφὸν Vat. 1307. 1471. Pal. 139. Alex. et Caſ. membr. ἀδελφῶν Barb. Baroc. et Seld. V. 1399. νεκροτάτου Vat. 916. 972 et Pal. 139. V. 1400. ῥητρεύοντας Caſ. membr. Caetero hunc locum ſic profert Pal. 139:

> φθιτοῖσι ῥητορεύοντες ἐξ ἄκρων λοβῶν,
> φθίρσαι, etc.

πτέρυξ Εὐβοίας, cf. ibi Markland. verum an etiam πτερὰ ὀθνεῖα abſolute dici poſſint *agri extremi* ſ. in terris remotis poſiti, dubitandum eſt, nec verba adiuncta ὀθνεῖα γατομοῦντες quidquam facere videntur, quod huic interpretationi conſulat. Ideo, ſi Lycophron vere de terris longe remotis intellexit, inſolentiae eius videtur condonandum. Nemo autem eorum, qui hanc fabulam narrant, quantum equidem ſcio, ab Eryſichthone, opibus ſuis voracitate conſumtis, agros aliorum, vt ſibi pararet, vnde famem leuaret, eſſe cultos tradit.

V. 1397. Φρὺξ δ') Vit. 1. Φρύξ δ'. h. e. Midas, cf. Conon. 1. ἀδελφῆς, Vit. 2. ἀδελφῶν. Vit. 3. ἀδελφὸν, leg. ἀδελφῶν. Siue legas ἀδελφῆς ſiue ἀδελφῶν, caedes vtrorumque ignoratur.

V. 1398. τιθηνὸν) Ciz. et Vit. 1. male τιθωνόν.

V. 1399. νεκροτάγου, noſtri quoque praeter Vit. 3. νεκροτάτου, mendoſe. Legendum forte eſt νεκροταγοῦ, a νεκρὸς et ταγὸς, h. e. praeſidis, iudicis, magiſtratus mortuorum. Sed dic. quoque νεκρόταγος, vt ſupra v. 1310. μονόκρηπις. Schol. interl. Vit. 3. videtur legiſſe τευκροπάγου, nam explicat: τοῦ ἡγεμόνος τῶν τεύκρων. Intelligitur autem Minos, non vero Pluto, vt opinatur Schneid. in Lex. ad νεκρόταγος.

V. 1400. ῥητρεύοντος) Vit. 3. ῥητορεύοντος, quod quidem idem eſt, cf. Zonar. ſed h. l. metro officit. „*Deinde ſtatim Vit.* 3., *vt Palat. ſubiungit* ἐξ ἄκρων λοβῶν, *vt e duobus verſibus vnum efficiat, et omittat* ἀστεργῆ τρόπῳ. *Ὃς δήποτ' ἀμφώδοντος, quod tamen in ſcholiis agnoſcit.*" Thryllit.

V. 1401. λοβῶν) Editionis Baſil. 1546, quae mihi eſt ad manus, margini adſcripſit, neſcio, quis, *lege:* λόφων: quod vero vix locum habere poteſt. Orta videtur haec coniectura ex

V. 1402. κύπελλα Alex. κύφελα Pal. 139. καλυνεῖ 916. Versum hunc sic profert Meursius: φθέρσας κύφελλ', ἀκαλλυνεῖ παρωτίδας, vide sis eius Commentar. V. 1403. δαπαῖς Vat. 916. δαπλαῖς Vat. 1471. Pal. 139. Alex. Barb. et Cas. chart. τιστύκων Pal. 158. αἱμοπώτοισι Seld. et alii. αἱμοποτησι Vat. 1471. Pal. 139. Alex. Barb. Cas. chart. et Baroc.

interpretatione Tzetzae: λέγουσιν ἐν Φρυγίᾳ δύο εἶναι λόφους, καλουμένους ὦτα ὄνου. Ἀμφώδοντος, non audiendus est Sebast. qui praeeunte Tzetza interpretatur: *gladio*, nam pertinet hoc voc. ad κύφελλα, *aures asininas*. καλλυνεῖ, schol. min. Vit. 3. ὡραίσει, h. e. *ornabit*, *simulque tuebitur*, scilicet obuelando, quod vtrumque verbum ὡραΐζω l. ὡραίω innuit, *vt abigeret muscas*. Optime illustrantur haec iis, quae cecinit Ouid. Metam. XI, 180:

> *Ille quidem celat, turpique onerata pudore*
> *Tempora purpureis tentat velare tiaris.*

Non opus itaque est Meursii coniectura, et Reichardi catachresi ironica. παρωτίδας, Vit. 2. παρωτῖδας.

V. 1403. δάπταις) Nostri omnes δαπταῖς, quae lectio, neque a Pottero, neque a Sebast. notata, haud dubie est vera, vt δαπτής, δαπταί, muscae, distinguatur a δάπτης, h. e. Hesychio auctore, δεινός. Sic Polit. ad Eustath. in Hom. Il. T. III, p. 1303. *Alii*, inquit, *videntur legisse hanc vocem βαρυτόνως, apud Lycophronem fortasse, vt accentu significationem propriam a significatione communi discernerent, vt in σπαρτά et σπάρτα.* Lectionem autem δαπταί iam olim fuisse in Lycophrone docet Phauor. ad δάπτειν — ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ δαπταὶ αἱ μυῖαι παρὰ Λυκόφρονι. cf. quoque Eustath. ad Odyss. π. p. 1795, 14. τιτύσκων, Ciz. et Vit. 1. τιστύκων, vt Pal. incuria scribae littera σ transposita. αἱμαπώτησι, Vit. 1 et Ciz. αἱμοπώτοισι, super ω posito ο; Vitt. 2 et 3. αἱμαπότοισι, ne metrum corruat, legendum saltem αἱμαπώτοισιν. Proprie dic. αἱμηπότης vel αἱμοπότης, *sanguinis potator*, cum ο paruo, sed Lycophr. vel metri caussa cum ω magno, fors. vt ἄμπωσις l. ἄμπωτις pro ἀνάπωσις ex ἀναπίνω, vel ob antiquam verbi formam πόω, πώσω. Codices vero nostri non αἱμοπώτης, sed, vt ex αἱμοπώτοισι patet, αἱμόπωτος

αἱμοπότησι Vat. 1307 φόβοις Seld. V. 1405. Θραμμουσία Baroc. V. 1406. τιτῶνος Pal. 158. Caſ. chart. Barb. et Baroc. Σιθώνων pro Σιθόνων tuentur Vat. 916. 972. et Barb. Σιθῶνες Baroc. Σιθῶνος Vat. 1471. Pal. 139 et Alex. Σιθῶν Vat. 1306. V. 1407. παλλυνία Baroc. V. 1408. Verſus tredecim ab hocce incluſiue ad 1421 excluſiue, abſunt cum folio a Vat. 1306. V. 1409 ἀπαρξεται pro ἀμείψεται Vat. 916. 1307. Pal. 40. 158. aliique. κατάρξεται Vat.

formant, quam vero formam Lexica plane ignorant. Ortum fortaſſe αἱμοπώτοισι lapſu ſcribae, nam ſi is, qui dictaret, Itaciſmo vtebatur, facile confundi poterant αἱμοπώτησιν et αἱμοπώτοισιν.

V. 1404. Φλέγρας) vrbis Thraciae, ſed h. l. pro Thracia ipſa. Lycophron, vt Apollod. I, 6, 1. diſtinguit Phlegram a Pallene: ἐν Φλέγραις, ὡς δὲ ἄλλοι, ἐν παλλήνῃ, quod diſcrimen Heyne in Obſeruatt. ad h. l. non vult agnoſcere, quem vero Voſſ. in: *Mytholog. Briefe*, Vol. II, p. 261, more ſuo ridet.

V. 1405. Θραμβουσία) Vit. 3. Θραμβουσίας, non male, ſcilicet γῆς vel χώρας, h. e. Μακεδονίας, nam Θράμβους erat ἀκρωτήριον Μακεδονίας, vid. Steph. Byz.

V. 1406. τίτωνος) Noſtri omnes τιτῶνος, a τιτών. Steph. Byz. male τιτωνεύς, ὄρος, pro τίτων l. τιτών, nam mox ὁ οἰκήτωρ, ſcl. iſtius montis, τιτωνεύς. Σιθώνων, ſic Ciz. et Vit. 1. at Vit. 2. σιθῶνος, ſupra ſcripto ῶν: Vit. 3. σιθῶνος. cf. Steph. ad σιθωνία. Quidam legunt σιθόνων, o paruo, vt Latini, e. g. Virg. Eclog. X, 67. *Sithoniasque niues hyemis ſubeamus aquoſae*, vbi Servius: *Sithon eſt mons, vel gens Thraciae.* Gell. XIV, 6, *Thracia antea dicta Sithon.* Plin. IV, 18. Sithones ponit circa Ponti littora.

V. 1408. βρύχων) Heſych. βρύχος· ποταμὸς περὶ πελλήνην, immo potius παλλήνην. Dicitur autem hic fluuius γ. γ. ὑπηρέτης, quia eis aquam miniſtrabat, iique ad ripas eius habitabant.

V. 1409. ἀμείψεται) Ciz. et Vitt. 1 et 3. ἀπάρξεται, vti etiam edd. vett. Sic quoque ſchol. interl. ἀρχὴν ποιήσει. Eodem modo dicitur ſupra v. 1188.

1471. et Pal. 139. V. 1410. *κανδᾶος* Vat. 915. Pal. 40. 142. Seld. aliique. *κανδάων* Pal. 158. *κανδάος* Caf. membr. V. 1411. *ἑστιωμένον* Caf. membr. V. 1412. *μὴν* pro *μὰν* Pal. 142. aliique. *οὐκ ἂν ὑπείξῃ* Pal. 139 et Alex. *ὑπείξῃ* legunt etiam Vat. 972. 1471. Caf. chart. et Barb. V. 1413. *ἕα* pro *ἕνα* Pal. 139. V. 1416. *ῥῆσσον τι* alii pro *ῥήσσοντι*. *πηδεῖς* Vat. 1471. Alex. Caf. chart. Barb. et Baroc. *οἱ δ' Ἐλαφρίας* Pal. 158. V. 1417. *οἴκη* Pal. 139 et Caf. membr. *οἴκη ἠθαλωμένη* Vat. 916 et Pal. 158. V. 1418. *καλένοισι* Pal. 158. V. 1420. *ψαίνυνθα*

V. 1410. *κανδαῖος*) Ita Vitt. 2 et 3, et Pott. fed Ciz. et Vit. 1. *κανδάων*, vt fupra v. 328 et 938, quam vero forum h. l. metrum refpuit. cf. Martini Lectt. Varr. p. 66, b. Reichard. *κανδᾶος*, Canter. vero *κανδαῖος*. *Μάμερτος*, vt Pott. noftri vero cum Reich. *μαμερτὸς*, vt v. 938.

V. 1411. *ἑστιώμενον*) *qui oblectatur, animum et oculos pafcit.* Sic Xenoph. in Sympof. II, 3. *ἵνα εὐωδίᾳ ἑστιώμεθα.*

V. 1412. *οὐ μὰν ὑπείξει γ'*) Ciz. et Vit. 1. *οὐ μάν γ' ὑπείξει γ'*, inuenuftum duplex *γ*. cf. Porfon ad Eurip. Med. v. 863. Vitt. 2 et 3. *οὐ μὰν ὑπείξῃ*, non apte ob feq. *στελεῖ*.

V. 1416. *πηδοῖς*) Vit. 2. *πηδεῖς*, ofcitantia librarii vocem dictantis male intelligentis. Pomp. Mel. II, 2. ad extr. *Athos mons — qua continenti adhaeret, a Xerxe in Graios tendente perfoffus transiugatusque eft*, vbi quidam *transnauigatus*, quod Lycophroni noftro fauet, pro *transiugatus* rectius legunt. Sic quoque Ciz. de Fin. II, 34. *Si Xerxes Hellefponto iuncto, Athone perfoffo, maria ambulauiffet, terramque nauigaffet.* cf. Tzfchucke ad Pomp. Mel. l. l. *οἱ δὲ λαφρίας*, Vit. 1 et Ciz. vitiofe *οἶδ' λαφρίας*.

V. 1417. *ἠθαλωμένοι*) Vit. 1 et Ciz. *ἠθαλωμένη*, quod vicinia verborum refpuit.

V. 1418. *καλίνοισι*) Vit. 3. *καλινοῖσι*. Hefych. *καλινοί*.

V. 1420. *ψαίνυθα*) Noftri *ψαίνυνθα*, ita quoque editt. vett. Thryllit. addit: *ita lege.* Sed Hefych. *ψαινύθιον· ψευδὲς, φλύαρον. πλούτωνος λάτριν*, an, quia vaticinii iftius ambiguitate tot Athe-

Vat. 972. 1471. Pal. 139. 142. 158. Barb. vterque Caſ. ambo Potter. aliique. ψαίνυντα Vat. 916. πλούτινος Vat. 1471. V. 1421. βροθήσεται Pal. 158 et Caſ. membr. V. 1423. ἀγριὰς Vat. 916. 972 et Pal. 40. ἀγρίας vterque Potter. aliique: ἀγρείας Vat. 1471 et Pal. 139. ὀρειδαλὶς Pal. 142. ἀγρίας τ' ὄρει θαλὶς Barb. Caetero hunc verſum poſtpoſite cum inſeq. legit Vat. 1306. V. 1424. Hunc verſum non agnoſcit Pal. 158. ἀνέρων pro ἀναύρων Vat. 916. V. 1425. χανδοὶ Pal. 158. αἰονωμένων Vat. 1307. V. 1426. κύφελα Vat. 1471 et Pal. 139. δι' ὧν pro δ'

nienſes deceptos, et hinc occiſos ad Plutonem in orcum demiſit? Certe id magis conuenit verbis: αἰτιάσονται βλάβης.

V. 1421. ἀμίκτῳ) *ſaeuo, inhumano*, vt Eurip. Iph. in Taur. 402. nominat γαῖαν ἄμικτον, *omnium hominum conſortium fugientem*, vel, quod magis placet, et ſchol. min. firmant τοῖς· παγγενεῖ, πολυμίκτῳ vel παμμίκτῳ, *e variis populis mixto*, vt α ſit, quod vocant, intenſiuum. βρωθήσεται, Ciz. et Vit. 3. male βροθήσεται.

V. 1423. ἀγρία) Vitt. 2 et 3. ἀγριὰς, quod eſt i. q. ἀγρία. Vti καρποφ. δρῦς ſunt arbores quaecunque frugiferae, ſic ἀγρ. ὀρειθαλ. ſylveſtres, quae nullos edunt fructus hominum cibis aptos. Heſych. δρῦς· πᾶν ξύλον καὶ δένδρον.

V. 1424. Hunc verſum Cod. Ciz. quoque non habet, vt Pal. ſed in ſchol. Tzetzae reperitur.

V. 1425. αἰονουμένων) Sic quoque Vit. 2. poſito tamen ω ſuper ου, non male, ab αἰονάω.

V. 1426. κύφελλα δ') Vit. 1 et Ciz. κύφελλά δ'. ῥοιζουμένων, ita quoque Vit. 2, ſcripto autem α ſuper ων, ita vt referatur ad κύφελλα, non apte.

V. 1427. στήσουσι) Interpretes omnes vertunt: *ſtabunt*, quod leges linguae gr. violat, nam eſt: *ſtatuent*, vel potius, *excitabunt nubes ſagittarum*, vt ap. Hom. νεφέλας στῆσαι. Sed quinam? Nil fere in iis eſt, quae praemittuntur, ad quod referri poſſit, niſi ad στρατὸς, vel abſolute eſt ſumendum. Inſolenter tamen dictum.

ἰῶν Barb. aliique. V. 1428. πέτρον pro πέῤῥαν mallet Canterus, ex eoque Meursius, quod ea vox nusquam extet, quae inter extraneas, et forte (immo prorsus, mea sententia) Aegyptias, numeranda videtur Pottero. πέραν Vat. 916. V. 1429. κοκρῶν pro λοκρὸν Vat. 1307. V. 1430. κάγχανον alii. V. 1431. αὖτις Vat. 1307. Pal. 40 et Cas. membr. παλιμπρώτοιο Pal. 142. V. 1432. φυγότευκτον Vat.

V. 1428. σκιά) Vitt. 2 et 3. σκιᾷ, *vmbra teget*, ὅπως κίμμερος, scl. σκιὰ, si haec lectio probetur. πέῤῥαν, vocabulum nullius auctoritatis. Codicum, quotquot adhuc sunt collati, habet nullus, quod iuuet in hac emendanda lectione, omnes in ea conspirant, exceptis duobus, Vatic. et Vit. 3. qui legunt πέραν, supra tamen scripto altero ρ. Meursius, et post eum Canterus volunt legi πέτρον, eoque vocabulo nonnunquam solem quoque innui opinantur, laudatis locis e Callimachi Fragm. 124. et Eurip. Orest. 6. cum schol. Pindari Pyth. I, 97. quae autem, vt mihi videntur, sunt aliena. Schol. interl. explicant γῆν, vnde Excellentiss. Hermannus coniicit, forte legi posse τέῤῥαν, quod voc. antiquum et incognitum deinde a Latinis sit receptum. Si vero σέλας de sole, vel omnino de luce dici, vti σέλας θυμάτων v. 1091. de sacrificiis incensis vsurpatur, atque intelligi possit ἡλίου, cf. Potter. πυῤῥὸν legerim pro πέῤῥαν, ita vt ἀμβλύνων ornatus caussa additum sit. Quum vero Potter. ostenderit, πέῤῥα esse vocabulum Aegyptiacum vel Copticum, acquiescendum nobis omnino videtur in vulgata: πέῤῥαν. Ordo verborum sic est constituendus: σκιά τε, ὅπως κίμμερος (s. κέμμερος, ceu tenebrae Cimmeriae) ἀμβλύνων, καλύψει πέῤῥαν. Quod ad voc. κίμμερος attinet, cf. Voss. in tabula orbis terrarum praefixa schedulis litter. Ienensibus, 1804, Vol. 3. pag. XIV. in extremo.

V. 1429. λοκρὸν δ') Vitt. 1. 2. et Ciz. λοκρὸν δ'. „*De Locra rosa vid. Eustath. Gaulm. p.* 41. *Thryllit.* et Pollux Onom. V, 102.

V. 1431. αὖθις) Sic Vitt. 2 et 3. at Ciz. et Vit. 1. αὖτις.

V. 1432. φηγότευκτον) Vit. 3. male φυγότευκτον.

1471. V. 1433. κόρην Vat. 1471. Caſ. chart. et Baroc. κρεφναίαν Vat. 1471. Caſ. chart. et Barb. V. 1434. δειματουμένην Vat. 1471. Caſ. chart. et Baroc. vt ſupra in κόρην. V. 1436. γαίης Pal. 158. V. 1437. ἀμφιδηριομένων Vat. 1471. V. 1438. βου-

V. 1433. κνεφαίαν) Vitt. 2 et 3. κρεφναίαν, vitioſe.

V. 1434. δειματουμένη) Ita Ciz. et Vitt. 1. 3. at Vit. 2. δειματουμένην, additum tamen ν ab alia manu, nec habet, vt Cod. Bar. antea κορην.

V. 1435. πολλοὶ δ') Ciz. et Vitt. 1. 2. πολλοί δ'.

V. 1436. ἐν γαίᾳ) Ciz. et Vit. 1. ἐν γαίης, vti legi volunt Potter. et Reichard. nulla vero ratione habita Codicis Vit. 1.

V. 1437. δειναῖσιν) Ciz. et Vit. 1. δίναισιν, a δίνη, *vortex*, quam lectionem a nullo alio exhibitam quoque ſchol. interl. Vit. 2. habet: δίναισιν, ἐν ταῖς ἀκταῖς, δηλονότι τῆς θαλάσσης, quod ſcholion Potteri coniecturam adiuuat. Verum quomodo ἐν δειναῖσιν ἀρχαῖς γαίας l. γαίης poſſit, vt Pott. putat, ſignificare i. q. ἀκταῖς δειναῖς, non facile erit, qui intelligat. Ἀρχαῖς omnino iungendum eſt cum ἀμφιδηριωμένων, *de imperio, de principatu pugnantium.* Quum ἀρχαῖς interdum confundatur cum αἰχμαῖς, vt v. 1228, forte etiam legendum αἰχμαῖς. Ἐν δίναισιν γαίης vero, vt Ciz. et Vit. 1. praebent, niſi fallor, eſt i. q. ἐν θαλάσσῃ τὴν γῆν περιῤῥεούσῃ ſ. περιβλυούσῃ, ἀμφικλύστῳ, vel in ea parte, quae ſemper circumagitur, h. e. in mari, cui opponitur: in terra continenti, ἐν μεταφρένοισι χθονός. De voc. δίνη cf. Wagner ad Eurip. Alceſt. v. 244, p. 111. vbi occurrunt οὐράνιαι δῖναι, nubes, quia ſemper circumaguntur, h. e. ipſum coelum, ſic h. l. δῖναι γαίης ſ. γεώδεις, *vortices terrae*, i. e. mare, quia ſemper circumuoluitur. Attamen in Euripide νεφέλης additur, ergo h. l. addendum fuiſſet τῶν ὑδάτων ſ. ἁλός. Verum Lycophron non eſt Euripides, non perſpicuitatem, ſed obſcuritatem et breuitatem vbique ſectans. Quibus praemiſſis, verba horum verſ. omnino diſtracta ſic erunt cogenda atque ordinanda: λύσουσι (*decernent, depugnabunt, diriment*, vt Eurip. Phoen. 81. ἔριν λύειν, cf. Valken.) πάλας ἀνδρῶν, ἀμφιδ. ἀρχαῖς, οἱ μὲν ἐν γαίης δίναισιν, οἱ δ' ἐν μεταφρ. — χθονός. Verum alia

τρόφοις Seld. V. 1439. εὐνάσει Vat. 1471 et Pal. 158. V. 1441. καναστραῖος Vat. 916. 972. 1306. 1471. Pal. 40. 139. vterque Caſ. Alex. Barb. Baroc. aliique. χαλαδραῖος Vat. 117. Pal. 142. 158 aliique. χαραδραῖος alii. χαναστραῖος alii. καναστρέως Vat. 1307. Receptam praeter alios tuetur etiam Stephanus in χάλαστρα. γεγὼς pro λέων Seld. λεὼν Pal.

reſtat huius loci medicina, quam debemus Hermanno, medico optimo, qui coniicit legendum eſſe:

— οἱ μὲν ἐν γαίᾳ πάλας
Δίνης ἐν ἀρχαῖς —

ita vt ἐν γαίᾳ (forte etiam ἐγγαίας) coniungatur cum ἀμφιδηριωμένων, *in his terris bella gerentium*, non vero cum δίνης ἐν ἀρχαῖς, h. e. *iuxta mare, ad littora*, vbi quaſi incipiunt δῖναι τῆς θαλάσσης: hinc δίνης ἐν ἀρχαῖς opponitur locis a mari longe remotis, οἱ ἐν μεταφρ. βουστρ. χθονός. Simili fere modo a Plutarcho in Alex. 52. Caeſar dicitur tabernaculum conſtituiſſe ἐπὶ τοῦ κλύσματος, ad littus, vel, vt Hirtius de Bell. Afric. 1. exprimit, *ſecundum littus ipſum, vt prope fluctus verberaret.* Intelliguntur itaque bella Graecos inter et Perſas geſta, et in terris ad mare, et longe a mari poſitis. Quum Kieslingio meo hic locus ne ita quidem perſanatus videatur, coniicit legendum eſſe vel: ἐν γαίης στειναῖσιν ἀρχαῖς, et de Themiſtoclis pugna Salaminia interpretatur, facta inter terrae anguſta initia, h. e. in freto, ita vt terrae ἀρχαῖς opponantur χθονὸς μεταφρένα, vel: ἐν γαίης στεινοῖσιν ἀμφιδηρ. ἀρχαῖς, *de imperio pugnantium in anguſtiis terrae*, quo oratio ſane procedit facillime.

V. 1438. οἱ δ'.) Ciz. et Vitt. 1 et 2. οἵ δ'. μεταφρένοισι, Vit. 3. μεταφρενοῖσι, perperam.

V. 1439. εὐνάσῃ) Ciz. et Vit. 1. εὐνάσει, non bene.

V. 1440. ἀπ' Αἰακοῦ) Vit. 3. ἐπ' αἰακοῦ, male ob ſeq. κἀπό.

V. 1441. χαλαστραῖος λέων) Ciz. et Vit. χαλαδραῖος, vt Potter. λεώς, *populus Macedoniae*: Vitt. 2 et 3. καναστραῖος λέων, vt ſupra v. 526. nam κάναστρα eſt quoque vrbs Macedoniae. Suidas: χαραδραῖος λέων, vt Canter., qui haud dubie locum noſtrum ante oculos habuit: quae vero lectio, quum

158. V. 1442. δ', pro θ', Vat. 1471 et Pal. 139. V. 1443. 'Ακταίων pro 'Αργείων alii, Tzetza referente. δρόμους pro πρέμους Seld. V. 1444. σᾶλαι Pal. 158. pro σᾶναι. γαλάδρης Vat. 117. 1306. 1307. 1471. Pal. 139. Alex. Caſ. chart. Barb. Baroc. Stephanus in γαλάδραι aliique. χαράδρης Vat. 915. Pal. 40. 142. aliique. Receptam lectionem tuentur Pal. 158. Caſ. membr. et Seld. V. 1446. ἐμοὶ pro

Charadra ſit vrbs Phocidis, loco noſtro non eſt apta. Steph. ad χαλάστρα, χαλαστραῖος. Omnia haec epitheta idem h. e. *Macedonicum* ſignificare, Canterus iam docuit.

V. 1442. ὁμαίμων) Malim de Graecis interpretari, quam cum Tzetza et reliquis de Perſis, quorum bella ante iam narrata a Lycophrone v. 1434. finita ſunt, nam totus hic locus tractat bella inter ipſos Graecos geſta, eorumque imperium ab ipſis labeſactatum et a Philippo et Alexandro plane euerſum, vnde dic. δόμος Graecorum πρηνής, h. e. iam ab ipſis fractus, et ruinae vicinus. Λέων itaque et λύκος χαλαδραῖος conuenit et Philippo et Alexandro.

V. 1443. ἀργείων) Ita quoque noſtri, ſed margini Vit. 2. adſcriptum 'Ακταίων.

V. 1444. χαλάδρης) Ciz. et Vit. 1. χαλάδρας; Vitt. 2 et 3. γαλάδρης, vt v. 1342. Sic quoque ap. Steph. in γαλάδραι, vid. ibi interpretes. Σᾶναι — λύκον. Potiſſimum eo ſpectat, quod a cunctis Graecis Corinthi dux Graecorum vniuerſorum belli Perſici eſt electus.

V. 1446 — 1450. Tota haec ῥῆσις ad Romanos ſolos, qui erant αὐθαίμονες Caſſandrae, eorumque victoriam a Pyrrho reportatam ſpectare videtur: cf. Reichardus, qui tamen cum Sebaſt. Ptolemaeum Philadelphum, verbisque εἰς διαλλαγὰς et μεθ' ἕκτην γένναν, in Lycophrone minime premendis, nimium preſſis, adiungere non dubitat Romanis, nam εἰς διαλλαγ. non tam ad foedus, quam ad quietem vel pacem reſtituendam pertinere videtur, et voc. γέννα ſ. γενεὰ de longiori temporis ſpatio, quam proprie ſumitur, immo adeo de longiſſimo ſumi poteſt. Neque omnino apte Canter, μολὼν vertit: *per-*

ἐμὸς Pal. 142. V. 1447. παλαίστης Pal. 139. παλαιστὸς Seld. V. 1448. εἴς pro κεὶς Pal. 158, Scaliger, ex eoque Canter. μολῶν alii. V. 1449. πρέσβυστος Vat. 1306 et Pal. 139. V. 1450. σκυλων τ' ἀπαρχὰς Vat. 916. 1306. 1307. 1471. Barb. Caſ. chart. Seld. aliíque. δοριχτήτους Vat. 117 et Pal. 158. V. 1452. ἢ pro εἰς vtrobique Vat. 1307. δασπλήτιδας repoſui pro δυσπλήτιδας ex Tzetzae expoſitione, Pal. 159. adſtipulante. δυσπλήττιδας Pal. 158. V. 1454. ἡμῶν reſcripſi pro λόγων ex Vat. 117. 916. 1306. 1307. Pal. 40. 142. 158. vtroque Caſ. aliisque. ὑμῶν Vat. 1471. Pal. 139. Alex. et Baroc.

ductus, immo potius, *exiens*, *progreſſus*, *bellum ſuſcipiens*.

V. 1447. εἴς τίς) Sic etiam Ciz. et Vit. 3.

V. 1448. πόντου τε) Ciz. et Vit. 1. πόντον τὲ, non apte ob ſeq. γῆς. Confuſa in πόντου ν et υ. κεὶς. Vit. 1. et Ciz. vt Scalig. et Cant. εἰς ſine κ. recte. Μολὼν, ſic h. l. Vitt. 1 et 3. et Ciz. aliis in locis fere ſemper μολῶν exhibentes.

V. 1450. σκύλων ἀπαρχὰς) Vitt. 2 et 3. σκύλων τ' ἀπαρχὰς. δορυκτήτους. Ciz. et Vitt. 1. 2. δοριχτήτους, vt antea v. 1359.

V. 1451. Ad oram Vit. 3. additum: ἐπίλογος. Doeringius in Catullo ſuo LXIV, 164. manifeſtam huius et ſeq. verſ. Lycophronis ſibi videtur deprehendiſſe imitationem.

V. 1452. δασπλήτιδας) Noſtri omnes tuentur δυσπλήτιδας, ita tamen, vt Ciz. et Vit. 1. δυσπλήτιδας, Vit. 5. δυσπλητίδας habeant: cff. Zonar ad δασπλῆτις, Palmer. in Exercitatt. p. 792. et Ruhnken in Epp. Crit. II, p. 51. A Schneideri Lexico abeſt δυσπλῆτις.

V. 1454. γὰρ ἡμῶν, pro λόγων γὰρ, vt Cant. et Pott. habent, noſtri quoque: Vit. 3. tamen ὑμῶν, vt Bar. pro ἡμῶν. πίστιν — ἐνόσφισεν. Ita legendum pro ἐνόσφισε. Apollod. III, 12, 5. Ἀπόλλων ἀφείλετο τῆς μαντικῆς αὐτοῦ τὸ πείθειν. Eadem fere dicit Lycophr. verſſ. ſqq. tantum more ſuo exornata: ἐγχρίσας ἔπη (ſcl. ἀψευδῆ) ψευδηγ. φήμαις, *oblinens*, vel potius *commiſcens*, *foedans fabulis fictis*, vno verbo, *va-*

Seld. autem pronomen non agnoſcit. V. 1455. ψευδηγόροις pro ψευδηρίοις tuentur Vat. 916. 972. 1306. Barb. Caſ. chart. aliique. ψευδηγέροις Vat. 1471. V. 1456. θεσφάων Caſ. membr. V. 1457. ἐκάλχαινε pro ἐκάλχαινεν ex Vat. 1306. 1307. 1471. Pal. 40. 139. 158. Alex. Barb. Caſ. chart. Baroc. aliisque. ἐκάλχανε Caſ. membr. et Seld. V. 1459. ἔστι pro ἔσται legunt Vat. 117. 916. 1306. Pal. 40. 158. aliique. Hunc verſum non agnoſcunt Vat. 1471. Pal. 139. Caſ. chart. Barb. et Baroc. V. 1460. νυμφόληπτον pro φοιβόληπτον Vat. 1471. Barb. et Baroc. V. 1461. τόσσ' ἠγόρευσε reſcripſi pro: τόσ' ἠγόρευσε ex Vat. 916. 972. 1306 et 1471. τόσσ' legunt etiam Vat. 117. 1307. Pal. 40. 139. Alex. Baroc. aliique. τὸ σ'

ticinia mea infamans. cf. Tzetz. ad v. 353.

V. 1455. ψευδηγόροις) Ciz. et Vit. vt Cant. et Pott. ψευδηρίοις, in ſcholiis vero etiam ψευδηγόροις, cum Vitt. 2 et 3.

V. 1457. ἐκάλχαινε, noſtris aſſentientibus: reſtituendum tamen metri cauſa cum Cant. et Pott. ἐκάλχαινεν.

V. 1458. δ' ἀληθῆ) Vit. 3. τ' ἀληθῆ. τις μαθὼν, *quisque,* qui cognouerit patriam meam eſſe euerſam: male interpretes τὶς *aliquis.*

V. 1459. ἔσται) Noſtri ἔστι. Verſum hunc omittit cum aliis Vit. 3.

V. 1460. φοιβόληπτον) Vit. 3. νυμφόληπτον, et tanquam gloſſam ſchol. interl. φοιβόληπτον ſuperſcripſit. In ſcholiis φοιβόληπτον, χελιδόνα, cf. Meurſ. in Comment. qui apte explicat: *antea, vt garruiam, contemtam:* addas: *et falſa praedicentem.* Caſp. Barth. in Aduerſ. p. 165. *Caſſandram,* inquit, *ex opinione vulgi de ſe loqui, quae cum non quaeſita rebus gerendis vaticiniis ſuis ſemper inſtreperet, non tam ſuauitate, quam intempeſtiua garrulitate hirundo ab indoctis et ab futurorum ignaris appellata.* Sic corruit interpretatio ſchol. Tzetzae.

V. 1461. τόσσ' ἠγόρευσε) Ciz. et Vit. 1. τόσ', ἠγόρευσε, vt Cant. et Pott. Vitt. 2 et 3. τόσσ' ἠγόρευε.

alii, pro τόσ'. Vat. 916. ſic corrupte hunc locum profert:

> Τόσσ' ἠγόρευσε, καὶ παλίσσυτος· ἐν δὲ καρδίῃ
> Σειρῆνος etc.

V. 1462. εἱρκτῆς pro εἱρκτῆς aut εἱρκτῆς ex Vat. 972 et 1471. καρδίῃ Vat. 1307. Pal. 40. 139. vterque Caſ. Alex. aliique. κραδίῃ Vat. 117. 1306. 1471 et Seld. κραδίᾳ Vat. 972. V. 1463. ἐστέναζε Vat. 117. 972. Alex. Caſ. chart. vterque Potter. aliique. ἐστάλαξε Pal. 139. aliique. λοίσθεον Pal. 158. μέρος pro μέλος Alex. V. 1464. Μιμαλλὼν Vat. 117. Caſ. membr. et Euſtath. in Dionyſ. 445. Μελάγγραίρας Caſ. chart. Barb. aliique. Μελακραίας Vat. 916. Μελακραίρας Vat. 1306. Μελαγκάρας Pal. 139. Μελαχραίνας Meurſ. Μελαγγαίρας Vat. 1471. Μελαγκραίροις Caſ. membr. κώπις Barb. et Baroc. κόπης Vat. 916. κάπης Vat. 1471. V. 1465. Νησσοῦς Seld. Σφίκειον pro φίκειον tuentur Vat. 972. 1306. 1471. Barb. Caſ. chart. Baroc. aliique. φίκιον Vat.

V. 1462. εἱρκτῆς) Vit. 3. εἱρκτῆς, perperam. καρδίᾳ. Vitt. 2 et 3. καρδίῃ.

V. 1463. ἐστέναζε) Sic quoque Ciz. et Vit. 1. in ſcholiis vero ἐστέναζε, quod etiam Vit. 2. habet: Vit. 3. ἐστάλαζε, ſed in ſchol. ἐστέναζε.

V. 1464. Μιμαλῶν) Rectius μιμαλλὼν, vt Codd. quidam et Reichard. habent, nam Bacchae dicuntur Mimallones. Μελαγκραίρας, conſenſu omnium Codd. Mſſ. ſed Meurſ. ex Ariſtot. de Mir. Auſcult. 97. μελαγχραίνας, vbi quoque in varr. lectt. μελαγχραίνας.

V. 1465. σφίκειον) Ciz. et Vit. 1. φίκιον, recte, cff. Valken. ad Eurip. Phoen. 913 et 1030. Graeu. ad Heſiod. Theog. 326, et Heyne Obſeruatt. ad Apollod. p. 243. Forte legendum σφίκιον, vt ſupra v. 7. ſchol. Tzetz. ſiue σφίγγιον, quod vero nullus Codd. Mſſ. ſuppeditat: cf. Fiſcher ad Palaeph. in Fab. VII. de Sphinge.

117. φίλιον Caſ. membr. σφήκειον Pal. 139 et Alex. V. 1466. κωτύλλουσα Vat. 1471. Alex. et Baroc. V. 1467. ἀγγέλων Vat. 117. Pal. 139. 158 Alex. Caſ. membr. et Barb. ἀγγελῶν Vat. 916. V. 1469. λαΐου Pal. 139. V. 1471. ὀτρύνας Alex. vterque Caſ. et Barb. ὄτρυνας alii. V. 1472. εἰς pro ἐς Alex. Barb. et Baroc. V. 1473. ὅς πεσῶν pro ὅσπερ σῶν Vat. 916. V. 1474. παλαιᾶν alii.

V. 1466. κωτίλλουσα) *garriens*, ita Ciz. et Vit. 1. ſed Vitt. 2 et 3. κωτύλλουσα. Dicuntur garriculae auiculae, vt hirundines, et mulieres κωτίλλειν, cf. Valken. ad Theocrit. Adoniaz. p. 221. ed. Bercl.

V. 1467. λοξὸν μῦθον) h. e. *obſcurum, ambiguum ſermonem.* ἀγγέλλων, ita Vit. 1. ſed Ciz. et Vitt. 2 et 3. ἀγγέλων, haud dubie ἀγγελῶν, vt Vat. 916, et vt quoque legi vult Valken. ad Eurip. Phoeniſſ. p. 383. vbi docet, quando Praeſens et Futurum adiungi ſoleat verbis veniendi. Sic quoque Eurip. Hecub. v. 725. ἥκω ἀποστελῶν.

V. 1469. λαίνου) Vit. 3. perperam λαίου.

V. 1471. ὤτρυνας) Noſtri ὄτρυνας, vt edd. priores.

V. 1472. ἐς τὸ) Vitt. 2 et 3. εἰς τό.

SCHOLIA TZETZAE

IN

LYCOPHRONEM

EX EDITIONE SEBASTIANI

REPETITA,

CUM TRIBUS CODD. MSS. VITEBERGENSIBUS
UNOQUE CIZENSI

COLLATA ET EMENDATA.

ΙΣΑΑΚΙΟΥ ΤΟΥ ΤΖΕΤΖΟΥ

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ [1])

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΟΙΗΤΑΣ [2]).

Τοῖς τῶν ποιητικῶν βίβλων [3]) κατάρχεσθαι μέλλουσι δέον εἰδέναι πρῶτον [4]) τὰς τῶν [5]) ποιητῶν διαφορὰς,

1) Inſcriptiones Codd. Mſſ. variant. Nullus e noſtris exhibet verba Ἰσαακίου — ποιητάς. Praemittit vero Cizenſ. εἰς τὸν Λυκόφρονα σχόλια Ἰσαακίου γραμματικοῦ τοῦ Τζέτζου. Vocab. γραμματικοῦ ab alia manu lineolis ſubſcriptis notatum. Male adnectitur voc. Τζέτζου in extrem. ὑπάρχουσα, quod haud dubie referendum eſt ad Tetraſtichon mox ſubiectum: βίβλος μὲν τελέθουσα —, nam in Cod. Vit. 1. qui eadem praeponit, ſcriptum eſt a ſcholiaſt. interlin.: ὑπάρχουσα ſuper τελέθουσα: vnde veriſimile fit, Codicem, quo vſus eſt librarius Cod. Cizenſis, ſcholiis quoque ornatum fuiſſe interlinearibus, vti Codd. Vitt. ſed ea ab illo eſſe neglecta. Vit. 2. hac vtitur inſcriptione: εἰς τὸν Λυκόφρονα σχόλια Ἰσαακίου τοῦ Τζέτζου, omiſſo vocab. γραμματικοῦ. Vit. 3. caret inſcriptione, et in fronte modo ponit Tetraſtichon βίβλος — cum reliquis tribus Codd. cui praemittit Vit. 2. verba: στίχοι ἡρωϊκοί. Ἠθοποιΐα. Quod ad Tetraſtich. ipſum attinet, cum Sebaſtiano ad extr. ſcholiorum typis exprimendum curauimus.

εἶθ' οὕτως ἐκείνων ταῖς βίβλοις [6]) εἰςβάλλειν, ἵν' εἰδοῖεν, ὁποίου εἴδους τῶν ποιητῶν μετέρχονται βίβλους [7]). Τὸ ποιητὴς γὰρ ἀπροσδιορίστως λεγόμενον [8]), γενικόν ἐστιν ὄνομα καὶ ὁμώνυμον [9]), εἰς εἴδη διαιρούμενον πλειο-

2) εἰς τοὺς ποιητάς) Ioan. Tzetzam de diuerſis poetarum generibus libellum, qui inciperet: ποιητικῶν μέλλουσιν ἄρχεσθαι λόγων, in Cod. Baroc. ſeruatum, compoſuiſſe, Fabric. in Bibl. Gr. Vol. XI. p. 220. (240.) ed. Harleſ. comprobat. Idem teſtatur ipſe Io. Tzetz. in Prolegg. εἰς τὰ ἔργα καὶ τὰς ἡμέρας τοῦ Ἡσιόδου, edit. Heinſ. p. 1. col. 2. hisce: περὶ μὲν τῶν ποιητῶν διαιρέσεως καὶ πρώην μοι ἐπεξείργασται μικρὸν συγγραμμάτιον αὐτοσχεδίοις συντιθέμενον Ἰάμβοις; verum ſtatim ſubiicit: καὶ τῷ ἐμῷ ἀδελφῷ ἐκπεπόνηται λίαν κάλλιστα καὶ φιλοτιμότατα περὶ τούτου (forſ. περὶ τοῦ αὐτοῦ) ἐν τῇ τοῦ Λυκόφρονος ἐξηγήσει. Hinc ab Iſaaco Tzetza comment. in Lycophr. eſſe confectum: vtrumque vero fratrem de eadem re, ſed diuerſis temporibus, et diuerſa plane ratione, Ioannem ſcil. verſibus Iambicis, et breuiter, μικρὸν συγγραμμάτιον, Iſaacium vero diligentius, λίαν κάλλιστα et φιλοτιμότατα, ſcripſiſſe patet. In Cod. Mazarino teſte Montefalc. in Bibl. biblioth. Mſſ. p. 1323. Prolegomena in poetas etiam Iſaacio tribuuntur, vid. Fabr. Bibl. Gr. Vol. XI. p. 240. et Prolegomena noſtra.

3) τοῖς τῶν — βίβλων) Ciz. et Vit. 1. τοῖς ποιητικῶν βιβλίων: Vit. 2. τοῖς δὲ ποιητικοῖς βιβλίοις, non bene: Vit. 3. vt Sebaſt.

4) πρῶτον) In Vit. 2. ab alia manu additum.

5) τῶν ποιητῶν) A Cod. Ciz. abeſt, vt antea, τῶν.

6) οὕτως τ. β. ἐκείνων) Sic Seb. ſed Vit. 3. οὕτω τοῖς (ταῖς) βιβλ. ἐκείνων: Ciz. et Vit. 1. οὕτως ἐκείνων ταῖς βίβλοις, rectius, quam lectionem quoque textui reſtituere non dubitauimus: Vit. 2. eodem modo, ſed ex correctione, antea enim erat: ταῖς βίβλ. αὐτῶν.

7) τῶν ποιητῶν — βίβλους) Vit. 3. τῶν ποιητικῶν μετέχονται βίβλ. male pro μετέρχονται, vt Baroc. quem plerumque ſequitur.

8) λεγόμενον) Phauorinus, qui totum fere hunc locum de poetis reddidit, ad ποιητής, habet, ſed ſine τὸ, λεγόμενος, non male, cui vero nulla auctoritas Codd. Mſſ. accedit. λεγόμενον tamen videtur praeferendum

9) ὄνομα καὶ ὁμών.) Sic bene Sebaſt. nixus omnium paene Mſſ. ſuorum auctori-

να: εἰς τὸν [10]) κατ' ἐξοχὴν καὶ ἀπροσδιορίστως λεγόμενον Ποιητὴν, εἰς Λυρικὸν ποιητὴν [11]), εἰς Διθυραμβικὸν, εἰς Ἰαμβογράφον, Τραγικὸν, Σατυρικὸν, Κωμικὸν, εἰς Ἐλεγειογράφον, εἰς Ἐπιγραμματογράφον [12]), τὸν καὶ Ἀναθηματικὸν [13]), εἰς Ὑμνογράφον [14]), εἰς Ἀισματογράφον [15]), τὸν καὶ Ἀοιδὸν [16]), εἰς Ἐπιθαλαμιογράφον, εἰς Μονῳδὸν, καὶ εἰς μυρία ἕτερα εἴδη, ἅπερ [17]) μακρόν ἐστι λέγειν καὶ ὀχληρὸν, καίπερ ἀκριβῶς ἐπιστάμενον [18]).

tate, nam vulg. et Codd. noſtri legunt ὁμῶν. ὄνομα, omiſſo καὶ, praeter Vit. 2. qui quidem καὶ, ſed poſt ὁμῶν. ponit, ita tamen, vt Thryllitzſchius comma τῷ· καὶ praemittendum exiſtimet, γεν. ἐστ. ὁμῶν., καὶ ὄνομα εἰς — πλείονα. Melius tamen Sebaſt. consulere mihi videtur textui, ſi ὁμῶν non ad ὄνομα, ſed ad λεγόμενον refertur.

10) εἰς τὸν) Vit. 2. omittit τὸν: Vit. 3. εἰς τὸ, vt Phauor. non male: nihil tamen mutauerim.

11) εἰς Λυρ. ποιητὴν) In Vit. 2. ποιητὴν alia manu adiectum; vix autem opus erat repetere nomen modo dictum.

12) ἐπιγραμματογρ.) Abeſt a Ciz. Vit. 2. ἐπιγραμματοφόρον, perperam vterque.

13) Ἀναθηματ.) Ciz. et Vit. 1. mendoſe ἀναθρεματικὸν pro ἀναθεματικὸν, vti Vitt. 2. et 3. quod etiam Phauor. et infra Ciz. et Vit. 1. exhibent: conf. Scalig. Poet. III, c. 125. et Steph. Theſ. ad ἀναθέματα.

14) Ὑμνογρ.) Vit. 1. et Ciz. qui fere ſemper, adeo in vitiis, conſentiunt, male σεμνογράφον: infra recte.

15) Ἀισματογρ.) Habet quidem Vit. 2. ſed ab alia manu additum.

16) τὸν καὶ Ἀοιδὸν) In Vit. 3. vt etiam in Phauor. excidit τόν.

17) ἅπερ) Vit. 3. et Phavor. ὅπερ, non male.

18) ἐπιστάμενον) Vit. 2. ἐπισταμένοις, recte addit Thryll. ſed iactatori Tzetzae aptius eſt ἐπιστάμενον, vel ob ὀχληρὸν potius ἐπισταμένῳ, atque fortaſſe is ἐπισταμένοις quoque non ad alios lectores, ſed ad ſemetipſum retulit.

Λεκτέον δέ μοι τὰ τῶν ῥηθέντων ποιητῶν [19]) γνωρίσματα καὶ χαρακτηρίσματα. Τῶν μὲν οὖν [20]) ἀπροσδιορίστως [21]) καὶ κατ' ἐξοχὴν ποιητῶν καλουμένων τέσσαρα ταῦτα τυγχάνει τὰ γνωρίσματα [22]): μέτρον ἡρωϊκὸν [23]), μῦθος ἀλληγορικὸς, ἱστορία παλαιὰ [24]), καὶ ποιὰ [25]) λέξις, ὧν χωρὶς ἐποποιοὶ λέγονται. Γεγόνασι

19) *ῥηθέντων ποιητῶν*) Vit. 3. cum Phauor. non addit *ποιητῶν*.

20) *Τῶν μὲν οὖν*) A Ciz. et Vitt. 1 et 3. abeſt *οὖν*; a Vit. 2. vero *μὲν*, et pro *γοῦν*, vti primum legerat, alia manus *δὲ* ſubſtituit.

21) *ἀπροσδιορ.*) Ita omnes Codd. Ioan. Tzetz. in ſchol. ad Heſiod. p. 2. ſic: *ποιηταὶ δὲ ἀνωνύμως καὶ κατ' ἐξοχὴν καλοῦνται.* Vit. 3. *λεγομένων* pro *καλουμένων*.

22) *τυγχάνει τὰ γνωρίσ.*) Vit. 1. et Ciz. *εἰσὶ τὰ χαρακτηρίσματα*: Vitt. 2 et 3. cum Phauor. *τυγχάνουσι τὰ γνωρίσματα.* Recte praepoſuit Sebaſt. art. *τὰ*, quamquam abeſſe quoque poteſt, vt mox abeſt a Ciz. et Vit. 1. et a Io. Tzetzae ſcholiis ad Heſiod. l. l. Forſitan etiam reſcribendum erat *τυγχάνουσι*, quod primum a Pottero reiectum etiam Tzetz. ad Heſiodum habet, quum Tzetzes fere vbique in his ſcholiis Neutris plural. ſubiiciat verba pluralia. Cf. de hac re omnino Porſon ad Eurip. in Addend. ad Hec. v. 1149.

23. *μέτρον ἡρωϊκ.*) Ciz. et Vitt. 1 et 2. *μετρ. τὸ ἡρωϊκ.* Omitti poteſt art. vt etiam in ſqq. et a Io. Tz. qui eadem praebet verba in ſchol. ad Heſiod. omittitur.

24) *ἱστορία*) Vit. 2. addit *παλαιὰ*, quod editt. omnes, adeo Sebaſt. ignorant. Hanc lectionem et hiſtoria poetarum graecorum, qui argumenta carminum non ex hiſtoria ſui, ſed antiqui ac fabularis aeui peterent, et Io. Tzetz. ſcholia ad Heſiod. l. l. confirmant. Hic enim cum enumerat eadem *γνωρίσματα τῶν ποιητῶν*, *μέτρον ἡρωϊκὸν*, *μῦθος ἀλληγορικὸς*, *ἱστορία*, addit *ἤτοι παλαιὰ ἀφήγησις*, vnde patet, vel *παλαιὰ*, vel adeo *ἤτοι παλ. ἀφήγησις* e ſcholiis noſtris ſocordia librariorum excidiſſe, atque ideo reuocauimus *παλαιὰ* in textum.

25) *ποιὰ*) Ciz. male *ποία*. Io. Tzetz. ad Heſiod. *ποιὰ λέξις* explicat: *ἤτοι ἡρωϊκὴ καὶ ἀξιωματικὴ, καὶ τῷ ἡρωϊκῷ μέτρῳ ἁρμόζοντα.*

δὲ ὀνομαστοὶ ποιηταὶ πέντε [26]): Ὅμηρος ὁ παλαιὸς [27]), Ἡσίοδος, Πανύασις, Ἀντίμαχος καὶ Πείσανδρος [28]). Νέοι δὲ μυρίοι [29]), ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὤρῃ. Καὶ ταῦτα μὲν τὰ γνωρίσματα τῶν καλουμένων κατ' ἐξοχὴν ποιητῶν [30]). Λυρικῶν δὲ γνωρίσματα, τὸ [31]) πρὸς λύραν [32]) τὰ τούτων ᾄδεσθαι μέλη, καὶ χορὸς ἑστὼς κυκλικῶς ἄνδρας ἔχων πεντήκοντα, οἵπερ καὶ δῶρον ταῦρον ἐλάμβανον. Καὶ Διθυραμβικοῖς δὲ τοῦτο κοινόν [33]). Οἱ Διθυραμβικοὶ δὲ [34]) τῶν Λυρικῶν εἶχόν τι πλέον, τὸ

26) γεγόνασι — πέντε) Io. Tzetz. ad Hesiod. p. 2. accuratius: γεγόνασι δὲ τούτων τῶν ποιητῶν ἄνδρες ὀνομαστοὶ πέντε.

27) Ὅμηρος) Ciz. et Vit. 1. adiicit ὁ πολὺς, vitiose, lege: ὁ παλαιὸς, vt posthaec nominatur ab init. vitae Lycophr. et Ὁμήρῳ τῷ νεωτέρῳ, scl. Nicanori, qui Hadriani tempore vixit, opponitur. Adiuuat hanc lectionem Io. Tzetzes ad Hesiodum l. l. vbi iisdem poetis commemorandis dicit: Ὅμηρος ὁ παλαιός.

28) καὶ Πείσανδρος) In Ciz. et Vitt. 1 et 2. καὶ non apparet. Caeterum eosdem quinque ἐποποιοὺς vt κρατίστους nominat Proclus in Chrestom. Reliquiis, vid. Bibl. Litterat. vet. a Tychsen. edit. P. 1. p. 7.

29) μυρίοι) A Seb. e duobus Codd. receptum nostri Codd. omnes cum Phauor. ignorant. Forsan a recentioribus ex Hom. Il. II, 468. scholiis Tzetzae obtrusum. Sensus verborum non flagitat, nec Tzetzes vbique versum e poetis allatum refert totum. Caeterum Vitt. 2 et 3. habent ὅσα pro ὅσσα, et Vit. 2. γένηται pro γίνεται, non bene.

30) καὶ ταῦτα — ποιητῶν) A Pottero primum inserta agnoscunt nostri omnes cum Phauorino, omisso tamen τὰ ante γνωρίσμ. in Ciz. et Vit. 1.

31) γνωρίσματα, τὸ) Habent nostri quoque cum Phauor. non vero, vt ante Pott. editt. vett. γνώρισμα. Sic etiam Tzetz. ad Hesiod. l. l.

32) τὸ πρὸς λύραν) Vit. 3. et Phauor. τὸ πρ. τὴν λύραν; ad verbum haec quoque Io. Tzetz. ad Hesiod.

33) καὶ διθυραμβικοῖς — κοινὸν) Abest a Vit. 3. et Phauor.

34) οἱ διθυρ. δὲ) Vit. 3. cum Phauor. οἱ δὲ διθυρ.

πρὸς Διόνυσον [35]) πολυστρόφους [36]) πλέκειν τοὺς ὕμνους, καὶ τρίποδα [37]) ἐλάμβανον: διὸ καὶ Διθύραμβοι ἀπὸ τοῦ Διονύσου ἐλέγοντο, τοῦ διὰ δύο θυρῶν βάντος [38]), τῆς τε γαστρὸς τῆς Σεμέλης, καὶ τοῦ μηροῦ τοῦ Διός. Λυρικοὶ δὲ ὀνομαστοὶ δέκα: Στησίχορος, Βακχυλίδης, Ἴβυκος, Ἀνακρέων, Πίνδαρος, Σιμωνίδης, Ἀλκμὰν, Ἀλκαῖος, Σαπφὼ καὶ Κόριννα [39]). Διθυραμβικὸς [40]) δὲ, διάσημος ποιητὴς, Φιλόξενος ὁ Κυθήριος. (Διθύραμβον δε ἤτοι κυκλικὸν χορὸν ἐν Κορίνθῳ πρῶτος ἔστησεν Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος [41]). Δεύτερος δὲ Λάσος Χαβρίου, Ἑρμιονεύς [42]).)

35) *πρὸς Διόνυσον*) Vit. 3. *πρὸς τὸν Διόνυσ.*

36) *πολυστρόφους*) Vit. 3. cum Phauor. *πολυστρόφως*.

37) *τρίποδα*) Ciz. et Vit. 1. *τρίποδας*.

38) *βάντος*) Vit. 3. et Phauor. *ἐκβάντος*, bene.

39) Κόριννα) Vit. 2. *κήριννα*, et quidem, vt videtur, ex emendatione. Athen. VII, 283. habet poetriam *Ἤρινναν*, an haec intelligenda? Vit. 3. *κήῤῥινα*. Phauor. vero, qui alias per totum hunc locum fequitur Vit. 3. *κόριννα*. *Forfitan legendum κόῤῥινα duplici ρ, vt quoque fcripfit Gyraldus Dial. IX. de poet. hift. fecutus Hephaeftionem, qui quoque duplici ρ vfus eft. Thryllit.*

40) *διθυραμβικὸς δὲ*) Sic Ciz. et Vit. 1 cum Phauor. recte, nam vnum hic modo Dithyrambicum, vt e fqq. patet, laudat, quum Voff. de poet. Gr. p. 47. quatuor floruiffe tradat. Vit. 3. vt Sebaft. et Pott. cum reliquis edd. *διθυραμβικοί*.

41) *διθύραμβον — Μηθυμναῖος*) Haec verba Sebaft. inclufa, quae Ciz. et Vitt. 1. 2. vti Potterus reftituit, exhibent, ita tamen, vt Vit. 2. *χορὸν* omittat: plane abfunt a Vit. 3. et Phauor. cum fqq. *δεύτεροι — Ἑρμιονεὺς*, atque fane abeffe poffunt. Quis enim fcit, an non a gloffatore, vel Io. Tzetza fint illata? Ante Potterum legebatur: *κυθήριος, ὃς διθ. ἤτοι κυκλ. χ. ἐν κορ. πρ. ἔστησεν. Ἀρίων ὁ Μηθ.* male, nam *ὃς* repetitum ex vltima fyllaba *τοῦ κυθήριος*; etenim non Philoxenus, auctore Pottero, fed Arion dithyrambum inftituit, cff. Suid. ad *Ἀρίων* et Herodot. I, 23. Voffium de poet. Gr. p. 47. opinantem, dithyrambos a Philoxeno effe inuentos, laudato fcholiafte Pindari, cum is Philoxeni ne verbo qui-

dem meminerit, ad h. l. recte reprehendit Thryllitzſchius. Noſtri quoque Codd. πρῶτος habent pro πρῶτον, bene, ob ſeq. δεύτερος.

42) δεύτεροι δὲ Λάσσος, Λαβρίνης, Ἑρμιονεὺς, vti legitur ap. Sebaſt. et reliquos editores, monſtrum eſt lectionis, quae vsque ad Sebaſt. editt. omnes commaculauit. Mirandum ſane videtur, Potterum, qui in priore edit. ob πρῶτον legerit δεύτερον, et in notis attulerit verba Suidae: Λάσος, πρῶτος διθύραμβον εἰς ἀγῶνα εἰσήγαγε, non vidiſſe, vnum modo a Suida, et hinc a Tzetza, qui ſecutus eſt Suidam, laudari dithyrambicum. Omnes autem editores verba, Λάσσος, Λαβρίνης, Ἑρμιονεὺς, commatibus perperam interpoſitis, lectione praua δεύτεροι decepti diſtrahunt, et tres dithyrambicos extorquent, quum tamen Suida praeeunte vnus Laſus Hermionenſis ſit intelligendus. Codd. Mſſ. fere omnes variant in his verbis, Vitt. tamen 1 et 2. et Ciz. proxime accedunt ad Suidam, quorum hic et Vit. 1. habent: δεύτερος βλάσος χαβρίου ἑρμιονεύς: Vit. 2. δεύτερος λάσσος χωρίνου ἑρμωνεύς. Reineſ. in nota exemplari ſuo addita iam vidit, e Suida legendum eſſe: Λάσος Χαβρίνου (ſcl. filius) Ἑρμιονεὺς, et ante eum Voſſ. de poet. gr. p. 23. quem conſulas velim, vti etiam Fabr. Bibl. Gr. T. I. p. 120. not. e, ed. Harl. Leopard. Emendatt. II. 23. et Voſſ. de ſcient. mathem. XX. §. 6. et LIX. §. 1. Multis ſcriptoribus veterum notus quidem eſt Laſus Hermionenſis, vt Herodot. VII, 6. Athen. VIII, 20. Plut. T. VIII. p. 682, 6, ed. Reisk. Aelian. V. H. XII, 36. Laert. I, 42. Schol. Ariſtoph. ad Veſp. v. 1401. et ad Aves v. 1403. Schol. Pindar. Olymp. XIII, 25. verum nulli, niſi Suidae, Λάσος Χαβρίνου, ſiue, vt Codd. Ciz. et Vit. 1. Χαβρίου, quae lectio praeferenda videtur. Quum autem Suidas dicat: Ἀρίων πρῶτος λέγεται στῆσαι χορὸν καὶ διθύραμβον ᾆσαι, et Λάσος διθύραμβον εἰς ἀγῶνα εἰσήγαγε, Plut. l. l. Λάσος εἰς τὴν διθυραμβικὴν ἀγωγὴν μεταστήσας τοὺς ῥυθμοὺς, Schol. Pind. l. l. ἔστησε χορὸν ὀρχούμενον πρῶτος Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος, εἶτα Λάσσος ὁ Ἑρμιονεὺς, Schol. Ariſtoph. ad Au. 1403. φασὶ τοὺς κυκλίους χοροὺς στῆσαι πρῶτον Λάσον τὸν Ἑρμίονα, et Euſtath. ad Hom. Il. ω ſub init. Ἑρμιονεῖ Λάσῳ ἄσιγμος ὕμνος εἰς Δήμητραν λέγεται ποιηθῆναι, apparet, totum locum ita, vt nos dedimus, legendum, et parentheſin vsque ad Ἑρμιονεὺς eſſe proferendam, quod etiam Cod. Vit. 3. et

Ἰαμβογράφων δὲ 43) ποιητῶν γνώρισμα λοιδορίαι 44) δι' ἰάμβων, καταχρηστικῶς δὲ καὶ δι' ἑτέρου οἵου δή τινος μέτρου. Ἀριπρεπεῖς δὲ Ἰαμβογράφοι τρεῖς 45): Ἀνανίας, Ἀρχίλοχος, Ἱππῶναξ. Τραγικῶν δὲ καὶ 46) Σατυρικῶν καὶ Κωμικῶν ποιητῶν κοινὸν μὲν τὸ τετραγώνως ἔχειν ἱστάμενον τὸν χορὸν καὶ τὸ λαμβάνειν τράγον ἢ τρύγα, τοῦτ' ἔστι νέον οἶνον, καὶ μιμητικῶς 47) ἐν τῇ θυμέλῃ τὰ τούτων δράματα λέγεσθαί τε καὶ 48) δρᾶσθαι: διάφορον 49) δὲ αὐτοῖς τὸ τὴν κωμῳδίαν γέλωτα ἔχειν 50) καὶ σκώμματα 51) καὶ ις' χορευτάς 52); τὴν δὲ τραγῳδίαν

Phauor. qui ignorant verba inde a διθύραμβον vsque ad ἑρμιονεύς, confirmant.

43) Ἰαμβογράφ. δὲ) Noſtri Codd. cum Phauor. δὲ omittunt.

44) γνώρισμα λοιδορίαι) Noſtri Codd. omnes cum Phauor. γνωρίσματα λοιδορία, non inepte, nam Tzetz. ſolet, etiamſi vnam modo rem, quae poetis variis eſt propria, referat, vti Plurali, e. g. infra: ἐλεγειογράφων γνωρίσματα, et Io. Tz. ap. Heſiod. l. ſaepius laudato, γνωρίσματα εἰσὶ λυρικῶν ποιητῶν, τὸ πρὸς λύραν ᾄδεσθαι, et mox: μονῳδῶν δὲ γνωρίσματα τὸ μονοπροσώπως ὑπόθεσιν ἐφηγεῖσθαι. Praeterea Vit. 2. legit δι' ἰάμβου pro δι' ἰάμβων, non male.

45) τρεῖς) Ignorant noſtri omnes cum Phauor. neque alias additur numerus.

46) τραγικῶν δὲ καὶ σατ.) Noſtri cum Phauor. omittunt particulas δὲ καί, bene, nam ſermo h. l. eſt non de Tragicis et Satyricis, ſed de Tragico-Satyricis. Delendum certe καί.

47) τοῦτ' ἔστι — μιμητικῶς) Conſentiunt noſtri cum Phavor. Olim legebatur: τοῦτ' ἔστιν οἶνον — μιμητῶς.

48) λέγεσθαί τε καί) Vit. 3. cum Phauor. non agnoſcit τε.

49) διάφορον) Vit. 3. cum Phauor. διάφορα.

50) ἔχειν γέλωτα κ. σκ.) Vit. 2. inuerſo ordine γέλωτα ἔχειν. Ciz. et Vitt. 1 et 3. γέλωτας ἔχειν. Singularis videtur praeferendus, quia Io. Tzetz. in ſchol. ad Heſiod. κωμικῶν δὲ ὁ γέλως.

51) σκώμματα) Abeſt a Ciz. et Vit. 3. Phauor. tuetur. Io. Tzetz. ad Heſiod. μετὰ χορευτῶν καὶ προσώπων, ergo videtur legiſſe πρόσωπα.

52) καὶ ις'. quod Potterus reuocauit, Vitt. 1 et 2. non exhibent, ſed vulgatam κδ',

καὶ τοὺς Σατύρους ἐπίσης μὲν ἔχειν χορευτὰς ιά, διαφέρειν [53]) δὲ πρὸς ἀλλήλους, ὅτι ἡ μὲν τραγῳδία θρήνους μόνον ἔχει καὶ οἰμωγάς, ἡ δὲ Σατυρικὴ ποίησις [54]) συγκιρνᾷ ταῖς ὀλοφύρσεσιν ἱλαρότητα [55]) καὶ ἀπὸ δακρύων εἰς χαρὰν καταντᾷν εἴωθε [56]). Διαφέρει δὲ καὶ κατὰ τοῦτο [57]) τραγῳδία καὶ κωμῳδία, ὅτ' ἡ μὲν τραγῳδία λύει τὸν βίον, ἡ δὲ κωμῳδία συνίστησι. Κωμῳδία δὲ ἐκλήθη, ἢ ὅτι [58]) κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ κώματος ἤτοι τοῦ ὕπνου εὑρέθη, ἢ ὅτι εν ταῖς κώμαις, τοῦτ' ἔστιν ἐν ταῖς στενωποῖς [59]), ἢ ἐν ταῖς κώμαις, τοῦτ' ἔστιν ἐν τοῖς μεγίστοις χωρίοις [59*]),

ſed pro ιά poſtea ις' cum Ciz. et Vit. 3. Forſan lapſus eſt Pott. et poſt eum Sebaſt. Vit. 2. τῷ· χορευτὰς mox ſubiicit ὡσαύτως καὶ τοὺς σατύρους, ſed poſt τραγῳδίαν omittit καὶ τοὺς σατύρους. A Ciz. et Vit. 3. et Phauor. abſunt verba τὴν δὲ τραγῳδίαν, haud dubie lapſu librarii, qui a χορευτὰς primo loco poſitum ad alterum χορ. transiliit.

53) διαφέρειν) Sic quoque Vit. 1, ſed reliqui διαφέρει, non apte.

54) σατυρικὴ) A Seb. additum ποίησις noſtri Codd. confirmant.

55) συγκιρνᾷ ταῖς — ἱλαρότητα) Ita Vit. 1 et 2. ſed Ciz. et Vit. 3. συγκιρνᾶται — ἱλαρότητι, non bene, haud dubie vltima ſyllaba τοῦ· συγκιρνᾶται orta a ſeq. ταῖς. Vit. 1. praeponit τῷ· ἱλαρότητα art. τὴν, non male, ob ταῖς. Melius vero Tzetzes conſuluiſſet concinnitati orationis omiſſis artt. ταῖς et τὴν, ob ſeq. ἀπὸ δακρύων εἰς χαράν.

56) καταντᾷν εἴωθε) Noſtri cum Phauor. καταντᾷ.

57) καὶ κατὰ τοῦτο) Noſtri cum Sebaſt. h. l. ponunt melius ob praecedd. et ſqq. editiones vero priores vsque ad Potter. poſt κωμῳδία. Perperam praetermiſſa ſunt in Vit. 1. ὅτι ἡ μὲν τραγῳδία.

58) ἢ ὅτι) Adiecit Seb. ἢ, noſtris conſentientibus, recte, ſed mox Phauorin. pro ἤτοι habet ἤγουν, et a Vit. 3. male abſunt: κωμῳδία δὲ — κώματος.

59) τοῦτ' ἔστιν ἐν τ. στεν.) Ciz. ἤτοι ταῖς στενωποῖς, omittit ἐν cum Vit. 1. male.

59*) ἢ ἐν ταῖς κώμαις, — μεγ. χωρίοις) Ciz. et Vit. 3. cum Phau. ἢ ταῖς πόλεσιν, ἢ τοῖς μεγίστοις χωρίοις, non male, nam vix opus eſt repetere κώμαις.

ἢ ὅτι ἐν τοῖς κώμοις καὶ πότοις [60]) τοῦ Διονύσου εὑρέθη. Ἡ δὲ τραγῳδία ἀπὸ τοῦ τράγον ἢ τρύγα, τοῦτ' ἔστι νέον οἶνον, λαμβάνειν [61]), ἢ ἀπὸ τοῦ τρυγὶ χρίσασθαι [62]) τὰ πρόσωπα κατ' ἀρχάς, ἢ ὅτι τετραγώνως ἵσταντο, τετραγῳδία καὶ τραγῳδία [63]), ἢ ἀπὸ τοῦ τραχείας ᾠδὰς ἔχειν τοὺς θρήνους τραχῳδία καὶ τραγῳδία ἐκλήθη. Ἡ Σατυρικὴ δὲ ἀπὸ τῶν Σατύρων ἐκλήθη [64]) τῶν εὑρόντων αὐτὴν, ἤτοι γεωργῶν καὶ εὐτελῶν ἀνθρώπων. Τραγῳδοὶ δὲ ποιηταί: Ἀρίων, Θέσπις, Φρύνιχος [65]), Αἰσχύλος, Σοφοκλῆς, Εὐριπίδης, Ἴων, Ἀχαιὸς [66]) καὶ ἕτεροι μύριοι νέοι [67]). Κωμῳδοὶ πραττόμενοι [68]): Κρατῖνος, Πλάτων, Εὔπολις, Φερεκράτης, Ἀριστοφάνης [69]) καὶ ἕτε-

60) *καὶ πότοις*) Abeſt a Ciz. Vit. 3. et Phauor. Videtur eſſe gloſſema, nam in *κώμοις* iam latet, niſi velis *καὶ* explicare *τοῦτ' ἔστι*, quod in his ſcholiis ſaepiſſime ſignificat.

61) *λαμβάνειν*) Ponunt noſtri cum Phauor. antea poſt *τρύγα*.

62) *ἢ ἀπὸ τοῦ τρυγὶ χρίσασθαι*) Vit. 3. cum Phauor. *καὶ ἀπὸ τ. τρ. χρίεσθαι.* Ciz. *ἢ ἀπὸ τούτου τρ. χρίεσθαι*, non male ob *λαμβάνειν* et *ἔχειν*.

63) *τετραγῳδία καὶ τραγῳδία*) Noſtri omittunt *καὶ τραγῳδία*, quod quoque abundare videtur, niſi *καὶ* explices *ἤγουν*, et *ἐκλήθη*, quod reſtituit Sebaſt. Vit. 1 et 2. ponunt ſtatim poſt *τετραγῳδία*: reliqui ignorant. Caeterum haec verba *τετραγ.* — *τραγ* in edd. Potterianis male deſiderantur.

64) *ἡ σατυρ. δὲ*) Ciz. et Vitt. 1. 2. *ἡ δὲ σατυρ.* et mox Vit. 2. *εὑρέθη* pro *ἐκλήθη*, ſupra ſcripto tamen *καὶ ἐκλήθη*.

65) *Ἀρίων* —) Ordinem Tragicorum adhuc turbatum in editt. et Chronologiae repugnantem reſtituimus ope Codd. noſtrorum.

66) *Ἀχαιὸς*) Ciz. et Vitt. 2. 3. *Ἀχαῖος*: Vit. 1. *Ἀρχίος*, male, nam Suid. et Athen. XI, 466, e. *Ἀχαιὸς*, quos quoque ſequitur Phavor.

67) *καὶ ἕτεροι μ. νέοι*) Vit. 1. *καὶ ἕτ. νέοι μύριοι.* Vitt. 2 et 3. cum Phauor. omittunt *νέοι*. Ciz. modo *ἕτεροι*.

68) *πραττόμενοι*) Abeſt a Ciz. Vit. 3. et Phauor.

69) *Ἀριστοφάνης*) Huic ſecuti auctoritatem Codd. noſtrorum dedimus locum vltimum.

ροι; καὶ νέοι [70]): Μένανδρος, Φιλήμων, Φιλιστίων καὶ πλῆθος πολύ. Σατυρικὸς δέ: Πρατίνας καὶ ἕτεροι [71]). Καὶ ταῦτα μὲν περὶ Τραγικῶν, Σατυρικῶν [72]), καὶ Κωμικῶν ποιητῶν.

Ἐλεγειογράφων δὲ γνωρίσματα ποιητῶν [73]) τὸ πρὸς τοὺς τεθνηκότας [74]) οἴκτους γεγραφέναι [75]), καὶ ὀλοφύρσεις ἐν ἐλεγείῳ τῷ [76]) μέτρῳ κυρίως, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐν ἑτέρῳ [77]). Ἐλεγείων δὲ ποιηταί: Καλλίμαχος, Μίμνερμος καὶ Φιλητᾶς [78]). Ἐπιγραμματογρά-

70) καὶ ἕτεροι, καὶ νέοι) Vit. 2. καὶ ἕτεροι νέοι.

71) σατυρικὸς δὲ πρατ. pro σατυρικοὶ δὲ, πρ. a Seb. emendatum comprobant noſtri: Vit. 1. modo addit καὶ ἕτεροι, quod quoque recipere non dubitauimus. Pro πρατίνας vero a Sebaſt. recepto auctoritate Suidae, Athen. XI, 461. c, et XIV, 624. f. et Plutarch. de Muſica T. X, p. 685. ed. Reisk. reuocauimus πρατίνας. Phavorin. vitio operarum πλατίνας.

72) καὶ σατυρικῶν male deeſt in Vit. 3. et Phauor. καὶ autem a Sebaſt. intruſum reliqui noſtri reſpuunt.

73) ἐλεγ. δὲ — ποιητῶν) A Ciz. et Vit. 3. abſunt δὲ et ποιητῶν, non male, vt infra ἐπιγραμματοφόρων, non addit. ποιητῶν.

74) τοὺς τεθνηκ.) Ciz. et Vitt. 1 et 3. cum Phauor. non agnoſcunt τούς. Praeterea Vit 3. et Phauor. mendoſe τεθεικότας.

75) γεγραφέναι) Ciz. et Vitt. 1 et 2. συγγεγραφηκέναι, quam formam Tzetzae Graeculi videntur amaſſe. Sic quoque Ioannes in ſcholiis ad Heſiod. p. 50. ed. Heinſ. ἕτεροι τινὲς συγγεγραφήκεσαν, et p. 104. γεγράφηκε, cff. Herodian. Fragm. περὶ ἡμαρτημένων λέξεων, in Hermann. de emend. rat. gr. Gramm. p. 317. D' Orville vero ad Charit. p. 624. ed. Lipſ. hanc formam putat eſſe Atticam, cui nuper acceſſit Baſt. in Epiſt. Crit. p. 242. et p. 200. ed. pr.

76) τῷ) Abeſt a Ciz.

77) ἑτέρῳ) Vit. 2. optime ἐν ἑτέρῳ, quod etiam reſtituimus; olim ἑτέρως, quod retinent Ciz. et Vit. 1. ſed Vit. 3. et Phauor. cum Pott. et Seb. ἑτέρῳ.

78) φιλητᾶς) Recte, cf. Schweigh. in Animadu. ad Athen. T. IX. pag. 166.: minus recte Ciz. et Vit. 3. φιλήτας.

φων δὲ, τῶν καὶ Ἀναθεματικῶν 79), γνωρίσματα τὸ γεγραφέναι εἰς ἀνδριάντας ἐπιγράμματα καὶ εἰς τὰ ἐν ναοῖς ἀναθήματα καὶ εἰς ἕτερα τοιαῦτά τινα, ὡς Ὅμηρος ἐποίησεν ἐπὶ τῇ 80) δοθείσῃ τούτῳ φιάλῃ παρὰ τῶν Μήδου υἱῶν, ἣν ἀνέθετο τῷ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνι ἐπιγράψας οὕτω:

Φοῖβε ἄναξ, δῶρόν τοι ἑλὼν τόδ' 81) Ὅμηρος ἔδωκα
Σῇσιν ἐπιφροσύναις: σὺ δέ μοι κλέος ἐσθλὸν ὀπάζοις.

Ἐπιγραμματογράφοι δὲ ποιηταί: Σιμωνίδης ὁ παλαιὸς, οὗ Ἡρόδοτος μέμνηται, Ἀλκαῖος ὁ νέος, ὃς ἦν ἐπὶ Οὐεσπασιανοῦ τοῦ Ῥωμαίου καὶ Τίτου, Ἀθήναιος, Πρόκλος. Παλλαδᾶς 83), Ἀγαθίας καὶ ἕτεροι μύριοι. Ὑμνογράφοι δὲ ποιηταί, οἱ εἰς Θεοὺς γράφοντες ὕμνους, ὥσπερ 84) ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος Ὀρφεύς, Ὅμηρος, Ἡσίοδος, Ἀσκληπιάδης καὶ ἕτεροι; ἔγραψε γὰρ ὁ Ὀρφεὺς 85) χωρὶς τῶν

79) ἀναθεματικῶν) Sebaſt. ſibi non conſtat, ſupra enim ἀναθηματ. noſtri omnes ἀναθεματ.

80) ἐπὶ τῇ) Vit. 2. ἐν τῇ, et mox ἔθετο pro ἀνέθετο.

81) τόδ' ὅμηρος) Noſtri Codd. vt editt. vett. ignorant τόδ', et pro ἔδωχα (lege ἔδωκα) exhibent ἔδωκεν: retinent quoque ἧσιν. Sebaſt. plerumque loca ſcriptorum in his ſchol. allata ad editt. iam typis excuſas temere emendat. Extant hi verſ. in Fragm. Hom. ed. Erneſti T. V. p. 158.

82) πρόκλος) *Hunc pro epigrammatographo ab aliis vendi, non vidi. Inter hymnographos iuſtius locum invenerit, vid. Voſſ. de poet. gr.* p. 79. *Thryllit.* Fabric. in Bibl. Gr. Vol. IV, p. 493. ed. Harl. aſteriſco tamen, Epigrammatariis annumerat: cf. quoque Harleſ. Introduct. in Hiſt. ling. Gr. T. II. P. I. p. 375. et Fabr. Bibl. Gr. Vol. IX. p. 428.

83) παλλαδᾶς) Noſtri Codd. cum Phauor. παλλαδᾶς, vt edd. ante Seb.

84) ὥσπερ) Ciz. et Vit. 1. ὡς. Noſtri Codd. quoque cum Sebaſt. delent καὶ, quod edd. priores praemittunt τῷ· Ἀσκληπιάδης.

85) ἔγραψε — ὀρφ.) Noſtri: γράφει δὲ καὶ ὀρφεὺς, deleto καὶ poſtea ad ὕμνους. Quam parum accurate hic Tzetzes verſatus fuerit in enarrandis Orphei ſcriptis, vid. Th.

ἀστρολογικῶν καὶ ἐπῳδικῶν καὶ μαγικῶν καὶ τῶν ἑτέρων [86]) καὶ ὕμνους εἰς Δία καὶ τοὺς λοιποὺς οὕτω:

Ζεὺς πρῶτος γένετο, Ζεὺς ὕστατος [87]), ἀργικέραυνος,
Ζεὺς κεφαλή, Ζεὺς μέσσα: Διὸς δ' ἐκ πάντα τέτυκται.

Καὶ Ὅμηρος [88]):

Μνήσομαι, οὐδὲ λάθωμαι Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο.

Καὶ οἱ λοιποὶ ὁμοίως, ἵνα μὴ μακρολογῶ [89]): οὐ γὰρ ἀγνοῶ τὰ τούτων καὶ ἑτέρων πλειόνων [90]). Ἀισματογράφων δὲ, τῶν [91]) καὶ Ἀοιδῶν, γνωρίσματα τὸ ᾄσματα καὶ ᾠδὰς γράφειν πρὸς μουσικὴν καὶ φόρμιγγα καὶ βάρβιτον καὶ κιθάραν καὶ πᾶν ὄργανον μουσικῶς ᾀδόμενον: οἱοίπερ [92]) ἦσαν ποιηταὶ, ὡς ὁ Φαληρεὺς Δημήτριος

Tyrwhitti Praefatio in Lithica p. LIX. edit. Herman.

86) καὶ τῶν ἑτ.) Vit. 2. omittit καί, Phauorin. vero omnia.

87) ζεὺς ὕστ.) Ciz. et Vit. 1. ζεὺς δ' ὕστατος, et v. sq. πάντων pro πάντα, quod metrum et sensum verborum turbat. *Integrum fragmentum habes apud Apuleium de Mundo, Proclum et Eusebium. Occurrit etiam in Poësi Philosoph. p. 81. et in edit. Orph. Traiecc. p. 246. Sebastiani.* In edit. Hermanni p. 457. vbi vero ἀρχικέραυνος pro ἀργικέραυνος legitur, cf. ibi Gesner. Vit. 3. μέση pro μέσσα contra metrum. *Vit. 2. primum* τέτυκται *legit, sed alia manus correxit* τέτευκται, *quod quidem non est contra metrum, nisi* τέτακται *illud sit, de quo non litigabo. Thryll.* Cff. ibi Gesner. et Herman.

88) ὅμηρος) Hymn. in Apoll. v. 1. Vit. 3. male λάθομαι pro λάθωμαι, et Vit. 2. primum pro ἑκάτοιο habet ἑκάστοιο, deinde vero correctum est.

89) μακρολογῶ) Vit. 3. μακρηγορῶ.

90) οὐ γὰρ — πλειόνων) Neque Vit. 3. neque Phauor. habet: fortasse a Io. Tzetza iactatore addita.

91) τῶν καὶ ἀοιδῶν) Vitt. 2 et 3. ποιητῶν καὶ ἀοιδῶν.

92) οἱοίπερ) Vitt. 2. et 3. οἵ εἴπερ.

γράφει, Αὐτομήδης 93) καὶ Δημόδοκος 94) καὶ Χαῖρις 95) οἱ Κερκυραῖοι 96), καὶ ὁ Ἰθακήσιος Φήμιος καὶ οἱ λοιποί, οὓς ὁ Φαληρεὺς Δημήτριος 97) γράφει; οὐδ' αὐτοὺς ἀγνοῶ 98). Ἐπιθαλαμιογράφοι δὲ ποιηταί, ὅσοι πρὸς τοὺς νυμφίους ἐν γάμοις ἐγκώμια 99) ἔγραφον, οἷος ἦν ὁ Ἀγα-

93) *Αὐτομήδης*) Vid. Fabr. Bibl. Gr. Vol. I. p. 12. ed. Harl.

94) *Δημοδόκος*) Vit. 3. *Δημοδόκης*, perperam, cf. Fabr. Bibl. Gr. Vol. I. p. 25. Ab Eustathio in Odyss. γ, p. 126. dicitur quoque Demodocus, discipulus Automedis Mycenaei.

95) *χαῖρις*) Sebast. male *λαῖρις*, vt Vit. 1. et Ciz. *λάρις* Vit. 3. et Phauor. sed Vit. 2. *χαῖρις*, recte, cff. Suid. ad *χαῖρις*, schol. Homeri Iliad. a Villois. edita β. v. 311. (cf. Villois. in Prolegg. p. XXIX.) et schol. Pindari Pyth. IV, 18. 61. 156. 195. et al. loc. Varii vixerunt Chaerides, sed nullus, quantum equidem scio, Laeris. Facile λ et χ in Mss. confunduntur.

96) *οἱ κερκυραῖοι*) Male Vit. 3. *οἱ κεραυραῖοι*: Vit. 2. *ὁ κερκυραῖος*, bene, si Demodocus non fuit Corcyraeus, quem fuisse tradit Plutarch. de Musica T. X. p. 652. ed. Reisk. sed Lacedaemonius, auctore Eusthath. ad Odyss. γ. p. 126. vel Larius, vt ex Aspasio narrat Aristotel. Ethic. VII, 8. Quid autem sibi voluerit Potter. commate deleto post *χαῖρις*, et ad interpretationem addito *et Corcyraei*, quasi Demodocus, Chaeris et Corcyraei poetae fuissent distincti, quum Tzetz. non scripserit *καὶ οἱ κορκ.* sed *οἱ κορκ.* non satis intelligo. De Demodoco vid. Hom. Od. θ, 266. sqq. et de Phemio Odyss. α, 326. et Schweigh. ad Athen. I, p. 1, 14, c. in Animadu.

97) *Δημήτριος*) Abest a Ciz. et Vitt. 1 et 3. non male, quia mox praecedit.

98) *οὐδ' αὐτοὺς ἀγνοῶ*) Ita emendauimus ope Vit. 2. *οὐδὲ γὰρ αὐτὸς ἀγνοῶ* Ciz. et Vitt. 1. et 3. cum editt. ante Sebast. qui dedit: *οὐδὲ γὰρ αὐτὸς ἔγνω* (nonne *ἔγνων*?), qui pessime vertit: *neque ad nostrum aeuum sunt peruenti*, ratus pessime et insulse hactenus (adhuc) lectum esse *ἀγνοῶ*; sane insulsus ipse, nam *οὐδ' αὐτοὺς* l. *οὐδὲ αὐτὸς ἀγνοῶ* iactantiae Tzetzae est aptissimum: sic supra: *καίπερ ἀκριβῶς ἐπιστάμενον*.

99) *ἐγκώμια*) Ita quoque Vit. 2. sed alia manus refinxit in *ἐγγάμια*, verbum Le-

μήστωρ [100]) ὁ Φαρσάλιος καὶ ἕτεροι: καὶ Ἡσίοδος αὐτὸς γράψας ἐπιθαλάμιον [101]) εἰς Πηλέα καὶ Θέτιν [102]):

Τρὶς μάκαρ Αἰακίδη, καὶ τετράκις ὄλβιε Πηλεῦ,
Ὃς τοῖσδ' ἐν μεγάροις ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνεις [103]).

Μονῳδοὶ δὲ ποιηταὶ λέγονται οἱ μονοπροσώπως γεγραφότες ἐπιταφίους ᾠδάς, καταχρηστικῶς δὲ καὶ οἱ μονοπροσώπως ὅλην τὴν [104]) ὑπόθεσιν ἀφηγούμενοι, ὥσπερ νῦν ἐν

xicographis quidem incognitum, sed a more Tzetzae vocabulorum novorum cum aliis Grammaticis cudendorum non alienum.

100) Ἀγαμήστωρ) Nemo facit eius mentionem praeter Tzetz. h. l. et in Lycophron. ad v. 179. Variant vero etiam Codd. Mſſ. ſcripturam huius nominis. Vit. 3. h. l. et v. 179. ἀγαμήτωρ: Vit. 2. h. l. ἀγαμήστορος, infra v. 179. ἀγαμήτωρ: Ciz. et Vit. 1. modo vtroque loco ἀγαμήστωρ. Varie quoque ſcribunt ὁ Φαρσάλιος: Ciz. φάρσαλος, male, nam hoc eſt nomen vrbis: Vit. 1. Φάρσαλης, infra v. 179. ambo φαρσάλιος: Vitt. 2 et 3. h. l. φαρσάλιος, poſtea vero ἀφαρσείας, cf. Heyne in Obſeruatt. ad Apollod. p. 313.

101) ἐπιθαλάμιον) Hanc lectionem reuocauimus e Vitt. 2 et 3. et Phauor. nam Sebaſt. et reliquae editt. omnes habent ἐπιθαλάμια. Ciz. et Vit. 1. ἐπὶ θαλάμον, *alia tamen manu correctum in Vit. 1.* ἐπιθαλάμιον, *vt ſit* ἑνικῶς *dictum, quod placet, cf. Scalig. ad Cat. p. 74. et Turneb. XXIV, 9. Thryllit.* Heyne in Obſeru. ad Apollod. p. 313. putat fuiſſe partem Catalogi Heſiodi. Barneſ. ad Eurip. Phoeniſſ. 829. affert hos verſſ. Lycophronis nomine omiſſo. Extant quoque inter Fragm. Heſiodi p. 451. ed. Lipſ.

102) Θέτιν) Vitt. 2 et 3. repetunt εἰς.

103) εἰσαναβ.) Vit. 3. εἰσαναβαίνοις.

104) ὅλην τὴν) Abeſt τὴν a Ciz. et Vitt. 1 et 2. vt ab edd. ante Sebaſt. ſed Vit. 3. habet τήν. Thryllit. mauult τινὰ pro τήν. In ſchol. ad Heſiod. p. 1. ὑπόθεσιν ἐφηγεῖσθαι τὴν οἵαν δήποτε, οἷος ἐστιν ἐν τῇ ἀλεξάνδρᾳ λυκόφρων, quod firmare videtur Thryllitzſchii coniecturam.

τῇδε τῇ Ἀλεξάνδρᾳ ὁ Λυκόφρων ποιεῖ [105]); παριστᾷ γὰρ [106]) τὸν θεράποντα μόνον ὅλην τὴν [107]) ὑπόθεσιν ἀφηγούμενον. Ἀλλαχοῦ δὲ οὗτος ὁ Λυκόφρων Τραγικός ἐστι ξδ΄ ἢ μϛ΄ [108]) Τραγῳδιῶν δράματα [109]) γεγραφώς. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὴν [110]) περὶ τοὺς ποιητὰς διωρθώσαμέν [111]) τε καὶ ἠκριβώσαμεν διαίρεσιν: λέγειν ἐστὶν ἁρμόδιον καὶ περὶ τοῦ μονῳδοῦ τούτου Λυκόφρονος [112]).

105) λυκόφρων) Ciz. et Vitt. addunt ποιεῖ, quod quoque in textum reuocauit Sebaſt.

106) παριστᾷ γὰρ) Ciz. et Vit. 1. παρ. δέ.

107) ὅλην τὴν) Noſtri omnes τὴν πᾶσαν.

108) ξδ΄ ἢ μϛ΄) Vitt. 2 et 3. ξδ΄ ἢ ξϛ΄, vt Baroc. auctore Pottero.

109) τραγ. δράματα) Ciz. et Vitt. 1. et 3. μονῳδιῶν γράμματα: Vit. 2. τραγῳδίας δράματα.

110) τὴν διαίρεσιν) Ciz. et Vit. 1. vt editt. priores τὰ, omiſſo τῷ· διαίρεσιν. Vit. 3. etiam ſic legebat, ſed alia manus correxit ſic, vt Sebaſt. edidit. Vit. 2. τὰς περὶ τοὺς ποιητ. διαφορὰς διωρθ. non male.

111) διωρθ.) Ita Vitt. 2 et 3. ſed Ciz. et Vit. 1. διηρθώσαμεν, vt Canter. quam lectionem Potterus iam reiecit.

112) τούτου λυκ.) Male abſunt a Ciz. et Vit. 1.

ΠΕΡΙ

ΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΒΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩΝ ΛΥΚΟΦΡΟΝΟΣ [1]).

Ὁ Λυκόφρων οὑτοσὶ [2]) τῷ μὲν γένει ἦν Χαλκιδεύς, υἱὸς Σωκλέους [3]), ἢ Λύκου τοῦ ἱστοριογράφου κατά τινας. Ἦν δὲ εἷς [4]) τῶν ἑπτὰ ποιητῶν, οἵτινες διὰ τὸ ἑπτὰ εἶναι τῆς Πλειάδος [5]) ἐλέγοντο, ὧν τὰ ὀνόματα ταῦτα [6]): Θεόκριτος ὁ τὰ Βουκολικὰ ποιήσας [7]), Ἄρατος ὁ τὰ Φαινόμενα γράψας καὶ ἕτερα [8]), Νίκανδρος Αἰαντίδης, ἢ Ἀπολλώνιος ὁ τὰ Ἀργοναυτικὰ [9]), Φίλικος, Ὅμηρος ὁ νέος Τραγικὸς (ἔστι γὰρ [10]) καὶ ἕτερος Ὅμηρος, οὗπερ

1) *περὶ — γεγραμμένων*) Ciz. et Vit. 1. *γένος λυκόφρονος ποιητοῦ*. Vitt. 2 et 3. eodem modo, praetermiſſo tamen *ποιητοῦ*, vt Cant. et Pott.

2) *οὑτοσὶ*) Vit. 3. *οὗτος*.

3) *σωκλέους*) Vit. 3. male *σοφοκλέους*, conf. Suid. et Tzetz. Chil. VIII, 204. v. 482.

4) *ἦν — εἷς*) Vit. 2. *εἷς δὲ ἦν*, vt mox *εἶναι ἑπτὰ* pro *ἑπτὰ εἶναι*.

5) *πλειάδος*) Cf. Fabr. Bibl. Gr. Vol. II, p. 317. ed. Harl.

6) *ταῦτα*) A Seb. reuocatum confirmat Vit. 3.

7) *ποιήσας*) A Seb. ſuppletum abeſt a Ciz. et Vit. 1. et edd. prior. vti etiam ob ſeq. *γράψας* bene abeſſe poteſt; ſed Vit. 2. *γράψας*, et Vit. 3. *συγγράψας*.

8) *ἕτερα*) Vitt. 2 et 3. *ἕτεροι*, vt Pott. Mſſ. vterque, quam lectionem, etſi non abſurdam, recipere tamen non ſuſtinuit. In Vit. 3. deſunt *Ἄρατος — γράψας*.

9) *ἀργον.*) Vit. 2. *συγγράψας*.

10) *ἔστι γὰρ — εἰς αὐτὸν*) Haec verba auctore Gerbelio primum in ed. ſua Potter. parentheſi incluſit. Abſunt plane a Ciz. et Vitt. 1 et 2. Quum vero hi Codd. antiquitate longe ſuperent alios Codd. et Vit. 3. qui hanc ῥῆσιν habet, et primae videantur eſſe recenſionis, forſan poſtea demum a Io. Tzetza illata ſunt.

ἐγὼ τὸν Ἡσίοδον νομίζω γενέσθαι [11]) *ἰσόχρονον, κἄνπερ τὰ τοῦ παλαιοῦ Ὁμήρου μετατρέπωσί τινες* [12]) *εἰς αὐτόν.*) *ὁ Ἀνδρομάχου* [13]) *Βυζάντιος, δράματα ποιήσας νζ'* [14]), *καὶ οὗτος ὁ Λυκόφρων, κἂν ἕτεροι* [14*]) *μὴ εἰδότες ἄλλους φασὶν εἶναι τῆς Πλειάδος. Ἦσαν δὲ οὗτοι ἐν χρόνοις Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ Βερενίκης* [15]), *οἱ παῖδες ἦσαν* [16]) *ἀμφότεροι Πτολεμαίου τοῦ Λαγωοῦ, καὶ Βερενίκης τῆς Ἀντιγόνου θυγατρός. Εὐδοκίμει* [17]) *δὲ τότε Λυκόφρων οὐ* [18]) *τοσοῦτον διὰ τὴν ποίησιν, ὅσον διὰ τὸ λέγειν ἀναγραμματισμοὺς, οἷον, ὅτι Πτολεμαῖος ἀπὸ μέλιτος λέγει* [19]) *μεταγραμματιζόμενον; Ἀρσινόη δὲ ἴον*

11) *γενέσθαι*) E Vit. 3. recepimus.

12) *μετατρέπωσί τινες*) Vit. 3. vt Baroc. *μετατρέπουσί τινες*. Cant. et Pott. in ed. 1. *μετατρέχωσιν*: Pott. ed. 2. *μετατρέπωσιν*. Difplicet *μετατρέχ.* ob *τὰ τοῦ παλ. ὁμήρου.*

13) *ὁ Ἀνδρ.*) Vit. *καὶ ὁ Ἀνδρ.* non male, fed Ciz. et Vit. *ὁ Ἀνδρομάχης*, vt olim ap. Suid. iam vero *Ἀνδρομάχου*, vt iam emendauit Pott. ad h. l.

14) *δράματα ποιήσ. νζ'*) Ciz. et Vit. 1. *ὃς δρ. ἐποίησε μζ'*: Vit. 2. *ὃς γράμματα ἐποίησε ἑπτὰ*, haud dubie excidit *τεσσαράκοντα* aut *πεντήκοντα*. Quod ad lectionem *γράμματα* attinet, cf. Valken. ad Eurip. Hipp. p. 171. Io. Tzetz. in Chil. I, 513. quoque habet *γράμ.* pro *δράμ.*: *ὡς εὐριπίδης γράφει μὲν ἐν γράμματι ἑκάβης.* In Vit. 3. defunt et haec verba et fqq. usque ad *οὗτοι ἐν χρόνοις.* Suidas fcripfiffe tradit tragoedias *με'*. Quum lubricus fit lapfus librariorum in numeris Graecorum, nemo facile, qui h. l. fit verus, conftituet, nec attinet conftituere.

14*) *κἂν ἕτεροι*) Ciz. et Vit. 1. *κἂν καὶ ἕτ.* male.

15) *Βερενίκης*) Vit. 1 et Ciz. *Βερεννίκης*: Vit. 2. *Βερνίκης*: Vit. 3. *Βερονίκης.*

16) *οἱ παῖδες — Βερενίκης*) Abfunt a Ciz. et Vit. 3. atque funt vel ab alio illata, vel incuria librarii a *Βερενίκης* in priore verfu pofito, omiffis interiectis, tranfiliit in fq. vbi redit *Βερενίκης.*

17) *εὐδοκίμει*) Vit. 1. 2 et Ciz. *ηὐδοκίμει.*

18) *οὐ*) Sic quoque noftri, recte: prior. editt. omnes *οὗ*, perperam.

19) *λέγει*) Vit. 1. *λέγεται*, omiffo *τῷ· μεταγραμματιζό-*

Ἥρας [20]), καὶ ἄλλα [21]) τοιαῦτα ὅμοια. Οὗτος ὁ Λυκόφρων τοῖς Φιλαναγνωστοῦσι [22]) τῶν νέων χαριζόμενος τὸ παρὸν βιβλίον ἐξέθετο ἱστοριῶν τυγχάνον ἀνάμεστον; τὰ γὰρ ἀφ' Ἡρακλέους [23]) καὶ τῶν Τρωϊκῶν μέχρις [24]) Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος καὶ κατωτέρω [25]) συντεμὼν πάντα γράφει, καὶ περὶ τὸ τέλος τοῦ βιβλίου ἀνατρέχει καὶ [26]) κατ' ἐπιδρομὴν λέγει καὶ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἰοῦς [27]) τὴν παρὰ τῶν Φοινίκων, ὅθεν ὁ πόλεμος ἀνεῤῥάγη [28]) Βαρβάροις καὶ Ἕλλησιν.

μενον, reliqui recte λέγει μεταγρ.

20) ἴον Ἥρας) Vit. 1. et Ciz. Ἥρ. ἴον: Vit. 2. οἷον Ἥρας: mendofe.

21) καὶ ἄλλα τοιαῦτα ὅμ.) Sic Vit. 1. bene; reliqui καὶ ὅμοια τοιαῦτα. Tenendum autem eft, neque Fabric. neque Harlefium in Bibl. Gr. horum anagrammatum a Lycophr. compofitorum mentionem feciffe. Videntur ea aetate Tzetzis adhuc extitiffe; verum, quum is pro iactantia fua, vt iam docuit Iacobs in Praef. ad Antehomer. p. 17. egoque ipfe hinc illinc perfpexi, fcriptores non omnino omnes, quos excitat, ipfe legerit, fed loca ex eis allata aliis debeat Grammaticis, eft, quod dubitemus, an Tzetzes haec anagrammata Lycophronis noftri, vel etiam alius, nam fuere plures eiusdem nominis, ipfe viderit.

22) φιλαναγ.) Vit. 2. φιλογνωστοῦσι: Vit. 3. φιλαγν.

23) ἀφ' ἡρ.) Ciz. et Vit. 1. ἐφ' ἡρακλέους, quam formam etiam tenet Vit. 3.

24) μέχρις) Sic Vit. 3. recte; reliqui μέχρι usque ad Sebaft.

25) κατωτέρω, quod Tzetzes debet Pottero, noftri habent omnes.

26) καὶ) Vit. 2. male omittit, nam fignificat h. l. *hoc eft.*

27) Ἰοῦς) Vit. 3. Ἰνοῦς, mendofe, nam Lycophr. v. 1294 fqq. Ionem a Phoenicibus raptam, non vero Inonem, dicit cauffam belli Europam inter et Afiam exorti dediffe.

28) ἀνεῤῥάγη) Ante Potter. ἐνεῤῥάγη, qui e Cod. Seld. hanc lectionem recepit, quae videtur effe aptiffima. Sic Plutarch. in Mario c. 32. πόλεμος ἐπὶ τὴν πόλιν ἀναῤῥαγείς. Vitt. 1 et Ciz. ἐῤῥάγη: Vit. 3. ἀνεῤῥύη, bene, addit Thryllit.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ [1]).

Πρίαμος, ὁ Λευκίππης καὶ Λαομέδοντος, ἐξ Ἑκάβης τῆς Δύμαντος [2]), ἢ καὶ τῆς Κισσέως [3]) θυγατρὸς, διδύμους παῖδας [4]) γεννᾷ, Κασσάνδραν [5]), τὴν καὶ Ἀλεξάνδραν, καὶ Ἕλενον, οὓς ἐν τῷ τοῦ Θυμβραίου ναῷ Ἡλίου Ἀπόλλωνος ἐκόμισαν [6]) καὶ τὰ τούτων ἐτελουν γενέθλια. Συμποσιάσαντες δὲ καὶ [7]) κωμάσαντες πανημερίως ἐν τῷ ναῷ περὶ ἑσπέραν πρὸς [8]) τὴν πόλιν, καὶ εἰς τοὺς βασιλικοὺς θαλάμους [9]), καὶ τὰ ἀνάκτορα

1) ὑπόθεσις —) Haec verba Codd. noſtri, vt editt. prior. adnectunt ſtatim ſuperioribus.

2) Δύμαντος) Sic quoque Ciz. et Vitt. 1. 2, ſed Vit. 3. vitioſe δίμαντος, non vero, vt Canter. κύμαντος, quod iam Pott. eiecit, nam Homero Il. XVI, 718. et Hygin. Fab. 91. eſt Hecuba filia Dymantis, Euripidi vero in Hec. 3. Ciſſei, quem ſecutus eſt Virgilius, cf. Heyne ad Virg. Aen. X, 705.

3) ἢ τ. κισσ.) Male Seb. κίσσεως, noſtri Codd. vt edd. pr. κισσέως. Vit. 3. ἢ καὶ κισσέως. Recepimus καί.

4) παῖδας) Vit. 2. γέννας.

5) κασσάνδ.) Vitt. 2 et 3. ſemper κασάνδραν, ſimplici σ.

6) οὓς ἐν τῷ — ἐκόμισαν) Vit. 2. καὶ ἐν τῷ θυμβ. ἀπόλλωνος ναῷ ἐκόμισαν, omiſſo voc. ἡλίου, quod bene abeſſe poteſt. In Tzetz. Antehomer. v. 51. tamen Apollo dicitur ſacerdos in templo Ἠελίοιο.

7) συμπ. — καὶ) Vit. 2. συμπ. τε καὶ. Vit. 3. συμπ. οὖν καί.

8) ἑσπέρ. πρὸς) Vit. 1 et Ciz. τὴν ἑσπ. εἰς.

9) καὶ εἰς — θαλάμους) A Sebaſt. e duobus Codd. additum noſtri non agnoſcunt: eſt autem vel interpretatio τοῦ ἀνάκτορα, ita ut καὶ ſignificet τοῦτ' ἔστι, ſic Heſych. ἀνακτόρων· οἴκων βασιλέων, vel, quod potius putauerim, gloſſa ab alio et ex alio Grammatico illa-

ὑπεχώρησαν λήθῃ κατά τινας ἐάσαντες τοὺς παῖδας ἐν τῷ ναῷ κατ' ἐμὲ δὲ οἰκείᾳ γνώμῃ τοῦτο [10]) ἐξ ἔθους κρατοῦντος ἐποίησαν· ἔκ τινων γὰρ συμβάντων ἐπεγίνωσκον, ὁποῖοί τινες ἂν ἀποβαῖεν οἱ παῖδες [11]). Οὕτω γοῦν [12]) καὶ οἱ περὶ Πρίαμον [13]) περὶ τοὺς εἰρημένους παῖδας [14]) ἐποίησαν. Τῇ ἐπαύριον δὲ τῷ ναῷ προσελθόντες ὄφεις ἐσπειρημένους τοῖς παισὶν [14*]) εὗρον καὶ τὰ αἰσθητήρια τούτων καθαίροντας, μηδὲν δὲ [15]) λυμαινομένους αὐτούς. Ἀπόλλων δέ τις χρησμολόγος καὶ μάντις [16]) ὑπάρχων ἐν τῷ ῥηθέντι ἱερῷ [17]) τοῦ Ἡλίου μαν-

ta. Sebaſt. operarum vitio ὑπερώχησαν pro ὑπεχώρησαν.

10) τοῦτο ἐξ ἔθους) Vitt. 2 et 3. τούτου ἐξ ἔθ. recte, Thryll. quod mihi non probatur.

11) συμβάντων) E Cod. Vit. 2. reuocauimus, nam contextus reſpuit vulg. συμβαινόντων, cuius codicis auctoritate quoque, qui pro ὁποῖοί τινες ἀποβαῖεν legit ὁποῖοι ἂν ἀποβ. omiſſo τῷ· τινὲς, ſaltem recepimus ἄν.

12) οὕτω γοῦν) Ciz. et Vit. 1. οὕτως οὖν: Vit. 2. οὕτω γάρ.

13) οἱ περὶ πρ.) Vit. 2. οἱ πρίαμοι, ſed e raſura, nam prius videtur fuiſſe ὁ πρίαμος, quod vero eſt i. q. οἱ περὶ πρίαμον.

14) περὶ τ. εἰρημ.) Vit. 3. addit παῖδας, quod quoque addere non dubitauimus. Ciz. et Vit. 1. abiiciunt περὶ, recte, ait Thryllit. ſane e ſuperioribus οἱ περὶ πρ. repetitum videtur.

14*) ἐσπειρημένους τ. παισὶν) involutos pueris quaſi faſcias, pro παῖδας ἐσπειρ. ὄφεσι, pueros circumplicatos ſerpentibus, quaſi faſciis involutos, nam σπείρω eſt i. q. ἑλίσσω. Inepte Sebaſt. angues in ſpiram iuxta infantes inuenerunt inuolutos. Vit. 1 et Ciz. ἐσπειρ. ποσὶν pro παισὶν, male, niſi adiicias αὐτῶν l. παίδων. Vit. 2. ἐπαιρημένους, forte ἐπηρμένους: Vit. 3. ἐπαιρομένους, erectos, vt poſſent linguis aures puerorum lingere. Schol. Eurip. Hec. 87. ἐλθόντες ὄφεις, καὶ τὰ αὐτῶν περιλείξαντες ὦτα.

15) δὲ) Deeſt in Ciz. et Vitt. 1. 2.

16) χρησμ. κ. μάντις) Ciz. et Vit. 1. delent καὶ, non bene, nam καὶ h. l. ſignificat: hoc eſt. Tzetzam autem hic, vt in Antehom. v. 50. hariolari, et ſacerdotem ſubſtituere Deo Apollini, docet ibi Iacobs.

17) ἱερῷ) Vit. 3. ναῷ, qui ſaepius verba commutat.

τικοὺς εἶπε γενέσθαι τοὺς παῖδας, οὓς καὶ [18]) αὔξην λαβόντας ἐδίδασκε τὴν μαντικήν. Ὑπισχνεῖτο δὲ τῇ Κασσάνδρᾳ [19]), εἰ συγγένοιτο αὐτῇ, ἀρίστην [20]) αὐτὴν μάντιν ποιῆσαι. Μὴ πειθομένης δ' ἐκείνης τοῦτο ποιῆσαι ἐκήρυξεν ὁ χρησμολόγος ἐκεῖνος Ἀπόλλων [21]), ὡς οὐ μάντις ἐστὶν ἡ Κασσάνδρα, μαινόμενα [22]) δὲ καὶ παράφρονα φθέγγεται. Ὅθεν ὁ πατὴρ ἐς πετρώροφον οἴκημα καθείρξας [23]) αὐτήν, ἵνα μὴ δοκῇ τοῖς Τρωσὶ μαίνεσθαι καὶ διαπαίζεσθαι [24]), προσέταξέ τινα τρόχιν, ἤτοι ἄγγελον, ἑστῶτα, καὶ ἀκροώμενον ταύτης αὐτῷ ἀπαγγέλλειν. Ὃς ἄγγελος μοναδῶς καὶ μονοπροσώπως τῷ Πριάμῳ κατὰ λεπτὸν τὸ λαληθὲν [25]) τῇ Κασσάνδρᾳ πᾶν ἀφηγεῖται λέγων αὐτῷ: Λέξω σοι, ὦ Πρίαμε, ἀληθῶς [26]) περὶ πάντων τῶν λαληθέντων τῇ Κασσάνδρᾳ, ὅσων τε [27]) αὐτὸς μνημονεύω, καὶ οὐκ ἀποδεδράκασί μου τὴν μνήμην. Ἢ οὕτω [28]): Τὰ πάντα, ὦ Πρίαμε, περὶ ὧν ἐρωτᾷς, ἵνα σοι εἴπω, λέξω ἐξ αὐτοῦ πρώτου λόγου, ἀφ' οὗ ἤρξατο ἡ Κασσάνδρα λέγειν, μέ-

18) οὓς καὶ) Vit. 3. ὃς καὶ, bene, putat Thryll.

19) ὑπισχ. κασάνδρᾳ) Vit. 2. ὑπ. γοῦν, τὴν κασάνδραν, non apte ob ſeq. αὐτήν.

20) ἀρίστην) Sic Vit. 3. ſed reliqui, vt Pott. ἄριστον. Canter. εἰς ἄριστον.

21) ἐκήρυξ. — Ἀπόλλ.) Ciz. et Vit. 1. ſic transponunt: ἐκεῖνος ὁ χρ. Ἀπ. ἐκήρ. Vit. 3. ἐκήρυσεν pro ἐκήρυξεν.

22) μαινόμ.) Vit. 3. μαινομένη.

23) καθείρξ.) Vit. 3. κατάξας, ſupraſcripto tamen καθείρξας, qui etiam cum Vit. 2. omittit ſqq. ἵνα μὴ — διαπαίζεσθαι.

24) διαπαίζ.) Vit. 1 et Ciz. καταπαίζηται, qui quoque προσέταξε ponunt poſt ἀκρ. ταύτης, et Vit. 3. αὐτῷ poſt ἀπαγγέλλειν.

25) τὸ λαλ. τῇ κασ.) Ciz. et Vit. 1. τὸ ἀληθὲς τῆς κασάνδρας: non bene.

26) ἀληθῶς) Vit. 1 et Ciz. ἀληθῆ.

27) ὅσων τε) Hoc Pott. e Bar. reſtituit, pro ὅσον τέως, cui Vitt. 2 et 3. accedunt, ſed Vit. 1 et Ciz. tuentur ὅσον τέως, et ἀποδιδράσκουσι habent pro ἀποδεδράκασι.

28) ἢ οὕτως — φανερὰ ὁδὸς) Abſunt a Vitt. 2 et 3. haud dubie poſtea addita, vel in his Codd. a Io. Tzetza omiſſa.

χρι καὶ τέλους [29]). Εἰ δ' εἰς μῆκος ὁ λόγος ἔλθῃ, ἤτοι ἐὰν μακρὸς γένηται ὁ λόγος μου: μὴ ἀποκνήσῃς [30]) ἀκούειν καὶ διὰ τοῦτο ὀργισθῇς, ἀλλὰ συγγνωμόνει, ἤτοι μακρόθυμος ἔσο πολυλογοῦντί μοι. Διότι οὐχ ὡς ἤνοιγε πρῶτον ἡ Κασσάνδρα τὸ στόμα αὐτῆς ἡσύχως, οὕτω καὶ νῦν ἤνοιξε τὸ ἄρτι γεγονὸς [31]) ποικίλον, ἀλλὰ πολλὴν [32]) κραυγὴν ἐκ τοῦ στόματος ἐξενεγκοῦσα σύμμικτον περὶ τῶν προγεγονότων καὶ μελλόντων γενέσθαι ἐκ τῶν λαιμῶν αὐτῆς τῶν μαντικῶν ἐξήνεγκεν [33]). Ἐκ τούτων δὲ [34]) πάντων, ὧν εἶπεν ἡ Κασσάνδρα, ἅτινα ἐν τῇ ψυχῇ μου ἔχω καὶ ἀπομνημονεύσω, ἄκουσον: Ἀναδιδάχθητι, ὦ βασιλεῦ; ἀναστρέφων δὲ ταῦτα ἐν τῷ λογισμῷ σου μετέρχου τοὺς δυσνοήτους λόγους τῶν μαντευμάτων τῆς Κασσάνδρας ἀνερευνῶν, ὅπου τε ἄγει [35]) κατ' ἴχνος ἡ ἀληθὴς καὶ φανερὰ ὁδός. (Εἰ δὲ εἰς μῆκος ὁ λόγος ἔλθοι: συγγνωμόνει [36]).) πολλὰ γὰρ εἶπε μὴ ἡσυ-

29) *μέχρι τέλους*) Ciz. et Vit. 1. *μέχ. καὶ τέλους*, quod *καὶ* recepimus.

30) *ἀποκνήσῃς*) Sic Ciz. et Vit. 1. quoque, non, vt edd. vett. *ἀποκνήσας*.

31) *ἤνοιξε — γεγονὸς*) Vit. 1 et Ciz. *ἤνοικτο τοῦτο τὸ ἄρτι γεγ.* non male.

32) *πολλὴν*) A Seb. e quatuor Mſſ. receptum apparet non ſolum in Ciz. et Vit. 1. ſed etiam in editt. prior. vt Canteri, quas vero ille nunquam conſuluit, Potterum modo ſecutus, a quo abeſt.

33) *ἐξήνεγκεν*) Ciz. et Vit. 1. *ἐξέφερε*.

34) *ἐκ τούτων*) Ciz. et Vit. 1. *ἐκ τούτ. δὲ*, ſic quoque dedimus, vti mox *ἀπομνημονεύω* pro vulg. *ἀπομνημονεύσω*.

35) *ὅπου τε ἄγει*) Sic Vit. 1 et Ciz. pro *ὅπου σε ἄγει*, quod *σε* Potterus repoſuit ope Cod. Seld. nam antea legebatur *σου*.

36) *εἰ δὲ εἰς — συγγνωμόνει*) Abſunt a Ciz. et Vit. 1. recte, nam, vt iam vidit Thryllit. oſcitantia librarii e prioribus videntur repetita, vel a Ioan. Tzetza poſtea addita, iisdem antea iam dictis non deletis. Perperam itaque a Pottero videntur inſerta. Vncis ideo incluſimus. Vitt. 2 et 3. ea quidem exhibent, ſed pro *συγγνωμόνει* melius legunt *συγγνωμόνησον*.

χάζουσα. Καὶ δὴ σὺ μὲν ἄκουε, ἐγὼ δ' ἀπάρχομαι [37] λέγειν.

Ἡ μὲν ἡμέρα ἤδη ὑπηύγαζεν [38] ἐξ Ὠκεανοῦ ἀνατέλλουσα, οἱ ναῦται δέ, οἱ μετ' Ἀλεξάνδρου λύσαντες τὰ ἀπόγεια καὶ ἀνασπάσαντες τὰς ἀγκύρας καὶ ἀναπετάσαντες [39] τὰ ἱστία, κώπαις τὴν θάλασσαν ἔπληττον [40], ἐφέροντο δὲ πλέοντες ἀρκτικοῦ [41]) πνέοντος ἀνέμου ἐκεῖθεν τῶν Καλυδνῶν, ἅπερ εἰσὶ Τρωϊκὰ νησύδρια: ἡ δὲ Κασσάνδρα ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ ἀνωρόφου [43] αὐτῆς θαλάμου τὰ κατὰ Τροίαν [44] ἀπάρχεται θρηνῳδεῖν οὕτως. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀρκούντως ἐῤῥέθη [45]: λέξομεν [46] δὲ καὶ περὶ τῆς ἐπιγραφῆς.

Διατί Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα ἐπεγράφη [47] τὸ παρὸν ποίημα; πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν λοιπῶν τοῦ Λυκόφρονος ποιημάτων [48]; εἶπον γάρ, ὅτι ξδ' ἢ μϛ' [49]

37) ἀπάρχομαι) Sic restituimus ope Codd. nostrorum. Sebast. et edd. prior. ἀπάρξομαι.

38) ὑπηύγαζ.) Vit. 2. ἀπηύγαζεν. α et υ in Mss. confunduntur, vt mox ὑπόγεια pro ἀπόγεια Ciz. et Vitt. 1 et 2. Vit. 3. habet ὑπηύγασεν.

39) ἀναπετάσαντες) Sic legimus ope Vit. 1 et Ciz. pro πετάσαντες.

40) ἔπληττον) Vit. 2. ἔτυπτον: Vit. 3. ἔτεμνον.

41) πλ. ἀρκτικοῦ) Absunt, vt mox ἐκεῖθεν, a Vit. 2. non bene.

42) νησύδρια) Vit. 2. νησίδια: Vit. 3. νησίδρια.

43) ὑψ. μετεωρόφου) Sic Vit. 1. pro πετρωρόφου, recte, nam congruit Lycophr. v. 350. ἀνώροφον στέγην, vid. quae ibi sunt obseruata: Ciz. μετεώρου: Vitt. 2 et 3. πετρωρόφ. omisso tamen in Vit. 2. ὑψηλοῦ.

44) τροίαν) Ciz. et Vitt. 1 et 2. praeponunt τήν.

45) ἐῤῥέθη, nostris consentientibus; Cant. et Pott. ἐῤῥήθη.

46) λέξομεν) Sic recte Vit. 2. pro λέξωμεν: Vit. 3. λέξω. Caeterum Vit. 2. modo habet: λέξ. δὲ λοιπὸν περὶ τῶν λυκόφ. συγγραμ. demtis iis, quae interposita sunt: καὶ περὶ τῆς ἐπιγραφῆς — ἀντιδιαστολήν.

47) ἐπεγράφη) Vit. 3. ἐπωνομάσθη, superscripto tamen ἐπεγράφη.

48) ποιημάτων) Sic Ciz. et Vit. 1. recte, pro συγγραμ-

τραγῳδιῶν ἐποίησε δράματα. Κασσάνδρα δὲ λέγεται 50) παρὰ τὸ κάσιν ἀνδρεῖον ἔχειν τὸν Ἕκτορα; Αἰολικῶς δὲ γράφεται διὰ δύο σσ. Ἀλεξάνδρα δὲ ἢ 51) παρὰ τὸ ἀλύξαι καὶ ἐκφυγεῖν τὴν τῶν ἀνδρῶν 52) συνουσίαν, ἢ παρὰ τὸ ἀλεξεῖν 53) καὶ βοηθεῖν τοῖς ἀνδράσιν ἤτοι τοῖς ἀνθρώποις 54) διὰ τῶν χρησμῶν. Ταῦτα δὲ καὶ ψυχρά εἰσιν· ὅμως δὲ 55) διά τινας τῶν μωρῶν τῶν τὰ τοιαῦτα λῆρα ἀπαιτούντων 56) γραπτέον καὶ ταῦτα. Ὡς καὶ τὸ, διατί 57) λέγεται Λυκόφρων; διὰ τὸ αἰνιγματωδῶς καὶ πανούργως λέγειν; καὶ γὰρ οἱ λύκοι πανοῦργοι 58).

μάτων, nam ſeqq. melius conuenit.

49) *ξδ'. ἢ μστ'*) Vit. 3. vt Bar. *ξδ'. ἢ ξς'.* et mox Vit. 1 et Ciz. *μονῳδιῶν*, vt antea, pro *τραγῳδιῶν*.

50) *κασσ. λέγεται*) Ciz. et Vitt. omnes bene *δὲ* interponunt.

51) *παρὰ τὸ ἀλύξαι — ἢ*) Haec ignorat Vit. 2. Praeponit Vit. 3. *τῷ· παρὰ, ἤ.* recte.

52) *τὴν τῶν ἀνδρ.*) Receptum *τῶν* e Vit. 1 et Ciz.

53) *ἀλεξεῖν*) Ciz. et Vit. 3. *ἀλέξειν*, quod idem eſt.

54) *τοῖς — ἀνθρώποις*) Vit. 2. *τοὺς ἄνδρας — ἀνθρώπους*, iunxit ergo cum *ἀλεξεῖν*. Tota oratio melius cohaereret, ſi legeretur *ἀλεξεῖν τοὺς ἄνδρας — ἀνθρώπους, ἢ βοηθεῖν αὐτοῖς.*

55) *ὅμως*) Vit. 1 et Ciz. *ὅμως δὲ*, recte. Vit. 3. *ἡμεῖς δὲ* — et poſtea *καὶ ταῦτα γεγράφαμεν* pro *γραπτέον καὶ ταῦτα.*

56) *ἀπαιτ.*) Noſtri *ἀπορούντων*, non inepte.

57) *διατί*) Sic quoque noſtri, non, vt edd. prior. *διότι*.

58) *πανοῦργοι*) Inde ab eo vocabulo Codd. noſtri a vulgata diſcedentes, vel alium ſcholiorum ordinem ſequuntur, vel plura, vel pauciora praebent: vnde patet, ſcholia ſubinde eſſe mutata, transpoſita, emendata atque interdum ita aucta, vt res fere eaedem repeterentur. Vit. 3. ſublatis omnibus, quae hinc ſequuntur, finit prolegg. ſic: *ὁ ἄγγελος, ὃν ἀπέστειλεν ὁ πρίαμος, ἀκούσας τῆς κασσάνδρας, φησὶ πρὸς τὸν πρίαμον, ἃ ἤκουσε τῆς αὐτῆς, λέγων· λέξω τὰ πάντα νητρεκῶς, ἅ μ' ἱστορεῖς, καὶ τὰ ἑξῆς.* Ciz. et Vit. 1. ordine inuerſo verba: *ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτην — ἡγεῖσθαι*, praemittunt, aptius, vt mihi videtur, *τοῖς· περιέχει — ἐρωτῶν ὁ πρίαμος*, et adnectunt his: *ἡ δὲ ἱστορία ἐγράφη ἀπάνω.*

Περιέχει δὲ [59]) τόδε τὸ ποίημα χρησμοὺς καὶ τὴν ἀφ' Ἡρακλέους ἱστορίαν μέχρι τῆ τῶν Ῥωμαίων ἀρχῆς ἔξωχεν παρεμπλεκομένης καὶ ἄλλης ποικίλης ἱστορίας [60]). Νοητέον δὲ [61]) κατὰ τὴν ἐκτὸς ὑπόθεσιν τὸν Πρίαμον ἠρωτηκέναι [62]) τὸν ἄγγελον περὶ ὧν ἡ Κασσάνδρα ἀπεφθέγγετο, τὸν δὲ ἄνωθεν διηγούμενον ἅπαντα [63]). Ἀλλ' ἐκβάλλεται παρά τισι τὸ προοίμιον, οὐδὲ γὰρ φαίνεται ἐρωτῶν ὁ Πρίαμος [64]). Ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτη:

Ἀπόλλων ἐρασθεὶς Κασσάνδρας ἐδίωκεν αὐτήν. Αὕτη δὲ ὑπ' αὐτοῦ καταλαμβανομένη ἠτήσατο, ἵνα δῷ [65]) αὐτῇ τὴν μαντικὴν, ὑποσχομένη [66]) τὸν γάμον. Τοῦ δὲ Θεοῦ παρασχόντος, τοὺς γάμους αὐτῷ διεψεύσατο [67]): ὅθεν ὀργισθεὶς ὁ Θεὸς τὴν μὲν [68]) μαντικὴν ὡς

59) περιέχει) Ciz. et Vit. 1. 2. δὲ addunt: bene.

60) παρεμπλ. — ἱστορίας) Reuocauimus ope Vitt. 1 et 2. et Ciz. lectionem veterem a Pottero nefcio qua de caufa mutatam, qui fubftituerat: παρεμπλεκομένην, καὶ ἄλλας ποικίλας ἱστορίας.

61) νοητέον) Noftri addunt recte δέ.

62) τὸν πρ. ἠρωτ.) Ciz. et Vit. 1 modo ἐρωτηθῆναι.

63) προλογίζεσθαι δὲ (abeft δὲ a Vit. 2.) ὁ πρίαμος ἐμφαίνεται (Vit. 2. φαίνεται). Haec verba a Sebaft. vt molefta eiecta, nullo, vt dicit, Mff. agnofcente; Vitt. 1 et 2. et Ciz. vero agnofcunt. Multa hic repetuntur inutilia, et paullatim addita, nec tamen tollenda putaverim. Potterus quoque ea feruauit.

64) ὅτι οὐ φαίνεται — πρίαμος) Vit. 2. non habet, fed Ciz. et Vit. 1. legunt: οὐδὲ γὰρ ἐρωτῶν pro ἐξ αὐτῶν, quae lectio nemini adhuc cognita vnice eft vera et textui reftituenda. Sic quoque in fchol. ad Lycophr. v. 1. οὐ φαίνεται ἐρωτῶν. Pott. quoque οὐδὲ γάρ. Hic addunt Vit. 1 et Ciz. ἡ δὲ ἱστορία ἐγράφη ἀπάνω, quod ἀπάνω Graeculis idem eft quod ἐπάνω.

65) ἵνα δῷ) Sic quoque Vit. 2. Ciz. vero et Vit. 1. ἵνα δώσῃ, *recte*, Thryllit.

66) ὑποσχ.) Abeft καὶ bene a Ciz. et Vitt. 1 et 2. quod prior. edd. obfidet.

67) τοὺς γάμους —) Vit. 2. ἐπὶ γάμους αὐτῇ διεψεύσατο: Ciz. et Vit. 1. τοὺς γάμους διεψεύσατο αὐτῷ, fic legen-

θεῖον οὖσαν δῶρον ἀπ' αὐτῆς οὐκ ἀφείλετο; ἀπιστεῖσθαι δὲ αὐτὴν ἐποίησε 69) μαντευομένην τὰ ἀληθῆ καὶ ὡς μαινομένην ἡγεῖσθαι.

ΩΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ ΛΥΚΟΦΡΟΝΟΣ.

Ἄδηλον 1).

Οὐκ ἂν ἐν ἡμετέροισι πολυγνάμπτοις λαβυρίνθοις
Ῥηϊδίως προμόλῃς ἐς φάος, αἴκε τύχῃς.
Τοίους γὰρ Πριαμὶς Κασσάνδρῃ φοίβασε μύθους,
Ἄγγελος οὓς βασιλεῖ ἔφρασε λοξοτρόχις.
Εἰ δέ σε φίλατο Καλλιόπη: λάβε μ' ἐς χέρας; ἢν δὲ
Νῆϊς ἔφυς Μουσέων: χερσὶ βάρος φορέεις.

dum quoque arbitratur Thryllit. saltem ἀνενεύσατο, quod reposuit Potter. nam olim legebatur διεύσατο, corrupte pro διεψεύσατο. Nihil horum Sebast. invenit in Codd. suis, vel potius non obseruauit.

68) τὴν μὲν) Nostri cum Seb. μὲν agnoscunt, sed ὡς, quod sequitur, omittunt.

69) ἐποίησε) Vit. 2. ἐποιήσατο. ἀπιστεῖσθαι. *Sic e rasura in Vit. 1. Fuerat, puto,* ἀπιθεῖσθαι. Thryllit. Sed Ciz. qui vbique fere assentitur Vit. 1. exhibet ἀπιστεῖσθαι.

---

1) ἄδηλον) Hoc epigramma hexastichum in nullo Codd. nostrorum inuenitur. Extat vero, Thryllitzschio auctore, in Antholog. I, 67, p. 55. ed. Ald. et in ed. Iacobs. T. IV. DLXIV, p. 235. cf. Comment. eius Tom. XII. p. 180, vbi is auctorem epigrammatis spectasse verss. 1467 sqq. Lycophronis docet. Antholog. legit v. 2. προμόλοις pro προμόλῃς: v. 4. ὧν pro οὓς, et v. 5. εἰ δὲ pro ἢν δέ.

ΕΙΣ ΚΑΣΣΑΝΔΡΑΝ [2]).

Κασσάνδραν δ' ἐνόησα θεοπρόπον; ἀλλ' ἐνὶ σιγῇ
Μεμφομένη γενετῆρα σοφῆς ἀνεπίμπλατο λύσσης,
Οἷα τε θεσπίζουσα πανύστατα πήματα πάτρης.

2) *εἰς κασσ.*) Eſt Chriſtodori Coptitae, cf. Anthol. ed. Iacobs. T. III, p. 168, et Commentar. T. X, p. 313. Pro *κασσάνδραν* legit Anthol. *κασσάνδρην*.

ΣΧΟΛΙΑ [1]).

Vers. 1.

Λέξω] τοῦτο τὸ σχῆμα, καὶ ὁ ποιητικὸς τρόπος, παρεπιγραφὴ καλεῖται, ὅτι ὃ ἄνωθεν οὐκ ἐμφαίνεται [1]), δείκνυται παρεπιγραφόμενον [2]) ἐκ τῆς κειμένης γραφῆς. Οἷον, ὁ Πρίαμος ἐνταῦθα μὲν [3]) οὐ φαίνεται ἐρωτῶν; ἐκ δὲ τοῦ λέξω [4]) δηλοῦται (λοιπὸν), ὅτι προηρώτησεν [5]). Οὗτος ὁ τρόπος καὶ τὸ σχῆμα, ὡς ἔφην [6]), παρεπιγραφὴ λέγεται. Οἱ δὲ τὸ προοίμιον ὀβελίζειν πειρώμενοι [7]) δοκοῦσί μοι [8]) καὶ τοὺς ποιητικοὺς τρόπους ἠγνοηκέναι.

Τὰ πάντα] ποῖα πάντα [9]); ταῦτα, ἃ ἀκούσας ἐκ τῆς Κασσάνδρας ἐν μνήμῃ φέρω.

1) σχόλια) Ciz. addit: ἰσαακίου τοῦ γραμματικοῦ εἰς τὸν λυκόφρονα. Vit. 3. ἀρχὴ τῆς τοῦ σοφοῦ τζέτζου ἐξηγήσεως.

V. 1. λέξω) Noſtri omnes addunt τὰ πάντα.

1) ἐμφαίνεται) Vitt. 2 et 3. ἐφαίνετο.

2) παρεπιγρ.) Vit. 1 et Ciz. παρεγγραφόμενον.

3) ἐνταῦθα μὲν) Abeſt μὲν a Vitt. 2 et 3.

4) λέξω) Sic quoque Ciz. et Vit. 1. ſed Vitt. 2 et 3. cum Seb. addunt σοι, quod textus reſpuit. Omittunt mox Vitt. 2 et 3. λοιπὸν, quod vncis a nobis incluſum ſenſus non flagitat.

5) προηρ.) Vit. 2. προσηρώτησεν.

6) ὡς ἔφην) Haec verba auctoritate Vitt. 2 et 3. ſequi iuſſimus καὶ τὸ σχῆμα, antea loco alieno poſt ὁ τρόπος poſita.

7) πειρώμ.) Vit. 3. πειρῶντες, in ora tamen πειρώμενοι.

8) μοι) Omittunt Vit. 1 et Ciz.

9) πάντα pro ταῦτα a Seb. reſtitutum agnoſcunt

Νητρεκῶς] ἀληθῶς. * καὶ γίνεται [10]) * παρὰ τὸ νη στερητικὸν μόριον, καὶ τὸ τρέμω [11]), φοβοῦμαι; οἱ γὰρ τἀληθῆ λέγοντες οὐ δειλιῶσι κατάγνωσιν [12]), ὡς οἱ ψευδόμενοι.

Ἅ μ' ἱστορεῖς] τριττῶς λέγεται τὸ [13]): ἅ μ' ἱστορεῖς. Τὸ δὲ μὲ ἀντίπτωσις ἀντὶ τοῦ μοί. Καὶ τὰ φωνήεντα [14]) δὲ μακρὰ κουφίζουσιν οἱ ποιηταὶ. καὶ ι [15]), καὶ ν, καὶ υ, καὶ ἕτερα τοιαῦτα γράμματα, ὡς τὸ: ποσσ' ἁπαλοῖσιν, ἀντὶ τοῦ ποσιν [16]). Συντάσσεται γοῦν [17]), ὡς ἔφην, τριττῶς: ἅ μ' ἱστορεῖς, ἤτοι, ἅ μ' ἀνερωτᾷς [18]); ἢ ἃ μὴ ἱστορεῖς, κατὰ συναλοιφήν; ἢ δεῖ στίζειν εἰς τὸ νητρεκῶς, καὶ ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς λέγειν [19]) τὸ: ἀλλ' ἱστόρει [20]), ἤτοι, ἱστορῶν καὶ ἀκούων μάνθανε.

Vit. 1 et Ciz. Sed Vitt. 2 et 3. habent neque πάντα, neque ταῦτα. Sed ταῦτα, quod addit Seb. ex πάντα videtur ortum.

10) καὶ γίνεται) Noſtri cum Phauor. et reliquis editt. ignorant. Videtur eſſe gloſſa.

11) τρέμω) Sic Vitt. 2 et 3. olim τρέσω, vt in Ciz. et Vit. 1. Forſan ſcriptum erat τρέω, τρέσω, vt ſaepe in ſcholiis, e. g. v. 15. νεύω, νεύσω. Phauor. quoque τρέμω, haud dubie e ſchol. noſtro; ſed τὸ in editt. praepoſitum τῷ φοβοῦμαι auctoritate Mſſ. Ciz. et Vit. 1. ſuſtulimus.

12) κατάγνωσιν) Sic noſtri etiam omnes, ſed Phauor. male κατὰ γνῶσιν.

13) τὸ noſtri non praeponunt, ſed καὶ, et ἅ με pro ἅ μ' ἱστορεῖς, et mox δ' ἐμὲ pro δὲ μὲ, et ἐμοὶ pro μοὶ legunt.

14) τὰ φων.) Sic quoque Vitt. 2 et 3. ſed Ciz. et Vit. 1. εἰς a Pottero ex fide Seld. eiectum retinent, recte, ait Thryllit. nam deeſt λήγοντα. Vitt. 2 et 3. repetunt τὰ ad μακρά.

15) καὶ ι) Vit. 3. τὸ ι, qui vero cum Vit. 2. etiam mox delet καὶ υ.

16) ποσσ' ἁπαλ. — ποσίν) Vitt. 2 et 3. πόεσσ' ἁπαλ. — τοῖς ποσίν.

17) γοῦν) Vit. et Ciz. οὖν.

18) ἅ μ' ἱστ. — ἅ μ' ἀνερ) Noſtri: ἅ με ἱστ. — ἅ με ἀνερ. et mox ἃ μὴ ἱστόρεις, male a Sebaſt. omiſſum ἅ.

19) δεῖ στίζειν — λέγειν) Vitt. 2 et 3. στίζουσιν — λέγουσι.

20) ἀλλ' ἱστόρει) Vit. 3. ἅ μ' ἱστόρει.

Ἅ μ' ἱστορεῖς] Τρία μὲν εἴδη τῆς συναλοιφῆς [21]) ἁπλᾶ καὶ δ' σύνθετα: ἁπλᾶ μὲν ἔκθλιψις, κρᾶσις καὶ συναίρεσις; σύνθετα δὲ ἔκθλιψις καὶ κρᾶσις, ἔκθλιψις καὶ συναίρεσις, κρᾶσις καὶ συναίρεσις, καὶ ἔκθλιψις κρᾶσις καὶ συναίρεσις [22]). Ἁπλῆ μὲν ἔκθλιψις, ὡς τό: οὐχὶ οὕτως, οὐχ' οὕτως [23]); κρᾶσις δὲ [24]), ὡς τό: ἐποιήσαο, ἐποιήσω, καὶ συναίρεσις, ὡς τό: πάϊς, παῖς. Σύνθετα δὲ, οἷον ἔκθλιψις καὶ κρᾶσις, ὡς τό: καὶ ἐγὼ, κἀγώ [25]); ἔκθλιψις καὶ συναίρεσις, ὡς τό: ἔμ' οὔπ' ὀδύνη [26]); κρᾶσις δὲ καὶ συναίρεσις, ὡς τό: ᾠπόλος, ἀντὶ τοῦ: ὁ αἰπόλος; ἔκθλιψις δὲ καὶ κρᾶσις καὶ συναίρεσις [27]), ὡς τό: κᾆτα, καὶ εἶτα, καὶ ᾠπόλοι ἀντὶ τοῦ αἱ αἰπόλοι.

2. Μηκυνθῇ] Μακρὸς μακρυνθῇ, καὶ Ἰωνικῶς, μηκρυνθῇ, καὶ ἐκθλίψει τοῦ ρ Αἰολικῶς μηκυνθῇ.

21) τῆς συναλ.) Sic Vit. 1 et Ciz. reliqui praetermittunt τῆς. Vit. 2. ignorat συναλοιφῆς. Caeterum ἅ μ' ἱστορεῖς — αἱ αἰπόλοι abſunt omnia a Vit. 3. Ciz. vero et Vit. 1. habent, vti etiam Vit. 2. ſed hinc illinc abſciſſis paucis, qui quoque praemittit his verbis εἰς τό, et μὲν poſt tria omittit.

22) σύνθετα — συναίρεσις) Deſunt in Vit. 2. Hinc ἁπλῆ habet pro ἁπλᾶ, recte, nam ſingularis requiritur.

23) οὐχ' οὕτως) Sic quoque noſtri, rectius Potter. οὐχ οὕτως.

24) κρᾶσις δὲ) Sebaſt. male omiſit δὲ.

25) καὶ ἐγὼ, κἀγώ) Sic noſtri, recte, pro κἀγὼ, καὶ ἐγώ.

26) ἐμ') Noſtri ἔμ', recte, addit Thryllit. Vit. 2. ἔμ' ἐπ' ὀδύνη pro οὔπ' ὀδ. vbi Thryll. adiicit: In Tryphonis ſchediaſmate περὶ παθῶν edidere ἐμ' οὐποδύνει pro ἐμοὶ ὑποδύνει. Verba videntur corrupta; forte Tzetz. voluit dicere: ἐμοὶ ἔπεστι ὀδύνη, et hinc ἔπι pro ἔπεστι, et in ἐμοὶ deleto Iota, ο ε autem mutato in ου.

27) ἔκθλιψις — κρᾶσις) Omnino addendum, vt e ſuperioribus patet, καὶ συναίρεσις, quod quoque Vit. 2. addit.

3. Ἥσυχος κόρη] Ἡ ἡσυχεστάτη [1]). ὡς ἁρμόδιον γὰρ καὶ γυναιξὶν ἡ σιωπὴ, μήτοιγε μόνον παρθένοις [2]), ὡς καὶ Σοφοκλῆς φησί [3]):

Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει.

Ἄλλως [4]): Διχῶς τοῦτο. Ἢ οὕτως [5]): οὐ γὰρ ἥσυχος ὑπάρχει ἡ κόρη, καὶ στίζει ἐνταῦθα. Ἢ οὕτως: οὐ γὰρ ἥσυχος κόρη ἔλυσε καὶ κατέπαυσεν ἀπὸ τῶν χρησμῶν, ὡς πρὶν, αἰόλον στόμα.

4. Αἰόλον] Τὸ ποικίλον, ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ [1]) Αἰόλου πολυτρόπου ὄντος, ὡς καὶ τὸ δαίδαλον [2]) ἀπὸ τοῦ ἀνδριαντοποιοῦ Δαιδάλου. Αἰόλον δὲ στόμα εἶπε διὰ τὴν ποικιλίαν καὶ στροφὴν [3]) τῶν αὐτῆς χρησμῶν.

Στόμα] παρὰ τὸ τέμνω, τὸ κόπτω, τὸ τέμνον τὰ σιτία [4]).

1) ἡ ἡσυχ.) Noſtri non praeponunt art. ἡ, bene.

2) ὡς — παρθένοις) Sic repoſuimus ope Codd. noſtrorum pro: ἁρμοδία γὰρ καὶ γυναιξὶν ἡ σιωπὴ, μήτιγε (Potter. μόλις γε) μόνον παρθένῳ. In Vitt. 2 et 3. deeſt γυναιξίν.

3) ὡς — φησί) Vitt. 1 et Ciz. ὡς καὶ σοφ. φησ. Vit. 2. ὡς φησὶ σοφοκλ. Vit. 3. ὡς φησὶν ὁ σοφ. ſcl. in Ai. v. 291. cf. ibi Lobeck. Idem monet Eurip. in Heraclid. 477.

4) Ἄλλως usque ad ὡς πρὶν a Pott. e Cod. Baroc. inſerta abſunt a Vit. 1 et Ciz. ſed in Vitt. 2 et 3. qui ſunt Codd. aetate inferiores, reperiuntur.

5) τοῦτο — οὕτως) Vitt. 2 et 3. ταῦτα· ἢ οὕτως. Moleſtum ſane eſt γὰρ poſt ἢ, quod Seb. addit, niſi vertas: ſcilicet. Verum in ſeq. οὐ γὰρ ἥσυχ. male omittunt οὐ. Mox habent στίζεις pro στίζει, et τὸ ante αἰόλον.

1) παλαιοῦ) Noſtri non agnoſcunt.

2) δαίδαλον, non δαιδάλων, vt olim legebatur, recte exhibent Vitt. 2 et 3. vt reſpondeat τῷ· αἰόλον. Vit. 1 et Ciz. τῷ δαιδάλῳ, mendoſe.

3) στροφὴν) Vit. 1 et Ciz. συστροφὴν, *rectius*, Thryllit.

4) παρὰ — σιτία, pro παρὰ τὸ τέμνειν τὰ σιτία, vt habent edd. prior. reuocauimus auctoritate Vitt. 2 et

5. Ἄσπετον] Πολλὴν, ἀπαρακολούθητον, ἐκ τοῦ σπῶ, τὸ ἀκολουθῶ [1]), ἢ καταλαμβάνω, ἣν οὐ δύναταί [2]) τις λαβεῖν καὶ νοῆσαι, ἢ ἥτινι οὐ δύναταί τις παρακολουθῆσαι, διὰ τὸ πλῆθος [3]) τῶν λεγομένων.

Χέασα] τροπικὴ ἔστιν ἡ λέξις καὶ μεταφορικὴ ἀπὸ τῶν χεομένων ὑδάτων [4]).

6. Δαφνηφάγον] μαντικὴν, ἢ δαφνηφάγων ἢ μάντεων, ἤτοι μαντικῶν [1]) ἐκ λαιμῶν. Ληροῦσι δὲ, ὅτι οἱ μάντεις δάφνας ἐσθίοντες ἐμαντεύοντο, ἵνα καὶ τῇ ὀπωπῇ καὶ τῇ ὀσφρῇ ει γανύμενος [2]) ὁ Θεὸς ἀντιδίδωσιν αὐτοῖς τὰς θεοπροπίας [3]) χαίρων. Ἅτινα ἡ ἱστορία ἡμῖν δηλώσει [4]).

Λάδων ὁ ἐν Ἀρκαδίᾳ ποταμὸς [5]) τῇ Γῇ συγγενόμενος ἐγέννησε παῖδα ὀνόματι [6]) Δάφνην πάνυ ὡραίαν τῷ

3. et Phauor. cf. Etymol. M. et Zonar.

1) τὸ ἀκολουθῶ) Vitt. 2 et 3. τὸ κατασπῶ, ſed μεταλαμβάνω a Seb. in καταλαμβάνω refictum noſtri retinent omnes, ſicut etiam iterum μεταλαβεῖν Vitt. 2 et 3. exhibent pro λαβεῖν.

2) ἣν — δύνατ.) Male neglectum a Sebaſt. οὐ.

3) τὸ πλῆθος) Ciz. et Vit. 1. τὰ πλήθη.

4) χέασα — ὑδάτων) Deſunt in Vit. 1 et Ciz. ſed in Vitt. 2 et 3. comparent; addunt vero ἔστιν, quod quoque addidimus.

1) δαφνηφάγον — ὄπα) Refertur ad alteram lectionem δαφνηφάγον, vt habent Vit. 1 et Ciz. pro δαφνηφάγων, vt Seb. in textu habet. ὄπα, quod ignorant Vit. 1 et Ciz. non opus erat addere. Vitt. 2 et 3. cum Phauorin. explicant modo vulgatam δαφνηφάγων ſic: ἢ μάντεων, ἤτοι μαντικῶν. Ergo μάντεων, quod etiam Vit. 1 et Ciz. habent, a Sebaſt. non erat eiiciendum.

2) γαν.) Ciz. et Vitt. 1 et 3. γαννύμενος.

3) αὐτοῖς — θεοπρ.) Vit. 1 et Ciz. τοὺς θεοπρόπους: reliqui cum Phauor. vt Sebaſt. ponunt καὶ ante θεοπρ. ſed ante τῇ ὀπωπῇ delent. Vit. 3. quoque omittit χαίρων.

4) ἡμῶν (ἡμῖν) δηλ.) Ciz. et Vit. 1. ἡμῖν δίδωσι.

5) ὁ ἐν Ἀρκ. π.) Vit. 2. expungit ὁ; reliqui tuentur cum Eudocia p. 273.

6) παῖδα ὀνόμ.) Abſunt a Vitt. 2 et 3. et Eudocia.

εἴδει. Ταύτης οὖν 7) ἐρασθεὶς Ἀπόλλων ἐδίωκεν αὐτήν. Ἡ δὲ συλλαμβάνεσθαι μέλλουσα ηὔξατο τῇ μητρὶ αὐτῆς Γῇ. Ἡ δὲ χανοῦσα ὑπεδέξατο αὐτήν. Ἡ Γῆ δὲ τὸν Ἀπόλλω 8) παραμυθουμένη ὁμώνυμον τῇ κόρῃ φυτὸν ἀνέδωκεν, ὃ καὶ δάφνη καλεῖται. Ἔστι δὲ ἀειθαλὲς καὶ μηδέποτε μαραινόμενον, ἐπειδὴ 9) καὶ ἡ κόρη ἄφθαρτος ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος 10) ἔμεινεν. Ἀπόλλων δὲ συνείρας στέφανον ἐκ τῶν τοῦ φυτοῦ 11) φύλλων ἐστεφανώσατο διὰ τὸν τῆς ὁμωνύμου κόρης 12) ἔρωτα: ὅθεν καὶ τὰ ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος στέμματα ἀπὸ δάφνης ἦσαν κατεσκευασμένα. Ὅθεν ληροῦσιν, ὅτι καὶ οἱ μάντεις δι' εὐφροσύνην Ἀπόλλωνος δάφνην 13) ἤσθιον.

Καὶ ταῦτα μὲν τὰ ληρώδη καὶ μυθικά. Τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἐστίν: Οἱ χρησμολόγοι καὶ μάντεις στεφάνους δάφνης φοροῦντες, ὡς ἀειθαλοῦς ὄντος τοῦ φυτοῦ καὶ ἀλεξικάκου, καὶ οὕτω τοῖς χρήζουσι 14) τοὺς χρησμοὺς λέγοντες καὶ λαμβάνοντές τι ἐξ αὐτῶν καὶ οὕτω διατρεφόμενοι εἰς μῦθον ἐτέθησαν 15), ὅτι δαφνηφάγοι εἰσίν; ἤτοι ἐκ τοῦ στεφανοῦσθαι δάφνῃ 16) καὶ λέγειν χρησμοὺς 17) ἔχουσι τὰς τροφάς.

7) οὖν) Hoc ſubiicit Vit. 2. et mox cum reliquis art. ὁ omittit.

8) Ἀπόλλω) Noſtri cum Eudocia Ἀπόλλωνα.

9) ἐπειδὴ) Noſtri et Eudocia ἐπεί.

10) ἐκ — Ἀπόλ.) Vit. 1 et Ciz. ἐν τῷ Ἀπόλλωνι, non bene.

11) φυτοῦ) Vit. 3. cum Eudocia τοῦ αὐτοῦ φυτοῦ, et στεφ. συνείρας ponit poſt φύλλων.

12) ὁμ. κόρης) Ciz. et Vit. 1. retinent ὁμωνυμίας a Pottero iam mutatum: Vitt. 2 et 3. cum Eudocia ὁμωνύμου.

13) δάφνην) Noſtri cum Eudocia p. 106 et 264. δάφνας, vt ſupra.

14) τοῖς χρ.) Ignorant Vitt. 2 et 3. cum Eudocia τοῖς.

15) εἰς — ἐτέθ.) Vitt. 2 et 3. cum Eudocia τὸν μῦθον ἐπέθηκαν.

16) στεφ. δάφνῃ) Ciz. et Vit. 1. ἐστεφανῶσθαι δάφνην.

17) χρησ.) Vitt. 2 et 3. cum Eudocia τοὺς χρησμούς.

Φοίβαζεν] ἐμαντεύετο, ἀπὸ τοῦ Φοίβου Ἀπόλλωνος [18]). Τὰ γὰρ θεῖα καθαρὰ καὶ ἀληθῆ [19]); Φοῖβον γὰρ τὸ καθαρὸν καὶ λευκόν.

7. Σφιγγὸς κελαινῆς] σκοτεινῆς, διὰ τοὺς φόνους ἢ τὰ αἰνίγματα. Τὴν δὲ Σφίγγα λέγουσιν ἔχειν εἶδος ἔμπροσθεν μὲν λέοντος, ὄπισθεν δὲ ἀνθρώπου, γυπὸς [1]) ὄνυχας, πτέρυγας ἀετοῦ [2]), καὶ τοιαῦτα τεράστια. Τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει: Αὕτη λῃστρὶς ἦν παρὰ [3]) τὴν Μωάβην, χωρίον Θηβῶν [4]), καὶ τὸ Φίκιον [5]) ὄρος,

18) τοῦ φ. Ἀπόλ.) Vit. 2. τοῦ Φοίβου τοῦ Ἀπόλ. quam lectionem Thryllit. veram putat. Caeterum tenendum eſt, totam hanc ῥῆσιν inde a τὰ γὰρ θεῖα usque ad v. 8. ὡς ἀγνοῶν in Vitt. 2., et 3. iam inde a φοίβαζεν usque ad ὡς ἀγνοῶν deeſſe. Hic addit Thryllitzſch.: *Caeterum ſcholiaſtae Lycophronei de Daphne multa: parum vel nihil de daphnophagia. De Daphne vid. Libanii διηγήματα c. XI, p. 57. inter excerpta Allatii: de δαφνηφαγίᾳ vid. Bernard. Reatinum c. 1. annotationum in varia ſcriptorum loca, Lilium Giraldum dialogg. XVI. Alardum epiphyllid. philolog. II, 16. et ante omnes Brod. ad Antholog. p. 136.*

19) τὰ γὰρ θεῖα — ἀληθῆ) Sic etiam Vit. 1 et Ciz. ſed Thryllit. exiſtimat, deeſſe Φοῖβα.

1) γυπὸς) Sic legendum pro γρυπὸς e Codd. Vit. 1 et Ciz. ſic quoque infra habent.

2) ἀετοῦ) Alii ὄρνιθος, vt Apollod. III, 5, 3. Palaeph. VII. Eudocia p. 380. et ſchol. ad Eurip. Phoen. 45. Vit. 1 et Ciz. inuerſo ordine addunt ὄνυχας τῷ ἀετοῦ, et πτέρυγας τῷ γυπὸς, male.

3) παρὰ) Vit. 1 et Ciz. περὶ, ſic quoque infra v. 1465. περί τι ὄρος Θηβῶν.

4) Θηβῶν, quod Pott. pro λυβῶν repoſuit, habent quoque Vit. 1 et Ciz. et Tzetz. infra v. 1465. et ad Heſiod. p. 191. ed. Heinſ. ὄρος τῆς Βοιωτίας.

5) Φίκιον) Recte. Infra v. 1465. Φίκειον, male, cff. Valken. ad Eurip. Phoen. 913 et 1030. Fiſch. ad Palaeph. VII. Heyne ad Apollod. III, 5, 7, et Obſervatt. p. 243. Io. Tzetz. ad Heſiod. p. 191. quoque Φίκιον.

καὶ ἀνῄρει τοὺς παριόντας. Ὃς δ' ἂν εἴποι [6]) τὸ ταύτης αἴνιγμα, τοῦτον ἠλευθέρου. Πάρεργον δέ ἐστι καὶ περισσὸν λέγειν καὶ τὸ [7]) αἴνιγμα ὡς πᾶσι δῆλον. Εἰ δὲ καὶ τοῦτό θέλει τὶς μαθεῖν μὴ γινώσκων: ἔστι τόδε:

> Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τέτραπον [8]), οὗ μία φωνὴ [9]),
> Καὶ τρίπον [10]); ἀλλάσσει δὲ φυὴν [11]) μόνον, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
> Ἑρπετὰ κινεῖται [12]), ἀνά τ' [13]) αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον.
> Ἀλλ' ὁπόταν [14]) πλείστοισιν ἐπειγόμενον [15]) ποσὶ βαίνῃ:
> Ἔνθα τάχος [16]) γυίοισιν ἀφαυρότατον πέλει αὐτοῦ.

6) ὃς δ' ἂν εἴποι) Nostri seruant vulg. ὃς δ' ἂν εἶπε.

7) τὸ) Editt. prior. praeponunt καὶ, quod nostri recte delent.

8) τέτραπον) Recte, sed Vit. 1 et Ciz. contra metrum τετράπουν, cf. Schweigh. ad Athen. in Animaduers. T. V. p. 591. Mox nostri omnes οὗ: Potter. male οὐ in vtraque edit.

9) φωνὴ) Sic quoque Athen. X, p. 456. qui eos verss. affert; sed Ciz. et Vit. 1. cum Cant. et Pott. μορφή.

10) τρίπον, vt Athen. l. l. habet et edd. prior., restituimus metri causa, quod Sebast. ἄμετρος temere mutauit in τρίπουν, quod etiam dant Vit. 1 et Ciz.

11) φυὴν nostri quoque; Athenaeus vero φύσιν, sed Valken. ad Eurip. Phoen. p. XXIV. tuetur φυήν Editt. ante Sebast. βοὴν, quia antea non φωνὴ, sed μορφὴ habebant.

12) κινεῖται) Nostri γίνηται, Athen. γείνονται pro γίνονται, cf. Schweigh. qui quoque κινεῖται ab editore Basileensi Athenaei ex Euripidis libris esse ductum putat, quum in nullo Cod. legatur κινεῖται. Inde etiam Sebast. non vero e Codd. suis duxisse videtur.

13) ἀνά τ') Ita quoque Vit. 1 et Ciz. sed Athen. melius καὶ ἀν'.

14) ὁπόταν) Vit. 1 et Ciz. ὁπότ' ἄν.

15) ἐπειγ.) Sic etiam nostri, sed Athen. et Eurip. ἐρειδόμενον. Mox nostri βαίνει, male, pro βαίνῃ.

16) τάχος) Ciz. et Vit. 1. addunt μένος, fors. e glossa, nam versus corruit. Habent vero quidam μένος pro τάχος, cf. Schweigh. ad Athen. T. V. p. 592. Male quoque legunt γένοισιν pro γυίοισιν.

Ἐμυθεύσαντο γοῦν αὐτὴν λέαιναν διὰ τὸ φονικόν· ὄνυχας γυπὸς ἔχειν διὰ τὸ ἁρπακτικόν· πτέρυγας ἀετοῦ διὰ τοὺς [17]) σὺν αὐτῇ λῃστεύοντας πανταχοῦ περιτρέχειν συντόμως καὶ ἀναιρεῖν τοὺς ὁδεύοντας. Ταύτην ὁ Οἰδίπους [18]) ἀνεῖλεν ἀνελθὼν [19]) μεθ' ἑτέρων, ὡς δῆθεν χρήζων συλλῃστεύειν αὐτῇ. Καὶ τὸ σῶμα αὐτῆς ὄνῳ θεὶς κατήγαγεν εἰς Θήβας καὶ ἔδειξε τοῖς Θηβαίοις καὶ δῶρον εἴληφε [20]) τὴν βασιλείαν καὶ τὴν μητέρα γυναῖκα ἀγνοῶν.

8. Ἄσσα] καὶ ἄττα ἀντὶ τοῦ: ἅ τινα, δύο μέρη λόγου [1]), δασύνεται; ἄττα δὲ ἀντὶ τοῦ: τινὰ, λέγουσιν, ὅτι [2]) ψιλοῦται. Ἐμοὶ δὲ καὶ τοῦτο δασύνειν δοκεῖ: τὸ δὲ ἄττα ἀντὶ τοῦ: τροφεῦ [3]), λέγω ψιλοῦσθαι [4]).

Θυμῷ [5])] παρὰ τὸ θύειν τὸ αἷμα, θύαιμος καὶ θυμός.

17) διὰ τοὺς) Ciz. et Vit. 1. διὰ τὸ τοὺς.

18) ὁ οἰδ.) Delent Vit. 1 et Ciz. vt saepius, artic. ὁ.

19) ἀνελθὼν) Vit. 1 et Ciz. ἐλθών.

20) εἴληφε) Nostri, vt edd. prior. εἰλήφει, quod sane alienum est, qui quoque ὡς a Seb. sublatum, cui assentitur Apollod. III, 5, 8. μητέρα ἔγημεν ἀγνοῶν, retinent.

1) λόγου) Nostri omnes praeponunt τοῦ, non apte.

2) λέγουσιν, ὅτι) Absunt a Vitt. 2 et 3. non male, etsi etiam habere possint locum, quum Tzetzes opinionem suam opponat aliorum opinioni.

3) τροφεῦ) Sic Vitt. 2 et 3. et Ciz. vt editt. prior. recte, nam ἄττα in compellando semper pro Vocatiuo vsurpatur. Sed Sebast. et Vit. 1. τροφεύς.

4) λέγ. ψιλ.) Ciz. et Vitt. 1 et 3. λέγω, ψιλοῦται. De ἄττα et ἅττα, quae Tzetzes contendit promiscue dici, cf. Viger. de Id. Gr. Ling. p. 36. ed. Herman. et Fisch. ad Plat. Dial. quat. p. 244.

5) θυμῷ) Nostri cum edd. prior. θυμός; forte legendum: θυμῷ· θυμός. θύαιμος, vel, vt Vitt. 2 et 3. cum Phauor. θυαιμὸς, vel est voc. a Tzetza fictum ab αἷμα et θύειν, vel haustum ex Etymol. qui habet: θυμός· ἀπὸ τοῦ θύειν καὶ ὁρμᾶν τὸ αἷμα, ἀπ' αὐτοῦ θυαινός (forte θυαιμός) τις ὤν. Zonar. θυμὸς εἴρηται οἱονεὶ θυεμός

9. Κλύεις] ἀντὶ τοῦ: κλῦθι [1]), ἀττικῶς. Τὸ εὐκτικὸν [2]) ἀντὶ τοῦ προςτακτικοῦ.

Ὦ ἄναξ] ἀντὶ τοῦ ἄναξ, δωρικῶς ὀξύνεται [3]); τὸ γὰρ α οἱ Δωριεῖς εἰς ω μέγα [4]) τρέπουσι, τὸν ἄνθρωπον ὤνθρωπόν λέγοντες, καὶ τὰ ὅμοια. Οὕτω καὶ τὸ ἄναξ, ὤναξ [5]). Εἰ δέ ἐστιν ἀττικὴ συναλοιφὴ ἀντὶ τοῦ: ὦ ἄναξ: περισπᾶται διὰ τὸ ω τῆς κλητικῆς. Ἔχει δὲ καὶ μικρὰν [6]) ὀξεῖαν τὸ ἄναξ καὶ εἰς τὸ ν ψιλὴν τοῦ ἐκθλιβέντος α.

Ἀναπεμπάζων [7])] πεμπάζειν κυρίως τὸ κατὰ πέντε, πέντε μετρεῖν. Νῦν δὲ τὸ ἀναπεμπάζειν [8]) ἀντὶ τοῦ ἀναλογίζεσθαι κεῖται, καί ἐστιν ἡ φωνὴ αἰολική [9]).

(forte θυκαιμός) τις ὢν ἀπὸ τοῦ θύειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν. Vit. 1. θυσαιμὸς, Ciz. θυθαιμός.

1) κλῦθι) Ita noſtri, recte. Sebaſt. et reliqui κλύθι, cf. Phauor. ad h. v.

2) τὸ εὐκτ.) Vitt. 2 et 3. τὸ δ' εὐκτ. et Vit. 3. τοῦ poſt ἀντὶ, recte ob praec. τό.

3) ὦ ἄναξ — ὀξύνεται) Vitt. 2 et 3. ὤναξ, ἀντὶ τοῦ ἄναξ, δωρικῶς ὀξύνεται. A Sebaſt. illatum καὶ ſenſum verborum non iuuat. Vit. 1. et Ciz. ὦ ἄναξ, ὦ ἄναξ.

4) μέγα) A Sebaſt. receptum noſtri non agnoſcunt.

5) καὶ τὰ ὅμοια — ὤναξ) Vitt. 2 et 3. verba ſic ordinant: καὶ τὸ ἄναξ, ὤναξ, καὶ τὰ ὅμοια οὕτως, non male.

6) μικρὰν) A Sebaſt. reſtitutum ope quinque Codd. pro μακροῦ, quod ſenſum turbat, habent Vit. 1. et Ciz. vti etiam τοῦ ἄναξ pro τὸ ἄναξ, et ψιλὴν pro ψιλόν. Vitt. 2 et 3. poſt περισπᾶται breuiter ſic: καὶ εἰς ν ψιλὴν ἀντὶ τοῦ ἐκθλιβ. α, reliquis deletis.

7) ἀναπεμπ.) Noſtri Codd. non praemittunt, quod ſaepius fit.

8) τὸ ἀναπεμπάζειν) Reſtituimus ope Vit. 1. et Ciz. a Sebaſt. omiſſum: Vitt. 2 et 3. habent ἀναπεμπάζων ἀντὶ τοῦ ἀναλογιζόμενος, vt editt. prior. quae vero non ἀναπεμπ. ſed πεμπάζων exhibebant.

9) καί — αἰολική) Abſunt a Vit. 1. et Ciz. Habet Vit. 2. ſed linea ſubducta. Videntur ab alio, forſ. a Io. Tzetza, ad oram poſita, et deinde in textum illata, nam, vti iam leguntur, plane carent ſenſu, niſi ſcholion Phauorini in auxilium vocetur: πεμπάζειν, τὸ κατὰ πέμπε, ἤγουν πέντε ἀριθμεῖν, αἰολικὴ ἡ λέξις τὸ πέμπε, et Etymol. M. ad πεμπάσεται: σημαίνει τὸ διελθεῖν καὶ ἐρευνῆ-

9 — 10. Φρενὶ πυκνῇ] φρονιμωτάτῃ [1]).

Διοίχνει [2])] πορεύου, διέρχου [3]). Τροπικὴ δὲ ἡ λέξις ἐστὶν [4]) ἀντὶ τοῦ: νόει.

Δυσφάτους] δυσλέκτους, δεινάς [5]).

Αἰνιγμάτων] αἰνίγματα καλεῖ τὰ χρησμοδοτήματα τῆς Κασσάνδρας [6]).

11. Οἴμας [1]) τυλίσσων) ὁδοὺς ἀνερευνῶν. Κἀνταῦθα τροπικῶς οἴμους καὶ ὁδοὺς λέγει [2]) τὴν ὁρμὴν τῶν λόγων τῶν τῆς Κασσάνδρας: ἢ οἴμας, τὰς ᾠδάς; οἶμος γὰρ ἡ ὁδός, οἴμη δὲ ἡ ᾠδή.

Ἧπερ εὐμαθὴς τρίβος] ῥητορικῶς πάνυ [3]) τὴν τροπὴν ἐφύλαξε, καὶ ὡς ἐπὶ [4]) ὁδοῦ λέγει πόρευσιν, τρίβον

σαι, ἴσως ἀπὸ τοῦ πέμπω. Αἰολικῶς δὲ τὸ κατὰ πέντε ἀριθμήσειν. Totum fchol. mihi fic conftituendum videtur: Πεμπάζειν, κυρίως κατὰ πέμπε, ἤγουν πέντε μετρεῖν, ἔστι φωνὴ αἰολικὴ τὸ πέμπε. νῦν δὲ τὸ ἀναπεμπάζειν ἀντὶ τοῦ ἀναλογίζεσθαι κεῖται.

1) φρονιμ.) Ciz. et Vit. 1. ἀντὶ τοῦ φρονιμωτάτῳ, vt in edd. ante Pott. *Lege:* ἀντὶ τοῦ· νῷ φρονιμωτάτῳ. *Thryll.*

2) διοίχνει) Vit. 2. διΐχνει, bene, vt Beza legendum putauit, cf. Nott. ad Lycophron.

3) διέρχου Sebaft. e tribus Codd. eruiffe fingit, cum tamen editt. cum Phavor. et Codd. exhibeant omnes, praeter Ciz. et Vit. 1. μετέρχου. Potter. quoque in edit. 1. habet, fed in altera haud dubie vitio typographorum omiffum, quam folam Sebaft., reliquis editt. neglectis, eft fecutus.

4) λέξις ἐστὶν ἀντὶ) Sic legendum praeeuntibus Codd. Ciz. et Vitt. 1 et 2. pro ἡ λέξις· ἐστὶ γὰρ ἀντί. Vit. 3. omittit ἀντὶ τοῦ· νόει.

5) δυσλ. δεινάς) Ciz. et Vit. 1. δυσλ. τινὰς καὶ δεινάς. Ortum videtur τινὰς e δεινάς.

6) αἰνιγ. — κασσ.) Hoc fcholion abeft a Vit. 1. et Ciz. fed Vitt. 2 et 3. voc. αἰνιγμάτων omiffo: αἰνίγματα δὲ καλεῖ τὰ χρησμωδήματα, pro χρησμοδοτήματα, quod idem eft.

1) οἴμας) Ciz. et Vit. 1. femper fpiritu afpero οἵμας.

2) κἀνταῦθα — λέγει) Vitt. 2 et 3. κἀντεῦθεν — λέγων.

3) πάνυ) Vitt. 2 et 3. πάντως.

4) ἐπὶ) Pro μὲν a Sebaft. reuocatum comprobant noftri.

δὲ 5) καὶ ποδηγίαν, τὴν ἀνερεύνησιν 6) καὶ μάθησιν τῶν λόγων τῆς Κασσάνδρας; αὕτη γάρ, φησὶν, ἡ ὁδὸς καὶ τὰ ἐν σκότει καὶ ἀφανῆ ὄντα εὑρίσκει 7).

Εὐμαθὴς τρίβος] πασίγνωστος ὁδός 8).

12. Ὀρθῇ κελεύθῳ] ἀπλανεῖ * τρίβῳ καὶ * πορείᾳ.

Τὰν σκότῳ ποδηγετεῖ] φανεροῖ καὶ σαφηνίζει τὰ δεινὰ καὶ δυσνόητα. Τὸ δὲ ποδηγετεῖ ἀπὸ τῶν κυνῶν μετηνέχθη; ἕπονται γὰρ οἱ κύνες τοῖς τῶν θηρίων ἴχνεσιν ἐν τοῖς κυνηγεσίοις. Τινὲς δὲ προστακτικῶς ἀναγινώσκουσιν. Ὁ δὲ νοῦς: ὅπου τὶς εὐμαθὴς τρίβος ἢ ὁδὸς, ἐπὶ τὰ σαφῶς ἔχοντα ἄγει 1).

13. Ἐγὼ δ' ἄκραν βαλβῖδα] Ἐπ' ἄλλην τροπὴν 1) μεταβέβηκε θεωρικῶν 2), καὶ ἱππικῶν ἀγώνων καί φησιν: Ἐγὼ δὲ τὴν ἄκραν, ἤτοι τὴν πρώτην, βαλβῖδα καὶ τῆς ἀφετηρίας τὸ κάγκελλον 3) σχάσας καὶ ἀνοίξας διὰ τῆς 4)

5) τρίβον καὶ) Ope Vitt. 2 et 3. legendum τρίβ. δὲ καί.

6) ἀνερεύνησιν) Ciz. et Vit. 1. ἀνεξερεύνησιν: Vitt. 2 et 3. ἀνεύρεσιν, et mox perperam πλούτων pro λόγων.

7) αὕτη — εὑρίσκει) Absunt haec a Ciz. et Vit. 1. vti etiam: τὸ δὲ ποδηγετεῖ — ἄγει, vt est in editt. prior. quae Sebast. transtulit ad v. 12. In Vitt. 2 et 3. comparent quidem, sed eo ordine, quem secuti sunt priores editores.

8) εὐμαθὴς —) Hoc schol., vti etiam seq. ὀρθῇ, ignorant Vitt. 2 et 3. Prius exhibent Vit. 1. et Ciz. sed alterum quoque deest.

1) ἄγει) Vitt. 2 et 3. addunt σε, sed antea: ὁ δὲ νοῦς, a Sebast. receptum, abest, vti etiam in editionibus prior.

1) ἄλλην τροπ.) Ita quoque Ciz. et Vit. 1. verum Vitt. 2 et 3. cum Pott. ἄλλον τρόπον.

2) θεωρ.) Male Ciz. et Vit. 1. θεωριτικῶν.

3) τῆς — κάγκελλον) Sic Ciz. et Vit. pro τὴν ἀφετηρίαν καὶ τὸ κ. vel legendum ἀφετηρίαν ἢ τὸ κάγ. Nostri omnes κάγκελον l. κάγγελον simplici λ, consentientibus Du Fresne et Meurs. in Glossar.

4) τῆς) Vitt. 2 et 3. τοῦ, non bene. Hom. Il. ψ. 854. μηρίνθῳ λεπτῇ.

μηρίνθου, ἤτοι τοῦ σχοινίου, ἀνέρχομαι εἰς τὰς διεξόδους καὶ ὁδοὺς τῶν λοξῶν λογίων τῆς Κασσάνδρας.

14. Ἄνειμι λοξῶν [1])] τοῦτ' ἔστιν, ἀνέρχομαι καὶ ἀπάρχομαι [2]) λέγειν τὰ λοξὰ ταύτης χρησμοδοτήματα [3]). Τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα ῥητορικόν ἐστι; καλεῖται δὲ προαναφώνημα [4]), καὶ ὑπόσχεσις, καὶ προκατασκευή, καὶ προκατάστασις, καὶ προσοχή, καὶ προδιήγησις [5]); προαναφωνεῖ γὰρ καὶ ὑπισχνεῖται καὶ προκατασκευάζει, ὅτι λοξῶς [6]) καὶ αἰνιγματωδῶς καὶ δυσκόλως μέλλει [7]) γράφειν τὰ τῆς διηγήσεως τοῦ ποιήματος. Διατί δὲ τοῦτο μέλλει ποιεῖν; κατὰ μίμησιν [8]) τῆς Κασσάνδρας, ὥσπερ ἐκείνη λοξῶς ἐλάλει καὶ σκολιῶς: δεῖ γὰρ τὸν ῥήτορα καὶ ποιητὴν ἀπομιμεῖσθαι τὰ ἤθη τῶν προκειμένων [9]) προσώπων, καὶ μὴ ἀνηθίκευτον [10]) εἶναι, καθάπερ ὁ Εὐριπίδης φιλοσοφούσας [11]) ἐπάγων ἐνίοτε βαρβάρους γυναῖκας καὶ δούλους δεσπόταις [12]) τραχυτάτως [13]) ἀντιλέγοντας καὶ βασιλεῖς προσαιτοῦντας με-

1) ἄνειμι λοξ.) Eandem ſedem, quam Sebaſt. huic ſcholio dedit, Vit. 1. et Ciz. quoque dant; caeteri cum editt. prior. ſequi iubent id poſt ſchol. πρώτην ἀράξας — v. 15.

2) καὶ ἀπάρ.) Abſunt a Ciz. et Vitt. 1 et 3.

3) χρησμ.) Noſtri, vt ſupra, χρησμωδήματα.

4) προαναφ.) Vit. 1. et Ciz. cum Phau. προαναφώνησις.

5) προδιήγ.) Vitt. 2 et 3. περιήγησις.

6) λοξῶς) Vit. 1. et Ciz. λογικῶς, non bene, nam mox ſequitur λοξῶς.

7) μέλλει) Vit. 3. μέλλω: Vit. 1. μέλλει τοῦτο.

8) μίμ.) Sic quoque Vit. 3. Caeteri μίμημα cum editt. prior.

9) τὰ ἤθη τ. πρ.) Vitt. 2 et 3. τὰ εἴδη τῶν προειρημένων.

10) ἀνηθ.) Ignorant Vitt. 2 et 3. hoc voc. nouum.

11) φιλοσ.) Vitt. 2 et 3. φιλοσόφους.

12) δεσπόταις) Vit. 3. omittit.

13) τραχ.) Vitt. 2 et 3. vt Pott. τραχύτατα: Sebaſt. vt edd. vett. τραχύτητι. Ope Vit. 1. et Ciz. reſtituimus τραχυτάτως.

τὰ σπυρίδων, ἢ πήρας [14]), ὅπερ οὐκ ἂν γένοιτο· τίς [15]) γὰρ οὐκ αἰδέσεται βασιλεὺς καὶ μετὰ βασιλείας καθαίρεσιν, σπυρίδα κατέχειν, καὶ ἄρτους ζητεῖν; ἢ τίς αὐτὸν οὐκ ἂν καὶ οὕτως ἐκστάντα πάλιν ἐτίμησε [16]) τὴν προτέραν ἐκείνου τύχην σκοπῶν; Τοιαῦτα γοῦν πολλά [17]) φησιν Εὐριπίδης. Διὸ καὶ μεμπτός ἐστιν ἐν τούτοις [18]), ὡς μὴ τηρῶν τῶν [19]) ἠθῶν τὴν κατάστασιν; τὸ δὲ μεῖζον, ὅτι καὶ ἐναντία πολλάκις ἑαυτῷ [20]) λέγει.

15. Πρώτην ἀράξας νύσσαν [1])] τὴν πρώτην νύσσαν, καὶ ἔκβασιν [2]), καὶ ἀπαρχὴν, καὶ τὸ προοίμιον ἀράξας, ἐπικροτήσας, κτυπήσας [3]): τοῦτ᾽ ἔστι, ῥητορικῇ μεγαλοφωνίᾳ ἀπαρξάμενος λέγειν καὶ [4]) τρέχειν τοῖς λόγοις, ὡς πτερωτὸς καὶ ταχὺς δρομεύς. Νύσσα δὲ λέγεται καὶ ἡ ἀφετηρία καὶ ἡ ἀπαρχὴ [5]) τοῦ δρόμου παρὰ τὸ νύσσω, τὸ διεγείρω καὶ τιτρώσκω; ἐν γὰρ τῇ ἀφετη-

14) ἢ πήρ.) Vit. et Ciz. καὶ πήρας. *Sic Menelaum sordida veste indutum per Helenam exhibet Eurip. in Hel. 561. quare* πτωχοποιὸς *dic. a schol. ad Phoen. v. 1534. Sebast.*

15) τίς — ζητεῖν) Vitt. 2 et 3. τίς γ. αἰδεσθήσεται βασιλέα (Vit. 1. et Ciz. βασιλείαν, vitiose) καὶ μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς βασ. καθ. σπ. κατ. καὶ ἄρτους (Ciz. et Vit. 1. ἄρτον) ἐπιζητεῖν (Vit. 2.) ζητεῖν (Vit. 3.).

16) ἢ τίς — ἐτίμησε) Vit. 3. τίς αὐτὸν ἐκστάντα οὐκ ἂν καὶ οὕτως ἐτίμησε, bene.

17) γοῦν πολλά) Vitt. 2 et 3. οὖν, omittunt πολλά.

18) μεμπτ. — τούτοις) Ciz. et Vit. 1. μεμπτέος — τούτῳ.

19) τῶν) Auctoritate Codd. Vitt. 2 et 3. inserendum putauimus.

20) ἑαυτῷ) Vitt. 2 et 3. αὐτοῦ.

1) νύσσαν) Ciz. et Vit. 1. semper νύσαν.

2) ἔκβ.) Vitt. 2 et 3. ἔκκρουσιν.

3) ἐπικρ. κτυπ.) Nostri καὶ κτυπ. καὶ ἐπικρ.

4) λέγ. καὶ τρ. consensu Vitt. 2 et 3. sed in Vit. 1. et Ciz. deest: λέγειν καί.

5) καὶ ἡ ἀπαρχ. — ἀφετηρία) Omittunt omnia Vitt. 2 et 3. cum Phauor. ad v. νύσσα, et ponunt punctum post ἱππικῶν. Multa videntur in hoc schol. subinde addita, et iterum iterumque repetita.

ρία τῶν ἱππικῶν ἀγώνων [6]), τοὺς μὲν ἵππους κεντοῦσιν οἱ παρεστῶτες σιδηροῖς κέντροις, ὡς ἂν ὀξυτέρως [7]) ἐκπηδήσωσι τῇ πληγῇ; τοὺς δὲ πεζοὺς λόγοις νύττουσι καὶ παραινοῦσι; καὶ αὐτοὶ δὲ μόνοι ἑαυτοὺς [8]) νύττουσιν εἰς δρόμον Καὶ οὕτω μὲν ἡ ἀφετηρία νύσσα καλεῖται: ὁ δέ γε [9]) καμπτὴρ νύσσα λέγεται [10]) παρὰ τὸ νεύω νεύσω, νεῦσα καὶ νύσσα [11]); νεύουσι γὰρ παρὰ [12]) τὸν καμπτῆρα καὶ κάμπτουσιν.

16. * Ἠὼς [1]) μὲν αἰπὺν ἄρτι] Ἄρτι μὲν καὶ τότε ἡ ἠὼς καὶ ἡ ἡμέρα λιποῦσα καὶ καταλείψασα τὸν Τιθωνὸν, τὸν σὸν, ἤτοι τοῦ Πριάμου, κάσιν καὶ ἀδελφὸν, τὸν ἀμφιμήτριον καὶ ὁμοπάτριον, ἐν ταῖς κοίταις καὶ ἐν ταῖς στρωμναῖς, πέλας καὶ πλησίον τῆς Κέρνης νήσου. Τί ἐποιεῖτο? ὑπερποτᾶτο καὶ ἐπέλετο ἐν τοῖς κραιπνοῖς καὶ ταχέσι πτεροῖς τοῦ Πηγάσου ἵππου ὑπὲρ τὸν αἰπὺν πάγον καὶ ἀκρότατον τοῦ Φηγίου ὄρους ἐκείνου. *

Ἠὼς μὲν] Ἐντεῦθεν ἀπάρχεται τῆς διηγήσεως καί φησιν: Ἡ ἡμέρα μὲν ἤδη τὸ Φήγιον, ὄρος τοῦ Ὠκεανοῦ, ὑπερεπέτετο ἐποχουμένη τῷ Πηγάσῳ ἵππῳ τὸν σὸν

6) ἀγώνων, quod vix abesse potest, e Phauorino inseruimus, qui eadem haud dubie e scholiis nostris tradit.

7) ὀξυτέρως) Vit. 2. ὀξυτέραν, *intellige ὁδόν, et recte se habet lectio. Tnryllit.*

8) νύττουσι — ἑαυτοὺς) Vit. 3. non habet, lapsu scribae.

9) ὁ δέ γε) Nostri omnes ignorant γε.

10) λέγεται) Nostri καλεῖται.

11) νεῦσα — νύσσα) Etymol. M. vnde hoc schol. videtur haustum, inter haec duo verba ponit: καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, quae incuria librarii vel ipsius Tzetzae videtur neglexisse.

12) παρὰ) Nostri περί.

1) ἠὼς — ὄρους ἐκείνου) Hoc schol. e Cod. Vat. a Sebast. adiectum nullus nostrorum Codd. exhibet. Videtur postea ab alio glossatore, vel ab Ioan. Tzetza additum, nam fere eadem, quae seq. continet.

ἀδελφὸν Τιθωνὸν καταλιποῦσα παρὰ [2]) τὴν Κέρνην, ἥτις ἐστὶ νῆσος Ὠκεανῖτις [3]).

Ἠὼς [4]) δὲ σημαίνει τέτταρα: τὸν ἀπὸ πρωΐας μέχρι τοῦ γεύματος καιρὸν, τὸ ἀπὸ ἀνατολῶν [5]) μέχρι μεσημβρίας τοῦ ἡλίου διάστημα, ὡς τό [6]):

Ὄφρα μὲν [7]) ἠὼς ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ.

τὴν ὅλην ἡμέραν, καὶ τὸ νυκτήμερον [8]), ὡς ἐν τῷ [9]):

. . . . ἠὼς δέ μοί ἐστιν
Ἥδε δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα.

Καὶ καθολικωτέρως [10]) αὐτὸ τὸ λέγειν ὄνομα ἠοῦς καὶ

2) παρὰ) Noſtri περί.

3) ὠκεανῖτις) Ita recte Ciz. et Vit. 1. Sebaſt. cum reliquis editt. et Mſſ. male ὠκεανίτις.

4) ἠὼς — λεχέων) Hoc ſchol. a Sebaſt. emendatum ita ac diſtinctum ope quatuor Codd. Vitt. 2 et 3. omiſſis exemplis exhibent ſic cum Phauorino: ἠὼς σημαίνει τέσσαρα· τὸν ἀπὸ πρωῒ μέχρι τοῦ γεύματος καιρὸν, ὅλην τὴν ἡμέραν, τὸ νυχθήμερον, καὶ τὸ καθολικωτέρως (Vit. 3. καθολικώτερον) αὐτὸ τὸ λέγειν ὄνομα ἠοῦς καὶ ἡμέρας, ὅπερ οἱ μυθογράφοι σωματοειδῶς (Vit. 3. σωματοειδῆ) θεὰν εἶπον. Idem fere habet Io. Tzetz. ad Heſiod. p. 131. cf. Etymol. M. quem ſecutus eſt ſcholiaſtes, et Photii Lex. Codd. Ciz. et Vit. in plerisque cum Sebaſt. conſentiunt, ſi excipias ordinem verborum et exemplorum a Sebaſt. mutatum.

5) ἀνατ.) Ciz. et Vit. 1. cum Etymol. ἀνατολῆς.

6) ὡς τό) Vit. 1. et Ciz. ὡς αὐτὸ, lege, monente Thryllit. ὡς αὖ τό.

7) ὄφρα μὲν) Hom. Il. ϑ, 66. Ciz. et Vit. 1. retinent veterem lectionem ἔφθα δὲ pro ὄφρα μὲν, a Sebaſt. temere mutatam ad editt. Homeri, et hunc verſ. cum editt. prior. vltimo ponunt loco.

8) νυκτήμ.) Vit. 1. et Ciz. τὸ νυκτὸς καὶ ἡμέρας διάστημα. Phauor. et Io. Tzetz. ad Heſiod. l. l. νυχθήμερον. Sine dubio haec a Io. Tzetza ſunt immutata.

9) ἐν τῷ) Hom. Il. φ, 80. 81.

10) καθολικωτέρος (καθολικωτέρως), vt Vit. 2. ſed Vitt. 1. 3. et Ciz. καθολικότερον. Io. Tzetz. ad Heſiod. καθόλου καὶ ἁπλῶς.

ἡμέρας, ὅπερ οἱ μυθογράφοι σωματοειδῆ Θεὰν εἶπον, ὡς ἐπὶ τοῦ παρ' Ὁμήρῳ [11]),

Ἠὼς δ' ἐκ λεχέων . . . .

Φηγίου [1])] Φήγιον [2]), ὄρος παρὰ [3]) τὸν Ὠκεανὸν, Φηγοὺς [4]) ἤτοι δρῦς ἔχον. Τὸ δὲ φηγὸς, ἡ δρῦς, παρὰ τὸ φάγω; πρὸ γὰρ τῆς εὑρέσεως τοῦ ἄρτου [5] βαλάνους καὶ ἀκρόδρυα, τοῦτ' ἔστιν ὀπώρας, ἤσθιον οἱ ἄνθρωποι.

Πάγον] τὸ ἀκρωτήριον [6]).

17. Κραιπνοῖς] κραιπνὸν, τὸ ταχὺ, παρὰ τὸ ἐφ' ὕψους καὶ εἰς κάραν [1]) πνέειν.

Ὑπερποτᾶτο] ὑπερεπέτετο, ὑπερεφέρετο [2]).

Πηγάσου πτεροῖς] περιφραστικῶς τῷ Πηγάσῳ [3]). Ὅμηρος μὲν πανσόφως καὶ ἀλληγορικῶς φυσικώτερον [4])

11) παρ' Ὁμήρῳ) Editt. prior. et Codd. nostri ignorant. Glossa videtur inepta, quum exempla antea etiam sint ex Homero allata, nec tamen laudetur Homerus. Vers. reperitur Odyss. ε, v. 1.

1) φηγίου) Non praepositum, vti saepissime, in Codd. nostris, et edd. prior.

2) φήγιον) Ita quoque nostri, sed Etymol. et Phauor. cui idem est schol. φύγινον.

3) παρὰ) Nostri περὶ, saepe permutata.

4) φηγοὺς) Male excidit in Vitt. 2 et 3. nam habent ἤτοι.

5) εὑρέσ. ἄρτου) Vitt. 2 et 3. cum Phauor. praemittunt articulos τῆς et τοῦ, recte.

6) ἀκρωτήρ.) *Sic recte interpretatur* πάγον, *vid. Holsten. ad Steph. p.* 45. *et laudatos ibi auctores. Thryllit.*

1) κάραν) A Pottero revocatum habent etiam Ciz. et Vit. 1. sed Vitt. 2 et 3. κάρα Sebast videtur hic dormitasse, obseruans, se addidisse coniunctionem necessariam, quum ea a nullis Codd. et Edd. absit.

2) ὑπερεφ.) A Sebast. adiunctum nostri Codd. cum edd. pr. ignorant.

3) τῷ πηγ.) Vit. 2. τὸ πηγάσου, mendose: Vit. 3. τὸν πήγασον.

4) πανσόφως — φυσικ.) Vit. 3. φυσικοτέρως, πανσόφως καὶ ἀλληγορικῶς.

γράφων ἵππους Ἡμέρας φησὶ Λάμπον 5) καὶ Φαέθοντα: οἱ δὲ νέοι τῷ Πηγάσῳ ἐποχουμένην αὐτὴν 6) εἰσάγουσι μυθικῶς, ὥσπερ καὶ ὁ Λυκόφρων. Ἔχεται δὲ καὶ τοῦτο ἀλληγορίας 7), ἣν μετὰ τὴν μυθικὴν ἱστορίαν ἐρῶ.

Ὁ Πήγασος οὗτος, ὁ μυθευόμενος ἵππος, λέγεται γεννηθῆναι τοιῶσδε: Σταλεὶς ὁ Περσεὺς ἐπὶ 8) τὰς Γοργόνας προστάξει τῆς Ἀθηνᾶς την Σθενὼ μὲν καὶ τὴν Εὐρυάλειαν ἀθανάτους οὔσας παρέδραμε; καρατομεῖ δὲ τὴν Μέδουσαν. Ἐκ τοῦ τραχήλου δὲ ταύτης ὅ, τε Πήγασος οὗτος 9) ἵππος ἐξέθορεν 10), ὑπόπτερος ὤν, καὶ ὁ Χρυσάωρ 11) ἄνθρωπος, χρυσοῦν ἄορ κρατῶν. Βελλεροφόντης δὲ ὁ Κορίνθιος, ὁ καὶ Ἱππόνους πρώην 12) καλούμενος, ἀνὴρ ὑπάρχων Φρυγίας, ἄκων ἀνελών τινα Κορίνθιον 13) Βέλλερον ἢ τὸν ἴδιον ἀδελφὸν Δηλιάδην 14) ἢ

5) λάμπον) Vitt. 2 et 3. h. l. et postea λάμποντα, male, nam Hom. Odyss. ψ, 245. et Tzetz. in Posthom. 158. λάμπον.

6) τῷ πηγ. — αὐτὴν) Vitt. 2 et 3. τῷ et αὐτὴν omittunt.

7) τοῦτο ἀλλ.) Vitt. 2 et 3. τῆς ἀλλ.

8) ἐπὶ) Vit. 3. cum Eudocia p. 337. εἰς.

9) οὗτος) Nostri non agnoscunt cum Eudocia l. l. et Phauor. qui hoc schol. excerpsit.

10) ἐξέθορεν pro ἀνεθ. recte Vit. 1. et Ciz. cum Hesiod. Theog. 281. et Apollod. II, 4, 2. ἐκ τῆς γοργόνος ἐξέθορε, vbi haud dubie legendum ἐκ τοῦ τραχήλου, vt h. l. τῆς γοργ. Sebast. et reliqui cum Eudoc. ἀνέθορεν.

11) χρυσ.) Sic quoque Apollod. II, 4, 2, et Hesiod. Theog. 201. Nostri vero cum Eudocia χρυσάορ.

12) ἱππόνους) Vit. 3. cum Eudoc. p. 88. et Phauor. addunt πρώην, quod etiam addidimus. Heyne in Obs. ad Apollod. p. 114. legit ἱππόνοος.

13) κορίνθιον) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. et Phauor. praetermittunt. Io. Tzetz. qui omnino hic est conferendus, Chil. VII, 814. nominat eum δυνάστην κορίνθιον.

14) δηλιάδ.) Vitt. 2 et 3. cum Phauor. τὸν ἠλιάδην, vt Eudoc. ad Βελλεροφ. et olim in Apollod. II, 3, 1. iam vero δηλιάδην, cf. Heyn. in Obseru. p. 113. Vit. 1. et Ciz. δηληιάδην, sed Io. Tzetz. in Chil. l. l. v. 813. recte δηλιάδης.

Πειρῆνα ἢ Ἀλκιμένην [15]) ἐλθὼν εἰς Ἄργος [16]) πρὸς [17]) Προῖτον καθαίρεται. Ἄντεια δὲ, ἡ καὶ Σθενέβοια [18]), γυνὴ Προίτου [19]), ἐρωτικῶς ἐπεμάνη Βελλεροφόντῃ. Ὡς δ' οὐκ ἐπείσθη συγγενέσθαι αὐτῇ: διαβάλλεται παρ' αὐτῆς Προίτῳ ὡς πειράζων αὐτήν. Προῖτος δὲ αὐτοχειρία τοῦτον ἀνελεῖν οὐκ ἠθέλησε κατά τι παλαιὸν ἔθος [20]) ἐπικρατοῦν, τὸ μὴ τοὺς συμφαγόντας ἀλλήλοις ποτὲ [21]) παρ' ἀλλήλων θνήσκειν, εἰ μή που [22]) τοῦτο ἀκουσίως συμβῇ. Διὰ τοῦτο καὶ Προῖτος Βελλεροφόντην ἀνελεῖν οὐκ ἠθέλησε: πέμπει δὲ αὐτὸν ἐς Λυκίαν πρὸς Ἰοβάτην τὸν πενθερὸν αὐτοῦ [23]), γράμματα δοὺς αὐτῷ κατ' αὐτοῦ περιέχοντα τὴν τῆς Ἀντείας διαβολήν [24]). Καὶ ὁ

15) πειρ. — Ἀλκιμ.) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. p. 88. et Phauor. πυρίναν, ἢ Ἀλκίμενον, corrupte. Ciz. et Vit. 1. cum Io. Tzetz. Chil. l. l. vulgatam tuentur, cf. Heyn. ad Apollod. l. l. Scholiast. Pindari recent. h. e. Tzetzes ad Ol. XIII, 78. πειρήνην, quae lectio praestat caeteris.

16) εἰς Ἄργος) Sic nostri omnes cum Eudoc. Phauor. Ioan. Tzetz. in Chil. l. l. v. 816. et schol. Hom. Il. ζ, 155. Heyne ad Apollod. p. 130. falsum putat, quum Proetus tenuisset Tirynthem, quod etiam comprobat Paus. II, 16, 2. Fuit tamen ante Argis, quam a fratre Acrisio eiectus esset.

17) πρὸς, quod olim ante Pott. aberat, nostri exhibent omnes.

18) σθενέβοια) Vitt. 2 et 3. στενέβεια: Vit. 1. et Ciz. σθένεια, mendose. Io. Tzetz. in Antehom. v. 245. et Chil. VII, 817, vt Sebast. Eudocia ἢ στενέβοια pro ἡ καὶ στ. bene.

19) γυνὴ πρ.) Vit. 1. et Ciz. ἡ προίτου γυνή. Io. Tz. Chil. l. l. γυνὴ ἡ τοῦ προίτου. Hom. Il. VI, 160, quem ante oculos habuit schol. τῷ δὲ γυνὴ προίτου ἐπεμήνατο.

20) κατά — ἔθος) Vit. 3. cum Eudoc. et Phauor. κατά τε — ἦθος, non bene.

21) ἀλληλ. ποτὲ) Vit. 1. et Ciz. ἀλλήλους, non bene. Vitt. 2 et 3. cum Phauor. et Eudocia ποτὲ omittunt.

22) μή που) Nostri μήπω, in Vit. 3. tamen πω erasum et που rescriptum: Eudocia et Phauor. modo μή.

23) πενθ.) Vit. 3. cum Eudocia recte addunt αὐτοῦ.

24) τὴν — διαβολήν) Vit. 1. et Ciz. τὴν — μεταβολήν, male; peius vero Vit. 3. τὴν τῆς αἰτίας διαβ.

Ἰοβάτης δὲ ἐννέα ἡμέρας ὁμοίως αὐτῷ συνεστιώμενος [25]), τῇ δὲ δεκάτῃ [26]) ἡμέρᾳ τὸ γράμμα δεξάμενος [27]), ἐπεὶ μηδ' [28]) αὐτὸς εἶχεν αὐτὸν ἀνελεῖν διὰ τὸ συμφαγεῖν μετ' αὐτοῦ, κελεύει τοῦτον ἀπελθεῖν καὶ πολεμῆσαι Χιμαίρᾳ [29]), εἶτα Σολύμοις, εἶτ' Ἀμαζόσιν. Οἱ δὲ Θεοὶ τούτῳ ἐπτερωμένον ἵππον, ὃν φασι Πήγασον, ἀπεστάλκασιν [30]), ᾧ ἐποχηθεὶς τὴν Χίμαιραν ἀνεῖλε μόλιβδον τῷ αὐτοῦ δόρατι ἐπιθεὶς [31]) καὶ ἐμβαλὼν τῷ ἐκείνης πυρπνέοντι στόματι, ὑφ' οὗ [32]) πυρὸς ὁ μόλιβδος συντακεὶς ἐκείνην ἀπέκτεινεν· ἣν γὰρ προϊδόντα τινὰ τὸ πῦρ τῆς Χιμαίρας φυλάξασθαι, καθά φησι Λυσίας [33]) ὁ ῥήτωρ μυθικῶς. Οὕτω γοῦν [34]) ἐκείνην ἀνεῖλε· τοὺς δὲ Σολύμους καὶ τὰς Ἀμαζόνας πολέμῳ. Ὑποστρέφοντα [35]) δὲ ἐνέδρᾳ Λυ-

25) συνεστ.) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. et Phauor. συνεστιασάμενος. Vit. 1. et Ciz. ὁμοίως ponunt post ἡμέρας, bene, et rubro adſcriptum: καὶ τοῦτο ἔθος ἦν.

26) τῇ δὲ δεκ. noſtri cum Phauor. et Tzetz. Chil. l. l. pro ἐν τῇ δὲ δεκάτῃ. Vit. 1. et Ciz. addunt ἡμέρᾳ, bene.

27) δεξ.) Vit. 3. ſolus δεξάμενος, Io. Tzetz. in Chil l. l. ἰδών, non male quidem, niſi cum Hom. Il. ζ, 176. contextus aduerſaretur, nam Apollod. II, 3, 2. τὰ γράμματα ἔδειξε, attamen poſtea demum, cum Bellerophon Lycios ſibi inſidiantes occidiſſet.

28) μηδ') Noſtri μὴ δ', non bene, nam Eudoc. μήδ', et Io. Tzetz. in Chil. οὐδ' αὐτός.

29) χιμαίρᾳ) Artic. τῇ a Sebaſt. receptum et a nobis deletum neque Homer. l. l. v. 179 neque Eudoc. neque Codd. noſtri praeponunt. Vitt. 2 et 3. cum Phauor. χιμαίραν, non bene, nam reliqua δοτικῶς legunt.

30) ἀπεστάλκ.) Vitt. 2 et 3. cum Phauor. et Eudocia ἀπέστειλαν.

31) μόλιβδ. — ἐπιθεὶς) Ciz. et Vit. 1. ὡς τῷ αὐτοῦ δόρατι ἐπιθεὶς μόλιβδον. Vit 2. μόλυβδον, quod alii praeferunt. cf. Etymol. ad μόλιβος. Vit. 3. cum Eudocia ἐπιτιθεὶς pro ἐπιθείς.

32) ὑφ' οὗ) Vit. 3. Eudoc. et Phauor. ἀφ' οὗ.

33) λυσίας) Nusquam ap. Lyſiam in oratt. quae adhuc extant, occurrit.

34) οὕτω γοῦν) Sic noſtri, ſed Eudoc. et Phauor. οὕτως οὖν.

35) ὑποστρ.) Vit. 1. et Ciz. ὑποστρέφοντος: reliqui

κίων ἔμελλεν αὐτὸν ἀνελεῖν, ὡς [36]) καὶ τοὺς τῆς ἐνέδρας [37]) ἀνεῖλεν, Ἰοβατης αὐτὸν [38]) γαμβρὸν ἔσχεν ἐπὶ Φιλονόῃ [39]) τῇ θυγατρὶ, καὶ τελευτῶν αὐτῷ καὶ τὴν βασιλείαν καταλιμπάνει. Βελλεροφόντης δὲ, ὥς φασί τινὲς [40]), ἐπαρθεὶς τοῖς κατορθώμασιν ἐθέλησε [41]) καὶ τὸν οὐρανὸν σὺν [42]) τῷ Πηγάσῳ περιπολεῦσαι. Ζεὺς δὲ οἶστρον τῷ ἵππῳ τούτῳ [43]) ἐπιβαλὼν [44]) ἔπεισε τὸν Βελλεροφόντην ἀποσφαιρίσαι [45]) τῶν αὐτοῦ [46]) νώτων καὶ καταβαλεῖν αὐτὸν εἰς τὴν γῆν. Καὶ δὴ παρὰ τὸ Ἀλήϊον [47]) πεδίον κατενεχθέντος Βελλεροφόντου καὶ περιπορευομένου [48])

cum Eudoc. et Phauor. vt Sebaſt.

36) ὡς) Abeſt a Vit. 1. et Ciz. δὲ, ab aliis additum, bene.

37) τῆς ἐνέδρας) Vitt. 2 et 3. cum Eud. ἐν ἐνέδρᾳ.

38) αὐτὸν) Omittunt Vitt. 2 et 3.

39) Φιλον.) Vitt. 2. et 3. cum Eudoc. et Phauor. Φιλογονίᾳ. Io. Tzetz. Chil. l. l. v. 853. Φιλονόη. cf. Heyn. ad Apollod. II, 3, 2. *Philonoen aliam Tyndari filiam diſcimus fuiſſe ex Apollod. III, 10, 6. hancque Lacedaemonios diuinis coluiſſe honoribus, patet ex Athenagor. Leg. pro Chriſt. Thryllit.*

40) ὡς φασὶ) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. et Phauor. bene addunt τινές.

41) ἐθέλ.) Noſtri cum Eudoc. ἠθέλησε.

42) σὺν) Omittunt cum edd. vett. Vit. 1. et Ciz. male. Vitt. 2 et 3. habent.

43) τῷ — τούτῳ) Vit. 2. τῷ πηγάσῳ τούτῳ: Vit. 3. cum Eudoc. et Phauor. τῷ πηγάσῳ, omiſſo τούτῳ.

44) ἐπιβαλὼν pro βαλὼν reſtituimus e Vit. 1. et Ciz. Eudoc. retinet cum Vitt. 2 et 3. βαλών.

45) ἀποσφ.) Eudoc. et Vit. 3. perperam ἀποσφερίσαι.

46) αὐτοῦ) Vit. 3. cum Eudoc. ἑαυτοῦ.

47) ἀλήϊον) Vitt. 2 et 3. λήϊον, male, nam Hom. Il. ζ, 201, et Eudoc. et Tzetz. in Chil. l. l. v. 857. Ἀλήϊον.

48) περιπορ.) Vitt. 2 et 3. παραπορευομένου cum Eudoc. et Phauor. qui quoque cum Eudoc. habet χωλοῦ pro τυφλοῦ, et ſubnectit huic ſcholio: Εὐριπίδης ἐν δράματι (haud dubie Belleroph. deperdit. cuius vero rei in Fragm. huius dramatis collectis non fit mentio) χωλὸν εἰσάγει τὸν βελλεροφόντην, διὰ τὸ πεπτωκέναι ὑπὸ τοῦ πηγάσου. Faciunt cum Eudoc. et Phavor. ſchol. Pind. Olymp.

τυφλοῦ ἀπὸ τῆς πτώσεως ὁ Πήγασος ἄνω περιεπολεῖτο 49) καὶ κάτω. Ἡ γοῦν Ἡμέρα παρὰ Διὸς τοῦτον αἰτεῖται, ὡς ἂν ἐποχουμένη αὐτῷ τὸν ἡμερήσιον 50) κύκλον βαδίζῃ. Ταῦτά εἰσι τὰ ληρώδη καὶ μυθουργούμενα 51). Ὅμηρος 52) δὲ, ὡς ἔφην 53), ἵππους Ἡμέρας φησὶ Λάμπον καὶ Φαέθοντα. Ἵππος δέ ἐστι τῆς Ἡμέρας ἡ περιφέρουσα αὐτὴν ὀξεῖα τοῦ οὐρανοῦ κίνησις, ἐφ' ἧς 54) λάμπει καὶ φαίνει. Καὶ ταῦτα μὲν τὰ Ὁμηρικά: περὶ δὲ Περσέως καὶ Γοργόνων καὶ Πηγάσου λεκτέον:

Περσεὺς ὁ ἥλιός ἐστι 55) καὶ ἡ ὀξυκίνητος τοῦ οὐρανοῦ κίνησις. Ἀθηνᾶ δὲ, ὁ ἀὴρ, καὶ ἡ ἀναθυμίασις ἡ κινοῦσα 56) τὸν οὐρανόν; ἐξ ἀναθυμιάσεων γὰρ κινεῖται κατά τινας 57). Περσεὺς δὲ λέγεται παρὰ τὸ περισσῶς σεύεσθαι 58) καὶ ὁρμᾶν. Τοῦτον ἡ ἀερώδης ἀναθυμίασις

XIII, 130. Isthm. VII, 63. et Hom. Il. ζ, 155 et 200. Dicit tamen schol. rec. Pind. Olymp. l. l. χωλοῦται, κατὰ δέ τινας καὶ τυφλοῦται. Vit. 1. et Ciz. περιπολευομένου pro περιπορ.

49) περιεπολ.) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. et Phauorin. περιεπωχεῖτο. Confusa saepe in Mss. λ et χ. Verbum compositum περιεποχεῖσθαι in lingua gr. esse dubitat Bast. in Ep. Crit. p. 119. not. 45.

50) ἡμερής.) Vit. 3. cum Eudoc. ἡμερίσιον.

51) μυθουργ.) Vit. 1. et Ciz. μυθολογούμενα, Vitt. 2 et 3. μυθικὰ, Eudoc. μυθικῶς λεγόμενα. Quum neque Codd. nostri, inpr. Vit. 1. et Ciz. antiquissimi, neque Eudocia, neque alii scriptores habeant μυθουργεῖσθαι, suspectum videtur et corruptum verbum. Praetulerim ideo μυθολογούμενα. Infra tamen habent omnes μυθουργήματα.

52) Ὅμηρος) Odyss. ψ, 246.

53) ὡς ἔφην) A. Sebast. insertum nostri ignorant.

54) ἐφ' ἧς) Vit. 1. et Ciz. ἀφ' ἧς: Vitt. 2 et 3. ὑφ' ἧς.

55) ὁ ἥλιός ἐστι) Vitt. 2 et 3. cum Phauor. ἐστὶν ὁ ἥλ. Vit. 1. ὁ ☉ (h. e. ἥλιος) ἐστί.

56) κινοῦσα) Vit. 1. ἀνακινοῦσα.

57) κατά τινας) Absunt a Vitt. 2 et 3. Eudoc. p. 336. et Phauor.

58) σεύεσθαι nostri omnes cum Eudoc. l. l. sed Io. Tzetz. ad Hesiod. p. 259.

αὕτη πέμπει ἐπὶ τὰς Γοργόνας ἤτοι τὴν θάλασσαν, καὶ τὸ σύστημα τῶν ὑγρῶν Γοργόνας λέγομεν [59]) διὰ τὴν ταύτης κατάπληξιν (γοργὸν γὰρ τὸ καταπληκτικόν). Πέμπει δὲ τοῦτον ἀνελεῖν τὴν Μέδουσαν, τὴν λεπτομερεστέραν [60]) οὐσίαν, ὡς ἐξισουμένην αὐτῇ; καὶ γὰρ ἡ πᾶσα θάλασσα ἀεροειδής [61]) ἐστι, τὸ δὲ λεπτότερον αὐτῆς εἰς ἀέρα μεταβάλλεται [62]). Ὁ γοῦν Περσεὺς ἥλιος οὕτω κινούμενος [63]) τῇ οὐρανίῳ φορᾷ τὴν μὲν Σθενὼ καὶ τὴν Εὐρυάλειαν ἤτοι τὸ δυνατὸν, καὶ κατὰ μήκη πέλαγος τῆς θαλασσης [64]) ἐκτεταμένον οὐκ ἀναιρεῖ [65]) ἤγουν οὐ μετατρέπει [66]), οὐδ' ἀνιμᾶται [67]), ὡς ἀθανάτους [68]), ἤτοι μὴ μετατραπῆναι δυνάμενον: τὴν δὲ Μέδουσαν μόνην, ὡς θνητὴν, ἀναιρεῖ πλήττων τῷ ξίφει· ἤτοι τὸ βασιλικώτατον [69]) καὶ λεπτὸν τῇ ὀξείᾳ κινήσει μεταποιεῖ καὶ ἀνιμᾶται. Τῇ δὲ καρατομίᾳ ἐκείνης [70]) ἐκ τοῦ τραχήλου ὀρ-

σεύειν, cf. ibi schol. In Eudoc. mox ὁρμῶν τοῦτον, male, pro ὁρμῶν. Τοῦτον.

59) γοργόνας λέγ.) Sic Vit. 1. et Ciz. recte pro γοργόνα λεγομένην: Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. γοργόνη λεγομένη.

60) τὴν λεπτομ.) A Sebast. male praepositum ἤγουν, quod abest ab omnibus Codd. nostris, Eudoc. et edd. prior. eiecimus.

61) ἀεροειδ.) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. et Phauor. vt antea, ἀερώδης.

62) μεταβάλλ.) Nostri cum Eudoc. et edd. prior. μεταβάλλει.

63) οὕτω κιν.) Sic quoque Vit. 1. et Ciz. sed Vitt. 2 et 3. Eudoc. et Phauor. vt a Pottero erat restitutum, οὕτω καλούμενος, κινούμενος.

64) κατὰ — θαλάσ.) Vit. 1. et Ciz. κατὰ μῆκος θαλάσσης, omisso voc. πέλαγος.

65) ἀναιρεῖ) Vit. 2 et 3. cum Eudoc. ἀναιρεῖται.

66) μετατρ.) Sic nostri cum Eudoc. sed Vit. 2. ἀνατρέπει.

67) ἀνιμᾶτ.) Vit. 1. et Ciz. ἀναιρεῖ, sed vulg. quam quoque Eudoc. et Tzetzes ad Hesiod. Theog. p. 259. praebent, rectior.

68) ὡς ἀθαν. ἤτοι) Nostri vulgat. retinent ὡς ἀθάνατον, καὶ, et ad seq. non ad Gorgonas referunt. Eudoc. ὡς ἀθάνατος, mendose.

69) ἤτοι τὸ βασιλ.) Abest ἤτοι a Vitt. 2 et 3. et Eudoc. et iungunt, puncto omisso, cum superioribus.

70) καρατ. ἐκείν.) Vitt. 2

μᾶ Χρυσάωρ [71]) καὶ Πήγασος; ἀνιμωμένου [72]) γὰρ τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ ἀέρος τὸ κεφαλαιῶδες, ὡς ἔφην, καὶ τὸ [73]) λεπτότερον καὶ ἀτμῶδες συμβαίνει, τὸ βαρύτερον ἀναφερόμενον [74]) πάλιν κάτω πηγάζειν [75]) καὶ χέεσθαι, ὃ καὶ [76]) Πήγασον ὠνομάκασι διὰ τὸ κατωφερές; κατωφερῆ [77]) γὰρ τὰ ἄλογα: τὸ δὲ λεπτομερέστερον εἰς τὸ αἰθερωδέστερον καὶ ἔτι εἰς τὸ πυρῶδες μεταβάλλεσθαι [78]), ὅνπερ [79]) καὶ Χρυσάορα κεκλήκασι. Τούτῳ γοῦν τῷ ἐξ ὕδατος Πηγάσῳ ἀναφερομένῳ τῇ κινήσει τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῇ ἡλιακῇ ἀνιμήσει ἐποχουμένη [80]) συναναφέρεται ἡ ἡμέρα; σφαιροειδὴς γάρ ἐστιν ὁ οὐρανὸς καὶ κινεῖται ἀπὸ ἀνατολῶν [81]) ἐπὶ δυσμὰς συμπεριφέρων αὐτῷ τὸν ἥλιον [82]), οὗπερ ἡλίου

et 3. cum Eudocia et Phavor. καρατομήσει, omiſſo ἐκείνης.

71) χρυσ.) Noſtri iterum χρυσάορ, vt ſupra. Eudoc. χρυσάωρ.

72) ἀνιμ.) Sic noſtri. Eudoc. et Phauor. non male ἀνιμωμένων.

73) καὶ τὸ) Vit. 1. et Ciz. τὸ καὶ. Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. omittunt articulum.

74) βαρύτ. ἀναφ.) Vit. 3. cum Eudoc. et Phauor. interiiciunt καί.

75) πάλιν — πηγάζ.) A Vitt. 2 et 3. et Eudoc. abeſt πάλιν. Ciz. et Vit. 1. καταπηγάζειν pro κάτω πηγάζ. vt Tzetzes ad Heſiod. l. l. quod vero verbum nondum eſt cognitum.

76) ὃ καὶ) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. et Phau. ἃ καί.

77) κατωφ.) Vit. 1. et Ciz. iterum κατωφερές, non apte.

78) μεταβάλλ.) Vit. 1. et Ciz. vt edd. prior. μεταβάλλειν: Vitt. 2 et 3. μεταβάλλει, qui ignorant quoque verba εἰς τὸ αἰθερωδέστερον cum Eudocia et Phauor.

79) ὅνπερ Vit. 1. et Ciz. recte pro ἅπερ: Vitt. 2 et 3. ὅπερ.

80) ἐποχουμένη) Sic legendum auctoritate Codd. noſtrorum; omnes falſo vsque ad Sebaſt. ἐποχουμένῃ cum Iota ſubſcripto.

81) ἀνατολῶν) Ciz. et Vit. 1. ἀνατολῆς.

82) συμπεριφ. — τὸν ἥλ.) Vit. 3. cum Eudocia συμπ. καὶ τὸν ἥλιον: Vit. 1. et Ciz. non apte συμπεριφερόμενον, vti mox περιδυνηθέντος male pro περιδινηθ. Vit. 3. cum Eudoc. peius δύναντος, qui ſaepius adeo in vitiis conſpirant. Vnde patet, eos hauſiſſe ex vno eodemque fonte, vel potius Tzetzam ex Eudocia.

περιδινηθέντος εἰς τὸ ὑπὸ γῆν ἡμισφαίριον γίνεται νύξ· ἀπὸ δὲ τοῦ ὑπὸ θάλασσαν καὶ γῆν εἰς τὸ ἄνω ἀναδραμόντος ἡμισφαίριον 83), ὅθεν καὶ 84) τοὺς λεχθέντας πηγάσους ἀτμοὺς ἀνασπᾷ, ἡμέραν ἐργάζεται. Οὕτως ἡμῖν δοκεῖ τοῖς Τζετζίοις 85) ἔχειν ταῦτα τὰ μυθουργήματα καὶ τούτῳ τῷ Πηγάσῳ τὴν ἡμέραν ὀχεῖσθαι, οὐ τῷ Βελλεροφόντου 86). Κἀκεῖνος δὲ οὐκ ἦν ἵππος· οὐ γάρ ἐστιν, ὅπου τὶς ἐπτερωμένον ἵππον εὑρήσειεν 87), ἀλλὰ πλοίῳ

83) γίνεται νύξ — ἀναδρ. ἡμισφαίριον) Nihil horum habent Vitt. 2 et 3. cum Eudocia et Phauorino, quibus tamen contextus carere omnino non possit, sed cum librarii manus, vel potius oculus aberrans ab ἡμισφαίριον primo loco posito ad alterum transfugisset, exciderunt in Eudocia, quam Tzetzes, haud dubie Ioannes, incaute secutus est.

84) ὅθεν καὶ) Vitt. 2 et 3. cum Eudocia ἔνθεν καὶ, omittuntque λεχθέντας. Vit. 1. et Ciz. ῥηθέντας.

85) ἡμῖν — Τζετζίοις) Ciz. et Vit. 1. qui sunt Codd. antiquissimi, modo ἐμοὶ δοκεῖ. Haec fuit sine dubio lectio Isaac. Tzetzae, sed deinde, quum frater Ioannes plura hinc illinc addidisset vel emendasset, τοῖς Τζετζίοις simul adiecit, et ἐμοὶ mutauit in ἡμῖν, vnde, monente iam Thryllitzschio, vtrique Tzetzarum haec scholia adscribenda coniunctaque opera esse elaborata apparet, saltem licet suspicari. Retractat quidem Thryllit. in nota postea adiuncta hanc sententiam, ratus, ab Isaac. Tzetza hunc locum ex fratris in Hesiodum commentariis huc illatum esse, quod non fecisset, si meminisset, hos commentarios post scholia in Lycophronem esse compositos, et a Ioanne Tzetza laudari pag. 1. edit. Heins. scholiorum istorum auctorem fratrem Isaacium.

86) τὴν ἡμέραν — Βελλεροφόντου) Vit. 1. et Ciz. non bene: τῇ ἡμέρᾳ ὀχεῖσθαι, οὐ τῷ Βελλεροφόντῃ. Thryllit. ἐξὸν vel simile quid forte deesse existimat. Caeterum tenendum est, verba τούτῳ τῷ πηγάσῳ — οὐ γάρ ἐστιν abesse a Vitt. 2 et 3. et a Phavorino, nam Vit. 2. post μυθουργήματα statim sequi iubet: ὅπου τε ἐπτερ. et Vit. 3. οὐ γάρ πού τις ἐπτερ.

87) εὑρήσειεν) Vitt. 2 et 3. cum Phauor. εὑρήσει, melius, nam εὑρήσειεν videtur Thryllit. vox barbara, quum non satis vsitatum sit εὕρησα,

ἐμβὰς [88]), οὗ πτερὰ τυγχάνει τὰ λαίφη; Πήγασος δὲ ἡ κλῆσις, ὡς διὰ τῶν πηγαζόντων ὑδάτων νηχόμενον [89]· τὴν Χίμαιραν ἀναιρεῖ τὴν τρικέφαλον καὶ πυρίπνουν, ὅπερ ἀλληγορεῖται ῥητορικῶς; ἡ Χίμαιρα γὰρ ἦν γυνὴ [90]), θυγάτηρ Ἀμισοδάρου [91]) περὶ τόπον [92]) Λυκίας τοπαρχοῦντος. Αὕτη ἀδελφοὺς ἐσχήκει [93]) δύο, Λέοντα καὶ Δράκοντα, οἱ καὶ τὰς τῆς Λυκίας εἰςβολὰς κατέχοντες [94]) μετὰ καὶ τῶν ὑπ' αὐτοὺς [95]) ἀνῄρουν τοὺς παριόντας. Διὰ γοῦν τὴν ὁμόνοιαν αὐτῶν [96]) τρικέφαλον θηρίον τούτους ἐκάλεσαν, διὰ δὲ τὸ πολεμικὸν καὶ δραστήριον πυρίπνουν. Τούτους γοῦν Βελλεροφόντης ἡττήσας [97]) μόλιβδον [98]) ἐμβάλλει τοῖς αὐτῶν στόμασι, τοῦτ' ἔστι,

etsi omnino εὑρησάμην. Verum dubitandum est, an Tzetzes hanc ἀκρίβειαν secutus fuerit.

88) ἐμβὰς) Ciz. et Vit. 1. ἐπιβὰς, cff. Palaeph. c. 29. qui Pegasum etiam de naue explicat, et Wesseling. ad Diod. Sic. T. I. p. 290.

89) νηχόμ.) Vit. 1. et Ciz. νηχομένων, quae lectio est vulgata, Vit. 2. quod cum Thryll. praetulerim, ἠχουμένων: Vit. 3. habet cum Phauor. ὀχουμένων. νηχόμενον a Sebast. est receptum, qui supplet πλοῖον. Forte legendum νηχόμενος.

90) γυνὴ) Non comparet in Vit. 1. et Ciz.

91) Ἀμισοδ.) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. p. 432. et Phavor. Ἀμισοδώρου, cf. Fisch. ad Palaeph. f. 29.

92) περὶ τόπ.) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. περὶ τὸν (forte τινὰ) τόπον, et mox ἐπαρχοῦντος pro τοπαρχ.

93) ἐσχήκει) Sic legimus cum Vit. 1. et Ciz. pro ἔσχηκε: Vitt. 2 et 3. ἔσχε cum Eudocia, a quibus tamen abest δύω.

94) οἳ καὶ — κατέχ.) Vitt. 1. 2 et 3. et Ciz. omisso οἳ, habent κατέχοντας. Si κατέχοντας probetur, οἳ καὶ praeponendum omnino μετὰ τῶν.

95) ὑπ' αὐτοὺς) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. ὑπ' αὐτῇ, non bene, nisi referas ad Chimaeram. Eudocia μετὰ τοῦ pro μετὰ καὶ τῶν.

96) αὐτῶν) Ignorant Vitt. 2 et 3. cum Eudoc.

97) τούτους — ἡττήσας) Vit. 2. male τούτους — αἰτήσας. Vit. 3. cum Eudoc. et Phavor. τούτοις — ἀντήσας, rectissime, putat Thryll.

98) μόλ.) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. vt supra, μόλυβδον, et mox ἤτοι pro τουτέστι.

χαλινὸν δουλείας. Πρόσθεν δὲ ὁ λέων ἐπολέμει [99]), ἐκ τοῦ ὀπισθίου ὁ δράκων, κατὰ μέσον δὲ [100]) ἦν ἡ Χίμαιρα, ὡς ἐκείνων ἀσθενεστέρα. Ἢ καὶ ἄλλως [101]) τὴν Χίμαιραν νοητέον, ὡς Ὅμηρος ὑπεμφαίνει μικρὸν [102]), τοὺς Σολύμους, ἔθνος μάχιμον, οὓς εἰκάζει καὶ λέοντι διὰ τὸ κατὰ πρόσωπον γενναιότατα [103]) μάχεσθαι· τὰς δὲ Ἀμαζόνας, ἃς εἰκάζει χιμαίρᾳ ἤτοι αἰγὶ διὰ τὸ κρημνοβατεῖν αὐτὰς δίκην αἰγῶν καὶ ἐν κρημνοῖς κατοικεῖν. Τὴν δὲ ἐνέδραν τῶν Λυκίων τὴν κατ' αὐτοῦ, ἣν διὰ τὸ λαθραῖον [104]) ὄφιν ἐκάλεσε.

Πηγάσου πτεροῖς] ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὅτι ἐκ τοῦ ὑπὸ γῆν καὶ ὕδωρ [105]) ἡμισφαιρίου σὺν τῷ ἡλίῳ ἀνῆλθεν ἡ ἡμέρα ἐκ τῶν μερῶν τοῦ ὄρου Ὠκεανοῦ, Πηγάσου πτεροῖς εἶπεν [106]). Ἡ δε τοῦ Βελλεροφόντου οὐρανόθεν ἐκ τοῦ Πηγάσου ἀποσφαίρησις τοῦτό ἐστιν: Ἐπαρθεὶς τοῖς ἀνδραγαθήμασιν, οἷς τῷ πλοίῳ ἐκείνῳ [107]) εἰργάσατο, ἐδόκει τὶς ἡμίθεος εἶναι, καὶ ὑψηλότατα [108]) τοῦ αἰθέρος

99) ἐπολ.) Vit. 1. et Ciz. ἐπολέμησεν.

100) κατὰ μέσ. δὲ) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. κατὰ δὲ τὸ μέσον: a Ciz. et Vit. 1. abeſt ἦν.

101) ἄλλως pro ἁπλῶς a Seb. reſtitutum noſtri Codd. cum Eudocia comprobant, ſed tamen ei erat etiam delendum ἁπλῶς, quod temere ſeruauit.

102) μικρὸν) Exſulat a Vitt. 2 et 3. et Eudocia, cf. Hom. Il. ζ, 184 et 204.

103) γενναιότ.) Vit. 3. cum Eudoc. γενναιοτάτως, et παρείκασε pro εἰκάζειν: Phauor. κατεικάζει.

104) διὰ — λαθραῖον) Noſtri praemittunt ἥν, deleto commate poſt λαθραῖον, quod eſt in ed. Potteri et poſito ante ἥν. Sed Eudocia explet hunc locum imperfectum, deleto poſt κατοικεῖν puncto, ſic: εἰς ἐνέδραν (ita cum noſtris) τῶν Λυκίων τὴν μητέρα αὐτὴν, ἣν διὰ τὸ λαθραῖον ὄφιν ἐκάλεσε, ἀδιαλείπτως λοχεύουσαν.

105) καὶ ὕδωρ) Abeſt a Vitt. 2 et 3. ſed Ciz. et Vit. 1. ponunt poſt ἡμισφαιρίου.

106) εἶπεν) Vit. 2. εἶπον.

107) οἷς — ἐκείνῳ) Vitt. 2 et 3. οἷς τὸ πλοῖον ἐκεῖνος, non apte.

108) ὑψηλ.) A Seb. prolatum: noſtri tuentur vulg. ὑψηλότερα.

ἐφρόνει. Ἀντιπνευσάσης δὲ τῆς εἱμαρμένης αὐτῷ 109) (ἣν Ὅμηρος Δία φησὶν) αἴφνης ὁ εὐτυχὴς ἐκεῖνος τροπαιοῦχος 110) δυστυχέστατος κατεφαίνετο; ἀποβαλὼν γὰρ τοὺς παῖδας καὶ τυφλὸς 111) γεγονὼς πενθῶν περὶ τὴν ἐρημίαν τῆς Λυκίας διῆγεν, ἥτις Ἀλήϊον ἀπο τῆς ἐκείνου ἄλης ἤτοι 112) πλάνης ἐκλήθη· οὗ καὶ 113) τὰς φρένας ἀποβαλὼν καὶ τὸν νοῦν τυφλωθεὶς οὕτω 114) διῆγε πλανώμενος κατὰ γὰρ Ἐπιχαρμον Νοῦς ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει, τὰ δ' ἄλλα πάντα τυφλὰ καὶ κωφά 115).

18. Τιθωνὸν ἐν κοίτῃσι] κατὰ τὸ μυθικὸν καὶ τὴν ἱστορίαν ὁ Τιθωνὸς ἀδελφὸς ἦν Πριάμου ἀμφιμήτριος; ὁ μὲν γὰρ Πρίαμος ἦν Λευκίππης, ὁ δε Τιθωνὸς ἡ Στρυμοῦς 1) ἢ Ῥοιοῦς τῆς Σκαμάνδρου θυγατρὸς υἱὸς, ἀμφότεροι δὲ πατρὸς Λαομέδοντος. Φασὶ γοῦν, ὅτι τὸν Τιθωνὸν τοῦτον σύνευνον ἔσχεν ἡ Ἡμέρα, ἐξ οὗ 2) γεννᾷ

109) αὐτῷ) Male Vit. 1. et Ciz. αὐτῶν.

110) τροπαιοῦχ.) Vit. 2. bene trucidat art. ὁ praepositum.

111) τυφλὸς) ὥσπερ olim praepositum et a Seb. remotum nostri non remouent.

112) ἄλης ἤτοι) Omittit Vit. 3.

113) οὗ καὶ, h. e. *vbi etiam*, e Ciz et Vit. 1. pro ἢ καὶ restituimus.

114) ουτω) Ignorant Vitt. 2 et 3.

115) πάντα) Non legitur in Vit. 2. nec καὶ κωφὰ in Vit. 3. Epicharmi versum vt trochaicum faciat, sic vult legi Thryllit.: νοῦς ὁρῇ, καὶ νοῦς ἀκούει, τἄλλα κωφά τε καὶ τυφλά. Recte, si eiicias quoque τε.

1) ἢ Στρ.) Sic legerim pro ἦν Στρ. secutus Codd. Vit. 1. et Ciz. vti etiam Phauor. qui habet hoc schol. ad τιθωνός. Ciz. et Vit. 1. tuentur verborum ordinem vulgatum, sed Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. p. 395. eum ita constituunt: ὁ δὲ τιθ. ῥοιοῦς τῆς κασάνδρας (sic) υἱὸς, ἢ στρυμοῦς. Στρυμὼ nominatur τρυμὼ ab aliis, vt ab Hellanico, cff. Sturz. p. 147. et Heyne ad Apollod. p. 330. quam Apollod. quoque tradit filiam Scamandri, non vero Κασάνδρας, vt Vitt. 2 et 3. cum Phauor.

2) ἐξ οὗ) Sic Vitt. 2 et 3. cum Eudoc p. 396. sed Vit. 1. et Ciz. ἐξ ἧς, forsan, quia pater proprie γεννᾷν di-

Μέμνονα [3]) καὶ Ἡμαθίωνα. Ἀθάνατον δὲ τὸν Τιθωνὸν ποιήσασα ἐπελάθετο ποιῆσαι καὶ αγήρω. Γηράσαντα δὲ τοσοῦτον [4]), ὡς ἐν ταλάρῳ καὶ λίκνῳ ἤτοι κουνίῳ [5]) αὐτὸν περιστρεφόμενον δίκην βρεφυλλίων καθεύδειν, εἰς τέττιγα μετέβαλε. Διὰ τοῦτο [6]) γοῦν καὶ οὗτός φησιν ἐν τῇ κοίτῃ καταλεῖψαι [7]) αὐτὸν τὴν Ἡμέραν.

Ταῦτα μεν μυθικωτέρως [8]) λέλεκται: ῥητορικῶς δὲ πρότερον λεκτέον καὶ [9]) ἀλληγορητέον: Ὁ Τιθωνὸς οὗτος περὶ [10]) τὴν ἡμέραν καὶ τὰ ἑῷα δηλονότι [11]) ἐπιγαμβρεύσας παῖδας μὲν ἔσχε τοὺς προῤῥηθέντας [12]): πολυχρονιώτατος δὲ [13]) τοσοῦτον ἐγεγόνει, ὡς ὑπὸ γήρως [14]) τοῦτον τρύχεσθαι ταλάρῳ καθήμενον. Ἐμυθεύσαντο γοῦν, ὅτι ἡ Ἡμέρα, τοῦτ' ἔστιν ἡ εὐκρασία

citur, ſed centies quoque dic. mater γεννᾷν.

3) Μέμνονα) Vitt. 2 et 3. μάμωνα: Eudoc. Ἀμάμωνα, vid. Apollod. III, 12, 4. et Obſeruat. Heynii p. 300. et Sturz ad Hellan. p. 149.

4) γηράσαντα — τοσοῦτον) Vit. 3. cum Phauor. γηράσαντα — τοῦτον: Vitt. 1. 2. et Ciz. γηράσαντος — τούτου. Optime Eudoc. ὑπεργηράσαντα δὲ τοῦτον, vt poſtea διὰ τὸ ὑπέργηρων l. ὑπέργηρον.

5) ἤτοι κουνίῳ) A Pottero in ed. alt. additum, Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. addunt. Eſt voc. Graeco - barbarum κούνιον, cunae. Schol. Callimachi in Iouem v. 48. λίκνον, τὸ κούνιον.

6) καὶ διὰ τοῦτο — Ἡμέραν) Abſunt a Vitt. 2 et 3.

7) καταλ.) Vit. 1. et Ciz. male καλεῖψαι.

8) μυθικ) Noſtri μυθικώτερον.

9) λεκτέον καὶ) Abſunt a Vitt. 2 et 3.

10) ὁ τιθ. — περὶ) Vitt. 2 et 3. ὅτι ὁ τιθ. Noſtri omnes cum Sebaſt. περὶ, olim παρά.

11) δηλονότι) E Vitt. 1. et Ciz. eruimus: edd. ignorant.

12) προῤῥ.) Noſtri addunt τοὺς, quod quoque, cum iam praebeant edd. vett. ante Pott. reponendum curavimus.

13) δὲ noſtri etiam, non τε, vt Pott. Caeterum Vit. 1 et Ciz. interſerunt τοσοῦτον et pro ἐγεγόνει legunt ἐγένετο. Bene τοσ. ob ſeq. ὡς.

14) γήρως Sic noſtri, recte, non γήρους, vt Seb. et edd. prior.

τῶν ἑῴων μερῶν, σύνευνον [15]) τοῦτον ἔσχε καὶ ἀθάνατον ἐποίησεν. Ἡ ἡ ἡμέρα καὶ τὸ Φῶς τοῦτον [16]) ἠγάπησε διὰ τὸ ὑπέργηρον [17]), ὡς ἔφην, αὐτὸν γεγονέναι. Ὅθεν καὶ εἰς τέττιγά φασιν αὐτὸν μεταβληθῆναι; οἱ γὰρ τέττιγες, ὥσπερ καὶ οἱ ὄφεις [18]), γεγηρακότες ἀποβάλλουσι τὸ γῆρας. Καὶ ταῦτα μὲν ἠλληγορήθη ῥητορικῶς: φυσικῶς δὲ ἤδη λεκτέον: Ἠὼς μὲν τὸ πρωϊνὸν κατάστημα [19]); Τιθωνὸς δὲ τὸ τῆς ἡμέρας κατάστημα, ὅτε τιθέασι τὰ ὤνια καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα χωροῦσιν οἱ ἐργαζόμενοι. Ὅθεν καὶ ἡ Ἡμέρα, ἀνὴρ [20]), ὅτι τὰ ἀνδρώδη καὶ ἐργατικὰ ἐν αὐτῇ [21]) γίνονται, καὶ οὐχ [22]), ὥσπερ ἐν τῇ νυκτὶ, τὰ θηλυπρεπῆ καὶ ἀνέσιμα. Οὕτω μὲν οὖν [23]), ὡς ἔφην, Τιθωνός ἐστιν ἡ ἡμέρα· μᾶλλον δὲ ἐκεῖνο τὸ τῆς ἡμέρας κατάστημα, ὁπότε τὰ ὤνια προτίθενται [24])

15) σύνευν.) Praepositum καὶ in edd. prior. nostri recte delent.

16) τοῦτον) A Seb. restitutum pro τοῦτο nostri quoque agnoscunt.

17) ὑπέργ.) Vit. 2. ὑπέργηρων, recte, non vero, vt ἄμουσος Sebast., ὑπέργηρως: Vitt. 1. 3 et Ciz. ὑπέργηρον, quod recepimus. In editt. prior. ὑπεργήρειον, forf. ὑπέργηρον.

18) οἱ γὰρ τέτ. — ὄφεις) Sic quoque Vit. 1 et Ciz. sed Vitt. 2 et 3. ὁ γὰρ τέττιξ καὶ ὁ ὄφις.

19) ἠὼς — κατάστημα) Vitt. 2 et 3. non habent, sed post λεκτέον ita: τιθωνὸς τὸ πρωϊνὸν κατάστ. ὅτι τιθέασι. Μὲν, a Seb. post ἠὼς bene restitutum, Vit. 1 et Ciz. non agnoscunt.

20) ἡ ἡμέρα, ἀνὴρ) Sic Vit. 2. recte: reliqui cum editt. Ἡμέρας ἀνὴρ, quae lectio quoque non est contemnenda.

21) ὅτι — ἐν αὐτῇ) Sic quoque Vitt. 2 et 3. sed Vit. 1 et Ciz. ὅτε — ἐν αὐτῷ, vt in edd. ante Potter. ed. alter.

22) οὐχ) Nostri omittunt omnes.

23) μὲν οὖν) Vitt. 2 et 3. μὲν γάρ. De permutatione nominum ἡμέρα et τιθωνὸς cf. Sturz. ad Hellanic. p. 150.

24) ὁπότε) Sic Vitt. 2 et 3. sed Ciz. et Vit. 1. ὁπόταν: sed προτίθενται pro προτίθεται, a Seb. positum, tuentur omnes, vt fere semper, in his scholiis, vbi Nomina pluralia occurrunt. Vit. 3. τίθενται.

καὶ αἱ ἀγοραὶ ἵστανται. Οὗτος δὲ [25]) μυθικῶς εἶπε τὸν Τιθωνὸν Πριάμου καλῶν αὐτὸν ἀδελφόν· ἱστορίαις γὰρ καὶ μύθοις μόνον φροντίζει θέλγειν [26]) τοὺς νέους βουλόμενος.

Κοίτησι] κοίταις. Ἰωνικῶς ἐτράπη τὸ α εἰς η, μένει δὲ καὶ [27]) τὸ ἰῶτα προσγεγραμμένον.

Κέρνης] Κέρνη νῆσος ὠκεανῖτις, ὁπόθεν ὁ ἥλιος δοκεῖ ἀνατέλλειν. Ἔστι ἐπὶ τὸν ὠκεανὸν ἐπὶ ἀνατολῆς ἄκρων, ᾗ καθεύδει ὁ Τιθωνὸς μετὰ τῆς Ἠοῦς· ὑποκάτω δὲ τὸ Φήγιον, οὗ τὸν Πήγασον ἵππον ἐποχεῖται ἡ ἡμέρα μέλλουσα διέρχεσθαι κατὰ τὴν γῆν, πτερωτὸν δὲ παρίστησι τοῦτον ὁ ποιητής [28]).

19. Ἀμφιμήτριον] Περὶ τούτου ἐῤῥέθη [29]).

20. Οὖσα] τὰ σχοινία [1]), παρὰ τὸ οἴω, τὸ κομίζω, οἶσα, καὶ ἰωνικῶς οὖσα. Ἢ τὰ ἀπὸ τῆς οἰσύας [2]) φυτοῦ ἤτοι λυγου; πρότερον γὰρ ἀπὸ λύγου σχοίνους ἐποίουν πρὸ τῆς εὑρέσεως τῆς καννάβεως.

25) οὗτος δὲ) Vit. 2. οὕτως δὲ: Vit. 3. οὕτω μέν.

26) ἱστορίαις — θέλγειν) Vitt. 2 et 3. ἱστορίας — μύθους φροντίζει, θέλγειν, omiſſo μόνον, non male.

27) ἰωνικ. — μένει δὲ καὶ) Sic legunt Vitt. 2 et 3. pro ἰωνικ. δὲ — καὶ μένει, quam lectionem reddidimus Tzetzae.

28) κέρνη —) Haec eruimus e Vitt. 2 et 3. quae ſunt longe plura, quam edd. omnes et Codd. reliqui habent, qui modo priora praebent: νῆσος — ἀνατέλλειν. Forte a Io. Tzetza ſunt addita, vt fratris Iſaacii emendaret ſcholion, ac ſuppleret. cf. quoque Euſtath. ad Dionyſ. v. 219.

29) περὶ τούτου) Bene addit Seb. auctoritate Codd ſuorum: hoc vero ſchol abeſt a Ciz. et Vitt. omnibus. Quidam interpunctione decepti: ἀνατέλλειν. τὸ ἀμφ. ἐῤῥέθη, vt Pott. obſervat, lepide errarunt, rati, Amphimetrium eſſe nomen inſulae Cernes.

1) τὰ σχ.) Non apparet τὰ in Ciz. et Vitt. 1 et 2. ſed Vit. 3. habet.

2) τῆς οἰσ.) Sic etiam Vit. 3. Reliqui Codd. et editt. ante Sebaſt. omittunt art. τῆς. Sed mox Vitt. 2 et 3. quoque τῷ· εὑρήσεως praepo-

Γρώνης] τετρυπημένης καὶ κοίλης πέτρας [3]), ἐκ τοῦ γρῶ, τὸ ξέω καὶ ἐσθίω, γρώντη καὶ γρώνη.

Εὐγάλληνα] τὰ γαληνιᾷν ποιοῦντα [4]) τὴν ναῦν κλυδωνιζομένην, ὁπότε δεθῇ καὶ στηριχθῇ ταῖς ἀγκύραις.

nunt τῆς, quod Seb. nondum recepit.

3) γρώνης —) Ante Sebast. hoc schol. sic se habebat: γρώνης· κοίλης πέτρας, ἐκ τοῦ γρῶ, τὸ ῥέω, καὶ σείω; Pott. in ed. 2. addidit: γρώντης καὶ γρώνης, sed Seb. ope Codd. sic dedit: τετρυπημένης, κοίλης, ἐκ τοῦ γρῶ, τὸ ξέω καὶ ἐσθίω. Nostri Codd. omisso τετρυπημένης, modo, vt edd. vett. κοίλης πέτρας. Voc. πέτρας a Seb. deletum omnino reuocandum arbitror, nam γρώνην significare κοίλην πέτραν omnes Grammatici docent, nisi velis explicare γρώνη Adiectiue a γρῶνος, scl. πέτρα, vti vere est Adiectiuum, cf. Lycophr. v. 631. γρῶνον πέδον, et 1280. γρῶνον βέρεθρον: apud Nicand. Theriac. v. 77. πελλίσιν ἐν γρώνῃσιν, vbi schol. κοίλαις καὶ βαθείαις. cf. etiam Eustath. ad Hom. Il. ζ. p. 633, 47, et λ. p. 852, 8. qui a γρῶ, τὸ ἐσθίω καὶ φθείρω, deriuari dicit. Addi itaque potest πέτρας, atque etiam omitti. Quod ad τετρυπημένης attinet, quum in Vit. 1. Cod. antiquissimo, non reperiatur, adiectum videtur in recensione altera, fors. a Io. Tzetza, e Grammaticis aliis, e. g. Etymol. M. qui tamen ad γρώνη habet ἡ κοίλη καὶ τετριμμένη πέτρα, ἢ δεχομένη τὰ σχοινία: Zonar. vero τετρυπημένη. Vnum vero idemque est τρίβω et τρυβάω. Frequentat vero Tzetz. voc. τρυπᾷν, e. g. ad v. 22 et 77. v. 124 et 664. ἐκ τοῦ χρῶ Vitt. 2, et 3. παρὰ τὸ χρῶ. Etymol. M. παρὰ τὸ γῶ, τὸ χωρῶ, γώνη καὶ γρώνη. Interpretatur vero etiam χρῶ, τὸ ξέω. τὸ ξέω habent quoque nostri, non ῥέω, sed addunt τὸ σείω, mendose, a Seb. bene mutatum in ἐσθίω, h. e. exedo, vt Eustath. l. l. Phauor. ad γρώνη et Zonar. ad γρῶ habent. Facile autem σείω et ἐσθίω a librario verba dictantis excipiente confundi poterant. Thryll. coniicit, ξύω pro σείω legendum esse, qua coniectura vt carere possimus, efficit ἐσθίω. γρώντη καὶ γρώνη etiam a Seb. extincta restituimus auctoritate Codd. Vitt. 2 et 3. Phauorini et Etymologi M. Olim male γρώντης καὶ γρώνης.

4) γαλ. ποιοῦντα) Vit. 2. γαληνίαν ἐμποιοῦντα: Vit. 3. γαληνὰ ποιοῦντα, non bene.

Χερμάδος] πέτρας, ἐν ᾗ τὰ σχοινία τοῦ πλοίου δέδενται πρὸς τὸν αἰγιαλόν 5). Χερμὰς κυρίως ἡ μικρὰ πέτρα, ἣν δύναταί τις τῇ χειρὶ μάσασθαι καὶ ἐπιλαβέσθαι 6. Νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὴν παραθαλασσίαν μεγάλην πέτραν ἐκάλεσε τοῦ λιμένος, πρὸς ἣν ἀποδέουσι τὰς 7) τῶν ὁλκάδων σχοίνους.

21 — 22. Ναῦται λίαζον] Οἱ ναῦται, φησὶ, τὰ σχοινία τὰ παρέχοντα γαλήνην ἀπὸ τῆς τετρυπημένης πέτρας ἔλυον 1. Λίαζον δὲ ἀντὶ τοῦ 2 ἔλυον τροπῇ τοῦ διχρόνου εἰς δίχρονον, ὡς τὸ βίβλος βύβλος 3), Ἀφροδίτη Ἀφροδύτη, τετράδιον τετράδυον καὶ τὰ ὅμοια.

Κἀπὸ γῆς ἐσχάζοσαν ὕσπληγας] καὶ 4) ἀπὸ γῆς ἀνέσπασαν τὰς ἀγκύρας 5); ὅτε γὰρ μέλλουσι 6) πλεῖν· ἀπὸ τῆς γῆς 7) ἀνασπῶσι ταύτας. Τὸ δὲ ἐσχάζοσαν χαλκιδικὸν 8) ἤτοι τῆς ἀττικῆς διαλέκτου 9). Ὕσπληξ

5) χερμάδος —) Vitt. 2 et 3. praemittunt πέτρας — αἰγιαλὸν, a nobis in textum recepta: hinc ſequuntur ea, quae Seb. et reliqui habent: χερμὰς κυρίως κ. τ. λ. Nullus eſt, qui horum verborum faciat mentionem, praeter Phauor. ad χερμάδος, laudato Lycophrone, qui ea ſine dubio debet ſchol. noſtro.

6) ἐπιλαβ.) Vit. 3. λαβεῖν: Vit. 2. ἐπιλαβεῖν.

7) τὰς) Ciz. et Vit. 1. τοὺς, vtrumque recte.

1) οἱ ναῦται — ἔλυον) A Seb. e duobus Mſſ. erutum non apparet in Codd. noſtris, neque in editt. vett.

2) δὲ ἀντὶ τοῦ) Noſtri non agnoſcunt cum edd. prior.

3) βίβλος βύβλ.) Vit. 1 et Ciz. inuerſo ordine: βύβλος βίβλος, Ἀφροδύτη Ἀφροδίτη, ſed τετρ. τετρ. quod Vitt. 2 et 3. exhibent, iſti non addunt.

4) καὶ) A Seb. praepoſitum Vitt. 2 et 3. etiam praeponunt: caeteri cum edd. prior. ignorant.

5) ἀγκύρας) Vit. 1. ἀγγύρας, *vt in ſchol. Euripidis ſaepius* λυγγεὺς *pro* λυγκεὺς, *et ſimilia trecenta alia.* Thryllit.

6) ὅτε — μέλλουσι) Vitt. 2 et 3. ὅταν — μέλλωσι.

7) ἀπὸ τῆς γῆς) Vitt. 2 et 3. ἀπὸ γῆς.

8) χαλκιδ.) Noſtri Codd. vt edd. vett. adeo Potter. 1. corrupte χαλδαικὸν, vt infra v. 252. nam χαλκιδικὸν plane legendum eſt. *Vid.*

δὲ, ἡ καὶ ὑστριχὶς [10]), κυρίως μάστιξ ἦν ἐκ χοιριῶν [11]) τριχῶν συμπεπλεγμένη; καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶσα μάστιξ καὶ τὸ βούκεντρον. Νῦν δὲ τὰς ἀγκύρας οὕτος λέγει.

Αἱ δὲ παρθενοκτόνον] μέχρι τοῦ: αἱ Φαλακραῖαι κόραι, συντάσσεται οὕτω, καθ' ἣν διαγράψω τάξιν τοῦ α καὶ β [12]) καὶ τῶν λοιπῶν στοιχείων.

Παρθενοκτόνον] Ἀθάμας ὁ Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος παῖς, βασιλεὺς δὲ Θηβῶν [13]), ἐκ Νεφέλης γεννᾷ Ἕλλην καὶ Φρίξον. Εἶτα Ἰνὼ γήμας γεννᾷ Κλέαρχον [14]), τὸν παρά τισι Λέαρχον, καὶ Παλαίμονα, τὸν καὶ Μελικέρτην. Ἰνοῦς δὲ φρυγούσης τὸν πυρὸν διὰ τὸ μὴ ἀναφύεσθαι καὶ ὑποθεμένης τοῖς μάντεσι λέγειν Ἀθάμαντι,

omnino *Rutgers. Varr. Lectt.* VI, 5, *p.* 465, *vbi Chalcidicam dialectum Atticae probat esse filiam.* Thryll. et Fischer. in Animadu. ad Welleri Gramm. gr. Spec. II. p. 336. De forma ἰσχάζοσαν vid. Voss. in: *Jen. Allg. Litt. Zeit.* 1805, 140, p. 505. In edit. alt. Potterus: χαλδαϊκὸν, inquit, *quod prius legebatur, mutaui in* χαλκιδικὸν, *vnde probe sequitur:* ἤτοι Ἀττικῆς διαλέκτου, *nam Chalcis, Lycophronis patria, ab Atheniensi colonia habitata est, docente Strabone* XII. *Libr. Hanc autem correctionem postea confirmat ipse Tzetzes ad v.* 252. πέφρικαν — χαλκιδικῆς, ἤτοι Ἀττικῆς διαλέκτου." Verum ibi Codd. nostri quoque legunt χαλδαϊκῆς.

9) διαλέκτου) Vit. 1 et Ciz. διαλέξεως.

10) ὕσπληξ — ὑστριχὶς) Vit. 1 et Ciz. ὕσπληγξ — ὑστριγὴς: Vit. 2. ὕσπληγξ — ὕστριχος: Vit. 3. ὕσπλιγξ — ὕστριγξ. ὕσπληξ et ὕσπληγξ est vnum idemque, vti etiam ὑστριχὶς et ὕστριχος: sed ὑστριγὴς corruptum incuria librarii, nec aptum videtur ὕστριγξ.

11) χοιριῶν) Nostri χοιρείων, vsitatius.

12) καθ' ἣν — β.) Vit. 1 et Ciz. κατὰ τὴν τάξιν τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου, omisso voc. διαγράφω.

13) παῖς — Θηβῶν) Absunt, vt in edd. vett. ante Potter. 2. a Vit. 1 et Ciz. verum Vitt. 2 et 3. habent, quibus subinde quaedam sunt adiecta, haud dubie a Io. Tzetza.

14) κλέαρχ.) Ap. Apollod. I, 9, 2. λέαρχος dic. vid. infra ad v. 22.

διὰ τοῦτο σῖτον μὴ φύεσθαι μηδὲ τὰ λοιπὰ τῶν σπορίμων, ὅτι τῶν τῆς Νεφέλης παίδων χρεία τοῖς θεοῖς ἕνα τυθῆναι [15]). Ἀναγκασθεὶς δὲ [16]) ὁ Ἀθάμας Φρίξον παρέστησε [17]) τῷ βωμῷ σφαγιάσαι βουλόμενος. Νεφέλη δὲ τὸν Φρίξον [18]) καὶ τὴν Ἕλλην ἁρπάζει, καὶ παρ' Ἑρμοῦ λαβοῦσα χρυσόμαλλον κριὸν, ἔδωκε τοῦτον [19]) τῷ Φρίξῳ: ἐφ' οὗ [20]) φερομένων διὰ τοῦ ἀέρος αὐτοῦ τε καὶ τῆς ἑαυτοῦ ἀδελφῆς τῆς Ἕλλης συνέβη τὴν Ἕλλην εἰς τὸ ὑποκείμενον καταπεσεῖν πέλαγος καὶ ἀποπνιγῆναι καὶ ἀπὸ ταύτης κληθῆναι Ἑλλήσποντον; ὅθεν καὶ παρθενοκτόνον Θέτιν καὶ θάλασσαν οὗτος τὸ Ἑλλησπόντιον ἐκάλεσε πέλαγος.

Φρίξος δὲ ἧκεν [21]) εἰς Κόλχους καὶ θύει ἐκεῖ τὸν κριὸν Φυξίῳ Διΐ. Τὸ δὲ δέρος Αἰήτης [22]) ἐν Ἄρεος ἄλσει καθήλωσε περί τινα [23]) δρῦν, ὃ μυθεύεται φυλάττειν τὸν Δράκοντα [24]). Φρίξος δὲ λαβὼν Χαλκιό-

15) τυθῆναι) Vit. 2. τιθῆναι, male.

16) ἀναγκ. δὲ) Ex Vit. 3. addidi δέ.

17) παρέστησε) Ciz. παρέστηκε, perperam.

18) τὸν φρίξ.) Sic noſtri pro καὶ φρίξον; melius ob ſeq. τὴν ἕλλην.

19) ἔδωκε τοῦτον) Sic Vitt. 2 et 3. recte, reliqui negligunt τοῦτον, quod contextus flagitare videtur, vel legendum cum Vit. 1 et Ciz. καὶ τὸν παρ' ἑρμοῦ — ἔδωκε.

20) ἐφ' οὗ) Sic legendum cum Vitt. 2 et 3. et edd. omnibus, vel cum Vit. 1 et Ciz. ὑφ' οὗ, non vero cum Seb. ἀφ' οὗ. Sed ſqq. αὐτοῦ — ἕλλης a Pott. e Baroc. reuocata ignorant Ciz. et Vit. 1. Exhibent Vitt. 2 et 3. et a Io. Tzetza videntur inſerta.

21) ἧκεν) Ciz. et Vit. 1. ἦλθεν, vt Apollod. I, 9, 1. quem fere vbique, vti etiam h. l., ſequitur Tzetzes.

22) Αἰήτης) Abeſt a Ciz. et Vit. 1. non bene. Ante Pott. male legebatur Ἀλήθης, perperam, nam Phrixus ab Aëta, Colchorum rege, hoſpitio eſt exceptus.

23) τινα) A Pott. in ed. alt. receptum agnoſcunt quoque Vitt. 2 et 3. ſed ab Apollod. l. l. et Vit. 1 et Ciz. abeſt.

24) ὃ μυθ. — δράκοντα) Neque Apollod. neque no-

πην [25]) τὴν Αἰήτου γεννᾷ Ἄργον, Μέλανα [26]), Κάτιν [27]), Φρόντιν, Σῶρον καὶ Ἕλλην. Ὕστερον δὲ Ἀθάμας μήνιδι Ἥρας, ὅτι τὸν Διόνυσον ὡς κόρην ἀνέτρεφε [28]), λαβὼν παρ' Ἑρμοῦ, καὶ τῶν ἐξ Ἰνοῦς ἐστέρητο [29]) παίδων. Αὐτὸς γὰρ μανεὶς Λέαρχον τοξεύει; Ἰνὼ δὲ σὺν

ſtri agnoſcunt. Videntur poſtea adiecta, atque ſane ſaltim, vt iam vidit Thryllit., ſcribendum fuerit ὁ μυθ. φυλ. ὁ δράκων.

25) χαλκιόπην) Sic legendum, non vero cum Seb. χαλκιώπην: Vit. 3. χαλκεόπην, perperam. vid. Apollod. l. l.

26) Μέλανα) Sic reſtituimus ex Apollod. l. l. Apoll. Rh. II, 1156. et Eudoc. p. 146. Natal. Com. VI, 9, *Melanem*. Noſtri cum edd. mendoſe vel μελίαν, vel μυλίαν. Forte etiam legi poteſt Μέλαν, vt vulgatae lectioni Μελίαν magis reſpondeat.

27) κάτιν) Vit. 1 et Ciz. male κάπιν. Apud Apollod. I, 9, 1, cf. ibi Heyne, vocantur Phrixi filii, Ἄργος, Μέλας, Φρόντις, Κύτωρος, ſed Mſ. Palat. pro Κύτωρος habet Κυτιασωρὸς, vnde plane patet, e Tzetza ibi legendum Κάτις, Σῶρος. Sic Thryll. Verum quum Apollod. cum Apoll. Rh. II, 1155 et 1156. et Eudoc. p. 146 et 256. vtique modo quatuor Phrixo fuiſſe tradat liberos, Argum, Melana, Phrontin et Cytiſorum, et Herodot. VII, 197. atque Pomp. Mel. I, 19, et alii Cytiſorum nominent filium Phrixi, non eſt, quod dubitemus, quin lapſus fuerit Tzetza, et ex vno Cytiſoro finxerit perperam duos, Catin et Sorum. Vix itaque a me impetrare potui, quin κάτιν et σῶρον refingerem in κυτίσωρον, niſi κάτιν inter et σῶρον poſitum eſſet Φρόντιν, et niſi vererer, ne Tzetzae, quam vbique iactat, rerum antiquarum peritiae aegre facerem, eique quicquam ab ipſius ſcholiis alienum obtruderem. Habeat ergo ſibi atque imperitiae ſuae Catin et Sorum; habeat etiam ἕλλην ſuam, quam omnes alii ignorant.

28) ἀνέτρεφε) Vit. 2. διέτρεπε, Vit. 3. διέφθειρε, recte, addit Thryllit. Sed qua de cauſa? Forſan quia, cum eſſet puer, ab ipſo, vt puella, educabatur. Apollod. III, 4, 2. τρέφειν ὡς κόρην.

29) ἐστέρητο) Vitt. 2 et 3. ἐστέρηται. Apollod. I, 9, 2. ἐστερήθη.

Παλαίμονι, τῷ καὶ Μελικέρτῃ, ἥλατο εἰς θάλασσαν 30). Ἀθάμας δ' ἐκπεσὼν Βοιωτίας χρησμὸν 31) ἔλαβεν, ἐκεῖ κατοικεῖν, ὅπου ἂν 32) ζώοις ἀγρίοις ξενισθῇ. Λύκοι δὲ περὶ τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Ἀθαμαντίαν 33) ἰδόντες αὐτὸν ἔφυγον καταλιπόντες τὰ κρέα τῶν προβάτων, ἅπερ κατήσθιον. Ἐκεῖ δὲ γήμας Θεμιστὼ τὴν Ὑψέως γεννᾷ Λεύκωνα, Ἔρυθρον 34), Σχοινέα 35) καὶ Πτῶον 36). Καὶ τὰ μὲν λοιπὰ πάντα 37) τῆς ἱστορίας ἀληθεύουσι: τὰ δὲ περὶ τοῦ κριοῦ μεμυθολόγηται; ὁ γὰρ Κριὸς ἄνθρωπος ὢν φίλος τῇ Ἕλλῃ καὶ Φρίξῳ γνοὺς τὴν ἐπιβουλὴν τὴν κατ' αὐτῶν, ἐμβὰς εἰς πλοῖον μετὰ τούτων ἐφέρετο. Καὶ ἡ μὲν Ἕλλη περὶ 38) τὸν Ἑλλήσποντον ἢ νόσῳ

30) ἥλατο — θάλ.) Apollod. l. l. εἰς πέλαγος ἔρριψε. Vit. 1 et Ciz. ἥλλατο εἰς τὴν θάλ. vitiose. Vit. 2. ἥλλετο εἰς τὴν θάλ. Vit. 3. rectius ἥλατο εἰς τὴν θάλ.

31) χρησμὸν) Male Seb. χρησμῶν.

32) ὅπου ἂν) Auctoritate Vitt. 2 et 3. et Apollod. I, 9, 2. reuocauimus ἂν in textum.

33) ἀθαμαντ.) Sic nostri omnes cum Apollod. l. l. quem Tzetzes hic vbique sequitur. Sebast. cum caeteris male ἀθαμανίαν.

34) ἔρυθρον consensu nostrorum Codd. non vero ἐρύθριον, quod Heyne recepit in Apollod. I, 9, 2.

35) Σχοινέα) Sic Apollod. Ciz. et Vit. 1. sed Vitt. 2 et 3. σχοινίαν: Hygin. Fab. 1. *Sphincium.*

36) πτῶον) Sic omnino legendum, praeeuntibus Apollod. l. l. cf. Heyne ibi p. 66. Pausan. IX, 23. p. 71. ed. Fac. qui, εἶναι, inquit, Ἀθάμαντος καὶ Θεμιστοῦς παῖδα τὸν Πτῶον, et Iacobs Animadu. in Eurip. Tragoed. p. 24. pro τίτωνον, vt habent Vit. 1 et Ciz. et edd. ante Sebast. Facile autem confundi possunt ΠΤΩΟΝ et ΤΙΤΩΝΟΝ. Τρίτωνα, quod Seb. recepit perperam, ortum est ex praua lectione Vitt. 2 et 3. τίτωνα.

37) πάντα) Vit. 1 et Ciz. addunt τά.

38) περὶ) Vitt. 2 et 3. παρά. Saepe confunduntur, vt mox περὶ κολχίδα, Vitt. 2 et 3. παρὰ κόλχους, Apollod. l. l. εἰς κόλχους: Eudoc. p. 25. εἰς τὴν τῶν κόλχων γῆν. καὶ χρυσώσαντες. cff. Eudoc. p. 147. vbi vberius haec explicantur, et Apoll. Rh. II,

ἡ πεσοῦσα τοῦ πλοίου τελευτᾷ: οὗτοι δὲ ἀφίκοντο περὶ Κολχίδα καὶ χρυσώσαντες κριοῦ δέρμα, τὸν μὲν κριὸν θύουσι Διΐ 39), τὸ δὲ δέρμα τὶς ἄνθρωπος Δράκων ἐφύλαττε. Καὶ ἄλλως 40):

Ἀθάμας ὁ Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος παῖς, βασιλεὺς δὲ Θηβῶν, γήμας Ἰνὼ τὴν Κάδμου παῖδας ἔσχε δύο: Κλέαρχον, τὸν παρά τισι Λέαρχον, καὶ Παλαίμονα, τὸν καὶ Μελικέρτην. Κατὰ Ἥρας δὲ πρόσταγμα ἀποπεμψάμενος τὴν Ἰνὼ καὶ ἐπιγήμας Νεφέλην ἔσχεν ἐξ αὐτῆς δύο παῖδας: Ἕλλην τε καὶ Φρίξον. Μιγνύμενον δὲ αὐτὸν λάθρα τῇ Ἰνοῖ κατοπτεύσασα ἡ Νεφέλη ᾤχετο. Πάλιν δὲ τῆς οἰκίας ἐπικρατήσασα ἡ Ἰνὼ ἐπεβούλευσε τοῖς τῆς Νεφέλης παισίν. Εὑροῦσα οὖν τινὰ 41) μηχανὴν ἔφρυξε 42) τὸν πυρὸν διὰ τὸ μὴ ἀναφύεσθαι. Καὶ δὴ πολλῆς οὔσης ἀκαρπίας ἐν τῇ χώρᾳ ἔπεμψαν οἱ Θηβαῖοι 43) θεοπρόπους εἰς Πυθώ. Ἡ δὲ Ἰνὼ ὑπέθετο τοῖς

1144. τόν ῥα χρύσειον ἔθηκεν ἑρμείης. vid. ſchol.

39) Διΐ) Sic quoque Apollod. l. l. et Apoll. Rh. II, 1147. Διΐ φυξίῳ, ſed Eudocia p. 25. τῷ Ἄρει, ἢ τῷ Ἑρμῇ: at p. 146. etiam φυξίῳ Διΐ. cf. quoque Schol. Pind. Pyth. IV, 428.

40) καὶ ἄλλως) Vit. 1 et Ciz. omittunt. Caeterum totam hanc ῥῆσιν usque ad ὄπισθεν ἔφη Vitt. 2 et 3. cum vtroque Cod. Potteri praetermittunt. Continet fere eadem, quae in ſuperioribus ſunt tractata, et videntur eſſe poſtea addita.

41) οὖν τινὰ) Vit. 1 et Ciz. δέ τινα.

42) ἔφρυξε) Vit. 1 et Ciz. ἔφρυγε, recte, putat Thryll.

43) οἱ Θηβαῖοι) Sane inſulſam nominat Seb. lectionem vet. omnium Codd. Vit. 1. quoque et Ciz. et editionum ſuperiorum ἀθηναῖοι, et ideo ope quatuor Codd. poſuit θηβαῖοι. Scholiaſt. in Aeſchyl. Perſ. v. 70. qui eandem commemorat fabulam, tradit: οἱ ἐγχώριοι ἐβουλεύσαντο πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἀπελθεῖν καὶ μαντεύεσθαι, et hi ἐγχώριοι ſunt θηβαῖοι. Sic quoque permutantur θηβαῖοι et Ἀθηναῖοι in Eudocia p. 438, ὤγυγος, βασιλεὺς Ἀθηναίων, qui tamen fuit rex θηβαίων. Veruntamen quum Hyginus fab. 2. narret, Athamantem ſolum Delphos miſiſſe ſatellitem, itemque Apollod. I, 9, 1. διὸ πέμπων

μάντεσι τοιοῦτόν τινα χρησμὸν κατὰ τοῦ Φρίξου λέγειν Ἀθάμαντι, ὡς διὰ τοῦτο σῖτον μὴ φύεσθαι μηδὲ τὰ λοιπὰ τῶν σπορίμων, ὅτι τῶν τῆς Νεφέλης παίδων χρεία τοῖς θεοῖς ἕνα τυθῆναι. Πυθόμενος οὖν παρὰ τῶν θεοπρόπων ὁ Ἀθάμας τὸ λόγιον καὶ ἀναγκασθεὶς μεταπέμπεται ἐκ τῶν ἀγρῶν τὸν Φρίξον σφαγιάσαι βουλόμενος; προφάσεως δὲ χάριν ἐκέλευσεν αὐτὸν ἄγειν ὅ, τι κάλλιστον 44) πρόβατον ἐν τοῖς θρέμμασιν εἰς ἱερουργίας 45) ὑπάρχει. Μυθολογεῖται δὲ, ὅτι παραγενομένῳ τῷ Φρίξῳ μετὰ τῆς ἀδελφῆς κατά τινος 46) δαίμονος ἐπιφάνειαν ἀνθρωπίνῃ βοῇ λαλῆσαι τὸν κριὸν καὶ πᾶσαν αὐτῷ τὴν ἐπιβουλὴν ἀναγγεῖλαι κελεῦσαί τε αὐτὸν μετὰ τῆς ἀδελφῆς περικαθίσαι τὰ νῶτα 47), ὅπως τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον ἐκφυγεῖν δυνηθῶσιν. Ἕτεροι δὲ λέγουσιν, ὅτι Νεφέλη Φρίξον καὶ τὴν Ἕλλην ἁρπάζει καὶ παρ' Ἑρμοῦ λαβοῦσα χρυσόμαλλον κριὸν ἔδωκεν αὐτοῖς 48): ἀφ' οὗ 49) φερομένων διὰ τοῦ ἀέρος μετὰ πολλῆς τῆς βίας συνέβη τὴν Ἕλλην μὴ δυναμένην ἀντέχειν. Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς ἱστορίας ταύτης ζήτει εἰς τὴν ἑτέραν ἱστορίαν τὴν ὁμοίαν αὐτῇ, ὡς ὄπισθεν ἔφη 50).

ὁ Ἀθάμας εἰς Δελφοὺς, quem fere vnice, vt iam obferuauimus, h. l. fequitur Tzetzes, et quum praeterea in ipfis fcholiis noftris refponfum oraculi ad Athamantem folum relatum effe: πυθόμενος οὖν παρὰ τῶν θεοπρόπων ὁ Ἀθάμας τὸ λόγιον, commemoretur, legendum putauerim ἔπεμψεν ὁ Ἀθάμας pro ἔπεμψαν οἱ Ἀθηναῖοι. Eudocia p. 25. ipfa firmat emendationem noftram, nam habet: πέπομφεν οὖν θεωροὺς εἰς Ἀπόλλωνα Ἀθάμας.

44) κάλλιστον) Schol. Aefchyli πρώτιστον.

45) ἱερουργ.) Vit. 1 et Ciz. ἱερουργίαν.

46) κατά τινος) Sic Vit. et Ciz. rectius, quam Seb. et reliqui, κατά τινα.

47) περικ. — νῶτα) Vit. 1 et Ciz. παρακαθίσαι τοῖς νώτοις, fed mox ab iis abeft ἐπικείμενον.

48) αὐτοῖς) A Seb. reftitutum abeft a noftris Codd.

49) ἀφ' οὗ) Vit. 1 et Ciz. vt fupra, ἐφ' οὗ.

50) ὡς — ἔφη) Defunt in Vit. 1 et Ciz.

Θέτιν] τὴν θάλασσαν, ὡς εὐθεσίας αἰτίαν [51]; συναχθέντος γὰρ κατ' ἀρχὰς τοῦ ὕδατος [52]) ἐφάνη ἡ ξηρὰ καὶ γέγονε τοῦ παντὸς ἡ εὐκοσμία [53]).

23. * Ἰουλόπεζοι] αἱ πολλὰς κώπας ἔχουσαι, ἐκ μεταφορᾶς τινὸς σκώληκος, ἰούλου ὀνομαζομένου, πολλοὺς πόδας ἔχοντος * [1]). Ἴουλος δὲ σκώληξ πολύπους μικρὸς [2]) περὶ τοίχους [3]) ἀνερχόμενος, ᾧ παρεικάζει τὰς Ἀλεξάνδρου ναῦς διὰ τὰς κώπας. Ἐγὼ δὲ μίαν λέγω ναῦν Ἀλεξάνδρου καὶ βαρβαρικὸν πλοιάριον [4]) ἕν· ἑκατὸν γὰρ μόνους [5]) στρατιώτας ἔχων ἔπλευσεν εἰς Ἑλλάδα. Ἴουλος δὲ [6]) σημαίνει τέσσαρα: τὸν σκώληκα τοῦτον, τὴν ἐξάνθησιν τῶν γενείων [7]), τὴν συστροφὴν τῶν τριχῶν καὶ τὸν ὕμνον, ὥς φησιν Ἐρατοσθένης ἐν Ἑρμῇ [8]):

51) Θέτιν — αἰτίαν) Nostri, vt edd. prior. θέτις, ἡ θάλασσα, ὅτι εὐθ. αἰτία.

52) κατ' ἀρχ. τοῦ ὕδ.) Hunc ordinem verborum a Seb. constitutum tuentur quoque Codd. nostri: vulgat. tamen τοῦ ὕδατος, κατ' ἀρχὰς deleto commate stare potest.

53) εὐκοσ.) Art. ἡ praepositum Vitt. 2 et 3. non agnoscunt.

1) Ἰουλόπεζοι — ἔχοντος) A Seb. e Cod. Vat. eruta a nostris absunt. Zonar. ad h. v. fere eadem exhibet.

2) μικρὸς) Nostri omnes praeter Vit. 3. μιαρὸς, lapsu lib rarii.

3) περὶ τοίχ.) Vitt. 2 et 3. cum Phavor. περὶ τείχη.

4) πλοιάριον) Vitt. 2 et 3. πλοῖον.

5) ἑκατὸν — μόνους) Vit. 1 et Ciz. ἑκ. καὶ μόνους, vt edd. ante Potter. Vitt. 2 et 3. omittunt μόνους.

6) ἴουλος δὲ) Nostri remouent δέ.

7) ἐξάνθ. τ. γεν.) Etymol. ἐξάνθ. τῶν τριχῶν κατὰ τὰς παρειὰς, schol. ad Apoll. Rh. I, 972. πρώτη ἐξάνθ. τῶν ἐν τῷ γενείῳ τριχῶν: Io. Tzetz. in Chil. XIII, 494. vbi eadem tradit, ἐξάνθησις τριχῶν τῶν τοῦ γενείου.

8) ἐν ἑρμῇ) Ita quoque Ciz. et Vit. 1. et schol. Apollon. l. l. In Villoison. schol. in Hom. Il. σ, 473. ἐν τῷ ἑρμῇ, sed Vit. 2. ἑρμῇ sine ἐν, et Vit. 3. ἑρμῆς. In vers. Eratosthenis schol. Apollonii δενδαλίδας pro δανδαῖτις, et Vitt. 2. 3. δαδχίων et δανδαίων legunt: Io. Tzetz. vero in Chil. l. l. δανδαῖτης, vt

Ἡ χερνῆτις ἔριθος ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος
Δανδαῖτις στείχουσα καλὰς ἤειδεν [9]) ἰούλους.

Ἴουλος [10]) δὲ [11]) ζῶόν ἐστιν ἐν τῇ θαλάσσῃ πολύπουν, καὶ ἐξ αὐτοῦ αἱ νῆες ἰουλόπεζοι λέγονται· πέζα γὰρ ὁ πούς

h. l. Vit. 1 et Ciz. non apte.

9) ἤειδεν) A Seb. ἀμέτρῳ in ἤειδ' perperam mutatum restituimus, nam sic vere exhibent Vitt. 2 et 3. Etymol. M. ad ἴουλος, Schol. Apollon. l. l. et Tzetz. in Chil. l. l. Vit. 1 et Ciz. ἄειδεν. Brunck. ad Apoll. I. v. 972. hos versus in scholiis et in Etymol. M. corruptos ita legendos putat:

Ἦν δ' ἄρα χερνῆτίς τις ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος
Δενδαλίδας τεύχουσα, καλοὺς δ' ἤειδεν ἰούλους.

bene, sed tamen καλὰς retineri velim, quum Io. Tzetz. in Chil. l. l. v. 564. canat: καὶ ἴουλος ὁ ὕμνος μὲν, πλὴν θηλυκῇ τῇ κλήσει. Verum quum in verss. a Brunckio restitutis voc. ἔριθος omittatur, Iacobs in Animadu. ad Anthol. Vol. I. P. II. p. 314. lenissima mutatione scribi vult: ἦν χερνῆτις ἔριθος, media syllaba τοῦ· ἔριθος producta. cf. eius not. et Valken. ad Theocrit. Adoniaz. p. 214. ed. Berol. Attamen, ne iniuriam faciamus Tzetzae nostro, etsi non satis vbique emendato, acquiescendum videtur in vulgata, immo statuendum, qui eum in eiusmodi rebus in viam ducere velit rectam, ipsum longe aberrare, illumque vulnerare magis, quam sanare.

10) ἴουλος — κῶπαι) Haec a Potter. e Baroc. cui accedunt Vitt. 2 et 3. inserta, absunt omnia a Vit. 1 et Ciz. quibus modo est schol. breue a Seb. perperam damnatum: πέζα· ὁ πούς, παρὰ τὸ πέδον. Haud dubie Io. Tzetz. haec postea auxit, deleto scholio breuiori, quod vero in prioribus exemplaribus, iisque vetustissimis ac primae recensionis, vt Vit. 1 et Ciz. comparet, in sequentibus vero, vt Vitt. 2 et 3. sublatum est. Accidit vero hinc, vt editt. prior. vtrumque, et breuius et longius, scholion seruarent. Hinc breviori schol. addidit Thryllit. haecce: *De pede nauis disconvenit scholiastae Euripidis Tzetzes. Ille ita ad Orest. f. 100, b, ed. Iunt.* λέγεται δὲ ποὺς τὸ σχοινίον τὸ κάτωθεν ἱστίου· ἐλθὼν δὲ πνεῦμα σφοδρὸν, καὶ πρὸς τὴν τοῦ ποδὸς τάσιν ἐμπεπτωκὸς ναῦν ἀνατρέπει. *Catullus de Phaselo suo v.* 20, 21.

παρὰ τὸ πέδον [12]), τὸ ὁμαλόν· τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ἕζω, τὸ κάθημι [13]). Πόδες οὖν τῆς νηὸς κυρίως οἱ οἴακες ἢ καὶ αἱ κῶπαι.

Εὐῶπες] εὐόφθαλμοι διὰ τὰς ὀπὰς, ὅθεν ἐν τῷ πλεῖν κινοῦσι τὰς κώπας [14]).

Σπάθαις] κώπαις [15]).

24. Πελαργοχρῶτες] λευκόχροοι διὰ τὰ λαίφη.

Φαλακραῖαι κόραι] Ἰδαῖαι ἀπὸ τοῦ περιέχοντος [1]) τὸ περιεχόμενον; τέσσαρα γὰρ Ἴδης ἀκρωτήρια:

Sine vtrumque Iuppiter
Simul secundus incidisset in pedem.

vbi vid. inprimis Scaligerum, qui scholiasten Euripidis sequitur. Potes et Muretum adire. Sed inprimis Salmas. Exercitatt. Plin. p. 400. ed. recent. Clemens Alex. L. VIII. *Strom. p. 743. non explicite* ποῦς *(ita ibi) ait* πλοίου ἐστὶ, δι' οὗ τὸ πλοῖον πλεῖ. *Facere pedem quid sit, docet Scaliger contra virum, quem vocat disertissimum, qui est, si nescis, Adr. Turneb. Advers.* XX, *4. quem et addes Lib.* XXV, *c. 21. Aliud quid est pes fluminis, de quo cf. Ob. Gifan. Ind. Lucretii p. 393. sq. Etiam Virgil. Aen.* (V, 830.) *vna omnes fecere pedem, vbi interptt. vid.* (inprimis Heynium, et Doering. ad Catull. et Valken. ad Eurip. Hippol. in Diatrib. p. 235.)

11) ἴουλος δὲ) Vitt. 2 et 3. retinent ἢ ap. Pott. praepositum, omisso τῷ· δὲ, et mox ad καὶ ἐξ αὐτοῦ neque καὶ, vt Pott., neque δὲ habent.

12) πέδον) Vit. 3. πεζὸν, quod idem est. cf. Phauor. ad πεζός. Forſ. legendum πεζὸν ἢ πέδον, aptior tamen lectio πεζὸν, quam πέδον.

13) κάθημι) Sic Seb. cum Codd. Vitt. 2 et 3. Caeteri κάθημαι. κάθημι, etsi forma incognita et noua, et ab ἕω, ἧμι facta, tamen ob ἕζω h. l. recta.

14) τὰς κώπ.) Art. τὰς a Seb. praepositus in nostris quoque est praepositus.

15) σπάθαις — 24. πελαργοχρ.) Haec duo scholia absunt a nostris. Videntur e scholiis interlin. huc illata.

1) περιέχοντος) Sic nostri etiam cum Sebast. pro περισχόντος, sed τὸ περιεχόμενον non agnoscunt.

Φαλάκρα. Λεκτὸν, Γάργαρον καὶ Πέργαμον [2]). Τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ ὄρους ἔλαβον προσηγορίαν: ἐκ τῆς Φαλάκρας γὰρ [3]) λέγουσι τμηθῆναι τὰ ξύλα τὰ εἰς τὴν ναυπηγίαν τῶν Ἀλεξάνδρου πλοίων. Ἔκτοτε δὲ τοῦτο τὸ ὄρος ψιλωθὲν Φαλάκραν [4]) κληθῆναι διὰ τὸ φαλακρωθῆναι αὐτὸ ὑπὸ τοῦ Φερέκλου εἰς τὴν τῶν νεῶν [5]) κατασκευήν. Κόρας δὲ Φαλακραίας [6]) εἶπε τὰ πλοῖα ὡς ἐκ τῶν τῆς Φαλάκρας ξύλων ναυπηγηθέντα [7])

25. Καλυδνῶν] Καλύδναι νῆσοι δύο Τροίας ἀπό τινος Καλυδνοῦ λεγόμεναι [1]).

Λευκὰ πτίλα] τὰς κώπας, ὅτι ὑπ' αὐτῶν λευκαίνεται τὸ ὕδωρ πληττόμενον. Πτίλα δὲ τὰ πτερὰ παρὰ τὸ [2]) ἐν τῷ πέτεσθαι τίλλειν καὶ κόπτειν τὸν ἀέρα.

2) πέργαμον) Schol. Nicandri Alexiph. v. 40, vbi loci huius Lycophr. eorundemque promontoriorum mentionem facit, nominat σίγειον pro πέργαμον: ergo etiam quatuor promontoriorum Idae, vt Tzetzes h. l. et infra v. 1170. mentionem facit, fed fchol. ad Hom. Il. ξ. 284. τρία, inquit, τὰ πάντα ἀκρωτήρια τῆς Ἴδης· λεκτὸν, γάργαρον, φαλάκρη, cf. fchol. Villoifon. Hinc Lennep. in Animadu. ad Coluth. p. 27. dicit, Pergamum effe e praua lectione, qua pro γάργαρον adfinis fcripturae nomen πέργαμον fcripferit Tzetzes. cf. quoque Strab. XIII, p 583.

3) τινὲς δὲ — γὰρ) Ita ope Vitt. 2 et 3. hunc locum reftituimus. Antea: τινὲς δὲ ἐκεῖθεν, ἤγουν ἐκ τῆς φαλάκρας.

4) φαλάκραν) Ita etiam Vit. 2, fed Ciz. et Vitt. 1 et 3. vt olim in edd. ante Potter. φαλάκρα. Mox quoque abfunt a Vit. 1 et Ciz. διὰ — κατασκευήν.

5) νεῶν) Vitt. 2 et 3. νηῶν.

6) φαλακραίας) Ita Vitt. 2 et 3. pro φαλάκρας, recte.

7) ναυπηγ.) Vit. 1 et Ciz. vitiofe ναυπηγηθέντων.

1) καλυδν.) Hoc fchol. usque ad πληττόμενον* noftri non habent, fed in fchol. interl. eadem verba reperiuntur, vnde, nifi fallor, huc funt illata. *De Calydnis aliter fchol. Apollon. ad* II, 285, *vbi Lycophron citatur, cff. Steph. Byz. ad v. et Euftath. ad Dionyf. ad v.* 530 *et* 537 *et ad Iliad. β.* p. 241. Thryllit.

2) παρὰ τὸ) Vitt. 2 et 3. ἀπὸ τοῦ.

26. Ἄφλαστα [1])] ἀσύνδετον [2]) ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν: καὶ ἄφλαστα [3]). Ἄφλαστα δὲ λέγονται [4]) αἱ πρύμναι παρὰ τὸ εὔφλαστοι καὶ εὔκαυστοι [5]) εἶναι κατ' εὐφημισμὸν ἢ παρὰ τὸ ἄφλαστα καὶ ἄκαυστα, ὅτι αἱ πρύμναι τῶν νηῶν τῶν βασιλικῶν [6]) καὶ στρατιωτικῶν θεοὺς γεγραμμένους εἶχον, ἃς δι' εὐσέβειαν οὐκ ἄν τις [7]) ἔκαυσε. Τὰ δὲ λοιπὰ τῶν πλοίων ἄφλαστά τις εἴποι [8]), οἱονεὶ εὔφλαστα καὶ εὔκαστα· εἰ γάρ τις πῦρ αὐτοῖς ἐπιβάλλει [9]), συντόμως καυθήσονται διὰ τὸ εἶναι πεπισσαμένα.

1) *ἄφλαστα — πεπισσωμένα*) Variant Codd. MſT. in hoc ſchol. fere omnes: Vit. 1 et Ciz. inde a *κατ' εὐφημισμὸν* — usque ad *εὔκαστα* — omnia praetermittunt: Vitt. 2. vero et 3. haec omnia ſeruant, paucis immutatis.

2) *ἀσύνδετον*) Ciz. et Vit. 1. *ἀσυνδέτως*; Vitt. 2 et 3. *ἀσύνδετα*.

3) *καὶ ἄφλαστα*) Vitt. 2 et 3. *ἄθλαστα*, mendoſe. Sic etiam mox *ἄφλαστοι* pro *ἄφλαστα*.

4) *λέγονται*) Sic noſtri pro *λέγεται*, quod Pott. exhibet, vt fere ſemper in his ſcholiis. Hinc Vit. 1 et Ciz. inde a *πρύμναι* usque ad *εἰ γάρ τις πῦρ* modo exhibent *παρὰ τὸ εὔφλεστα καὶ εὔκαστα*, demtis, quae intercedunt hic, omnibus Vitt. 2 et 3. praebent, ſed hinc illinc diſcrepant.

5) *εὔφλ. καὶ εὔκ.*) Sic Vitt. 2 et 3. recte pro *εὔφλαστα καὶ εὔκαστα*, omiſſis etiam ſeqq. *ἢ παρὰ τὸ ἄφλαστα καὶ ἄκαυστα*.

6) *τῶν βασιλ.* conſenſu Vitt. 2 et 3. pro *βαρβαρικῶν*, deletis vero *καὶ στρατιωτικῶν*.

7) *οὐκ ἄν τις*) Sic quoque Vit. 3. ſed Vit. 2. modo *οὐδεὶς ἄν*.

8) *εἴποι*) Vitt. 2. *εἴπῃ*, Vit. 3. *εἴποι*.

9) *ἐπιβάλλει*) Vit. 2. *ἐπιβάλλῃ*, Vit. 3. *ἐπιβάλῃ*, et mox cum Vit. 1 et Ciz. *καυθήσονται* pro *καυθήσεται*, ſcl. *πρύμναι*, recte. Hic adiecit Thryllit.: *Gloſſae: Apluſtra, πτερὸν πλοίου, ὡς ἔννιος, et mox iterum eaedem: Apluſtra, ἄσφαλλος καὶ τὸ ἄκρον τῆς πρώρης. Dionyſius quoque: ἄφλαστα, πτερὰ πλοίου, vt ſatis liqueat, recte ab hac gr. voce Henr. Stephanum latinam illam veterem deduxiſſe.*

Φώσσωνας] τὰ λαίφη, τὰ ἄρμενα, παρὰ τὸ φῶ, τὸ λαμπρύνω· λευκὰ γάρ. Ἢ παρὰ τὸ φυσσᾶσθαι ὑπ' ἀνέμου [10]) φύσσωνες καὶ φώσσωνες.

Ὀργυιωμένους] ἐκτεταμένους, ἡπλωμένους, ἢ ἀπὸ τῆς ὀργυιᾶς ἤτοι τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν, ἢ καὶ ἀπὸ [11]) τοῦ ὀργῶ, τὸ ὁρμῶ. Ὀργᾷν δὲ τὸ ἐκ γῆς συντόμως ὁρούειν [12]) τι τῶν φυτῶν ἢ [13]) τῶν βοτανῶν. Ὀργυιωμένους δὲ καὶ μετὰ προσγραφῆς καὶ δίχα προσγραφῆς [14]) τοῦ ι δεῖ γράφειν, τὰ γὰρ διὰ τοῦ υια θηλυκὰ τῷ ι παραλήγεται [15]), μυῖα, ἁρπυιά, μητρυιά. Τὸ δὲ ὀργυιὰ καὶ ἀγυιὰ διφορεῖται [16]).

27. Ἀπαρκτίαις πνοαῖς] ταῖς ἀπ' ἄρκτου πνεούσαις· τοῖς γὰρ ἀπὸ Τροίας πλέουσιν [1]) εἰς Ἑλλάδα φορὸς καὶ οὔριος ἄνεμος ὁ ἀπαρκτίας βορρᾶς.

Πρηστῆρος αἴθωνος] καυστικοῦ ὀξέος.

28. Ἔνθεον] θεῖον, μαντικόν.

Σχάσασα] ἀνοίξασα.

Βακχεῖον] τὸ δίκην τῶν Διονύσου Βακχῶν ξένα φθεγγόμενον [2]).

10) ὑπ' ἀν.) Vitt. 2 et 3. ὑπ' ἀνέμων, et mox φύσαντες καὶ φώσαντες pro φύσσωνες καὶ φώσσωνες.

11) ἢ καὶ ἀπὸ) Noſtri tollunt καί.

12) ὁρούειν) Ciz. Vitt. 1 et 3. ὀρούειν.

13) τῶν φυτῶν ἢ) Deſunt in Vitt. 2 et 3. et Phauor. Sane gloſſam ſapiunt.

14) καὶ δίχα προσγ.) Abſunt a Vit. 1 et Ciz. vt in edd. ante Potter. Thryllit. putat inepta, niſi legas καὶ οὐ δίχα. E ſqq. patet, ea eſſe a gloſſatore illata.

15) παραλ.) Ita Ciz. et Vit. 1. ſed Vitt. 2 et 3, vt Pott. παραλήγονται.

16) τὸ δὲ — διφορ.) Sic Vit. 2. melius pro τ. δ. ἀγυ. καὶ ὀργ. Vit. 3, omiſſo ἀγυιὰ καί, habet διαιρεῖται, et Vit. 1 et Ciz. διαφορεῖται pro διφορεῖται.

1) τοῖς — πλ.) Vitt. 2 et 2. mendoſe τὰ — πνέουσιν: vt mox Vit. 2. φοῦρος, et Vit. 3. φροῦρος, male pro φορός.

2) πρηστῆρος — φθεγγόμενον) Abſunt a Vitt. 2 et 3.

29. Ἄτης] ἤγουν βλάβης, ἢ ὄνομα ὄρους [1]). Λόφον ἄτης, καὶ [2]) βουπλανόκτιστον τὴν Τροίαν λέγει [3]): Ἠλέκτρας γὰρ τῆς Ἄτλαντος [4]) καὶ Διὸς Ἰασίων καὶ Δάρδανος. Καὶ Ἰασίων μὲν Δήμητρος ἐρασθεὶς κεραυνοῦται· Δάρδανος δὲ κατακλυσμοῦ γεγονότος ἐκ Σαμοθράκης [5]) εἰς τὴν ἀντιπέρα [6]) γῆν περαιοῦται καὶ τὴν νῦν [7]) Τροίαν ἔμελλε κτίζειν [8]). Χρησμὸς δὲ τοῦτον κωλύει κτίζειν τὸν λόφον τοῦτον [9]) εἰπὼν βλάβην [10]) γενέσθαι τοῦτον τοῖς αὐτὸν κατοικήσασι. Ἐν Πριήπῳ [11]) δὲ ἐμαντεύσατο. Ἔχρησε δὲ αὐτῷ ὁ Πριηπαῖος [12]) Ἀπόλλων μὴ κτίζειν τὸν λόφον τοῦτον, ἄτης γὰρ αὐτὸν ἔφη. Διὸ καὶ Δάρδανος κωλυθεὶς αὐτὸν οὐκ ἔκτισεν, ἀλ-

1) ἢ ὄνομα ὄρους) A Seb. recepta noſtri cum Pott. non agnoſcunt. Praeterea Vitt. 2 et 3. ponunt modo ἄτα, βλάβη.

2) ἄτης, καὶ) Tollunt Vitt. 2 et 3. bene, nam inde forſan oſtendere volunt, ἄτην non eſſe montem. cf. omnino Heyne in Obſeru. ad Apollod. p. 295, et interprett. ad Steph. Byz. v. Ἴλιον.

3) λέγει pro λέγεται noſtri recte cum Seb. tuentur.

4) Ἄτλαντος) Vit. 1. plane omittit, ſed Vit. 2. male Αἴαντος, vt mox δημήτρας pro δήμητρος. cf. Apollod. III, 12, 1. cui haec, quae iam tradit, debet Tzetzes.

5) ἐκ σαμοθρ.) Vit. 2 et 3. ἐν σαμοθράκῃ, atque iungunt cum κατακλ. γεγονότος. Apollodor. l. l. σαμοθράκην ἀπολιπὼν fauet vulgatae. cf. Schol. et Euſtath. ad Hom. Il. υ. 215, et Diodor. IV, 47.

6) ἀντιπέρα) Sic noſtri cum Apollodoro, cf. ibi Heyne, et editt. habent, praeter Vit. 3. qui, vt Seb., praebet ἀντίπεραν, a Pottero intruſum.

7) νῦν) Abeſt a Vitt. 2 et 3.

8) ἔμελλε κτίζειν. χρησ. — κωλύει) Vit. 3. ſic legit et interpungit: μέλλων κτίζειν, χρησμὸς τοῦτον κωλύει, bene.

9) λόφον τοῦτ.) Delent Vitt. omnes et Ciz. τοῦτον, non male, vt mihi videtur.

10) βλάβην) Vit. 1. cum Ciz. βλάβης.

11) ἐν Πριήπῳ — Δαρδανίαν) Hanc ῥῆσιν infra alieno loco poſitam huc retraximus. Vid. quae diximus ad num. 20.

12) πριηπαῖος) Sic Ciz. et Vit. 1. recte, ab πριήπῳ, quod praecedit. Male Seb. cum reliquis πριηπησαῖος, cf. Heyne in Obſeru. ad Apol-

λα τὴν ὑπὸ τὴν Ἴδην Δαρδανίαν, πρότερον Σκαμάνδρου [13]) λόφον καλουμένην, βασιλεύοντος τότε τῶν Τρωϊκῶν μερῶν Τεύκρου τοῦ Σκαμάνδρου καὶ Ἰδαίας νύμφης. Οὗ Σκαμάνδρου τὴν θυγατέρα [14]) Βάτειαν λαβὼν ὁ Δάρδανος, ἣν καὶ [15]) ὁ Λυκόφρων Ἀρίσβην [16]) λέγει, γεννᾷ Ἶλον [17]) καὶ Ἐριχθόνιον: ὧν Ἶλος ἄπαις τελευτᾷ; Ἐριχθόνιος δὲ ἐξ Ἀστυόχης τῆς Σιμόεντος [18]) γεννᾷ Τρῶα. Τρωὸς καὶ Καλλιῤῥόης [19]) τῆς Σκαμάνδρου Ἶλος καὶ ἕτεροι. Ὃς Ἶλος εἰς Φρυγίαν ἐλθὼν [20]) καὶ

lod. p. 295. Thryll. placet πριηπήσιος, et citat ſchol. Antholog. p. 477. ed. Brod.

13) σκαμάνδρ.) Vitt. 2 et 3. hic et poſtea κασάνδρου, mendoſe, cf. Apollod. l. l.

14) θυγατέρα) A Seb. reſtitutum: noſtri, vt impreſſi, ἀδελφήν, contra Apollod. Infra v. 1302. recte dicit Tzetzes filiam.

15) ἣν καὶ) Noſtri κἄν.

16) Ἀρίσβην) Olim male Ἀριάβην, cff. Lycophr. v. 1308. Stephan. et Etymol. M. ad v. et Sturz. ad Hellanic. p. 100.

17) ἶλον) Vit. 1 et Ciz. ἴλλον, atque ſic deinceps ſemper. cf. Heyne ad Apollod. III, 12, 2. p. 327. Vit. 3. mox quoque ἴλλος pro ἶλος.

18) σιμόε.) Vitt. 2 et 3. σημόλιτος, mendoſe, cf. Apollod. l. l.

19) καλλιῤῥ.) Sic duplici ρρ. Vit. 1 et 2. cum Apollod. Sebaſt. et Vitt. 2 et 3. ſimplici ρ.

20) Φρυγίαν ἐλθὼν) Inde ab his verbis usque ad ἀγῶνα ὑπὸ τοῦ βασ. in omnibus edd. hic poſita deſiderantur omnia in Vitt. 2 et 3. Vnde patet, ea vel poſtea eſſe addita, vel, quum Vit. 1 et Ciz. qui etiam ea hic inſerunt, ſint Codd. principes, vt aliena ab alio, haud dubie a Io. Tzetza, eſſe deleta. Etenim nullo modo, vt hiſtoria fabularis et vicinia verborum docent, ad Ilum, ſed ad Dardanum pertinent. Videntur margini fuiſſe allita, et deinde a librario imperito in textum, loco autem plane alieno, illata. Conati itaque ſumus ea hinc ſublata transponere, atque reddere Dardano locoque ſuo, ſimulque καὶ, quod ſenſum turbat, poſt ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπὸ τὴν Ἴδην Δαρδανίαν poſitum, et cum Vitt. 2 et 3. verba: ἐν Φρυγίᾳ γοῦν —. ἶλος deleuimus.

ἀγῶνα ὑπὸ τοῦ βασιλέως [21]) τεθειμένον εὑρὼν νικᾷ πάλην [22]), καὶ λαβὼν ἐκ τοῦ βασιλεως [23]) ἆθλον ν κόρας καὶ ν κόρους, ἐκ χρησμοῦ [24]) εἵπετο βοῒ [25]) πλανηθείσῃ [26]) ἐκ Μυσίας, ἥτις ἀφικομένη ἐπὶ τὸν λεγόμενον τῆς Φρυγίας Ἄτης λόφον [27]) κατακλίνεται, ἔνθα πόλιν κτίσας [28]) ὁ Ἶλος Ἴλιον ἐκάλεσε. Βουπλανόκτιστος δὲ λέγεται διὰ τὴν πλανηθεῖσαν, ἣν εἴπομεν [29]), βοῦν. Λήσσης ὁ Λαμψακηνὸς [30]) φησιν, ὅτι τοῦ Ἴλου

21) ὑπὸ τοῦ βασ.) Vitt. 2 et 3. ὑπὲρ τῶν βασιλέων, quod repugnat Apollodoro, qui quoque pro εὑρὼν exhibet καταλαβών.

22) νικᾷ) Vitt. 2 et 3. addunt neque πάλη, a Sebaſt. intruſum, neque πάλην, quod Vit. 1 et Ciz. cum Apollodoro habent, recte, nam centies dic. νικᾷν νίκην, ἀγῶνα. Sic Cic. de Senect. c. 5. *Olympia vincere.*

23) ἐκ τοῦ βασ.) Vit. 1 et Ciz. ἀπὸ τοῦ βασιλέως: melius.

24) ν κόρας — κόρους) vt Apollod. ſed Vitt. 2 et 3. πέντε κόρας καὶ πέντε κόρους, ſine dubio πεντήκοντα, aberratione librarii. Vit. 1 et Ciz. πεντήκοντα κόρους, perperam omiſſo πεντήκ. κόρας.

Ibid. ἐκ χρησμοῦ) Noſtri omnes bene ſine art. τοῦ, quem omnes edd. praeponunt. Apollod. κατὰ χρησμόν.

25) βοῒ) Cuinam? cf. Apollod. III, 12, 3. δόντος αὐτῷ τοῦ βασιλέως κατὰ χρησμὸν καὶ βοῦν ποικίλην, καὶ φράσαντος, ἐν ᾧπερ ἂν αὐτὴ κλιθῇ τόπῳ, πόλιν κτίζειν, εἵπετο τῇ βοΐ.

26) πλαν.) Vit. 1 et Ciz. πλανηθέντος, ſcl. Ἴλου, non ſatis apte.

27) Ἄτης λόφον) Recte, cf. Apollod. l. l. ibique Heyne; noſtri, vt edd. ante Sebaſt. ἀκτῆς τόπον. Sic quoque Steph. ad Ἴλιον· ἣν οἱ Τρῶες Ἀκτὴν ἐκάλουν.

28) πόλ. κτίσας) Vit. 1 et Ciz. non habent, ſpatio tamen relicto, quod capere ea poſſit. Eiusmodi ſpatia vacua vterque pluribus in locis reliquit, vnde vtrumque ex vno eodemque fonte hauſiſſe apparet.

29) ἣν εἴπ.) Vitt. 2 et 3. ὡς εἴπομεν. Caeterum in vtrisque omnia inde a λήσσης usque ad πύργος τῆς κασσάνδρας non reperiuntur.

30) λήσ. ὁ λαμψ) Vit. 1 et Ciz. λυσίας ὁ λαμψάκου. Thryllit. coniicit, legendum eſſe, vel λέσχης δὲ περὶ λαμψάκου, vbi Priapus coleretur, vel λυσίας, vel aliud quid latere. Sic λύσις pro

ἐν τῇ Μυσίᾳ νέμοντος βοῦς ἔχρησεν αὐτῷ Ἀπόλλων 31) ἐκεῖ κτίζειν πόλιν, ἔνθα ἂν ἴδῃ μίαν τῶν βοῶν αὐτοῦ 32) πεσοῦσαν. Μία οὖν τῶν βοῶν αὐτοῦ ἀποσκιρτήσασα τῆς ἀγέλης ταύτην ἐδίωκεν· ἡ δὲ ὀκλάσασα κατέπεσεν, ἔνθα νῦν ἐστὶν ἡ Ἴλιος. Ὁ δὲ Ἶλος τοῦ χρησμοῦ μνησθεὶς ἐκεῖ πόλιν ἔκτισε καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ Ἴλιον ὠνόμασεν 33).

Ἄκρων λόφων 34)] τῶν ὑψηλῶν· ἐν γὰρ ἐκείνοις τοῖς μέρεσιν ἦν ὁ πύργος τῆς Κασσάνδρας.

31. Αἶ, αἴ 1)] αἶ ἐπίρρημα θρηνητικὸν, ὃ πάντες οἱ νῦν βαρύνουσι. Στέφανος 2) δὲ καὶ Μελάμπους περισπᾷν ἀξιοῦσι λέγοντες τουτονὶ τὸν κανόνα: Τὰ εἰς αι δίφθογγον 3) λήγοντα ἐπιρρήματα, ἂν ἐπὶ τέλους ἔχωσι τὸν τόνον, περισπῶνται· ἰατταταῖ 4), παπαῖ 5), αἶ καὶ τὰ ὅμοια, πλὴν τοῦ βαβαὶ καὶ τοῦ ναὶ ὀξυτονουμένων· ἐγὼ δὲ φημὶ καὶ τοῦ αἴ 6).

λύσιππος quoque putat legi ap. Steph. in Θεσσαλία.

31) Ἀπόλλων) Vit. 1 et Ciz. βοῦς.

32) αὐτοῦ) Abeſt a Vit. 1 et Ciz. et h. l. et mox iterum αὐτοῦ ἀποσκιρτ. vbi quoque τῆς ἀγέλης a Seb. additum non conſpicitur.

33) ὠνόμασεν) Ciz. ὀνομάζεται.

34) ἄκρ. λόφ.) Hoc ſchol. Vit. 1 et Ciz. non h. l. ponunt, ſed antea τοῖς· λυσίας τοῦ λαμψάκου, praemittunt.

1) αἶ, αἴ) Sic quoque Vit. 3, ſed reliqui αἶ αἶ.

2) Στέφανος) Vit. 3. στέφων, ſic quoque Phauor. ad αἴ, qui vero ad extr. καὶ τοῦ ναὶ addit ὀξυτονουμένων, quod quoque textu flagitante inſeruimus.

3) δίφθογγον) Abeſt a Vit. 2 et 3.

4) ἰατταταῖ) Vit. 2. ἰαταὶ, Vit. 3. ἰαταταῖ.

5) παπαῖ) Vit. 1 et Ciz. non habent.

6) τοῦ αἴ) Vit. 2 et 3. τὸ αἴ. *Et ita ſane ſcribit Euſtath. ad Odyſſ. η. p. 287, Baſ. et alibi, vt alios iam praetercam, vid. Steph. Theſ. qui haec bene pertractauit.* *Thryllit.* Olim male οὐαί.

Θηλαμὼν 7)] τροφὲ 8), ἐκ τοῦ θηλὴ, ὁ μαστὸς, θηλαμών. Τροφὸν 9 δὲ αὐτῆς τὴν Τροίαν καλεῖ.

32. Πρόσθε] σημείωσαι ἐκ τούτου 1), ὅτι καὶ τὰ εἰς θε ἐπιῤῥήματα, φωνήεντος ἐπιφερομένου, τὸ ν ἐφέλκουσι 2)· συμφώνου δὲ, οὐκ ἔτι 3).

Πεύκῃσιν] πευκαις, ἰωνικῶς, τροπῇ τοῦ α τῆς αι διφθόγγου εἰς η μένοντος καὶ τοῦ ἰῶτα προσγεγραμμένου. Πεύκη δέ ἐστι ξύλον πρὸς πλοίων κατασκευὴν ἐπιτήδειον. Ἀπὸ δὲ τοῦ ποιοῦντος 4) τὸ ποιηθὲν εἶπεν ἢ ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον.

Οὐλαμηφόροις] ταῖς ὀλεθρίαις 5) ἢ ταῖς οὐλαμὸν καὶ πόλεμον φερούσαις.

33. Τριεσπέρου λέοντος 1)] λέοντα μὲν καλεῖ τὸν Ἡρακλέα διὰ τὸ ἀνδρεῖον καὶ τὴν λεοντὴν, τριέσπερον δέ. Ὅτε Ἀμφιτρύων ἐπὶ Τηλεβόας ἐστράτευσεν ἐκδι-

7) θηλαμὼν) Totum hoc ſchol. abeſt a Vitt. 2 et 3.

8) τροφὲ) Vit. 1 et Ciz. retinent τροφεῦ cum edd. prior. et mox εἰς τοῦ pro ἐκ τοῦ, neque ὁ μαστὸς a Sebaſt. adiectum agnoſcunt.

9) τροφὸν) Vit. 1 et Ciz. τροφὴν δὲ αὐτήν.

1) σημεί. ἐκ τούτου) Vitt. 2 et 3. σεσημείωται ἐκ τ. Vit. 1 et Ciz. σημείωσαι ἐκ τοιούτου.

2) ἐφέλκ.) Ita Vitt. 2 et 3. ſed Vit. 1 et Ciz. ἐφελκύουσι, bene; in edd. vett. male ἐφελκύνουσι.

3) οὐκ ἔτι) Vitt. 2 et 3. οὐκέτι.

4) ποιοῦντος) Ciz. et Vit. 1. ποιηθέντος, perperam.

5) ταῖς ὀλεθρ. ἢ ταῖς, quod abeſt ab edd. vett. et Vit. 1. ac Ciz. adeſt in Vitt. 2 et 3. qui vero cum Phauorino ἤτοι τάξιν στρατιωτικὴν ἐμποιούσαις legunt pro καὶ πόλεμον φερούσαις, quae videntur eſſe ex emendatione ab alio poſthaec facta.

1) τριεσπ. — λέοντος) Vitt. 2 et 3. ſtatim ſubiiciunt, quae adhuc a nullo addita praemiſimus τοῖς· ὅτε Ἀμφιτρύων —. Interea tamen, quum infra fere eadem ad λέοντα repetantur, ab alio, forſ. a Io. Tzetza, h. l. inſerta eſſe videntur. Adiuvant, vt quisque facile perſpicere poterit, et contextum et ſtructuram verborum.

κῆσαι θέλων τὸν φόνον τῶν ἀδελφῶν [2]) Ἀλκμήνης καὶ τοῦ ταύτης πατρὸς, Ζεὺς τρεῖς ἑσπέρας εἰς μίαν μεταβαλὼν συνεκάθευδε τῇ Ἀλκμήνῃ. Κατὰ δὲ τὴν αὐτὴν ἑσπέραν καὶ Ἀμφιτρύων παλινοστήσας [3]) συγκαθεύδει [4]) τῇ γυναικί. Ἡ δὲ διδύμους παῖδας γεννᾷ, ἐκ μὲν [5]) Διὸς Ἡρακλέα, ἐκ δ' Ἀμφιτρύωνος Ἰφικλῆ [6]). Διὰ τοῦτο τριέσπερον αὐτὸν λέγει [7]). Τὰς δὲ ἀλληγορίας [8]), εἰ μή πού τινας ἀναγκαίας, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἱστοριῶν ἐατέον [9]), ὅτι οὐδὲ πρέπον ἐστὶν ἀλληγορεῖν ἐνταυθοῖ [10]); οὗτος γὰρ μυθικῶς πάντα γράφει. Τὸ μὲν οὖν περὶ τῶν τριῶν ἑσπερῶν οὕτω τινὲς φάσκουσιν: ἐγὼ δὲ τριέσπερον τὸν Ἡρακλέα λέγω [11]) καλεῖν τὸν Λυκόφρονα διὰ τὸ ἐν τῷ κήτει [12]) τρεῖς ἡμέρας ποιῆσαι, ἃς ἑσπέρας καλεῖ διὰ τὸ ἀφώτιστον καὶ σκοτεινὴν εἶναι τὴν γαστέρα τοῦ θηρίου. Τὸ δὲ περὶ τοῦ Διὸς οὕτω νοητέον, ὅτι [13]) τὶς βασιλεὺς τρεῖς ἡμέρας [14]) συνέχαιρε καὶ συν-

2) τὸν φ. τ. ἀδελφῶν) Vitt. 2 et 3. modo τὸν ἀδελφὸν, Eudocia p. 210. rectius τοὺς ἀδελφούς.

3) παλινοστ.) Vit. 1 et Ciz. παλιννοστήσας, recte, putat Thryllit. vt παλίλλογος: Vitt. 2 et 3. cum Eudocia πάλιν νοστήσας.

4) συγκαθεύδει) Vitt. 2 et 3. cum Eudocia καθεύδει, quod etiam de concubitu dicitur.

5) μὲν) A Seb. reuocatum nostri cum Eudocia comprobant.

6) ἰφικλῆ) Vitt. 2 et 3. cum Eudocia et Apollodor. II, 4, 8. ἰφικλέα.

7) λέγει) Vitt. 2 et 3. καλεῖ: Eudocia καλοῦσιν:

8) τὰς δὲ ἀλληγ. usque ad πάντα γράφει Vitt. 2 et 3. non agnoſcunt; et ſane, cum contextum verborum interrumpant, a Tzetza ipſo, vel ab alio ad marginem poſita, et poſtea demum videntur illata. Vit. 1 et Ciz. habent.

9) ἐατέον) Vit. 1. et Ciz. ἐάτω.

10) ἐνταυθαῖ [ἐνταυθοῖ]) Vit. 1. ταῦτα.

11) λέγω) Male omittunt Ciz. et Vit. 1.

12) ἐν τῷ κήτει) Vit. 1. et Ciz. ἐν κοίτῃ.

13) ὅτι) Abeſt a Vitt. 2 et 3.

14) τρεῖς ἡμέρας) Deeſt in Vit. 1. et Ciz. vti etiam mox συνεκάθευδε.

ἐκάθευδεν Ἀλκμήνη ἀποδημήσαντος [15]) Ἀμφιτρύωνος. Ἐπεὶ δὲ τὸ καθεύδειν μετὰ γυναικῶν [16]) νυκτὸς ἔργον ἐστίν: ἐμυθεύσαντο, ὅτι τὰς τρεῖς [17]) ἡμέρας μίαν ἑσπέραν ἐποίησεν.

Λέοντος [18])] λέοντα τοῦτον καλεῖ διὰ τὴν ἀλκὴν καὶ ὅτι τὸν ἄτρωτον λέοντα τῆς Νεμέας συνθλάσας οἰκείαις χερσὶν, ὅπλῳ καὶ σκεπαστηρίῳ ἐχρῆτο τῷ δέρματι τούτου [19]) ὡς ὄντι ἀτρώτῳ.

34. Τρίτωνος] Τρίτων κυρίως υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Ἀμφιτρίτης· τὰ μὲν ἄνω μέχρι τοῦ [1]) ὀμφαλοῦ ἄνθρωπος, τὰ δὲ ἐξ ὀμφαλοῦ μέχρις οὐραίου δελφὶς, καὶ οἷον εἰπεῖν ὥσπερ ἰχθυοκένταυρος. Νῦν δὲ Τρίτωνα [2]) τὸν Ποσειδῶνα καλεῖ, Τρίτωνος δὲ κύνα τὸ κῆτος [3]). Ἡ δὲ ἱστορία αὕτη: Τῶν θεῶν βουλομένων δῆσαι τὸν Δία, γνοὺς τοῦτο ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς Θέτιδος, καὶ ὀργισθεὶς [4]), τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς ἔτισε, Ποσειδῶνα δὲ σὺν Ἀπόλλωνι θη-

15) ἀποδημήσαντος) Restituimus e Codd. Vitt. 2 et 3. pro ἀποδημοῦντος.

16) γυναικῶν) Nostri γυναικός.

17) τὰς τρεῖς) Art. τὰς reposuimus ope Codd. nostrorum. Pro ἡμέρας Vit. 3. legit ἑσπέρας.

18) λέοντος) Nostri omittunt omnes, et iungunt haec cum superioribus ita: λέοντα δέ.

19) δέρματι τούτου) Sic recte Vitt. 2 et 3. sed Vit. 1. et Ciz. δ. τούτῳ.

1) μέχρι τοῦ) Pro μέχ. καὶ reddidimus Tzetzae, praeeuntibus Vitt. 2 et 3. et Eudoc. p. 398. Eodem modo mox μέχρις οὐραίου pro καὶ οὐραίου.

2) τρίτωνα) Vitt. 2 et 3. adiiciunt κυρίως.

3) κύνα τὸ κῆτ.) Pro τὸ κῆτος κύνα, a Sebast. emendatum, nostri confirmant. Vitt. 2 et 3. repetunt καλεῖ, et hinc statim, omissis quibusdam versibus, ita pergunt: Ποσειδῶν γὰρ σὺν Ἀπόλλωνι ὀργῇ Διὸς θητεύσας τῷ Λαομέδοντι καὶ προπυργώσας τὴν Ἴλιον· ἐπεὶ μὲν κ. τ. λ. Vit. 1. et Ciz. vero vulg. exhibent. Cff. ad h. l. Sturz. ad Hellan. p. 145. et Heyne in Obseru. ad Apollod. p. 157.

4) ὀργισθεὶς) Ciz. et Vit. 1. quoque pro ὀργῇ cum Seb. sed ponunt post ἔτισε, ita:

τεῦσαι τῷ Λαομέδοντι καὶ πυργῶσαι 5) τὴν Ἴλιον ἀπέστειλεν. Ὁ γοῦν 6) Λαομέδων τὸν μὲν Ἀπόλλωνα ἱερείοις ἐτίμησε. Ποσειδῶν δὲ ἐπεὶ μετὰ τὸν τεταγμένον χρόνον τὸν τῆς λατρείας μισθὸν οὐκ ἐδέξατο: ἀγανακτῶν κατὰ Λαομέδοντος ἔπεμψε κῆτος δεινότατον, ὅπερ 7) τὴν χώραν κατέκλυσεν, ἀποπτυον 8) τὴν θάλασσαν. Ἐκ χρησμοῦ δὲ Λαομεδων ἀναγκασθεὶς Ἡσιόνην τὴν αὐτοῦ θυγατέρα 9) κοσμησας βασιλικῶς ὡς πρὸς βορὰν 10) τῷ κήτει ἐξέθετο. Διερχόμενος δὲ Ἡρακλῆς μετὰ τοῦ Ἰάσονος 11) μελλοντος πλεῖν ἐπὶ τὴν Κολχίδα γῆν, λαβεῖν 12) τὸ χρυσόμαλλον δέρας, ὃ δράκων 13) ἐφύλασσε, μετὰ τῆς καλουμένης Ἀργοῦς νηὸς, ἀφ' ἧς καὶ Ἀργοναῦται 14), προσωρμίσθησαν 15) τῇ Ἰλίῳ 16); ἰδόν-

ὀργισθεὶς δὲ Ποσειδῶνι. Legendum vero omnino: ὀργισθείς. Ποσειδῶνα δέ.

5) πυργῶσαι) Eadem manu in Vit. 1. ſupraſcriptum: περιτειχίσαι Apollod. II, 5, 9. τειχιεῖν.

6) γοῦν) Legit Sebaſt. vt dicit, δι' εὐφωνίαν, pro οὖν, vt omnes Codd. habent, ſed quis credat, a Grammaticis Graeculis in ſcholiis εὐφωνίαν eſſe ſpectatam?

7) ὅπερ) τὸ· καὶ, quod Seb. ſeruat cum edd. prior. noſtri cum Eudoc. p. 344 et 398. abiiciunt, recte.

8) ἀποπτύον) Ciz. et Vit. 3. cum Phau. ἀποπτύων, male.

9) τὴν θυγατέρα) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. p. 398. τὴν αὐτοῦ θυγ. recte.

10) βορὰν) Sic Ciz. et Vitt. 2 et 3. cum Eud. quod melius conuenit τῷ κήτει, quam Sebaſt. et reliquorum εὐωχίαν. Eodem voc. inque eadem re vtitur quoque ſchol. Villoiſ. Il. υ, 145. et Apollod. II, 5, 9. Vit. 1. φορὰν, quaſi tributum: haud dubie vero lapſu librarii pro βορὰν.

11) μετὰ τοῦ Ἰάσονος — ῥύσασθαι ταύτην) Ita quoque Vitt. 2 et 3. et Eudocia, vtroque loco, ſed a Ciz. et Vit. 1. et edd. vett. abſunt. Potter. in alt. ed. primum recepit.

12) λαβεῖν) Vit. 2. praeponit ἐπὶ τῷ: Vit. 3. et Eudoc. μέλλων, ſcil. Hercules.

13) ὃ δράκων) Vit. 2. recte pro ὃ ὁ δράκων.

14) ἐφύλασσε — ἀργοναῦται) Ita ſupplent Vitt. 2 et 3. cum Eudocia, a Sebaſt. et Pott. omiſſa.

15) προσωρμ.) Eudocia vtroque loco προσωρμήθησαν, a προσορμάω, non ſatis apte.

τες δὲ τὴν Ἡσιόνην ἐν τῷ αἰγιαλῷ δεδεμένην καὶ μαθόντες τὴν αἰτίαν, ὁ Ἡρακλῆς εἶπε, δυνατῶς ἔχειν ῥύσασθαι ταύτην. Καὶ ὑποσχεθεὶς παρὰ Λαομέδοντος ἀθανάτους ἵππους λαβεῖν, οἳ ἐδόθησαν [17]) αὐτῷ ἀντίποινον παρὰ τοῦ Διὸς τὸν Γανυμήδην ἁρπάσαντος ἀδελφὸν ὄντα τοῦ Λαομέδοντος, χωστὸν τεῖχος ποιήσας καὶ στὰς ὡπλισμένος παρὰ [17 b]) τὸ στόμιον, ὡς κεχηνὸς ἐπῄει [18]) τὸ κῆτος, ἀθρόως τῷ τούτου ἐμπεπήδηκε στόματι. Τρισὶ δὲ ἡμέραις ἔνδοθεν κατακόπτων αὐτὸ [19]) ἐξῆλθεν ἀποβεβληκὼς καὶ τὴν τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς τρίχα [20]). Μὴ

16) τῇ ἰλίῳ) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. τῷ ἰλ. vt post τὸ ἴλιον pro τὴν ἴλιον, et mox δὲ post ἰδόντες delent.

17) οἳ ἐδόθησαν — λαομέδοντος) Vitt. 2 et 3. cum Phavor. breuiter ita: οὓς ζεὺς ἔδωκε τῷ λαομ. ὑπὲρ γανυμήδους τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ: Hellanic. p. 146. ed. Sturz. οὓς τρωῒ ζεὺς ἀντὶ γανυμήδους ἔδωκε: Eudocia οὓς ζεὺς ἔδωκε τῷ αὐτοῦ πάππῳ τρωῒ etc. Variae variorum ſunt de Ganymedis patre ſententiae. Fratrem Laomedontis eum fuiſſe, nemo eſt alius, qui tradat. Infra v. 1232. filium Trois fuiſſe, ipſe Tzetzes commemorat. Forſitan ἀδελφὸς h. l. ſenſu latiori dic. de conſanguineo, cf. Munker ad Hygin. f. 271. n. 2. vel ἀδελφὸν — λαομέδ. cum Vitt. 2 et 3. ſunt delenda, vel excidit τοῦ πατρὸς poſt ἀδελφὸν ὄντα. Vit. 1. et Ciz. omiſſo τῷ· ἀδελφὸν, modo exhibent ὄντας, ſcil. ἵππους, non apte. Hi quoque pro γανυμήδ. ἁρπ. exhibent γαν. ἁρπάξαντος, quae forma ſaepius in ſchol. noſtris, vt v. 110. iteratur.

17 b) παρὰ) Sic noſtri omnes cum Eudoc. pro περὶ, quod Sebaſt. cum reliquis habet.

18) ἐπῄει) *ſuperuenit.* Lectioni ἐποίει quidem a Pott. e Baroc. repoſitae fauent Eudoc. et Vit. 3. qui fere ſemper ſequitur Baroc. ſed Vit. 1. et Ciz. tuentur ἐπῄει, quam praeferendam ac reuocandam putauimus.

19) ἔνδοθεν — αὐτὸ) Variant omnes: Ciz. et Vit. 1. vt edd. vett. interpunctione modo mutata, ἔνδ. κατατέμνων, αὐτὸς ἐξῆλθεν. Vitt. 2 et 3. καταθέμενος αὐτό. Eudoc. et Phau. καταθέμενος αὐτῷ.

20) τὴν τῆς — τρίχα) Ita Vitt. 2 et 3. cum Eudocia, nam vulg. τὴν τρίχωσιν vix locum habere poteſt.

δεξάμενος δὲ παρὰ Λαομέδοντος τὰ ὑπεσχημένα [21]), ἓξ νῆας [22]) ἀνδρῶν ἐκ τῆς [23]) Ἑλλάδος πληρώσας, παραγεγονὼς πάλιν, πορθεῖ τὴν Ἴλιον, Τελαμῶνος πρώτου τὸ τεῖχος ῥήξαντος καὶ εἰςβάντος· καὶ Λαομέδοντα μετὰ τῶν ἐκείνου υἱῶν ἀνελὼν [24]) Ἡρακλῆς πλὴν Ποδάρκου τοῦ καὶ [25]) Πριάμου καλουμένου καὶ Ἡσιόνης τὴν πόλιν πιμπρᾶ. Ἡσιόνην δὲ γέρας δίδωσι Τελαμῶνι ὡς ἀριστεύσαντι, ἐξ ἧς ὕστερον Τελαμὼν τὸν Τεῦκρον γεννᾷ. Τότε δὲ Ἡρακλῆς καὶ τῇ Ἡσιόνῃ χαρίζεται, ὃν ἂν θέλῃ τῶν αἰχμαλώτων ὠνήσασθαι. Ἡ δὲ τὴν ἑαυτῆς δοῦσα καλύπτραν τὸν ἀδελφὸν ἑαυτῆς Ποδάρκην ἐπρίατο [26]), ὅθεν καὶ ἐκλήθη Πρίαμος.

Ἠμάλαψεν] ἔκρυψεν [27])· κυρίως δὲ τὸ ἐθέρισεν [28])· ἀμάλη γὰρ λέγεται τὸ χερόβολον [28 b]) τῶν σταχύων. ἀμαλάπτω, ἐξ οὗ [καὶ [29])] ἠμάλαψε.

21) ὑπεσχημένα, quod noſtri omnes cum Eudocia et edd. prior. tuentur, reiecta lectione Sebaſt. ὑποσχεθέντα, reuocauimus.

22) ἓξ νῆας) Apollod. II, 6, 4. πεντηκοντόροις ὀκτωκαίδεκα. cf. Heyn. Obſeruatt. ad h. l.

23) ἐκ τῆς) Vit. 3. cum Eudoc. παρὰ τῆς. ἀνδρῶν, addit Apollod. ἀρίστων.

24) ἀνελὼν) Vit. 2. ἀναιρῶν: Vit. 3. cum Eudoc. et Phauor. ἀναιρεῖ, et poſtea ad τὴν πόλιν addit δέ.

25) τοῦ καὶ) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. delent perperam καί.

26) ἐπρίατο) Sic Vit. 1. Ciz. et Eudoc. ſed Vitt. 2 et 3. ἐπριάσατο. Mox quoque, conſentientibus omnibus Codd. noſtris et edd. prior. reſtituimus καὶ ante ἐκλήθη, a Sebaſt. perperam eiectum.

27) ἔκρυψεν) Tittmann. in Zonar. ad ἠμάλαψε non male coniicit legendum eſſe ἔκαψεν, qui conferendus eſt. Heſych. vero et Phot. quoque ἔκρυψε, ἠφάνισε.

28) ἐθέρισεν) Vit. 1. ἐθεώρισεν, Ciz. ἐθεώτισεν, perperam, ſed neque ἐθέρισεν videtur ſatis conuenire τῷ· ἠμάλαψε. Phauor. optime ἔλαψεν, quod de canibus proprie dicitur, κατέπιεν.

28 b) χερόβ.) Noſtri χειρόβολον, et mox quoque cum editt. omnibus ἀσταχύων pro σταχύων.

Κάρχαρος 30)] ὁ ὀξυόδους κύων; νῦν δὲ τὸ κῆτος. Κάρχαρος ὁ κεχαραγμένους ἔχων τοὺς ὀδόντας ἤτοι κεχηνότας.

35. Φλοιδούμενος] Φλογιζόμενος. Γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ 1) φλογὶ καὶ τοῦ οἰδούμενος Φλογοιδουμενος ἢ Φλοιδούμενος.

36. Τινθῷ] τῷ κύτει 1) καὶ τῷ χωρήματι 2), παρὰ τὸ τίνω, τὸ ἀνταποδίδωμι καὶ τὸ θῶ, τὸ τίθημι, τινωθὸς 3) καὶ τινθὸς, πᾶν χώρημα 4), καὶ ἡ γαστὴρ, πρὸς ἣν τίνομεν καὶ ἀποτιθέμεθα.

Λέβητος 5)] λέβητα τὸ κῆτος λέγει, καὶ ἀφλόγους ἐσχάρας, τὴν ἐν σπλάγχνοις 6) ἔμφυτον τοῦ κήτους θέρμην.

29) ἐξ οὗ καὶ) Vit. 1. et Ciz. ignorant καὶ, bene. Phauor. ἐξ οὗ ἠμάλαψα καὶ ἠμάλαψεν (vnde τὸ καὶ ortum videtur) ἔθλαψεν, lege: ἔλαψεν, quae vltima verba a librariis schol. Tzetz. praetermissa videntur.

30) κάρχ.) Abest hoc schol. a Vitt. 2 et 3.

1) ἀπὸ τοῦ) Vitt. 2 et 3. cum Phauor. ἐκ τοῦ, et mox φλογὶ καὶ τοῦ οἰδούμενος pro φλογὶ οἰδ. quod quoque typis exprimendum curauimus. Phauor. deinde φλογοιδ. ἢ φλοιδ. pro φλογιδ. καὶ φλοιδ. quod recte se habere videtur. Vnde patet, Phavorinum interdum suppeditare lectiones probabiles.

1) κύτει) Nostri κήτει, male, cum Phau.

2) τῷ χωρ.) Ita Vitt. 2 et 3. cum Phauor. Caeteri ignorant art. Mox iidem melius ἀνταποδίδωμι pro ἀποδίδωμι.

3) τιν.) Ciz. et Vitt. 1 et 3. cum Phauor. male τιθωνός.

4) πᾶν χώρ.) Nostri cum Phauor. non praeponunt ὃς καὶ, a Seb. praepositum.

5) λέβητος) Deest hoc schol. in Vit. 2. Incipit in Ciz. et Vitt. 1 et 3. sic: λέβητος, τοῦ κήτους, λέγει.

6) σπλάγ.) Sebast. correxit pro σπλάγχλοις, quod est vitium Potter. 2. sed iam edtt. prior. omnes, quas vero nunquam consuluit, recte legunt.

37. Σμήριγγας] τρίχας [1]). παρὰ τὸ μείρω [2]) μερῶ, τὸ μερίζω, μερίσω, μέριγξ καὶ μῆριγξ [3]), (εἰς πολλὰ γὰρ καὶ λεπτὰ ἐμερίσθησαν αἱ τρίχες) καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ σμῆριγξ.

Κωδείας] Κώδεια λέγεται [4]) ἡ κεφαλὴ παρὰ τὸ κεῖσθαι ἐν αὐτῇ τὰ δέοντα· τὸ γὰρ λογιστικὸν ἐν αὐτῇ κεῖται. ἕτεροι δὲ [5]) περὶ τὴν καρδίαν [6]) φασίν. Οὕτω λέγεται κώδεια: ἢ ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος [7]) τῆς κωδείας βοτάνης, ἥτις κώδεια λέγεται, ὅτι κώματι καὶ ὕπνῳ δέει ἤτοι δεσμεῖ [8]) τοὺς ταύτην φαγόντας· ὑπνωτικὸν γὰρ τὸ φυτόν.

Πέδῳ [9])] νῦν ἐν τῇ γαστρὶ τοῦ κήτους.

38. Ὁ τεκνοραίστης [1])] Ὁ τεκνοραίστης καὶ τὰ τέκνα φθείρων, ὁ λυμεὼν καὶ ὁ φθορεὺς τῆς ἐμῆς πάτρας, ὁ τύψας ἐν βαρεῖ καὶ δεινῷ ἀτράκτῳ καὶ βέλει τὴν δευτέ-

1) τρίχ.) Vitt. 2 et 3. τὰς τρίχας.

2) παρὰ τὸ μείρω) A Pottero in ed. 2. receptum Vitt. 2 et 3. praebent, ſed a Ciz. et Vit. 1. et edd. prior. abſunt. Deinde Sebaſt. ponit μερῶ poſt μερίζω, et omittit μερίσω, quod noſtri retinent; haud dubie legendum: τὸ μείρω, μερῶ, τὸ μερίζω, μερίσω, vti quoque reſtituimus.

3) μέρ. καὶ μῆρ.) Vit. 3. μέριξ καὶ μήριξ.

4) λέγεται, quod abeſt ab editt. et Codd. reliquis, reſtituimus ope Vitt. 2 et 3. vti mox κεῖται poſt ἐν αὐτῇ.

5) ἕτεροι δὲ pro κἂν ἕτεροι praebent rectius Vit. 1. et Ciz.

6) περὶ τ. καρδ.) Vitt. 2 et 3. ἐν τῇ καρδίᾳ. Hae vero ſunt ineptiae ſcholiaſtae: ea, quae ſequuntur, meliora dant, cf. Heyne ad Hom. Il. XIV, 499.

7) τῆς ὁμοιότ.) Debemus art. τῆς Vitt. 2 et 3. a reliquis abeſt.

8) δέει ἤτοι δεσ.) Recepimus e Vitt. 2 et 3. pro δείει ex emendatione Sebaſt. nam in prior. edd. δείη. Vit. 1. et Ciz. etiam δέει, omiſſis tamen ἤτοι δεσμεῖ. Forte etiam legendum τοὺς αὐτὴν φαγόντας pro ταύτην.

9) πέδῳ) Abeſt hoc ſchol. a Vitt. 2 et 3.

1) ὁ τεκνορ.) Hoc ſchol. a Sebaſt. e Vat. 972. additum noſtri ignorant cum edd. prior.

ραν τεκοῦσαν, ἤγουν τὴν Ἥραν, εἰς τὸ ἄτρωτον καὶ ἀθάνατον στέρνον; καὶ ἐν μέσῳ τῷ αὐλῷ παρὰ τὸν αἰπὺν καὶ ὑψηλὸν ὄχθον καὶ λόφον τοῦ Κρόνου, ἤγουν τὴν Ὀλυμπίαν, τί ἐποίησεν; ὀχμάσας καὶ κινήσας ἐν ταῖς χερσὶ τὸ δέμας τοῦ πατρὸς τοῦ παλαιστοῦ, ἤγουν τοῦ Διὸς, ἔνθα καὶ ὅπου ἐστὶν ὁ τάφος τοῦ Ἰσχένου τοῦ γηγενοῦς, ὁ ταρακτὴς τῶν ἵππων.

Ὁ τεκνοραίστης] Ἡρακλῆς. Μετὰ τὴν Κερβέρου [2]) ἀναγωγὴν ἐς Θήβας ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς [3]) Λύκον [4]) Θηβῶν βασιλεύοντα καὶ βιαζόμενον Μεγάραν, τὴν Κρέοντος μὲν [5]) θυγατέρα, γυναῖκα δὲ αὐτοῦ, τοξεύσας ἀνεῖλε. Μανίᾳ δὲ διὰ τοῦτο [6]) συσχεθεὶς τῇ τῆς Ἥρας ὀργῇ καὶ τὴν ἰδίαν γυναῖκα ταύτην [7]) Μεγάραν καὶ τοὺς τέσσαρας παῖδας αὐτοῦ [8]), Ὀνίτην [9]), Θηρίμαχον [10]),

2) κερβ.) Ciz. et Vitt. 1 et 2. cum Eudoc. p. 215. τοῦ κερβέρου.

3) ἡρακλῆς) Hic a Seb. additum agnoſcit Eudocia. Noſtri non hic, ſed infra cum edd. prior. praemittunt τῷ· τοξεύσας, et antea ἡρακλέος pro αὐτοῦ a Seb. emendatum.

4) λύκον — βιαζόμ.) Sic quoque Vitt. 2 et 3. cum Eudocia; verum Ciz. et Vit. 1. vt edd. ante Potter. εἰς λύκον θηβ. βασ. καὶ τὸν βασιλέα γῆμαι βιαζόμ.

5) μὲν) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. recte ob ſeq. δέ. Deeſt in omnibus edd.

6) διὰ τοῦτο) Plane deeſt in Vitt. 2 et 3. et Eudocia, ſed Ciz. et Vit. 1. non διὰ τοῦτον, vt ante Seb. verum διὰ τούτων. Mox Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. τῇ praemittunt τῷ· Ἥρας, bene.

7) ταύτην) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. τήν.

8) αὐτοῦ) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. αὐτῆς, rectius vero vulgat. Apollod. II, 4, 12. τοὺς ἰδίους παῖδας, οὓς ἐκ Μεγάρας εἶχεν. Iisdem Codd. ducibus verba τοξεύσας ἀνεῖλεν ſequi iuſſimus poſt nomina filiorum. Apollod. l. l. Schol. Pind. Iſthm. IV, 108. Pherecyd. p. 102. ed. Sturz. et Io. Tzetzes in Chil. II, v. 229. filios ab Hercule in ignem eſſe coniectos narrant, ſed Iſaac. Tzetz. h. l. Euripid. Herc. Fur. 970. ſqq. ſecutus telo proſtratos fuiſſe tradit.

9) Ὀνίτην) Sic quoque noſtri cum Eudocia: Apollod. vero II, 7, 8. ὀνείτην,

Δημοκόοντα [11]) καὶ Κρεοντιάδην [12]) τοξεύσας ἀνεῖλεν. Ὁ δὲ Πίνδαρος ὀκτὼ [13]) λέγει παῖδας Μεγάρας καὶ Ἡρακλέος τοὺς ἀναιρεθέντας αὐτῷ [14]). Ἕτεροι δὲ [15]) καὶ δύο υἱοὺς Ἰφικλέους τοῦ ἀδελφοῦ [16]) σὺν τοῖς τῆς Μεγάρας παισὶ λέγουσιν ἀνελεῖν.

Λυμεὼν [17])] ἤτοι φθορεὺς καὶ πορθητής.

Πάτρας] ἰωνικῶς ἐῤῥέθη ἀντὶ τοῦ πατρίδος.

Hygin. f. 32. Ophiten, cf. Heyne Obseruatt. ad Apollod. p. 199.

10) Θηρίμαχ.) Vit. 3. cum Eudoc. Θηρέμαχον, perperam, nam omnes reliqui Θηρίμαχ. cf. schol. Pind. l. l.

11) Δημοκ.) Eudocia et nostris consentientibus, Apollod. vero, et ap. schol. Pindari l. l. Dionysius Aeneas, s. Valken. auctore ad Theocr. p. 304. ed. Berol. Dinias Argiuus, Δηϊκόωντα.

12) κρεοντ.) Vitt. 2 et 3. κρεοντιάδην, mendose. In Eudocia male hoc nomen excidit, nam ipsa quatuor filios fuisse tradit. Caeterum neque in nominibus, neque in numero filiorum conueniunt scriptores, cff. Sturz. ad Pherecyd. p. 102. scholiast. Pind. Isthm. IV, 104. et Apollod. II, 7, 8. qui e Deianira Ὀνείτην, e Megara vero Θηρίμαχον, Κρεοντιάδην, Δηϊκόωντα et Δηΐονα natos fuisse Herculi tradit. Infra ad v. 663. Hercules dicitur octo, non vero quatuor filios occidisse.

13) ὀκτὼ) Vit. 1. et Ciz. ζ ἢ η, verum Pind. Isthm. IV, 108. vtique ὀκτώ.

14) λέγει — αὐτῷ) Vitt. 2 et 3. cum Eudocia facilius: λέγει παῖδας Μεγάρας ἀνελεῖν Ἡρακλέα.

15) ἕτεροι δὲ) Nostri omnes cum Eudoc. δὲ addunt.

16) τοῦ ἀδελφ.) Abest a Ciz. et Vit. 1. Mox vero Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. vt Sebast. σὺν τοῖς τῆς: Vit. 1. et Ciz. vero tollunt τῆς.

17) λυμεὼν — πάτρας) Non comparent in Vitt. 2 et 3. Bene autem Seb. alterum schol. e duobus Codd. sic constituit. Vit. 1. et Ciz. exhibent vulg. ἐῤῥέθη δέ. πάτρας, Ἰωνικῶς. ita tamen, vt ita legant et distinguant: ἐῤῥήθη δέ. (scil. eum φθορέα esse.) πάτρας· ἰωνικόν. melius, vt mihi videtur.

39 — 40. Δευτέραν τεκοῦσα] τὴν Ἥραν λέγει [1]), ἢ ὡς μητρυιὰν αὐτοῦ [2])· γυνὴ γὰρ ἦν τοῦ Διός; ἢ ὅτι αὐτὸν ἐθήλασεν ὄντα παιδίον διὰ τοῦ κόλπου ἐνεγκαμένη πεισθεῖσα τῇ Ἀθηνᾷ. Ἄλλως· δευτέραν τεκοῦσαν τὴν Ἥραν λέγει, ἢ ὅτι αὐτὸν διὰ τοῦ κόλπου ἤνεγκεν ὡς τίκτουσα καὶ τεκνοποιουμένη, ἢ καὶ ὅτε αὐτὸν εθήλασε πεισθεῖσα τῇ Ἀθηνᾷ, ἐλύπησεν αὐτήν, ἢ ὡς μητρυιὰν αὐτοῦ; γυνὴ γὰρ ἦν τοῦ Διός. Ὅθεν αὐτῷ ὀνειδίζει ὡς μηδὲ [3]) τῆς θηλαμένος φεισαμένῳ. Καὶ Ὅμηρος:

> Τλῆ δ' Ἥρη, ὅτε μιν κρατερὸς παῖς Ἀμφιτρύωνος
> Δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν ὀϊστῷ [4]) τριγλώχινι
> Βεβλήκει: τότε κέν μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος.

1) Ἥραν λέγει) Ita omnes nostri pro Ἥραν. Quisque facile perspiciet, in hoc scholio, vti iam legitur, multa esse contorta et male repetita. Non est dubitandum, subinde id esse auctum, atque sic turbatum quoque et corruptum. Mire ideo discrepant Codices. Vit. 1. et Ciz. Ἄλλως· usque ad πεισθεῖσα τῇ Ἀθηνᾷ omittunt, et iungunt cum superioribus: ἐλύπησεν αὐτήν. Inde eundem verborum ordinem, quem Sebast. sequitur, seruant. Vitt. 2 et 3. praetermissis: ἢ ὅτι ἐθήλασεν — τὴν Ἥραν λέγει, ita pergunt: ἢ ὅτι αὐτὸν ἐθήλασε ὄντα παιδίον διὰ τοῦ κόλπου (ἤνεγκεν non habent) ὡς τίκτουσα, καὶ τεκνοποιουμένη. πεισθεὶς γὰρ τῇ Ἀθηνᾷ, ὅτε Ἡρακλῆς ἐπολεμεῖτο τῇ Πύλῳ, καὶ τῷ πατρὶ Νέστορος Νηλεῖ, διὰ τὸ (μὴ abest) καθᾶραι αὐτὸν τοῦ φόνου (Vit. 3. τῷ φόνῳ) τοῦ Ἰφίτου, συμμαχοῦσαν καὶ τὴν Ἥραν Νηλεῖ κατὰ τὸν δεξιὸν μαστὸν ὀϊστῷ τριγλώχινι ἔτρωσε, καθάπερ φησὶν Ὅμηρος·

> τλῆ δ' Ἥρη, ὅτε μιν κρατερὸς παῖς Ἀμφιτρύωνος.

ὅθεν αὐτῷ ὀνειδίζει, ὡς μὴ φεισαμένῳ τῆς θηλαμόνος, et reliqua omnia hactenus contracta omittunt vsque ad στέρνον.

2) μητρυιὰν αὐτοῦ) Ciz. et Vit. 1. vt edd. vett. μ. αὐτῷ, perperam. Infra Seb. quoque αὐτῷ, vbi Vit. 1. et Ciz. recte αὐτοῦ: ergo ibi quoque restituimus.

3) μηδὲ) A Sebast. prolatum, nostri vulg. μή.

4) ὀϊστῷ) Male abest a Ciz. et Vit. 1. nam vers. Hom. Il. V, 393. requirit. Mox βέβληκεν vulg. pro βε-

"Ατρωτον] τὴν Ἥραν ὡς θεὰν μὴ τιτρωσκομένην· ὅτε γὰρ Ἡρακλῆς ἐπολέμει τῇ Πύλῳ [5]) καὶ τῷ πατρὶ Νέστορος Νηλεῖ διὰ τὸ μὴ καθᾶραι αὐτὸν τοῦ φόνου Ἰφίτου: συμμαχοῦσαν καὶ τὴν Ἥραν Νηλεῖ κατὰ τὸν δεξιὸν τοξεύει μαστὸν ὀϊστῷ τριγλώχινι, καθά φησιν Ὅμηρος. Τοῦτο δ' ἐν μὲν Ὁμήρῳ καλλίστως ἀλληγορούμενον πέφυκε· νῦν δὲ παιδιῶδες κεῖται καὶ μυθικόν [6]).

Βαρεῖ ἀτράκτῳ] δεινῷ βέλει.

Στέρνον] τὸ στῆθος, παρὰ τὸ στεῤῥὸν τοῦ νοῦ εἶναι ἐνταῦθα· ἐκεῖ γὰρ ἡ καρδία καὶ τὸ ζωτικὸν, ὅθεν ὁ νοῦς τὰς δυνάμεις ἀρύεται [7]).

Ἔν τ' αὐλῷ μέσῳ [8])] ἐν μέσῳ τε τῷ διαύλῳ καὶ τῷ σταδίῳ.

41. Πατρὸς παλαιστοῦ] Ἡρακλῆς καταπολεμήσας Αὐγέαν [1]) τὸν βασιλέα τῆς Ἤλιδος [2]), Ἡλίου [3]) δὲ παῖδα καὶ Ἰφιβόης [4]), διὰ τὸ μὴ λαβεῖν τὸν μισθὸν

βλήκει; hinc: ὅτε κέν μιν pro τότε κέν μιν, et ἄλχος ἔλαχεν pro λάβεν ἄλγος. cf. Heyne ad h. l. Plerumque Sebaſt. loca ſcriptorum allata ex editt. nuper editis perperam emendat, vel potius corrumpit, nam Tzetzes ea, vti in Codd. ſuis legebantur, laudat, et ſaepius diſcedit ab editionibus noſtris.

5) πύλῳ) Sic quoque Vitt. 2 et 3. ſed Vit. 1. et Ciz. πόλει, vt ante Potter. edit. alt.

6) μυθικόν) Ciz. et Vit. 1. μυθικῶς.

7) ἀρύεται) Vit. 1. et Ciz. ἀῤῥύεται.

8) ἔν τ' αὐλῷ μ.) Abeſt hoc ſchol. a Vitt. 2 et 3.

1) Αὐγείαν) Apollod. II, 5, 5. in ed. Heyn. Αὐγέας, olim quoque Αὐγείας. cf. Heyne.

2) Ἤλιδος) Vit. 2. ἥλιδος, Vit. 3. ἤλυδος, vitioſe. Apollod. II, 5, 5. Ἤλιδος. Thryllit. putat, poſſe quoque ſcribi δασέως, Ἧλιδος.

3) Ἡλίου) Heyn. ad Apollod. l. l. Ἠλείου, *Elei*, ex Pauſan. V, 1. praefert

4) Ἰφιβόης) Variant Codd. in hoc nomine. Vitt. 1. et Ciz. φοιβόης: Vitt. 2 et 3. τηλεβόης. Heyne ad Apollod. l. l. coniicit ἰφινόης, additque, pro ea Nauſidamen

τὸν ὑπὲρ τῆς [5]) καθάρσεως τοῦ κόπρου τῶν βοῶν, καὶ τὴν Ἦλιν πορθήσας ἐκ τῶν λαφύρων ἐκεῖσε ἀγῶνα τῷ Ὀλυμπίῳ Διῒ συνεστήσατο [6]) καὶ Ὀλύμπιον τοῦτον ἐκάλεσεν. Ἐτελεῖτο δὲ ὁ ἀγὼν κατὰ πενταετηρίδα ή, τὸ σαφέστερον φάναι [7]), κατὰ μῆνας πεντήκοντα. Ἠγωνίζοντο δε οἱ ἀθληταὶ πένταθλον καὶ ἑτέρους ἄθλους. Ὁ δὲ πένταθλος ἦν πυγμὴ, δρόμος, δίαλμα, δίσκος καὶ πάλη. Ἐν τῷ καταρχὰς δὲ τεθέντι [8]) πρώτῳ ἀγῶνι Ἡρακλῆς προεκαλεῖτο εἰς πάλην τὸν βουλόμενον. Οὐδενὸς δὲ τολμῶντος ὁ Ζεὺς παλαιστῇ εἰκασθεὶς συνέμιξεν Ἡρακλεῖ, καὶ μεχρι πολλοῦ τῆς πάλης ἰσοπαλοῦς γενομένης [9]) ὁ Ζεὺς φανεροῖ ἑαυτὸν τῷ παιδί. Τὰ δὲ Ὀλύμπια πέντε ἡμέρας ἐτελεῖτο [10]) ἀπὸ ιά τῆς σελήνης μέχρι τῆς ὅλης [11]) ιε. Προεγυμνάζοντο δὲ πρωὴν ἡμέρας λ΄.

Ὀχμάσας] ἐπιπεσὼν, κρατήσας, καὶ γίνεται [12])

(Naupidamen) Amphidamantis filiam memorare Hygin. f. 14. Schol. Apollon. I, 173. quod debemus Thryllitzſchio, ita de Augia l. Augea: οὗτος λόγῳ μὲν ἦν ἡλίου, τῇ δὲ ἀληθείᾳ Φόρβαντος ἐκ τοῦ Νειλέως ὑρμίνης· οἱ δὲ φασὶν, ἀπὸ τῆς νυκτέως, οἱ δὲ αὐτὴν ἐπόχου θυγατέρα φασίν. Paucis exceptis, huic conſentit Eudocia p. 82. Αὐγείας, υἱὸς μὲν Ἡλίου ἦν, τῇ δὲ ἀληθείᾳ Φόρμητος ἐκ τῆς ἰκλέως ὑρμίνης· οἱ δὲ αὐτὴν νυκτέως, οἱ δὲ ἐπόχου φασί. Discedit ergo Tzetzes, vti etiam alias, ab omnibus, qui res tractant mythologicas.

5) τῆς) Adiecimus e Codd. noſtris.

6) συνεστήσ.) Vitt. 2 et 3. παρεστήσατο.

7) φάναι) Sic noſtri rectius; Sebaſt. cum reliquis φᾶναι.

8) ἐν τῷ — τεθέντι) Sic noſtri rectius pro: ἐν τῇ καταρχῇ δὲ καὶ τῷ τιθέντι.

9) γενομ.) Vitt. 2 et 3. γινομένης, non apte.

10) ἐτελεῖτο) Ciz. et Vit. 1. Plural. ἐτελοῦντο, vt fere ſemper.

11) μέχρι τῆς ὅλ.) Ita noſtri, nam alias legendum μέχρις ὅλης, non vero μέχρι ὅλης, vt Seb. habet cum caeteris.

12) καὶ γίνεται) A Sebaſt. additum noſtri ignorant, ſed antea Vitt. 2 et 3. legunt ἐπιπεσὼν καὶ κρατήσας, et deinde ὄχους pro ὄχος.

ἐκ τοῦ ὄχος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, ὄχμος, καὶ ἐξ αὐτοῦ ὀχμάζω, τὸ ἐπίκειμαι [13]).

Δέμας] τὸ ζῶν σῶμα, παρὰ τὸ δεδέσθαι καὶ συνεστηκέναι [14]). Δέμας [15], τὸ τεθνηκὸς παρὰ τὸ δμῶ [16]), τὸ δαμάζω, τὸ δαμασθὲν καὶ λυθέν. Καὶ σῶμα τὸ ζῶν παρὰ τὸ σῶον εἶναι. Σῶμα τὸ τεθνηκὸς παρὰ τὸ σημεῖον εἶναι τοῦ ποτὲ ζῶντος. Οἱ δὲ λέγοντες διαφέρειν σῶμα καὶ δέμας ληροῦσιν [17]).

42 — 43. Κρόνου ὄχθον] τὴν Ὀλυμπίαν [1])· πρῶτον γὰρ Κρόνιος λόφος ἐλέγετο [2]).

Γηγενοῦς] τοῦ Γίγαντος. Ἑρμοῦ καὶ Ἱερείας υἱὸς Γίγας. Γίγαντος δὲ υἱὸς Ἴσχενος. Λιμοῦ δὲ γεγονότος ἐδόθη χρησμὸς, μὴ ἂν ἄλλως λυθῆναι τὸν λιμὸν, εἰ μὴ τῶν εὐγενῶν τυθῇ τις. Πάντων τοίνυν ἀπορουμένων [3]) ἐθέλησεν [4]) ὁ Ἴσχενος τυθῆναι, οὗ καὶ τυθέντος ὁ τάφος δείκνυται περὶ τὸν καλούμενον Κρόνιον λόφον πλησίον τοῦ καμπτῆρος τῆς Ὀλυμπίας, καὶ τιμαῖς πλείσταις αὐ-

13) ἐπίκειμαι) Vitt. 2 et 3. ὑπόκειμαι.

14) συνεστ.) Vitt. 2. et 3. συνεστάναι.

15) δέμας — vsque ad σῶον εἶναι abſunt a Vitt. 2 et 3. non bene.

16) δμῶ pro δαμῶ a Seb. reſcriptum comprobant Ciz. et Vit. 1.

17) ληροῦσιν) Noſtri ληροῦσι. Quum ν etiam ſequente conſonante poſt punctum, et in orationis fine auctore Hermanno poni ſoleat, ληροῦσιν, quod omnes obſidet edd. locum habere poteſt. Attamen quum quoque liceat dubitare, an Tzetza hunc canonem ſemper ſit ſecutus, et Mich. Apoſtolius, ſcriba Cod. Vit. 3. et ipſe Graecus, τὸ ν neglexerit, ληροῦσι etiam non ſpernendum videtur.

1) κρόνου — Ὀλυμπίαν) Noſtri, vt Pott. κρόνου ὄχθος, ἡ ὀλυμπία, et mox πρώην pro πρῶτον. De ὄχθῳ κρόνου vid. Brod. ad Anthol. vbi loca vett. ſcriptt. qui de hoc colle agunt, collegit.

2) ἐλέγετο) Vitt. 2 et 3. ἐκαλεῖτο.

3) ἀπορουμ.) Vit. 1. et Ciz. ἀπαρνουμένων, recte, dicit Thryllit. nemo enim ſe tum nobilem eſſe volebat.

4) ἐθέλ.) Vit. 1. et Ciz. ἠθέλησεν.

τὸν ἐτίμων, καθ' ἣν ἡμέραν ἐτύθη, καὶ ἀγῶνας [5]) συνίστων. Λέγουσι δὲ αὐτὸν Ταράξιππον, ἐπειδή ἐστι [6]) ταράσσων καὶ θορυβῶν τοὺς ἵππους ἀγωνιζομένους, ἢ ἀῤῥήτῳ τινὶ καὶ ἀλόγῳ δυνάμει, ἢ δάφνης ἑστώσης περὶ τὸν τάφον καὶ σειομένης αὐτῆς ταράσσεσθαι τοὺς ἵππους τῇ σκιᾷ τῶν φύλλων. Καλοῦσι δὲ αὐτὸν Ταράξιππον, ἐπειδὴ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἵπποι, ὅταν γένωνται ἐκεῖσε, ταράσσονται.

44. Αὐσονίτιδος] Αὐσονίτις, γῆ [1]) Ἰταλικὴ ἀπὸ Αὔσονος [2]) τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης [3]) παιδός. Ἄλλοι δὲ [4]) ἀφ' ἑτέρου [5]) Αὔσονος εἶπον. Αὐσονία δὲ κυρίως,

5) ἀγῶνας) Ciz. et Vit. 1. ἀγῶνα, et paullo poſt λέγει pro λέγουσιν.

6) ἐπειδή ἐστι vsque ad καλοῦσι δὲ αὐτὸν ταράξιππον deſunt in Vit. 1. et Ciz. vel ſocordia librarii, qui a verbis ταράξιππον, ἐπειδὴ primo loco poſitis aberrauit ad eadem altero loco poſita, vel vberioris explicationis cauſa ab alio, niſi fallor, Io. Tzetza, addita, nam ea, quae vltimo loco ſunt poſita, fere eadem, paucis modo verbis, exhibent. Sed Vitt. 2 et 3. diſcedunt quoque in hoc ſchol. a vulgata. Primum omittunt λιμοῦ δὲ γεγονότος vsque ad καὶ τυθέντος ὁ τάφος, et inde ab ἴσχινος ſic pergunt: οὗτος ὁ τάφος πλησίον ἔκειτο τοῦ καμπτῆρος τῆς Ὀλυμπίας περὶ τὸν καλούμενον κρόνου (ergo non κρόνιον) λόφον. καλοῦσι δὲ αὐτὸν ταράξιππον, ἐπειδὴ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἵπποι, ὅταν ἐγένοντο ἐκεῖσε, ἢ ἀῤῥήτῳ τινὶ καὶ ἀλόγῳ (Vit. 3. vt olim, αἰόλῳ) δυνάμει, ἢ δάφνης ἑστώσης ἐκεῖσε, καὶ σειομένων τῶν φύλλων αὐτῆς ἐταράσσοντο. cf. Pauſan. T. II. p. 207. ed. Fac.

1) γῆ ἰταλ. pro ἡ ἰταλ. Ciz. et Vit. 1. bene.

2) Αὔσονος) Vitt. 2 et 3. praemittunt τοῦ.

3) κίρκης) Ita quoque Euſtath. ad Dionyſ. v. 78. et Io. Tzetz. in Chil. V, 16, v. 566. quem conferas velim. Suidas vero ad αὔσονος πόντος, Phauor. ad αὐσονία et ſchol. Apollon. IV, 553. καλυψοῦς: Etymol. M. cum Eudoc. p. 76. κίρκης ἢ καλυψοῦς.

4) ἄλλοι δὲ) Vit. 3. ἄλλοι δὲ ἀμφιτρίτου, forſ. ἀμφιτρίτης.

5) ἑτέρου) Tzetz. in Chil. l. l. παλαιοτέρου, υἱοῦ τελοῦντος ἰταλοῦ, τῆς χώρας βασιλέως,

ὡς Δίων γράφει ὁ Κοκκειανὸς [6]), ἡ τῶν Αὐρούγκων [7]) γῆ μόνη [8]) λέγεται μέσω [9]) Καμπανῶν καὶ Οὐολκῶν παρὰ [10]) θάλασσαν κειμένη. Συχνοὶ δὲ καὶ μέχρι τοῦ Λατίου Αὐσονίαν εἶναι ἐνόμισαν, ὥστε καὶ πᾶσαν Ἰταλίαν ἀπ' αὐτῆς Αὐσονίαν κληθῆναι [11]). Οἱ δὲ Τραγικῶν ἡμᾶς τοὺς Γραικοὺς Ἕλληνας Αὔσονας λέγοντες [12]) αὐθεντικῇ ἀδείᾳ καὶ ποιητικῇ [13]) τοῦτο ποιοῦσιν. τὸ ἑξῆς οὕτως· ὁ τὴν τῆς Ἰταλικῆς θαλάσσης στενοὺς μυχοὺς περιβλεπομένην σκύλαν κτανών [14]).

Μυχὸς] παρὰ τὸ μύω, τὸ κρύπτω.

45. Ὀπιπτεύουσαν] ἐπιτηροῦσαν, βλέπουσαν [1]), ἐκ τοῦ ὄπτω, τὸ βλέπω, παραγώγως [2]) ὀπτεύω, καὶ ἀττικῇ αὐξήσει ὀπιπτεύω.

6) ὁ κοκκ.) Recte. Vit. 1. et Ciz. κοκειανὸς, Vit. 2. κοκκιανὸς, Vit. 3 κωκιανὸς, perperam; nullus vero art. ὁ a Sebaſt. additum agnoſcit. Locus eſt T. I. p. 3. ed. Reimar.

7) Αὐρούγκων) Ciz. et Vitt. 1 et 2. ἀρούγκ. Vit. 3. ἀρουγίων, mendoſe.

8) μόνη) Abeſt a Vit. 1. et Ciz.

9) μέσῳ) Vitt. 1. 2. et Ciz. μέσον, vt infra v. 702. Vit. 3. μέση.

10) παρὰ) Vt infra v. 702. Vit. 1. et Ciz. περὶ. Vit. 3. πρὸς, vt in Chil. l. l. v. 581.

11) αὐσονίαν κληθ.) A Seb. adiectum noſtri non adiiciunt, immo a Vit. 2. plane abſunt ὥστε καὶ πᾶσαν — κληθῆναι.

12) οἱ δὲ — λέγοντες) *Videtur Tzetzes*, inquit Potterus, *hoc velle, Tragici illi, qui Hellenes Auſonios appellant nos, qui ſumus Graeci, h. e. ex Magna Graecia, quae Italiae regio eſt, oriundi* etc. Forte melius Vitt. 2. et 3. εἰ δὲ καὶ ἡμᾶς τοὺς γραικοὺς h. e. vt infra v. 702. καίπερ ἑλλήνων γονῆς πεφυκότας) Αὔσονας λέγουσιν ἕλληνες. Ciz et Vit. 1. fere eodem modo: οἱ δὲ καὶ ἡμᾶς τοὺς γρ. λέγουσιν αὔσονας. Nullam faciunt Tragicorum mentionem, forſan e gloſſa illatorum.

13) καὶ ποιητ.) Noſtris omnibus conſentientibus eiecimus praepoſitum οὐ, quod ſenſum verborum peruertere videtur.

14) τὸ ἑξῆς — κτανών) Haec adhuc incognita debemus Vit. 2 et 3.

1) ἐπιτ. βλέπ.) Abſunt a Vitt 2 et 3.

2) παραγ.) Vitt. 2 et 3. παραγωγῇ. Ciz. et Vit. 1. κα-

Ἀγρίαν κύνα] τὴν Σκύλλαν 3) λέγει. Φασὶ δὲ, θυγατέρα Φόρκυνος θηριομιγῆ κατεσθίουσάν τινας τῶν παραπλεόντων τὸ Σικελικὸν πέλαγος 4). Καὶ δὴ καὶ 5) Ἡρακλῆς τὰς Γηρυονείους βοῦς ελαύνων ἐξ Ἐρυθείας 6), ὡς ἐγένετο κατὰ 7) τὸν πορθμὸν τον μεταξὺ Ἰταλίας καὶ Σικελίας, ἁρπάσασα τινὰς τῶν ταύρων ἡ ῥηθεῖσα Σκύλλα καὶ ἀνελοῦσα 8), καὶ αὐτὴ ὑφ' Ἡρακλεος 9) ἀναιρεῖται. Ὕστερον δὲ καὶ πάλιν 10) ὁ ταύτης πατὴρ Φόρκυς καύσας καὶ ἀφεψήσας λαμπάσιν ἐζωοποίησεν 11). Ἦν δὲ ἡ Σκύλλα 12), ὥς φασι, πρῶτον γυνὴ εὐπρεπής; Ποσειδῶνι δὲ συνοῦσα, Ἀμφιτρίτης ζηλοτυπησασης καὶ φάρμακα 13) ἐμβαλούσης τῇ πηγῇ, ἐφ' ἧ εἰώθει λούεσθαι, ἀπεθηριώθη.

Ταῦτα μεν οὖν 14) τὰ μυθώδη: τὸ δ' ἀληθὲς οὕ-

τὰ παραγωγήν. Etym. M. παράγωγον.

3) σκύλλαν) A Seb. additum φησὶ, Ciz. et Vit. 1. etiam ad oram addunt: verum Vitt. 2 et 3. vt correximus, λέγει. Φασὶ δὲ, melius, qui quoque conſtanter σκύλαν pro σκύλλαν ſcribunt.

4) θηριομ. — πέλαγος) Vit. 2. male praetermittit.

5) καὶ δὴ καὶ) Alterum καὶ delent Vit. 1. et Ciz.

6) Ἡρακλῆς — Ἐρυθείας) Vitt. 2 et 3. Ἡρακλέους ἐξ Ἐρυθ. τὰς τοῦ Γηρ. βόας κομίζοντος.

7) κατὰ) Vitt. 2 et 3. μετά.

8) ἁρπάσ. — ἀνελοῦσα) Vitt. 2 et 3. transponunt ἀνελ. — ἁρπάσασα.

9) Ἡρακλέος) Ciz. et Vitt. 1. et 3. Ἡρακλέους, atque ſic fere ſemper.

10) καὶ πάλιν) Vit. 1 et Ciz. καὶ, Vitt. 2 et 3. vtrumque ignorant.

11) ἐζωοποίησεν) Vit. 1 et Ciz. ἐζωοπύρησεν, non apte. Dicitur quidem ζωπυρεῖν pro ἀνεγείρειν et ἀναζῆν, non vero ζωοπυρεῖν. Forsalle ſcripſerat Iſaac. Tzetz. ἐζωπύρησεν, verum quum hoc modo de igne excitato vſurpetur, Io. Tzetzes correxit et dedit ἐζωοποίησεν.

12) Ἦν δὲ ἡ σκύλλα) Sic conſtituunt verba Vitt. 2 et 3. reliqui σκύλλα ponunt poſt πρῶτον.

13) φάρμακα) Vitt. 2 et 3. φάρμακον, et mox Ciz. et Vit. 1. ἐμβαλλούσης pro ἐμβαλούσης.

14) οὖν) E Vitt. 2 et 3. recepimus.

τως ἔχει. Ἡ Σκύλλα περὶ [15]) τὸ Ῥήγιον τῆς Σικελίας ἐστὶν ἀκρωτήριον ἐξέχον εἰς θάλασσαν, οὗ κάτωθεν πέτραι πολλαὶ καὶ μεγάλαι ἔχουσαι κοίλους τόπους καὶ σπήλαια, ἐν οἷς [16]) καταμένουσι θηρία θαλάσσια [17])· τῶν δὲ πλοίων ἐν ταῖς πέτραις ἀκοντιζομένων ἐκ τοῦ τῆς Χαρύβδεως ὕδατος καὶ συγκλωμένων τοὺς ἄνδρας ἐσθίουσιν. Ἡ δὲ Χάρυβδις [18]) καὶ ἡ Σκύλλα πλησίον εἰσίν· ἡ μὲν [19]) Χάρυβδις περὶ Μεσήνην ἐστὶν, ἡ δὲ Σκύλλα περὶ τὸ Ῥήγιον, ὡς ἔφην. Τὸ δὲ Ῥήγιον Ἰόκαστος ἔκτισεν ὁ Αἰόλου, ὥς φησι Καλλίμαχος [20]):

Ῥήγιον ἄστυ λιπὼν Ἰοκάστου Αἰολίδαο.

Ἡρακλῆς οὖν σοφὸς [21]) ὢν καὶ στρατηγικὸς, ὡς παραπλέων [22]) τοὺς τόπους τούτους μετὰ τῶν Γηρυόνου βοῶν ἀπώλεσεν αὐτόθι τινὰς ἐξ αὐτῶν: ἀνακαθαίρει [23]) τὸν τόπον τισὶ μηχαναῖς. Ὅθεν καὶ [24]) ἐμυθεύσαντο τὴν Σκύλλαν αὐτὸν ἀνελεῖν. Φόρκυς δὲ, ὁ ταύτης πατὴρ [25])

15) *περὶ*) Ciz. cum Phavor. *παρὰ*, quae saepissime in MSS. permutantur. Praeferendum h. l. *περὶ*, quia infra repetitur, addito *ὡς ἔφην*.

16) *ἐν οἷς*) Ita nostri cum Eudocia p. 377, non *ἐν αἷς*, nam refertur ad *σπήλαια*.

17) *θαλάσσια*) Vitt. 2 et 3. *θαλάσσης*, *Meerthier*. Eudocia *θαλάσσια*.

18) *Ἡ δὲ χάρ.*) Sic nostri pro *Ἡ χάρ. δέ*.

19) *ἡ μὲν*) Nostri delent *γὰρ*, bene, nisi velis explicare *γὰρ* scilicet.

20) *καλλίμαχ.*) Fragmentum Callimachi vid. p. 515. ed. Ernesti.

21) *σοφὸς*) Ita nostri cum Eudocia p. 377. et Phauorino pro *σοφώτατος*. Minus bene exhibent *στρατηγὸς* pro *στρατηγικός*.

22) *παραπλέων*) A Seb. restitutum pro *περιπλ.* comprobant Vitt. 2 et 3. cum Phauor.

23) *ἀνακαθ.*) Praepositum *καὶ*, a Seb. bene sublatum, nostri retinent.

24) *ὅθεν καὶ*) Sic Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. p. 214. 377 et 417. recte: reliqui negligunt *καί*.

25) *ὁ ταύτης — θάλασσα*) In hunc ordinem redegimus haec verba ope Vit. 1 et Ciz. antea perperam posita: *ἤτοι ἡ θάλασσα, ὁ ταύ-*

ἤτοι ἡ θάλασσα, (ἡ γὰρ θάλασσα δυσχερῆ ταύτην ἐποίει) λαμπάσι πάλιν [26]) αὐτὴν ἀνεζώωσεν, ἤγουν ἡλίου κινήσεσι [27]) καὶ χρόνοις πάλιν τὴν ὑφ' Ἡρακλέος ἀνακάθαρσιν καὶ τὸ μηχάνημα ἡ θάλασσα χέασα μετέστρεψε ταύτην εἰς τὴν ἀρχαίαν δυσχέρειαν.

46. Σπήλυγγος σπηλαίου [1]). Ἐτυμολογεῖται δὲ σπήλαιον παρὰ τὸ ἐσπασμένον λᾶαν [2]) εἶναι. Καὶ ὑποκοριστικῶς [3]) σπήλυγξ ἡ ἐσπασμένη λᾶϊξ ἤτοι λιθίς. Ὅθεν καὶ ἄμεινον γράφεσθαι διὰ τοῦ [4]) ι· τροπῇ δὲ τοῦ διχρόνου εἰς δίχρονον διὰ τοῦ υ ψιλοῦ σπηλυγξ γράφεται [5]).

της πατήρ. Caeterum Eudocia in omnibus locis modo laudatis δυσχερῆ ταύτῃ legit pro δυσχ. ταύτην.

26) πάλιν αὐτὴν) Ciz. et Vit. 1. modo ταύτην, non male.

27) κινήσεσι) A Vitt. 2 et 3. et Eudocia locis laudatis abest ἡλίου, forte natum ex ἤγουν. Thryllit. obseruat, ad rem ἡλίου κινήσεις hic nil facere, nec, quaenam sint illae κινήσεις, intelligi posse. Tollendum hinc videtur ἡλίου. Eudocia quoque in omnibus locis pro ἤγουν legit ἢ, quod aptissimum videtur. Deinde Codd. nostri quoque cum Seb. καὶ χρόνοις pro ἢ χρόνοις exhibent. Verumtamen etiam accidere potuit, vt voc. ἡλίου ob ἤγουν in Vitt. 2 et 3 qui Eudociam plerumque sequuntur, excideret, nam Codd. Vit. 1 et Giz. qui sunt antiquissimi, tuentur ἡλίου. Intelligitur autem orbis vel decursus solis, et ideo additur ἢ χρόνοις.

1) σπήλ. σπηλαίου) Nostri retinent vulgat. σπήλυγξ, σπήλαιον: legas potius: σπήλυγγος.] σπήλυγξ, σπήλαιον.

2) ἐσπ. λᾶαν) Sic Ciz. et Vit. 1. recte, Sebast. male: ἐσπασμένην λ. Vit. 2. ἐσπασμένος λᾶας: Vit. 3. vt edd. prior. ἐσπασμένους τοὺς λάας.

3) ὑποκορ.) A Seb. emendatum comprobant Vitt. 2 et 3. sed Ciz. et Vit. 1. τὸ ὑποκοριστικόν.

4) γράφεσθαι διὰ τοῦ) Ciz. et Vit. 1. γράφειν δι', neglecto τῷ· τοῦ. Phauor. γράφεται.

5) διὰ τοῦ υ — γράφ.) Ciz. et Vit. 1. modo διὰ τὸ υ σπ. omisso γράφεται, et puncto ante τροπῇ deleto, ita vt omnia referantur ad γράφειν l. γράφεσθαι.

Ἰχθυωμένην] ἰχθύας κρατοῦσαν καὶ ἀγρεύουσαν [6]), ἢ δίκην ἰχθύος πλέουσαν· μυθικῶς γὰρ τὰ τοῦ Λυκόφρονος νοεῖται [7]).

47. Ταυροσφάγον λέαιναν] ὡς φαγοῦσαν ἐκ τῶν Γηρυονείων ταύρων [1]) αὐτὴν εἶπε: λέαιναν δὲ διὰ τὸ φοβερὸν καὶ φονικόν [2]). Ταυροσφάγον δὲ καὶ οὐ ταυροφάγον διὰ τὸ μέτρον [3]) εἶπεν ἢ ἰωνικῶς; οἱ γὰρ Ἴωνες οὕτω μετὰ τοῦ σ λέγουσι, θεόσδωρος, θεόσδοτος [4]) καὶ τὰ ὅμοια. Οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἀποβάλλουσι τὸ σ. Κοινῶς δὲ ταυροσφάγος λέγεται ὁ σφάττων ταύρους· ταυροφάγος δὲ ὁ τρώγων ταύρους.

48. Σάρκας καταίθων] ἐῤῥέθη [1]).

Λοφνίσιν] Λοφνὶς ἡ μεγάλη λαμπὰς, λιοφανής [2]) τις οὖσα, ἡ λίαν, τοῦτ' ἔστι μεγάλα, φαίνουσα, καὶ αἰολικῇ συγκοπῇ καὶ τροπῇ λοφανὴς καὶ λοφνίς [3]).

Δομήσατο] Τροπικὴ ἡ λέξις ἀπὸ τῶν τεκτόνων καὶ δομητόρων ἀντὶ τοῦ ἀνεζώωσεν, ἀνήγειρε [4]). Τὸ δὲ δο-

6) καὶ ἀγρεύ.) Vit. 1. et Ciz. non habent, vt editt. ante Pott. Vitt. 2 et 3. praebent.

7) μυθικῶς — νοεῖται) Ciz. et Vit. 1. μυθ. τὰ τοῦ λυκ. νοοῦνται: Vitt. 2 et 3. μυθ. δὲ τῷ λυκόφρονι νοεῖται. Saltem τοῦ praemisimus τῷ· λυκόφρονος.

1) ταύρων) Vit. 3. βοῶν.

2) λέαιναν — φονικόν) Delent Vitt. 2 et 3. quia iam supra v. 45. ab iis posita: a Sebast. huc sunt translata, et cum reliquis iuncta.

3) διὰ τὸ μέτρον) Abest a Ciz. et Vit. 1. modo habent ἰωνικῶς, adduntque cum Sebast. et Vitt. 2 et 3. εἶπεν, quod ab editt. Pott. abest.

4) θεόσδοτ.) Abiecimus cum nostris καὶ praemissum. Vitt. 2 et 3. deinde θεόδοτος, θεόσδοτος, non θεόσδωρος, θεόσδοτος.

1) σάρκας — ἐῤῥέθη) In nostris non reperiuntur.

2) λιοφανής) Vitt. 2 et 3. λιοφνὴς τὶς οὖσα, ἡ λίαν μεγάλη, τοῦτ' ἔστι φαίνουσα. Ciz. et Vit. 1. adstipulantur lectioni Sebast.

3) καὶ αἰολικῇ — λοφνίς) Nostri, vt edd. ante Seb. καὶ συγκοπῇ αἰολ. λοφνίς.

4) ἀνεζ. ἀνήγ.) Vitt. 2 et 3. ἀνεζ. καὶ ἀνεγ.

μήσατο ἐμοὶ ἀρέσκει μικρὸν γράφεσθαι [5]), τὸ γὰρ μ ἐκτείνει αὐτὸ, ὡς τὸ· φιλομειδὴς [6]) Ἀφροδίτη· κἂν κἀκεῖ [7]) τινὲς ἐδιπλασίασαν τὸ μμ διὰ τὸ μὴ ἀκριβῶς εἰδέναι τὰ μέτρα. Εἰ δὲ μέγα τὶς τοῦτο γράφει, κἂν ἀγνοῇ, μανθανέτω, ὅτι ἀττικῇ ἐκτάσει γράφεται [8]) μέγα, ὡς τὸ δώτης, πώτης καὶ τὰ ὅμοια.

49. Λέπτυνιν οὐ τρέμουσαν] ἤγουν [1]), οἷον μὴ δεδοικυῖαν τὴν Περσεφόνην, παρόσον ἀπηθανατίσθη [2]). Ἢ ἄλλως. Λέπτυνιν οἱ μὲν τὸν Ἅιδην, οἱ δὲ τὴν Περσεφόνην φασὶν οἷον τὴν λεπτύνουσαν τὰ σώματα τῶν ἀποθανόντων [3]). Ἢ λέπτυνιν τὴν ψυχὴν παρὰ τὸ λελεπτυσμένην καὶ ἀερώδη εἶναι [4]). (Λέγει [5]) δὲ τὴν Σκύλλαν

5) ἐμοὶ ἀρέσκει μικρὸν γράφ.) Sic Vit. 1 et Ciz. recte, i. e. *mihi placet*, vt δομήσατο per ο μικρὸν *ſcribatur. Caeterum* ἄτοπα *ſunt, quae de extenſione* τοῦ ο *adduntur, quia hoc loco ea non opus eſt, i. e. ſi quis per* ω *ſcribat.* Thryllit.

6) φιλομειδὴς) Sic omnino ſcribendum, vt iam Thryll. correxit, pro φειλομειδὴς, nam illud eſt epitheton perpetuum Veneris in Hom. vt Il. γ. 424. δ. 10. et al. l. In Homero vero ſemper dic. φιλομμειδὴς, duplici μμ metri cauſa.

7) κἂν κἀκεῖ) Vitt. 2 et 3. ἐὰν ἐκεῖ, et mox τὸ· μμ, pro τὸ μ, quod rectius iudicat eſſe Thryllit. quia ſcholiaſtae ſemper ſic ſcribere ſolerent: atque ſic etiam dedit Sebaſt. Vit. 1 et Ciz. modo τὸ· μ.

8) γράφεται pro γράφει a Seb. reſtitutum eſt, noſtris conſentientibus.

1) ἤγουν — usque ad τῶν ἀποθανόντων, a Sebaſt. addita, abſunt a Vit. 1 et Ciz. ſed Vitt. 2 et 3. exhibent, ou iſſo modo ἤγουν.

2) ἀπηθαν) Sic omnino legendum cum Vit. 3. et Phauor. Vit. 2. perperam ἀπηθανίσθη. Seb. cum reliquis ἀποθανίσθαι, vitioſe. Eſt autem ab ἀπαθανατίζω, h. e. θεοποιῶ, de quo voc. Weſſel. ad Diod. I, 94. docte diſputat. Sic ſchol. Pind. Nem. X, 12. ἀπηθανατίσθη Διομήδης.

3) ἀποθαν.) Vit. 2. ἀποθνησκόντων.

4) εἶναι) Vit. 3. cum Phavor. οἶσαν.

5) λέγει pro λέγω recte reſtituit Seb. cui noſtri aſſentiuntur.

αὐτὴν ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν.) Ἢ Λέπτυνιν τὴν Περσεφόνην, ἤτοι τὴν μοῖραν 6) καὶ τὸν θάνατον παρὰ τὸ λεπτύνειν 7) καὶ κόνιν ποιεῖν τὰ σώματα τῶν ἀποθνησκόντων. Ἀνέστησε δὲ Φόρκυς 8) τὴν μὴ φοβουμένην ἔκτοτε 9) τὴν Περσεφόνην.

Οὐδαίαν 10) Θεὸν] τὴν Περσεφόνην.

50 – 51. Ἐξηνάριξεν ὅν ποτ'] Ὅν ποτ' 1) ἐξηνάριξεν Ἡρακλέα ὁ νέκυς Νέσος, ὁ δεξιούμενος καὶ φιλοποιησάμενος πάλαι 2) τὸν Ἅιδην διὰ τὸν θάνατον δῆθεν τοῦ Ἡρακλέος. Ἢ δεξιούμενον 3), ἵν' ᾖ: ἀνεῖλεν ὁ νεκρὸς Νέσος τὸν Ἡρακλέα τὸν δεξιούμενον καὶ φίλον σχόντα πάλαι τὸν Ἅιδην, ὅτε κατῆλθεν ἀνάξαι τὸν Κέρβερον. Ἡ δὲ περὶ τοῦ Νέσου ἱστορία τοιαύτη:

Ἡρακλῆς Ἀχελῶον καταπαλαίσας ἐν Καλυδῶνι καὶ τὸ δεξιὸν 4) αὐτοῦ θραύσας κέρας καὶ δοὺς πάλιν τοῦτο αὐτῷ, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας τῆς Αἱμονίου 5) θυγατρὸς καὶ Δηϊάνειραν τὴν Οἰνέως

6) τὴν μοῖρ.) Vit. 3. cum Phauor. τὴν κῆρα. In Vit. 2. deſunt antea: τὴν περσεφόνην, ἤτοι.

7) παρὰ τὸ λεπτ. usque ad ἔκτοτε τ. περσεφόνην abſunt a Vitt. 2 et 3.

8) Φόρκυς) Vit. 1 et Ciz. φόρκυν.

9) ἔκτοτε) Sic etiam in *Pſello p. m.* 41. Thryllit.

10) οὐδαίαν) Vitt. 2 et 3. οὐδέαν.

1) ὅν ποτ') Noſtri pro ὅν ποτε, reliqua vt Seb. praeter Vit. 1 et Ciz. qui φιλοτισάμενος pro φιλοποιησ. Olim legebatur ὅ. π. ἐξ. Ἡρακλέος ὁ νέκυς, ὁ Νέσος δεξ. κ. φιλοπ.

2) πάλαι) Sic omnino legendum cum noſtris Codd. non πάλιν. Lycophr. ποτέ: mox dic. πάλαι.

3) δεξ.) Ita quoque Ciz. et Vit. 1. ſed Vitt. 2 et 3. δεξιούμενος. vid. Nott. ad Lycophr.

4) δεξιὸν) Ita noſtri omnes, alii ἀριστερόν. cf. Heyne ad Apollod. II, 7, 5.

5) Αἱμονίου) Ita legendum cum Ciz. et Vitt. 1 et 2. cff. Heyne ad Apollod. l. l. et Sturz. ad Pherecyd. p. 195. Seb. et Vit. 3. αἱμονείου. Pott. Ἁρμονίου, quia quidam Amaltheam tradant filiam fuiſſe Harmonii, quidam Haemonii, Aetolorum regis.

ἀντ' Ἀχελώου λαμβάνει γυναῖκα. Τελουμένων δὲ τῶν γάμων ἕνα τῶν συγγενῶν Οἰνέως Ἔννομον τὸν Ἀρχιτέλους 6) πλήξας κονδύλῳ ἀναιρεῖ παροινήσας κατὰ χειρὸς αὐτὸν δόντα φιλικῶς (πλήξας). Φυγεῖν δὲ εἵλετο εἰς Τραχῖνα 7) πρὸς Κήυκα 8). Διαπορευόμενος δὲ περὶ 9)

6) Ἔννομ. τ. Ἀρχ.) Vitt. 2 et 3. Ἄνεμον (mendoſe) τὸν Ἀρχετέλειον. Apollod. II, 7, 6. Ἀρχιτέλους παῖδα (puerum a poculis) Εὔνομον. Athen. IX, p. 410. etiam Herodoro auctore, Εὔνομον, alii aliter, clf. Heyne ad Apollod. l. l. et in Obſeruatt. p. 192, et Schweighäuſ. ad Athen. l. l. Εὔνομος ergo videtur vere dictus iſte puer, et Ἔννομος librarii lapſu, qui facilis eſt in ν et υ. Ἔννομον tamen Io. Tzetzes quoque in Chil. II, 455. hunc puerum nominat, vnde non tam librarium, quam ipſum Tzetzam erraſſe patet. Reliqua vero verba κατὰ χειρὸς — πλήξαντα, in quae omnes omnino Codd. et editt. conſpirant, ſunt corrupta, ac Sebaſtiani interpretatione: *colaphi ictu inconſulto interemit*, prorſus perverſa. Apollodori verba, quae Tzetza noſter ſecutus videtur, ſic ſe habent: γενομένων δὲ τούτων (τελουμένων δὲ γάμων) εὐωχούμενος (παροινήσας) παρὰ Οἰνεῖ, καὶ κονδύλῳ παίσας ἀπέκτεινεν (πλήξας κονδ. ἀναιρεῖ) Ἀρχιτέλους παῖδα Εὔνομον κατὰ χειρῶν διδόντα. ſcl. ὕδωρ, ſollemni ellipſi, quod vero addit Athenaeus, vid. Heyne. Legendum itaque, praeeuntibus Apollodoro et Athenaeo, vel, διδόντα ſ. δόντα pro πλήξαντα, vel, vt Seb. πλήξας, quod a librario e verſu proxime praecedenti male repetitum videtur, vel, κατὰ χειρῶν αὐτὸν δόντα φιλικῶς πλήξας κονδύλῳ, talitro, ita vt φιλικῶς non ad πλήξαι, ſed ad δόντα referatur. Facili autem lapſu librarii accidere potuit, vt δόντα ab vltima ſyllaba τοῦ αὐτὸν abſorberetur. Atque hanc lectionem textui dare, incluſo πλήξας, conati ſumus. Phauorinus ad Ἡρακλῆς, vbi totum hoc ſchol. exſcripſit, haec: κατὰ χειρὸς — πλήξαντα prorſus omiſit. Forſan etiam pro πλήξαντα legi poteſt πλήσαντα, *effundentem nimium aquae in manus Herculis, ideo indignabundi.*

7) Τραχῖνα) Sic quoque Vitt. 1. 2. et Ciz. Apollod. et Eudoc. p. 209. ſed Vit. 3. cum Phauor. τελχῖνα, male. In Chil. l. l. Tzetzes περὶ τὴν τραχινίαν.

τὸν Εὔηνον ποταμὸν τῷ Νέσῳ [10]) κενταύρῳ πρῶτος αὐτὸς διαπορθμεύεται. Ὡς δὲ ἐν τῷ διαπορθμεύειν ὁ Νέσος καὶ τὴν Δηϊάνειραν ἐπεχείρει βιάζειν [11]) αὐτήν: τοξεύεται ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέος [12]). Εἰδὼς δὲ [13]) Νέσος, ὅτι τελευτᾷ (ἄφυκτα γὰρ τὰ βέλη τοῦ Ἡρακλέος ὡς κεχρισμένα [14]) τῷ τῆς Ὕδρας ἰῷ) βαλὼν εἰς ἀγγεῖον τὸ καταῤῥέον [15]) ἐκ τοῦ τραύματος [16]) αἷμα δέδωκε τῇ Δηϊανείρᾳ [17]) ἀπατήσας αὐτὴν καὶ εἰπών· Ὅτι ἐγὼ μὲν διά σε τελευτῶ· τοῦτο δέ σοι χαρίζομαι [18]) φιλίαν ἐπισπᾶσθαι [19]) δυνάμενον. Εἴπερ γὰρ Ἡρακλέα νοήσεις [20])

8) πρὸς κήϋκα) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. et Phauor. εἰς κ. ſed Tzetz. in Chil. l. l. ὡς πρὸς τὸν κήϋκα.

9) περὶ) Ciz. et Vit. 1. πρὸς, Eudocia p. 209. εἰς. Εὔηνον pro Εὔοιον a Pott. reſtitutum noſtri comprobant Codd. Tzetz. in Chil. II, 458, et Lucan. VI, 366. a Pott. laudatus:

Et Meleagream maculatus ſanguine Neſſi
Euenos Calydona ſecat.

cf. quoque Zenob. in αἴθης πέπλος. Thryll.

10) Νέσῳ — Νέσος) Vitt. 2 et 3. cum Phauor. νέσσῳ — νέσσος, vt Apollod et alii. In Chiliad. tamen Tzetz. etiam νέσος, et ap. Eudoc. p. 209.

11) βιάζειν) Eudoc. l. l. melius βιάζεσθαι.

12) ὑπὸ τοῦ Ἡρ.) Vitt. 2 et 3. ὑφ' Ἡρακλέους.

13) εἰδὼς δὲ) Addunt Vitt. 2 et 3. cum Phauor. νέσος, quod, cum vix abeſſe poſſit, adiecimus.

14) κεχρ.) Vit. 2. male κεχαρισμένα

15) τὸ καταῤῥ.) Abeſt a Vit. 3. et Phauor. et Eudocia, perperam, nam Apollod. quem vnice h. l. ſequitur Tzetz. habet τὸ ῥυέν.

16) τραύματος) Pro τρώματος reſtituimus e Vit. 1 et Ciz. et Apollodoro, nam vix perſpici poteſt, quare Tzetz. h. l. Ionica dialecto vti voluerit. Vitt. 2 et 3. tamen retinent cum Eudoc. τρώματος.

17) Δηϊανείρᾳ) Ita noſtri, non, vt vulg. Δηϊανείρῃ.

18) χαρ.) Vit. 2. ἀποχαρίζομαι.

19) φιλ. ἐπισ.) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. et Phauor. φιλίας ἐπισ. Vit. 1. vero et Ciz. φιλίαν ἐπισπάσασθαι.

20) νοήσεις) Ciz. et Vit. 1. νοήσας, vitioſe: Vit. 3. cum Eudoc. et Phauor. νοήσῃς. Olim legebatur νοήσειας,

ἑτέρας πόθῳ κατασχεθέντα· ἐπίχρισον [21]) τούτῳ αὐτοῦ τὰ ἱμάτια καὶ πρός σε πάλιν ἀντιστρέψει τὸν πόθον. Τοῦτο δὲ [22]) ἄγγος ἡ Δηϊάνειρα ἔχουσα ὡς ὕστερον ἤκουσεν Ἡρακλέα [23]) τὴν Οἰχαλίαν πορθήσαντα καὶ τὴν Εὐρύτου θυγατέρα Ἰόλην [24]) καλὴν οὖσαν ἄγοντα, καὶ αὐτῆς κρατεῖσθαι τῷ ἔρωτι, ἐπιχρίσαντα [25]) τούτῳ τῷ αἵματι τὰ τοῦ Ἡρακλέος ἱμάτια [26]) μετὰ τοῦ θεράποντος Λίχα ταῦτα ἀπέστειλε. Περὶ δὲ τὸ Κήναιον Εὐβοίας ὂν ἀκρωτήριον θύων ὁ Ἡρακλῆς Διῒ χαριστήρια στολίζεται τὸν πεφαρμαγμένον [27]) τοῦτον χιτῶνα, ὑφ' οὗ τῷ κνησμῷ κρατηθεὶς πυρώδει καὶ δραστηρίῳ [28]) τελευτᾷ ἐν [29]) τῷ πλησίον ποταμῷ, ἐξ οὗ γεγόνασι αἱ Θερ-

quod ſane non ſollicitandum erat

21) ἐπίχρισον) Pro ἐπιχρίσεις a Seb. poſitum, Codd. noſtri comprobant. Ciz. tamen et Vit. 1. τοῦτο pro τούτῳ αὐτοῦ τὰ ἱμάτια: Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. et Phauor. τοῦτο τοῖς ἱματίοις αὐτοῦ.

22) τοῦτο δὲ) Noſtri cum edd. omnibus τοῦτο τό.

23) Ἡρακλέα) Ciz. et Vit. 1. eiiciunt. Vit. 3. cum Eudoc. ita: Ἡρακλέος τ. Οἰχαλίαν πορθήσαντος.

24) Ἰόλην) Vitt. 2 et 3. omittunt, et mox ἄγεσθαι habet Vit. 3. pro ἄγοντα.

25) ἐπιχρ.) Vit. 2. ἐπιχρίσατο: Vit. 3. ἐπεχρίσασα, perperam.

26) τὰ τοῦ — ἱμάτια) Ciz. et Vit. 1. ἡρακλέους τὸ ἱμάτιον, Io. Tzetz. in Chil. II, v. 487. χιτῶνα; et mox αὐτὸ ἀπέσταλκε pro ταῦτα ἀπέστειλε: Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. et Phauor. quoque ἀπέσταλκε.

27) πεφαρμ.) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. et Phau. πεφαρμακευμένον: Vit. 1 et Ciz. πεφοινιγμένον, h. e. *tinctam ſanguine Neſſ.*, vt Hygin., Fab. 36. dicit.

28) ὑφ' οὗ — δραστηρ.) Deleto καὶ cum noſtris et Eudoc. reponendum τῷ. Vit. 1. legit: ὑφ' ᾧ δραστηρίῳ καὶ πυρώδης κρατηθεὶς τῷ κνησμῷ: Ciz. ὑφ' οὗ δραστήριος καὶ πυρώδης κρ. τ. κνησμῷ, mendoſe. Io. Tzetz. in Chil. II, v. 483. κνησμὸν ἐπάγον ἄμετρον, καὶ δῆγμα, καὶ φλυκταίνας. Eudoc. κνισμῷ, non vero κνησμῷ habet, forſ. rectius.

29) ἐν pro παρὰ noſtri retinent, bene, nam ſi ἐν omnibus locorum adponitur, vt conſtat, ſignificat i. q. παρὰ, ergo Sebaſt. παρὰ videtur eſſe gloſſa inepta. Praeterea Hercules, auctore

μοπύλαι [30]), πρῶτον [31]) ἀπὸ τῆς πέτρας τὸν Λίχαν ῥίψας καὶ ἀνελών [32]). Τὰ δὲ τόξα αὐτοῦ Ἡρακλῆς τῷ Φιλοκτήτῃ καταλιμπάνει ὡς τοῦ πατρὸς Φιλοκτήτου Ποίαντος [33]) τῇ τελευτῇ αὐτοῦ ὑπουργήσαντος. Τὰ δὲ τόξα ταῦτα, (ὡς ὁ Λυκόφρων οὗτός φησι [34]),) παρὰ Τευτάρου Σκύθου [35]) βουκόλου τοῦ Ἀμφιτρύωνος ἔσχη-

Hygino f. 36, vt ardorem extingueret, ſe in flumen coniecerat, atque ſic ἐν, non vero παρὰ τῷ ποταμῷ perierat.

30) ἐξ οὗ — Θερμοπ.) Ita Vit. 1 et Ciz. Olim Θερμοπόλεις. Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. et Phauor. ignorant haec verba, ideo quoque a Sebaſt. inprimis auctoritate Potteri ſublata. Reuocauimus autem, quum Scholiaſt. haud dubie ſpectaſſe videatur calidas aquas, θερμὰ λουτρὰ, quae erant in faucibus Thermopylarum, et quum, vt Thryllit. h. l. obſeruat, Nonnus, ſcholiaſta Theologi ἐν ἐξηγήσει τῶν αὐτοῦ ἱστοριῶν, c. 3. p. 129. ed. Eton. eandem hiſtoriam recitet. Tzetzes autem, ni fallimur, dixit θερμοπύλαι pro θερμὰ τὰ ἐν θερμοπύλαις. Erat ibi quoque, Herodoto auctore, VII, 176, ara Herculi exſtructa. Accidere quoque potuit, vt librarius θερμὰ ἐν πύλαις corrumperet in θερμοπύλαι. Vtut ſit, delenda nobis non videntur, nixa auctoritate Codd. Vit. 1 et Ciz. antiquiſſimorum.

31) πρῶτον) ſcl. antequam ſe in flumen coniiceret.

32) ἀνελών) Ante Seb. addita erant ἐν τῷ πλησίον ποταμῷ: ſane ſunt ſuſpecta, quia proxime praeceſſerant, nec habent Vitt. 2 et 3. cum Phauor. et Eudocia, a qua etiam antea ſunt omiſſa. Ciz. vero et Vit. 1. tuentur ea, et ſane habent aliquid, quo defendi poſſint. Hyginus enim l. l. Herculem narrat rotatum Licham in mare iaculatum eſſe, vnde eo loco, quo cecidiſſet, petra deinde Lichas appellata, nata ſit. cf. Heyne ad Apollod. p. 224.

33) ποίαντος) Cf. Apollod. II, 7, 7. Zenob. in αἴθης πέπλος: ποίας γὰρ παριὼν κατὰ ζήτησιν ποιμνίων τὴν πυρὰν ὑφῆψεν. *Thryll.*

34) ὡς — φησι) Ita quoque Ciz. et Vit. 1. ſed a Vitt. 2 et 3. abſunt; atque ſane abeſſe poſſunt. Vncis ideo incluſimus haec verba. cf. v. 56.

35) σκύθου) Vitt. 2 et 3. κήθου, mendoſe. Schol. Theocr. XIII, 56. idem

κεν Ἡρακλῆς, ὅστις 36) Τεύταρος καὶ τοξεύειν τοῦτον ἐδίδαξεν. Ἄλλοι δὲ 37) Εὔρυτόν φασι τοῦτον διδάξαι τὴν τοξικήν. Οἱ δὲ Ῥαδάμανθυν 38) τὸν Κρῆτα πατρῷον ἐκείνου 39) γενόμενον 40)· μετὰ γὰρ τὸν θάνατον 41) Ἀμφιτρύωνος Ῥαδάμανθυς ἀνελὼν τὸν ἴδιον ἀδελφὸν, φυγὼν ἐκ Κρήτης καὶ ἐν Ὠκαλέᾳ 42) τῆς Βοιωτίας ἐλθὼν γαμεῖ τὴν Ἀλκμήνην καὶ Ἡρακλέα 43) διδάσκει τὴν τοξικήν 44). Φησὶ γοῦν 45), ὅτι ἀξίφῳ δόλῳ ἤτοι 46) τῷ φαρμάκῳ 46*) τῆς Ὕδρας ἀνεῖλεν ὁ Νέσσος ὁ ὢν νεκρὸς τὸν

tradit: διδαχθεὶς παρά τινος σκύθου τευτάρου, ὡς ἱστορεῖ Ἡρόδοτος (forf. Ἡρόδωρος) καὶ Καλλίμαχος. Art. τοῦ a Pott. in ed. 2. praepofitum τῷ βουκόλου, quia Lycophr. eum ignorat, et Amphitruo haud dubie plures habebat paftores, cum Codd. noftris et Eudocia deleuimus

36) ὅστις) Vit. 3. cum Eudoc. et Phauor. ὅτι.

37) ἄλλοι δὲ) Apollodorus II, 4, 9. Theocrit. XXIV, 106.

38) Ῥαδάμ.) Cf. Heyne in Obferu. ad Apollod. p. 134. Eudoc. pro οἱ δὲ Ῥαδάμ. legit ἢ δὲ Ῥαδ

39) ἐκείνου) Vit. 3. τούτου, Eudoc. male τοῦτον. Legendum τούτου.

40) γενόμ.) Sic quoque Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. recte, fed Vit. 1. et Ciz. γινόμενον: infra vero ad v. 458. quoque γενόμενον.

41) τὸν θάνατον pro θάνατον Vitt. 2 et 3. Eudoc. et Apollodor. II, 4, 11, p. 159, recte. Sic mox quoque τὸν ἴδιον pro ἴδιον.

42) ἐν ὠκ.) Vit. 3. cum Eudoc. εἰς ὠκαλέα. fort. ὠκάλεαν. Vit. 1. et Ciz. ἐν ὠκαλέῳ, vitiofe. Apollod. II, 4, 11. ἐν ὠκαλείᾳ, cf. ibi Heyne.

43) Ἡρακλέα) Noftri cum Eudoc. Ἡρακλεῖ. Pott. Ἡρακλῆ.

44) διδάσκει τὴν τοξ.) Quae hinc ap. Potter. τὸν Ἅιδην δεξιούμενον — fequebantur, Seb fublata poftea loco fuo inferuit. Vit. 1 et Ciz. ponunt poft fcholia v. 54. fed Vitt. 2 et 3. non transponunt.

45) φησὶ γοῦν) Vit. 2, vt olim, φασὶν οὖν, reliqui φησὶ οὖν.

46) ἤτοι) Noftri ἤγουν.

46*) φαρμάκῳ τῆς) Vit. 1 et Ciz. φαρμάκῳ τῷ τῆς, bene. Praeterea Vitt. 2 et 3. totam hanc ῥῆσιν fic ordinant: ὅτι ὁ Νέσσος, ὁ ὢν νεκρὸς (quod quoque recipimus) ἀξίφῳ δόλῳ, ἤγ. τῷ φ. τῆν ὕδ. ἀνεῖλε τὸν πάλαι, omiffo τὸν ἡρακλῆ.

Ἡρακλέα τὸν πάλαι χειρωσάμενον τὸν Ἅιδην, ὡς 47) καὶ Ὅμηρος:

Τλῆ 48) δ' Ἀΐδης ἐν τοῖσι πελώριος ὠκὺν ὀϊστὸν,
Εὖτέ μιν αὐτὸν ἀνὴρ υἱὸς Διὸς αἰγιόχοιο
Ἐν Πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν.

Τὸν Ἅιδην δεξιούμενον πάλαι 49)] Ὁ Ἄδμητος ἔσχε γυναῖκα Ἄλκηστιν 50), ἣν καὶ συνέβη τελευτῆσαι. Κατὰ δὲ 51) τὸν καιρὸν τῆς τελευτῆς ἐξενοδοχήθη ὁ Ἡρακλῆς παρὰ τοῦ Ἀδμήτου. Μὴ μαθὼν δὲ 52) τὴν τελευτὴν τῆς εἰρημένης 53) καὶ παιανίζειν 54) ἀρξάμενος: μία

47) ὡς) A Pott. additum, addunt quoque Vitt. 2 et 3. Vit. 1. vero et Ciz. ignorant.

48) τλῆ —) Hunc modo verf. Hom. Il. V, 395. Tzetzes attulit, vt Diis ipfis a mortalibus mala effe illata oftenderet, quod is quoque euincit, nec attinebat duos infeqq. fubnectere, quos Seb. vt ipfe fatetur, arbitratu fuo adiecit.

49) τὸν — πάλαι) In noftris non praemittuntur.

50) Ἀλκηστ.) Pofuit Sebaft. pro ἐρίβοιαν, ἐρύβιαν vel εὐρύβοιαν, vt Vit. 1 et Ciz. habent, fecutus meliores Codd. Homerum, Euripidem, ipfam denique hiftoriam. Potuiffet quoque his adiicere ipfum Io. Tzetz. in Chil. II, v. 420. Mirum fane, qui fieri potuerit, vt plerique Codd. Eriboeam hic inducerent vxorem Admeti, nifi putes, Tzetzam ex alio fonte, vt faepius, haufiffe, vbi Admeto vxor Eriboea daretur, ficut in Hygin. f. 256. ei tribuitur vxor Theonoe, Theftoris filia. Vix vero credi poteft, Tzetzam, Grammaticum antiquitatis mythicae peritiffimum, erraffe, vel a librariis nomen Eriboeae, quod plane differat a nomine Alceftis, effe intrufum. Heyne in Obferuatt. ad Apollod. p. 69. *Adeo*, inquit, *nihil eft tam vulgatum in fabulis, quod non aliter ornarit poetarum lubido.*

51) κατὰ δὲ) Pro καὶ κατὰ a Sebaft. emendatum confenfu Vit. 1 et Ciz.

52) μαθὼν δὲ) Additum δὲ a Seb. Ciz. et Vit. 1. etiam addunt.

53) εἰρημένης) Vit. 3. εἱμαρμένης, lectio non contemnenda, quum conftet, Apollinem a Parcis petiiffe, ne Admetus, aetate vitae

τῶν δουλῶν [55]) προσῆλθεν αὐτῷ καὶ εἶπεν: Οὐ δεῖ παιανίζειν ὧδε, διὰ τὸ τὴν γυναῖκα τοῦ Ἀδμήτου τελευτῆσαι [56]). Τοῦ δὲ εἰπόντος [57]), ποῦ τέθαπται; καὶ μαθὼν ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ μνήματος, καὶ ἐξελθόντος τοῦ Ἅιδου ἅψασθαι θυσιῶν [58]) ἐκράτησεν αὐτὸν σφοδρῶς, μέχρις ἂν τὴν γυναῖκα ἀπέδωκε.

52. Λεύσσω σε, τλῆμον, δεύτερον πυρουμένην [1])] Θεάσομαί σε, ὦ Τροία, τὸ δεύτερον πορθουμένην ὑπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Νεοπτολέμου τοῦ ἐκγόνου τοῦ Αἰακοῦ, ἢ τοῦ Ἐπειοῦ, ὃς τὸν δούρειον ἵππον κατεσκεύασε [2]). Πρώην μὲν γὰρ ὑφ' Ἡρακλέος [3]) πορθηθεῖσα πυρὶ παρεδόθης [4]) καὶ νῦν μέλλεις καυθῆναι ταῖς Αἰακείαις χερσὶν, ἤτοι τοῦ Ἐπειοῦ [5]) ἢ Νεοπτολέμου· Αἰακοῦ γὰρ

exacta, ipse moreretur, sed vt alius loco ipsius morti se traderet. Quod vero cum parentes eius recusassent, vxor eius se obtulit. cff. Apollod. I, 9, 15. Hygin. f. 51. et Eurip. Prolog. in Alcest.

54) παιανίζ.) Vitt. 2 et 3. παιονίζειν, lege παιωνίζειν, quod idem est.

55) δουλῶν) Vit. 1 et Ciz. δουλίδων.

56) οὐ δεῖ παιανίζειν —) Eadem exhibent Vit 1 et Ciz. cum Seb. pro γεγονὸς, vti omnes edd. ante Pott. quod Seb. qui nullam edd. prior. consuleret, ignorauit. Vitt. 1 et Ciz. addunt his ὧδε διὰ — τελευτῆσαι, quae quoque, cum eiectum γεγονὸς expleant, revocanda curauimus.

57) τοῦ δὲ εἰπόντος) Vitt. 1 et 2. et Ciz. ὁ δὲ εἶπε, et deinde cum edd. vett. pro μαθὼν (sic recte, non vero, vt Seb. μαθόντος) ἐκάθισεν legunt: καὶ παρακαθίσας.

58) θυσιῶν) Nostri τῶν θυσιῶν.

1) λεύσσω — πυρ.) Ciz. et Vitt. 2 et 3. nil horum praemittunt: Vit. 2. modo λεύσσω (sic) σε, τλῆμον.

2) θεάσομαι — usque ad κατεσκεύασε, a Seb. e duobus MSſ. eruta, a nostris absunt.

3) ἡρακλ.) Vit. 3. ἡρακλέους.

4) παρεδόθης) Nostri, vt ante Pott. παρεδόθη, et mox μέλλει pro μέλλεις. Vitt. 2 et 3. etiam abiiciunt πυρί.

5) τοῦ Ἐπειοῦ) Vitt. 2 et 3. delent, non apte, nam mox sequitur.

δευτερογόνοι [6]) οἱ ἀμφότεροι ὅ, τε Νεοπτόλεμος καὶ ὁ Ἐπειὸς [7]), ὡς μαθήτη. Τούτοις οὖν, φησὶ [8]), μέλλεις [9]) καυθῆναι καὶ τοῖς ὀστέοις [10]) τοῦ Πέλοπος τοῖς κειμένοις περὶ τὴν Λαίτριναν [11]) πόλιν Ἤλιδος, ἧς ἐβασίλευσεν [12]) ὁ Πέλοψ υἱὸς Ταντάλου καὶ Εὐρυανάσσης [13]) τῆς Πακτωλοῦ. Τὰς δὲ συντάξεις [14]) οὐ δεῖ γράφειν, ἀλλὰ διὰ γραμμάτων ἄλφα καὶ βῆτα καὶ λοιπῶν ταύτας διαγράψω [15]). Μᾶλλον δὲ μόνας ἐκείνας τὰς περινενοημένας καὶ δεινάς [16]).

53. Αἰακείαις χερσὶν] Αἰακοῦ ἐξ Ἐνδηίδος [1]) Πη-

6) *δευτερογ.* pro *δεύτεροι ἔκγονοι* Seb. consentientibus Vit. 1 et Ciz. sed Vitt. 2 et 3. *δευτερόέγκονοι*, mendose. Lexica ignorant *δευτερογόνοι.*

7) *ὅ, τε νεοπτ. — ἐπειὸς*) Agnoscunt Vitt. 2 et 3. cum Seb. non vero Ciz. et Vit. 1. cum edd. prior.

8) *φησὶ*) A nostris abest.

9) *μέλλεις*) Vitt. 2 et 3. vt antea, *μέλλει*. Thryllit. coniicit *μέλει*.

10) *τοῖς ὀστ.*) Vitt. 2 et 3. *σὺν ὀστοῖς.*

11) *περὶ — λαίτρ.*) Vitt. 2 et 3. *παρὰ λαίτριναν*, Vit. 3. male *λαίτρυναν*.

12) *ἧς ἐβασίλ.*) Haec verba a Seb. reposita nostri quoque agnoscunt.

13) *Εὐρυανάσσ.*) Ita quoque Giz. et Vit. 1. recte. Vitt. 2 et 3. *δρουνάσσης.* cf. Sturz. ad Pherecyd. p. 99.

14) *τὰς δὲ συντάξ — δεινάς*) Desunt in Vit. 1 et Ciz. Habent quidem Vitt. 2 et 3. omissis tamen *ἄλφα — λοιπῶν.* Deinde pro *διὰ γραμμάτων* Vit. 2. *διὰ γράμματα*: Vit. 3. *διαγράμματι*, iunctim, et *λοιπὰ* pro *λοιπῶν.*

15) *διαγράψω*) Vit. 2. *διέγραψα.* Sebast. in interpretatione lat. addit: *Graeci magistri in poeticis libris commentandis duriuscula ac subdifficilia constructu loca per alphabeti litteras (queis pro numero vtuntur) singulis vocibus, prout Syntaxis ordo requirit, superpositas, construere consueuerunt. Hinc totum Lycophronis poëma, vtpote a capite ad calcem intricatum, in antiquioribus libris* (vt in Ciz. et Vit. 1.) *sic constructum videtur.*

16) *δεινάς*) Vit. 3. *ἀρδεινάς*, forf. *ἄρα δεινάς.*

1) *ἐξ ἐνδ*) Sic legendum pro *καὶ ἐνδ.* vt sqq. et Vitt. 2 et 3. iubent. Idem tradit Tzetz. infra v. 175. sed vide, quam sibi constet Se-

λεὺς καὶ Τελαμών· ἐκ Ψαμάθης δὲ τῆς Νηρηΐδος [2]) Φῶκος. Ἐκ Πηλέως δὲ καὶ Θέτιδος Ἀχιλλεύς· Ἀχιλλέως δὲ καὶ Δηϊδαμείας τῆς Λυκομήδους θυγατρὸς Πύῤῥος, ὁ καὶ Νεοπτόλεμος. Τελαμῶνος δὲ καὶ Περιβοίας [3]) Αἴας· ἐκ δ' Ἡσιόνης Τεῦκρος. Αἴαντος καὶ Λυσιδίκης τῆς Κορώνου [4]) Φίλιος [5])· ἐκ Τεκμήσσης [6]) δὲ τῆς αἰχμαλωτίδος [7]) Εὐρυσάκης. Φώκου δὲ [8]) πάλιν καὶ Ἀστερίας [9]) Κρίσσος καὶ [10]) Πανοπεύς· Πανοπέως δὲ Ἐπειὸς [11]), ὁ τὸν δούρειον [12]) ἵππον κατασκευάσας, δι' οὗ τὸ Ἴλιον [13]) ἐπορθήθη. Ἀλλ' εἴπερ [14]) ὁ Τζέτζης θέλω

baſt. nam ibi Δηΐδος, quod h. l. Vitt. 2 et 3. quoque tuentur, male. cff. Apollod. III, 12, 6. et Sturz. ad Pherecyd. p. 84.

2) Νηρηΐδ.) Vitt. 2 et 3. νηρίδος, perperam, nam Apollod. l. l. Ψαμάθη dic. ἡ Νηρέως.

3) περιβοίας) Sic legendum pro ἐριβοίας cum Vit. 1. et Ciz. et Apollodor. III, 12, 7. ſed Vitt. 2 et 3. et Io. Tzetz. Chil. III, 260, et Pind. I, 6, 65, ἐρίβοια. cf. Heyne Obſeruatt. in Apollod. p. 309.

4) κορώνου) Recte, vt Apollod. III, 10, 8. Vitt. 2 et 3. κορωνοῦ.

5) φίλιος) Herodoto nominatur VI, 35. Φιλαῖος, cf. ibi Weſſeling. Marcellino in Vita Thucyd. Philaeas. Codd. noſtri conſtanter cum Io. Tzetz. in Chil. III, 261. φίλιος.

6) τεκμήσσης) Ita lege cum Vit. 1 et Ciz. et Io. Tzetz. in Chil. III, 263. et Euſtath. ad Hom. Il. λ. p. 843. Infra ad v. 298. quoque τεκμήσσης, non τεκμήσης, vt Sebaſt. cum reliquis.

7) αἰχμαλ.) Vitt. 2 et 3. αἰχμαλώτου: Io. Tzetz Chil. III, 262. δοριαλώτου.

8) φώκου δὲ pro φώκου dant quoque cum Seb. Vitt. 2 et 3.

9) Ἀστερ.) Infra ad v. 939. ἀστεροδία.

10) κρίσσος καὶ) Abſunt a Vitt. 2 et 3.

11) δὲ ἐπειὸς) Delent art. ὁ cum Seb. quoque Vitt. 2 et 3.

12) δούρειον) Vitt. 2 et 3. δούριον. Io. Tzetz. in Antihom. v. 17. δούρεον, cf. ibi Iacobs. Fundus fabulae eſt in Hom. Odyſſ. θ. 492.

13) τὸ ἴλιον) Noſtri praeter Vit. 3. praemittunt καὶ a Seb. deletum.

14) Ἀλλ' εἴπερ — διεξέλθωμεν) Haec omnia deſunt in noſtris, nec, vti Thryll.

γράφειν τὰς ἱστορίας εἰς πλάτος καὶ τοὺς ἀκροατὰς ἀντὶ σαφηνείας μᾶλλον θολώσω καὶ βιβλιοθήκης ἂν Πτολεμαίου ἐν χρείᾳ γενοίμεθ', ὡς ἐναποθεῖναι τὰ γραφησόμενα: καὶ τὸ μεῖζον καὶ δυσχερέστερον πάντων, καὶ τὸ ἡμέτερον πόνημα οὐχ ὡς ἡμέτερον δόξει, ἀλλ' ὡς Λυκόφρονος σχόλια. Ἔνθεν κατὰ τὸ δυνατὸν συντέμνοντες τὰ λοιπὰ διεξέλθωμεν.

Αἰακείαις χερσὶ] ταῖς τοῦ Νεοπτολέμου χερσὶ καὶ τοῦ Ἐπειοῦ διὰ τὸν δούρειον ἵππον. Κατάγει δὲ τὸ γένος Ἐπειὸς ἀπὸ Αἰακοῦ.

Ταντάλου παιδὸς] τοῦ υἱοῦ τοῦ Ταντάλου Πέλοπος.

54. Λαίτριναν οἰκουροῦσι [15])] τοῖς κειμένοις ὀστοῖς περὶ τὴν Λαίτριναν Ἔστι δὲ ἡ Λαίτρινα πόλις Ἤλιδος [16]). Ἔγκειται δ' ἐν ταύτῃ τὰ τοῦ Πέλοπος ὀστᾶ, ἃ ἐδήλου ὁ χρησμὸς ἀποκομίσαι. Χρησμὸν γὰρ ἔλαβον οἱ Ἕλληνες, μὴ πρότερον τὴν Ἴλιον πορθηθῆναι, εἰ μὴ τὰ τοῦ Πέλοπος ὀστᾶ μετενεχθῶσιν ἀπὸ τῆς Ἤλιδος εἰς τὴν Τρωάδα καὶ Νεοπτόλεμον τὸν Ἀχιλλέως υἱὸν καὶ τὰ τόξα τοῦ Ἡρακλέος, ἅπερ εἶχεν ὁ Φιλοκτήτης,

obſeruat, ad Lycophronem quicquam faciunt, ſed continent modo ἐπίκρισιν de ſcholiis Tzetzae. Ergo forſan margini allita, et deinde in textum illata videntur ab alio Grammatico, vel Io. Tzetza, qui lubentiſſime nomen ſuum iactat. Omnia quoque melius cohaerent, verba ταῖς τοῦ Νεοπτολέμου ſi iungas cum Ἴλιον ἐπορθήθη, omiſſis αἰακείαις χερσί, quae Vit. 1 et Ciz. quoque praetermittunt: in Vitt. 2 et 3. vero comparent.

15) οἰκουροῦσι usque ad ἀποκομίσαι abſunt a Vitt. 2 et 3. qui mox adnectunt τῷ· λαίτριναν verba: χρησμὸν — υἱὸν a Seb. reuocata, quae vero Ciz. et Vit. 1. cum edd. prior. ignorant. Verba modo: Νεοπτόλ. — υἱὸν habent in ſqq. poſt εἰς τὴν Ἑλλάδα, vt edd. priores.

16) ἔστι δὲ — Ἤλιδος) Vit. 1 et Ciz. modo: πόλις Ἤλιδος, quae Vitt. 2 et 3. ponunt ad extr. πορθηθείη τὸ Ἴλιον. Omnia ſunt turbata variis ſubinde emendatis et auctis. cff. ad h. l. Pauſan.

εἰς τὴν Ἑλλάδα. Εἰ μὴ γὰρ οὕτω γένηται: οὐκ ἂν πορθηθείη τὸ Ἴλιον.

Λειψάνοις πυρὸς] ἅπερ κατέλειψε [17]) τὸ πῦρ ὀστᾶ Ταντάλου παιδὸς, λείψανα λέγει πυρός.

55. Καταβρωθέντος [1])] κατακαυθέντος [2]), καταποθέντος (δηλονότι [3]) τοῦ Πέλοπος) ἐν τῇ αἰθάλῃ καὶ τῇ σποδιᾷ, ὁπότε πρὸς εὐωχίαν τῶν θεῶν ἑψήθη [4]).

56. Τοῖς Τευταρείοις] λείπει τὸ τε [5]), ἵν' ᾖ, καὶ τοῖς Τευτάρου πτερώμασιν ἤτοι τοῖς βέλεσι τοῦ βουκόλου. Τίς δ' ὁ Τεύταρος, προεῖπον [6]).

57 — 60. Τὰ πάντα πρὸς φῶς ἄξει] ἤγουν [1]) φανερώσει ἡ βαρύμηνις γυνὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἤτοι [2]) ἡ Οἰνώνη, ἥτις ἦν θυγάτηρ Κεβρῆνος [3]) ἢ Οἰνέως· ταύ-

V, 13. et Io. Tzetz. Posthom. v. 577. et ibi Iacobs.

17) κατέλειψε) Vit. 3. κατέλειπε, sed verba ταντάλου παιδὸς neque hic Vit. 3. neque reliqui Codd. praebent: λέγει vero pro λέγεται cum Seb. omnes.

1) καταβρωθ.) Vit. 1 et Ciz. καταβροχθέντος: Vit. 2. βροχθέντος: Vit. 3. βροχθέντα.

2) κατακαυθ.) A Seb. e quatuor MSS. erutum Vitt. 2 et 3. modo habent.

3) δηλονότι) Ciz. et Vit. 1. ponunt post πέλοπος.

4) ἑψήθη) Vit. 1 et Ciz. ἐτύθη, bene.

5) τὸ τε) Vit. 2. τὸ γε. Mox Vitt. 2 et 3. art. τοῖς ante βέλεσι delent.

6) προεῖπον) Ciz. et Vitt. 1 et 3. εἶπον.

1) ἤγουν) Sic quoque Ciz. et Vit. 1. sed Vitt. 2 et 3. cum edd. prior. ἤτοι.

2) ἤτοι ἡ Οἰνώνη) Praemisimus ἤτοι ope Vit. 1 et Ciz.

3) κεβρῆνος) Recte, vid. Apollod. III, 12, 6. ibique Heyne, Parthen. c. 4. Conon fab. 23. Strab. XIII, p. 596. et Mezir. ad Ouid. Heroid. T. 1. pag. 403. Minus recte Ciz. et Vit. 1. κυβρῆνος, Vitt. 2 et 3. cum Eudocia p. 314 et 329. σκεβρῆνος, qui quoque delent ἢ Οἰνέως, quod quidem Vit. 1 et Ciz. seruant, sed legunt Οἰνέως. Mythographi modo dicti quoque non addunt ἢ Οἰνέως. cff. Sturz. ad

την γὰρ πρὸ Ἑλένης εἶχεν Ἀλέξανδρος, ἐξ ἧς καὶ υἱὸς 4) αὐτῷ Κόρυθος· ὃν Κόρυθον ὀνειδιζομένη παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς 5) διὰ τὸν ψόγον καὶ τὴν μομφὴν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς καὶ διὰ τοὺς 6) τῆς Ἑλένης γάμους ἐπεισάκτους ἀγριωθεῖσα 7) ἔπεμψεν ἡγησόμενον τοῖς Ἕλλησι τοῦ ἐπὶ Τροίαν πλοῦ.

Κοῦρον 8)] κόρον λέγει τὸν Οἰνώνης καὶ Ἀλεξάνδρου υἱὸν Κόρυθον.

61 — 62. Αὐτὴ δὲ Φαρμακουργὸς] Φασὶν, ὅτι 9) τετρωμένον τὸν Ἀλέξανδρον παρὰ τοῦ τοξότου Φιλοκτήτου θεραπεῦσαι βουλομένη ἡ Οἰνώνη ἐκωλύθη παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς. Τελευτήσαντος δὲ ἐκείνου, ἐπειδὴ ὕστε-

Hellan. p. 96. et Tzetz. infra ad v. 175.

4) καὶ υἱὸς) Delent Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. cf. Parthen. c. 34. κόρυθος, alii κόριθος, vid. ad v. 851.

5) αὐτῆς) Vit. 3. αὐτοῦ, non omnino male, vt referretur non ad Cebrenem ob perfidiam Paridis in ipfam iratum, fed ad Paridem, nifi verbis Lycophronis repugnaret. Parthen. c. 4. μεμφομένη τῶ πραχθέντων τὸν Ἀλέξανδρον. cf. Heyne ad Conon. p. 175. Vitt. 2 et 3. pro ὀνειδιζομένη legunt ὀνειδιζόμενον, fcl. κόρυθον. Eudocia vero confentit cum Tzetza, nifi quod mire p. 314 et 330. παρὰ τοῦ πριάμου pro παρὰ τοῦ πατρὸς habet. Lectio αὐτοῦ fi placet, abeffe quoque poffunt fqq. διὰ τὸν ψόγον — αὐτῆς, vt vere abfunt a Vit. 1 et Ciz.

6) τοὺς τῆς ἑλέν.) Sic lege cum Vit. 1 et Ciz. et edd. vett. nam τοὺς perperam abeft. Vitt. 2 et 3. verba fic digerunt: διὰ τοὺς ἐπεισ. γάμους τῆς ἑλένης. Conon 34. ζηλοτυπίαν κινοῦσα Ἀλεξάνδρῳ.

7) ἀγριωθ.) Sic quoque Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. fed Vit. 1 et Ciz. cum edd. prior. non agnofcunt.

8) κοῦρον) Hoc fchol. a Seb. allatum, quod abeft ab Eudocia, edd. prior. et Vit. 1. et Ciz., exhibent Vitt. 2 et 3., ita tamen, vt adnectant fuperiori fic; κοῦρον δὲ λέγει.

9) φασὶν, ὅτι) A Seb. receptum agnofcunt Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. et Phauor. non vero: τετρωμένον παρὰ — φιλοκτήτου. Sunt verba Apollod. III, 12, 6.: τοξευθέντα ὑπὸ φιλοκτήτου τόξοις. cf. Conon. 23.

ρον [10]) προσενεγκοῦσα τὰ φάρμακα εὗρεν ἤδη ἐκπεπνευκότα καὶ ἑαυτὴν συναναιρεῖ· ἢ κατὰ Κόϊντον [11]) ἑαυτὴν ἐμβαλοῦσα [12]) εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου πυράν· ἢ κατὰ τὸν Δίκτυν βρόχῳ [13]) ἀπαγχθεῖσα· ἢ κατὰ τόνδε τὸν Λυκόφρονα καταπεσοῦσα τοῦ πύργου [14]).

Οὐκ ἰάσιμον [15])] Οὐκ ἰάσιμον λέγει τὸ ἕλκος, ἢ ὅτι τεθνηκὼς ἦν ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ἰαθῆναι οὐκ ἐδύνατο [16])· ἢ ὅτι κεχρισμένα ἦν [17]) τὰ βέλη τοῦ [18]) Φιλοκτήτου, οἷς Ἀλέξανδρος ἐτοξεύθη, τῷ ἰῷ τῆς Ὕδρας· ἢ ὅτι προ-

10) ἐπειδὴ ὕστερον — ἐκπεπνευκότα) Desunt in Vitt. 2. 3. et Eudocia.

11) κατὰ κόϊντον) Sic omnes cum Eudocia, verum Vit. 2. κατὰ κόϊντος, forſ. καθὰ, putat Thryllit. quod minus placet. Tzetz. in Poſthom. v. 569. θάνε πυρὶ, ὡς ὁ κόϊντος. cf. Quint. Smyrn. X, 467.

12) ἐμβαλοῦσα) Vit. 1 et Ciz. ἐμβάλλουσα.

13) βρόχῳ) Neque hoc, neque, vt edd. prior. βρόχαις, ſed βρόχοις habent Vit. 1 et Ciz. In Vitt. 2 et 3. deſunt κατὰ τὸν Δίκτυν, ſpatio tamen relicto; in Eudocia vero etiam p. 314 et 329. nullo relicto ſpatio. Male quoque ἀπαχθεῖσα Vitt. 2 et 3. cum Eudocia pro ἀπαγχθεῖσα. Apollod. l. l. ἀνήρτησεν ἑαυτήν: Conon 23. ἑαυτὴν ἀνήρτησε τῇ ζώνῃ: Tzetz. Poſthomer. 596. βρόχον ἁψαμένη, ὡς Δίκτυϊ εἴδετ' ἄριστον, qui fauet lectioni βρόχῳ. At Dictys, cuius hiſtoriam Troianam adhuc habemus, longe diuerſa tradit, cf. Iacobs ad Tzetz.

14) καταπεσ. — πύργου) Io. Tzetz. Poſthom. l. l. ὡς λυκόφρων, ἀπὸ πύργου. Conſentiunt ergo fratres Tzetzae, niſi malis ſtatuere, haec ad Lycophr. obſeruata Io. Tzetzae eſſe.

15) οὐκ ἰάσιμον) Nullus Codd. noſtrorum praeponit nec habet λέγει, quod ſequitur: iungunt omnia cum ſuperioribus, vt edd. vett. particula δέ. Conſentit iis Eudocia.

16) ἐδύνατο) Noſtri cum Eudoc. ἠδύνατο.

17) ἦν) Ciz. et Vit. 1. ἦσαν, vti ſemper Plural.

18) τοῦ) Conſenſu Vit. 1 et Ciz. a Seb. reſtitutum: reliqui cum Eudocia omittunt.

ληφθέντος τοῦ τραύματος ὑπέθηκε τὰ φάρμακα [19]). Ἡ γὰρ Οἰνώνη ἰατρικὴν καὶ μαντικὴν [20]) ἤσκει.

Λυγρὸν [21])] τὸ χαλεπὸν παρὰ τὸ λίαν ὑγρὸν εἶναι, τοῦτ' ἔστιν, ὀλέθριον; ἐκ γὰρ τῶν ὑγρῶν ἐπιγίνονται τὰ δεινότερα τῶν νοσημάτων, ὥσπερ αὖθις ἀπὸ τῶν θερμῶν τὰ καλά.

63. Γιγαντοραίστοις] Γῆ [1]) κατὰ Τιτάνων [2]) ἀγανακτοῦσα ἐν Φλέγραις τῆς Παλλήνης [3]) γεννᾷ δρα-

19) ἢ ὅτι προλ. — φάρμακα) Absunt a Vitt. 2 et 3. Eudoc. et Phauorino.

20) μαντικὴν pro μουσικὴν Vit. 1 et Ciz. sed μουσικὴν Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. et Phauor. Thryllit. mauult μαγικὴν, cui coniecturae fauent Lycophronis φαρμακουργὸς, et Meziriac. ad Ouid. Epp. p. 413. Praetulerim tamen μαντικὴν, nam ap. Parthen. Erot. 4. λέγεται Οἰνώνην ἐκ θεοῦ κατεχομένην θεσπίζειν περὶ τῶν μελλόντων: Conon f. 23. ἦν ἐπίπνους μαντείας, καὶ τομῆς φαρμάκων ἐπιστήμων: Apollod. III, 12, 6. παρὰ Ῥέας τὴν μαντικὴν μαθοῦσα. cf. ibi Heyne.

21) λυγρὸν) Hoc scholion abest a Vitt. 2 et 3. sed in Vit. 1. et Ciz. et in editt. prior. reperitur, verum in extrem. v. 63. cf. Phau. ad λυγρόν.

1) γῆ) Nostri delent art. praepositum ἡ, recte. Sunt verba Apollod. I, 6, 1.

2) τιτάνων) Ciz. et Vit. 1. γιγάντων, reliqui τιτάνων cum Apollod. l. l. qui iam περὶ, olim quoque κατὰ τιτάνων cum Tzetza habebat. Confunduntur ab antiquis saepe Titanes et Gigantes, cf. Heyne in Obseru. ad Apollod. p. 28. A nostris quoque et Apollodoro abest τὰ, a Sebast. perperam τῷ· περὶ τιτάνων praepositum.

3) ἐν φλ. — πελλήνης (lege παλλήνης)) *in vrbe Phlegra*, quae est forma vsitatior, vel Phlegrae in regione Pellene, rectius Pallene. Apollod. l. l. ἐν φλέγραις, ὡς δὲ ἄλλοι, ἐν παλλήνῃ, h. e. *quae etiam Pallene ab aliis nominatur*, vbi Heyne in Obseruatt. p. 29. doctrinam Apollodori, vt videtur, verbis sic a nobis explicatis, non satis accurate desiderat. cf. Voss. in *Mytholog. Briefe* Vol. II, p. 261. πελλήνη Vit. 1. et Ciz. simplici adeo λ, πελήνη, minus recte, conf. Tzschucke ad Mel. Vol. III. P. II. p. 149. nam πελλήνη est vrbs Achaiae, vnde ap. Lycophr. v. 922. πελληνίου, παλλήνη vero regio vel vrbs

κοντόποδας 4) καὶ βαθυγενείους καὶ βαθυχαίτας τοὺς 5) Γίγαντας, οἳ πέτρας καὶ δρῦς πεπυρακτωμένας ἠκόντιζον πρὸς οὐρανόν: ὧν πρῶτοι 6) Πορφυρίων καὶ Ἀλκυονεὺς 7), οἳ καὶ ἀθάνατοι ἦσαν, ἔστ' ἂν ἐν τῇ γῇ, ᾗ εγεννήθησαν 8), ἐμάχοντο. Συμμαχοῦντος δὲ Ἡρακλέους Διῒ καὶ τούτους κατατοξεύσαντος ἀνῃρέθησαν. Πρῶτον μὲν οὖν τοξεύει Ἀλκυονέα, ὃς πίπτων ἐπὶ τὴν γῆν 9) μᾶλλον ἀνεθάλπετο· Ἀθηνᾶς δὲ βουλῇ Παλλήνης ἐξαγαγὼν τοῦτον, ἀνεῖλε. Πορφυρίωνι 10) δὲ Ζεὺς Ἥρας ἐπιθυμίαν ἐμβάλλει, καὶ τοῦτον Ἡρακλῆς ἐν τῷ καταῤῥηγνύειν Ἥρας τοὺς πέπλους τοξεύσας καὶ τοῦ Διὸς κεραυνῷ πλήξαντος ἀναιρεῖ 11). Καὶ τοὺς ἑτέρους δὲ ὁμοίως 12) πλὴν ὀλίγων σὺν Διῒ ἀναιρεῖ.

Macedoniae, cf. Tſchucke l. l. Olim in Apollod. I, 6, 1. etiam πελλήνη, turpiter, dicit Heyne, iam vero rectius παλλήνη. Codices noſtri, et reliqui, quos Sebaſt. tractauit, conſpirant in πελλήνη; legendum tamen omnino eſt: τῆς παλλήνης, vt Lycophr. v. 127. et ibi ſchol. Vit 1. et Ciz. παλλήνην τροφὸν τῶν γιγάντων, recte exhibent.

4) δρακοντόποδας) Sic recte Vit. 1. et Ciz vti iam vidit Heyne ad Apollod. I, 6. 1. εἶχον τὰς βάσεις φολίδας δρακόντων. Sebaſt. perperam cum aliis δρακοντόπαιδας. Tzetzes autem h. l. ſecutus eſt Apollod. etiam in β·θυγεν. et βαθυχαίτας, qui habet: καθειμένοι βαθεῖαν κόμην ἐκ κεφαλῆς καὶ γενείων, et ſic deinceps.

5) τοὺς γίγ.) Sic Vitt. 2 et 3. Sebaſt. vero cum reliquis ignorat τούς.

6) πρῶτοι) Vitt. 2 et 3. πρῶτος, non male. Apollod. l. l διέφερε πάντων.

7) Ἀλκυονεὺς) Sic Vitt. 2 et 3. cum Apollod. rectius, quam vulg. Ἀλκιονεύς.

8) ᾗ ἐγεν.) Vitt. 2 et 3. ᾗ καὶ ἐγεν. Mox iidem delent ἐμάχοντο, non bene, nam Apollod. μαχόμενος.

9) πίπτων ἐπὶ τ. γ.) Ita Vitt. 2 et 3. Caeteri ignorant art. τήν. Apollod, l. l. modo ἐπὶ τῆς γῆς, vbi πίπτων videtur excidiſſe.

10) πορφ.) Ciz. et Vit. 1. πορφυρίονι: Vitt. 2 et 3 πορφυρίωνα, mendoſe, nam Apollod. αὐτῷ πόθον Ἥρας ἐνέβαλε.

11) ἀναιρεῖ) Vit. 1. et Ciz. ἀναιροῦσι, Hercules ſcil et Iupiter: Apollodor. tamen τοξεύσας ἀπέκτεινε.

"Αρδισι] Αρδις, τὸ βέλος, παρὰ τὸ ἀρὰς καὶ βλάβας διδόναι.

Τετρωμένου [13])] καταχρηστικῶς εἶπεν ἀντὶ τοῦ [14]) βεβλημένου. Καὶ τετρωμένον καλῶς ἔχει· τετρωμένου μὲν τοῦ Ἀλεξάνδρου, τετρωμένον δὲ τὸ ἕλκος.

64. Ἀνθοπλίτου] ἀντὶ τοῦ· τοξότου. Λέγει δὲ τὸν Φιλοκτήτην, παρ' ὅσον [1]) ἀμφότεροι τοξόται ὅ, τε Ἀλέξανδρος καὶ ὁ Φιλοκτήτης· ἀχθέντος γὰρ ἐκ Λήμνου τοῦ Φιλοκτήτου τοξικῇ [2]) ἐμονομάχησαν αὐτός τε καὶ ὁ Ἀλέξανδρος. Καὶ πρῶτος μὲν ἀφιεὶς Ἀλέξανδρος ἥμαρτε Φιλοκτήτου: δεύτερος [3]) δὲ τοξεύσας ὁ Φιλοκτήτης βάλλει κατὰ χεῖρα λαιὰν τὸν Ἀλέξανδρον: εὐθὺς δὲ δεύτερον [4]) ὀϊστὸν ἀφεὶς [5]) ἐκκόπτει τούτου καὶ τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν· καὶ τρίτῳ βέλει κατὰ τὸ σφυρὸν πείρας [6]) αὐτὸν ἀναιρεῖ.

69 — 71. Δισσὰ [1]) καὶ τριπλᾶ] παρ' ὅσον ἡ

12) ὁμοίως) Vitt. 2 et 3. non agnoſcunt.

13) τετρωμένου — βεβλ.) Vit. 3. τετρωμένον — βεβλημένον. vid. notas ad Lycophron.

14) ἀντὶ τοῦ) Vit. 1. et Ciz. omittunt τοῦ.

1) παρ' ὅσον — Φιλοκτήτης) Abſunt a Vitt. 2 et 3. vt mox ἐκ λήμνου, et τοξικὴν — φιλοκτήτου. Vit. 3. vltima, πρῶτος — φιλοκτήτου, tuetur paucis modo immutatis: πρῶτος τοξεύσας ἀλέξανδρος ἠστόχησε.

2) τοξικῇ) Vit. 1. et Ciz. τοξικὴν, non bene, niſi putes, eſſe dictum, vt ſupra v. 29. νικᾷν πάλην.

3) δεύτερος pro δεύτερον noſtri, recte, ob πρῶτος.

4) εὐθὺς δὲ δεύτ.) Ita noſtri cum edd. prior. Sebaſt. perperam εὐθ. δὲ ἕτερον. Ioan. Tzetz. in Poſthom. v. 590. ſqq. vbi eadem traduntur:

Δεύτερον αὖ ἐφέηκε καὶ ὄμματος
ἔκβαλε γλήνην.

5) ἀφεὶς) Vit. 1. et Ciz. ἀφιεὶς, reliqui cum Eudocia p. 329. ἀφείς.

6) πείρας) Ciz. et Vit. 1. delent, non bene. Ioan. Tzetz. in Poſthom. v. 594. τιτήνας.

1) δισσὰ) Vit. 3. διπλά.

Ἴλιος τρίτον [2]) ἐπορθήθη: πρῶτον [3]) μὲν γὰρ, ὡς εἴπομεν, ἡ Τροία [4]) ὑπὸ Ἡρακλέους [5]) διὰ τοὺς ἵππους ἐπορθήθη τοῦ Λαομέδοντος καὶ τὴν Ἡσιόνην· δεύτερον δὲ κατέδραμον ταύτην αἱ Ἀμαζόνες, ὥς που καὶ ἐν τῇ [6]) γάμμα φησὶν Ὅμηρος, ὡς ἐπὶ Πριάμου·

. . . ὅτε τ' ἦλθον [7]) Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι·

τρίτον δὲ διὰ τὴν [8]) πολυθρύλλητον [9]) Ἑλένην ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων πορθηθεῖσα καὶ καυθεῖσα τελέως [10]) ἠφανίσθη. Ἡ δὲ ἑρμηνεία [11]), Στενάζω σε, ὦ πόλις! δισσῶς καὶ τριπλῶς πάλιν πρὸς δόρατα, μάχην καὶ αἰχμαλωσίαν οἴκων ἐρχομένην καὶ πῦρ ἅπτουσαν ἀφανιστικόν.

2) τρίτον) *Male Tzetzam h. l. de triplici Troiae halosi explicare, docet Reines. Varr. Lectt.* I, 20, *p.* 78. Thryl. lit. Cf. Not. ad Phauor.

3) πρῶτον) Sic Vit. 1. et Ciz. cum Eudoc. p. 126. melius propter sq. δεύτερον, quam πρώην apud Sebaſt. et reliquos.

4) ἡ τροία) Addidimus e Vitt. 2 et 3.

5) ὑπὸ Ἡρακλ.) Ignorant Vitt. 2 et 3. et Eudoc. vti paullo poſt quoque τὴν Ἡσιόνην.

6) ἐν τῇ γ.) Vit. 1. et Ciz. recte, intellige ῥαψῳδίᾳ, v. 189. Sebaſt. ἐν τῷ γ. Vitt. 2 et 3. γράμματι pro γάμμα: *an* γάμματι? *addit Thryllit. vt declinetur velut* σίγμα. Eudocia ὥς που φησὶν Ὅμηρος. Mihi poſtea ἐν τῇ vel ἐν τῷ γάμμα additum, et ideo Eudocia prior fuiſſe videtur Tzetza.

7) τ' ἦλθον) Sebaſt. male omiſit τε, vt in vulgat. quoque omittitur, nam noſtri omnes cum Eudocia exhibent, cf. Varr. Lectt. Heynii ad h. l. Haud dubie quoque cum Eudocia legendum ἐπὶ πριάμου pro ἀπὸ πριάμου, quod plane ineptum eſt.

8) διὰ τὴν — ἠφανίσθη) Vit. 2. δι' ἑλένην πορθ. καὶ κατακαυθεῖσα ἠφανίσθη: Vit. 3. ſimiliter, omiſſo tamen cum Eudocia καὶ κατακαυθεῖσα.

9) πολυθρ.) Ciz. ſolus πολυθρήνητον.

10) τελέως) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. τελείως.

11) ἡ δὲ ἑρμ. — ἀφανιστικόν) Haec a Pottero primum inſerta abſunt a noſtris. Videntur poſtea addita.

72 — 73. Στένω σε, πάτρα, καὶ τάφους Ἀτλαντίδος] Στένω σε, ὦ πόλις, καὶ τοὺς ἐν σοὶ τάφους [1]) τῶν προγόνων ἡμῶν, τῆς τε θυγατρὸς Ἄτλαντος [2]) Ἠλέκτρας καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Δαρδάνου, ὅς ποτε ἐπὶ τοῦ κατακλυσμοῦ ἐρῥαμένῳ [3]) δέρματι σκεπάσας τὸ σῶμα αὐτοῦ, καθάπερ τὸ περὶ [4]) τὸν Ἴστρον τετράπουν ζῶον εἴωθε ποιεῖν, ὅτε τὸ ἑαυτοῦ δέρμα [5]) ἀναφυσᾷ [6]) καὶ περᾷ τὸν Δάννουβιν ποταμὸν, διεπέρασε [7]) ἐπὶ τὴν Ἴλιον, καταλείψας τὸ κατοικητήριον τῶν Κορυβάντων [8]). Τοῦτο δὲ ἐποίησε ποτὲ, ὅτε κατέκλυσε [9]) τὴν γῆν [10]) ὁ Ζεὺς ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ πάντες οἱ ἄνθρωποι ἔπλεον ἐν τοῖς ὕδασι, καὶ τὰ τείχη [11]) κατέπιπτον· τῶν δένδρων δὲ καὶ ἀμπέλων τοὺς καρποὺς τὰ θαλάσσια ζῶα

1) τάφους) Vit. 1. et Ciz. ὕνους, h. e. ἀνθρώπους, perperam. Vitt. 2 et 3. vero hic ponunt καὶ τάφους· ἀντὶ τοῦ· τάφον — Ἠλέκτρας, quae in reliquis reperiuntur infra ad v. 72. n. 14.

2) θυγ. Ἄτλ.) A Pottero primum addita Vit. 1. et Ciz. non addunt: Vitt. 2 et 3. omittunt modo Ἄτλαντος.

3) ἐῤῥαμένῳ) Vitt. 2 et 3. ἀνεῤῥαμένῳ.

4) περὶ) Vit. 1. et Ciz. παρά.

5) τὸ — δέρμα) Vitt. 2 et 3. τὸ — αἷμα, ſine ſenſu.

6) ἀναφυσᾷ) Noſtri ἀναφυσσᾷ.

7) διεπέρασε) Sic noſtri rectius, quam διαπεράσας, vt reliqui habent.

8) κορυβάντων) Vitt. 2 et 3. κυρβάντων.

9) κατέκλυσε) Vit. 1. perperam κατέκαυσε.

10) τὴν γῆν) Eiectum a Seb. cum Vitt. 2 et 3. πᾶσαν, h. e. *totam Theſſaliam*, Ciz. et Vit. 1. ſeruant. Forte legendum πλείστην, vt Apollod. I, 7, 2. τὰ πλεῖστα μέρη τῆς Ἑλλάδος.

11) τὰ τείχη) Vitt. 2 et 3. τὰ παχέα, et iungunt cum δένδρων καὶ ἀμπέλων, deleto δὲ; deinde pergunt τοὺς καρποὺς δέ. Quum παχὺς, auctore Stephano in Theſaur. etiam apud Theophraſt. de craſſis plantarum et arborum radicibus vſurpetur, ſane, ſi addiceret κατέπιπτον, de arboribus radicitus euulſis παχέα intelligi poſſet. Forſan vero παχέα lapſu librarii ſcriptum eſt pro τείχεα.

ἐνέμοντο, οἱ δελφῖνες [12]) καὶ αἱ φῶκαι, αἱ ἀεὶ [13]) τῆς συνουσίας τῶν ἀνδρῶν ἐρῶσαι.

Καὶ τάφους [14])] ἀντὶ τοῦ τάφον. τοῦ δύπτου καὶ κολυμβητοῦ, κέλωρος καὶ υἱοῦ τῆς Ἄτλαντος θυγατρὸς Ἠλέκτρας, ὅστις ποτὲ ἐν τῷ ῥαπτῷ σκύτει καὶ δέρματι ἢ κύτει καὶ χωρήματι ἐνήξατο καὶ ἔπλευσεν [15]), ὥσπερ κέπφος Κρητικός [16]). Ἔπλευσε δὲ μονήρης ἤτοι [17]) μονόκωπος ἢ μόνος. ἀμφελυτρώσας καὶ καλύψας [18]) τὸ σῶμα ἐν τῷ ἀσκῷ, ὁποῖα καὶ ὥσπερ πορκος [19]), ζῶον Ἴστριον τετρασκελές. Δάρδανος ὁ Διὸς [20]) καὶ Ἠλέκτρας τῆς Ἄτλαντος θυγατρὸς καταλιπὼν [21]) τὴν Σαμοθρᾴκην ἐν τῷ κατακλυσμῷ, σχεδίαν κατασκευάσας καὶ εἰς τὰ κατὰ τὴν Τροίαν μέρη ἐλθὼν κτίζει τὴν Δαρδανίαν κᾀκεῖ τελευτᾷ καὶ ὁ τάφος αὐτοῦ κεῖται παρὰ τὴν [22]) Τροίαν ἐν τῷ μέρει τῆς Δαρδανίας· ὕστερον γὰρ καὶ [23]) ἡ Δαρδανία καὶ ἡ Ἴλιος καὶ ἡ Τροία μία πόλις

12) οἱ δελφ.) Sic quoque nostri, non vero αἱ δελφ. vt Potter.

13) ἀεὶ — ἐρῶσαι) Sic Vitt. 2 et 3. sublato τῷ· αἱ, non bene: deinde Vit. 2. ταῖς συνουσίαις, Vit. 1. et Ciz. τὰς συνουσίας pro τῆς συνουσίας.

14) καὶ τάφους — usque ad Ἠλέκτρας hic desunt in Vitt. 2 et 3. qui post ἐρῶσαι sic pergunt: Δάρδανος ὅτε ἐν τῷ ῥαπτῷ —. Reperiuntur autem supra ad v. 69. num. 12. non male, nam sic omnia in edd. vulgat. confusa melius disponuntur.

15) καὶ ἔπλ.) Absunt a Ciz. et Vit. 1.

16) ὥσπερ — κρητικός) Vitt. 2 et 3. non praebent.

17) ἤτοι) A nostris abest.

18) καὶ καλ.) Vit. 3. delet καί.

19) πόρκος) Deest in Vit. 2 et 3. vt in edition. vett. *Historiam ex Lycophrone tradit antiquus Schol. ad Homeri Il. υ, 245. Sebast.* Cff. quoque schol. Villois. ad hunc locum.

20) ὁ Διὸς) Vit. 3. addit υἱός.

21) καταλιπὼν — κατασκευάσας) Vitt. 2 et 3. brevius: ἐκ σαμοθρᾴκης ἐν τῷ κατακλυσμῷ εἰς τὰ —.

22) παρὰ τὴν) Nostri περὶ τήν.

23) γὰρ καὶ) Vitt. 1. 2 et Ciz. δὲ καὶ: Vit. 3. particulas γὰρ καὶ delet.

γεγόνασι. Νυκτίμου δὲ τὴν βασιλείαν λαβόντος [24]) ὁ κατακλυσμὸς, ὡς ληροῦσι, γέγονε [25]) διὰ τὴν [26]) Πέλοπος κρεουργίαν. Πέμπτον δὲ τὸν Πέλοπα ἔγωγε γινώσκω ἀπὸ Δαρδάνου. Διὰ τοῦτον [27]) γοῦν ληροῦσι γενέσθαι τὸν κατακλυσμὸν, ἢ δι' Ἀξάονα [28]) τὸν Λυκάονος καὶ τὸ τῶν Λυκάονος παίδων ἀσέβημα, ὅτι τὸν Νύκτιμον κατατεμὼν ἔθυσε τῷ Διΐ. Γέγονε δὲ καθ' ἑτέρους ἱστορικοὺς [29]) ὁ κατακλυσμὸς οὕτως: Περὶ Ἑλίκην [30]) καὶ Βοῦραν τὰς πόλεις ἀνέμων πνευσάντων

24) *βασιλ. λαβ.*) Sic etiam Vitt. 2 et 3. ſed Vit. 1. et Ciz. et editt. ante Sebaſt. *βασιλέως ἄρχοντος.* Apollod. III, 8, 2. *τὴν βασιλείαν παραλαβόντος.*

25) *ληροῦσι, γεγ.*) Vit. 3. *ληροῦσιν, ἐγεγόνει.*

26) *διὰ τὴν*) Vitt. 2 et 3. *διὰ τὴν τοῦ*, deleto cum Vit. 1. et Ciz. *καὶ*, quod vulgat. praemittit, non male.

27) *διὰ τοῦτον* pro *διὰ τοῦτο* Ciz. et Vit. 1. cum Seb. exhibent.

28) *Ἀξάονα*) Sic reſcripſit Sebaſt. pro *Ἄξανα*, auctoritate Codd. plurium, et, vt opinatur, hiſtoriae, quae verum nullum commemorat e filiis Lycaonis, qui nominetur *Ἀξάων*, vid. infra ad v. 481. et Apollod. III, 8, 1. Vit. 1. et Ciz. cum edd. prior. tuentur *Ἄξανα*: Vitt. 2 et 3. habent *διὰ ἄξονος*. Verba ſunt omnino corrupta, etenim primum non bene ſibi conſtant: *δι' ἀξάονα — λυκάονος, καὶ ἀσέβημα* —, quum non appareat, quare *Ἀξάων* a reliquis filiis ſeparatus ſit: deinde quisque facile perſpicit, non *ἔθυσε*, ſed *ἔθυσαν* eſſe legendum. Arcadi fuiſſe filium *Ἀζᾶνα*, Pauſan. VIII, 4. tradit, qui vero a loco noſtro eſt alienus. Forte legendum *Αἰγαίωνα*, quem dicit Apollod. l. l. fuiſſe filium Lycaonis. Verum ne ſic quidem ſit ſatis loco noſtro. Thryllit. coniicit recte: *δι' ἀξενίαν τοῦ λυκάονος*, et affert locum e Nonni Dionyſ. VIII, 20. ſqq.

> *Ἔκλυον ὡς ὑπέδεκτο τεὸν γενετῆρα λυκάων,*
> *Αὐτὸν ὁμοῦ μακάρεσσι· καὶ υἱέα χειρὶ δαΐξας*
> *Νύκτιμον ἀγνώσσοντι τεῷ παρέβαλλε τοκῆϊ,*
> *Καὶ Διῒ παμμεδέοντι, μιῆς ἔψαυσε τραπέζης.*

Addatur Pauſ. I, 2, 5.

29) *ἱστορικοὺς*) A Seb. adiectum agnoſcunt quoque Vitt. 2 et 3.

30) *περὶ ἑλίκην*) Sic Vitt. 2 et 3. et edd. prior. nec

ἐναντίων συνέστη νέφος πολὺ καὶ ἐῤῥύη ὑετὸς καὶ γέγονεν [31]) ὁ κατακλυσμός.

Δύπτου] εἶπε τοῦ συνεχῶς δύοντος [32]) ἐν τῇ σχεδίᾳ διὰ τὸ χειμάζεσθαι, ἢ τοῦ κολυμβητοῦ διὰ τὸ εἰς δύο ξύλα πήξαντος [33]) τὰς σχεδίας ἀπὸ Σαμοθρᾴκης πλεῦσαι φεύγοντος τὸν ἐπὶ [34]) Δευκαλίωνος κατακλυσμόν.

74 — 75. Πόρκος Ἰστριεὺς] ζῶόν ἐστι περὶ [1]) τὸν Ἴστρον ποταμὸν, τὸν καὶ Δάνουβιν καλούμενον [2]), τετρασκελὲς, λεπτῷ περιεχόμενον δέρματι, ὃ φυσώμενον [3]) γίνεται ὡς ἀσκὸς [4]) καὶ νήχεται [5]), ἕως ἂν [6]) λεπτυνθῇ· ἐξέρχεται δ' [7]) ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ νέμεται, καὶ εὐθέως [8]) ψυχόμενον ἀποθνήσκει. Μονήρη δὲ εἶπε [9]) τὸν Δάρδανον διὰ τὸ μιᾷ κώπῃ [10]) αὐτὸν κεχρῆσθαι ἐν τῇ σχεδίᾳ. Τὸ δὲ ἑξῆς

addunt cum Seb. τήν. Vit. 1. et Ciz. περὶ ἑλίκης καὶ βούρας, non bene.

31) γέγονεν pro ἐγένετο, consensu Vitt. 2 et 3. scripsit Sebast.

32) δύοντος) Vit. 2. δύναντος: Vit. 3. δύνοντος.

33) πήξαντος) Nostri, vt editiones prior. πήξαντα, vti mox Vitt. 2 et 3. φεύγοντα pro φεύγοντος, cui verbo iidem addunt πέραν.

34) τὸν ἐπὶ) Vit. 1. et Ciz. διὰ τὸν ἐπὶ, omisso τῷ· φεύγοντα.

1) περὶ) Sic etiam Vit. 1. et Ciz. cum Seb. verum Vitt. 2 et 3 vt edd. prior. παρά.

2) καλ.) Vitt. 2 et 3. λεγόμενον.

3) φυσώμ.) Sic ex emendatione Sebast. Nostri seruant vulg. φυσσώμενον.

4) ὡς ἀσκὸς) Vit. 1. et Ciz. ἀσκοειδὴς, verbum non ineptum, Lexicis vero, adeo Glossario du Fresne, incognitum.

5) νήχεται) Vit. 1. et Ciz. praemittunt οὐ.

6) ἂν) A Sebast. additum, Vitt. 2 et 3. etiam addunt.

7) ἐξέρχ. δ') Vitt. 2 et 3. καὶ ἐξέρχ.

8) καὶ εὐθέως) Vitt. 2 et 3. καὶ ἀθρόον, forte ἀθρόως. *Caeterum porcus Istricus non est aper, vt volunt Scalig. ad Varron. et Canterus, sed animal, quod Germani Hamster vocant. Thryll.*

9) εἶπε) Vit. 1. et Ciz. addunt τίς.

10) μιᾷ κώπῃ) Abest a Ciz. et Vit. Bene Vit. 3. ὡς μονόκωπον.

οὕτως [11]): Ὡς πόρκος τῷ ἰδίῳ δέρματι καθάπερ ἀσκῷ ἐπισκεπάσας τὸ σῶμα νήχεται, οὕτω καὶ ὁ Δάρδανος ἐπὶ τῆς σχεδίας [12]) ἔπλευσε τέσσαρας λίθους ἔχων καὶ σκεπάζων αὐτοῦ τὸ σῶμα [13]) καθάπερ πόρκος.

76. Ῥειθυμνιάτης] Ῥείθυμνα πόλις Κρήτης [1]).

Κέπφος] θαλάσσιον ὄρνεον λαροειδὲς [2]), ὅπερ ἀφρῷ θηρῶσιν οἱ παῖδες τῶν ἁλιέων.

77 — 78. Ζήρινθον ἄντρον] Θρᾳκικὸν σπήλαιον. Ἄντρον δὲ τὸ σπήλαιον [3]) παρὰ τὸ ἀνατετρῆσθαι [4]) ἤγουν τετρυπημένον εἶναι.

Τῆς κυνοσφαγοῦς θεᾶς] τῆς Ῥέας ἢ τῆς Ἑκάτης.

Λιπὼν] καταλιπὼν [5]) ὁ Δάρδανος. Καὶ γὰρ [6]) ἡ Ῥέα λέουσιν [7]) ἐποχουμένη ἢ ἡ Ἑκάτη ξενοφυὴς οὖσα

11) οὕτως) Abeſt a Vit. 1. et Ciz.

12) τῆς σχ.) Etiam Vitt. 2 et 3. cum Sebaſt. pro τὴν σχεδίαν, Vitt. 1. et Ciz. cum edd. prior. Caeterum Vitt. 2 et 3. hunc locum ſic exhibent: οὕτω καὶ ὁ Δάρδανος — ἔπλευσε. Ἔπλευσε δὲ καὶ Δάρδανος ἐπὶ σχεδίας καὶ τέσσαρας etc. Haud dubie ſocordia librarii verba ſunt repetita eadem.

13) σκεπάζ. — σῶμα) Vitt. 2 et 3. κατασκιάζων ἑαυτόν.

1) Totum hoc ſchol. abeſt a Vit. 1. et Ciz. ſed Vit. 2. habet ῥαθήμνια, πόλις, omiſſo voc. κρήτης. Vit. 3. vt Sebaſt. Steph. Byz. ῥιθύμνια: Ptolem. ῥίθυμνα.

2) λαροειδ.) Vit. 1. et Ciz. ἐλαροειδὲς, mendoſe.

3) Ἄντρον δὲ τ. σπήλ.) Haec verba a Seb. perperam eiecta reuocauimus e Codd. noſtris, nam θρᾳκικὸν ἄντρον pertinet ad interpretationem Lycophronis, ſed ἄντρ. δὲ τὸ σπήλ. ad ſqq. παρὰ τὸ —. Ergo non inutilis erat, vt opinatur Seb. tautologia.

4) παρὰ τὸ ἀνατ.) Vitt. 2 et 3. ἀπὸ τοῦ ἄνω τετρῆσθαι.

5) τῆς κυνοσφαγοῦς — καταλιπὼν) Sic conſtituimus hunc locum auctoritate Codd. noſtrorum pro: τὸ θρᾳκικὸν καταλιπὼν σπήλαιον τῆς Ῥέας ἢ τῆς Ἑκάτης ὁ Δάρδανος.

6) γὰρ pro γὰρ καὶ noſtri, et poſtea ἢ ἡ Ῥέα pro καὶ ἡ Ῥέα, recte, vt mox poſtea in ſchol. ſeq. κτίσμα κυρβάντων.

7) λέουσιν) Ita optime Vit. 1. et Ciz. pro λέγουσιν, vt Seb. cum reliquis. *Rhea*

καὶ φοβερά [8]). Θύουσι δὲ αὐτῇ κύνα, ὥς φησι Σώφρων ἐν Μίμοις· ὁ γὰρ κύων βαΰξας [9]) λύει τὰ φάσματα, ὡς καὶ χαλκὸς κροτηθεὶς [10]) εἴτέ τι τοιοῦτον.

Κτίσμα Κυρβάντων [11])] τὸ Σάον σπήλαιον Θρᾳκικὸν τῆς Ῥέας ἢ τῆς Ἑκάτης τῆς δεχομένης εἰς θυσίαν

cum Cybele eadem; ideo dixit λέουσιν ἐποχουμένη. *Virg. Aen. III*, 113.

Et iuncti currum dominae subiere leones.

Homerus, *si is est*, *in hymno* εἰς μητέρα Θεῶν *v.* 3.

Ἢ κροτάλων, τυπάνων τ' ἰαχὴ, καὶ σὺν βρόμος αὐλῶν
Εὔαδεν, ἠδὲ λύκων κλαγγὴ, χαροπῶν τε λεόντων.

Adde Catull. in Galliambo. Manil. L. II.

Iuppiter et cum matre Deum regis ipse leonem.

Rectum ergo λέουσιν. *At* ξυνοφυὴς (vt Vitt. 1 et 3. et Ciz. habent) *forte non rectum. Suidas ad* ἑκάτην: τὰ δὲ φάσματα αὐτῆς δρακοντοκέφαλοι ἄνθρωποι, καὶ ὑπερμεγέθεις. ὡς τὴν θέαν ἐκπλήττειν τοὺς ὁρῶντας; *ergo* ξενοφυὴς *rectius. Thryllit.*

8) καὶ φοβερὰ pro φοβεραὶ reuocauimus e Vitt. 2 et 3. atque mox quoque αὐτῇ κύνα, pro αὐταῖς κύνας, ob sq. ὁ γὰρ κύων. Similiter Argivi ap. Plutarch. T. VII, p. 120, 9. ed. Reisk. narrantur τῇ Εἰλιονίᾳ κύνα θύειν διὰ τὴν ῥᾳστώνην τῆς λοχείας.

9) βαΰξας) *Ita lege*, *non* βαΰξας, *vt sit* δισύλλαβον, *est enim trimeter Iambicus catalecticus. Neque enim mimos suos prorsa oratione scripsit Sophron*, *etsi id affirmauerit Ios. Scalig. Coniectan. ad Varron. p.* 70. *ed. Dordr. Thryllit.* Cf. Athen. XI, p. 505, c. ibique Schweighäus. T. VI, p. 315. et Valken. ad Theocrit. Adoniaz. Vol. II. p. 16. edit. Berol. et Herman. ad Aristot. de Art. Poet. p. 93. Vit. 2. habet βαβίξας: Vit. 3. βαβύξας, male.

10) κροτηθεὶς) Vitt. 2 et 3. κτυπηθείς. Hic addidit Thryllit.: *Nempe vt in Lunae* καθαιρέσει *aes pulsabant*, *vid. Liuium et Theocriti schol. quia eam putabant a Magis esse*, *vid. Apollonii Scholiast.*

11) κτίσμα —) Schol. seq. σάον, quod Sebast. vt ordinem verborum Lycophronis sequeretur, posuit post: κτίσμα κυρβ. neque in nostris, neque in reliquis Codd. transponitur. Quonam vero iure id Seb. h. l. et aliis locis fecerit, quum scholiastae et quicunque alii interpretes non semper sequantur ordinem verborum, ipse videat.

τοὺς κύνας [12]) Κύρβαντες ἤτοι οἱ Κορύβαντες [13]), οἵτινες εἰσὶ δαίμονες περὶ τὴν Ῥέαν [14]), ἱδρύσαντο. Ἀλλ' οἱ μὲν Κούρητες Δαναΐδος νύμφης Κρήσσης καὶ Ἀπόλλωνος παῖδες· οἱ δὲ Κορύβαντες Θαλείας καὶ Ἀπόλλωνος.

Σάον] ὄνομα ὄρους Θρακικοῦ, οὗ μέμνηται Νίκανδρος οὕτω πως [15]) λέγων ἐν Θηριακοῖς·

Ἢ Σάου ἠὲ Μοσύχλου [16]) . . . . .

79. Ἠμάθυνε] ἄμαθον [1]) ἐποίησε, κατέκλυσεν. Ἄμαθος δὲ δι' ἑνὸς μ γράφεται ἐκ τοῦ ἀμαθὴ καὶ ἀμέτρητος εἶναι ἐτυμολογουμένη. Καὶ τὸ ἄμος κατὰ συγκοπὴν [2]) γενόμενον δι' ἑνὸς μ γράφεται. Μόνοι δὲ τοῦτο οἱ Αἰολεῖς διπλασιάζουσιν [3]), ὡς καὶ τὰ λοιπά.

80. Καχλάζων] ἤχῳ φερόμενος.

12) τὸ Σάον — τοὺς κύνας) Abſunt a noſtris, et ſane bene abeſſe poſſunt, cum eadem iam antea dicta ſint. E gloſſa videntur adiecta.

13) ἤτοι οἱ κορύβ.) A Seb. additum ignorant noſtri. cf. de Corybantibus et Curetibus Heyne Obſeru. ad Apollod. p. 7 et 14. et Lobeck. ad Sophocl. Aiac. p. 359. Pherecydes Corybantes ex Apolline et Rhytia natos tradit, cf. Sturz. p. 156.

14) οἵτινες — Ῥέαν) conf. Strab. X, p. 472. *Sebaſt.*

15) πως) Abeſt a Vitt. 2 et 3.

16) ἠὲ Μοσ.) Ciz. et Vit. 1. cum edd. vett. ἢ Ἐμοσύχλου, non bene, niſi, Pottero auctore, Nicandrum corrigendum putes, qui ἠὲ Μοσ exhibet: Vitt. 2 et 3. ἢ Ἐμοσύλλου, cf. Schol. ad Nicand. Theriac. v. 471. Seb. male citat v. 403.

1) ἄμαθον pro ἄμμον Vitt. 2 et 3. cum Phauor. recte. Sic quoque Heſych. ἀμαθύνει· ἄμαθον ποιεῖ.

2) συγκοπ.) Noſtri, vt ante Potter. minus recte. ἀποκοπήν. Caeterum Codd. noſtri art. τό, praepoſitum τῷ· ἄμος, Vitt. 2 et 3 ἄμμος, omittunt, atque ideo γενομένην legunt pro γενόμενον.

3) διπλασιάζ.) Sic quoque Phauor. verum noſtri διπλασιοῦσιν, vt ante Potter. niſi illud ex correctione, hoc a διπλασιέω, verbo a Grammaticis ficto: niſi velis legere διπλασιῶσιν, a διπλασιάω, forte a Grammaticis ficto.

Νασμὸς 4)] κατακλυσμὸς, ἐκ τοῦ νάω, τὸ ῥέω 5), ὅθεν καὶ νᾶμα, καὶ ναύτης.

81. Τοὶ δὲ] ἐλλειπτικῶς 6) ἀντὶ τοῦ οἱ ἄνθρωποι.

83. Φηγὸν] τὴν βάλανον, παρὰ τὸ φάγω φαγὸν καὶ φηγὸν λεγομένην· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι πρὸ τοῦ τὸν σῖτον 7) εὑρεῖν βαλάνους ἤσθιον καὶ ὀπώρας.

Δρύκαρπα] πᾶσαν ὀπώραν, ὥς πού φησιν ἐν ταῖς Δωδεκαετηρίσιν 8) Ὀρφεύς·

Βάλλειν 9) ἔρνεά τε πάντα, τά τε δρυὸς ἄκρα.

4) νασμὸς) Deeſt hoc ſchol. in Vitt. 2 et 3. ſed Vit. 1. et Ciz. habent, praeponunt tamen ſchol. v. 80. καχλάζων.

5) τὸ ῥέω) Ita omnino legendum pro ῥήματος, quamquam omnes Codd. Mſſ. ῥήματος, quod vero Tzetzes alias nunquam addere ſolet. In Scholio hoc Phauor. qui id haud dubie, vt plura alia, e Tzetza hauſit, vti etiam Zonaras, exhibet: τὸ ῥέω. Praeterea Vit. 1. et Ciz. cum Etymol. M. et Zonara pro ὅθεν καὶ ναύτης legunt: ὅθεν καὶ νᾶμα καὶ ναύτης, quod reuocandum curauimus.

6) ἐλλειπτ.) Sic quoque Vitt. 1 et 3. et Ciz. ſed Vit. 2. ἐλλειπῶς, vitioſe. Ciz. et Vit. 1. vero ἐλλειπτικῶς ponunt poſt ἄνθρωποι.

7) τὸν σιτ.) Art. τὸν delent Ciz. et Vit.

8) ἐν ταῖς δωδεκ.) Vit. 1. et Ciz. ἐν τοῖς δωδεκ. Vitt. 2 et 3. ἐν ταῖς δωδεκαετέρισιν, mendoſe. Io. Tzetz. in Chil. XII. v. 148 et 154, vbi tres primos verſus ex hoc libro affert, δωδεκετηρίδες legit. cf. de hoc Orphei libro deperdito Fabric. Bibl. Gr. T. I. p. 165. ed. Harl. Vix credibile eſt, a Tzetza hunc librum eſſe tractatum. Debet pleraque, quae iactat et venditat pro ſuis, aliis Grammaticis.

9) βάλλειν — λέγεται) Vitt. 2 et 3. βάλλειν ἐννέα πάντας τά τε δρυὸς λέγεται. Vit. 1. et Ciz. βάλλειν ἔρνεά τε πάντα, τά τε δρυὸς, omiſſo cum Sebaſt. λέγεται. Phavor. ad δρύκαρπα ſic: πᾶσαν ὀπώραν λέγουσιν οἱ παλαιοὶ, λέγεται δὲ καὶ τὰ δρυὸς ἄκρα, ἤγουν ἀκρόδρυα. Forſan exciderunt ultima, ἤγουν ἀκρόδρυα, e ſcholiis Tzetzarum. Thryllit. vt verſus quodammodo ſibi conſtet, ita legit: βάλλειν ἔρνεα πάντα, τά τε δρυὸς ἄκρα λέγονται. cff. tamen Geſner. et Herman. in edit. Lipſ. p. 494.

84 — 85. Φάλαι] φάλαινα [1]) ζωΰφιόν ἐστι ταῖς λυχνίαις ἐπιπετόμενον, ὃ καὶ πυραυστούμορος [2]) καὶ ψυχὴ [3]) καὶ ψῶρα καλεῖται. Λέγεται δὲ φάλαινα παρὰ τὸ εἰς φῶς ἅλλεσθαι. Μακρὸν δὲ [4]) ἔχει τὸ α, καὶ προσγραφόμενον [5]) δι' ἑνὸς λ δεῖ γράφεσθαι· τὰ γὰρ ὀνόματα [6]) τῶν ῥημάτων βραχύτερα, ὡς τὸ θάλλω θαλὸς [7]), ἀγγέλλω ἄγγελος [8]). Καὶ περὶ μὲν τῆς φαλαίνης [9]) τοῦ χερσαίου ζωϋφίου [10]), ὃ καὶ κανδηλοσβέστραν [11]) ἰδιωτικῶς [12]) φασὶν, εἴπομεν· ἐστι δὲ καὶ φά-

1) φάλαινα) Atqui Lycophron habet φάλη, non φάλαινα, quod vero idem eſt.

2) πυραυστούμορος) Tzetzes videtur duo prouerbii verba: πυραύστου μόρος, h. e. *mors tineae*, perperam conglutinaſſe, et in Subſtantivum mutaſſe, quod ne du Freſne quidem nouit. Thryllit. addit: *Tzetzam puto ſalli. Zenobius:* πυραύστου μόρος· πτηνόν ἐστι ζωΰφιον, ὃ προσιπτάμενον τοῖς λύχνοις, καὶ δοκοῦν ἅπτεσθαι, τοῦ πυρὸς κατακαίεται. Μέμνηται καὶ αὐτοῦ Αἰσχύλος (Aelian. de Nat. Anim. XII, 8.) εἰπών· Δέδοικα μωρὸν κάρτα πυραύστου μόρον. εἴρηται δὲ παροιμία ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς προξενούντων ἀπώλειαν. *Addatur Eraſmus et Gaulminus ad Pſellum, nota* XXVII, *et omnino ſchol. Nicandr. ad Theriac. v.* 760. *p.* 50.

3) καὶ ψύχη (forte ψυχὴ) Vitt. 2 et 3. male omittunt, nam Tzetz. in Chil. IX. v. 965. vbi eadem narrat, et Commentar. ad Lycophron. laudat, etiam addit ψύχη.

4) μακρὸν δὲ) A Seb. additum δὲ comprobant noſtri Codd.

5) καὶ προσγρ. δι' ἑνὸς) Sic interpungendum, abiecto καὶ, auctoritate Vitt. 2 et 3. nam, vti obſeruat Thryll. ſenſus eſt: *ſiue poteſt addi* λ, *ſiue poteſt omitti.* Forte legendum παραγραφόμενον.

6) ὀνόμ. — ῥημάτ.) Vit. 1. et Ciz. ῥήματα — ὀνομάτων, perperam.

7) θάλλω θαλ.) Vit. 1. et Ciz. φάλλω φαλὸς, abiecto τῶ· ὡς τό.

8) ἀγγέλλ. ἄγγ.) Abſunt a Vitt. 2 et 3.

9) τῆς φαλ.) Art. τῆς delent noſtri.

10) τοῦ χερσ. ζωϋφ.) Vit. 1. et Ciz. τοῦ ζωϋφίου τοῦ χερσαίου: Vit. 3. male τῆς χερσ. ζωϋφ.

11) κανδηλοσβ.) Ita etiam Tzetz. in Chil. l. l. ſed Ciz. et Vit. 1. κανδηλοσβέστεραν: Vitt. 2 et 3. κανδηλοσβέστριαν,

λαινα κητώδης [13]) ἰχθύς. Κατ' ἀποκοπὴν γοῦν Φάλαι εἶπεν.

Αἵ τ' ἐπ' ἀρσένων [14])] αἱ Φῶκαί τε, αἱ θουρῶσαι καὶ ἐρωτικῶς ὁρμῶσαι ἐπὶ τὰ λέκτρα τῶν ἀῤῥένων βροτῶν. Ἡ δὲ Φώκη θαλάσσιον ζῶόν [15]) ἐστι χερσαίῳ βοῒ ἢ μᾶλλον βουβάλῳ [16]) παρόμοιον· ἐρᾷ [17]) δὲ συνουσίας ἀνδρῶν· ἔστι δὲ καὶ [18]) πρὸς μαγείαν ἐπιτήδειον.

86. Λεύσω θέοντα γρουνὸν [1])] Τὸν λόγον περὶ Ἀλεξάνδρου ποιεῖται [2])· λέγει γὰρ, ὅτι σπουδάζοντα τὸν Ἀλέξανδρον θεωρῶ [3]) περὶ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης. Γρουνὸς δὲ λέγεται ὁ κορμός [4]). Καὶ Ὅμηρος [5])·

Γρουνὸν μὲν δαίοντο· μέγας δ' Ἥφαιστος ἀνέστη.

Νῦν δὲ γρουνὸν λέγει ἢ τὸ πλοῖον τοῦ Ἀλεξάνδρου διὰ τὸ ἐκ ξύλων (τῶν γερανδρύων) [6]) πεποιῆσθαι· ἐπτερωμένον [7])

vt Potter. II. vid. du Fresne in Gloss.

12) ἰδιωτικῶς) Io. Tzetz. in Chil. l. l. κοινότερον τινές.

13) κητώδ.) Io. Tzetz. in Chil. l. l. male κητώδεις. Vitt. 2 et 3. cum Phauor. κτηνώδης.

14) ἀῤῥένων) Nostri ἀρσένων: postea vero ἀρσένων pro ἀῤῥένων

15) ζῶον) Pro κῆτος a Seb. receptum comprobant Vitt. 2 et 3.

16) βοῒ — βουβάλῳ) Vitt. 2 et 3. modo βοῒ μᾶλλον.

17) ἐρᾷ δὲ συνουσ.) Vit. 1. et Ciz. ἐρῶν δὲ συνουσ. male: Vitt. 2 et 3. cum Phauor. ἐρᾷ δὲ συνουσίαν, vt supra, cum Accusat.

18) καί) Nesciunt Vitt. 2 et 3. Cf. Gesner. L. IV. p. 710. Sebast.

1) γρουνὸν) Nostri γρυνὸν, et postea γρυνός.

2) τὸν λόγον — ποιεῖται) Desunt in Vitt. 2 et 3. quae quoque bene abesse posse, sqq. docent.

3) θεωρῶ) Vit. 1. et Ciz. καθορῶ.

4) ὁ κορμός) Deleuimus cum Codd. nostris praepositum καί.

5) καὶ Ὅμηρος) Fragm. extat T. V, p. 137. ed. Ernesti. Caeterum haec cum vers. non extant in Vitt. 2 et 3.

6) τῶν γερανδρ.) Haec vncis inclusa adiecimus. Nam cum naues omnes e ligno sint constructae, inepta es-

δὲ διὰ τὰ ἄρμενα, παρ' ὅσον τὴν πορείαν δι' αὐτῶν ποιεῖται [8]) κατὰ μετωνυμίαν. Ἢ αὐτὸν [9]) τὸν Ἀλέξανδρον δια τὸ ὄναρ, ὃ εἶδεν Ἑκάβη, ὅτι δαλὸν ἔτεκε δαιόμενον [10]), ὅστις κατέφλεξε [11]) πᾶσαν τὴν πόλιν καὶ τὴν ἐν Ἴδῃ ὕλην [12]). Τοῦτο τὸ ἐνύπνιον ἀκούσαντες οἱ μάντεις καὶ οἱ περὶ τοὺς ὀνείρους δεινοὶ εἶπον τὸ τεχθησόμενον παιδίον εὐθέως ῥιφθῆναι. Τεχθέντα δὲ τὸν Ἀλέξανδρον ἐξέθεντο ἐν τῇ Ἴδῃ, ὃν ποιμὴν ἑωρακὼς σφόδρα εὐειδέστατον ἀνελόμενος [13]) ἀνέθρεψεν. Ἐπτερωμένον δὲ διὰ τὸ μετὰ πλοίου [14]) πορεύεσθαι [15])· πτερὰ γὰρ τῆς νηὸς τὰ ἄρμενα.

87. Τρήρωνος εἰς ἅρπαγμα] εἰς τὴν [1]) ἁρπαγὴν τῆς λαγνιστάτης τρήρωνος ἤτοι περιστερᾶς τῆς ἀξίας φονευθῆναι.

ſet haec interpretatio, niſi τῶν γερ. addatur, vt Etymologiae ſimul ratio habeatur, ex Etymol. M. vnde hoc ſchol. depromtum eſt, quod vero, cum in nullis repeériatur Codd. vel Tzetza ipſe neglexit, vel librariorum incuria excidit: cff. quoque Suid. et Zonaras.

7) ἐπτερωμ. — μετωνυμίαν) Deſunt in Vit. 3. non male, quia ſtructuram verborum turbant, et in extremo iterantur.

8) ποιεῖται) Vit. 1. et Ciz. ποιῆται. Alias Tzetzes ſemper Indicatiuum addit τῷ παρόσον.

9) ἢ αὐτὸν) A Sebaſt. extinctum γρουνὸν tuentur Ciz. et Vitt. 2 et 3. haud dubie ob verba interpoſita.

10) δαιόμενον usque ad ἀνέθρεψεν abſunt a Vitt. 2 et 3. Eudocia vero, quae alias eis accedit, p. 329. exhibet.

11) κατέφλ.) Vit. 1. et Ciz. ἔφλεξε. Eudoc. et ſchol. Villoiſ. Hom. Il. γ, 325. quoque κατέφλεξε.

12) ἐν — ὕλην) Vit. 1. et Ciz. mendoſe ἔνδον ὕλην.

13) ἀνελόμ.) Ciz. et Vit. 1. ἀνελόμενον. Schol. Villoiſ. l. l. ἀνελόμενος.

14) μετὰ πλοίου) Vit. 3. μετὰ πλοίων.

15) πορεύεσθαι) Vit. 3. his adiicit: πτερὰ γὰρ — ἄρμενα, quae quoque adiicienda putauimus.

1) εἰς τὴν) Ciz. et Vit. 1. τὴν delent.

Κυνὲς [2])] ἢ ἀπὸ τόπου [3]) τῆς Λακωνικῆς ἢ τῆς δειλῆς καὶ ταχείας καὶ καταφερεῦς [4]) (οἰκεῖον γὰρ Ἀφροδίτῃ τὸ ζῶον) ἢ τῆς αἰτίας φόνου πολλοῖς. Λέγει δὲ τὴν Ἑλένην. Τρήρωνα δὲ αὐτὴν διὰ τὸ λάγνον καλεῖ· καὶ γὰρ ἡ περιστερὰ μόνη τῶν πτηνῶν δι' ὅλου ἔτους ὀχεύεται [5]) καὶ νεοττοποιεῖ [6]), ὅθεν [7]) καὶ τὸν Ἀλέξανδρον ἀετῷ εἴκασεν, ἐπὶ τὴν ἁρπαγὴν ἐπειγόμενον, ὡς Αἰσχύλος φησί.

Παντρόφου πελειάδος.

Καὶ κύνα [8]) διὰ τὸ ἀναιδὲς κατὰ τὸν Ὅμηρον [9])·

Εἵνεκ' ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου . . .

2) κυνὸς) Seiunximus a reliquis, deleto puncto, fecuti textum Lycophronis et auctoritatem Codicum noſtrorum.

3) ἢ ἀπὸ τόπου — ζῶον) Haec omnia non comparent in Vitt. 2 et 3. τοῦ τόπου a Pott. receptum Vit. 1. et Ciz. ignorant.

4) καταφεροῦς) ſcil. εἰς τὰ ἀφροδίσια, ideo addit οἰκεῖον —, cf. ſchol. Apollon. III, 542. ἡ περιστερὰ ἱερὰ Ἀφροδίτης, παρὰ τὸ περισσῶς ἐρᾷν λέγεται.

5) ὀχεύεται) Pro ὀχεῖται, quod noſtri ſeruant, a Seb. eſt receptum.

6) νεοττοποιεῖ) Sic noſtri pro vulg. νεοττοὺς ποιεῖ. Schol. Aeſchyli τίκτει.

7) ὅθεν (vulg. ἐπεὶ) — ἐπειγόμενον) Huc transtulimus ope Vit. 1. et Ciz. nam Vitt. 2 et 3. plane omittunt, antea poſita inter τὴν Ἑλένην et τρήρωνα δὲ —, et iunximus ἁρπαγὴν cum Genitiuo παντρόφου πελειάδος, vti noſtri cum edd. prior. conſtanter tuentur, vnde ſimul patet, emendationem Sebaſt. πάντροφος πελειὰς inutilem eſſe. Tzetzes enim verba Aeſchyli Sept. c. Theb. 300. πάντροφος πελειὰς in rem ſuam conuerſa iunxit cum ſuperioribus.

8) καὶ κύνα — κυνός) Plane abſunt a Vitt. 2 et 3: verum Ciz. et Vit. 1. habent, ſed perperam in ſchol. ſeq. poſt κύκνον λέγει.

9) ὅμηρ.) Il. ζ, v. 356. vbi quidem κακομηχάνου, quod ſeruant Ciz. et Vit. 1. cum edd. prior. et Codd. plerisque, a Sebaſt. deletum non comparet, ſed Tzetzes, vt iam obſeruauit Heyne, e v. 344. videtur addidiſſe; ideo ſeruandum cenſuerim.

38. Τόργος] ὁ γὺψ 1) κυρίως, νῦν δὲ 2) τὸν κύκνον λέγει. Ἔλαβε δὲ ζῶον ἀντὶ ζώου. Ζεὺς γὰρ ὁμοιωθεὶς κύκνῳ μίγνυται Νεμέσει τῇ Ὠκεανοῦ θυγατρὶ εἰς χῆνα, ὡς ληροῦσιν, αὐτὴν μεταβαλών 3). Ἡ δὲ τεκοῦσα ὠὸν ἐν τῷ ἕλει 4) τοῦτο κατέλιπε 5). Ποιμὴν δὲ τὶς 6) εὑρὼν τῇ Λήδᾳ κομίζει. Ἡ δὲ λάρνακι θεμένη ἐφύλαττε. Χρόνῳ δὲ τῷ καθήκοντι Ἑλένη γεννᾶται ἐκ τοῦ ὠοῦ, ἣν ὡς ἰδίαν παῖδα ἡ Λήδα ἀνέτρεφε 7). Τινὲς δὲ καὶ Κάστορα καὶ Πολυδεύκην ἐκ τοῦ αὐτοῦ φασὶν ὠοῦ γεννηθῆναι. (Ἐν) ἄλλοις 8) δέ τισιν εὗρον ἱστορικοῖς, ὅτι ὁ Ζεὺς ἀστέρι εἰκασθεὶς καὶ μιγεὶς Λήδᾳ Κάστορα καὶ Πολυδεύκην γεννᾷ· ὕστερον δὲ οὕτως, ὡς ἔφημεν, τὴν Ἑλένην. Ἕτεροι δὲ πάλιν φασὶν, ὅτι κύκνῳ ὁμοιωθεὶς τῇ Λήδᾳ ἐμίγη κατὰ τὴν 9) αὐτὴν νύκτα καὶ ὁ Τυνδάρεως. Καὶ ἡ μὲν 10) ἐκ Διὸς Πολυδεύκην καὶ Ἑλένην γεννᾷ, ἐκ δὲ Τυνδάρεω Κάστορα. Ὅθεν καὶ θνητὸς ἦν ὁ Κάστωρ,

1) *γὺψ*) Noſtri vno conſenſu *γρὺψ*.

2) *νῦν δὲ — ζώου*) Abſunt a Vit. 2. Habet quidem Vit. 2. *νῦν λέγει —*, ſed *ἔλαβε — ζώου* quoque deſunt.

3) *αὐτ. μεταβαλ.*) Ita reſtituimus e Vitt. 2 et 3. pro *μεταβαλούσῃ* a Seb. e Codd. ſuis allato, nam *αὐτὴν* abeſſe nullo modo poteſt. Vit. 1. et Ciz. *ὃ, ὡς ληροῦσιν, αὐτὴν μεταβάλλει*, quod propius accedit ad lectionem Vitt. 2 et 3. quam *αὐτῆς μεταβαλούσης*, vt in edd. prior. legebatur. Lectio tamen vulg. non plane ſpernenda eſt.

4) *ἐν τῷ ἕλει*) Apoll. III, 10, 7. *ἐν τοῖς ἄλσεσι*. Forſ. Tzetz. *ἐν τοῖς ἕλεσι*. Cf. Heyne in Obſeru. ad Apollod. p. 286.

5) *κατέλιπε* pro *κατέλειπε*, ope Vitt. 1. 2. et Ciz.

6) *τὶς*) Recepit Seb. recte, nam et Apollod. l. l. quem Tzetzes h. l. vbique ſequitur, cum Vitt. 2 et 3. habet.

7) *ἀνέτρεφε*) Ita Ciz. et Vit. 1. ſed Vitt. 2 et 3. cum Apollod. *ἔτρεφε*.

8) *ἄλλοις*) *Deeſt παρ' vel ἐν, etſi in Mſſ. nihil tale. Thryll.* Ideo *ἐν* vncis incluſum praemiſimus.

9) *κατὰ τὴν*) Vit. 1. et Ciz. praemittunt *καί*.

10) *καὶ ἡ μὲν*) Pro *ἡ δὲ ἐκ μὲν* repoſuimus e Vitt. 2 et 3.

ὁ δὲ Πολυδεύκης [11]) ἀθάνατος. Ἀλλὰ τῇ [12]) τοῦ ἀδελφοῦ παρακλήσει καὶ αὐτὸς ἀθάνατος ἐγεγόνει, καθά φησι καὶ ὁ Πίνδαρος. Τὰς δ' ἀλληγορίας, ὡς ἔφην, ἐᾶτε [13]). Ἐπεὶ δὲ ποθεῖτε καὶ ταύτας μαθεῖν, ἀκούετε.

Δίας οἱ παλαιοὶ πάντας ἐκάλουν τοὺς βασιλεῖς [14]). Τίς γοῦν βασιλεὺς Κύων καλούμενος, υἱὸς Ἐδερίωνος βασιλέως Ἀχαΐας [15]), τῇ Λήδᾳ ἐμίγη μοιχικῶς περὶ τὸν Εὐρώταν ποταμὸν, ἥτις ἐξ αὐτοῦ ἔγκυος [16]) γενομένη μιᾷ γαστρὶ τρεῖς παῖδας γεννᾷ, Κάστορα, Πολυδεύκην καὶ Ἑλένην. Ὠῷ δὲ [17]) παρεικάζει τὴν γαστέρα αὐτῆς, ὅτι ἐν ἐξ αὐτῆς [18]) σύνδερμον ἐγεννήθη, ὃ δέρμα καὶ φυλακτήριον αὐτοῖς ἐποίησαν. Εἰς κύκνον δὲ λέγει τὸν Δία μεταβαλεῖν, ὅτι οὐ βασιλικῶς ἐμίγη αὐτῇ, ἀλλ' ἐν καθύγροις [19]) τόποις, καθάπερ οἱ κύκνοι.

89. Κελυφάνῳ] Νῦν [1]) ὠοῦ λέπει· πάντα γὰρ

11) ὁ δὲ πολυδ.) A Seb. restitutum comprobant Vitt. 2 et 3. sed Ciz. et Vit. 1. retinent vulg. ὁ δ' ἕτερος.

12) ἀλλὰ τῇ) A Seb. emendatum firmant Vitt. 2 et 3. verum Ciz. et Vit. 1. vt olim, τῇ δέ.

13) ὡς ἔφην, ἐᾶτε) Ita legimus pro ἐατέον, ὡς ἔφην, auctoritate Ciz. et Vit. 1. nam sqq. ποθεῖτε, ἀκούετε, melius respondent.

14) τ. βασιλ.) Desiderantur in Vitt. 2 et 3. male.. Idem tradit Io. Tzetz. in Antehom. v. 102. οἱ πρίν γάρ τε πάντας κάλεον βασιλῆας.

15) Κύων καλούμ. — Ἀχαΐας) A Seb. primum inserta, a nostris, vt a plerisque Codd. absunt. Sine dubio legendum κύκνος pro κύων. vid. ad v. 506, vbi κύκνος dicitur.

16) ἔγκυος) Sic ope Vit. 1 et Ciz. pro ἔγγυος rescribendum.

17) ὠῷ δέ) Sic cum Seb. Vit. 3. Ciz. et Vit. 1. οὖν. Vit. 2. plane delet.

18) ἐξ αὐτῆς) Sic quoque Vit. 3. reliqui, vt edd. ante Pott. ἐξ αὐτῶν, Castoris scl., Pollucis et Helenae, qui tres vna quasi membrana vel testa involuti erant. σύνδερμον, a δέρμα, verbum adhuc incognitum.

19) καθύγροις) Pro πυρύγροις cum Seb. Vitt. 1 et 3. et Ciz.

1) νῦν) A Seb. additum nostri quoque addunt.

τὰ λέπη κελύφανα λέγεται [2]). Κυρίως [3]) δὲ κελύφανον λέγεται τὸ ἔσωθεν τοῦ ὀστράκου τοῦ ὠοῦ λεπτότατον δέρμα.

Στρόβιλον] στρογγύλως [4]), στροβιλοειδῶς· στρόβιλον γὰρ τὸ περιφερές.

Ὠστρακωμένην] τῷ ὀστράκῳ τοῦ ὠοῦ ἐσκεπασμένην. Λεγει δὲ [5]) τὸ ὠὸν, ὅπερ ἡ Νέμεσις τῷ Τυνδάρεῳ δέδωκεν· ὁ δὲ τῇ Λήδᾳ, ἐξ ἧς ἡ Ἑλένη ἐγεννήθη.

90. Καὶ δή σε ναύτην] Ἀποστροφὴ τὸ σχῆμα· νῦν γὰρ πρὸς Ἀλέξανδρον ἀποστρέφει [1]) τὸν λόγον καὶ φησί [2])· Καὶ δή σε ναύτην, ὦ Ἀλέξανδρε, ἡ Ἀχερουσία καταιβάτις τρίβος δεξιώσεται. Ἀχερουσία [3]) δὲ τρίβος, ἢ ὁ Ἅιδης, ὅτι διὰ τὴν Ἑλένην μέλλεις ἀποθανεῖν. Ἢ τὸ Ταίναρον [4]) τῆς Λακωνικῆς [5]) ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὅτι εἰς Λακεδαίμονα ἀφίξῃ, ἐν ᾗ ἐστὶν ἡ Ἀχερουσία τρίβος. Δείκνυσι δὲ διὰ τούτου, ὅτι ἐκ ταύτης τῆς προφάσεως ἀφίξῃς, ὦ Ἀλέξανδρε, εἰς Ἅιδου, ἔστι γὰρ ἐν τῷ

2) λέγεται) Nostri, vti fere semper, λέγονται.

3) κυρίως — δέρμα) Vitt. 2 et 3. non habent.

4) στρογγύλως) Vitt. 2 et 3. στρογγύλον, et pro στρογγυλοειδῶς nostri στροβιλοειδῶς, bene: praeterea Vit. 1 et Ciz. his addunt στρόβιλον — περιφερές, a nobis receptum.

5) λέγει δὲ — ἐγεννήθη) Absunt omnia a Vitt. 2 et 3. sed a Ciz. et Vit. 1. modo ἐγεννήθη a Seb. suppletum.

1) ἀποστρέφει pro ἀπέστρεψε cum Seb. etiam Vit. 3.

2) καὶ φησί — δεξιώσεται) Ignorant Vitt. 2 et 3. ναύτην vero a Seb. insertum Ciz. et Vit. 1. non agnoscunt.

3) Ἀχερουσία — Ἅιδης) Vit. 3. Ἀχ. τρίβος ὁ ἅδης. Vit. 2. χερουσία, τρίβος ἢ ὁ ἅδης.

4) ταίναρον) Ita nostri, recte, pro ταῖναρ, quod e compendio scribendi videtur ortum.

5) τῆς λακωνικῆς usque ad εἰς ἅδου absunt a Vit. 1 et Ciz. Glossam redolent. Priora quidem habent Vitt. 2 et 3. sed vltima: ἐν ᾗ — ἅδου quoque desunt: ἀφίξῃ vero a nobis renocatum tuentur, quod a Seb. mutatum est in ἀφίξῃς.

Ταινάρῳ [6]) τῆς Λακωνικῆς στόμα [7]). Ὅθεν καὶ Ἅιδου κάθοδον αὐτὸ λέγουσιν, ὡς καὶ Μένανδρός φησι·

Πύλη τίς ἐστι Ταινάρου πρὸς ἐσχάτοις [8]).

91. Καταιβάτις] κάτω φέρουσα [1]).

Πύγαργον] δειλὸν, ἢ αἰσχρὸν, ἢ ἅρπαγα· εἰσὶ γὰρ μελάμπυγοι πύγαργοι [2]) εἴδη ἀετῶν κατ' Ἀρχίλοχον [3]), ἀφ' οὗ ὁ ἅρπαξ πύγαργος. Ὁ δὲ αἰσχρὸς καὶ συνουσιαστικὸς τόπος [4]) πύγαργος λέγεται κατ' ἀντίφρασιν, ὁ μὴ ἀργὴν ἔχων τὴν πυγὴν, ἀλλὰ κινῶν αὐτὴν ἐν τῷ συνουσιάζειν. Ὁ δὲ δειλὸς πάλιν πύγαργος

6) ἐν τῷ ταινάρῳ) Sic Vitt. 2 et 3. recte, pro τὸ ταῖναρ.

7) στόμα pro στόμιον nostri cum Sebast.

8) ἐσχάτοις pro ἔσχατα restituimus ex edd. prior. Nostri ἐσχάτην, non apte, nisi quoque leges ταίναρον.

1) κάτω φέρουσα) Vit. 3. καταφέρουσα.

2) μελάμπ. πυγ.) Ita legendum auctoritate Codd. nostrorum, non vero, vt edd. prior. μελάμπυγον πύγαργον, vel, vt Seb. μελάμπυγος καὶ πύγαργος. Nostri etiam τὸ· καὶ a Seb. intrusum cum Phauor. et edd. prior. recte omittunt, nam μελάμπ. vsurpatur vt Substantiuum, et πυγ. vti Adiectiuum, cf. Io. Tzetz. in Chil. V, 97. sqq. De Melampygis vid. El. Cretens. ad Greg. Nazianz. Orat. III, T. II, p. 537, ed. Paris. 1609. et Eudocia p. 47. quae Melampygos dicit fuisse fratres duos.

3) κατ' Ἀρχ.) Sic legendum, nostris Codd. et edd. prior. praeeuntibus: Seb. κατὰ Ἀρχ. Caeterum Vit. 3. cum Phauor. exhibet Ἀρχέλαον pro Ἀρχίλοχον. *Nescio*, addit Thryllit. *an intelligi possit Archelaus, physicus ille philosophus, de quo Augustin. in de Ciuitate Dei et Suidas egere.* Non absimile vero, nam is, auctore Athenaeo IX, p. 409, c. scripsit de rebus singulari natura praeditis. Idem est Archelaus, cuius mentionem fecit Eudocia p. 78. Sebast. intelligit Archilochum Parium.

4) τόπος) E Vitt. 2 et 3. restituimus τόπος, quod nullus antea exhibuit Cod.

λέγεται ὡς λευκὴν 5) ἔχων τὴν πυγὴν ἐκ τοῦ ἐναντίου τῇ παροιμίᾳ τῇ λεγούσῃ· Οὔπω 6) μελαμπύγῳ τετύχηκας· ἐὰν γὰρ οἱ μελάμπυγοι γενναῖοι 7), καθάπερ Ἡρακλῆς 8), οἱ δὲ λευκόπυγοι πάντως 9) ἀσθενεῖς καὶ δειλοὶ καὶ ἄνανδροι. Θεία δὲ ἡ Ὠκεανοῦ τοῖς ἰδίοις τοῦτο 10) παισὶν εἶπε περὶ Ἡρακλέους· Οὔπω μελαμπύγῳ ἐντετυχήκατε.

Πατρὸς κόπρους] ἐπαύλεις, μάνδρας.

92. Ῥακτῶν βουστάθμων] τραχειῶν βουστάσεων 1).

93. Κάλλους θυωρίτην] τραπεζίτην, ἀργυρογνώμονα. Νῦν δὲ κριτὴν Ἥρας καὶ Ἀθηνᾶς καὶ Ἀφροδίτης· ἔκρινε γὰρ αὐτὰς Ἀλέξανδρος 2) ἕνεκα τοῦ μήλου. Ἐν γὰρ τῷ 3) τῆς Θέτιδος γάμῳ τῆς Ἔριδος μῆλον χρυσοῦν ἀνὰ μέσον τῶν θεῶν ῥιψάσης ἐπιγεγραμμένον οὕτως· ΤΗι ΚΑΛΗι ΤΟ ΜΗΛΟΝ, Ἥρα Ἀθηνᾶ τε καὶ Ἀφροδίτη πρὸς ἀλλήλας ἤριζον ἐπὶ τῷ λαβεῖν τοῦτο. Ὁ δὲ Ζεὺς Ἑρμῇ παραδοὺς αὐτὰς πέμπει πρὸς Ἀλέξανδρον, ὥστε κρῖναι αὐτάς. Ὃς λαβεῖν τὸ μῆλον

5) ὡς λευκὴν) Vit. 3. ὁ λευκὴν, non bene.

6) οὔπω usque ad μελαμπύγῳ omnia desiderantur in Vit. 1 et Ciz.

7) γενναῖοι) Non bene abest a Vitt. 2 et 3. et Phavor. ad πύγαργον.

8) Ἡρακλ.) Deleuimus art. ὁ praepositum cum Vit. 3. et Phauor. et mox δὲ posuimus inter οἱ et λευκόπυγοι.

9) πάντως) Vit. 3. πάντες.

10) τοῖς — τοῦτο) Vitt. 2 et 3. τοῖς — τοῦτου: Phavor. τοῖσι διὸς τούτου, mendose.

1) βουστάσ.) Vit. 1 et Ciz. βουστάσιων.

2) αὐτὰς Ἀλέξ.) Vit. 1 et Ciz. ταύτας ὁ Ἀλέξ. *De fabula pomi eristici vide, qui physice eam explicat, Proclum dissert. X. in lib. de R. P. et Sallustium de diis et mundo c. IV, p. 42. Moraliter tamen explicare vult Heraclitus in de allegoriis Homeri libello. Latius hanc historiam vid. in scholiis Euripidis p. 27, b, et 28, a, ed. Iunt.* Thryllit.

3) ἐν γὰρ τῷ — usque ad θυωρὸς, ἡ τράπεζα, absunt omnia a Vitt. 2 et 3.

τὴν Ἀφροδίτην ἔκρινε 4). Ταύτης δὲ ἐπιταγῇ ναυπηγήσαντος αὐτῷ ναῦς Ἁρμονίδου, κατὰ δέ τινας 5) Φερέκλου, ἦλθεν εἰς Λακεδαίμονα, ἔνθα τὴν Ἑλένην ὀφθαλμοβολήσας βληθεῖσαν καὶ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἁρπάζει 6). Θυωρὸς, ἡ τράπεζα, ἢ τὰ θύη καὶ τὰ θυμιάματα 7) ὡροῦσα καὶ φυλάττουσα, ἐξ οὗ καὶ θυωρίτης ὁ τραπεζίτης εἴρηται 8).

94. Ἀλλ' Ὀστρίμων] ἀλλὰ ἀντὶ Ὀστρίμων, ἅ εἰσιν ὄρη 1) Τροίας.

Γαμφηλὰς ὄνου] τὰς σιαγόνας τοῦ ὄνου. Λέγει 2) δὲ τὸν Μαλέαν ἀκρωτήριον Πελοποννήσου διὰ τὸ ἐοικέναι σιαγόσιν ὄνου.

95. Λᾶν] πόλιν Λακεδαίμονος 3), ἣν Ὅμηρος Λάαν 4) φησίν.

Εὐχείλου 5) κάπης] τῆς εὐτρόφου φάτνης, ἢ τῆς

4) ὃς λαβεῖν — ἔκρινε) Ita lege cum Vit. 1 et Ciz. pro ὃς λαβὼν — προέκρινε.

5) κατὰ — τινας) Ciz. et Vit. 1. κατὰ — τινα.

6) δεύτερον (Vit. 1 et Ciz. δεύτερος) δὲ ὁ Ἀλέξανδρος ἐντυχὼν αὐτῇ περὶ τὸν αἰγιαλὸν θυούσῃ νεωστὶ ταῖς Βάκχαις, καὶ τῇ Ἰνοῖ, ἁρπάξας αὐτὴν εἰς Αἴγυπτον παρεγένετο, κἀκεῖ αὐτῇ συνεγένετο) Haec verba, quae in edd. prior. repeririuntur, Seb. tanquam inutilia, et e ſchol. v. 103. huc translata, ſuſtulit. Vix autem crediderim, eum recte feciſſe, quum ſcholia eadem, et iisdem fere verbis aliis in locis ſaepe repetantur. In Codd. Vitt. 2 et 3. neque hic neque ad v. 103. leguntur.

7) τὰ θυμιάμ.) Art. τὰ reuocauimus e Vit. 1 et Ciz.

8) ἐξ οὗ — εἴρηται) Ignorant Vitt. 2 et 3.

1) ἀλλὰ — ὄρη) Ita hunc locum e noſtris conſtituimus pro: ὄρη εἰσὶ Τροίας. Senſ. autem eſt: *relictis prope Troiam montibus, in quibus adhuc pauiſti greges.*

2) λέγει) Sic Vitt. 2 et 3. ſed Ciz. et Vit. 1. cum edd. ante Seb. λέγουσι.

3) πόλιν λακ.) Noſtri πόλις λακεδαιμονίας.

4) λάαν) Recte. Vit. 2. λᾶαν, mendoſe. Hom. Il. β. 585.

5) εὐχείλου) Vitt. 2 et 3. εὐχίλου.

καλὰ χείλη, ἢ καλὰς τροφὰς [6]) ἐχούσης· ὡς κρείττονος ὄντος τοῦ ποιμενικοῦ βίου τοῦ ἁρπακτικοῦ καὶ μαχίμου.

96. Μηλιαθμῶν [1])] μανδρῶν τῶν προβάτων, ἀττικῶς.

Χερσαίας πλάτης] πτύου ἢ τῆς καλαύροπος. Ἡ δὲ καλαῦροψ [2]) ῥάβδος ἐστὶ ποιμενικὴ μικρὸν ἑκατέρωθεν ὑπόσκαμβος, ἣν ἀφιῶσιν [3]) ἐπὶ τὰ ἀπὸ [4]) τῆς ἀγέλης ἀποσκιρτῶντα. Πλάτη δὲ [5]) κυρίως τὸ πλάτος τῆς κώπης.

97. Τράμπις] βαρβαρικὸν πλοῖον.

Ὀχήσει] βαστάξει [6]), κομίσει [7]), ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἵππων.

Φερέκλειοι πόδες] ὁ Φέρεκλος, περιφραστικῶς· ἢ αἱ νῆες [8]), ἃς ὁ Φέρεκλος εἰργάσατο· οὗτος γὰρ κατεσκεύασε τῷ Ἀλεξάνδρῳ ναῦς [9]) πρὸς τὸν Ἑλλάδος κατάπλουν.

6) ἢ καλ. τροφ.) Additum a Seb. comprobant Vitt. 2 et 3. ita tamen, vt ἢ, quod quoque dedimus, pro ἤτοι exhibeant.

1) μηλιαθ.) Vit. 2. rectius μηλιανθμῶν, cf. not. critt. in Lycophr. Sed voc. ἀττικῶς Vitt. 2 et 3. delent, et ſane nil habet, quo ſedem ſuam tueatur.

2) καλαύροπος — καλαῦροψ) Vit. 3. καλάβροπος — καλάβροψ. cf. Lennep. ad Coluth. p. 71. de diuerſa καλαῦροψ et καλάβροψ ſcriptura, et Brunk. ad Apoll. Rh. IV, 974, et Heſychii interpretes ad καλάβροψ.

3) ὑποσκ. — ἀφιῶσιν) Lennep. in Animaduerſſ. ad Coluth. p. 71. vult legi: ἐπίσκαμβος, ἣν ἐφιῶσιν. Vit. 1 et Ciz. ἀμφιᾶσιν.

4) ἀπὸ, quod contextus requirit, e Vit. 3 praepoſuimus: etſi iam inſit in ἀποσκιρτῶντα.

5) πλάτη δὲ) Ita noſtri quoque cum Sebaſt. ſed deinde πλατὺ pro πλάτος.

6) βαστάξει) Vit. 1 et Ciz. βαστάσει.

7) κομίσει) Noſtri πορεύσει. Sed ἀπὸ — ἵππων Vitt. 2 et 3. omittunt.

8) ἢ αἱ νῆες — εἰργάσατο) Abſunt a Vitt. 2 et 3.

9) τῷ — ναῦς) Pro τῷ — ναῦν legunt noſtri, recte: Vitt. 2 et 3. adeo τὰς Ἀλε-

98. Δισσὰς σαλάμβας] δύο σαλάμβαι εἰσὶν ἄκραι [1]) ἐν Λακωνικῇ, Θυρίδες [2]) λεγόμεναι. Σαλάμβαι δὲ [3]) αἱ θύραι λέγονται παρὰ τὸ ἐν σάλῳ βαίνειν ἢ παρὰ τὸ σείειν καὶ λαμβάνειν τοὺς βαίνοντας [4]). Σαλαμβαὶ δὲ [5]) οἱ Φανόπται ἤτοι οἱ Φεγγῖται ἰδιωτικῶς παρὰ τὸ σελας δι' αὐτῶν βαίνειν [6]).

Γυθίου] Γύθιον ἀκρωτήριον τῆς [7]) Λακωνικῆς.

Πλάκας] τόπους νῦν.

99. Ἐν αἶσι] πλαξὶν ἤτοι τόποις.

Πρὸς κύνουρα] παρὰ τὰς [8]) τραχείας πέτρας.

Σχάσας] καταβαλὼν [9]), ἀπολύσας.

100. Πεύκης ὀδόντας] τὰς ἀγκύρας· αὗται γὰρ ἕκτορες καὶ φύλακες εἰσι τοῦ τῆς θάλασσης σάλου καὶ τῆς πλημμυρίδος [10]).

ξάνδρου ναῦς. cf. Thryphiod. v. 59. Φέρεκλος νῆας Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο.

1) δύο σαλ. — ἄκραι) Sic noſtri, ergo non ἄκρα, vt impreſſi, recte, nam σαλάμβαι nullo modo poſſunt eſſe promontoria. cf. Strab. VIII, p. 360.

2) θυρίδες) Vit. 3. θύραι, vitio librarii. cf. Strab. l. l. et Siebel. in ſymbol. ad Hellenic. p. 268.

3) σαλ. δὲ) Vitt. 2 et 3. δὲ delent.

4) παρὰ τὸ σείειν — βαίνοντας) Abſunt a Vitt. 2 et 3. verum Ciz. et Vit. 1. παρὰ τὸ σείω καὶ λαμβάνω τὸ τοὺς βαίνοντας εἶναι.

5) σαλαμβαὶ δὲ, non, vti vulg. σαλάμβαι δὲ, Vitt. 2 et 3. cum Etymol. M. vt diſcernantur σαλάμβαι et σαλαμβαί. Deinde quoque οἱ Φανόπται, recte. Vit. 1. et Ciz. vero totum ſchol. ſic exhibent: σάλαμβοι δὲ οἱ Φεγγῖται ἰδιωτικῶς λεγόμενοι οἱ Φανόπται.

6) δι' αὐτ. βαίνειν) Etymol. δι' αὐτὰς εἰσβαίνειν.

7) τῆς λακων.) Sic Vitt. 2 et 3. caeteri omittunt art. τῆς.

8) παρὰ τὰς) Vitt. 2 et 3. πρὸς τάς.

9) καταβαλ.) Ciz. Vitt. 1 et 2. καταλαβών, addunt Ciz. et Vit. 1. et Phauor. ἀπολύσας, quod reliqui ignorant.

10) αὗται — πλημμυρίδος) Abſunt a Vitt. 2 et 3.

Ἕκτορας πλημμυρίδος] κωλυτὰς τῶν κυμάτων [11].

101. Σκαρθμῶν ἰαύσεις] τῶν κινήσεων [1]) παύσεις.

Εἰναφώσσωνα [2]) στόλον] τὸν ἐννεάρμενον ἢ τὸν μονάρμενον, ἢ θῖνα φώσσωνα στόλον γράφεται [3]), τοῦτ' ἔστιν, ἀπὸ τῶν σκαρθμῶν καὶ κινήσεων ἰαύσεις καὶ παύσεις εἰς τὸν αἰγιαλὸν τὸν στόλον καὶ τὴν πορείαν σου τὴν φώσσωνα ἤτοι τὴν δι' ἀρμένων.

102. Καὶ τὴν ἄνυμφον πόρτιν [4])] καὶ τὴν πολύανδρον δάμαλιν.

Λύκος] ἤτοι ἅρπαξ [5]).

103. Δυοῖν πελειαῖν [1]) ὠρφανισμένην γονῆς] ὀρφανὴν καὶ ἔρημον οὖσαν τῆς γονῆς τῶν δύο περιστερῶν ἤτοι Ἰφιγενείας, ἣν ἔσχεν ἐκ Θησέως, ὥς φησι Δοῦρις [2]) ὁ Σάμιος, καὶ Ἑρμιόνης, ἣν ἐκ Μενελάου γεννᾷ· ἑπταετῆ γὰρ ταύτην Θησεὺς πρῶτον [3]) ἁρπάσας [4]) μετὰ τὸ τεκεῖν ἐξ αὐτῆς [5]) Ἰφιγένειαν ἀφῃρέθη αὐτήν. Δεύτερον δὲ [6]) ὁ Ἀλέξανδρος ἐντυχὼν αὐτῇ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν

11) ἕκτορας — κυμάτων) Vitt. 2 et 3. ſic: ἕκτορας, κωλυτάς. (Seb. male κωλύτας.) πλημμυρίδος, τῶν κυμάτων.

1) τῶν κιν.) Noſtri praeter Vit. 2. tollunt τῶν.

2) εἰναφ.) Vit. 1. et Ciz. εἰνναφ.

3) γράφεται) Suppleuimus ope Vit. 1. et Ciz. vti mox σκαρθμῶν καὶ, quod ab aliis Codd. et edd. abeſt.

4) πόρτιν) Ciz. et Vit. 1. male πόρτην.

5) λύκος — ἅρπαξ) Noſtri, vt edd. ante Potter. ἁρπάσας σὺ ὡς λύκος, ἤτοι ἅρπαξ.

1) δυοῖν πελ.) Ciz. et Vitt. 1 et 2. δυεῖν πελείαιν. cff. Varr. Lectt. ad Lycophr.

2) Δοῦρις) In hiſtor. Graecorum, cuius meminit Diod. Sic. XV, p. 488. Sebaſt.

3) πρῶτον) Ignorant Vitt. 2 et 3.

4) ἁρπάσας) Vit. 1. et Ciz. ἁρπάξας.

5) ἐξ αὐτῆς) Deſunt in Vitt. 2 et 3. ſed Ciz. et Vit. 1. ἐξ αὐτοῦ.

6) δεύτερον — συνεγένετο) Non reperiuntur in Vitt. 2 et 3. δὲ a Sebaſt. adiectum agnoſcunt Ciz. et Vit. 1.

θυούσῃ [7]) νεωστὶ ταῖς Βάκχαις καὶ τῇ Ἰνοῖ ἁρπάσας αὐτὴν εἰς Αἴγυπτον ᾤχετο κἀκεῖ αὐτῇ συνεγένετο.

104. Δευτέραν ἄρκυν] εἰς τὴν δευτέραν ἄρκυν, ἤτοι δίκτυον [8]). ἄρκυς γὰρ [9]) κυρίως δίκτυον πρὸς ἄρκτων θήραν ἁρμόδιον.

Ὀθνείων βρόχων] ξένων ἀγρευμάτων. Τροπικαί [10]) εἰσιν αὗται αἱ λέξεις. ἄρκυς μὲν, ὅθεν ἔφην [11]), λεγόμενον· βρόχος δὲ ἀπὸ τῶν βρόχων, οἷς θηρεύουσι πέρδικας καὶ ὄρνεις ἑτέρους [12]).

105. Λῆϊτιν ἐμπεσοῦσαν [1])] αἰχμάλωτον ἐγκρούσασαν.

Ἰξευτοῦ πτερῷ] τῇ ταχύτητι [2]) τοῦ Ἀλεξάνδρου ἢ τῷ πλοίῳ [3]).

106. Θύσησιν] ταῖς Βάκχαις παρὰ τὸ θύω, τὸ ὁρμῶ [4]), Θύσαις λεγομέναις.

Ἁρμοῖ] νεωστὶ, ταχέως, ἀπὸ τοῦ ἅρμα, ἁρμοῖ. Καὶ Αἰσχύλος [5]) ἐν Προμηθεῖ·

Ἁρμοῖ πέπαυμαι τοὺς ἐμοὺς θρηνῶν πόνους.

Μηλάτων ἀπάργματα] ἀπαρχὰς καὶ θυσίας προ-

7) παρὰ — θυούσῃ) Sic ſcribendum e Vit. 1. et Ciz. pro περὶ — θυσιούσῃ.

8) εἰς τὴν δευτ. — δίκτυον) Ita legendum cum Vitt. 2 et 3, pro: εἰς δεύτερον δίκτυον.

9) γὰρ) A Seb. receptum comprobat Vit. 3.

10) τροπικαί) Ciz. et Vit. 1. addunt δὲ, ſed mox αὗται omittunt.

11) ἔφην) Vit. 3. ἔφημεν.

12) ὄρνεις ἑτέρ.) Vit. 1. ὄρνεις ἑτέρας: Ciz. ὄρνιθας ἑτέρας: Vitt. 2 et 3. ὄρνεις καὶ ἕτερα.

1) ἐμπεσ.) Vit. 2. ἐμπταίσασαν, vt Pott. Ciz. et Vitt. 1 et 3. ἐμπέσασαν.

2) ταχύτ.) Noſtri ταχυτῆτι.

3) τῷ πλ.) Vitt. 2 et 3. τοῦ πλοίου, non apte.

4) θύω — ὁρμῶ) Vit. 1. et Ciz. θύειν, τὸ ὁρμᾶν.

5) Αἰσχύλ.) Vit. 2. Αἰσχύλου. Prometh. v. 620. ed. Schütz.

βάτων. Μῆλα 6) δὲ τὰ πρόβατα αἰολικῶς 7) παρὰ τὸ μέλω, τὸ φροντίζω, λεγόμενα· ποιμενικὸν γὰρ καὶ γεωργικὸν ἔζων βίον οἱ παλαιοί.

107. Κρόκησι] κρόκαις, αἰγιαλοῖς 1). Κρόκη δὲ λέγεται ὁ αἰγιαλὸς ἀπὸ τοῦ κείρω 2), τὸ κόπτω, κειρόκη καὶ κροκη, πρὸς ἣν θραύονται καὶ κλῶνται τὰ κύματα.

Βύνη] τῇ δύνῃ 3) Λευκοθέα τῇ Ἰνοῖ παρὰ τὸ δύω, τὸ κολυμβῶ, ὡς ἕτεροί 4) φασιν· ἐγὼ δὲ 5) παρὰ τὸ βύω, τὸ κρύπτω, ὅθεν καὶ βυθὸς καὶ Βύνη. Ἡ δὲ τῆς Ἰνοῦς ἱστορία τοιαύτη· Πεσοῦσα 6) μετὰ τοῦ παιδὸς αὐτῆς Παλαίμονος εἰς θάλασσαν διὰ τὸ διώκεσθαι ὑπ' Ἀθάμαντος ἀπεπνίγη. Ἐξήχθη 7) δὲ περὶ Κόρινθον

6) μῆλα — λεγόμενα) Nostri, vt edd. prior. μῆλον δὲ πρόβατον — λεγόμενον, nec ſane cauſa erat, quare Seb. hanc lectionem probabilem ſollicitaret.

7) αἰολικῶς) Vit. 2, vt ante Potter. αἰτωλικῶς, quod Thryllitzſchio placet. Addit autem: *Puto non tam μῆλον αἰολικῶς dici, quam μηλάτων pro μήλων αἰτωλικῶς. Aetoli enim dicunt γερόντοις pro γέρουσι, vid. Euſtath. ad Odyſſ. ξ, 546, ed. Baſ.* et Stephan. in Theſaur. ad μήλατα, qui hoc ſchol. exſcripſit.

1) κρόκ. αἰγιαλ.) Abſunt a Vit. 1. et Ciz.

2) κείρω) A Seb. reſtitutum habent quoque Ciz. et Vit. 1. reliqui κέρω: Etymol. M. κρούω, vid. ad v. 874. ſed κερόκη, pro quo poſuit Seb. κειρόκη, tuentur omnes.

3) τῇ δύνῃ) Vit. 3. τῇ βύνῃ, et mox etiam βύω pro δύω, cff. Eudoc. p. 238. et Phauor. ad βύνη.

4) ἕτεροι) Vit. 1. et Ciz. ἄλλοι.

5) ἐγὼ δὲ) Non tu, o Tzetza, ſed Eudocia p. 238.

6) πεσοῦσα) Vitt. 2 et 3. πλέουσα: Phauor. φεύγουσα, ſic etiam Eudocia l. l. φεύγουσα μετὰ — εἰς θάλασσαν ἀπέπτη. Infra v. 229, vbi eadem repetuntur, etiam φεύγουσα. Apollod. I, 9, 2. Ἰνὼ δὲ Μελικέρτην μεθ' ἑαυτῆς εἰς πέλαγος ἔῤῥιψε.

7) ἐξήχθη) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. et Phauor. ἐξεχύθη. Infra v. 229. ἐκεῖσε γὰρ ἐῤῥίφη ἐκ τῆς θαλάσσης, δελφῖνος αὐτὴν ἐκβαλόντος, cff. Schol. Pind. ad Iſthm. ab

παρὰ Σχοινουντίαν 8) ὑπὸ δελφῖνος. Ἀμφίμαχος 9) δὲ καὶ Δονακῆνος 10) ἀνελόμενοι τὰ σώματα 11) ἄγουσιν εἰς Κόρινθον. Σίσυφος δὲ ἀδελφὸς ὢν Ἀθάμαντος βασιλεύων Κορίνθου 12) ἀγῶνα καὶ θυσίαν ἐπ' αὐτοῖς 13) ἐτησίως 14) ἐκέλευσε γενέσθαι. Ὅθεν καὶ θεοὺς αὐτοὺς κεκλήκασι καὶ Λευκοθέαν ἀπὸ τοῦ τῆς θαλάσσης ἀφροῦ τὴν Ἰνώ 15). Ἦν δὲ τῆς Ἰνοῦς 16) θυγάτηρ Εὐρύκλεια.

108. Θρέξεις] κυρίως θρέξαι, τὸ συμπῆξαι γάλα πρὸς τὸ τυροποιῆσαι λέγεται· νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ πηδήσεις, ἢ ἄξεις 1).

init. et Pausan. Attic. c. 44. p. 172, ed. Fac. qui habet: ἐξενεχθέντος — ὑπὸ δελφῖνος.

8) παρὰ Σχοιν.) Vit. 1. et Ciz. περὶ Σχοιν. sed Vitt. 2 et 3. περὶ χοιναντίαν, mendose: ad v. 229. omnes recte σχοινουντίαν.

9) Ἀμφίμ.) Eudocia errore typographorum Ἀμφίμαρχος.

10) Δονακῆνος) Nostri Codd. Δονακῖνος cum Eudocia et Phauor. sic quoque infra ad v. 229.

11) τὰ σώματα) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. et Phauor. vt infra v. 229, τὸ σῶμα, scl. Palaemonis.

12) κορίνθου) A Seb. pro κορινθίων restitutum nostri cum Eudocia h. l. et infra v. 229. exhibent.

13) ἐπ' αὐτοῖς) Bene a Seb. emendatum pro ἐπ' αὐτῶν, et assentiuntur Sebast. Vitt. 2 et 3. cum Eudocia; sed Ciz. et Vit. 1. ἐπ' αὐτῷ, scl. filio, rectius forsan, si malis σῶμα pro σώματα.

14) ἐτησίως) Vit. 1. et Ciz. ἐτήσιον.

15) τὴν Ἰνώ) Phauor. et Eudoc. addunt ὠνόμασαν, quod nostri Codd. non agnoscunt.

16) τῆς Ἰνοῦς. Sic Vitt. 2 et 3. a caeteris τῆς abest.

1) ἄξεις) Sic quoque Vit. 1. et Ciz. cum Phauor. sed Vitt. 2 et 3. vt ante Pott. ἕξεις, forte excidit τὴν ὁδὸν s. τὸν πλοῦν, nam ἄξεις quoque ineptum est, vti antea θρέξαι, nam id nunquam est συμπῆξαι γάλα, sed θρέψαι. Zonar. θρέψας· σημαίνει τὸ· πήξας, ὡς τὸ· Ἥμισυ μὲν θρέψας γλευκοῖο γάλακτος. Antea Zonar. θρέξας· πηδήσας, δραμών. cf. quoque Hesych. Vix autem credibile est, Tzetzam, ipsum Graecum, tam ignarum fuisse gr. linguae, vt haec confunderet

Σκάνδειαν] Σκάνδεια πόλις Κυθήρων.

Αἰγίλου τ' ἄκραν] Πελοποννήσου [2]) ἀκρωτήριον.

109. Αἴθων ἐπακτὴρ] διάπυρος, ὀξὺς κυνηγός.

Καγχαλῶν ἀγρεύματι] τῇ θήρᾳ χαίρων. Λέγει δὲ ἄγρευμα τὴν Ἑλένην.

110. Νήσῳ δ' ἔνι Δράκοντος] Νῆσον Δράκοντος τὴν Σαλαμῖνα λέγει· τὴν γὰρ Σαλαμῖνα πρώην [3]) Δράκων κατεῖχεν ἢ θηρίον ἢ κύριον ὄνομα βασιλέως ἢ Ἀσωπὸς κατά τινας ἐκ Θηβῶν ἐλθών. Κυγχρεὺς [4]) δὲ ὁ Ποσειδῶνος καὶ Σαλαμῖνος υἱὸς, ὥς φησιν Εὐφορίων, ἀνεῖλε τὸν Δράκοντα καὶ τὴν τῆς Σαλαμῖνος [5]) βασιλείαν κατέσχεν. Οὕτω γοῦν τὴν Σαλαμῖνα Δράκοντος εἴρηκε [6]) νῆσον, ἐν ᾗ, φησὶν, ἤτοι ἐν τῇ Ἀττικῇ [7]), ἐκχέας τὸν πόθον ἤτοι τοῦ μιγῆναι [8]) μετὰ τῆς Ἑλένης, τὴν ἕωλον

vocabula. Putem potius hoc schol. corrupte huc translatum esse ex Etymolog. v. θρέψας, vbi haec: τρέφω, θρέψω, καὶ τρέχω, θρέξω, καὶ ἔχω, ἕξω, vnde etiam in edd. ἕξεις pro ἄξεις. Et tamen Phauor. incaute schol. vt hic se habet, repetiit.

2) πελοποννήσου) Vitt. 2 et 3. πελοπονήσου. καὶ a Seb. praepositum nostri cum edd. prior. recte delent.

3) πρώην) Ciz. et Vit. 1. πρῶτον.

4) κυγχρεὺς) Sic nostri pro κυχρεὺς, vt ad v. 175 et 451. ipse Sebast. cum caeteris. Eudocia p. 263. quoque κυγχρεὺς, cf. Heyne ad Apollod. III, 12, 7.

5) τὴν τῆς Σαλ.) Omnes negligunt τῆς praeter Vit. 3. quod recte se habet.

6) εἴρηκε) Sic Vit. 3. pro εἰρήκει, quod Vit. 2. habet, sed Ciz. et Vit. 1. εἰρήκασι, et mox φασὶν pro φησὶν, vt non tam ad Lycophronem, quam ad alios referatur mythographos.

7) ἤτοι — Ἀττικῇ) Vitt. 2 et 3. ignorant.

8) ἤτοι τοῦ μιγῆναι) h. e. *scilicet concumbendi cum Helena.* Sic Vit. 2, recte, nam refertur ad πόθον. Seb. cum caeteris μιγείς. Vit. 3. omittit ἤτοι — Ἑλένης. Reliqua post ὄψει δευτέραν posita: ἅπαξ γὰρ αὐτῇ usque ad τροίαν εἰσῆλθε, quae in edd. omnibus, ne Sebast. quidem excepta, h. l. inserta erant, auctoritate Codd. Vitt. 2 et 3. transtulimus in sedem eis propriam v. 112. Sebast. quidem ea primum eo detulit duobus exempl.

καὶ χθεσινὴν Κύπριν καὶ συνουσίαν οὐκ ὄψει δευτέραν. Τὴν δὲ σύνταξιν 9) βλέπε εἰς τὸ διάγραμμα.

111. Ἀκτῆς] τῆς Ἀττικῆς, τῶν Ἀθηνῶν 1). Ἀκταὶ δὲ λέγονται 2) αἱ Ἀθῆναι, ὅτι Ἀκτεὺς 3) αὐτῶν 4) ἐβασίλευσεν, ἢ ὅτι ἀκτή ἐστιν ἡ Ἀττικὴ 5), τοῦτ' ἔστι προβεβλημένη καὶ κειμένη τὸ πλεῖον μέρος εἰς θάλασσαν 6). Ἀττικῆς δὲ νῆσος ἡ Σαλαμίς.

Διμόρφου γηγενοῦς σκηπτουχίας] ἡ Ἀττικὴ γὰρ βασιλεία ἦν τοῦ Κέκροπος· ἐλθὼν γὰρ ἀπὸ Σάεως 7) πόλεως Αἰγύπτου τὰς Ἀθήνας συνῴκησε. Σάϊς δὲ 8) κατ' Αἰγυπτίους ἡ Ἀθηνᾶ λέγεται, ὥς φησι Χάραξ.

Δίμορφον δὲ λέγουσι καὶ διφυῆ 9) τὸν Κέκροπα ἢ διὰ τὸ ἐκ τῶν τοῦ Δράκοντος ὀδόντων ἐξελθεῖν, (οὗτος δὲ ἦν

monitus, ſed iis, quae hic in edd. prior. enarrata erant, non deletis, rem eandem temere repetiit.

9) τὴν δὲ σύνταξ.) Abſunt a Vit. 1. et Ciz. Pro βλέπε Vit. 3. legit βλέπεις.

1) τῆς Ἀττικῆς, τῶν Ἀθηνῶν) Sic haec verba interpungenda Thryll. cenſet, recte. Editt. et Codd. ignorant comma interpoſitum.

2) ἀκταὶ — λέγονται) Pro ἀκτὴ — λέγεται cum Seb. habent Vitt. Codd. 2 et 3.

3) Ἀκτεὺς) Pauſaniae I, 2, 5. T. I. p. 10. ed. Fac. nominatur Ἀκταῖος.

4) αὐτῶν) Sic quoque Ciz. et Vit. 1. recte, Vitt. 2 et 3. cum edd. prior. αὐτῆς.

5) ἡ Ἀττικὴ) A Seb. adiectum a noſtris abeſt, nec opus erat addere.

6) εἰς θάλ.) Vit. 3. addit τήν.

7) Σάεως) Idem tradit Io. Tzetz. in Chil. V, 656. ſqq. et Pauſ. Boeot. 12, p. 36, T. III, ed. Fac. Thryllit. adiicit: *De Athenis colonia Saitarum cf. etiam Schol. Greg. Nazianz. in:* ἐπιτάφιον εἰς τὸν μέγαν βασίλειον, *Diod. Bibl. l. 1. et omnino Proclum ad Timaeum Plat. et Apollon. Tyan. ep. 70.* Ἀθηνᾶς τῆς σαΐτιδος *meminit Pauſan. Corinth. c. 36. p. 198, ed. Kühn.* (ed. Fac. T. I. p. 319.).

8) σάϊς δὲ) Ciz. et Vit. 1. σάϊς γάρ.

9) διφυῆ) Vitt. 2 et 3. διμόρφου γηγενοῦς, cum Eudoc. p. 252. Io. Tzetz. in Chil. V, 665, διφυής, alia tamen ratione allata, quae hic ad extremum ſubiecta eſt. Iuſtinus II, 6, 7, *biformis.*

βασιλεὺς Ἀθηναίων [10])) ἢ διὰ τὸ δύο ἀνδρῶν φυὴν καὶ μέγεθος ἔχειν, ἢ διὰ τὸ δύο φωνὰς ἐπίστασθαι, αἰγυπτίαν καὶ ἑλληνίδα, ἤ, ὡς ληροῦσιν [11]), ὅτι τὰ ἄνω ἀνθρώπου, τὰ δὲ κάτω δράκοντος εἶχεν. Ὅπερ [12]) ἀλληγορῶν ὁ Δημοσθένης [13]) φησὶν, ὅτι τὴν ἀλκὴν [14]) ὡμοιώθη [15]) τῷ δράκοντι, ἀνθρώπῳ δέ γε τὴν φρόνησιν. Ἐγὼ δὲ οὕτως ἀλληγορῶ, ὅτι ἀγαθὸς βασιλεὺς γεγονὼς πᾶσαν θηριωδίαν [16]) ἐθνῶν οὕτως ὑπέταξεν, ὡς μίαν σύμπνοιαν πάντας ἔχειν εἰς αὐτὸν [17]), ἀγαθὸν ὄντα [18]) ἡγεμόνα καὶ αὐτοκράτορα. Διὰ ταῦτα γοῦν αὐτὸν λέγουσι διφυῆ. Ἢ, ὡς εὗρον ἐν Ἰωάννῃ Ἀντιοχεῖ [19]), ὅτι πρότερον αἱ καθ' Ἑλλάδα [20]) γυναῖκες θηριωδῶς, ὥσπερ τὰ ἄλογα, καὶ οὐ κατὰ συζυγίαν, ἐμίγνυντο. Οἱ γοῦν [21]) παῖδες τότε μονοφυεῖς ἦσαν· μητέρα γὰρ μόνην, πατέρα δ' οὐκ

10) ἢ διὰ — Ἀθηναίων) Desunt in Vitt. 2 et 3. et Eudocia.

11) ληροῦσιν, ὅτι) Nostri cum Eudoc. omittunt ὅτι, non bene, nisi legas διὰ — ἔχειν, vt antea.

12) ὅπερ) Ita Vitt. 2 et 3. sed Vit. 1. et Ciz. vt edd. vett. ὅ.

13) Δημοσθ.) *In orat. funebr. sub finem.* Sebast. φησὶν Vit. 3. cum Eudoc. ignorat.

14) τὴν ἀλκὴν) Vit. 3. cum Eudoc. κατὰ τ. ἀλκ.

15) ὡμοιώθη) Nostri ὡμοίωτο; Eudoc. vt edd. prior. ὅμοιος.

16) θηριωδίαν) Ciz. et Vit. 1. θηριώδη γνώμην, vti mox ὑπέταττεν pro ὑπέταξεν.

17) εἰς αὐτὸν) Lectio verissima Vit. 1. et Ciz. ἔχειν αὐτῷ Vit. 3. cum Eudocia: reliqui cum Seb. αὐτὸν absque εἰς. Vit. 2. πάντα pro πάντας, male.

18) ἀγαθ. ὄντα) Sic restituimus e Vit. 1. et Ciz. omisso καὶ, quod praemissum erat, et addito ὄντα.

19) Ἰωάν. Ἀντ.) *Est ille Io. Malala, vid. ap. eum p. 86, et Suid. in* κέκροψ. *Etiam* Nonnus XLI, 385. συζυγίης ἀλύτοιο συνωρίδα δίζυγα κέκροψ. Thryllit. Add. Athen. XIII, p. 556. et Toup. Emendatt. ad Suid. P. II, p. 221. In Eudocia male deest: Ἰωάννῃ.

20) καθ' ἑλλάδα) Vitt. 2 et 3. καθ' ἑλλάδος.

21) γοῦν) A Seb. additum nostri cum Eudoc. quoque addunt.

ἐπεγίνωσκον [22]). Βασιλεύσας [23]) δὲ ὁ Κέκροψ τῆς Ἀττικῆς κατέπαυσε τὸ θηριῶδες τῆς μίξεως καὶ ἀνδράσι νομίμοις [24]) ἐποίησε τὰς γυναῖκας συνάπτεσθαι. Ἐπεὶ γοῦν ἐκ τούτου οἱ παῖδες πατέρα καὶ μητέρα ἐγνώρισαν τοὺς αἰτίους αὐτῶν τῆς γεννήσεως δύο τυγχάνοντας φύσεων· διφυὴς καὶ ὁ Κέκροψ [25]) ἐκλήθη ὡς τοῦτο ποιήσας αὐτοῖς [26]).

Γηγενοῦς] ὅτι ὁ Ἐριχθόνιος ἐκ τῆς Γῆς, ὥς φασιν, ἀνεδόθη· Ἀθηνᾶν γὰρ ἐλθοῦσαν πρὸς Ἥφαιστον ἕνεκεν ὅπλων κατασκευῆς ἐρασθεὶς Ἥφαιστος ἐδίωκε. Καταλαβὼν δὲ, ὡς ἀντέπιπτεν αὐτῷ ἡ Ἀθηνᾶ [27]), περὶ τοὺς μηροὺς αὐτῆς [28]) ἀπεσπέρμηνεν. Ἡ δὲ μυσαχθεῖσα εἰς γῆν ἐρίῳ τὸν γόνον ἀπέῤῥιψεν. Ἀνεδόθη δὲ ὁ Ἐριχθόνιος ἀπὸ τοῦ ἐρίου κληθεὶς καὶ τῆς χθονός· ὅθεν πάντας Ἀθηναίους γηγενεῖς [29]) φάσκουσιν ἀπὸ τούτου. Ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι λυπρόγεως [30]) ἡ Ἀττικὴ καὶ οὐδέποτε ὑφ' ἑτέρων ἐθνῶν ἐξηλάθησαν οἱ ἐν αὐτῇ διὰ τὸ ἄζηλον τῆς αὐτῶν χώρας· ὅθεν αὐτοὺς αὐτόχθονας καὶ

22) ἐπεγίν.) Vit. 1. et Ciz. ἐγίνωσκον. Sic quoque Io. Tzetz. in Chil. V, 664. τὸ πρὶν μόνην γινώσκοντες τὴν μητέρα, ſed antea v. 655. μόνας ἐπιγινώσκοντες μητέρας.

23) βασιλεύσας) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. βασιλεύς.

24) νομίμοις) Sic noſtri cum Eudoc. pro νομίμως. Eſt autem, vt Thryllit explicat, *ſecundum legem ductis*, *ſecundum* νόμιμα. Io. Tzetz. in Chil. V, 662. νομοθετεῖ καὶ γυναιξὶ τοὺς γάμους νομίμους.

25) καὶ ὁ κέκρ.) Vitt. 2 et 3. cum Eudocia καὶ tollunt.

26) αὐτοῖς) Sic quoque Vit. 3. ſed Ciz. et Vit. 1. αὐτό: ante Pott. αὐτός.

27) ἡ Ἀθηνᾶ) Cum Seb. addunt Vitt. 2 et 3. et Eudocia.

28) αὐτῆς) Vit. 1. et Ciz. αὐτούς: Vit 3. Eudoc. et Phauor. omittunt. Caeterum Eudocia ἐπεσπέρμηνεν pro ἀπεσπ. habet, Apollod. vero, III, 14, 6. ἀπεσπ. εἰς τὸ σκέλος τῆς θεᾶς.

29) γηγενεῖς) Vit. 2. γηγενοῦς, vt in Lycophr. Eudocia vero γηγενεῖς.

30) λυπρόγ.) Vitt. 2 et 3. λυπρόγεα.

γηγενεῖς ἔφασαν [31]). Τὸ δὲ [32]) περὶ Ἀθηνᾶς καὶ Ἡφαίστου οὕτως ἐστίν· Ἀθηνᾷ τινὶ βασιλίδι, τῇ καὶ Βελονίκη [33]) λεγομένῃ, θυγατρὶ δὲ Βροντέου [34]) ὑπαρχούσῃ, Ἥφαιστος γάμῳ μιγεὶς γεννᾷ Ἐριχθόνιον, ὃς ἐβασίλευσεν τῆς Ἀττικῆς [35])· πολλαὶ γὰρ ἦσαν καὶ [36]) Ἀθῆναι καὶ Ἀφροδῖται, καὶ οὐ μία, οὐδὲ μυθικὴ [37]), ὡς καὶ τὰ λοιπὰ [38]) τῶν ὀνομάτων.

Γηγενοῦς [39]) σκηπτουχίας] Γηγενεῖς λέγει τοὺς Ἀθηναίους, ἐπειδὴ ἐκ τῶν Ἐρεχθειδῶν ἔχουσι τὸ γένος· τὸν γὰρ Κάδμον φασὶ σπεῖραι ἐν τῇ γῇ δρακοντίους ὀδόντας καὶ ἀναφῦναι τοὺς Ἐρεχθείδας.

112. Τὴν δευτέραν ἕωλον] Φησὶν οὖν, ὅτι τὴν χθεσινὴν Ἀφροδίτην οὐκ ὄψει· ἅπαξ γὰρ αὐτῇ συνεγένετο ἐν τῇ Ἀττικῇ· ἁρπάξας γὰρ αὐτὴν, οὐκ εὐθὺς εἰς τὴν Τροίαν ἀπέπλευσεν, ἀλλὰ δοκῶν ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων διώκεσθαι [1]), πλεύσας εἰς Αἴγυπτον ἀφηρέθη αὐ-

31) ἔφασαν) Vit. 2. ἔφησαν, Vit. 3. cum Phauor. ἔφησε.

32) τὸ δὲ) Sic Seb. cum Vit. 3. sed Ciz. et Vit. 1. vt edd. prior. καὶ τό.

33) βελονίκη) Vit. 1. et Ciz. βερενίκη: Eudoc. et Phauor. βελενίκη.

34) βροντέου) Vit. 1. et Ciz. βρόντου: Vitt. 2 et 3, Eudoc. et Phauor. βρονταίου, rectius.

35) τῆς Ἀττικ.) Art. τῆς debemus Vit. 1. et Ciz. reliqui cum Eudocia non addunt.

36) ἦσαν καὶ) Delet Vit. 3. sed Ciz. et Vit. 1. modo καί.

37) μυθικὴ) Sic optime Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. pro vulg. τοῦτο δὲ μυθικὸν, et rectius lectione μυθικῶς a Sebaſt. allata.

38) καὶ τ. λοιπὰ) Vit. 1. et Ciz. τὰ πολλά, non male.

39) γηγενοῦς) Hoc ſchol. noſtri neque habent hoc loco, quem Seb. ei dedit, neque eo, quem tenebat ſupra in edd. prior. Quum vero eadem, quae ſuperius, contineat, ab alio Grammatico poſtea videtur additum.

1) ἁρπάξας — διώκεσθαι) Haec e ſcholio ſupra v. 110. deleto inſeruimus, vti mox etiam: ὁ λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος, cf. Io. Tzetz. in Antehom. v. 135. ſqq.

τὴν ὑπὸ Πρωτέως. Ὁ δὲ ποιήσας εἴδωλον αὐτῆς, ὃ λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος ἀπῆρεν εἰς Τροίαν.

113 — 14. Ψυχρὸν παραγκάλισμα] διὰ [2]) ψυχρὰν περιπλοκὴν καὶ ὀνειρώδη ματαίαις ὠλέναις [3]) ἀφάστων καὶ ψηλαφῶν τὴν κοίτην· λέγουσι γάρ, ὅτι διερχομένου Ἀλεξάνδρου [4]) δι' Αἰγύπτου ὁ Πρωτεὺς Ἑλένην ἀφελόμενος, εἴδωλον Ἑλένης αὐτῷ δέδωκε, καὶ οὕτως ἔπλευσεν εἰς Τροίαν [5]), ὥς φησι Στησίχορος·

Τρῶες, οἳ τότ' ἔσαν [6]), Ἑλένης εἴδωλον ἔχοντες.

115 — 17. Φλεγραίας] Θρᾳκικῆς, ὅτι ἐκεῖσε οἱ Γίγαντες ἐφλέχθησαν.

Πόσις στυγνὸς Τορώνης] ἀνὴρ κατηφὴς καὶ ἀγέλαστος τῆς Τορώνης [1]). Ἡ Τορώνη δὲ γυνὴ Πρωτέως. Ἡ δὲ σύνταξις καθ' ὑπερβατον ἀπὸ τοῦ· Ὁ γάρ σε συλλέκτροιο, μέχρι τοῦ· Λίπτοντα κάσσης ἐκβαλὼν πελειάδος, συνταχθήσεται [2]) τῷ διαγράμματι.

Ὧι γέλως ἀπέχθεται καὶ δάκρυ] ᾧτινι Πρωτεῖ καὶ ὁ γέλως μισεῖται καὶ τὸ δάκρυον.

2) διὰ) Abeſt in Vit. 3. et mox pro καὶ ὀνειρώδη legit ὀνειράτων, in margine eadem manu ὀνειρομάτων.

3) ματ. ὠλ.) Non comparent in Vitt. 2 et 3.

4) διερχ. Ἀλεξ.) Sic legendum auctoritate Vitt. 2 et 3. et Eudociae p. 38 et 329. non vero, vt vulg. διερχομένῳ Ἀλεξάνδρῳ, quia ἀφαιρεῖσθαι plerumque cum Genitiuo perſonae iungitur, et haec lectio etiam aduerſatur ſq. αὐτῷ. Ciz. et Vit. 1. mire: διερχόμενον Ἀλέξανδρον παρ' Αἰγύπτῳ, ὁ Πρωτεὺς ἑλὼν, εἴδωλον etc. quaſi non Helenam, ſed ipſum Alexandrum excepiſſet.

5) καὶ οὕτως — Τροίαν) Vit. 1. et Ciz. non exhibent.

6) οἳ τότ') Vit. 3. ὅτι τ'. Vit. 1 et Ciz. οἳ τότ' ἴσαν, mendoſe.

1) τορώνης) Abeſt a Vit. 1. et Ciz.

2) συνταχθ. — διαγραμ.) Sic, deleto et puncto antea poſito, et δὲ, Vitt. 2 et 3. recte, nam refertur ad σύνταξις. Vit. 1. et Ciz. haec verba praetermittunt.

Νῆϊς] ἄπειρός 3) ἐστι καὶ 4) τητώμενος καὶ στερισκόμενος ἀμφοῖν, ἤτοι γέλωτος καὶ δακρύου.

118. Ὁ Θρήκης ἔκ ποτε] ὁ ἐκ τῆς Θράκης περάσας ποτὲ εἰς τὴν ἐπακτίαν καὶ αὐξαομένην 5) χέρσον. Λέγει δὲ τὴν Αἴγυπτον· αὔξεται γὰρ ὑπὸ τῆς κατασυρομένης 6) ἰλύος τοῦ Νείλου.

119. Τρίτωνος 1) ἐκβολαῖσιν] τοῦ Νείλου ταῖς ἐκχύσεσι 2), καὶ ταῖς ἀναβάσεσι. Τρίτων δὲ 3) ὁ Νεῖλος, ὅτι τρὶς μετωνομάσθη 4), πρότερον γὰρ Ὠκεανὸς ἐκαλεῖτο 5), δεύτερον Ἀετὸς 6), ὅτι ὀξέως ἐπέῤῥευσε 7),

3) ἄπειρος) Nostri καὶ praeponunt.

4) ἐστι καὶ) Vit. 1. ἐστίκον, male, forte legendum, vt Thryllit. putat, ἕστηκε. Vitt. 2 et 3. καὶ tollunt.

5) αὐξανομ.) Ciz. et Vit. 1. αὐξουμένην: Vit. 3. ἀπεξενωμένην, quod plane abhorret a seq. αὔξεται.

6) κατασυρ.) Vit. 1. et Ciz. καταβιβαζομένης.

1) τρίτωνος —) Hinc usque ad v. 125. πατρὶ — in Vitt. 2 et 3. plura sunt transposita, quaedam quoque praetermissa: Vit. 1. vero et Ciz. seruant ordinem editionum, omissis tamen iisdem, quae in Vitt. 2 et 3. desiderantur.

2) ἐκχύσεσι) *Cf. omnino Plin. H. N. V, 9.* Thryllit.

3) τρίτων δὲ usque ad πέλαγος hinc sublata transferunt Vitt. 2 et 3. ad extrem. v. 124. et statim verbis v. 118. τοῦ Νείλου annectunt: ἡ γὰρ Αἴγυπτος, ὥς φησὶ Διόδωρος, omissis iis, quae interiecta sunt, inde a γέγονε Νεῖλος. *Quod Nilo Aegyptii festum celebrent,* καὶ ᾄδουσι τὰς ᾠδὰς, ἃς τῷ Διῒ ᾄδουσιν, ὡς τοῦ Νείλου καὶ τοῦ Διὸς ἔργον ποιοῦντος, *ex Aristaeneto historico refert Nonnus* συναγωγῇ ἱστοριῶν *ad* β. στηλιτ. *Gregor. p. 168. sq. c. 25. Aliam causam, cur Nilus vocatus fuerit Triton, dat schol. Apollon. ex Hermippo ad libr. IV, 269. quae potior esse videtur.* Thryllit.

4) μετων.) Vitt. 2 et 3. ὠνομάσθη.

5) ὠκεαν. ἐκαλεῖτο) Vitt. 2 et 3. non agnoscunt ἂν in editt. interpositum, recte, nam sensum verborum turbat. Ciz. et Vit. 1. ἀνεκαλεῖτο: hinc ἂν ortum videtur.

6) ἀετὸς) Infra v. 576. aliter.

7) ἐπέῤῥ.) Ciz. et Vit. 1. ἐπέῤῥεε: Vit. 2. ἐπέῤῥυσε: Vit. 3. ἐπέῤῥυε.

τρίτον Αἴγυπτος. Τὸ δὲ Νεῖλος νέον ἐστὶν ἐτυμολογούμενον 8) ἀπὸ τοῦ νέαν κατάγειν 9) ἰλὺν καὶ χερσοῦν τὸ πέλαγος. Γέγονε 10) Νέιλος καὶ κατὰ συναίρεσιν Νεῖλος. Ἢ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ πένθος γίνεται πένθιλος καὶ ἀπὸ τοῦ Τρὼς Τρώϊλος 11), τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τοῦ νέος Νέϊλος καὶ Νεῖλος. Ἢ ἐπειδὴ οἱ Δωριεῖς γράφουσι διὰ τοῦ η· τὰ γὰρ ει δίφθογγα οἱ Δωριεῖς εἰς η τρέπουσιν, οἷον πλειῶν πληῶν, μειῶν μηῶν. Ἢ πρὸς ἀναλογίαν ἡμερῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ· οἱ γὰρ περὶ Νεῖλον οἰκοῦντες ἐφεῦρον, φασὶ, τὴν ψῆφον τῶν ἡμερῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ.

Ἠλοκισμένην] Οἱ μὲν λοιποὶ ἀρδευομένην εἶπον· ἐγὼ δὲ γαιουμένην καὶ χερσουμένην, ὡς εἶπον, ὑπὸ τῆς κατασυρομένης ἰλύος· ἡ γὰρ Αἴγυπτος, ὥς φησι Διόδωρος 12) καὶ Ἡρόδοτος, καὶ πάντες, πέλαγος ἦν.

8) ἐτυμολόγ.) Abeſt a Vitt. 2 et 3.

9) κατάγ.) Vit. 2. ἄγειν: Vit. 3. ἀγαγεῖν.

10) γέγονε Νέιλος — usque ad τοῦ ἐνιαυτοῦ, a Pottero e Seld. addita, abſunt a Codd. noſtris; Phauorin. vero ad Νεῖλος habet pluribus adiectis. Caeterum γέγονε — Νεῖλος ita ſuperioribus adiectum, vt in edd. Pott. et Seb. adiici ſolet, ſtructurae verborum prorſus aduerſatur. Seiungendum eſt omnino a reliquis puncto praepoſito. Deinde ſqq. ἢ ὥσπερ indicant, aliud praemiſſum fuiſſe, cui opponerentur. Haud dubie quaedam exciderunt, quae Phauorinus ſuppeditat ita: Νεῖλος παρὰ τὸ νέω, τὸ ῥέω, καὶ τὸ ἰλὺς Νέϊλος, καὶ κατὰ συναίρεσιν Νεῖλος, οἱονεὶ ὁ ῥέων ἰλὺν, ὁ γὰρ Νεῖλος ἰλυώδης ἐστὶν, ἢ ὥσπερ —. Totus locus videtur mutilatus et ab alio gloſſatore illatus. *De Etymologia Nili vid. Euſtath. ad Hom. Odyſſ.* δ, *p.* 173. *Baſ.* Thryllit. De Nilo cf. Artemidori fragmentum nuper a Xauer. Bergero e theſauris Bibl. Monacenſis editum in: *Aretin's Beyträge zur Geſchichte und Literat. aus den Schätzen der Münchner National- und Hofbibliothek* an. 1804. Part. V, p. 50. ſqq.

11) τρώϊλος) Phauor. addit: καὶ ζωὴ, ζώϊλος. Ea vero, quae ſequuntur, Phavor. ignorat.

12) Διόδωρ.) L. I, 34. et III, 3. Ἡρόδοτ. II, 5. ſqq. cf. omnino Creuzer. in Hi-

Οὕτω δὲ ἐχερσώθη καὶ χερσοῦται ταῖς ἐκβολαῖς τῆς ἰλύος. Οὕτως ἐγὼ τὸ ἠλοκισμένην λέγω ἀντὶ τοῦ [13]) γαιουμένην καὶ κεχερσωμένην· ἄλοξ γὰρ ἡ αὖλαξ ἤτοι ἡ γῆ.

120. Οὐχὶ ναυβάτῃ στόλῳ] οὐ τῇ μετὰ [1]) πλοίων πορείᾳ.

121. Ἀλλ' ἀστίβητον οἶμον] ἀλλ' ὅστις διήνυσε καὶ ἐπορεύθη ἀτραποὺς [2]) καὶ ὁδούς.

122. [3]) Κευθμῶνος ἐν σήραγγι τετρήνας μυχοὺς] ἐν τῷ τοῦ κρυπτοῦ καὶ κατωτάτου τόπου [4]) σήραγγι καὶ κοίλῳ τόπῳ τρυπήσας σπήλαια [5]).

123. Νέρθε [6]) θαλάσσης] ἤτοι ὑποκάτωθεν, εἶτα θαυμαστικὸν, ἀστίβητον οἶμον, οἶά τις σιφνεὺς καὶ ὥσπερ [7]) τὶς ἀσπάλαξ, ὅπερ ἐστὶ ζῶον ὅμοιον μυῒ [8]). Ἀνορύσσει δὲ τὴν γῆν καὶ κοιλαίνει αὐτήν. Τὸ δὲ νέρθε [9]) χωρὶς τοῦ ν δεῖ γράφειν [10]) κατὰ τὸν κανόνα, ὃν

ſtor. Gr. Antiquiſſ. Fragm. p. 30, vbi dicit, quam parum accurata ſint ea, quae a Tzetza hic exponantur, et h. l. ἑκαταῖος pro καὶ πάντες legendum eſſe coniicit, ingenioſe quidem, ſed Tzetzae iactantiae, quae omnia comprehendiſſe ſibi videretur, minus apte.

13) ἀντὶ τοῦ — κεχερ.) Abſunt a Vit. 1. et Ciz. verum Vitt. 2 et 3. exhibent, adduntque καὶ κεχερσ. a Sebaſt. reſtitutum. *Vid. Olymp. ad Meteor. Ariſtot. L. 1. p. 25, a.* Thryllit.

1) μετὰ) A Seb. adpoſitum noſtri agnoſcunt.

2) ἀτραπ.) Vit. 2. ἀταρπούς.

3) V. 122 et 123. Haec duo ſchol. in noſtris Codd. ſedem ſuam permutant.

4) κατωτ. τόπου) Vit. 1. et Ciz. vt ante Pott. κατωτάτῳ τόπῳ: Vitt. 2 et 3. κατωτάτου τόπῳ, mire.

5) σπήλ.) Vit. 1. et Ciz. σπήλαιον.

6) νέρθε) Noſtri νέρθεν.

7) καὶ ὥσπερ) Noſtri ignorant καὶ a Seb. adiectum.

8) μυῒ) Vit. 3. κυνί: Vit. 2. μυῒ, ſed omittit ζῶον, non apte.

9) τὸ δὲ νέρθε) Noſtri annectunt ſchol. v. 124.

10) δεῖ γράφ.) Abeſt a Ciz. et Vit. 1. ſed Vitt. 2 et 3. γράφεται.

πρώην ἐδίδαξα [11]). Ἔστι δὲ κοινὴ συλλαβὴ καὶ δέχεται μακρόν.

124. Ἀλύξας] ἐκφυγὼν [1]) τὰς ξενοκτόνους πάλας, ἤτοι [2]) παλαίστρας τῶν αὐτοῦ τέκνων. Ἡ δὲ ἱστορία ἐστὶν αὕτη· Πρωτεὺς Ποσειδῶνος υἱὸς, τῷ γένει Αἰγύπτιος, εἰς Φλέγραν [3]) τῆς Παλλήνης καὶ Θρᾴκης [4]) ἐλθὼν ἐξ Αἰγύπτου Τορώνην γαμεῖ, ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες [5]) Τμῶλος καὶ Τηλέγονος, οἳ καταπαλούσαντες [6]) τοὺς ξένους ἀνῄρουν, ὧν τὴν ξενοκτονίαν μὴ φέρων Πρωτεὺς ηὔξατο τῷ αὐτοῦ [7]) πατρὶ Ποσειδῶνι πάλιν καταστῆσαι αὐτὸν εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ὁ δὲ ὑπακούσας αὐτοῦ [8]) σπήλαια ἐκ τοῦ χάσματος τῆς Παλλήνης [9]) ποιησάμενος ὑποκάτω [10]) τῆς θαλάσσης οὕτω διήγαγεν αὐτὸν ἀβρόχως μέχρις Αἰγύπτου. Ἡρακλῆς δὲ περὶ Θρᾴκην διερχόμενος καὶ καταπαλαίσας ἀνεῖλε τὸν Τμῶ-

11) ὃν — ἐδίδ.) Vit. 3. ὡς πρώην ἐδίδ.

1) ἐκφυγ.) Noſtri praeponunt καί.

2) πάλας, ἤτοι) A Seb. additum noſtri non addunt: Vit. 3. tamen πάλας pro παλαίστρας.

3) Φλέγραν) Quae eſt forma communior. vid. Heyn. Obſeru. ad Apollod. p. 29. Vit. 1. et Ciz. Φλέγρας: Vit. 3. cum Eudoc. p. 349. Φάλαγραν.

4) καὶ Θρᾴκ.) Recte, conſentientibus Vitt. 2 et 3. cum Eudocia et Pauſan. VIII, 29. ἐν τῇ Θρᾳκίᾳ παλλήνῃ; male ergo Vit. 1. et Ciz. ἐκ Θρᾴκης.

5) παῖδες) Abeſt a Ciz. et Vitt. 1 et 3. cum Eudoc. Apollod. II, 5, 9. filios Protei nominat Polygonum et Telegonum: Tzetz. in Chil. II, 321. Tmolum quoque et Telegonum.

6) καταπαλ.) Noſtri cum Eudoc. vt edd. prior. καταπαλαίοντες.

7) τῷ αὐτοῦ) Sic Vit. 1. et Ciz. cum Eudoc. ſed Vitt. 2 et 3. perperam ἐν τῷ αὐτοῦ.

8) αὐτοῦ) Vitt. 1 et 3. et Ciz. cum Eudoc. αὐτῷ, et mox Vit. 1. et Ciz. σπήλαιον pro σπήλαια.

9) παλλήν.) Vitt. 2 et 3. cum Eud. παλληνίας.

10) ποιησ. ὑποκάτω) Noſtri omnes, vt prior. edd. ποιήσας, et pro ὑποκάτω Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. ὑπὸ κάτωθεν ſ. ὑποκάτωθεν θαλάσσης. Et mox

λον καὶ τὸν Τηλέγονον. Ὅπερ μαθὼν Πρωτεὺς ὁ τούτων πατὴρ οὐ γελᾷ μὲν, ὅτι παῖδες [11]) ἦσαν αὐτοῦ, ὅτι δὲ ξενοκτόνοι, οὐδὲ δακρύει [12]). Τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει [13]). Μὴ φέρων ὁ Πρωτεὺς τὰς ξενοκτονίας αὐτῶν [14]) ἔῤῥιψεν αὐτὸν κατά τι χάσμα τῆς Παλλήνης [15]) καὶ ἀναιρεθεὶς οὔτε δακρύει, οὔτε γελᾷ. Τὰ δὲ λοιπὰ εἰς μῦθον ἐσχεδιάσθησαν.

125 — 27. Πατρὶ πέμψας τὰς ἐπηκόους λιτὰς] τῷ Ποσειδῶνι πέμψας τὰς εὐχὰς, ἃς ἐπήκουσε [1]), τὸ στῆσαι αὐτὸν παλίμπουν καὶ ὀπισθόρμητον εἰς τὴν πάτραν [2]) ἤτοι τὴν Αἴγυπτον, ὅθεν, ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, πρώην πλάνης καὶ πλανώμενος [3]) ἐπῆλθεν εἰς τὴν Παλληνίαν καὶ εἰς τὴν Παλλήνην [4]) τὴν τροφὸν τῶν Γιγάντων, ὡς εἶπον.

128. Κεῖνός σε, Γουνεὺς ὥςπερ] Τὸ ἑξῆς οὕτως· Ἐκεῖνος ὁ Πρωτεὺς, ὥςπερ ὁ τῆς δίκης ἐργάτης Γουνεὺς, στερήσει σε τῶν γάμων τῆς συλλέκτρου Ἑλένης. Ὁ δὲ Γουνεὺς οὗτος Ἄραψ ἦν τῷ γένει, δικαστὴς πάνυ [5]) δικαιότατος, καὶ τοὺς ἁρπακτῆρας μισῶν καὶ τιμωρῶν, ὅςτις διὰ δικαιοσύνην στασιάζοντάς ποτε [6]) τοὺς Βαβυλωνίους

nostri cum Eudoc. οὕτω, non vero οὕτως, recte.

11) ὅτι παῖδες) Vit. 2. ἐπεὶ παῖδες.

12) δακρύει) Eud. adiicit κατὰ τὸν μῦθον.

13) οὕτως ἔχει) Vit. 1. et Ciz. οὕτω νοεῖ. Vitt. 2 et 3. cum Eud. haec verba ignorant.

14) αὐτῶν.) Abest a Ciz. et Vit. 1.

15) παλλήν.) Sic quoque Ciz. et Vit. 1. recte, sed Vitt. 2 et 3. vitiose πελλήνης.

1) ἐπήκουσε) Pro ἐπήκουε a Sebast. emendatum comprobant Vitt. 1. 2. et Ciz.

2) τὴν πάτραν) Ita nostri: editt. superior. carent art. τήν.

3) καὶ πλανώμ.) Vit. 1. et Ciz. πλανήσεως.

4) παλλήνην) Ante Sebast. πελλήνην, male: Ciz. et Vit. assentiuntur Sebast. Vitt. 2 et 3. πέλλαν.

5) πάνυ δικαστὴς, vt et sqq. καὶ τοὺς — τιμωρῶν, absunt a Vitt. 2 et 3. et mox iterum διὰ δικαιοσύνην.

6) ποτε) Ignorant Ciz. et Vit. 1.

καὶ Φοίνικας ἐλθὼν κατήλλαξεν [7]) αὐτοὺς σταλεὶς ὑπὸ Σεμιράμιδος. Τούτῳ γοῦν τῷ Γουνεῖ εἰκότερον [8]) παρεικάζει τὸν Πρωτέα, ὡς δικαίως τὴν Ἑλένην ἀφελόμενον ἀπὸ Ἀλεξάνδρου [9]).

129. Ἰχναίας] Ἰχναῖα ἡ Θέμις, ἡ τοῦ Ἡλίου [10]) θυγάτηρ, διότι καὶ αυτὸς πάντ' εφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει [11]), ἢ διὰ τὸ λαμπρύνειν τοὺς αυτὴν κεκτημένους, ὅθεν Ἰχναῖα διὰ τὸ κατ' ἴχνος καὶ κατὰ πόδας τῶν Γιγαντων ἕπεσθαι καὶ λάμπειν [12]) δίκην ἡλίου.

131. Λίπτοντα] ἐπιθυμοῦντα [13]).

Κάσσης εκβαλὼν πελειάδος] τῆς πόρνης χωρίσας σε περιστερᾶς. Λέγει δὲ τῆς Ἑλένης [14]).

132 — 34. Ὃς τοὺς Λύκου τε καὶ Χιμαιρέως τάφους [1])] εἰπὼν ἄνω, ὅτι δικαίως ἀφείλετο τὴν Ἑλένην ὁ Πρωτεὺς Ἀλεξάνδρου, νῦν δὲ [2]) λέγει τὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀδικίαν καί φησιν, ὅτι οὐκ αἰδούμενος τοὺς Λάκωνας τοὺς τιμήσαντας κατὰ χρησμὸν τοὺς τάφους τῶν

7) κατήλλαξ.) Vit. 3. μετήλλαξ. omiſſo αὐτούς.

8) εἰκότερον) Deeſt in Vitt. 2 et 3.

9) ἀφελ. — Ἀλεξ.) Vitt. 2 et 3. modo ἀφελόμενος.

10) ἡ τοῦ Ἡλίου) Sic legendum cum Vit. 1. et Ciz. pro Ἡλίου: Vitt. 2 et 3. καὶ Ἡλίου.

11) πάντ' — ἐπακούει) Sic reſtituimus e Ciz. et Vit. 1. et Hom. Odyſſ. λ, 108. pro πάντας ἐφ. καὶ πάντων ἐπακ. Abſunt vero haec a Vitt. 2 et 3. vti etiam ἢ διὰ τὸ λαμπρύνειν — ἀνεδόθησαν. Ordo verborum a Sebaſt. immutatus in noſtris non mutatur, et verba ultima διότι εἰς γῆν (Vit. 1. et Ciz. ἐκ γῆς bene) ἀνεδόθησαν, h. e. gigantes, ab eo deleta ſeruant Vit. 1. et Ciz.

12) διὰ τὸ — λάμπειν) Vitt. 2 et 3. ὅτι — ἕπεται καὶ λάμπει.

13) λίπτ. ἐπιθ.) Vit. 1. et Ciz. non exhibent.

14) τῆς Ἑλένης) Sic pro τὴν Ἑλένην Vitt. 2 et 3. cum Seb. Non ſpernendum tamen τὴν Ἑλένην.

1) ὃς τοὺς — τάφους) Pro his Vit. 1. praemittit: λύκου τε καὶ χιμαίρεως. Inde ab εἰπὼν usque ad ἱστορία οὕτως in Vitt. 2 et 3. deſiderantur.

2) νῦν δὲ) Sic pro νῦν Ciz. et Vit. 1.

συγγενῶν ἡμῶν Λύκου τε καὶ Χιμαιρέως, οὐδὲ τοῦ Ἀνθέως τοὺς ἔρωτας, ὅντινα 3) ἀνελὼν διεσώθης ὑπὸ τοῦ Μενελάου, οὐδὲ τὸν Αἰγαίωνος πάγον, ἤγουν τὸν ἅλα 4), τὸν ξένοις σύνδειπνον, ἐκαρτέρησας ἐν τῇ δίκῃ τῶν θεῶν ἁμαρτεῖν 5) καὶ τὴν Ἑλένην αἱρετίσασθαι. Λέγει δὲ δίκην τῶν μυθευομένων θεῶν, Ἥρας, Ἀθηνᾶς, Ἀφροδίτης, διὰ τὸ μῆλον. Ἡ δὲ ἱστορία ἐστὶν οὕτως.

Λύκος καὶ Χιμαιρεὺς 6) παῖδες ἦσαν τῆς Ἄτλαντος θυγατρὸς Κελαινοῦς καὶ Προμηθέως 7)· ἔκειντο δὲ ἐν τῇ 8) Τροίᾳ. Λοιμοῦ δὲ κατασχόντος Λακεδαιμονίους 9), καὶ μαντευομένων αὐτῶν ἔχρησεν ὁ θεὸς Ἀπόλλων μὴ παυθῆναι 10) τὸν λοιμὸν, εἰ μὴ εὐγενὴς Λακεδαιμονίων ἀπελθὼν ἐν τῇ Τροίᾳ θύσει ἐν τοῖς 11) τάφοις αὐτῶν. Οἱ δὲ ἀπέστειλαν Μενέλαον ἐκτελέσαι τὰ τοῦ χρησμοῦ 12). Ἀπελθὼν δὲ καὶ θύων ὁ Μενέλαος 13) ἐξενώθη Ἀλεξάνδρῳ. Ἀκουσίως δὲ Ἀλέξανδρος πλήξας παιγνίῳ καὶ ἀνελὼν Ἀνθέα υἱὸν ὡραῖον Ἀντήνορος, οὗ ἦν ἐρῶν 14) Ἀλέξανδρος αὐτὸς καὶ Δηΐφοβος, καὶ φοβη-

3) ὅντινα) Sic pro ὅν τε νῦν legunt cum Seb. Vit. 1. et Ciz. Vulgat. vero διεσώθη pro διεσώθης ſeruant.

4) Αἰγαίωνος — ἅλα) Vit. 1. et Ciz. modo ἅλα, omiſſis Αἰγ. πάγον, ἤγουν.

5) ἁμαρτεῖν) Vit. 1. et Ciz. ἁμαρτήσας, fort. ἁμαρτῆσαι.

6) λύκος — χιμαιρεὺς) Vit. 1. et Ciz. modo οὗτοι, ſed Vitt. 2 et 3. praemittunt, quia iis antea caruerant.

7) προμηθέως) Apollod. III, 10, 1. ποσειδῶνος, cf. Heyne Obſeru. p. 273.

8) ἐν τῇ τρ.) Vitt. 2 et 3. τῇ tollunt.

9) λακεδαιμ.) Vitt. 2 et 3. λακεδαιμονίαν, quae lectio placet, quamquam ſequitur αὐτῶν μαντ. quae vero abſunt a Vitt. 2 et 3. nam haec ope ſyneſeos l. ſyllepſeos, ab optimis ſcriptt. non alienae, explicari poſſunt.

10) ἔχρησεν — παυθῆναι) Vitt. 2 et 3. ἐχρήσθη μὴ μειθεῖναι.

11) ἐν τοῖς) Noſtri omittunt ἐν.

12) οἱ δὲ — χρησμοῦ) Deſunt in Vitt. 2 et 3. et mox etiam ἐξενώθη Ἀλεξάνδρῳ.

13) ἀπελθὼν — Μενέλ.) Noſtri retinent vulg. ἀπελθόντος δὲ καὶ θύοντος τοῦ Μενελάου.

14) ἐρῶν) Vitt. 2 et 3. ἔρως.

θεὶς [15]) ἀπαίρει μετὰ Μενελάου εἰς Σπάρτην [16]), καὶ συμφαγὼν αὐτῷ τὸν νενομισμένον ἅλα παρατίθεσθαι [17]) ταῖς ξενίαις τραπέζαις ἁρπάσας [18]) τὴν Ἑλένην μετὰ καὶ τριῶν [19]) ταλάντων χρημάτων καὶ πέντε θαλαμηπολουσῶν γυναικῶν (ὧν μία ἦν Αἴθρα [20]) ἡ μήτηρ Θησέως) διὰ Σιδῶνος καὶ Αἰγύπτου ποιησάμενος τὸν ἀνάπλουν [21]) ὁλοκλήρῳ τῷ χρόνῳ εἰς τὴν Τροίαν ἀπῆρεν [22]). Ὀνειδίζει [23]) οὖν Ἀλέξανδρον, ὡς ἀντὶ τῆς εὐεργεσίας κακὰ διαπραξάμενον τῷ Μενελάῳ. Ἅλα δὲ ἐτίθουν οἱ παλαιοὶ ἐν ταῖς τῶν ξενιῶν καταρχαῖς συμβολικῶς ἐπευχόμενοι [24]), καὶ ὥσπερ ὁ ἅλς [25]) ἐκ δύο φύσεων τῆς ὑδατώδους καὶ γεηρᾶς εἰς μίαν φύσιν ἐπάγη τὴν τοῦ ἁλὸς, οὕτω παγῆναι καὶ τούτους εἰς μίαν ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν [26]).

135. Αἰγαίωνος] τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰγαῖς [1]) πόλει [2]) τῆς Ἀχαΐας καὶ ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει [3]) τιμᾶσθαι. Αἰγαῖον δὲ τὸ πέλαγος ἐκλήθη, ὅτι δίκην αἰγὸς ἅλλεται [4]) καὶ κυματοῦται.

15) καὶ φοβ.) Non comparent in Vitt. 2 et 3.

16) εἰς σπάρτ.) Sic noſtri pro εἰς τὴν σπ.

17) παρατίθ.) Alius, non vero Apoſtolius, auctor Cod. Vit. 3. ſcripſit παρατίθεται.

18) ἁρπάσ.) Vitt. 2 et 3. ἁρπάξας: Vit. 1. et Ciz. ἁρπάζει.

19) καὶ τριῶν) Vitt. 2 et 3. τῶν ἑκατόν.

20) Αἴθρα) Noſtri ἡ Αἴθρα, cf. Io. Tzetz. in Antehom. v. 129. et ſqq. ibique Iacobs.

21) ἀνάπλ.) Noſtri ſeruant vulg. ἀπόπλουν.

22) εἰς — ἀπῆρεν) Vitt. 2 et 3. κατῆρεν: Ciz. et Vit. 1. εἰς τροίαν κατῆλθεν.

23) ὀνειδίζει — Μενελάῳ) Abſunt a Vitt. 2 et 3.

24) ἐπευχ.) Mire Vitt. 2 et 3. ἐπερχόμενοι.

25) ὁ ἅλς) Art. ὁ a Sebaſt. additum Vitt. 2 et 3. quoque addunt, ſed praeponunt quoque καὶ τῷ· ὥσπερ, quod praeponendum duximus.

26) καὶ φιλίαν) Abeſt a Ciz. et Vit. 1. vti ab edd. vett.

1) ἐν Αἰγαῖς) Vit. 3. cum Eudoc. p. 29. ἐν ταῖς Αἰγ.

2) πόλει) Sic quoque Eudocia, ſed Vit. 1. et Ciz. πόλεσι: Vitt. 2 et 3. πόλεως.

3) πελάγει) Abeſt a Vitt. 2 et 3. et Eudoc. l. l.

4) ἅλλεται καὶ) Ciz. et Vit. 1. vt ante Sebaſt. ἁλμάτων,

Ἀγνίτην πάγον] τὸν ἅλα διὰ τὸ τίθεσθαι ἐν καταρχαῖς [5]) τῶν ξενιῶν καὶ ἁγνίζειν [6]) καὶ καθαίρειν τοὺς φιλιουμένους, ἢ ὅτι τὸ ἁλυκὸν καὶ θαλάσσιον ὕδωρ καθαρτικώτερον φύσει [7]) τῶν γλυκέων, καθάπερ ἄλλοις δοκεῖ καὶ οὐκ ἔμοιγε, ἢ διὰ τὸ ἀφανίζειν [8]) · καὶ παροιμία·

Θάλασσα [9]) κλύζει πάντα τ' ἀνθρώπων κακά.

Πάγον δὲ διὰ τὸ · ἐξ ὕδατος πεπῆχθαι, ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐστὶ τῆς θαλάσσης ἔφορος, ἧς πηγνυμένης οἱ ἅλες γίνονται, ὅθεν ὁ πάγος [10]).

136. Ἔτλης θεῶν] Ἐγὼ μὲν οὕτω φημί: Ὅστις σὺ [1]) οὐκ αἰδεσθεὶς τοὺς τιμήσαντας τοὺς τάφους Λύκου καὶ Χιμαιρέως (λέγει δὲ Μενέλαον καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ Λάκωνας) οὔτε τοὺς Ἀνθέως ἔρωτας καὶ τόδε καὶ τόδε ἔτλης ὑπέμεινας [2]) ὁ ἀλοιτὸς καὶ ἁμαρτωλὸς ἐκβῆναι καὶ πατῆσαι τὴν δίκην τῶν θεῶν [3]), ἤγουν ἠδίκησας τὸν Μενέλαον τὸν καθάραντά σε τοῦ φόνου καὶ ξενίσαντα ἀφελόμενος τὴν ἐκείνου γυναῖκα. Οἱ δὲ λοιποὶ δίκη χωρὶς τοῦ ν γράφουσι λέγοντες οὕτως [4])· Ὅς τόδε καὶ τόδε

sed Vitt. 2 et 3. cum Phavor. plane tollunt. cff. Sturz. ad Pherecyd. p. 214. vbi ex Hesychio docet, αἶγες a Doribus fluctus vocari, et Tzschucke ad Pomp. Mel. Vol. III, P. II. p. 184. et schol. Apollon. I, 1165, p. 143, b.

5) καταρχ.) Nostri, vt ante Sebast. ἀρχαῖς.

6) ἁγνίζειν) Vit. 1. et Ciz. ξενίζειν, vt ad v. 136. καθάραντα — καὶ ξενίσαντα.

7) φύσει pro φύσιν Sebast. consensu nostrorum, recte.

8) ἢ διὰ τὸ ἀφαν. usque ad κακὰ absunt a Vitt. 2 et 3.

9) θάλασσα) *Eurip. Iph. Taur.* 1193. *cf. Erasm. Adag. Chil.* 3. *Cent.* 4. *prou.* 9. *Sebast.*

10) ὁ γὰρ — ὁ πάγος) Desiderantur omnia in Vitt. 2 et 3. sed in Ciz. et Vit. 1. modo haec: ἧς πηγν. — πάγος.

1) ὅστις σὺ) Vitt. 2 et 3. ὅστ. γάρ.

2) ὑπέμ.) Vit. 1. et Ciz. καὶ ὑπέμ.

3) ἐκβῆναι — θεῶν) Desunt in Vitt. 2 et 3. sed Vit. 1. et Ciz. habent sic: ἐκβ. τὴν δίκην τῶν θ. καὶ πατῆσαι.

4) οὕτως) Sic nostri, recte, pro οὕτω.

ποιήσας ἔτλης ἐκβῆναι ἀλοιτὸς καὶ ἁμαρτωλὸς, ἤτοι παρακρίνων τοῦ γενέσθαι 5) ἐν τῇ δίκῃ τῶν θεῶν, Ἥρας δῆθεν, Ἀφροδίτης καὶ Ἀθηνᾶς. Τοῦτο δὲ ἀνοίας ἀνάμεστον, μετὰ γὰρ τὸ φαγεῖν ἐν τοῖς οἴκοις τοῦ Μενελάου 6) οὐκ ἔκρινεν Ἀλέξανδρος τὰς θεὰς, ἀλλὰ πρότερον.

137. Λάξας τράπεζαν] λακτίσας ὡς ὄνος τὴν τράπεζαν 1) τοῦ Μενελάου, τοῦτ' ἔστι, καταφρονήσας τῶν νόμων τῶν κειμένων 2) καὶ ἐθῶν τῶν δηλούντων μὴ κακουργεῖν τοὺς ὁμοτραπέζους καὶ συνεστίους· σὺ γὰρ ξενισθεὶς καὶ συμφαγὼν αὐτῷ ἀφείλου 3) καὶ τὴν γυναῖκα.

Κἀνακυκώσας θέμιν] καὶ ἀνατρέψας τὸ δίκαιον. Κατὰ δὲ τὸ μυθικὸν ἡ Θέμις θεὰ δικαιοσύνης ἔφορος.

138. Ἄρκτου τιθήνης] τρόπους ἄρκτου 4) θηλαζούσης ἀναμαξάμενος ἤτοι λαβών· ὅτε γὰρ θηλάζουσι τὰ θηρία, φυλακῇ τῶν τέκνων ἀγριώτερα γίνονται. Ἢ οὕτω· τῆς ἄρκτου τῆς θηλασάσης σε λαβὼν τοὺς τρόπους, τοῦτ' ἔστι, θηριώδης καὶ ἄδικος φανεὶς περὶ τὸν Μενέλαον. Φασὶ γὰρ, ὅτι μετὰ τὸν φανέντα ὄνειρον τῇ Ἑκάβῃ περὶ Ἀλεξάνδρου Ἀρχελάῳ 5) οἰκέτῃ Πρίαμος δίδωσιν ἐκθεῖναι τὸν Ἀλέξανδρον ἐν Ἴδῃ. Πέντε δὲ ἡμέρας τοῦτον ἄρκτος ἐθήλασεν 6) ἐκκείμενον. Εἶτα πάλιν ὁ Ἀρ-

5) τοῦ γεν.) Sic Vitt. 2 et 3. reliqui omittunt τοῦ.

6) οἴκ. τοῦ Μεν.) Sic noſtri pro οἴκ. Μεν.

1) τράπεζαν) Sic noſtri cum Seb. recte, pro τραπέζην: uti etiam Μενελάου pro Μενέλεως, quod Potter. exhibet, ſaltim Μενέλεω erat edendum.

2) κειμένων, noſtris conſentientibus, ante Pott. male κεκριμένων.

3) ἀφείλου) Vitt. 2 et 3. ἀφεῖλες.

4) τρόπ. ἄρκτ.) Abſunt a Vitt. 2 et 3. et paullo poſt iterum τῆς ἄρκτου.

5) Ἀρχελάῳ) Sic noſtri cum Eudoc. p. 329. ſed Apollod. III, 12, 5. Ἀγέλαος, et Schol. Villoiſ. ad Il. γ, 325. Ἀρχιάλας vocatur. Cf. Heyne ad Apollod.

6) ἐθήσασεν) Pro ἐθήλαζεν a Sebaſt. reſcriptum exhibent etiam Vitt. 2 et 3. ſed Vit.

χέλαος τοῦτον ἀνελόμενος ἀπὸ τῶν χωρίων ὡς ἴδιον ἔτρεφε Πάριν κατονομάσας 7)· ὕστερον δὲ ποιμνίοις ἀλεξήσας ἀπὸ λῃστῶν 8) Ἀλέξανδρος ἐκλήθη.

139. Τοιγὰρ 1) ψαλάξεις] διὰ τοῦτο, τοιγαροῦν, διὰ τὸ ἄδικον γενέσθαι σε εἰς κενὸν ψαλάξεις καὶ κινήσεις.

Νευρᾶς κτύπον) τοῦτ' ἔστι τὸ μόριον. Ἔστι δὲ τὸ σχῆμα σεμνότης 2). Λέγεται δὲ ἀπὸ παροιμίας τῶν κιθαριστῶν 3) ἀσίτως 4) καὶ ἀδώρως κιθαριζόντων, ἥτις ἐστὶν αὕτη· Εἰς κενὸν κρούεις 5) τὰς χορδάς. Ἔθος εἶχον 6) οἱ παλαιοί, ὡς καὶ Καλλίμαχος 7) ἱστορεῖ, μετὰ κιθάρας περὶ τοὺς ἅλας ἰέναι καὶ ἀνυμνεῖν καὶ ἐγκωμιάζειν.

141. Κλαίων δὲ πάτραν] κλαίων δὲ ἵξῃ καὶ παραγενήσῃ εἰς τὴν πατρίδα σου Τροίαν 8) τὴν πρὶν 9) ὑφ' Ἡρακλέους καυθεῖσαν ἕνεκεν τῆς ὑποσχέσεως καὶ τῆς ἀπάτης τῶν ἵππων τοῦ Λαομέδοντος.

142. Χεροῖν εἴδωλον ἠγκαλισμένος] ἐν ταῖς χερσὶ κατέχων τὸ εἴδωλον τῆς Ἑλένης, ὃ ὁ Πρωτεύς σοι δοὺς τὴν Ἑλένην κατάσχῃ.

1. et Ciz. cum Eud. p. 329. ἐθήλαζεν.

7) κατονομάσας) Sic quoque Eudoc. l. l. fed Vitt. 2 et 3. κατωνομασμένον. Apollod. quem Tzetz. h. l. fequitur, ὀνομάσας

8) ἀπὸ λῃστ.) Vitt. 2 et 3. ἀπὸ τῶν λ.

1) τοιγὰρ) Vit. 3. τοὶ γάρ.

2) σεμνότης) Pro σεμνότερον a Sebaft. allatum comprobat Vit. 3.

3) τῶν κιθ.) Art. τῶν noftri non agnofcunt.

4) ἀσίτως) Vit. 1. et Ciz. ἀσίτων.

5) κρούεις) Vit. 3. κρούειν, cf. Erafm. Adag. pag. 422. ed. noftrae.

6) ἔθος εἶχον —) Haec in Vit. 1. et Ciz. vt in edd. prior. fubiecta v. 143. Sebaft. huc non male transtulit. In Vitt. 2 et 3. plane defunt.

7) Καλλίμ.) Fragm. 373. ed. Erneft. p. 559.

8) σου τρ.) Vitt. 2 et 3. τὴν τρ.

9) πρὶν) Abeft a Vitt. 2 et 3. vti mox etiam καὶ τῆς ἀπάτης.

143. Τῆς πενταλέκτρου Θυάδος] πεντάλεκτρον Θυάδα ἤτοι Βάκχην [1]) τὴν Ἑλένην καλεῖ, πέντε γὰρ ταύτην ἔγημαν ἄνδρες. Πρῶτος Θησεὺς ἑπταετῆ [2]) ταύτην ἁρπάσας, καθά φησι Δοῦρις ὁ Σάμιος, ἀφαιρεθεὶς [3]) αὐτὴν ἐν τῷ ἡττηθῆναι ὑπὸ Πολυδεύκους καὶ Κάστορος τῶν αὐτῆς ἀδελφῶν ἐν Ἀφίδναις πολιχνίῳ τῶν Ἀθηνῶν γεννήσασαν Ἰφιγενειαν, καὶ θετὴν [4]) παῖδα ἡ Κλυταιμνῆστρα ποιεῖται [5]). Εἷς μὲν οὖν Ἑλένης νυμφίος, ὡς ἔφημεν, ὁ Θησεύς. Δεύτερος δὲ Μενέλαος νομίμως ἐκ κλήρου λαχὼν [6]) ταύτην. Τρίτος Ἀλέξανδρος ἁρπάσας αὐτήν. Τέταρτος μετὰ θάνατον Ἀλεξάνδρου Δηΐφοβος ὁ αὐτοῦ ἀδελφὸς ἀριστεύσας κατὰ πόλεμον καὶ ταύτην ὡς ἀριστεῖον κατά τινας [7]) λαβὼν ἢ βίᾳ κατ' Εὐριπίδην [8]). Πέμπτος Ἀχιλλεὺς πρὸ Δηϊφόβου ὀνείρῳ ταύτῃ μιγείς [9]), ὡς λήρουσι.

Θυάδος] Βάκχης, παρὰ τὸ θύω, τὸ ὁρμῶ. Αἱ δὲ Βάκχαι γυναῖκες ἦσαν ἱεραὶ πρόςπολοι [10]) Διονύσου, αἵτινες περὶ τὰ ὄρη σὺν αὐτῷ ἀναστρεφόμεναι περιῆγον [11])

1) Βάκχ.) Vitt. 2 et 3. βάκχον cum Eudoc. p. 153. quae eadem tradit, laudato etiam Lycophronis loco.

2) ἑπταετῆ) Ciz. et Vit. 1. πενταετῆ, mendose.

3) ἀφαιρεθεὶς) Auctoritate Eudoc. p. 153. et Vitt. 2 et 3. adpos. δὲ sustulimus.

4) ἰφιγέν. καὶ θετὴν) Ita cum nostris et Eudoc. legendum, verbis ἣν ἰφιγένειαν interiectis plane sublatis.

5) κλυτ. ποιεῖται) Vitt. 2 et 3. παρὰ κλυταιμνήστρας ποι. Eudocia τὴν κλυταιμνήστραν ποι. et mox ibi exciderunt verba: εἷς μὲν — Θησεὺς, vel Villoisonii vel typographorum lapsu.

6) λαχὼν) Pro λαβὼν ob κλήρου recepimus e Vitt. 2 et 3. et Eudoc. et Phauor.

7) κατά τινας) Vit. 3. κατά τινα. cf. Conon f. 34. Eudocia omittit.

8) Εὐριπίδ.) Troad. v. 958.

9) ὀνείρῳ τ. μιγεὶς) Cf. Schol. Eurip. in Andromach. 228. *Sebast.*

10) πρόςπολοι) Sic pro πρόπολοι nostri omnes cum Seb.

11) περιῆγον) Ciz. et Vit. 1. διέσπων: Vitt. 2 et 3. cum Phauor. διεπόνουν.

οἰκείαις χερσὶ λέοντας [12]) καὶ ἕτερα θηρία, καὶ ὠμὰ ταῦτα ἤσθιον, καὶ νάρθηξι τὴν γῆν καὶ τὰς πέτρας παίουσαι, ὁπότε διψῷεν [13]), γάλα καὶ μέλι καὶ οἶνον ἐποίουν ἀναβλύζειν [14]). Δράκοντας δὲ περὶ τὰς κόμας εἶχον ἐσπειρημένους [15]).

Πλευρωνίας) τοπικῶς [16]) ἀντὶ τῆς Ἀργείας. Πλευρὼν γὰρ πόλις Πελοποννήσου [17]) καὶ Θεράπνη ὁμοίως. Ὅθεν Ὀρφεὺς [18]) καὶ Τρυφιόδωρος Θεραπναίαν καλοῦσι τὴν Ἑλένην, οὗτος δὲ ὁ Λυκόφρων Πλευρωνίαν, ὁ δὲ Ὅμηρος [19]) Ἀργείαν.

144. Γυιαὶ γὰρ] αἱ χωλαὶ ἢ κατ' ἐμὲ χωλοποιοὶ [1]) καὶ βλαπτικαὶ Μοῖραι· αἱ ἄμναμοι καὶ ἀπόγονοι τῆς Τηθύος ἤτοι τῆς θαλάσσης ἐν τοῖς [2]) τρισὶν ἀτράκτοις κατέκλωσαν καὶ ἐπεμοίρασαν τοὺς εὐναστῆρας [3]) τῶν τῆς Ἑλένης γάμων πεντάγαμβρα [4]) νυμφεύματα μερίσασθαι. Ἄμναμοι δὲ αἱ ἀπόγονοι, κυρηναϊκῶς. Κυρίως δὲ ἄμναμοι οἱ τῶν ἀμνῶν ἀπόγονοι. Θαλάσσης δὲ κόρας τὰς Μοίρας λέγει διὰ τὸ ἄγριον καὶ ἀμετάτρεπτον. Νυκτὸς δὲ παῖδες αὗται καθ' Ἡσίοδον [5]). Καὶ

12) λέοντας) Vit. 1. et Ciz. λέοντα, non apte.

13) διψῷεν) Vit. 1. et Ciz. διψῶσι.

14) ἀναβλ.) Noſtri ἀναβλύειν.

15) ἐσπειρημ.) Vit. 3. cum Phauor. ἐπηρτημένους: Vit. 2. ἐπειρημένους.

16) τοπικῶς) Ciz. et Vit. 1. vitioſe τροπικῶς.

17) πελοπονν.) Vitt. 2 et 3. vti ſemper, ſimplici ν πελοπονήσου.

18) ὀρφ.) Argon. 948. τρυφιόδ. v. 508. Sebaſt.

19) ὅμηρ.) Il. β, 161. 177. γ, 458. et al. l.

1) χωλοπ.) Art. αἱ auctoritate Vitt. 2 et 3. delendum putauimus.

2) ἐν τοῖς) Vit. 1. et Ciz. omittunt τοῖς.

3) εὐναστ.) Vit. 2. εὐνατῆρας.

4) πεντάγ. — μερίσασθαι) Deſunt in Vit. 1. et Ciz. Reliqua vero Ἄμναμοι — usque ad ἀμετάτρεπτον εἶναι translata ſunt ad extr. v. 145.

5) Ἡσίοδον) Theog. 217 et 218. cf. Heyne in Obſ. ad Apollod. p. 12.

τοῦτο δὲ ὅμοιον διὰ τὸ ἀοράτως ἐπέρχεσθαι τὴν εἱμαρμένην 6). Τρεῖς δέ εἰσιν αἱ Μοῖραι· Κλωθὼ, Λάχεσις καὶ Ἄτροπος. Καὶ ταῦτα δὲ τὰ ὀνόματα πέπλασται ἀπὸ τοῦ ὡσανεὶ ἐπικεκλωσμένον εἶναι, τὸ λαχεῖν 7) ἐξ εἱμαρμένης μέλλον τινὶ 8) καὶ ἀπὸ τοῦ ἄτροπον καὶ ἀμετάτρεπτον εἶναι.

145. Πήναις] ἀτράκτοις, νήμασι, παρὰ τὸ πένω, τὸ ἐνεργῶ. Πίννα δὲ τὸ ζῶον παρὰ τὸ πῖνος, ὃ σημαίνει τὸν ῥύπον.

Δηναιᾶς] Δὴν 1). πολυχρόνιον, καὶ ἐξ αὐτοῦ δηναιὸς καὶ δηναιά. Πολυχρονίαν δὲ καὶ παλαιὰν τὴν θάλασσαν λέγει διὰ τὸ πρῶτον εἶναι στοιχεῖον κατὰ Φερεκύδην καὶ Θαλῆν 2).

147. Δοιὼ μὲν ἁρπακτῆρας αὐγάσαι λύκους] ἀπὸ κοινοῦ τὸ κατεκλώσαντο. Λέγει δὲ Θησέα καὶ Ἀλέξανδρον ἅρπαγας 3) λύκους καὶ πτερωτοὺς ἀετοὺς, τριόρχας 4) ὀφθαλμίας καὶ ὀξυωπεστάτους 5). Μιγνύει δὲ τὰ ἄμικτα, λύκους, ἀετοὺς πτερωτοὺς λέγων 6), κατὰ μίμησιν τῆς μαινομένης Κασσάνδρας. Αὐγάσαι δὲ τὸ ἰδεῖν 7).

6) τὴν εἱμαρ.) Pro τὰ εἱμαρμένα a Seb. receptum tuentur quoque Vitt. 2 et 3.

7) τὸ λαχεῖν) Vit. 1. et Ciz. τὸ λάχος.

8) μέλλον τινὶ) Vit. 1. et Ciz. μέλ. τί.

1) δὴν) Pro δηναιὸν legendum auctoritate Vit. 1. et Ciz. nam id docent quoque sqq. καὶ ἐξ αὐτοῦ (scil. δὴν) δηναιόν. cf. Etymol. et Zonar. ad δήν.

2) Θαλῆν) Vitt 2. et 3. Θαλῆ. cf. Laert. 1. seg. 27.

3) ἅρπαγας) Punctum in edd. prior. cum δὲ a Sebast. sublatum tollunt etiam Vitt. 2 et 3.

4) τριόρχας usque ad ἀετοὺς absunt a Vitt. 2 et 3. haud dubie aberratione librarii, quia ἀετοὺς πτερ. bis occurrit.

5) ὀξυωπ.) Verba in edd. prior. sqq. τοὺς αὐτοὺς λέγει a Seb. eiecta Vitt. 1. et Ciz. retinent, quia τῷ· ἅρπαγας praemiserant punctum, et a superioribus distinxerant.

6) λέγων) Ciz. et Vitt. 1. et 2. λέγει δέ.

7) αὐγ. — ἰδεῖν) Desunt in Vit. 1. et Ciz. sed Vitt.

148. Πτηνοὺς] ὅτι μετὰ πλοίων αὐτὴν 8) ἁρπάσαντες ἔφυγον. Πτηνὰ 9) δὲ τῶν πλοίων τὰ λαῖφη.

Τριόρχας] Τρίορχος καὶ τριόρχης καὶ μορφνὸς 10) καὶ μελανόστης 11), ἢ μέλας 12) καὶ ἁλιαίετος καὶ περκνὸς εἴδη ἀετῶν.

Ὀφθαλμίας] ἢ ἀετοὺς 13) ὀφθαλμίας καὶ ὀξυωπεῖς· μόνοι γὰρ τῶν ἄλλων ὄρνεων 14) οἱ ἀετοὶ πρὸς τὰς ἡλίου ἀκτῖνας 15) ἀντιβλέπουσιν. Ἢ ἅρπαγας τῆς ὀφθαλμίας ἤτοι εὐοφθάλμου 16) Ἑλένης. Εἰ μὲν 17) ἐπὶ τῶν ἀετῶν λέγοιτο τὸ ὀφθαλμίας, δηλοῖ τὴν ὀξυδορκίαν αὐτῶν· λέγουσι γὰρ τοὺς νεοσσοὺς αὐτῶν οὕτως δοκιμάζειν· εἰ μὲν πρὸς τὸν ἥλιον ἀφορῶσιν ὀξυδορκοῦντες, τούτους οἰκείους κρίναντες φιλοῦσιν, εἰ δ' οὐκ ὀξυδορκοῦσι, τούτους τάχει ῥίπτουσιν ὡς ἀλλοτρίους. Εἰ δὲ ἐπὶ τῆς Ἑλένης λέγοιτο, λέγει τὴν ὀξυδορκοῦσαν καὶ πρὸς λαγνείαν ἀφορῶσαν. Πρώτους δὲ τῶν νομίμων τοὺς ἅρπαγας εἶπεν, οὐ προκρίνων αὐτοὺς, ἀλλὰ κατὰ ῥητορικὴν δεινότητα καὶ μέθοδον 18), ὡς μέλλων τὰ τούτων παραδραμεῖν, ἐμβραδῦναι 19) δὲ τῇ τῶν νομίμων νυμ-

2 et 3. ponunt, vt in edd. ante Seb. ab initio poſt δοιὼ μὲν ἁρπακτ.

8) αὐτὴν) Ignorant Vitt. 2 et 3.

9) πτηνὰ) Pro πτερὰ Vit. 1. et Ciz. contextui aptius.

10) μορφνὸς) Vit. 3. et Phauor. κορφνὸς. cf. Ariſtot. H. An. IX, 32.

11) μελανόστ.) Vitt. 2 et 3. μελανότης. Phauor. qui hoc ſchol. exſcripſit, μελανοδέτης.

12) ἢ μέλας) Vitt. 2 et 3. ἤγουν μέλ. et mox ἁλίαιτος, Vit. 1. vero et Ciz. ἁλιαιετὸς pro ἁλιαίετος.

13) ἢ ἀετοὺς) Pro τοῦτ' ἔστιν a Seb. repoſitum noſtri comprobant.

14) ὄρνεων) Noſtri ὀρνέων.

15) ἀκτῖνας) Sic legendum cum noſtris pro ἀκτίνας.

16) εὐοφθ.) Vit. 3. εὐοφθάλμους.

17) εἰ μὲν — λαγνείαν ἀφορῶσαν) Omnia deſiderantur in Codd. noſtris.

18) κατὰ ῥητ. — μέθοδον) Sic pro κατὰ ῥητορικῆς δεινότητος μέθοδον legunt Vitt. 2 et 3. cum Seb.

19) ἐμβραδ.) Vit. 3. ἐμβαδύνων.

φίων ὑποθέσει, ὥσπερ [20]) καὶ Ἔφορος ὁ ἱστορικὸς, καὶ Διόδωρος [21] ποιεῖ, ἀπὸ τῶν βαρβαρικῶν πρῶτον κατὰ παραδοχὴν ἀρξάμενοι γράφειν, ἐν δὲ τοῖς Ἑλληνικοῖς ὕστερον τὴν ἱστορίαν πλατύνοντες.

149 Τὸν δ' [1]) ἐκ Πλυνοῦ τε κἀπὸ Καρικῶν ποτῶν] τὸν Μενέλεων δὲ [2]) τὸν γεννηθέντα ἐκ τῆς ῥίζης τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες ὑπῆρχον ἀπὸ Πλυνοῦ πόλεως Λιβύης, καὶ οἵτινες ὑπῆρχον ἀπὸ τῶν Καρικῶν ποταμῶν [3]), τοῦτ' ἔστι τῆς Λακεδαιμονίας, Καρικὸς γὰρ ποταμὸς καὶ τόπος τῆς Λακωνικῆς [4]). Μενέλαος δὲ [5]) καὶ Λίβυς καὶ Λάκων ἦν οὕτω· Πλυνὸς πόλις Λιβύης [6]), ὅθεν ἦν Ἄτλας. Πληϊόνης [7]) καὶ Ἄτλαντος ἑπτὰ θυγατέρες, ὧν μία καὶ ἡ Στερόπη. Στερόπης δὲ καὶ Ὑπερόχου ἢ Ἀρπίνης [8]) τῆς Ἀσωποῦ θυγατρὸς καὶ Ἄρεος Οἰνόμαος [9]). Οἰνομάου δὲ Ἱπποδάμεια, ἧς καὶ Πέλοπος

20) ὥσπερ) Vit. 1. et Ciz. ἥπερ, vt referatur ad ὑποθέσει.

21) Διόδωρ.) Art. ὁ nostris consentientibus deleuimus. Ephorum et Diodorum collaudat quoque Io. Tzetz. in Chil. XII, 260.

1) τὸν δ') Nostri, vt in Lycophr. τόν τ'.

2) Μενέλ δὲ) Ciz. et Vit. 1. Μενέλαόν τε. Vitt. 2 et 3. habent neque τε, neque δὲ, quod aptius videtur.

3) ποταμῶν pro ποτῶν reuocauimus e Vitt. 2 et 3. nam interpretatur Tzetzes hoc voc. Lycophronis ποτῶν.

4) τῆς λακων.) Vitt. 2 et 3. λακωνικὸς, Vit. 1. et Ciz. λακωνικοῦ.

5) δὲ) Vit. 1. et Ciz. γάρ: Vit. 2. delet.

6) λιβύης, non λιβύας legendum cum nostris et Phavor.

7) πληϊόνης) Recte, cf. Apollod. III, 10, 1. Male Ciz. et Vit. 1. πλειόνης, et Vit. 2. πληόνης.

8) Ἀρπίνης) Alii Ἁρπίνης vel Ἁρπίννης, vt Pauf. V, 23. p. 100. T. II. ed. Fac. et ibid. p. 211. vbi not. 6. editor eos quoque nominat, qui Ἀρπίνη scripserunt.

9) Οἰνόμαος) Atqui Apollod. III, 10, 1. Oenomaum coniugem, non vero filium Steropes nominat. Verum Pauf. l. l. Diod. Sic. IV, 75. et Steph. Byz. ad Ἄρπινα assentiuntur Tzetzae.

Ἀτρεὺς, ὃς ἐν Λακωνικῇ κατῴκησεν [10]). Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος. Ἡ δὲ Ἀερόπη θυγάτηρ ἦν Κατρέως [11]) τοῦ Κρητὸς, ὅθεν τὸν Μενέλαον ἡμικρῆτα [12]) εἶπεν.

150. Βάρβαρον] ὅτι ὁ Πέλοψ κατά τινας μὲν Λυδὸς, κατά τινας δὲ Παφλαγών. Βάρβαροι δὲ οἵ τε Λυδοὶ καὶ οἱ Παφλαγόνες.

151. Ἐπειὸν, οὐκ Ἀργεῖον] Ἐγὼ μὲν οὕτω φημί· τὸν Ἐπειὸν ἤτοι τὸν Ἠλεῖον τὸν οὐκ ἀκραιφνῆ καὶ καθαρὸν Ἀργεῖον, Ἐπειοὶ [1]) γὰρ οἱ Ἠλεῖοι ἀπό τινος Ἐπειοῦ παλαιοτάτου. Ἄλλοι δὲ οὕτω φασί· τὸν Ἐπειὸν [2]) ἤτοι τὸν· Ἠλεῖον τὸν οὐκ Ἀργεῖον ἀκραιφνῆ ἐν ταῖς γοναῖς. Λέγουσι δὲ καὶ τὸ σχῆμα τοῦτο ἀπὸ κοινοῦ. Οὐκ ἔστι δὲ [3]) ἀπὸ κοινοῦ, ἀλλὰ συνεκδοχὴ, τὸ γὰρ ἀπὸ κοινοῦ σχῆμα ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ ἔχει τὴν ἀπόδοσιν, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἀπὸ κοινοῦ τὸ πᾶν [4]) λαμβάνεται [5]), οἷον φιλῶ σε, ἐπεὶ καὶ σὺ ἐμὲ, νοεῖται δὲ [6]) ἀπὸ κοινοῦ τὸ φιλεῖς. Ἡ δὲ συνεκδοχὴ ἐναντία ἐστὶ τῷ ἀπὸ κοινοῦ, ἐν γὰρ τῷ δευτέρῳ ἔχει τὴν ἀπόδοσιν, ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ μὴ ἔχουσα μᾶλλον, ὡς τὸ· Ἐπειὸν, οὐκ Ἀργεῖον ἀκραιφνῆ. Ἰδοὺ τὸ οὐκ Ἀργεῖον ἀκραιφνῆ [7]), δεύτερον ὂν τοῦ

10) κατῴκησεν) Vitt. 2 et 3. κατῴκει.

11) κατρέως (a κατρεὺς, non vero κάτρεως), cui a Sebaſt. temere eſt ſubſtitutum Ἀτρέως, iure poſtliminii reduximus, auctoritate Codd. noſtrorum, et ipſius Apollod. III, 2, 1. Fuit Catreus etiam pater Clymenes, vid. infra v. 384. vbi Sebaſt. iterum perperam κρατεύς.

12) ἡμικρῆτα) Vitt. 2 et 3. ἡμίκρητον

1) Ἐπειοὶ usque ad τὸν οὐκ Ἀργεῖον deſiderantur in Vitt. 2 et 3.

2) τὸν Ἐπειὸν) Vit. 1. et Ciz. τὸν οὐκ Ἐπειὸν, vt edd. vett. οὐκ vix abeſſe poteſt, quod etiam a Sebaſt. poſtea ſuppletum eſt: τὸν vero mox praepoſitum τῷ· Ἠλεῖον noſtri non agnoſcunt.

3) οὐκ ἔστι δὲ) Vitt. 2 et 3. καὶ οὐκ ἐστί.

4) τὸ πᾶν) A Sebaſt. inſertum inſerunt etiam Vitt. 2 et 3.

5) λαμβ.) Vit. 1. et Ciz. συλλαμβάνεται.

6) νοεῖται δὲ) Sic Vit. 1. et Ciz.

7) ἰδοὺ — ἀκραιφνῆ) Abeſt a Vit. 3.

Ἐπειὸν, ἔχει τὴν ἀπόδοσιν. Συνεκδεχόμεθα δὲ ταύτην [8]) καὶ ἐν τῷ Ἐπειὸν λέγοντες, οὐκ Ἐπειὸν [9]), οὐκ Ἀργεῖον ἀκραιφνῆ, ὥςπερ ἔχει [10]) καὶ τὸ· ὃ εἶπον [11]) ῥητὸν, ἐν γὰρ [12]) τῷ δευτέρῳ ἔχει τὴν ἀπόδοσιν, ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ μὴ ἔχουσα μᾶλλον, ἰδοὺ ἐν τῷ δευτέρῳ ἔχει προςκείμενον τὸ· ὃ λέγω. Ἀλλ' ὅμως συνεκδεχόμεθα αὐτὸ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ.

Ἀκραιφνῆ] Ἀκραιφνὴς ὁ ἀκεραιοφανής τις ὤν.

152 — 153. Οὐ πάππον] Τάνταλος καλέσας τοὺς θεοὺς εἰς εὐωχίαν παρέθηκε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Πέλοπα θύσας, ἵνα φάγωσι, τὸ φιλόξενον αὐτοῦ ἐνδεικνύμενος. Οἱ δὲ γνόντες ἀπέσχοντο. Μόνη δὲ Δήμητρα [1]) οὐκ ἔγνω διὰ τὸ μεμηνέναι [2]) αὐτὴν διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Κόρης ἤτοι Περσεφόνης [3]). Ὅθεν λαβοῦσα [4]) τὴν ὠμοπλάτην ἔφαγεν. Οἱ δὲ θεοὶ κατοικτείραντες τοῦτον [5]) ἀφεψῶσιν [6])

8) *δὲ ταύτην*) A Sebaſt. adiectum *δὲ* noſtri quoque adiiciunt.

9) *οὐκ ἐπειόν*) Noſtri quoque cum Seb. *οὐκ* ſupplent.

10) *ὥςπερ ἔχει*) Vitt. 2 et 3. *ὥςπερ εἶπον.*

11) *ὃ εἶπον*) Vit. 1. et Ciz. *ὃ ἄρα εἶπον.*

12) *ἐν γὰρ — καὶ ἐν τῷ πρώτῳ*) A Ciz. et Vit. 1. abſunt: Vitt. 2 et 3. quidem exhibent, verum paullo aliter et melius, vt opinor, vulgata. Primum omittunt *ἐν γὰρ τῷ δευτέρῳ — ἀπόδοσιν*, deinde pergunt *ἐν τῷ γὰρ πρώτῳ*, et pro *προσκείμ. τὸ, ὃ λέγω* legunt *τὸ προσκείμενον, καὶ τὸ· λόγῳ* Vit. 2. *τὸ· λέγῳ* Vit. 3.

1) *Δήμητρα*, quae eſt forma antiqua, Ciz. et Vit. 1. vt edd. vett. *Δημήτηρ*, conf. Heyne ad Apollod. I, 5, p. 6. *Hiſtoria haec de Tantalo vid. apud Nonnum c. 4. συναγωγῆς ἱστορικῆς, p. 129. ed. R. Montac. Thryll.*

2) *μεμηνέναι*) Ciz. et Vit. 1. *μεμηνῆναι*, Vit. 2. *μεμυκέναι*, mendoſe.

3) *κόρης ἤτοι περσεφ.*) Ita in Vit. 1. et Ciz. reliqui omnes ignorant *ἤτοι περσεφόνης.*

4) *λαβοῦσα*) Vit. 1. et Ciz. *φαγοῦσα*, male.

5) *τοῦτον*) Non bene abeſt a Vitt. 2 et 3.

6) *ἀφεψ.*) Vit. 1. et Ciz. *ἀφεψῶσιν*, infra tamen *ἀφε-*

ἐν λέβητι βαλόντες [7]) καὶ ὑγιῆ [8]) καὶ ἀκέραιον ἀποκαθιστῶσιν [9])· ἀντὶ δὲ τῆς βρωθείσης ὠμοπλάτης ἐλεφάντινον ὀστοῦν ἔθεντο, ὃ κατὰ γένος τοῖς Πελοπίδαις ἐτύγχανε γνώρισμα, καθάπερ καὶ τοῖς Σπαρτοῖς [10]) ἡ λόγχη. Ἀλλὰ τὸ μὲν μυθῶδες τοῦ λόγου τοιοῦτον· τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἡμεῖς ἐπιλύομεν· Ὁ Τάνταλος εὐλαβὴς [11]) καὶ θεοσέπτωρ [12]) ἦν ἱερεὺς, καὶ [13]) φιλανθρωπίᾳ τὰ τῶν θεῶν μυστήρια τοῖς ἀμυήτοις ὕστερον εἰπὼν ἐξεβλήθη τοῦ ἱεροῦ καταλόγου. Τούτου τὸν παῖδα Πέλοπα [14]) κατὰ παντὸς τοῦ σώματος νοσήσαντα [15]) παρέσεσι [16]) καὶ τομαῖς καὶ καυτῆρσι [17]) καὶ ἰατρῶν [18])

ψήθη. Reinef. laudat h. l. Ariſtid. in προσφωνητικῷ Σμυρναϊκῷ T. I. p. 476, ed. Pariſ. 1604. vbi eadem narrat, et Hygin. fab. 83.

7) βαλόντες) Vitt. 2 et 3. βάλλοντες.

8) ὑγιῆ) Vitt. 2 et 3. h. l. et poſtea ὑγιᾶ.

9) ἀποκαθιστ.) Vit. 2. καθιστῶσιν: Vit. 3. ἀνιστῶσιν, bene, cf. Eudoc. p. 332.

10) τοῖς σπαρτ.) Vit. 1. et Ciz. τοῖς σπαρτῶν. Deinde artic. ἡ a Sebaſtiano addit. τῷ· λόγχῃ, a Vitt. 2 et 3. quoque additur. Reineſ. h. l. margini adiicit: *Vtitur iſto Greg. Nazianz. in Ep. ad Themiſt. vid. Piccart. c. 7. 10. Obſeru. hiſtorico - polit. vbi de ſignis genitiuis.*

11) εὐλαβ.) Pro εὐσεβὴς recepimus e Vit. 1. et Ciz. ad vitandam tautologiam. Cf. de hac fab. Io. Tzetz. in Chil. V, 10.

12) θεοσέπτωρ) Noſtri θεόσεπτος.

13) καὶ) Sic lege auctoritate Codd. noſtrorum pro κἀν.

14) πέλοπα) Art. τὸν a Seb. ſublatum tollit etiam Vit. 3.

15) κατὰ — νοσήσαντα pro παντὸς σώμ. νοσήσαντος legunt cum Sebaſt. Vitt. 2 et 3. addito tamen τοῦ, quod quoque recepimus.

16) παρέσεσι) Sic, diſſentientibus etſi omnibus Codd. Mſſ. legendum eſt, vt iam correxit Thryllit. pro πάρεσι. Infra v. 157. Pelops dicitur fuiſſe πολύνοσος καὶ πάρετος. De quo morbo, qui Medicis quoque dic. παράλυσις, cf. Reineſ. Varr. Lectt. p. 296. Inepte interpretatus eſt Seb. *extenuationibus.* In edd. prior. legebatur μέλεσι, cui lectioni fauet Ariſtid. l. antea laudato: φασὶν οἱ ποιηταὶ τὸν πέλοπα κατὰ μέλη τμηθέντα, ἑψηθέντα ἐν λέβητι etc.

17) καυτῆρσι) Vitt. 2 et 3. hic et poſtea καυστῆρσι, vti

χειρουργήμασι παντοίοις τμηθέντα [19]) *καὶ μόλις ὑγιῆ γεγονότα, ὡς καὶ λείψανον τῶν καυτήρων ἔχειν, καὶ τῶν τομῶν τὴν ὠμοπλάτην ἡμίτμητον* [20]) *καὶ πολιὰν καὶ ὑπολευκαίνουσαν* [21]) *διὰ τὴν τῆς σαρκὸς ἀσθένειαν ἔφασαν* [22]), *ὡς ὁ πατὴρ τοῖς θεοῖς ἐπιξενωθεῖσι* [23]) *τοῦτον κατέτεμεν ἤτοι τῆς εἱμαρμένης τοιαύτης νοσώδους* [24]) *ἐλθούσης αὐτῷ (θεὸς* [25]) *γὰρ καὶ ἡ εἱμαρμένη) κατέτεμεν αὐτὸν ὁ πατὴρ ταῖς τῶν ἰατρῶν τομαῖς, εἶτα καὶ τοῖς* [26]) *καυτῆρσιν, οἷς καὶ* [27]) *ἰάθη. Ἐπεὶ δὲ σαπέν τι τῆς ὠμοπλάτης γέγονε γῆ καὶ ἐτάφη, ὅθεν καὶ πολιὰ ἦν καὶ ὑπολευκαίνουσα, ἐμυθεύσαντο ὡς ἡ Δήμητρα* [28]) *βέβρωκε ταύτην.*

Γαμφαῖσιν] γαμφηλαῖς [29]), *σιαγόσιν. Ἐνναία* [30]) *καὶ Ἐρκυνία καὶ Ἐριννὺς, ἐπώνυμα* [31]) *Δήμητρος* [32]).

ſaepe ap. Hippocrat. Conf. Foëſii Oecon. Hippocr. ad h. v.

18) *καὶ ἰατρῶν*) Vit. 1. et Ciz. *ἰατρῶν τε.*

19) *τμηθέντα*) Vit. 1. et Ciz. *τμηθέντος*, vt ante *νοσήσαντος*, et paullo poſt *ὑγιοῦς γεγονότος.*

20) *ἡμίτμητ.*) Articulum noſtri omnes cum Seb. delent.

21) *καὶ ὑπολευκ.*) Vit. 1. et Ciz. *καὶ* abiiciunt, hic et poſtea.

22) *ἔφασαν*) Vit. 3. *ἔφησαν.*

23) *ἐπιξενωθ.* noſtri recte pro *ἀποξενωθ.*

24) *νοσώδ.*) Vitt. 2 et 3. *νόσου.*

25) *θεὸς*) Vit. 1. et Ciz. *θεοί.*

26) *τοῖς*) A Seb. adiectum Ciz. et Vitt. 1 et 3. quoque adiiciunt.

27) *οἷς καὶ*) Vit. 3. *καὶ* delet.

28) *Δήμητρα*) Noſtri, vt ſupra v. 151. *Δημήτηρ.*

29) *γαμφηλ.*) Vitt. 2 et 3. *γαμφῆσι.*

30) *Ἐνναία*) Vitt. 2 et 3. *Ἐνναῖα*, non bene. *Ἐριννὺς*, vt Pauſ. VIII, 25, p. 425. T. II. ed. Fac. Vitt. 2 et 3. *ἐριννῦς*, poſtea *ἐρινῦς*; Etymol. M. *ἐρινὺς*, vt Etymologiae conueniat.

31) *ἐπώνυμα*) Vit. 1. et Ciz. *ὀνόματα*, forſ. aptius.

32) *Δήμητρος* pro *Δημητρὸς* legendum cum Vitt. 2 et 3. Infra v. 766. recte *Δήμητρι.* Vit. 1. et Ciz. *Δημήτερος.*

Καὶ Καλλίμαχος [33]) Ἐριννῦν καλεῖ τὴν Δήμητραν λέγων·

Τὴν μὲν ὅγ' ἐσπέρμηνεν [34]) Ἐριννῦϊ Τελφουσαίη [35]).

Καὶ Ἐριννὺς [36]) μὲν λέγεται ἢ παρὰ τὸ τὰς ἀρὰς ἀνύειν καὶ πληροῦν ἢ παρὰ τὸ ἐν τῇ ἔρᾳ καὶ ἐν τῇ γῇ [37]) ναίειν, ὡς καὶ τὸ Ἐνναία [38]), ἢ ὅτι Ἐριννῦϊ ὁμοιωθεῖσα μίγνυται [39]) Ποσειδῶνι καὶ γεννᾷ τὸν Ἀρείονα [40]) ἵππον. Λέγουσι γὰρ [41]), ὅτι Ποσειδῶνος ἐρασθέντος τῆς Δήμητρος [42]) αὐτὴ εἰς ἵππον μεταβληθεῖσα καὶ μεταξὺ ἀγέλης ἱππικῆς εἰςφρήσασα τοὺς ἵππους ἐτάραξε διὰ τὸ ἀθρόον ξένην ἵππον ἐπιστῆναι. Ἔφη οὖν ὁ ἱπποφορβὸς,

33) Καλλίμ.) In Fragm. 207. p. 517. ed. Ernesti.

34) τὴν — ἐσπέρ.) Haec verba ex ipſo Callimacho et duobus libris Mſſ. a Seb. ſuppleta noſtri non agnoſcunt. Infra ad v. 1225. vero exhibent totum verſ. ſed h. l. vt edd. prior. modo duo verba ultima: Ἐριν. τελφ.

35) τελφουσ.) Ciz. et Vit. 1. τιλφωσίη: infra v. 1225. vt hic Vitt. 2 et 3. τιλφωσαίη, vt in Callimachi Fragm. p. 370. vbi τιλφωσαίη: interpretes autem τελφωσαίη legendum eſſe docent. Steph. Byz. τέλφουσσα, et Pauſ. VIII, 25, Θέλπουσα haec vrbs nominatur.

36) καὶ Ἐριννὺς) Vitt. 2 et 3. vt Seb. καὶ praemittunt.

37) καὶ ἐν τῇ γῇ) Significat h. l. καὶ, vti alias, *hoc eſt*, ἤτοι, ἤγουν, vt ex Etymol. M. ὃ ἔστιν οἰκεῖν ἐν τῇ γῇ patet, quem Tzetzes ante oculos habuit.

38) ὡς — Ἐνναία) Vit. 3. ὡς ἐν τῷ· Ἐνναία.

39) μίγνυται) Vit. 1. et Ciz. ἐμίγνυτο, quod ſane, niſi γεννᾷ obſtaret, praeferrem, niſi malis etiam legere ἐγέννα l. ἐγέννησε, cf. Apollod. III, 6, 8. ad extr.

40) Ἀρείονα) Vit. 3. Ἀρίονα, vt Apollod. l. l. Cf. ibi et ad Hom. Il. ψ, 346. et Pauſ. VIII, 25, p. 426. T. II. ed. Fac.

41) λέγουσι γὰρ —) Verba Ἔρκυννα δὲ — Ἔρκυνναν, quae Sebaſt. reiicit ad extr. huius ſchol. Ciz. et Vit. 1. cum ἢ οὕτως h. l. ſeruant, verum in Vitt. 2 et 3. tota haec ῥῆσις deeſt.

42) τ. Δήμητρος) Vit. 1. et Ciz. modo αὐτῆς, ſed mox αὕτη pro αὐτή.

πόθεν αὕτη ἡ ἐριννύς; Ἐντεῦθεν οὖν Ἐριννὺς[43]), ἀλλὰ καὶ Ἀρκάδες οὕτως αὐτὴν τιμῶσιν. Ἔρκυννα δὲ ἡ Τροφωνίου θυγάτηρ ἐν Λεβάδῃ[44]) τῆς Βοιωτίας ἱδρύσατο τὴν θεὸν καὶ ἀφ' ἑαυτῆς ὠνόμασεν Ἕρκυνναν.

Θουρία] ὡς ἡ ὁρμητικὴ[45]) καὶ ἔνθους διὰ τὴν τῆς Κόρης ἁρπαγὴν, ὡς ληροῦσι. Τὸ δ' ἀληθὲς, ὅτι πᾶσιν ἀνθρώποις πολέμιος[46]) καὶ ὥσπερ ξιφήρης ἀναιρεῖ ἡμᾶς· κἀν καὶ ξιφηφόρον αὐτήν φασι καλεῖν, ἄλλοι[47]) ὅτι ἐν τῇ Βοιωτίᾳ ἵδρυται ἡ Δήμητρα ἔχουσα ξίφος.

154. Ἄσαρκα[1])] πολύσαρκα.

Μιστύλλασα] κατακόψασα εἰς μικρά. Ἐκ τοῦ[2]) μικὸν, ὥς φασι, καὶ τοῦ τίλλω, τὸ κόπτω, κατὰ τροπὴν[3]) τοῦ διχρόνου εἰς δίχρονον.

Ἐτύμβευσε τάφῳ] ἔθαψεν ἐν τῷ τάφῳ συμβολικῶς ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἔφαγε. Τάφον δὲ καλεῖ νῦν τὴν ἐκείνης[4]) γαστέρα. Τὸ ἐτύμβευσε, τὸ σε[5]) δίχα τοῦ ν, καί ἐστι[6]) μακρὸν ὡς λῆγον εἰς μέρος λόγου, κοινὴ γάρ ἐστι συλλαβή.

43) ἐντεῦθ. — Ἐριννὺς) Adiiciunt modo Ciz. et Vit. 1.

44) λεβάδῃ) Strab. IX. p. 413. λεβαδίᾳ: Eudoc. p. 404. λεβαδείᾳ.

45) ὡς ἡ ὁρμητ.) A noſtris additum ὡς reliqui ignorant.

46) πολέμιος pro πολεμεῖ cum Sebaſt. Vitt. 2 et 3. infra tamen v. 158. πολεμῆσαι.

47) ἄλλοι) Addunt Vit. 1. et Ciz. quidem ἀλλὰ, ſed, vt Thryll. putat, legendum ἄλλοι, recte.

1) ἄσαρκα) Hoc ſchol. abeſt a Ciz. et Vit. 1. Sunt interlinearia.

2) εἰς μικρά. Ἐκ τοῦ) Ita interpungendum exiſtimat Thryllit. recte.

3) κατὰ τροπὴν) Noſtri, vt edd. ante Seb. τροπῇ. De voc. μιστύλλειν cf. Heyne ad Hom. Il. α, 465. et Lennep. Etymol. Gr. L. P. I. p. 568.

4) τὴν ἐκείν.) Vit. 3. τὴν ταύτης.

5) τὸ σε) Recte noſtri interſerunt.

6) καί ἐστι) Olim addebatur δὲ, pro quo Thryll. mauult σε, omnino apte, ſed noſtri Codd. antea ponunt. Quod ad rem attinet, diſcrepant recte Grammatici recentiores.

155. Τὸν ὠλενίτην χόνδρον] τὸν τῆς ὠμοπλάτης 7) χόνδρον. Χόνδρος δέ ἐστιν ὀστέου μὲν νευρωδέστερον, νεύρου δὲ ὀστωδέστερων. Ὀστοῦν 8), νεῦρον, χόνδρος, διαφέρει, τὸ μὲν γὰρ ὀστοῦν ἐστὶ σκληρότερον τοῦ χόνδρου, ὁ δὲ χόνδρος πάλιν σκληρότερος τοῦ νεύρου.

Ἐνδατουμένη 9)] ἤτοι φαγοῦσα.

156 — 57. Ὃν δὴ δὶς ἡβήσαντα] ὅντινα Πέλοπα δὶς ἀκμάσαντα 1) καὶ φυγόντα τὸν ἁρπακτικὸν πόθον τοῦ Ναυμέδοντος 2), ἤτοι τοῦ Ποσειδῶνος τοῦ τῶν νεῶν μέδοντος (κἄν τινες μεταγραφικὸν πταῖσμα Λαυμέδοντος ἔχωσιν) ἔστειλεν ὁ Ἐρεχθεὺς ὁ Ζεὺς 3) ἢ ὁ Ποσειδῶν παρὰ τὸ ἐρέχθω, τὸ κινῶ, λεγόμενος. Ἔστειλε ποῦ; ἐς τοὺς Λαιτριναίους ἢ τὰς Λαιτριναίας γυίας ἤτοι τοὺς τόπους καὶ τὰ χωράφια, ὥστε πολεμῆσαι καὶ νικῆσαι καὶ φθεῖραι 4) τὸν γαμβροκτόνον Οἰνόμαον. Δὶς δὲ ἡβῆσαι φησὶ τὸν Πέλοπα, ἐπεὶ πρῶτον ἤκμασε τὴν φυσικὴν ἡλικίαν, δεύτερον δὲ κατακοπεὶς καὶ τυθεὶς, ὥς φασι, τοῖς θεοῖς ἀφεψήθη καὶ ἤκμασεν. Ἠράσθη δὲ τούτου μετὰ τὴν ἀφέψησιν ὁ Ποσειδῶν, παρ' οὗ ὁ Πέλοψ ἵππους πτερωτοὺς λαβὼν σὺν τῷ ὀχήματι ἀπελθὼν εἰς Ἦλιν 5) νικᾷ τὸν μνηστηροκτόνον Οἰνόμαον καὶ ἀναιρεῖ τὸν δυώδεκα πρότερον 6) νυμφίους ἀνῃρηκότα. Οὕτω δὲ τοῦτον ἀναιρεῖ· Ἱπποδάμεια

7) τῆς ὠμοπλ.) Vit. 2 et 3. τοῦ ὠμοπλάτου.

8) ὀστοῦν, νεῦρον — τοῦ νεύρου) Haec primum a Pott. inſerta in noſtris deſunt.

9) ἐνδατ.) A Seb. hic collocata reperiuntur, vt in edd. prior. ſupra poſt χόνδρος.

1) δὶς ἀκμ.) Vitt. 2 et 3. δὴ ἀκμ. non bene.

2) Ναυμέδοντος) Vit. 1. τοῦ νῦν, vel potius ναῦν, vt Ciz. habet, μέδοντος, non apte ob ſqq.

3) ὁ ζεύς) Delent Vitt. 2 et 3. et pro ἢ ὁ ποσ. habent ἤτοι ποσ.

4) καὶ φθεῖραι) Deeſt in Vit. 1. et Ciz.

5) Ἦλιν) Vitt. 2 et 3. Ἥλιν, mendoſe.

6) δυώδεκ. πρότ.) Vitt. 2 et 3. δυώδ. πρῶτον. De numero procorum non conuenit inter ſcriptores, cff. Natal. Com. VIII, 17. Staueren

ἡ Οἰνομάου θυγάτηρ καὶ Εὐρυθόης 7) τῆς Δαναοῦ 8) θυγατρὸς, ἣ καὶ παρὰ τοῦ ἰδίου πατρὸς ἐρωμένη 9) καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἐκδιδομένη πρὸς γάμον, καθὼς οἱ ἀκριβέστεροι τῶν ἱστορικῶν γράφουσιν, ἠρᾶτο καὶ παρὰ Μυρτίλου 10) τοῦ ἡνιόχου τοῦ ταύτης πατρὸς 11), υἱοῦ δὲ τυγχάνοντος Ἑρμοῦ καὶ Κλεοβούλης τῆς Αἰόλου ἢ Αἰπόλου 12) θυγατρός. Αυτη τὸν Πέλοπα ἰδοῦσα ὡραῖον μετὰ τὴν τῶν ιβ´ νυμφίων ἀναίρεσιν ἔρωτι τούτου κατέσχετο 13) καὶ τῷ Μυρτίλῳ φησὶ συνεργῆσαι τῷ νεανίᾳ εἰς τὴν κατὰ τοῦ πατρὸς 14) νίκην. Ὁ δὲ ταῖς χοινικίσι τῶν τροχῶν τοὺς ἥλους οὐκ ἐμβαλὼν 15) ἐποίησε τὸν Οἰνόμαον ἐν τῷ τρέχειν 16) ἡττηθῆναι καὶ ἀναιρεθῆναι παρὰ τοῦ Πέλοπος ἐκπεσόντων τῶν τροχῶν, ἤ, ὡς 17) τινες λέγουσιν, ἀντὶ

ad Hygin. pag. 162. vbi is Tzetzam contra Munkerum defendit, Sturz. ad Pherecyd. pag. 98. et Siebelis in Symbol. Crit. ad Hellenic. p. 179. ſqq.

7) Εὐρυθόης) Sic quoque Eudoc. p. 314. et Nat. Com. l. l. ſed Hygin. fab. 84. Euareten nominat, et Tzetz. in Chil. VII, 136. v. 369. Euryrrhoen.

8) Δαναοῦ) Reineſ. vult Ἀκρισίου, cui Danaus ob filiam Hypermneſtram erat proauus, allato Pauſ. in Arcad. p. 249.

9) ἐρωμένη) Cf. ſchol. Apoll. Rh. I, 752.

10) παρὰ Μυρτ.) Ciz. et Vit. 1. παρὰ τοῦ M. Thryllit. putat forſan τοῦ vel τινὸς Μυρτ.

11) ἡνιόχου — πατρὸς, pro τοῦ ἡνιοχοῦντος τῷ ταύτης πατρὶ, cum Sebaſt. habet Vit. 3.

12) Αἰπόλου) Noſtri, vt editt. ante Seb. αἰπόλου. Eudoc. p. 314. Myrtilum tradit fuiſſe filium Ἑρμοῦ ἐκ μιᾶς τῶν Δαναοῦ θυγατέρων Φαεθούσης, ἢ Κλυμένης, ἢ Μυρτοῦς μιᾶς τῶν Ἀμαζονίδων. cf. Siebelis Hellen. p. 92. et Symbol. Crit. p. 286.

13) κατέσχ.) Vitt. 2 et 3. κατείχετο, melius. Legendum tamen videtur ob φησὶ, κατέχεται.

14) κατὰ τοῦ πατρὸς) Ita noſtri, omittunt reliqui τοῦ. A Ciz. et Vit. 1. quoque abeſt εἰς, non male, nam dic. συνεργεῖν τινί τι. Diod. Sic. IV, 73. καὶ λαβὼν συνεργὸν πρὸς τὴν νίκην.

15) οὐκ ἐμβ.) Vitt. 2 et 3. non bene μὴ ἐμβ.

16) ἐν τ. τρέχ.) Abſunt a Vit. 1 et Ciz.

17) ἤ, ὡς — Οἰνόμαον) Deſiderantur in Vitt. 2 et 3.

σιδηρείων ἥλων ἐμβαλὼν τῷ ἄξονι τοῦ ἅρματος κηρίνους [18]), καὶ οὕτως ἥττησε Πέλοψ Οἰνόμαον, ἐδίδου γὰρ ὁ Οἰνόμαος τοῖς μνηστῆρσι τὴν Ἱπποδάμειαν ἐπὶ τῶν οἰκείων ἔχειν ἁρμάτων θεὶς πέρας τοῦ δρόμου καὶ ἔπαθλον τοῦ [19]) γάμου τὸν Κορίνθιον Ἰσθμὸν [20]), εἰ δυνηθεῖεν [21]) ἀφικέσθαι μέχρι τούτου. Αὐτὸς δὲ ὄπισθεν ἐλαύνων μετὰ δόρατος καταλαμβάνων αὐτοὺς ἀνῄρει. Τότε δὲ οὕτω νικηθεὶς δόλοις [22]) καὶ ἀναιρούμενος κατηράσατο τῷ Μυρτίλῳ γνοὺς τὴν ἐπιβουλήν, ἵνα ὑπὸ Πέλοπος ἀπόληται [23]), ὃ καὶ γέγονεν ὕστερον. Λαβὼν γὰρ [24]) Πέλοψ Ἱπποδάμειαν καὶ διερχόμενος ἐν τόπῳ τινὶ διψώσης [25]) αὐτῆς ἀνεχώρησεν, ἵνα ὕδωρ αὐτῇ κομίσῃ. Ἀναχωρήσαντος δὲ τοῦ Πέλοπος Μυρτίλος [26]) ἐπεχείρει βιάζειν Ἱπποδάμειαν. Ἐλθόντος δὲ Πέλοπος καὶ διαβληθεὶς

reperiuntur in Vit. 1. et Ciz. et in Nat. Com. VIII, 17.

18) κηρίνους) Reinef. margini addidit: Saresb. Polycr. V, 17. p. 327. ed. Lugd. Bat. 1639. *Certatricis puellae cereos axes fecit.* conf. Sturz. ad Pherecyd. p. 99. ἔπεισε — ἁρματοπηγὸν καὶ ἡνίοχον Οἰνομάου, ἐμβαλόντα κήρινον ἔμβολον ἐπὶ τοῦ ἀκραξονίου. Idem habet Eudoc. p. 314. Nat. Com. l. l. *Myrtilus cereos clauos modiolis infixit.* Non. Dionyf. XXXVII, 343. Μιμηλῷ τελέσας ἀπκτήλιον ἄξονα κηρῷ. Boccac. Geneal. IX, 7. *axem currus fecit ex cera.*

19) καὶ ἔπαθ. τοῦ) Vitt. 2 et 3. delent καὶ et τοῦ.

20) κορ. ἰσθμόν) *Eadem manu addita in margine Vit.* 2. *haec gloffa:* ἰσθμὸς λέγεται γαῖα μέσον θαλασσῶν δύο, πορθμὸς δὲ θάλασσα μέσον δύο γαιῶν. *Eadem, aliis tamen verbis, ap. Ammon. de different. vocum. Thryllit.*

21) εἰ δυνηθ.) Vit. 1. et Ciz. ἐὰν δυνηθ.

22) δόλοις) Vitt. 2 et 3. δόλῳ.

23) ἀπόληται) Vitt. 2 et 3. ἀνέληται.

24) λαβὼν γὰρ — ἐλθόντος δὲ πέλοπος καὶ —) Haec omnia ignorant Vitt. 2 et 3. et hinc pergunt διαβληθεὶς γάρ.

25) διψώσης) Vit. 1. et Ciz. διψησάσης.

26) Μυρτίλος) Sic etiam noftri, recte, cf. Siebelis Symbol. Crit. ad Hellenic. p. 28. fed Eudoc. p. 314. Μυρτῖλος.

παρ' Ἱπποδαμείας ὡς βιάζων αὐτὴν ἢ, ὡς οἱ πολλοί [27]) φασι, πειράζων αὐτὴν ῥίπτεται παρὰ Πέλοπος περὶ Γεραιστὸν [28]) ἀκρωτήριον. Ὁ δὲ τελευτῶν ἀρὰς ἀρᾶται τοῖς Πελοπίδαις δεινὰς, αἳ καὶ πεπλήρωνται ὕστερον, γεννηθείσης τῆς χρυσομάλλου ἀρνὸς [29]), Ἑρμοῦ βουλαῖς, τοῦ Μυρτίλου πατρὸς, ἐν τοῖς Ἀτρέως ποιμνίοις, ὅθεν τὰ δεινὰ τῆς τραγῳδίας ἔπη. Ἡ δὲ Γεραιστὸς ἀποθανόντος ἐκεῖ τοῦ Μυρτίλου Μυρτῷον [30]) πέλαγος ὠνομάσθη.

Ὁ δὲ Πέλοψ εἰς Ὠκεανὸν ἐλθὼν καὶ Ἡφαίστῳ ἁγνισθεὶς λαβὼν Πῖσαν τὴν Οἰνομάου βασιλείαν καὶ τὴν Ἄπιαν Πελασγίαν λεγομένην Πελοπόννησον ὠνόμασε. Περὶ δὲ τοῦ, ὅτι ὁ Ποσειδῶν ἠράσθη Πέλοπος μετὰ τὴν ἀφέψησιν, οὕτω μυστικῶς καὶ ὁ Πίνδαρος [31]) φησι·

> Λάμπει
> Δέ οἱ κλέος πὰρ εὐάνορι Λυδοῦ
> Πέλοπος ἀποικίᾳ· τοῦ μεγασθενὴς
> Ἐράσσατο γαιάοχος Ποσειδῶν,

27) οἱ πολ.) Vit. 1. et Ciz. πολλοί, art. deleto.

28) γεραιστ.) Vit. 3. vitiose γεραιὸν, infra recte γεραιστός. Eurip. Oreſt. 993. λευκοκύμοσι πρὸς Γεραιστίαις ποντίων σάλων.

29) χρυσομάλλου ἀρνός) Ita lege cum Vit. 1. et Ciz. pro μαλλὸν χρυσῆς ἀρνός. Sic quoque Eurip. Oreſt. 999. χρυσόμαλλον ἀρνὸς, conf. ibi ſchol. Vitt. 2 et 3. legunt: μᾶλλον (μαλλὸν) καὶ τῆς χρυσ. ἀρνός. Pauſ. II, 18, p. 241. et Athen. VI, p. 231. nominant quoque χρυσῆν ἄρνα.

30) Μυρτῷον) Negans id Pauſan. VIII, 14; p. 394. T. II. edit. Fac. a puella Myrtone nomen iſtud pelago ei eſſe inditum exiſtimat. Sed ſchol. Eurip. Oreſt. 999. εἰς τὸ ἐξ αὐτοῦ κληθὲν Μυρτῷον πέλαγος ἔῤῥιψε, firmat Tzetzae ſententiam. Alii putant, a parua inſula Myrto hoc mare ſic eſſe vocatum: Plin. IV, 11.

31) Πίνδαρος) Olymp. I, 38 — 45. verum verba λάμπει — ἀποικίᾳ a Seb. addita noſtri non addunt, nec faciunt hic aliquid ad ſenſum. Noſtri ſic incipiunt: τοῦ γαιάοχος ἐράσσατο (Vitt. 1. 3. et Ciz. ἠράσσατο).

Ἐπεί νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελε [32])
Κλωθὼ ἐλέφαντι φαίδιμον
Ὦμον κεκαδμένον [33]).

Καὶ πάλιν [34]) ὡς ἀπὸ τοῦ Πέλοπος λέγει·

Ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυτά-
των πόρευσον [35]) ἁρμάτων
Ἐς Ἄλιν [36]), κράτει δὲ πέλασον·
Ἐπεὶ τρεῖς γε [37]) καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσας
Ἐρῶντας [38]) ἀναβάλλεται [39]) γάμον
Θυγατρός.

Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Πίνδαρος περὶ τοῦ [40]), ὅτι ὁ Ποσειδῶν Πέλοπος ἠράσθη, φησὶ μυθικῶς [41])· Ἀπολλώνιος [42]) δὲ ὁ Ῥόδιος καὶ περὶ τοῦ τρόπου τοῦ δρόμου φησὶ γράφων·

32) ἔξελε) Vitt. 1. 3. et Ciz. ἐξεῖλε. Sic quoque legit Cod. Mſcr. Pindari, qui aſſeruatur Cizae in bibliotheca Epiſcopali. Vit. 2. ἐξεῖλκε.

33) κεκαδμένον) Vit. 2. κεκαδωμένον: Vit. 3. κεκαυμένον, mendoſe: Giz. et Vit. 1. κεκασμένον, quod eſt i. q. κεκαδμένον, nam haec eſt forma Dorica. Cod. Mſ. Pindari Cizenſis in ſcholiis κεκοσμημένον, quod reſpondet lectionibus κεκασμένον et κεκαδμένον.

34) καὶ πάλιν) Ibid. v. 124 — 129. Verſus vero in Codd. noſtris vno tenore leguntur.

35) πόρευσον) Vitt. 2 et 3. πόρευσιν.

36) ἐς Ἄλις [Ἄλιν]) Vit. 3. εἰς Ἄλιν: Ciz. et Vit. 1. εἰς Ἦλιν.

37) ἐπεὶ τρεῖς γε) Vit. 3. ἐπ. τρ. με, ergo non τε, vt Heyne in Nott. critt. opinatur.

38) ἐρῶντας) Noſtri omnes μνηστῆρας. Cod. Mſcr. Cizenſis, vt Aldin. μναστῆρας, male, dicit Thryllit. contra rationem ſaltim metricam. cf. ſchol. Pindar. recent.

39) ἀναβάλλ.) Vit. 3. ἀνεβάλλετο.

40) περὶ τοῦ) Ciz. et Vit. 1. περὶ τούτου.

41) φησὶ μυθ.) Ciz. et Vit. 1. μυθικ. φησὶν, Vitt. 2 et 3. ignorant φησί.

42) Ἀπολλ.) I, 752 — 55.

Ἐν δὲ δύω [43]) δίφροι πεποιήατο [44]) δηριόωντες.
Καὶ τὸν [45]) μὲν προπάροιθε Πέλοψ ἴθυνε τινάσσων
Ἡνία, σὺν δέ οἱ ἔσκε [46]) παραιβάτις Ἱπποδάμεια.
Τὸν δὲ μεταδρομάδην [47]) ἐπὶ Μυρτίλος ἤλασεν ἵππους,
Σὺν τῷ δ' Οἰνόμαος προτενὲς [48]) δόρυ χειρὶ μεμαρπὼς
Ἄξονος ἐν πλήμνῃσι παρακλιδὸν ἀγνυμένοιο
Πίπτεν ἐπεσσύμενος Πελοπήια νῶτα [49]) δαΐξαι.

Τὸ δὲ, ὅτι ὁ [50]) Ποσειδῶν μετὰ τὴν ἀφέψησιν ἠράσθη Πέλοπος, ὑπόνοια ἤτοι [51]) ἀλληγορία ἐστίν· ὁ γὰρ Πέλοψ [52]), ὡς πρώην ἔφημεν, πολύνοσος καὶ πάρετος ἦν. Ἐπεὶ δὲ ἀφεψήθη, τοῦτ' ἔστιν ἀνήβησε [53]) καὶ ἰάθη, ὡς ἔφημεν· ἠράσθη τούτου ὁ Ποσειδῶν, τοῦτ' ἔστι θυμικὸς καὶ ἀνδρεῖος ἐγένετο, τοὺς γὰρ θυμικοὺς καὶ ἀν-

43) δύω) Sic noſtri, recte, pro δύο.

44) πεπον.) Ita Vit. 2. ſed Ciz. et Vit. 1. περὶ πονείατο: Vit. 3. πεπονήαται, mendoſe.

45) καὶ τόν) Vitt. 2 et 3. καὶ τὴν, perperam.

46) ἔσκε) Vitt. 1. et 2. ἔχε.

47) τὸν δὲ μεταδρ.) Hunc verſum noſtri ſic legunt: Vit. 1. et Ciz. τῷ δ' ἐπὶ Μυρτιλός, ἐκ στήθους γράφω, ἤλασεν ἵππους. Vit. 2. τῷ δ' ἐπὶ Μυρτίλῳ ἂν στήθῃ γράφων, ἤλασεν ἵππους. Sic quoque Vit. 3. poſt ἤλασεν tamen addit ὠκέας. His Thryll. adiicit: *Equidem puto, nil eſſe mutandum, et tantum verba* ἐκ στήθους γράφω *l.* γράφων *eſſe* παρενθετικῶς *legenda, quod ſint Tzetzae, excuſantis, ſe verſus ad metrum aptatos non afferre, quum haec* ἐκ στήθους *i. e. memoriter, vt iam loquuntur, non inſpecto libro produxerit. Ita capiendus Tzetza, arrogans in ſcholiis ſuis vbique ſcriptor, et qui ſaepe etiam infinitae ſe eſſe ait memoriae.*

48) προτενές) Sic Vit. 1. et Ciz. ſed Vitt. 2 et 3. vt ante Pott. προτινές.

49) πελ. νῶτα) Sic Vitt. 2 et 3. ſed Ciz. et Vit. 1. πελοπήιον ὦμον contra metrum.

50) ὅτι ὁ) Abſunt a Vitt. 2 et 3.

51) ὑπόν. ἤτοι) Ignorant Vit. 1 et Ciz.

52) ὁ γὰρ — ὡς) Ciz. et Vit. 1. ὁ πέλοψ μὲν γάρ, omiſſo ὡς.

53) ἀνήβησε) Ciz. et Vit. 1. ἀνήκμασε, quod praeferendum videtur.

ἱερείους Ποσειδῶνος καλοῦσι παῖδας καὶ ἐραστὰς [54]) καὶ εἴτι τοιοῦτον. Τὸ δὲ δοθὲν αὐτῷ παρὰ Ποσειδῶνος ἅρμα πλοῖον ἦν πτερὰ ἔχον τὰ λαίφη, μεθ' οὗ ἀπελθὼν ἔχων ἐν αὐτῷ τῷ πλοίῳ [55]), καὶ τὸ ἴδιον ἅρμα ἐξελθὼν νικᾷ τὸν Οἰνόμαον. Ἀλλ', ὦ φίλε, μὴ Τζέτζου κίνει φρένας λέγων τὰ πάντα [56]) σοι πλατυτέρως γράφειν. Ἀντὶ σαφηνείας [57]) γὰρ τῷ πλήθει ἀσάφειαν [58]) ποιήσει λεπτολογῶν πᾶσαν ἱστορίαν καὶ ἀλληγορίαν ἐπάγων [59]) ἐν οὐκ ἀλληγορουμένοις μύθοις Λυκόφρονος.

Πόθον ἀρπακτήριον] ἐπεί, ὥς [60]) φασι μυθικῶς, ἐρασθεὶς ὁ Ποσειδῶν ἥρπασεν αὐτόν.

158. Ἐρεχθεὺς] ὁ Ποσειδῶν ἢ ὁ Ζεὺς (παρὰ τὸ ἐρέχθω, τὸ κινῶ) ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὴν Λαίτριναν, ἥτις ἐστὶ χωρίον τῆς Ἤλιδος. Ἔπεμψε δὲ [1]) αὐτὸν ὁ Ἐρεχθεὺς [2]) ἤτοι ἡ εἱμαρμένη, ἢ ἡ θάλασσα, ὁ καὶ Ποσειδῶν, πολεμῆσαι Οἰνομάῳ. Ἔπεμψε δὲ αὐτὸν [3]) ἀπὸ Λυδίας ἢ ἀπὸ Παφλαγονίας κατά τινας [4]).

54) ἐραστὰς) Vit. 3. ἀρετὰς, male: Vit. 2. ἐρετας, forte ἔρωτας, nam, vt Thryllit. obſeruat, ſane ἐρώμενος ἦν, non ἐραστής.

55) τῷ πλοίῳ) Praetermittunt Vitt. 2 et 3. Vit. 3. modo πλοίῳ.

56) τὰ πάντα) Vitt. 2 et 3. delent τὰ. λέγων habent noſtri, ſed Thryllit. putat legendum eſſe λέγοντος, vt ad Tzetzam referatur, et totam paragraphum epicriſin alius eſſe, non Tzetzae ipſius verba. Ante Potter. legebatur λέγοντες, quod coniecturae Thryllitzſchii fauet. Legendum tamen putauerim: λέγων, ὡς τὰ πάντα.

57) ἀντὶ σαφ.) Vit. 3. ἀντὶ τοῦ σαφηνείας.

58) ἀσάφειαν) Vit. 3. σφαλῆναι: Vit. 2. ἀσφάλειαν, perperam.

59) καὶ ἀλλ'. ἐπάγων) Vit. 3. non praebet.

60) ὥς) Vit. 1. καθώς.

1) ἔπεμψε δὲ — Οἰνομάῳ) Abſunt a Vitt. 2 et 3. non male, nam omnia iam ſupra expoſita ſunt.

2) ἐρεχθεὺς) Addit Vit. 1. ζεύς.

3) Οἰνομάῳ — αὐτὸν) Ciz. et Vit. 1. modo Οἰνόμαον, reliquis ſublatis.

4) κατά τινας) Vit. 3. non ſuppeditat.

Γυίας] Τὸ γυι, κἂν ι προςγεγραμμένον 5) ἔχει, ὅμως βραχύ ἐστι διὰ τὴν σύγκρισιν 6) τῶν φωνηέντων καὶ χασμωδίαν, τὰ γὰρ τοιαῦτα πάντα 7) κοιναί εἰσι συλλαβαί.

159 — 60. Λευρὰν] λείαν, εὐρεῖαν καὶ πλατεῖαν.

Ἀλετρεύσοντα] δραμεῖν μέλλοντα 1).

Μόλπιδος πέτραν] τὴν Ἦλιν. Μόλπις γάρ τις Ἠλεῖος 2) εὐγενὴς αὐχμοῦ κατασχόντος τὴν Ἦλιν ἐκ χρησμοῦ ἀκηκοὼς παυθῆναι 3) τὸν αὐχμὸν εὐγενοῦς νέου σφαγιασθέντος Διΐ 4), αὐτὸς ἑαυτὸν ἑκουσίως 5) ἔδωκεν εἰς τὴν 6) σφαγὴν καὶ εὐθέως σφαγιασθέντος ἐῤῥύη ὑετός. Ἠλεῖοι δὲ ἱερὸν Ὀμβρίου Διὸς ἐποίησαν, ἐν ᾧ ἵσταται καὶ ἀνδριὰς Μόλπιδος. Μόλπιδος οὖν πέτραν, ὡς ἔφην 7), τὴν Ἦλιν λέγει, ὅπου 8) ὁ Οἰνόμαος μετὰ τῶν μνηστήρων τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἱπποδαμείας ἠγωνίζετο καὶ νικῶν αὐτοὺς καὶ ἀναιρῶν 9) ἐκ τῶν κρανίων ἐκείνων ναὸν ἔμελλε κατασκευάσειν 10), ὥσπερ καὶ Ἀνταῖος καὶ

5) κἂν ι προσγ.) Vit. 3. κ. προσγεγραμμένον, omiſſo ι. Vit. 1. et Ciz. κἂν καὶ προσγεγραμμένην: Vit. 2. quoque προσγεγραμμένην, intellige γραμμήν, quis enim Ἰῶτα προσγεγραμμένην ſanus dixerit, cum ι γράμμα vel στοιχεῖον λείποι. Thryllit.

6) σύγκρισ.) Ita quoque Vit. 1. et Ciz. verum Vitt. 2 et 3. vt ante Pott. σύγκρουσιν.

7) καὶ pro κατὰ noſtri cum Seb. ſed κατὰ non eſt mouendum.

1) λευρὰν — usque ad μέλλοντα non exhibent Vit. 1. et Ciz.

2) Ἠλεῖος) Ciz. et Vit. 1. τῆς Ἠλεῖδος, lege: Ἥλιδος.

3) παυθῆναι) Ita e noſtris pro πανσθῆναι legendum.

4) Διΐ) Vitt. 2 et 3. τῷ Διΐ.

5) ἑκουσίως) E Vitt. 2 et 3. attulimus.

6) εἰς τὴν) Abeſt τὴν a Vitt. 2 et 3.

7) ὡς ἔφην) Deeſt in Vit. 3.

8) ὅπου — τῶν κρανίων) Vitt. 2 et 3. breuius: ἔνθα ὁ Οἰνόμαος ἀναιρῶν τ. μνηστῆρας ἐκ τῶν κρανίων.

9) ἀναιρῶν) Vit. 1. et Ciz. ſic: ἀναιρῶν. Ἀναιρῶν δὲ —.

10) κατασκ.) Ciz. et Vit. 1. κατασκευάζειν.

Εὔηνος [11]) καὶ Φόρβας [12]) καὶ Διομήδης ὁ Θρᾷξ καὶ Κύκνος [13]) ὁ ὑφ' Ἡρακλέους ἀναιρεθείς.

161. Γαμβροκτόνον ῥαίσοντα] τὸν Οἰνόμαον τὸν φθείραντα [1]). Γαμβροκτόνον δὲ λέγει τὸν Οἰνόμαον [2]) διὰ τὸ ἀναιρεῖν τοὺς μνηστῆρας τῆς θυγατρός. Καὶ γαμβροκτόνος μὲν ὁ κτείνων τοὺς γαμβρούς, γαμβρόκτονος δὲ [3]) ὁ κτανθεὶς ὑπὸ [4]) γαμβροῦ. Καὶ τὸ πενθεροκτόνος καὶ πενθερόκτονος [5]) καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως [6]), τὰ γὰρ τοιαῦτα πάντα δύο τόνους ἐπιδέχονται· τὰ μὲν ἐνεργητικά, τὸν παροξύτονον, οἷον τὸ γαμβροκτόνος, ὁ κτείνων τοὺς γαμβρούς, τὰ δὲ παθητικά, τὸν προπαροξύτονον, οἷον τὸ γαμβρόκτονος, ὁ κτανθεὶς ὑπὸ γαμβροῦ.

162. Καδμίλου] Καδμίλος [1]) ὁ Ἑρμῆς βοιωτικῶς, οὗ καὶ Κλεοβούλης υἱὸς ὁ Μυρτίλος ὁ Οἰνομάου ἡνίοχος.

163 — 64. Ἤρτυσε [2])] κατεσκεύασε. Τὴν ἱστορίαν ὄπισθεν εἰς πλάτος [3]) εἶπον.

11) Εὔηνος) Sic noſtri cum Phauor. rectius, quam Εὔενος.

12) Φόρβας) Vitt. 2 et 3. cum Phauor. Φόρμας. Facile confunduntur μ et β. Mox iidem Διονύσιος pro Διομήδης, male; fuit quidem Dionyſius Thrax, ſed grammaticus, Athen. XI, p. 489, a.

13) κύκνος) Vid. Heſiod. Scut. 56, ibique ſchol. Io. Tzetzae. Diſtinguendus ab alio, qui ab Achille eſt interfectus.

1) φθείραντα) Sic legunt omnes, Seb. male φθερόντα.

2) γαμβροκτ. — Οἰνόμ.) Abſunt a Vit. 1. et Ciz. atque ſane abeſſe poſſunt.

3) δὲ) Inſerunt noſtri cum Sebaſt. γαμβροκτ. nominatur Oenomaus quoque a Nonn. in Dionyſ. XIX. p. 518, ed. Hanou. 1610.

4) ὑπὸ) Vit. 3. παρὰ τοῦ. Infra quoque addunt noſtri τοῦ.

5) καὶ πενθερόκτ.) Vitt. 2 et 3. non habent.

6) καὶ τὰ — ὁμοίως) Vit. 2. καὶ τὰ λ. ὅμοια. Vit. 3. καὶ τὰ ὅμοια.

1) καδμίλος) Cf. Sturz. ad Pherecyd. p. 155.

2) Ἤρτυσε) Hoc ſchol. abeſt a Vit. 1. et Ciz.

3) πλάτος) Vitt. 2 et 3. τέλος.

Τὸν δὲ λοῖσθον] τὸν δὲ λοῖσθον ἐκπιὼν σκύφον καὶ τὸ ποτήριον 4) τοῦ Νηρέως. Ἢ τὸν δὲ λοῖσθον ἐκπιὼν σκύφον ἔδυψε καὶ ἐκολύμβησεν εἰς τοὺς τάφους τοῦ Νηρέως τοὺς φερωνύμους ἤτοι εἰς τὸ ἀπ' αὐτοῦ Μυρτῶον 5) πέλαγος, ὡς καὶ 6) ἔφην. Τὸ δὲ σχῆμα χαριεντισμός ἐστι καὶ ἀστεϊσμός. Ὁ δὲ Νηρεὺς μυθικῶς μὲν δαίμων ἐστὶ θαλάσσιος, οὗ καὶ Δωρίδος τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρὸς αἱ Νηρηΐδες, ἀλληγορικῶς δὲ Νηρεὺς ἡ θάλασσα 7) παρὰ τὸ νήχω, τὸ κολυμβῶ.

165. Πανώλεθρον κηλῖδα 8)] καὶ τοῦτο ἐῤῥέθη, ὅτι ῥιπτόμενος εἰς τὸ πέλαγος κατηράσατο τῷ γένει τῆς Ἱπποδαμείας.

Θωύξας] κυρίως συρίξας 9), νῦν δὲ καταρασάμενος 10).

166 — 67. Ψύλλαν ἡνιοστροφῶν] Ψύλλα καὶ Ἄρπιννα ἵπποι Οἰνομάου, οὗ 1) ἦν Μυρτίλος ἡνίοχος.

Τὴν ὁπλαῖς Ἄρπινναν Ἁρπυίαις ἴσην] ταῖς ὄνυξιν 2) ἴσην Ἁρπυίαις. Κακῶς 3) δὲ εἶπε τὸ ἀπὸ μέρους σχῆμα, ποσὶ γὰρ ὀφείλων εἰπεῖν ἴσην Ἁρπυίαις, ὁπλαῖς

4) καὶ τὸ ποτήρ. — σκύφον) Ignorant Ciz. et Vit. 1.

5) ἀπ' αὐτοῦ Μυρτ.) Vitt. 2 et 3. ὑπὲρ Μυρτῶον.

6) ὡς καὶ) Noſtris deeſt καί.

7) ἡ θάλασσα) Noſtri, vt ante Pott. ὁ θαλάσσιος; omittunt quoque omnes voc. κολυμβῶ. Eudoc. p. 306. ſic: ἀλληγορικῶς δὲ ἡ θάλασσά ἐστι, τοῦτον ὠνομασμένη τὸν τρόπον ἀπὸ τοῦ νεῖσθαι δι' αὐτῆς.

8) κηλῖδα) noſtri κηλίδα. Verba: καὶ τ. ἐῤῥέθη Vit. 1. et Ciz. non inſunt.

9) συρίξας) Vit. 1. et Ciz. συρίσας.

10) καταρασ. pro καταρασσάμενους noſtri cum Seb.

1) οὗ ἦν pro ὧν ἦν reuocauimus e Ciz. et Vit. 1. nam quis dixerit ἡνίοχος ἵππων?

2) ταῖς ὄνυξ.) Vit. 1. et Ciz. τοῖς ὄνυξ. qui videntur τοῖς retuliſſe ad ὄνυξι, non vero ad Ἁρπυίαις.

3) κακῶς) Euſtath. ad Hom. Il. p. 423. Baſ. et p. 1194. Polit. eadem habet, nec, vti Tzetzes, reprehendit.

εἶπεν. Ἄρπυιαι δὲ μυθικῶς 4) δαίμονές τινες, τὰ δὲ ὀνόματα αὐτῶν 5) Ἀελλὼ 6) καὶ Ὠκυπέτη καὶ Κελαινὼ 7), Ἴριδος 8) ἀδελφαὶ καὶ θυγατέρες Θαύμαντος καὶ Ἠλέκτρας τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρός. Ἄρπυιαι δὲ λέγονται καὶ ὄρνεά τινα ἁρπακτικά, ὅθεν 9) ἐμυθεύσαντο καὶ τὰς τοῦ Φινέως θυγατέρας Ἐράσειαν 10) καὶ Ἀρπύρειαν ὄρνεα εἶναι ἀφαρπάζοντα τὴν τροφὴν ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ γέροντος. Ἄρπυιαι δὲ ἀλληγορικῶς οἱ ἄνεμοι, ὡς καὶ νῦν, παρὰ τὸ ἐν τῷ ἀέρι πετεσθαι 11). Ἴσην δὲ τὸ ἰῶτα ἀλλαχοῦ μὲν μακρὸν, νυνὶ δὲ βραχύ ἐστιν. Εἰ δὲ καὶ 12) μακρὸν δεχθῇ, οὐκ ἔστιν ἐπταισμένος 13) ὁ στίχος, ἀλλ' ἔχει πάθος τὸ λεγόμενον χωλίαμβον, τοῦ γὰρ ἰαμβικοῦ μέτρου, ὡς καὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ 14), πάθη εἰσὶ διάφορα.

168 — 70. Τὸν δ' αὖ τέταρτον] Τὸν δὲ τέταρτον 1) νυμφίον ὄψεται τὸν αὐθόμαιμον 2) καὶ ἀδελφὸν τοῦ κίρκου καὶ ἱέρακος τοῦ καταῤῥακτῆρος καὶ ἀναι-

4) μυθικῶς) Vit. 1. et Ciz. μυθικαί. Suid. addit: ἁρπακτικαί.

5) τὰ δὲ — αὐτῶν) Absunt a nostris, et omnino abesse possunt.

6) Ἀελλώ) Hygin. fab. 1. Podarcen s. Podargen nominat, cf. schol. ad Hom. Il. π, 150, et Heyne in Obseru. ad Apollod. p. 10.

7) κελαινώ, vel, vt Vitt. 2 et 3. κελενώ, neque Apollod. I, 2, 6. neque Hesiod. Theog. 267. annumerant Harpyiis.

8) Ἴριδος) Ita lege, male Seb. Ἴσιδος. cf. Hesiod. et Apollod. l. l.

9) ὅθεν) Abest a Vitt. 2 et 3.

10) Ἐράσειαν) Vit. 1. et Ciz. vitiose, nam Sosibius auctore Nat. Com. VII, 6. nominat Erasiam.

11) παρὰ τὸ — πέτεσθαι) Nostri non exhibent.

12) εἰ δὲ καὶ) Vit. 3. καὶ εἰ.

13) ἐπταισ.) Vit. 1. et Ciz. ἐσφαλμένος.

14) ἡρωϊκοῦ) Nostri ἡρώου, vt ante Pott. etiam recte, ait Thryllit.

1) τὸν δὲ τέτ.) Vitt. 2 et 3. eiiciunt δὲ, bene.

2) αὐθόμ.) Vit. 3. αὐθομαίμονα.

ρετικοῦ Ἕκτορος. Λέγει δὲ τὸν Δηΐφοβον [3]), ὅντινα κηρύξουσι καὶ ὑμνήσουσι λαβόντα τὰ δευτερεῖα [4]) τῆς δαϊσφάλτου πάλης καὶ [5]) παλαίστρας. Καὶ οἱ μὲν δαΐσφαλτον πάλην [6]) τὴν Ἑλένην λέγουσιν ἀντὶ τοῦ· ἧς ἕνεκα πολλοὶ [7]) σφάλμασι καὶ ἀτυχήμασι περιέπεσον. Ἐγὼ δὲ τὰ σφαλλόμενα [8]) καὶ μεταπίπτοντα παλαίσματα τοῦ πολέμου.

Ὅν τε [9])] ἀντὶ τοῦ· Ὅντινα Δηΐφοβον [10]) κηρύξουσι τὰ δευτερεῖα ἔχειν τῶν πολεμικῶν παλαισμάτων μετὰ τὸν Ἕκτορα. Καὶ τοῦτο δὲ ψεῦσμα [11]) τοῦ ποιητοῦ, μετὰ γὰρ τὸν Ἕκτορα Τρώϊλος ὁ ἀδελφὸς Ἕκτορος, καὶ οὐχ ὁ Δηΐφοβος ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἐδευτέρευεν. Ἢ οὕτως· δεύτερος αὐτὸς γαμεῖ τὴν Ἑλένην μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον [12]). Ἢ ἴσως καὶ δαΐσφαλτον πάλην καλῶς ἔχει λέγειν [13]) τὴν Ἑλένην, κίρκον δὲ καταῤῥακτῆρα καὶ ἅρπαγα [14]) τὸν Ἀλέξανδρον, μετὰ γὰρ τὸ ἀχθῆναι Φιλοκτήτην ἀπὸ Λήμνου καὶ το-

3) λέγει — Δηΐφοβ.) Testatur etiam vetus Homeri scholiast. ad Il. ω, 251. Sebast. cf. quoque Io. Tzetz. in Posthom. v. 600. sqq. ibique Iacobs, et Conon 38, et Obseruatt. ad eum p. 139.

4) δευτερεῖα) Vitt. 2 et 3. δεύτερα, hic et in sqq.

5) πάλης καὶ) A Seb. inserta absunt a nostris. Videntur esse e glossa, vt supra.

6) πάλην) Vit. 1. et Ciz. παλαίστραν.

7) πολλοὶ) Sic Vit. 1. et Ciz. recte, pro πολλοῖς. Caeterum omnia inde ab ἀντὶ τοῦ usque ad περιέπεσον desunt in Vitt. 2. et 3.

8) σφαλλ.) Ciz. et Vitt. 1 et 3. σφαλόμενα.

9) Ὅν τε) Sic omnino legendum cum Vit. 3. nam sunt verba Lycophronis, et a superioribus distinctione maiori seiungenda. Reliqui male: οἷόν τε.

10) Δηΐφοβ.) Delet Vit. 3. bene.

11) ψεῦσμα) Vitt. 2 et 3. ψεῦμα, non bene.

12) ἢ οὕτως — Ἀλέξανδρον) Desunt in Vitt. 2 et 3. Habent quidem Ciz. et Vit. 1. omittunt tamen recte ἤγουν, et δευτέρως legunt pro δεύτερος.

13) λέγειν) Abest a Vit. 1. et Ciz.

14) ἅρπαγ.) Vit. 3. vt edd. ante Pott. ἅρπαγον.

ξευθῆναι τὸν Ἀλέξανδρον ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἀναιρεθῆναι, Δηΐφοβος τὴν Ἑλένην ἔγημεν ἢ τοῦ Πριάμου αὐτὴν ἔπαθλον θεμένου τῷ ἀριστεύσαντι κατὰ πόλεμον καὶ λαβὼν ταύτην αὐτὸς [15]) ὡς ἀριστεύσας, καθάπερ ἄλλοι φασί [16]). Ἢ μόνος αὐτὸς αὐτὴν ἀφελόμενος, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Τρῳάσι [17]) φησίν·

> Βίᾳ δ' ὁ καινός μ' οὗτος [18]) ἁρπάσας πόσις
> Δηΐφοβος ἄλοχον εἶχεν ἀκόντων Φρυγῶν.

171 — 73. Ἐν δὲ δεμνίοις] Τὸν πέμπτον εἰδωλοπλάστῳ [1]) προςκαταξανεῖ [2]) ῥέθει καὶ σώματι ἐξ ὀνείρων ἐστροβημένον, τοῦτ' ἔστι, ποιήσει [3]) αὐτὸν ἐν ὀνείροις φάσμα αὐτῆς βλέποντα κινεῖσθαι καὶ ταλαιπωρεῖσθαι ὥσπερ συνουσιάζοντα αὐτῇ [4]). Λέγει δὲ τὸν Ἀχιλλέα. Τοῦτο δὲ διссῶς [5]) ἱστορεῖται· οἱ μὲν γάρ φασιν, ὅτι κατ' ὄναρ ὁ Ἀχιλλεὺς μιγεὶς τῇ Ἑλένῃ ἰδεῖν αὐτὴν ἐπεθύμησεν [6]) ἐρωτικῶς ἔχων ἀπὸ τοῦ ὀνείρου καὶ ἠξίωσεν ἐλθεῖν ἐπὶ τὸ τεῖχος [7]), ἵνα αὐτὴν θεάσηται· πει-

15) αὐτὸς) Vit. 3. ignorat, fed Ciz. et Vit. 1. poft ἀριστεύσας ponunt.

16) καθάπερ — ἢ μόνος) Sic emendes hunc locum corruptum auctoritate Codd. noftrorum, nam vltima verba: ἢ μόνος — ἀφελ. ad Euripidem pertinent.

17) ἐν τρῳάσι) V. 959 et 960, vid. ibi Barnes.

18) δ' ὁ καιν. — οὗτος) Ciz. et Vit. 1. δ' οὗτός μ' ὁ καινός, perperam.

1) εἰδωλοπ.) Vit. 3. εἰδωλοπλάστην.

2) προςκατεξ.) Vit. 1. et Ciz. κατεταξανεῖ.

3) τοῦτ' ἔστι, ποιήσ.) Vitt. 2 et 3. τοῦτο ποιήσ. Vit. 1. et Ciz. τοῦτ' ἔστι ποιεῖ.

4) συνουσ. αὐτῇ) Ciz. et Vit. 1. συνουσιάζοντος αὐτοῦ.

5) τοῦτο δὲ διссῶς usque ad παρεμυθήθη plane abfunt a Vitt. 2 et 3. In Vit. 1. et Ciz. obtinent locum huius fcholii primum, vt in edd. ante Potter. qui haec reiecerat ad extrem. v. 174. A Sebaft. autem auctoritate duorum Codd. huc funt revocata.

6) αὐτὴν ἐπεθ.) Vit. 1. et Ciz. αὐτὸς ἐπροθύμησεν.

7) ἐπὶ τὸ τεῖχ.) A Seb. reftitutum Ciz. et Vit. 1. cum edd. vett. confirmant.

σθέντες οὖν οἱ Τρῶες προσήγαγον ἐπὶ τῷ τείχει. Ὁ δὲ ἰδὼν αὐτὴν ἐπὶ πλείω ἔρωτα [8]) διετέθη. Οἱ δὲ οὕτως, ὅτι ἰδὼν αὐτὴν πρῶτον ἐπὶ τῷ τείχει [9]) καὶ ἔρωτι σχεθεὶς [10]) ἠξίωσε τὴν μητέρα αὐτοῦ συμπρᾶξαι αὐτῷ εἰς τὸ συμμιχθῆναι αὐτῇ [11]). Ἡ δὲ κατ' ὄναρ ἐποίησεν, ὡς δοκεῖν αὐτὸν [12]) αὐτῇ συνέρχεσθαι, καὶ οὕτω παρεμυθήθη.

Εἰδωλοπλάστῳ [13])] τῷ δι' ὀνείρων ἔρωτι καὶ τῷ εἰδωλοπλάστῳ κάλλει αὐτῆς προσεκπυρώσει [14]) αὐτόν.

Ῥέθει [15])] νῦν μὲν τῷ ὅλῳ σώματι· κυρίως δὲ μόνῳ τῷ προσώπῳ παρὰ τὸ ῥᾷον τὰ ἤθη τῆς ψυχῆς [16]) δι' αὐτοῦ φαίνεσθαι.

174. Τὸν μελλόνυμφον] τὸν Ἀχιλλέα [1]) λέγει, τὸν ἐν Ἅιδῃ γῆμαι μέλλοντα [2]) τὴν Μήδειαν. Μυθεύονται γὰρ, ὅτι ἐν Μακάρων Νήσοις [3]) αὐτὴν ἔγημε θυγα-

His addunt ἵνα αὐτὴν — τῷ τείχει Vit. 1. et Ciz. vti etiam omiſſis modo ἵνα αὐτ. θεάσ. edd. ante Pott. iam addiderant. Sunt iam a Pottero, et hinc quoque a Seb. qui nunquam ſuſtinuit vett. edd. conſulere, perperam neglecta.

8) ἐπὶ πλείω ἔρωτα) Sic pro ἐπὶ πλέον ἔρωτος eſt legendum e Vit. 1. et Ciz. quae lectio magis conuenit vulgatae ἐπὶ πλείω ἔρωτι. Forte tamen legendum: ἔρωτι ἐπὶ πλείω.

9) ἐπὶ τῷ τείχει pro ἐπὶ τοῦ τείχους lege cum Vit. 1. et Ciz.

10) σχεθεὶς) Noſtri cum Pott. retinent vulg. συνεσχέθη, καί.

11) αὐτῇ) Ciz. et Vit. 1. non bene αὐτήν.

12) αὐτὸν) Ciz. et Vit. 1. αὐτῷ, inepte.

13) εἰδωλ. — αὐτὸν) Deſunt haec in Vitt. 2 et 3.

14) προσεκπυρ. pro προσεκπυρῶσαι cum Seb. Vit. 1. et Ciz.

15) ῥέθει) Cf. Zonar. et Schol. in Antholog. ed. Brod. p. 329.

16) τῆς ψυχ.) Art. τῆς a Seb. praepoſitum noſtri Codd. immo adeo edd. vett. habent, quod is ignoraſſe videtur.

1) Ἀχιλ.) Addit Vit. 3. λέγει, bene.

2) μέλλοντα) Vitt. 2 et 3. θέλοντα.

3) ἐν Μακ. νήσοις) Cf. ſchol. v. 1204. Eudocia ad

τέρα [4]) οὖσαν Αἰήτου καὶ Εἰδυίας τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρός.

Κυταΐκῆς] Κύταια πόλις Κολχίδος, ὅθεν αὐτὴν τὴν Μήδειαν [5]) Κυταΐκὴν ἔφη. Οἱ δὲ Κόλχοι καὶ Ἰνδικοὶ [6]) Σκύθαι εἰσὶν, οἱ καὶ Λαζοὶ [7]) καλούμενοι, πλησίον οἰκοῦντες Ἀβασγῶν [8]) τῶν πρὶν Μασσαγετῶν [9]), ὧν Κόλχων τὰ φάρμακα αὐθήμερον ἀναιροῦσιν. Εἰς δὲ Κόλχους Αἰήτης ἀφίκετο, ὡς μὴ ἀρεσθεὶς [10]) τῇ τῆς

Ἀχιλλεύς: εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον παραγενόμενος.

4) θυγατέρα — θυγατρός) Vitt. 2 et 3. ſic: θυγατέρα Εἰδυίαν ὠκεανοῦ θυγατρὸς, καὶ Αἰήτου. Vit. 1. et Ciz. Εἰδαίας pro Εἰδυίας, infra vero recte Εἰδυίαν. Dicitur quoque Apoll. Rh. III, 243. Εἰδυῖα, et Eudoc. l. l. Apollodoro vero I, 9, 23. Ἰδυῖα, cf. ibi Heyne.

5) Μήδειαν) A Seb. receptum noſtri non agnoſcunt, ſed Phauor. qui hoc ſchol. laudato Lycophrone excerpſit, exhibet.

6) καὶ Ἰνδικοὶ) Ita legendum auctoritate Vit. 1. et Ciz. et ſchol. ad v. 887. οἱ κόλχοι καὶ σκύθαι Ἀσιανοὶ λέγονται, quod conferas cum hoc. Editt. omittunt καί. In India vel Aſia quoque erat κυταία, auctore Steph. Byz. ad h. v. ἐστὶ καὶ ἄλλη σκυθίας, cuius quoque meminit Scylax in σκυθία. Emendatione itaque Holſtenii ad Steph. Byz. ζινδικοὶ pro ἰνδικοὶ, cui Seb. in notis interpretationi lat. ſubiectis fauet, non opus videtur.

7) λαζοὶ) Sic quoque Vit. 1. et Ciz. cf. Procop. de Bell. Goth. IV, 1, et infra v. 887. Vitt. vero 2 et 3. λεξὶ, male, forte λαζοὶ, cf. omnino Tzſchucke ad Pomp. Mel. Vol. III, P. I. p. 613.

8) Ἀβασγῶν pro Αὐγῶν a Seb. emendatum exhibent quoque Ciz. et Vit. 1. hic et infra v. 887. ſed Vitt. 2 et 3. Ἀφιδνῶν, inepte, nam haec erat vrbs Laconica: infra v. 887. ἀβασινῶν, cff. ibi quae ſunt obſervata.

9) τῶν — Μασσαγ.) Deſunt in Vitt. 2 et 3. et Phavor.

10) ἀρεσθεὶς) Vitt. 2 et 3. cum Phauor. ἀρκεσθεὶς, non male. Placuit iam Pottero haec lectio, ſed non recepit eam. Equidem paene in eo eram, vt reciperem, niſi Tzetzes ipſe ad v. 1024. vbi eadem repetit, et ſchol. Pind. Olymp. v. 74. quominus facerem, me impedi-

Κορίνθου βασιλεία. Αἰήτης γὰρ καὶ Ἀλωεὺς Ἡλίου παῖδες καὶ Πέρσης [11]) τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρός. Διεῖλε δὲ Ἥλιος τοῖς παισὶ τὴν βασιλείαν, καὶ τὴν μὲν Ἀρκαδίαν Ἀλωεῖ δέδωκε, τὴν δὲ Κόρινθον Αἰήτῃ. Αἰήτης δὲ μὴ ἀρεσθεὶς τῇ Κορίνθῳ παρέδετο ταύτην φυλάττειν Βούνῳ [12]) Ἑρμοῦ καὶ Νύμφης [13]) υἱῷ· αὐτὸς δ' εἰς Κόλχους ἀφίκετο ἐντειλάμενος Βούνῳ φυλάττειν τὴν Κορίνθου βασιλείαν, ἕως οὗ ἢ αὐτὸς ἤ τις τῶν ἐξ αὐτοῦ ἵκοιτο. Ἐν Κόλχοις δὲ αὐτὸς γήμας Εἰδυῖαν τὴν Ὠκεανοῦ θυγατέρα ἐν Κυταίᾳ πόλει Μήδειαν καὶ Ἄψυρτον γεννᾷ. Ἀδελφαὶ δὲ Αἰήτου καὶ Ἀλωέως ἤτοι Ἡλίου [14]) θυγατέρες Κίρκη καὶ Πασιφάη [15]), καθ' ἑτέρους καὶ Καλυψώ. Περὶ δὲ τῆς διαιρέσεως τῆς τοῦ Ἡλίου βασιλείας εἰς τοὺς [16]) αὐτοῦ παῖδας Αἰήτην καὶ Ἀλωέα Θεόπομπος [17]) ὁ Χῖος Εὐμήλου τῆς Κορίνθου [18]) ἱστορικοῦ ποιητοῦ μέμνηται λέγοντος οὕτως [19]).

viſſent. Scholiaſt. autem Pindari rec. fuit Tzetzes, vt ipſe ibi tradit: *εἰρήκαμεν δὲ τὴν ἱστορίαν πλατύτερον ἐν τῇ τοῦ λυκόφρονος παραφράσει.* Vit. 1. et Ciz. retinent *ἀρεσθείς.*

11) *πέρσης*) Sic quoque ſchol. Hom. Odyſſ. *κ*, 139. et Io. Tzetz. in Chil. IV, 137. ſed Apollod. I, 9, 1. Heſiod. Theog. 356. *περσηΐδος*, a *περσηΐς.*

12) *βούνῳ*) Ita legendum hic et in ſeqq. non *βουνῷ*, praeeuntibus Pauſania II, 3, 8. et ſchol. Pind. l. l. vbi alii quoque *βουνόμῳ.* Vit. 1. et Ciz. mendoſe *βουνᾷ.*

13) *Νύμφης*) Quam Pauſ. l. l. nominat Ἀλκιδάμειαν.

14) Ἡλίου) Noſtri *τοῦ* Ἡλίου.

15) *πασιφ.*) Vit. 1. *πασιφαίη.*

16) *εἰς τοὺς*) Art. *τοὺς* noſtri cum Seb. addunt: voc. vero *διαιρέσεως* cum edd. prior. ponunt poſt Ἀλωέα.

17) *Θεόπομπ.*) Sic quoque noſtri cum Seb. ſed edd. prior. *Θεόπεμπτος*, vt infra quoque Vit. 3. ad v. 1239. *Vocatur forte Theopompus etiam aliquoties in Antonii Meliſſa corrupte Theopemtus, nam aliquotie ibi aliquis Theopemtus citatur. Chius autem eſt Theopompus vel Suida teſte, orator et hiſtoricus, non tamen tragicus poeta, vt Delrio voluit. vid. Allat. ad Philon. Byz. de* VII *mundi ſpect. p. 99. Athen.* III, 12,

Ἀλλ᾽ ὅτε 20) δ᾽ Αἰήτης καὶ Ἀλωεὺς ἐξεγένοντο
Ἠελίου τε καὶ Ἀντιόπης· τότε δ᾽ ἄνδιχα χώρην 21)
Δάσσατο παισὶν 22) ἑοῖς Ὑπερίονος ἀγλαὸς υἱός.
Ἣν μὲν ἔναιεν 23) Ἀσωπὸς, τὴν 24) πόρε δίῳ Ἀλωεῖ·
Ἣν δ᾽ Ἐφύρῃ 25) κτεάτισσ᾽ 26), Αἰήτῃ δῶκεν ἅπασαν.

ibique Casaub. et Th. Burnet Archaeolog. philoſ. I, 13 *p.* 187. *ſqq.* Thryllit.

18) τῆς κορίνθου) Sic, non vero τοῦ κορινθίου, lege auctoritate Codd. noſtrorum, nam Pauſ. II, 1, 1. dicitur κορινθίαν συγγραφὴν compoſuiſſe Eumelus, additur tamen: εἰ δὴ Εὐμήλου γε ἡ συγγραφή: dubitaſſe ergo videtur Pauſanias de auctore huius libri. cf. Heyne in Obſeruatt. ad Apollod. p. 356. et Groddeck in Bibl. Litterat. vet. II, p. 94. Schol. Apoll. Rh. I, 146. quoque laudat Εὔμηλον ἐν τοῖς κορινθιακοῖς. Hunc autem librum non oratione proſaica conſcriptum, ſed poema hiſtoricum fuiſſe, oſtendit Groddeck l. l. variis allatis argumentis, quae haud dubie, ſi lectionem Codd. noſtrorum τῆς κορίνθου iam noſſe licuiſſet, auctoritate Tzetzae firmaſſet. Ideo Tzetzes Eumelum quoque nominat poetam hiſtoricum, et ad v. 480. poetam. Quum vero etiam Eumelus fuerit Corinthiacus, vti ab ipſo Io. Tzetza ad Heſiod. p. 17. vtique nominatur, lectio vulgata τοῦ κορινθίου locum quoque habere poteſt. Praetulerim tamen τῆς κορίνθου, fretus auctoritate Codd. noſtrorum.

19) οὕτως) Dedimus e Vit. 1. et Ciz. reliqui cum edd. prior. non praebent. Caeterum verſſ. Eumeli ſeqq. exhibet quoque ſchol. vet. ad Pind. Olymp. 13, 74.

20) ὅτε) Vit. 2. ὅτι.

21) χώρην) Ciz. et Vit. 1. χῶρον.

22) δάσ. παισὶν) Vit. 1. et Ciz. δάσατο πουσὶν, mendoſe.

23) ἣν μὲν ἔναιεν) Schol. Pind. ἣν μὲν ἔχ᾽. In Ciz. poſt ἣν μὲν inſertum Ἀρκαδίαν, non male, explicationis cauſa, forſan ab ipſo Tzetza, cf obſeruata ad v. 156. a Thryllitzſchio: in Vit. 1. vero ſupraſcriptum eſt.

24) τὴν) Tuentur noſtri omnes ob ἔναιεν; ſchol. Pind. ταύτην ob ἔχ᾽.

25) ἐφύρῃ) Ita quoque Ciz. et Vit. 1. ſed Vitt. 2 et 3. contra metrum ἐφήρῃ. Schol. Pind. ἐφύρην, mendoſe.

26) κτεάτισσ᾽) Sic Vitt. 2 et 3. rectius, quam κτεάτεσσ᾽, a κτεατίζω. Sic quoque ſchol. Pindari. Mox Vit. 1. et Ciz. Αἰήτην male pro

Αἰήτης δ' ἄρ' [27]) ἑκὼν Βούνῳ παρέδωκε φυλάττειν,
Εἰσόκεν [28]) αὐτὸς ἀνὴρ εἰς ὕστερον αὖθις ἵκοιτο
Ἢ ἐξ αὐτοῖό [29]) τις· ὅδ' ᾤχετο Κολχίδα γαῖαν.

Σημείωσαι δὲ [30]) τοῦτο, ὅτι οἱ μὲν λοιποὶ τῶν ἱστορικῶν Πέρσης καὶ Ἡλίου παῖδάς φασι τὸν Αἰήτην καὶ Ἀλωέα, ὁ δὲ Εὔμηλος οὗτος [31]) Ἀντιόπης καὶ Ἡλίου.

175. Τῆς ξεινοβάκχης] τῆς Μηδείας, ὅτι ξένῳ ὄντι τῷ Ἰάσονι ἐφιλιώθη καὶ ἐξεβακχεύθη [1]) διὰ τὸν αὐτοῦ [2]) ἔρωτα, καὶ Ἄψυρτον τὸν αὐτῆς ἀδελφὸν κατέτεμε μεληδόν. Ἡ δὲ ἱστορία παρ' Ἀπολλωνίῳ [3]) τῷ Ῥοδίῳ κεῖται. Μέμνηται δὲ [4]) καὶ Πίνδαρος λέγων·

. . . . . . Θέσφατον ἦν Πελίαν
Ἐξ ἀγαυῶν Αἰολιδᾶν θανέμεν [5])
Χείρεσσιν [6]) ἢ βουλαῖς ἀκνάμπτοις.

Αἰήτῃ, fed ἄπασαν noftri omnes tuentur cum fchol. Pindari, fed Groddeck l. l. ponit ἀνάσσειν.

27) δ' ἄρ') Eiectum a Seb. qui dat δ' αὖ cum Vitt. 2 et 3. reftituimus auctoritate edd. prior. Vit. 1. et Ciz. et fchol. Pindari.

28) εἰσόκεν — ἵκοιτο) Ita noftri ad vnum omnes. Schol. vero Pindari: εἰσόκεν αὐτὸς ἵκοιτ' ἢ ἐξ αὐτοῖό τις ἄλλος. Iam Thryllitzfchio voc. ἀνὴρ fufpectum videbatur; nil tamen eft mutandum, quum Tzetzam e memoria loca fcriptorum attuliffe conftet.

29) ἢ ἐξ αὐτοῖό) Vitt. 2 et 3. ἢ ἐξ αὐτῆς: in edd. ante Pott. αὐτοῖς. Schol. Pind. ἢ παῖς, ἠδ' υἱωνός, ex emendatione Salmafii in Plin. Exercitatt. f. 858. Thryllit. mauult: ἠέ τις ἐξ αὐτοῖο.

30) σημείωσαι δὲ) Vit. 1 et Ciz. σημ. γὰρ, fed Vitt. 2 et 3. πόσοι δὲ. Thryllit. putat πόσοι inde forte ortum effe, quod ση notet σημείωσον.

31) οὗτος) Vitt. 2 et 3. non agnofcunt.

1) ἐξεβακχ.) Ciz. et Vit. 1. ἐβακχ.

2) διὰ τὸν αὐτοῦ) Vit. 1. et Ciz. cum Seb. delent praepofitum καὶ, fed pro αὐτοῦ legunt αὐτῆς.

3) παρ' Ἀπολλ.) Sic Vit. 1. et Ciz. pro παρὰ Ἀπολλ. L. III.

4) Μέμν. δὲ) Sic noftri: vulgata ignorat δὲ. Pind. Pyth. IV. 126 — 128.

5) Αἰολ. θανέμεν) Noftri θανε. Αἰολ. Vit. 3. vitiofe Αἰολιδανῶν.

Τὸ δὲ πλάτος τῆς ἱστορίας κατὰ Φερεκύδην [7]) καὶ ἑτέρους οὕτως ἔχει·

Σαλμωνέως καὶ Ἀλκιδίκης θυγάτηρ ὑπῆρχε Τυρὼ παρὰ Κρηθεῖ τῷ Σαλμωνέως ἀδελφῷ τρεφομένη [8]). Ταύτῃ μιγεὶς Ποσειδῶν διδύμους παῖδας γεννᾷ Πελίαν [9]) καὶ Νηλέα, οὓς ἡ μήτηρ ἐκτίθησιν εἰς ἱπποφόρβιον [10]). Τραφέντες δὲ ἀνέγνων τὴν μητέρα καὶ τὴν ἐκείνων μητρυιὰν κτείνουσι Σιδηρὼ [11]), καίπερ φυγοῦσαν ἐν τῷ τῆς Ἥρας τεμένει. Νηλεὺς δὲ στασιάσας μετὰ Πελίου ἧκεν

6) χείρεσσιν) Duplici σσ cum Seb. Vit. 1. et Ciz. ſed mox βουλῆσι ἀγνάμπτοις, et Vitt. 2. et 3. βουλαῖς ἀκνάπτοις pro βουλαῖς ἀκνάμπτοις.

7) φερεκύδ.) Cf. Sturz. p. 122. 124. 127. 178 et 181.

8) τῷ Σαλ. — τρεφομένη) Ita ordinant haec verba Vit. 1. et Ciz. cum Apollod. I, 9, 8. qui conſulendus omnino eſt; vulg. τρεφομένη τῷ Σαλ.

9) πελίαν) Vitt. 2 et 3. πηλέα, vt poſtea πηλέως, perperam, infra vero v. 872. recte πελίας, cf. Apollod. l. l. et Eudoc. p. 405. qui quoque πελίαν exhibet, addita adeo cauſa, quare ſic ſit appellatus.

10) εἰς ἱπποφ.) A Seb. datum noſtri non agnoſcunt, cff. Apollod. l. l. et Eudocia l. l. qui ambo narrant, pueros a matre expoſitos ab equorum paſtoribus praetereuntibus ſublatos educatosque, ſed non εἰς ἱπποφόρβιον fuiſſe expoſitos.

11) καὶ τὴν — σιδηρῷ) Ita legendum pro σιδήρῳ, quod Seb. et edd. priores tuentur. Vit. 1. et Ciz. καὶ τὴν ἐκείνων μητρ. κτ. πηρῷ. Rectius ἐκείνων, quam ἐκείνης, quod Seb. cum reliquis edd. exhibet, melius tamen eſſet αὐτῶν, vel plane tollendum ἐκείνων cum Apollodoro, καὶ τὴν μητρυιὰν ἀπέκτειναν Σιδηρὼ exhibente. Sed πηρὼ, quamquam Apollod. III, 12, 6. Aſopum tradit filium fuiſſe Pyronis et Neptuni, quae vero loco noſtro non conuenit, mutandum cum Apollod. et Diod. Sic. IV, 68, T. I. p. 312. ed. Weſſeling. qui conferendus eſt, in Σιδηρώ, quae erat nouerca eorum. Vitt. 2 et 3. legunt Σιδήρω, ſed ſine Iota ſubſcripto. Accentus autem ſaepius in Mſſ. transponuntur. Scriba Cdd. Vit. 1. et Ciz. male audita dictantis voce, pro κτείνουσι σιδηρὼ, haud dubie ſcripſit κτείνουσι πηρὼ, ita vt ſyllaba σι verbi praecedentis vltima

εἰς Μεσσήνην [12]) καὶ κτίζει Πύλον [13]). Πελίας δὲ ἐν Θεσσαλίᾳ οἰκῶν [14]) ἐξ Ἀναξιβίας [15]) τῆς Βίαντος ἢ Φιλομάχης τῆς Ἀμφίονος ἔσχεν Ἄκαστον [16]), Πεισιδίκην [17]), Πελόπειαν [18]), Ἱπποθόην [19]), Ἄλκηστιν [20]). Κρηθεὺς δὲ κτίσας Ἰωλκὸν ἐκ Τυροῦς τῆς αὐτοῦ ἀδελφιδῆς [21]) γεννᾷ Αἴσονα [22]), Ἀμυθάονα [23]), Φέρητα. Μετὰ δὲ Κρηθέα Πελίας ἐβασίλευσεν Ἰωλκοῦ, ᾧ χρησμὸς ἦν ὑπό τινος τῶν ἐξ Αἰόλου [24]) θανεῖν, ὧν εἷς ἦν [25]) καὶ Ἰάσων,

absorberet primam voc. insequentis σι, et δηρῶ in πηρῶ transiret.

12) Μεσσήν.) Nostri, vt ante Potter. simplici σ, Μεσήνην. Ἧκεν nostri quoque cum Apollod. Heyne vero mavult ἥκει ob seq. κτίζει.

13) πύλον) Vt Apollod. male Vit. 1. et Ciz. πόλιν.

14) οἰκῶν) Vit. 1. et Ciz. ἐλθὼν. Apollod. I, 9, 10. περὶ Θεσσαλίαν κατῴκει.

15) Ἀναξ.) Similiter Apollod. et Vit. 2. verum Vit. 1. et Ciz. ἀναβοίας: Vit. 3. Ἀναξαβοίας, non male, cf. Heyne ad Apollod.

16) Ἄκαστ.) Sic Vit. 1. Ciz. et Apollod. sed Vitt. 2 et 3. Ἄκατον, vitiose.

17) πεισιδίκ.) Ita legendum praeeuntibus Codd. nostris, edd. prior. et Apollodoro. Male Seb. ποσειδίκην.

18) πελόπειαν, non vero πελοπίαν legendum cum Apoll. Rh. I, 326. cf. Heyne ad Apollod.

19) ἱπποθόην) Sic nostri recte cum Apollod. et Pott. male vulg. ἱπποθέαν.

20) Ἄλκηστ.) Vit. 1. et Ciz. praeponunt καὶ, quod ignorant reliqui cum Apollodoro. Praeterea cum nostris, Apollod. et Pott. legendum Ἄλκηστιν, non vero cum Seb. Ἀλκήστην.

21) ἀδελφ.) Nostri male ἀδελφιδοῦς, cf. Apollod. ibique Heyne.

22) Αἴσονα) Perperam Ἄρσενα Vitt. 2 et 3.

23) Ἀμυθ.) Vitt. 2 et 3. Ἀμαθάονα, quod aduersatur Apollodoro. Infra v. 872. vbi fere eadem narrantur, etiam Ἀμαθάων. Facile confunduntur α et υ. Cf. Pind. Pyth IV, 221. sqq. cum scholiis.

24) ἐξ Αἰόλου) A Ciz. et Vit. 1. ἐξ abest, vti antea πελίας, non bene.

25) ἦν) Abest a Vitt. 2 et 3. vti mox ὑπάρχων a Vit. 1. et Ciz. non inepte.

παῖς Αἴσονος ὑπάρχων καὶ Πολυμήδης [26]) τῆς Αὐτολύκου. Ὡς γοῦν πάντας ἀνήρει τοὺς Αἰολίδας ὁ Πελίας, ἔμελλε καὶ τὸν Ἰάσονα ἔτι βρέφος ὄντα ὡς Αἰολίδην ἀνελεῖν. Νύκτα δὲ βαθεῖαν οἱ τούτου συντηρήσαντες [27]) συγγενεῖς σορῷ [28]) τοῦτον βαλόντες [29]) μετὰ δακρύων ἐξάγουσιν ὡς δῆθεν θανόντα. Ἀπαγαγόντες δὲ εἰς τὸ Χείρωνος [30]) ἄντρον δεδώκασιν αὐτὸν ἀνατρέφεσθαι καὶ παιδεύεσθαι, καθά που καὶ Πίνδαρος [31]) τοῦτο λέγει. Αὔξην δὲ λαβὼν ἡλικίας κατῆλθεν ἐκ [32]) τοῦ ἄντρου καὶ κατὰ μὲν Ἀπολλώνιον καὶ τοὺς λοιποὺς [33]) περὶ τὸν Ἄναυρον ἠροτρία ποταμόν.

Ὁ δὲ Πελίας καὶ πάλιν χρησμὸν λαβὼν ἤκουσεν ἀπὸ μονοπεδίλου φυλάττεσθαι, καθάπερ καὶ Πίνδαρος ἔλεγε [34])·

Τὸν μονοκρήπιδα πάντως
Ἐν φυλακῇ σχεθέμεν μεγάλᾳ.

26) πολυμήδ. τῆς Αὐτολ.) Ita quoque Vitt. 2 et 3. sed Vit. 1. et Ciz. πολυμήλης τῆς Ἀττικῆς, perperam, cf. Apollod. I, 9, 16. Io. Tzetzes tamen in Chil. VII, v. 930. etiam πολυμήλη. Hygin. fab. 13. Apoll. Rh. I, 47. Ouid. Heroid. VI, 105 et Val. Flacc. I, 317. nominant Alcimeden, cff. interprett. ad Hygin. Infra v. 872. poſt Αὐτολύκου addit: ἢ κατά τινας, Ἄρνης ἢ Σκάρφης.

27) συντηρ.) Vitt. 2 et 3. τηρήσαντες.

28) σορῷ) Sic pro σωρῷ noſtri cum Seb. recte.

29) βαλ.) Vit. 1. et Ciz. βάλλοντες.

30) ἀπαγ. δὲ — χείρ.) Vit. 1. et Ciz. καὶ ἀπαγ. — χείρ. Vitt. 2 et 3. ἀπαγ. εἰς τὸ τοῦ χείρ.

31) πίνδαρ.) Nem. IV, 98. τοῦτο Vitt. 2 et 3. bene ponunt poſt πίνδαρος.

32) κατῆλθ. ἐκ) Noſtri omittunt ἐκ, ſaltem legendum putat Thryllit. κατῆλθεν, nam ante Sebaſt. legebatur κατῆλθε.

33) καὶ τοὺς λοιπούς) Ita legendum pro λοιποὺς auctoritate Vitt. 2 et 3.

34) πίνδ. ἔλεγε) Vit. 1. et Ciz. πίνδ. τοῦτο λέγει. Pyth. IV, 133 et 134. Sed non ἐν φυλακαῖς — μεγάλαις, verum φυλακᾷ — μεγάλᾳ, cui Vit. 1. et Ciz. conſo-

Τοῦτον γοῦν [35]) μαθὼν [36]) τὸν χρησμὸν θύσας τῷ Ποσειδῶνι πάντας ἐπὶ τὴν θυσίαν καλέσας [37]) εἶδε τὸν Ἰάσονα μονοκρήπιδα, διαπεραιούμενος γὰρ τὸν Ἄναυρον ποταμὸν

Ἄλλο μὲν ἐξεσάωσεν ὑπ' ἰλύος, ἄλλο δ' ἔνερθε [38])
Κάλλιπεν αὖθι πέδιλον ἐνισχόμενον προχοῇσι.

καθάπερ φησὶν ὁ Ἀπολλώνιος [39]). Ἰδὼν γοῦν ὁ Πελίας αὐτὸν μονοπέδιλον ἤρετο· Σὺ τί ἂν ἐποίησας, εἴ που ἦν χρησμὸς ὑπό τινος ἀναιρεθῆναί σε. Ὁ δὲ βουλῇ τῆς Ἥρας φησίν· Ἐπὶ τὸ ἀγαγεῖν [40]) τὸ χρυσόμαλλον δέρας ἔστειλα ἂν αὐτόν. Τὸ δὲ χρυσόμαλλον τοῦτο δέρας ἦν τοῦ κριοῦ, ὃς τὸν Φρίξον εἰς Κολχίδα διεπόρθμευσεν [41]). Ἐκεῖ δὲ τοῦτον, ὥς φασιν, ἔθυσε Φυξίῳ Διῒ καὶ ἐν Ἄρεος ἄλσει περί τινα δρῦν [42]) τὸ δέρμα αὐτοῦ [43]) ἀπεκρέμασεν· ἐφύλαττε δὲ τοῦτο δράκων,

Ὃς πάχει μάκει τε πεντηκόντορον ναῦν κρατεῖ [44]),

ὥς φησι Πίνδαρος [45]).

nant: φυλακῇ — μεγάλῃ, quod Tzetzae reddidimus.

35) τοῦτον γοῦν) Ciz. et Vit. 1. τοῦτ. οὖν, paullo post iterum οὖν pro γοῦν.

36) μαθὼν) Vit. 3. παθὼν, non apte.

37) καλέσας) Apollod. I, 9, 16. μετεπέμψατο; verum Vitt. 2 et 3. βλέψας.

38) ἔνερθε) Vit. 1. et Ciz. ἔνερθεν.

39) καθάπ. — Ἀπολλών.) Vitt. 1 et 3. καθὰ φησὶν ὁ Ἀπ. L. I, 10 et 11.

40) ἀγαγ.) Vitt. 2 et 3. ἐπαγαγεῖν.

41) διεπόρθ.) Vitt. 2 et 3. διεπέρασεν.

42) περί τ. δρῦν) Absunt a Vit. 1. 2. et Ciz. vti quoque a Vit. 3. qui vero loco horum verborum repetit φυξίῳ Διΐ. Apollod. I, 9, 16. κρεμάμενον ἐκ δρυός. Male ergo neglectum περὶ τινὰ δρῦν, quum Apollod., quem ante oculos habuit Tzetzes, exhibeat.

43) τὸ δέρμα αὐτοῦ pro τοῦτο bene Seb. attulit e Codd. suis.

44) ὃς πάχει — κρατεῖ) Sic ex emendatione Seb. secutus Pindarum, vti iam

Κατὰ γοῦν τὴν αὐτοῦ κρίσιν ὁ Πελίας κελεύει αὐτὸν 46) τὸν Ἰάσονα ἀπελθεῖν καὶ κομίσαι τὸ δέρας αὐτῷ. Ὁ δὲ τῆς Ἀργοῦς ἐπιβὰς, ἥτις λαλιστάτην εἶχε τὴν τρόπιν 47) ἐκ τῆς Δωδωναίας δρυὸς ὑπάρχουσαν, καὶ σὺν αὐτῷ καὶ ἑτέρους 48) ἄνδρας μθʹ λαβὼν, οἵτινές 49) εἰσιν οὗτοι· Αἰθαλίδης, Κόρωνος, Μόψος, Εὐρυδάμας, Ἄκτωρ 50), Εὐρυτίων, Ἐριβώτης 51), Ὀϊλεὺς, Κάνθος, Κλύτιος 52), Ἴφιτος, Τελαμὼν, Πηλεὺς, Βούτης, Φάληρος, Τίφυς, Φλίας 53), Ταλαὸς, Ἀρήϊος,

typis est excusus. Nostri, vt edd. prior. ὅσον (pro ὅσος) πεντηκόντορος ναῦς μάκει τε, πάχει δέ. Reinel. μύκει mavult pro μάκει. Quod, quum a Tzetza loca poetarum e memoria et nulla metri habita ratione plerumque laudentur, vix ausim corrigere. Sebast. vero his neglectis loca pleraque e scriptoribus graecis allata, vel e Codd. Mss. recentioribus, iisque ex editis exemplaribus iam correctis et auctis, vel ex ipsis editionibus temere corrigere solet.

45) πίνδαρ.) Pyth. IV, 436.

46) αὐτὸν) Ignorant Ciz. et Vit. 1.

47) τρόπιν) Sic quoque Vitt. 2 et 3. sed Vit. 1. et Ciz. vt Canter. τρόπην. Verum vtrumque mihi est suspectum. Legerim πρῶραν, suadente, immo flagitante Apollodoro I, 9, 16. a quo non facile aberrat Tzetzes: καὶ τὴν πρῶραν ἐνήρμοσε φωνῆεν φηγοῦ Δωδωνίδος ξύλον. cf. Steph. Byz. ad Δωδώνη· Ζηνόδοτος γράφει· ἐπεὶ ἐν Δωδώνῃ πρῶτον φηγὸς ἐμαντεύετο.

48) καὶ ἑτέρ.) Sic nostri, reliqui καὶ omittunt.

49) οἵτινες usque ad καὶ ὀρφεὺς a Codd. nostris, vti ab edd. ante Sebast. absunt omnia. Videntur ab alio Cod. Vaticano, cui vni ea debet Sebast. inserta, nam his interiectis verba: λαβὼν et ὥστε εἶναι, temere distrahuntur, cff. Apollod. I, 9, 16. Apoll. Rh. I, 23. sqq. Eudocia p. 220. Hygin. fab. XIV. et Burmanni Catalog. Argonautarum Valerio Flacco praemissus.

50) Ἄκτωρ) Ignorat Eudocia.

51) Ἐριβώτης) Sic cum Eudoc. legendum pro Ἐριβότης: alii Εὐρυβάτης.

52) κλύτιος) Sic Apollon. Rh. I, 86, et Eudoc. male Seb. κλύτως.

53) φλίας) Sic pro φλείας Orph. Argon. 192. et Apoll. Rh. I, 115. cf. ibi Brunk.

Ἡρακλῆς, Ναύπλιος, Ἴδμων, Πολυδεύκης, Κάστωρ, Λυγκεὺς, Ἴδας, Περικλύμενος, Ἀμφιδάμας, Κηφεὺς, Αὐγείης [54]), Ἀστέριος, Ἀμφίων, Πολύφημος, Ἐργεῖνος [55]), Ἀγκαῖος, Λαοκόων, Ἴφικλος, Παλαιμόνιος, Ἴφιτος, Ζήτης, Κάλαϊς, Ἄκαστος, Ἄργος, Ἀστερίων, Πολύφημος, Ἴφικλος, Ἄδμητος, Ἔρυτος, Ἐχίων [56]) ὁ Ἑρμοῦ, καὶ Ὀρφεύς· ὥστε εἶναι [57]) τοὺς πάντας πεντήκοντα· κατέπλευσεν εἰς τὴν Κολχίδα [58]) καὶ παρεκάλει Αἰήτην δοῦναι αὐτοῖς τὸ δέρας [59]). Ὁ δὲ ἔφη δοῦναι, ἂν τοὺς Ἡφαιστείους πυρπνόους χαλκόποδας ζεύξῃ ταύρους καὶ σπείρῃ [60]) τοὺς δράκοντος ὀδόντας, οὓς εἶχεν αὐτὸς ὁ Αἰήτης τῆς Ἀθηνᾶς δούσης αὐτῷ μέρος ἐκ τῶν ἐν Θήβαις σπαρέντων τῷ Κάδμῳ. Μήδεια δὲ ἡ Αἰήτου θυγάτηρ ἐρασθεῖσα Ἰάσονος φαρμάκοις αὐτὸν χρίσασα καὶ τοῦ πυρὸς τῶν ταύρων διεφύλαξε καὶ νυκτὶ παρὰ [61]) τὸ δέρας τοῦτον ἐπάγει [62]) καὶ γοητεύσασα τὸν δράκοντα τοῦτο τὸ χρυσόμαλλον [63]) ἀφείλατο, καὶ τοῖς Ἀργοναύταις συναπέπλευσε λαβοῦσα μεθ' ἑαυτῆς

Eudoc. Φλοίας, Διονύσου, male, cf. Burman.

54) Αὐγείης) Vt Apoll. Rh. I, 172. Apollod. Αὐγέας, Eudoc. Αὐγείας.

55) Ἐργεῖνος) Sic Apoll. Rh. I, 187, Apollod. et Eudocia: male Sebaſt. Ἀργεῖνος.

56) Ἐχίων) Sic Apoll. Rh. I, 52. Eudocia perperam Ἀγχίων.

57) ὥστε εἶναι) (vitioſe Seb. εἶκαι) Sic pro ὡς εἶναι legendum e Vit. 3.

58) κολχίδα) Vit. 1. et Ciz. κολχικὴν, vt Agathemer. 2, 6.

59) τὸ δέρας) Vit. 3. τὸ δέρμα.

60) ζεύξῃ — σπείρῃ) Noſtri ζεύξωσι — σπείρωσι, quod conuenit τῷ· δοῦναι αὐτοῖς τὸ δέρας. Apollod. I, 9, 23. δοῦναι τὸ δέρας αὐτῷ, et mox: ἐὰν ταύρους καταζεύξῃ. Forſan antea αὐτῷ legendum pro αὐτοῖς.

61) παρὰ) Sic pro περὶ Vit. 1. et Ciz. recte. Apollod. l. l. ἐπὶ τὸ δέρας ἤγαγε.

62) ἐπάγει) Sic pro ἀπάγει Vitt. 2 et 3. cum Sebaſt.

63) χρυσόμαλ.) A Seb. inſertum, praeter rationem, nam mox δέρας praecedit. E gloſſa eſt. Deinde quoque cum omnibus Codd. Mſſ. et editt. legendum

καὶ τὸν αὐτῆς ἀδελφὸν Ἄψυρτον. Διώκοντος δὲ Αἰήτου μεληδὸν τὸν Ἄψυρτον τέμνουσα ἔῤῥιπτεν εἰς τὴν θάλασσαν. Συλλέγων δὲ ὁ Αἰήτης τὰ τοῦ παιδὸς μέλη τῆς διώξεως ὑστέριζεν 64), εἶτα Κόλχους ἀπέστειλεν εἰς δίωξιν αὐτῶν. Αὐτοὶ δὲ Ἠριδανὸν καὶ Συρτίδας 65) νήσους καὶ Σειρῆνας παρέπλευσαν Ὀρφέως κιθαρίζοντος 66). Βούτης δὲ μόνος 67) ἐξῆλθε πρὸς αὐτάς. Μετὰ τὰς γὰρ 68) Σειρῆνας παρέπλευσαν 69) Χάρυβδιν, Σκύλλαν, Κυανέας πλαγκτὰς 70), Θέτις δὲ αὐτοὺς 71) διεβί-

ἀφείλατο pro ἀφείλετο Sebast.

64) ὑστέριζεν) Vit. 2. ὑστέριξεν, Apollod. ὑστέρησε.

65) συρτίδας) Apollod. I, 9, 24. Ἀψυρτίδας, in Codd. vero etiam συρτίδας, cf. Heyne, et quum scholiast. noster h. l. fere vbique sequatur Apollodorum, inde συρτίδας suas hausisse videtur. Vitt. 2 et 3. σύρτιν. Constat ex Apoll. Rh. IV, 1235, et e schol. infra ad v. 871. Argonautas quoque incidisse εἰς τὴν σύρτιν. Quod si hic placeat, νήσους est referendum ad voc. seq. σειρῆνας, h. e. σειρηνούσσας, vt a Steph. Byz. dicuntur, νήσους τῶν σειρήνων, et totus locus ita constituendus: ἠριδ. καὶ σύρτιν, νήσους καὶ σειρ. Huc accedit, quod huic lectioni fauere videtur, quod non ipse Iason, sed Colchi inuestigantes, nec inuenientes Iasonem, contulerunt se in Illyricum, et ἀψυρτίδ. νήσους condiderunt, Apollod. I, 9, 25. In vniuersum tenendum est, a Tzetza multa h. l. esse confusa, si contuleris cum iis, quae ab Apollodoro sunt tradita. Praeferenda tamen videtur vulg. συρτίδας, vel cum Apollodoro legendum ἀψυρτίδας.

66) κιθαρ.) Vitt. 2 et 3. κιθαρίσαντος: Apollod. tamen μελῳδῶν.

67) μόνος) Sic quoque Vitt. 1. 3. et Ciz. cum Apollodoro, sed Vit. 2. μόνον. cf. Apoll. Rh. IV, 914.

68) μετὰ τὰς γὰρ) Sic pro μετὰ Vit. 3. recte, vt Apollod.

69) παρέπλ.) Sic pro παραπλεύσας Vitt. 2 et 3. cum Sebast. sed Ciz. et Vit. 1. παρέπλευσε.

70) πλαγκτὰς) A nostris abest vulg. πέτρας, recte, nam auctore Heynio ad Apollod. p. 100. e Grammatici interpretatione ortum est, qui confundebat alteras πλαγκτὰς in Ponto Euxino, Cyaneas dictas.

βασεν Ἥρας παρακλήσει. Θρινακίαν δὲ παραπλεύσαντες ἔχουσαν βόας Ἡλίου εἰς Φαιακίαν ἦλθον πρὸς Ἀλκίνοον βασιλέα. Τῶν δὲ διωκόντων αὐτοὺς Κόλχων οἱ μὲν ἐν τοῖς Κεραυνίοις 72) ὄρεσι παρῴκησαν 73), οἱ δὲ εἰς τὴν Ἰλλυρίδα καὶ τὰς Ἀψύρτιδας 74) νήσους, τινὲς δὲ 75) εἰς Φαιακίαν 76). Ἀρήτη 77) δὲ Ἰάσονα καὶ Μήδειαν συνέζευξε καὶ δώδεκα 78) θεραπαινίδας αὐτοῖς παρέσχεν. Οἱ δὲ Κρήτην παραπλεύσαντες, Αἴγιναν, Εὔβοιαν καὶ Λοκρίδα εἰς Ἰωλκὸν ἵκοντο τὸν πάντα πλοῦν τέτρασι 79) μησὶν ἀνύσαντες.

Πελίας δὲ 80) ἀπεγνωκὼς τὴν ἄφιξιν τῶν Ἀργοναυτῶν 81) Αἴσονα ἀνελεῖν ἤθελεν. Ὁ δὲ θύων ταύρου αἷμα πιὼν ἀπέθανεν. Ἡ δὲ Ἰάσονος μήτηρ ἑαυτὴν ανήρηκε 82)

71) αὐτοὺς) Sic quoque Vitt. 1. 3. et Ciz. bene: Vit. 3. male αὐτῇ: Apollod. τὴν ναῦν.

72) ἐν τοῖς κερ.) Ita omnes edd. et Codd. Mss. Apollod. vero omittit ἐν. Forte in nostris ἐν ex praeced. μὲν ortum.

73) παρῴκησ.) A Seb. eiectum revocauimus auctoritate Codd. nostrorum et Apollodori. Sebast. κατῴκησαν videtur glossatoris emendatio.

74) Ἀψύρτ.) Vit. 3. ἀψυρτίδου perperam, forss. ἀψύρτου.

75) τινὲς δὲ) Vit. 3. καὶ τινὲς, Vitt. 1 et 2. et Ciz. delent δέ.

76) φαιακίαν) Verbum hic deesse videtur, forss. ἵκοντο, vel ἦλθον, vt Apollod. habet.

77) Ἀρήτη) Recte. Vitt. 2 et 3. male Αὔτης.

78) δώδεκα) Sic pro δυώδεκα nostri recte cum Apollodor. I, 9, 26. p. 102.

79) τέτρασι) Sic, non δυσὶ, est legendum, praeeuntibus Codd. Vitt. 2 et 3, et Apollodoro l. l.

80) πελίας δὲ) A Seb. receptum δὲ nostri quoque recipiunt.

81) ἄφιξ. τῶν Ἀργ.) Apollod. I, 9, 27. ὑποστροφὴν l. ἀποστροφὴν τ. Ἀρ. Vit. 2. ἄφ. τοῦ Ἀργοναυτοῦ: Vit. 3. τὸν ἄργον αὐτοῦ, corrupte. Apostolius tamen in ora addidit: τῶν Ἀργοναυτῶν.

82) ἀνήρηκε) A Seb. rescriptum pro ἀνήρτησε confirmant Vitt. 2 et 3. Vulgata tamen, quam quoque Apollod. I, 9, 27. exhibet cum Ciz. et Vit. 1. non minus fidem meretur. Forte

νήπιον παῖδα Πρόμαχον ἀπολιποῦσα 83), καὶ τοῦτον 84) ἀνεῖλε Πελίας. Ὁ δὲ Ἰάσων τὸ δέρας δοὺς καὶ εἰς τὸν 85) Ἰσθμὸν πλεύσας Ποσειδῶνι τὴν Ἀργὼ ἱερῶ. Μήδειαν δὲ παρακαλεῖ μετελθεῖν Πελίαν ἕνεκε 86) τοῦ φόνου τῶν αὐτοῦ 87) συγγενῶν. Ἡ δὲ κριὸν ἀφεψήσασα ἄρνα ποιεῖ καὶ αἱ τοῦ Πελίου θυγατέρες ὁμοίως ἀφεψῆσαι θέλουσαι τὸν Πελίαν ἀνεῖλον αὐτόν. Ἄκαστος δὲ διώκει Ἰωλκοῦ Μήδειαν καὶ Ἰάσονα, καὶ δέκα χρόνους 88) ἐν Κορίνθῳ 89) διέτριβον. Ἰάσων δὲ λαβὼν Γλαύκην 90) τὴν Κρέοντος οὐ μικρῶς τὴν Μήδειαν ἐλύπησεν, ἣ φαρμάκοις Γλαύκην καὶ Κρέοντα ἀνελοῦσα καὶ τοὺς ἰδίους παῖδας Μέρμερον 91) καὶ Φέρητα ξίφει 92) διαχρησαμένη ἐφ᾽ ἅρματος 93)

ἀνήρηκε est ex altera recensione Io. Tzetzae.

83) ἀπολιποῦσα) Sic nostri cum Apollodoro, quod ideo non erat mouendum, et a Seb. in καταλιποῦσα mutandum.

84) καὶ τοῦτον) Sic pro vulg. καὶ τούτους Ciz. et Vit. 1. quod vulgatae propius accedit, quam ὃν καὶ, a Seb. positum. Contra historiam et contextum Vitt. 2 et 3. καὶ πελίαν ἀνεῖλεν.

85) καὶ εἰς τὸν) Male abest καὶ, vt in edd. vett. a nostris omnibus.

86) ἕνεκε) Sic nostri pro ἕνεκεν.

87) αὐτοῦ s. αὑτοῦ nostri omnes cum Sebast. nam vulg. αὐτῆς inepta est, quia Pelias sustulit Aeolidas. Vit. 3. ἀδελφῶν συγγενῶν pro συγγενῶν.

88) χρόνους) annos. Apollod. ἔτη. Saepius scholiastae et scriptores medii aeui χρόνος pro ἔτος, vid. Io. Tzetz. Antehom. 360, et Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 176 et 407.

89) ἐν κορ.) Vit. 2. ἐν κορινθίᾳ.

90) γλαύκ.) Abest h. l. a Vitt. 2 et 3. non bene.

91) Μέρμερον) Recte, vt Apollod. I, 9, 28, p. 108. cf. ibi Heyne, et Pauf. II, 3. Μέρμηρον Vit. 1. et Ciz. Vulgat. μόρμορον. Vitt. 2 et 3. vitiose μεραόρ.

92) ξίφει διαχρ.) Abest a Vitt. 2 et 3. ξίφει, deinde cum Ciz. legunt διαχρησαμένους, non bene.

93) ἅρματος) vt Apollod. ἐπὶ τούτου, sed Vit. 3. ἅρματι. Addita autem a Seb. τῶν παρὰ ἡλ. ληφθέντων nostri non addunt. Forte ex Apollodoro, cui sunt, huc illata.

δρακόντων πτερωτῶν τῶν παρὰ Ἡλίου ληφθέντων εἰς Ἀθήνας ἀποδημεῖ καὶ συνοικήσασα Αἰγεῖ τῷ Πανδίονος γεννᾷ Μῆδον 94). Ὕστερον δὲ τῷ Θησεῖ ἐπιβουλεύσασα 95) ἐκβάλλεται τῆς Ἀττικῆς 96) μετὰ τοῦ παιδὸς, ὃς βαρβάρων κρατήσας πολλῶν 97) τὴν ὑφ' ἑαυτὸν 98) χώραν ἅπασαν Μηδίαν 99) ἐκάλεσε, καὶ στρατεύσας Ἰνδοῖς τελευτᾷ. Μήδεια δὲ ἄγνωστος εἰς Κόλχους ἧκε καὶ τῷ πατρὶ τὴν βασιλείαν δίδωσι πάλιν Πέρσην ἀνελοῦσα τὸν ἀδελφὸν ἐκείνου τὸν αὐτὸν ἐκβαλόντα τῆς βασιλείας.

Οὕτω 100) μὲν οἱ πολλοὶ τῶν ἱστορικῶν τὸν τῶν Ἀργοναυτῶν 101) ἀπόπλουν εἰς Κόλχους γενέσθαι φασὶ, τοῦ Ἰάσονος εἰπόντος Πελίᾳ, ὅτι εἰ ἔγνων 102) τὸν ἐμὲ μέλλοντα ἀνελεῖν, ἀπέσταλκα ἂν 103) αὐτὸν τὸ χρυσοῦν δέρας ἀποκομίσαι μοι, καὶ τοῦ Πελίου κατὰ τὴν αὐτοῦ κρίσιν αὐτῷ 104) ἐπιτάξαντος τοῦτο 105) ἀποκομίσαι. Ὁ δὲ

94) Μῆδον) vt Apollod. ſed Vitt. 2 et 3. Μῆλον. Δ et Λ ſaepe confunduntur.

95) ἐπιβουλ.) vt Apollodor. Vit. 3. ἐπιβουλεύσασα.

96) Ἀττικῆς) Sic pro πατρίδος noſtri cum Pott. nam Medea ob ſtructas Theſeo inſidias ab Aegeo ex Attica eiecta eſt.

97) πολλῶν) A Seb. adiectum, haud dubie ex Apollodoro, noſtri ignorant. Vit. 1. et Ciz. βαρβάρους pro βαρβάρων.

98) ὑφ' ἑαυτὸν) Vitt. 2 et 3. ὑπ' αὐτοῦ, ſed mox ἅπασαν a Seb. ex Apollodoro receptum noſtri non agnoſcunt.

99) Μηδίαν) Ita legendum, non Μηδείαν, quamquam diſſentientibus omnibus Codd. Mſſ. Sic enim Apollod. cf. ibi Heyne, et Steph. Byz. Μηδία ἀπὸ Μήδου, υἱοῦ Μηδείας.

100) οὕτω) Vitt. 2 et 3. ὅθεν.

101) Ἀργ.) Vit. 2. Ἀργοναυτοῦ, vt ſupra.

102) ἔγνων) Sic etiam Vit. 3. ſed Ciz. et Vitt. 1 et 2. vt ante Pott. ἔγνω.

103) ἂν) Vitt. 2 et 3. γάρ.

104) κατὰ — κρίσιν αὐτῷ) Ante Pott. ed. 2. κατὰ τὴν αὐτὴν κρ. αὐτῷ. Noſtri aſſentiuntur Pottero: Vitt. 2 et 3. modo αὐτῷ omittunt.

105) ἐπιτάξ. τ. ἀποκ.) Vitt. 2 et 3. ἐπετάξατο τοῦ ἀποκ. Vit. 1. et Ciz. ἐπιτάξαντος τοῦ ἀποκ.

Πίνδαρός [106]) φησιν, ὅτι κατελθὼν ὁ Ἰάσων ἀπὸ τοῦ Χείρονος ἄντρου καὶ γνωρισθεὶς τῷ πατρὶ καὶ τοῖς συγγενέσιν ἀριστοποιεῖται καὶ συνευωχεῖται αὐτοῖς. Εἶτα πρὸς Πελίαν ἀπελθὼν ταχέως μέσον [107]) ὄχλου πολλοῦ τὴν τῶν προγόνων βασιλείαν ἀπήτει. Ὁ δὲ Πελίας ὑπέσχετο δοῦναι αὐτῷ πρῶτον εἰπὼν ἀπελθεῖν αὐτὸν εἰς Κολχίδα [108]) καὶ τὴν Φρίξου ψυχὴν ἀνακαλέσασθαι τρὶς κατὰ τὸν [109]) νόμον, ἔφη γὰρ ὑπὸ δειμάτων [110]) νυκτερινῶν θορυβεῖσθαι διὰ τὸν Φρίξον. Εἰ γοῦν ἀπέλθῃς [111]), φησὶ, καὶ οὕτω ποιήσεις καὶ τὸ δέρας κομίσεις· (νέος γὰρ εἶ, ἐγὼ δὲ γέρων) δίδωμί σοι τὴν βασιλείαν· τοῦτο δὲ εἶπεν, ὡς [112]) ἀπελθὼν ἀναιρεθῇ ὑπὸ τοῦ δράκοντος. Τὰ δὲ τοῦ Πινδάρου ῥητὰ [113]) οὕτως ἔχουσιν·

. . . . . Τάχα δ' εὐθὺς ἰὼν σφετέρας [114])
Ἐστάθη γνώμας ἀταρ-
βάτοιο [115]) πειρώμενος
Ἐν ἀγορᾷ πλήθοντος ὄχλου.

Καὶ μετ' ὀλίγον πάλιν [116]) φησίν·

106) πίνδ.) Pyth. IV, 225.

107) μέσον) A Seb. pro μετὰ rescriptum nostri comprobant, verum pro τραχέως Vitt. 2 et 3. ταχέως, quod loco e Pindaro mox allato τάχα δ' εὐθὺς — confirmatur, et ideo Tzetzae reddendum videtur.

108) εἰς κολχ.) Ciz. et Vitt. 1 et 2. ἐν κολχίδι: Vit. 3. ἐν κολχίδαις.

109) κατὰ τὸν) Vitt. 2 et 3. delent τόν.

110) δειμάτ.) Sic etiam Vitt. 1. 2. et Ciz. verum Vit. 3. vt edd. ante Pott. δειγμάτων, inepte, nisi, addit Thryll. δεῖγμα sit φάσμα.

111) εἰ γ. ἀπέλθ.) Vit. 1. et Ciz. εἰ οὖν ἀπέλθοις. Sic quoque infra v. 212. optatiuus εἰ συγγένοιτο.

112) ὡς) Delent Vitt. 2 et 3. ἀνελθὼν Vit. 3. pro ἀπελθὼν, et mox cum Ciz. et Vit. 1. legunt Vitt. 2 et 3. ἀναιρεθῆναι pro ἀναιρεθῇ.

113) ῥητὰ) Vit. 1. et Ciz. ῥήματα. Pind. Pyth. IV, 149. sqq.

114) τάχα — σφετέρας) A Seb. addita nostri non addunt.

115) ἀταρβ.) Ciz. et Vit. 1. ἀταρβήτοιο, et mox ἀγορῇ male pro ἀγορᾷ. Vit. 2. ver-

Οὐ πρέπει νῷν χαλκοτόροις [117]) ξίφεσιν,
Οὐδ' ἀκόντεσσι [118]) μεγάλαν προγόνων
Τιμὰν δάσασθαι . . . .

Οἰνώνης φυγὰς] ὁ Πηλεύς. Αἰακοῦ γὰρ καὶ Ἐνδηΐδος [119]) παῖδες Τελαμὼν καὶ Πηλεὺς καὶ Φῶκος ἀδελφὸς αὐτῶν ἐκ Ψαμάθης μιᾶς τῶν Νηρηΐδων [120]), ὃν Φῶκον ἐν γυμνασίᾳ Πηλεὺς δίσκῳ πλήττει. Τελαμὼν δὲ τὸ μετάφρενον πλήξας [121]) ξίφει ἀνεῖλεν αὐτὸν, ὅθεν παρ' Αἰακοῦ διώκονται τῆς Αἰγίνης. Καὶ ὁ μὲν Τελαμὼν τὴν Σαλαμῖνα νῆσον οἰκεῖ, Κυγχρεὺς γὰρ [122]) ὁ Ποσειδῶνος καὶ Σαλαμῖνος τῆς Ἀσωποῦ [123]) κτείνας ὄφιν τὴν νῆσον λυμαινόμενον ἐβασίλευσεν αὐτῆς, ἄπαις δὲ τελευτῶν τὴν βασιλείαν Τελαμῶνι κατέλειψε φυγόντι πρὸς αὐτόν. Ὁ δὲ [124]) Πηλεὺς κατὰ Φερεκύδην καθαίρεται

ſus Pindari ſic: ἐστάθη γνώμας ἀτὰρ ἀφόβου (en ſcholion ἀφίβου; et ἀταρβάτοιο diuiſum) βάκτοιο πειρώμ. ἐν ἀγορᾷ πείθοντα ὄχλου. Sic quoque Vit. 3. ſed ad extr. πείθειν τὸν ὄχλον pro πείθοντα ὄχλου, mendoſe.

116) πάλιν) v. 261.

117) χαλκ.) Vitt. 2 et 3. vt Ald. χαλκοτέροις, Vit. 1. et Ciz. χαλκοτέροισι: pro νῷν Vitt. 2 et 3. ναοῖσι.

118) οὐδ' ἀκόντ.) Vitt. 2 et 3. οὐ δρακόντεσσι, et mox δύνασθαι pro δάσασθαι, vitioſe.

119) Ἐνδηΐδος) Sic pro Θηΐδος legendum auctoritate Ciz. Vitt. 1 et 2. Pind. Nem. V, 12. Apollod. III, 12, 6, p. 338. cf. ibi Heyne et Sturz. ad Pherecyd. p. 84.

120) Νηρηΐδων) Vit. 2. Ἐρηνίδων: Vit. 3. Ἐριννύων, male. Apollod. III, 12, 6. τῇ Νηρέως. Eudoc. p. 338. τῆς Νηρηΐδος.

121) πλήξας) Vit. 2. τύψας.

122) κυγχρεὺς γὰρ) Noſtri omnes γὰρ a Seb. receptum; ſed Vitt. 2 et 3. κεγχρεὺς pro κυγχρεύς. Apollod. III, 12, 7. κυχρεὺς, vt ſupra v. 110. Infra ad v. 451. ὁ κυχρεὺς, ἢ κυγχρεύς: ergo Tzetzes ipſe vnum idemque fuiſſe credidit, cf. Heyne ad Apollod. l. l. et Sturz. ad Pherecyd. p. 84.

123) τῆς Ἀσωποῦ) Abſunt a Vit. 1. et Ciz. reliqui habent cum Apollodoro.

124) ὁ δὲ) Sic pro ὁ δὴ noſtri cum Sebaſt.

ὑπ' Εὐρύτου [125]) τοῦ Ἄκτορος, οὗ θυγατέρα Ἀντιγόνην λαμβάνει. Ἀναρτηθείσης δὲ ἐκείνης ᾤχετο εἰς Φθίαν [126]) καὶ Θέτιν ἄγων ἐπὶ τῶν ἵππων, οἰκεῖ [127]) ἐν Φαρσάλῳ [128]) καὶ Θετιδείῳ [129]), ὃ καλεῖται ἀπὸ τῆς Θέτιδος ἡ πόλις [130])· κατὰ μὲν Φύλαρχον [131]), ὅτι ὁπλισαμένη [132]) τὰ ὅπλα ἔφυγε τὸν [133]) Ἥφαιστον, καὶ [134])

125) Εὐρύτου) Sic noſtri ad vnum omnes cum Eudoc. p. 338., ſed Apollod. III, 13, 1. Euſtath. ad Hom. Il. π, 175. cum ſchol. Villoiſ. Εὐρυτίωνος. Infra occurrit Εὐρυτίων, υἱὸς Ἴρου. cf. Heyne in Obſeruatt. ad Apollod. p. 310.

126) εἰς Φθίαν) Sturz. ad Pherecyd. p. 86, quum Peleus iam ante mortem Antigonae petiiſſet Phthiam, legendum putat ἐκ Φθίας, cui coniecturae fauet Eudocia p. 338. ὁ Πηλεὺς ἐκ Φθίας φεύγων.

127) οἰκεῖ) Ita lege pro ἥκε, auctoritate Ciz. et Vit. 1. ſchol. Pind. Nem. IV, 81. et Pherecyd. p. 83. e quo haec ducta ſunt, et Apollon. Rh. I, 9. Φθίῃ ἔνι δώματα ναίει. Praeterea verba ſic ſunt interpungenda: καὶ Θέτιν ἄγων ἐπὶ τῶν ἵππων, οἰκεῖ.

128) Φαρσάλῳ) Ita Ciz. et Vit. 1. recte: Vitt. 2 et 3. cum edd. vett. male Φαργάλῳ.

129) Θετιδείῳ) Vit. 2. hic et poſtea Θετιδίῳ, vt Strab. IX, p. 431. et Polyb. XVIII, 3. Steph. Byzant. Θεστίδειον ex Hellanico., cf. Sturz. p. 134. Vit. 3. Θετιδίᾳ, et ſeq. ἡ pro ὁ. Poſtea vero Θετιδίῳ.

130) ἡ πόλις) Heyne in Obſeru. ad Apollod. p. 313. ob ſeq. ὁ delendum putat, praeter rationem, nam recte dic. καλεῖται τοῦτο ἡ πόλις, hoc nomine vocatur vrbs; noſtri: *die Stadt wird ſo genannt.*

131) Φύλαρχ.) Sic pro Φίλαρχ. legendum, quamquam invitis omnibus Codd. Mſſ. niſi putes, ipſum Tzetzam iam erraſſe, cf. Athen. II, 58, c. IV, 141, f. et al. locc.

132) ὁπλισ.) Vitt. 2 et 3. ὁπλισάμενος, non apte.

133) ἔφυγε τὸν) Sic quoque Vit. 2. ἔφευγε τὸν Vit. 1. et Ciz. ἔφυγε πρὸς τὸν Vit. 3. vt impreſſi. Seb. deleuit cum Vit. 1. 2. et Ciz. πρὸς, recte, nam fugit illa Vulcanum ſibi vim parantem, vt iam vidit Heyne in Obſervatt. ad Apollod. p. 313.

134) καὶ) Reſtituimus e Vit. 3.

μὴ πληρώσασα τούτου τὸν ἔρωτα, πληγεῖσα δὲ [135]) τὸν πόδα ὑπ' αὐτοῦ σφύρᾳ, ἐν Θετταλίᾳ ἐλθοῦσα [136]) ἰᾶται ἐν τῷ ἀπ' αὐτῆς [137]) κληθέντι Θετιδείῳ, κατὰ δὲ Εὐριπίδην [138]), ὅτι διωκομένη ἡ Θέτις ὑπὸ Πηλέως μετήλλαττεν ἑαυτὴν, ὡς ὁ Πρωτεὺς, εἰς διαφέρους ἰδέας [139]). Ἐκεῖ δὲ κατέσχεν αὐτὴν ἐν σηπίας μορφῇ καὶ ἐμίγη αὐτῇ, ὅθεν καὶ Σηπίας χωρίον Μαγνησίας Θετταλικῆς.

Οὕτω γοῦν Φυγάδα [140]) Θετταλικῆς Οἰνώνης ἤτοι Αἰγίνης τὸν Πηλέα φησὶν, ἡ γὰρ Αἴγινα πρότερον [141]) Οἰνώνη ἐλέγετο ἀπὸ Οἰνώνης τῆς Βουδίωνος θυγατρὸς, καθά φησι Πυθαίνετος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν [142]) Αἰγινητῶν. Αἴγινα [143]) δὲ μετεκλήθη [144]), ὡς πάντες φασὶν, ἀπὸ

135) πληγ. δὲ) Ciz. et Vit. 1. melius, quam Seb. καὶ πληγ.

136) ἐλθοῦσα) Noſtri cum Seb. ſupplent.

137) ἀπ' αὐτ.) Vitt. 2 et 3. ὑπ' αὐτ.

138) Εὐρυπίδ. (Εὐριπίδ.)) *Procul dubio Tragoediam innuit, quae Peleus inſcribebatur, et cuius Ariſtoph. in Nub.* 1153. *Heſych. in* Ἀρκεῖ *et Stobaeus ſerm.* 88. 91. 114. *meminerunt. Eius fabulae argumentum exhibet Barneſ. in Eurip.* P. II, *p.* 488. Sebaſt.

139) ἰδέας pro εἰδέας noſtri cum Seb. Vit. 2. pro διαφόρους habet διαφοράς.

140) οὕτω — φυγάδα) Pro οὕτω Vitt. 2 et 3. οὔπω perperam, ſed φυγάδα pro φυγάδην noſtri cum Seb. praeter Vit. 2. ſed θετταλικῆς omittunt Ciz. et Vit. 1. non male: Vitt. 2 et 3. vero θετταλικοῦ, minus bene. Ante Seb. legebatur Θετταλικόν.

141) πρώτερον (πρότερον)) Ciz. et Vit. 1. πρώην: Vit. 3. πρῶτον.

142) τῶν Αἰγ.) Vit. 3. delet τῶν. Omnes legunt Αἰγινητῶν, forſ. Αἰγινητικῶν, vt coniicit Thryllit. cui aſſentiuntur Reineſ. in not. marginal. ad Voſſ. de Hiſt. Gr. et Heyne in Obſeruatt. ad Apollod. p. 307. ſchol. Apoll. Rh. IV, 1712. ἐν πρώτῳ περὶ Αἰγίνης: Athen. XIII, p. 589. f. ἐν τρίτῳ περὶ Αἰγίνης. Schol. Pind. Nem. VI, 53. tamen, vt Tzetz. ἐν πρώτῳ Αἰγινητῶν, in Indice vero Heyne Αἰγινητικῶν.

143) Αἴγινα — Ἀσωποῦ) Ignorant Vit. 1. et Ciz.

144) μετεκλ.) Vit. 3. ἐκλήθη, et mox οἱ πάντες pro πάντες.

Αἰγίνης τῆς Ἀσωποῦ. Διὰ δὲ τὸν φόνον Φώκου ἡ μήτηρ αὐτοῦ Ψαμάθη λύκον μέγαν ἐποίησε διαφθείρειν τοὺς βόας Πηλέως, ὃν πάλιν [145]) αὐτὴ ἀπελίθωσε Θέτιδος παρακλήσει. Οἱ δέ φασιν [146]), ὅτι ἡ Θέτις τοῦτον ἀπελίθωσε τρώγοντα τὰς βοῦς [147]), ἃς Πηλεὺς ἄποινα ἔστελλεν [148]) Ἀκάστῳ ὑπὲρ Ἄκτορος τοῦ ἐκείνου υἱοῦ, ὃν ἄκων ἀνεῖλε ἐν κυνηγεσίῳ [149]). Οἱ δέ φασιν, ὅτι ὁ Πηλεὺς πρὸ Θέτιδος Πολυμήλην [150]) εἶχε γυναῖκα [151]) τὴν τοῦ Ἄκτορος θυγατέρα, ἧς ἀδελφὸς Ἶρος, οὗ παῖδα Εὐρυτίωνα ἐν κυνηγεσίῳ Πηλεὺς ἄκων ἀναιρεῖ ἕνα ὄντα τῶν Ἀργοναυτῶν.

176. Μύρμων [1]) τὸν ἐξάπεζον ἀνδρώσας στρατὸν] Αἴγιναν τὴν Ἀσωποῦ θυγατέρα Ζεὺς εἰς εὐνὴν εἶχεν εἰς τόπον καλούμενον Φλιοῦντα. Τοῦ δὲ Σισύφου τῷ Ἀσωπῷ ἀπαγγείλαντος τὴν τοῦ Διὸς μίξιν, ὁ Ἀσωπὸς πρὸς τὸ μαθεῖν τἀληθὲς ἠπείγετο. Ζεὺς δὲ γνοὺς τόδε τὴν μὲν Αἴγιναν εἰς νῆσον ἐπώνυμον μετέβαλε, τῷ δὲ Σισύφῳ δέδωκε τιμωρίαν ἐν τῷ Ἅιδῃ, ὥστε λίθον τινὰ φέρειν μέγαν. Τῆς δὲ Αἰγίνης τὸν Αἰακὸν τεκούσης καὶ διὰ τὸ διατρίβειν μόνον ἐν τῇ νήσῳ δυσχεραίνοντα προσηύξατο τῷ Διΐ, ἵνα οἱ ἐκεῖσε μύρμηκες μεταβληθῶσιν εἰς ἄνδρας, ὃ καὶ γέ-

145) πάλιν) Vitt. 2 et 3. πηλέα, mendose.

146) φασιν) vt Eudoc. p. 338.

147) τὰς βοῦς (βοῦς)) Vit. 1. et Ciz. τοὺς βοῦς, vt antea. Eudocia βόας καὶ πρόβατα.

148) ἔστελλ.) Vit. 1. et Ciz. ἔστειλεν.

149) ἐν κυνηγ.) Sic omnino legendum cum Eudocia. Editt. omnes et Codd. omittunt ἐν. Mox additur ἐν κυνηγεσίῳ πηλεύς.

150) πολυμήλην pro πολυμηλίδα nostri omnes, recte, cf. Heyne in Obseruatt. ad Apollod. p. 311. et Sturz. ad Pherecyd. p. 163.

151) γυναῖκα) Addendum e Vit. 1. et Ciz. vti etiam ex Eustathio ad Hom. Il. β, p. 321. τὴν τοῦ Ἄκτορος θυγατέρα.

1) Μύρμων usque ad λέγονται μυρμιδόνες desiderantur omnia in Codd. nostris. Ante Seb. annexa erant scholio superiori v. 175.

γονεν. Ἄλλοι δὲ τὸ περὶ τῶν μυρμήκων οὕτω φασὶν, ὅτι Πηλεὺς ἀνελὼν τὸν ἴδιον ἀδελφὸν ἔφυγε καὶ ἐλθὼν ἐν Θετταλίᾳ ἠπόρει στρατοῦ καὶ εὐξάμενος τῷ Διῒ μετεβλήθησαν οἱ μύρμηκες εἰς ἄνδρας, ἐξ οὗ λέγονται Μυρμιδόνες.

Μύρμων] Λέγουσιν [2]), ὅτι Αἰακὸς ἐξ Αἰγίνης καὶ Διὸς [3]) γεννηθεὶς ἐν τῇ ἀπ' αὐτῆς [4]) Αἰγίνῃ νήσῳ κατελείφθη μόνος, ᾐτήσατο δὲ τῷ Διῒ [5]), καὶ ὃς τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε, καθὰ καὶ Ἡσίοδος ἐν τῇ Ἡρωϊκῇ Γενεαλογίᾳ [6]) φησίν·

Ἡ δ' [7]) ὑποκυσσαμένη τέκεν [8]) Αἰακὸν ἱππιοχάρμην.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἥβης πολυηράτου [9]) ἵκετο μέτρον,

2) λέγουσιν pro ληροῦσιν Vitt. 2 et 3. recte, nam ipſe Apollod. III, 12, 7. vere dicit, Aeginam e Ioue peperiſſe. Marcellinus quoque in Vita Thucyd. ab init. et Io. Tzetz. in Chil. VII, 307, vbi eandem fabulam narrat, οἱ μυθογράφοι λέγουσι. Forſitan λέγουσι eſt recenſionis ſecundae, in qua Io. Tzetza fratrem Iſaacium ſaepius emendauit, interdum tamen etiam, vt fit, corrupit.

3) ἐξ Αἰγ. — Διὸς) Sic legunt cum Seb. Vitt. 2 et 3. ſed Ciz. et Vit. 1. ſeruant vulg. ἐξ Αἰγ. γεννηθεὶς Διΐ. Io. Tzetz. in Chil. l. l. ζεὺς συμμιγεὶς Αἰγίνῃ.

4) ἀπ' αὐτῆς) Vitt. 2 et 3. ὑπ' αὐτῆς: Ciz. et Vit. 1. ἀπ' αὐτοῦ, quam lectionem iam Potterus eiecit. Mox Vit. 3. Αἰγίνης pro Αἰγίνῃ. Apollod. III, 12, 6. Αἴγιναν ἀπ' αὐτῆς κληθεῖσαν, forte hic excidit κληθείσῃ.

5) τῷ Διΐ) Vit. 1. et Ciz. τὸν Δία.

6) ἡρωϊκ. γενεαλ.) Vitt. 2 et 3. ἡρωγενεαλογίᾳ, quam Fabric. in Bibl. Gr. Vol. I, p. 590. Ἡρωγονίαν, et Io. Tzetz. in ſchol. ad Heſiod. p. 4. ed. Heinſ. rectius Ἡρωογονίαν nominat. Fragmentum autem exſtat in Heſiod. ed. Lipſ. p. 445, et in ſchol. Pind. Nem. III, 21.

7) Ἡ δ') Noſtri ἥδ'.

8) τέκεν Αἰακὸν) Vit. 3. τέτοκεν (contra metri leges) υἱὸν. In Vit. 2. voc. Αἰακὸν bis ponitur, haud dubie ſemel pro υἱὸν, explicationis cauſſa a Tzetza, vt ſolet, additum. In Vit. 1. et Ciz. Αἰακὸν plane deeſt, lacuna tamen relicta.

9) πολυηρ.) Vit. 1. et Ciz. πολυκράτου, mendoſe.

Μοῦνος ἐὼν ἤσχαλλε [10]). Πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Ὅσσοι ἔσαν μύρμηκες ἐπηράτου ἔνδοθε [11]) νήσου,
Τοὺς [12]) ἄνδρας ποίησε βαθυζώνους τε γυναῖκας.
Οἳ δή τοι πρῶτοι [13]) ζεῦξαν νέας ἀμφιελίσσας,
Πρῶτοι δ' ἱστία θέντο νεὼς κυανοπρώροιο [14]).

Καὶ ταῦτα μέν εἰσι ληρώδη [15]) καὶ μυθικά· Θεαγένης [16]) δὲ ὁ ἱστορικὸς ἐν τῷ περὶ Αἰγίνης φησὶν, ὀλιγανθρωπεύσης τῆς νήσου, τοὺς ἐν αὐτῇ ἐν σπηλαίοις οἰκεῖν ἀκατασκεύους [17]) ὄντας· καὶ τοὺς μὲν γεωργουμένους καρποὺς ἐν τοῖς σπηλαίοις τίθεσθαι, τὴν δ' ἐκ τούτων [18]) ὀρυττομένην γῆν εἰς τὰς γεωργίας ἀναφέρειν, ὡς ὑπάντρου [19]) τῆς νήσου τελούσης, καὶ μᾶλλον ἐπὶ τῶν πεδινῶν [20]). Τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως·

Αἰακὸς ἐλθὼν μετά τινων [21]) ἐκ Πελοποννήσου καὶ

10) ἤσχαλλε) Io. Tzetz. in Chil. VII, 309, ad hoc verbum alludens κατήσχαλλε.

11) ἔνδοθε) Vitt. 2 et 3. ἔνδοθι.

12) τοὺς) Sic pro τόσους Thryllit.

13) πρῶτοι pro πρῶτον vel πρῶτα Ciz. et Vit. 1. recte, cf. Heyne ad schol. Pind. Olymp. VIII, 26, p. 354, vbi etiam hic versus laudatur.

14) πρῶτοι — κυανοπρ.) A Seb. receptum nostri ignorant. Extat hic vers. in ed. Lips. et in Pind. schol. l. l. sic:

πρῶτοι δ' ἱστία θέσσαν νεὼς ποντοπόροιο.

cf. ibi Heyne.

15) ληρώδη) Pro τὰ λῆρα assumsimus e Vitt. 2 et 3. ob seq. μυθικά.

16) Θεαγένης) Sic omnes, recte, sed schol. Pind. Nem. III, 21. male Θεογένης.

17) ἀκατασκ.) Ita Ciz. Vit. 1. et schol. Pind. Io. Tzetz. in Chil. amplificat: οὐδ' οὖν ὁλκάδας ναυπηγὸν ᾔδεσαν οἱ ἐν ταύτῃ. Vit. 2. ἀκατασκεύως ζῶντας: Vit. 3. ἀκατασκεύους ζῶντας.

18) ἐκ τούτων) Sic quoque Vit. 1. et Ciz. cum schol. Pind. sed Vitt. 2 et 3. ἐκ τούτου, non apte.

19) ὑπάντρου) Sic Vit. 2. et schol. Pind. sed Ciz. Vitt. 1 et 3. ὑπ' ἄντρου, perperam.

20) πεδινῶν) Schol. Pindari addit τόπων.

21) μετά τιν.) Vit. 2. μετά τινος: Vit. 3. μ. τινας, perperam: schol. Pind. μεθ' ὧν.

οἰκήσας τὴν νῆσον ἐξημέρωσεν αὐτὴν πάντα 22) διδάξας τὰ πρὸς πόλεμον καὶ, ἁπλῶς εἰπεῖν 23), ὅσοις ἄνθρωποι 24) κέχρηνται. Ὅθεν ἐμυθεύσαντο, ὅτι Αἰακῷ χαριζόμενος ὁ Ζεὺς τοὺς τῆς Αἰγίνης νήσου 25) μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε, τοῦτ' ἔστιν, ἡ εἱμαρμένη καὶ ὁ νοῦς Αἰακοῦ (Ζεὺς γὰρ 26) καὶ ἡ εἱμαρμένη καὶ ὁ νοῦς λέγεται) μετέτρεψεν αὐτοὺς καὶ μετερύθμισε πρὸς 27) τὸ κατ' ἀνθρώπους πράττειν τὰ σύμπαντα ἔργα αὐτῶν. Ἡ δὲ Αἴγινα αὕτη νῆσος 28) μία τῶν Σποράδων ἐστὶν ἀντικρὺ κειμένη 29) τῆς Ἀττικῆς, ἄποικος, ὡς ἔφην, Ἀργείων ὑπάρχουσα, μετὰ γὰρ Λακεδαιμονίων 30) ἐλθὼν Αἰακὸς ταύτην κατῴκησε καὶ Τριάκων 31) Ἀργεῖος μετὰ τὴν τελευτὴν Αἰακοῦ σὺν πλήθει ἐλθὼν ᾤκησεν Αἴγιναν. Οἱ δ' Ἀργεῖοι τοῦ 32) Δωρικοῦ γένους εἰσίν.

Ἐξάπεζον] ἐξάπουν.

Ἀνδρώσας] ἐπὶ μὲν Αἰακοῦ κατὰ τὸ μυθικὸν ἀνθρώπους ποιήσας, νῦν δὲ ἐπὶ 33) Πηλέως ἀντὶ τοῦ στρατιώτας καὶ ἀνδρείους ποιήσας.

22) πάντα) Vitt. 2 et 3. πάντας, non inepte.

23) εἰπεῖν) Abest a Vit. 2.

24) ἄνθρωπ.) Art. οἱ a Seb. perperam praepositum nostri non agnoscunt. Vitt. 2 et 3. pro ἄνθρ. κεχ. legunt ἀνθρώποις κέχρηκεν.

25) νήσου) In Vitt. 2 et 3. deest.

26) ζεὺς γὰρ) Vit. 1. et Ciz. ζεὺς δέ.

27) πρὸς) Non exstat in Vitt. 2 et 3. uti nec τὰ ad σύμπαντα.

28) αὕτη νῆσος) Exsulant a Vit. 1. et Ciz. *Pessime Tzetzes Aeginam adnumerat Sporatibus*. Sebast. Idem tamen tradit schol. Pind. Nem. III, 1. p. 682. ed. Heyn. cf. Eudoc. p. 297.

29) κειμένη) Vit. 2. γινομένη.

30) λακεδ.) Vit. 2. λακεδαιμόνων.

31) τριάκων) Ciz. et Vit. 1. πριάπων, sed τριάκων etiam schol. Pind. Olymp. VIII, 39, ubi eadem traduntur.

32) τοῦ) Delent Vitt. 2 et 3. schol. Pind. cum Vit. 1. et Ciz. retinent.

33) νῦν δὲ ἐπὶ) Vit. 1. et Ciz. εἰ δὲ ἐπὶ. Caeterum Vitt. 2 et 3. mire: νῦν δὲ τὸν ἐπὶ πολέμου pro νῦν — πηλέως.

177. Πελασγικὸν] Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος Ἴναχος. Ἰνάχου καὶ Μελίας τῆς Ὠκεανοῦ Φορωνεὺς καὶ Αἰγιαλεὺς ἄπαις, ἀφ' οὗ Αἰγιάλεια ἡ χώρα [1]). Φορωνεὺς δυναστεύων Πελοποννήσου ἐκ Τηλοδίκης νύμφης γεννᾷ Ἄπιν καὶ Νιόβην. Ἄπις οὖν τυραννικῶς ζῶν ἀναιρεῖται ὑπὸ Θελξίονος καὶ Τελχῖνος [2]), ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα Ἀπία ἡ τῆς Πελοποννήσου [3]). Νιόβης τῆς Ἄπιδος ἀδελφῆς καὶ Διὸς Ἄργος, ἀφ' οὗ ἡ χώρα· κατὰ δὲ Ἀκουσίλαον καὶ Πελασγὸς σὺν Ἄργῳ, ἀφ' οὗ ἡ τῆς Πελοποννήσου [4]) χώρα, ἡ καὶ Ἀπία λεγομένη, μέχρι Φαρσαλίας καὶ Λαρίσσης Πελασγία ἐκλήθη. Τὸν δὲ Ἀχιλλέα Πελασγικὸν ἐκάλεσεν ὡς Φαρσάλιον.

Τυφῶνα] Τυφὼν [5]) δαίμων ἑκατογκέφαλος [6]) πο-

1) ἡ χώρα) Abeſt ἡ a Vitt. 2 et 3. Apollod. II, 1, 1. addit ἐκλήθη.

2) ὑπὸ θελξ. καὶ τελχ.) *Aliter, ſi Euſebio credimus. Tertius enim Sicyoniorum rex fuit Telchin, praeceſſitque adeo Apin, qui quartus eſt, quamuis de Thelxione vera ſunt, quae dixit. Puto eſſe variam lectionem, vel etiam ipſum Tzetzam memoriae errore* τελχῖνα *nominaſſe, quem errorem alius corrigens* θελξίονα *addidit: vid. de Telchinibus varia ap. Tzetzem Hiſt.* CXIII. *Cum Euſebio concordat Clem. Alexand. p.* 321, *L.* 1. *Strom. ed. Sylb.* 1688: Ἦν δὲ κατὰ τὴν ἑλλάδα κατὰ μὲν φορωνέα, τὸν μετὰ ἴναχον, ὁ ἐπὶ ὠγύγου κατακλυσμὸς, καὶ ἐν σικυῶνι βασιλεία, πρῶτον μὲν αἰγιαλέως, εἶτα εὔρωπος, εἶτα τελχῖνος, καὶ ἡ κρητὸς ἐν κρήτῃ: *hi omnes praeceſſerunt Apim.* Thryllit. Veruntamen cf. Apollod. II, 1, 1, quem ante oculos habuit Tzetzes, et Heyne in Obſeru. p. 97.

3) ἡ τῆς πελοπον. — usque ad ἀφ' οὗ ἡ πελ. χώρα deſiderantur in Vitt. 2 et 3. etſi Apollod. II, 1, 1, cui ſeruiliter addictus eſt Tzetzes, habeat: incuria ergo librariorum neglecta.

4) ἡ τῆς πελ.) Sic Vitt. 2 et 3. vt antea: caeteri negligunt τῆς.

5) τυφὼν) Ciz. et Vit. 1. τυφὼς, qui autem ab illo diuerſus eſt, cf. Sturz. ad Pherecyd. p. 166, et Eudoc. p. 406.

6) ἑκατογκ.) Codd. quibus nos ſumus vſi, et Eudoc. l. l. ἑκατοντακέφαλος.

λεμηθεὶς καὶ κεραυνωθεὶς τῷ Διΐ, ὥς φασι μυθικῶς. Πίνδαρος μὲν λέγει 7)·

. . . . ἑκατογ-
κεφάλου 8) Τυφῶνος ὀμβρίμου.

Αἰσχύλος 9) δὲ πάλιν περὶ τούτου φησί·

Σμερδναῖσι 10) γαμφηλαῖσι 11) συρίζων φόνον,
Ἐξ ὀμμάτων δ' ἤστραπτε γοργωπὸν σέλας.

Ἀλληγορεῖται δὲ ψυχικῶς 12)· Τυφών ἐστιν ὁ τῦφος καὶ ἡ κενοδοξία, ἑκατὸν κεφαλὰς ἔχουσα 13), τοῦτ' ἔστι, πολλοὺς τρόπους ἐπάρσεως. Κεραυνοῦται δὲ καὶ πιμπρᾶται καὶ καταβάλλεται τῷ Διῒ ἤτοι τῷ σώφρονι λογισμῷ. Ἢ Τυφών ἐστι στοιχειακῶς ἡ μετὰ τὴν τοῦ Χάους καὶ τοῦ Ἐρέβους 14) διάλυσιν 15) σφόδρα κίνησις τῶν πνευμάτων καὶ ἐκπύρωσις 16), ἥτις ἐπεσχέθη καὶ

7) ὥς φασι — λέγει) A Vit. 1. et Ciz. abest ὥς φασι, omnes vero λέγων pro λέγει. Optime Vit. 3. ὥς φησι μυθικῶς πίνδαρος, λέγων. Pind. Olymp. IV, 12.

8) ἑκατογ.) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. ἑκατοντακεφάλου: Vit. 1. et Ciz. ἑκατοντακεφάλαι, vitiose.

9) Αἰσχύλ.) Prometh. 355.

10) σμερδναῖσι, quod Seb. recepit, Vit. 1. et Ciz. comprobant, sed Vitt. 2 et 3. lectionem edd. pr. δειναῖσι tuentur, Eudoc. mendose δịναῖσι.

11) γαμφ.) Ciz. et Vit. 1. γαμφηλῇσι, vt Schütz. ex Ald. quem consulas.

12) ἀλληγορεῖται δὲ ψυχικῶς) Vitt. 2 et 3. Eudoc. et Phauor. ἀλληγορικῶς δὲ καὶ στοιχειακῶς τυφῶν etc. ἀλληγορικῶς non male, sed στοιχ. huc non pertinet: vide postea.

13) ἔχουσα) Vit. 1. et Ciz. perperam ἄγουσα. Caeterum nostri omnes cum Eudocia eo loco, quem ei dedimus, ponunt ἔχουσα, quod in edd. prior. claudebat ῥῆσιν.

14) Ἐρέβους) Ita legendum cum nostris et Eudoc. editt. enim omnes ἐρέβου.

15) διάλυσ.) Vit. 1. et Ciz. διάχυσιν. Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. διάλυσις, omisso voc. σφόδρα, pro quo habent καί.

16) ἐκπύρ.) Abest a Vitt. 2 et 3. art. ἡ, bene. Vit. 3. cum Eudoc. et Phauor.

ἐπαύθη ὑπὸ Διὸς ἤτοι τοῦ εὐκράτου ἀέρος καὶ τοῦ οὐρανοῦ, μετὰ γὰρ τὸ εὐκρατωθῆναι [17]) καὶ συστῆναι τὸν οὐρανὸν εὔρυθμον ἐπεσχέθη [18]) τὰ τυφωνικὰ καὶ πυρώδη πνεύματα. Ἐπεὶ δὲ ἐν τοῖς κοίλοις [19]) καὶ κισσηρώδεσι [20]) τόποις, ἐξαιρέτως δὲ ἐν τῇ Σικελίᾳ [21]), ἡμέρᾳ [22]) μὲν καπνὸς φαίνεται, κατὰ δὲ τὸν καιρὸν [23]) τῆς νυκτὸς πῦρ τὰς τοῦ ὄρους πέτρας ῥηγνύον [24]) καὶ κυλίον εἰς θάλασσαν [25]) (εἰ μὲν ὕδωρ [26]) ἐστὶ τὸ ἐξερχόμενον ἀπὸ τῶν κισσηρωδῶν καὶ τραφωδῶν τόπων τῆς γῆς μετὰ βίας ποιοῦν τὴν ἔξοδον καὶ μετὰ ῥύμης ἐκθλιβόμενον ποιεῖ τὰ θερμὰ λουτρά. Ὁ δὲ ἀὴρ, εἴτε πνεῦμα, ξηροτέρων καὶ τραφωδεστέρων ὄντων τῶν τοιούτων τόπων, τέμνει καὶ συνθλίβει τούτους ἐν τῷ ἐξέρχεσθαι. Καὶ οὕτω ποιεῖ τὸ πῦρ καὶ τὴν ἐκεῖθεν ἐξερχομένην ἀναθυμίασιν πυρώδη.) ἐμυθεύσαντο [27]). Οἱ μὲν, ὅτι ἐν Σικελίᾳ [28]) ὁ Ζεὺς τὸν

ἐκπλήρωσις, perperam. cf. Hesiod. Theog. 846. sqq.

17) εὐκρατωθῆναι) Omnia Lexica ignorant.

18) ἐπεσχ.) Vit. 1. et Ciz. ἐπεσχέθησαν, vti fere semper in Plurali: Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. ἐπιχύθησαν.

19) κοίλοις) Vit. 1. et Ciz. mendose κόλποις.

20) κισσηρώδ.) Vitt. 2 et 3. cum Eudocia κισσηρῖσι.

21) τῇ σικ.) Vitt. 2 et 3. τῷ σικελικῷ.

22) ἡμέρᾳ) Pro ἡμέρας a Seb. receptum firmant Vitt. 2 et 3. sed Vit. 1. et Ciz. cum Eudoc. ἡμέρας seruant.

23) κατὰ — καιρ.) Iam in omnibus edd. prior. excepta Pott. 2. et in Eudoc. exstat, et tamen Seb. iactitat, se restituisse κατὰ pro καί. Vide, quam parum consuluerit editt. ante Pott. alt. excusas.

24) ῥηγνύον) Ciz. et Vit. 1. ἀποῤῥηγνύον.

25) εἰς θάλασσ.) Vit. 3. cum Eudoc. εἰς τὴν θάλ.

26) εἰ μὲν ὕδωρ — πυρώδη) A Seb. inserta nostri cum Eudocia ignorant. Sane discerpunt nexum verborum, et ab alio ad marginem primum adiecta, et deinde in textum illata videntur, nam omnia, quae antea sunt dicta, referuntur ad ἐμυθεύσαντο.

27) ἐμυθεύσ.) Omittunt Vitt. 2 et 3. non bene. Interim exhibent cum Eudocia lectionem, quae verissima est, nam puncto posito

Τυφῶνα κατεταρτάρωσεν, οἱ δὲ ἐν Λυδίᾳ [29]), ἄλλοι δὲ [30]) ἐν Κιλικίᾳ, καὶ ἄλλοι ἐν Φρυγίᾳ [31]), καὶ ἐν Βοιωτίᾳ ἕτεροι λέγουσι τοῦτον ταρταρωθῆναι [32]). Ἀρτέμων δὲ ὁ ἱστορικός φησιν, ὥσπερ ἐγὼ, ὅτι πᾶν ὄρος πυρὸς ἔχον ἀνάδοσιν καθάπερ [33]) ὑπὸ Τυφῶνι καίεται, εἰς ὃ πάντων οἱ λόγοι συντρέχουσι τῶν μυθικῶς ἐν διαφόροις τόποις λεγόντων ταρταρωθῆναι τὸν Τυφῶνα. Πελασγικὸν δὲ Τυφῶνα ἢ δαίμονα ἢ ἀνάδοσιν πυρπνόον [34]) τὸν Ἀχιλλέα καλεῖ.

Ἀλλ', ὦ φίλε [35]), ἐς πεδίον ἵππον κινεῖς ἱστορίας ἱκετεύων τὸν Τζέτζην πλατύνειν. Ἀντὶ δὲ σαφηνείας τῷ

poſt θάλασσαν, ita pergunt: Οἱ μὲν, quod ſeq. οἱ δὲ poſtulat: atque ſic iam legendum.

28) ἐν Σικελ.) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. p. 406. ἐν τῇ Σικελ.

29) λυδίᾳ) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. Phauor. λαοδικείᾳ: eſt quidem vrbs Phrygiae, cuius vero ſcholiaſt. mox meminit. Praeterea modo terrae, non vero vrbes per totum hunc locum commemorantur.

30) ἄλλοι δὲ) Sic legas e noſtris et Eudoc. Sebaſt. cum reliquis δὲ negligit.

31) ἄλλοι ἐν φρυγ.) Sic Vit. 1. et Ciz. pro ἕτεροι ἐν φ. bene, quia mox ſequitur ἕτεροι, quod vero Vit. 1. et Ciz. cum Phauor. omittunt: Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. praemittunt ἐν Βοιωτίᾳ, cf. ad h. l. ſchol. Pind. Olymp. IV, 11. Eudoc. addit: οἱ δὲ ἐν Αἰγύπτῳ, ὧν καὶ Ἡρόδοτος.

32) ταρταρ.) Sic ſolus Vit. 3. reliqui cum edd. priſcis καταταρταρ.

33) καθάπερ) Vit. 1. et Ciz. καθάπαξ, male.

34) πυρπνόον) Vitt. 2 et 3. πυρός.

35) Ἀλλ', ὦ φίλε, usque ad ſchol. v. 178. abſunt a Vit. 1. et Ciz. et edd. ante Pott. ſed Vitt. 2 et 3. exhibent. Potterus primum e Cod. Bar. ea eruit, et putat, vere eſſe Tzetzis verba, nimiam eius αὐθάδειαν redolentia. Verum Thryllit. perſuaſum habet, quum ἐπίκρισιν contineant, eſſe alius, forte Ioan. Tzetzae, quod mihi quoque perplacet. Vterque ergo et Potter. et Thryllit. auctorem horum verborum eſſe Tzetzam arbitrantur, ſed non Iſaacum, verum

πλάτει τῶν ἱστοριῶν μᾶλλον ποιήσω [36]) ἀσάφειαν, σὺν γὰρ Θεῷ φάναι [37]), καὶ τοῦ πολυΐστορος Ἀλεξάνδρου, καὶ Ἀπολλοδώρου, καὶ Ῥηγίνου τοῦ πολυμνήμονος καὶ Ἀρτέμωνος τοῦ Περγαμηνοῦ, καὶ Κασσάνδρου [38]) τοῦ Σαλαμινίου καὶ τῶν λοιπῶν ἱστορικῶν ἱστορικώτεροι καθεστήκαμεν, καὶ ἀλληγορεῖν ἐπιστάμεθα, καὶ ὑπὲρ Κορνοῦτόν τε καὶ Παλαίφατον, καὶ Δομνῖνον, καὶ Κεφαλίωνα [39]), καὶ Ἡράκλειτον καὶ τοὺς ἄλλους, ὁπόσοι ἢ ἑτέρωθεν ἀρυσάμενοι ἢ ἀφ' ἑαυτῶν γράφοντες ἠλληγόρησαν. Ἐκεῖνοι μὲν γὰρ [40]) ἢ ἀσύμφορα ἢ παντελῶς ὀλίγα ἠλληγορήκεισαν [41]), ὡς καὶ Φικούλης ὁ Κορίνθιος· ἡμεῖς δ' ἀφ' ἑαυτῶν μεμαθήκαμεν καὶ κατὰ πλάτος καὶ καιρίως ἀλληγορεῖν καὶ ἱστορίας πλάτος ἐπεξεργάζεσθαι [42]). Ἀλλ' ἔασον, ἄνθρωπε, καὶ μὴ ἐνόχλει πλατυτέρως γράφειν ἡμᾶς, μὴ μᾶλλον συνθολώσωμεν, μηδὲ ἀλληγορεῖν [43]) ἐν οὐκ ἀλληγορουμένοις μύθοις Λυκόφρονος.

Γεννᾶται [44])] γεννᾷ, ἀττικῶς, τὸ πανθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ.

178. Ἀφ' ἑπτὰ παίδων] Ὁ μὲν Λυκόφρων οὗτος οὐκ οἶδ' [1]), ὅθεν εὑρὼν ἢ ψευδογραφῶν ἑπτὰ παῖδας

Ioannem, vbique doctrinam ſuam venditantem.

36) ποιήσω) Sic pro ποιήσει emendauit Seb. conſenſu Vit. 2. Praetulerim vulg. ποιήσει.

37) φάναι) Sic omnino legendum pro φᾶναι. *quod cum Deo dixerim.*

38) κασσ.) Vitt. 2 et 3. κασάνδρου, ſimplici σ.

39) κεφαλ.) Vit. 2. κεφαλιαίωνα.

40) μὲν γὰρ) A Seb. ſuppletum: Vitt. 2 et 3. omiſſo μὲν, ſupplent modo γάρ.

41) ἠλληγορήκεισαν) Sic Vitt. 2 et 3. pro ἠλληγόρησαν, bene.

42) ἐπεξεργ.) Sic pro ἀπεξεργ. cum Seb. legunt Vitt. 2 et 3.

43) μηδὲ ἀλληγορ.) Pro καὶ ἀλληγορ. a Sebaſt. emendatum comprobat Vit. 2. ſed Vit. 3. dat καὶ μὴ ἀλληγορ.

44) γεννᾶται) Abeſt hoc ſchol. a Vit. 1. et Ciz. vt ab edd. vett. Sunt verba ſcholiaſtae interlin.

1) ὁ μὲν — οἶδ') Pro his Vitt. 2 et 3. οὐκ οἶδα.

ἄῤῥενας λέγει τὴν Θέτιν ἐκ Πηλέως τεκεῖν, καὶ τοὺς μὲν ἓξ εἰς πῦρ βάλλουσα ἀνεῖλεν ὡς μὴ κατὰ φύσιν αὐτῆς ὄντας [2]) καὶ ὡς ἀνάξια πάσχουσα ἑαυτῆς, ἐπὶ δὲ τοῦ Ἀχιλλέως ἐφωράθη καὶ ἐκωλύθη. Πίνδαρος [3]) δὲ λέγει Ποσειδῶνα, καὶ Ἀπόλλωνα [4]), καὶ Δία περὶ τοῦ γάμου τῆς Θέτιδος ἐρίσαι, κωλυθῆναι δὲ αὐτοὺς κατά τινας τῶν ἱστορικῶν ὑπὸ Θέμιδος [5]), κατὰ δὲ Αἰσχύλον [6]) ὑπὸ Προμηθέως· φησὶ γάρ·

Ἣ τέξεταί γε παῖδα φέρτερον πατρός.

Ἀπολλόδωρος δὲ Δία καὶ Ποσειδῶνα μόνους φησὶν ἐρί-

2) ὡς μὴ — ὄντας) Haec verba, vt a filo orationis aliena iam a Pottero eiecta, cui adſtipulantur noſtri, reuocauit temere Sebaſt. quum nil niſi interpretationem verborum ſqq. ὡς ἀνάξια — contineant, et ab alio gloſſatore inſerta videantur. Eudocia, quae p. 225. eadem iisdemque verbis narrat, addit: βουλομένη εἰδέναι, εἰ θνητοί εἰσιν, omiſſis ſqq. ὡς ἀνάξια — ἑαυτῆς. Praeter ea mox verbis: ἐπὶ δὲ — ἐκωλύθη adnectit: ὑπὸ Πηλέως ἐμβαλεῖν αὐτὸν, quae contextus cum flagitet, a Tzetza, cum exſcribebat Eudociam, et interponebat ſqq. Πίνδαρος — vsque ad συζεῦξαι αὐτὴν, temere videntur praetermiſſa. Fabulam refert vetus Homeri ſchol. et ſchol. Villoiſ. ad Il. π, v. 36. laudato Lycophrone, cf. quoque ſchol. Apoll. Rh. IV, 879, p. 253, b, ed. Francof. 1546, et Ptolem. Chenn. in Photio 190, fol. 488.

3) πίνδαρ.) Iſthm. VIII, 60, vbi tamen, vt Seb. annotat, plane nihil de Apolline; immo cum Apollodoro III, 13, 5. conuenit, cf. Heyne in Obſeru. p. 313.

4) καὶ Ἀπόλλ.) Delet καὶ Vit. 2.

5) ὑπὸ Θέμιδος) vt Apollod. III, 13, 5. et Pind. l. l. v. 68, et Apollon. IV, 800. ſed Vitt. 2 et 3. cum Phauor. ἐπιμηθέως, forte, vt Thryllit. coniicit, ὑπ' ἐπιμηθέως, recte, ſic enim Eudocia p. 226. vnde haec hauſta ſunt, vid. tamen Heyne ad Apollod. et Meziriac. Comment. ſur les Epitres d' Ovide T. I, p. 219.

6) κατὰ δὲ Αἰσχ.) Vit. 1. et Ciz. κατ' Αἰσχύλ. in Prometh. v. 776.

σαι [7]) περὶ γάμου τῆς Θέτιδος, Θέτιν δὲ ὡς τραφεῖσαν ὑφ' Ἥρας μὴ θέλειν [8]) Διὶ συνελθεῖν, ὅθεν ὀργισθέντα τὸν Δία θνητῷ [9]) συζεῦξαι αὐτήν.

Χείρωνος δὲ βουλαῖς ὁ Πηλεὺς κατέσχεν αὐτὴν εἰς παντοίας μορφὰς μεταβάλλουσαν ἑαυτὴν [10]), καὶ ἐμίγη αὐτῇ ἐν εἴδει σηπίας [11]) μεταβληθείσῃ καὶ γίνεται [12]) ὁ γάμος ἐν Πηλίῳ [13]), καὶ οἱ θεοὶ δῶρα ἔδωκαν [14]), Ποσειδῶν ἵππους Ξάνθον καὶ Βαλίον [15]), Ἥφαιστος μάχαιραν [16]), καὶ οἱ λοιποὶ ἕτερα [17]). Γεννήσασα δὲ ἡ Θέτις

7) φησὶν ἐρίσαι) Vitt. 2 et 3. non repetunt φησὶν, quia mox praecesserat. Vit. 3. quoque pro περὶ male μετὰ τοῦ γάμου, Eudocia μετὰ τὸν γάμον.

8) μὴ θέλειν) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. et Phauor. μὴ λέγειν, non bene, nam Apollod. III, 13, 5. μὴ βουληθῆναι.

9) θνητῷ) vt Apollod. l. l. sed Vit. 2. θητὶ (θὴς est seruus), Vit. 3. θέτι. Legendum θέτιδι cum Eudocia, ita vt referatur ad ὀργισθέντα, et cum ea addendum πηλεῖ verbis συζεῦξαι αὐτήν. cf. schol. Pind. Nem. IV, 101.

10) ἑαυτὴν) A Seb. perperam additum, neque Apollod. neque Codd. nostri cum Eudocia agnoscunt, nec quoque mox insertum μεταβληθείσῃ post σηπίας, quod vero addit schol. Apollon. I, 582, p. 134.

11) σηπίας) Cf. Eurip. Andromach. v. 1267. et schol. Apoll. Rh. l. l.

12) καὶ γίνεται) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. καί τοι, omisso γίνεται.

13) πηλίῳ) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. et Phauor. ἐν πύλῳ, forte πήλῳ.

14) ἔδωκαν) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. ἔθηκαν: Vit. 1. et Ciz. δῶραν ἔδωκαν, perperam.

15) Βαλίον) Apollod. III, 13, 5. cum Eudoc. βάλιον: Hom. Il. π, 149, βαλίον.

16) μάχαιρ.) Sed ensis iam antea a Vulcano datus fuerat Peleo, cf. Heyne ad Apollod. l. l. Assentitur tamen Tzetzae schol. Pind. Pyth. III, 167.

17) καὶ οἱ λ. ἕτερα) E. g. Venus scyphum aureum, Iuno pallium, Minerua tibias, Nereus sal, cf. Ptolem. Chenn. in Phot. 190, f. 488.

τὸν πρὶν, κατὰ Ἀπολλόδωρον [18]), Λιγύρωνα [19]) καλούμενον, ὕστερον δὲ Ἀχιλλέα [20]) μετακληθέντα, διὰ τὸ δοθῆναι [21]) Χείρωνι καὶ δίχα κοινῆς χιλῆ· ἤγουν τροφῆς [22]) ἀνατρέφεσθαι. Ἑσπέρᾳ μὲν γὰρ αὐτὸν εἰς πῦρ ἔβαλλεν [23]), ἡμέρᾳ δὲ ἔχριεν ἀμβροσίᾳ ὡς ἀθανατίσαι τοῦτον ἐθέλουσα [24]). Ἰδόντος δὲ τοῦ Πηλέως τὴν Θέτιν βάλλουσαν αὐτὸν εἰς τὸ πῦρ καὶ βοήσαντος [25]), συνέβη ταύτην πρὸς τὰς Νηρηΐδας [26]) ὑποχωρῆσαι. Ὁ δὲ Πηλεὺς Χείρωνι τῷ ἱπποκενταύρῳ [27]) τὸν παῖδα δέδωκεν ἀνα-

18) κατὰ Ἀπολλ.) Vit. 1. et Ciz. cum Eudoc. κατὰ τὸν Ἀπολ. III, 13, 6.

19) λιγύρωνα) Eudoc. perperam λίγυρον.

20) Ἀχιλλ.) Vitt. 2 et 3. Ἀχιλέα ſimplici λ, vti fere ſemper, cf. Heyne in Obſeruatt. ad Hom. Il. I, 1. de ſcriptura huius voc.

21) δοθῆναι) Noſtri omnes cum Eudoc. tollunt additum αὐτὴν, recte.

22) δίχα — τροφῆς) Ciz. et Vit. 1. praetermittunt ἤγουν τροφῆς, Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. χιλῆς, ἤγουν, non accurate, nam χιλῆς abeſſe non poteſt. Etymol. M. διὰ τὸ μὴ θίγειν χείλεσιν χιλῆς (Phauor. male θηλῆς) ὅ ἐστι τροφῆς. Zonar. παρὰ τὸ χιλὸς, ὃ σημαίνει τὴν τροφὴν, χιλεὺς καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α ἀχιλεὺς, οὐ γὰρ κοινῇ τροφῇ ἐχρᾶτο. De nominis etymo vid. Heyne Obſ. ad Hom. Il. I, 1. et Waſſenberg. ad Schol. Il. α, p. 130.

23) ἔβαλλ.) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. ἔβαλεν.

24) ἔχριεν — ἐθέλουσα) Vit. 2. cum Eudoc. ἄχρις ἐν (in ora recte ἔχρισεν) ἀμβροσίᾳ καὶ ὡς ἀθαν. τοῦτον ἠθέλησεν. Vit. 3. ἄχρις ἐν (ſine correctione) ἀμβρ. καὶ ὡς ἀθαν. τοῦτον εἰς πῦρ ἐν ἀμβροσίᾳ, καὶ ὡς ἀθαν. τοῦτον ἠθέλησεν, ita, perperam repetitis e priori verſu aliquot verbis. cf. Apollod. I, 13, 6. Ergo Vitt. 2 et 3. vitium, vt vere eſt, ἄχρις ἐν pro ἔχρισεν ex Eudocia tranſtulerunt.

25) βοήσαντος) Sic noſtris conſentientibus: Eudocia βοηθήσαντος.

26) Νηρηΐδας) Recte. Sic quoque Eudoc. Vit. 3. νηρείδας vitioſe. Apollod. νηρείδας.

27) τῷ ἱππ.) A Seb. adiectum, Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. quoque adiiciunt. Apollodorus, vnde omnia ſunt hauſta, non exhibet.

τρέφειν [28]). Καὶ ταῦτα μέν φησιν Ἀπολλόδωρος· Ἀγαμήστωρ δὲ ὁ Φαρσάλιος [29]) Πυρίσοον [30]) πρότερον λέγει Ἀχιλλέα κεκλῆσθαι [31]) ἐν τῷ τῆς Θέτιδος Ἐπιθαλαμίῳ·

28) ἀνατρέφ.) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. τρέφειν.

29) Ἀγαμ. — ὁ φαρσάλ.) Sic quoque dic. in Prolegg. Tzetzae, et in Vit. 1. et Ciz. sed Vitt. 2 et 3. ἀγαμήτωρ (in Prolegg. Vit. 3. ἀγαμήστωρ) ἀφαρσίας. Ptolem. Chenn. ap. Phot. C. 190, f. 488. quod debemus Reinesio, idem tradit, Agamestore tamen non nominato, his verbis: Ἀχιλλεὺς διὰ τὸ ἐκ πυρὸς αὐτὸν σωθῆναι καιόμενον ὑπὸ τῆς μητρὸς πυρίσσοος ἐκαλεῖτο. Vtrumque nomen incognitum. Plutarchus quidem in Sympof. L. 1. T. VIII, p. 459. ed. Reisk. commemorat Agamestorem Academicum, a nostro ἐπιθαλαμιογράφῳ haud dubie plane diuersum, quem vero quoque ignoraffe dicit Reiske. Sebast. etiam in notis lat. interpretationi subiectis fatetur, se nescire tertium, qui mentionem eius fecerit. Voc. Ἀγαμήστωρ f. Ἀγαμήτωρ, etiamsi non fit corruptum, corruptum tamen est, quod dant Vitt. 2 et 3. ἀφαρσείας. Eudocia pro ἀφαρσίας legit ἀφ᾽ ἁρπασείας. Quid si ἀφ᾽ ἁρπασείας vel potius ἁρπασίας non ad Agamestorem, sed ad Achillem referretur? Nominatum Achillem πυρίσοον, h. e. seruatum et quasi ereptum ex igne ἀφ᾽ ἁρπασείας, tradit Agamestor. Quae vero lectio post Eudociam, Tzetza priorem, corrupta abire potuit in ὁ φαρσάλιος l. ἀφαρσείας. Quod voc. ἁρπασεία vel ἁρπασία, etsi sit ignotum, vt auctor Agamestor, ab ἁρπάζω tamen deductum videtur. Attamen, quum Vitt. 2 et 3. in Prolegg. habeant ὁ φαρσάλιος, ab hac lectione non est discedendum. Forsan Eudocia et Vitt. 2 et 3. h. l. legerunt ὁ ἀπὸ φαρσαλίας, vnde librariorum inscitia ortum ἀφαρσείας l. ἀφ᾽ ἁρπασείας. Accedit huc, quod argumentum huius Epithalamii optime conuenit poetae in Pharsalia orto.

30) πυρίσοον) Ciz. et Vit. 1. vt edd. principes, πυρίσιον: Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. πυρίδοον, inepte confusa δ et σ.

31) κεκλῆσθαι) Nostri cum Eudoc. καλεῖσθαι, et mox quoque καλεῖσθαι pro κληθῆναι Vitt. 2 et 3. Ciz. vero et Vit. 1. κληθῆναι. Caeterum Vitt. 2. et 3. etiam cum Eudocia omittunt πρότερον.

εἶτα τοιουτοτρόπως αὐτὸν Ἀχιλλέα κληθῆναι, ὡς τὰ ἔπη τούτου σαφῶς [32]) δηλώσειε·

Παιδνῷ δ' οὔνομα θῆκε [33]) Πυρίσσοον, ἀλλ' Ἀχιλῆα
Πηλεὺς κίκλησκε [34]) χείλεος [35]) εἵνεκά μιν·
Κείμενον εἰνὶ κόνει [36]) σποδιῇ ἐπὶ [37]) πῦρ ἀπάμερσε [38]),
Χείλεος αἰθομένου [39]) ἀπροφάτως [40]) ἑτέρου.

Ὁ δὲ Εὐριπίδης [41]) ἅπαξ φησὶ μιγῆναι Πηλέα τῇ Θέτιδι ἐν τῇ Σηπιάδι καὶ ἕτεροι σὺν αὐτῷ.

Φεψάλῳ] πυρκαϊᾷ, ἣν φεύγει τὶς ψαύειν καὶ προσεγγίζειν.

Σποδουμένων] ἀλλαχοῦ τυπτομένων [42]), νῦν δὲ φλεγομένων.

32) σαφῶς) A Seb. restitutum exhibent quoque Vitt. 2 et 3. cum Eudocia, ita tamen: ὡς τοῦτο σαφῶς ἐπιδηλώσειε. Antequam vero Vit. 2. incipit recitare versiculos, rasura est circiter IX litterarum; sed Vit. 3. continua serie pergit.

33) παιδνῷ — θῆκε) Vit. 1. et Ciz. παιδίῳ δ' ὄνομα θῆκε, contra metrum: Vit. 2. παιγνῷ δ' οὔν. θῆκε, contra sensum: Vit. 3. παῖδα γνῷ δ' οὔνομα θῆκε πυρίδοον, cum Eudocia, quae voc. παῖδα iungit cum voc. ἐπιδηλώσειε, addito puncto.

34) κίκλησκε) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. κέκληκεν, forte: κίκλησκεν.

35) χείλεος) Vitt. 2 et 3. hic et postea χίλεως: Eudoc. vitiose ἔχιλος.

36) εἰνὶ κόν.) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. ἐνὶ κονιῇ, non bene: forte: ἐν κονίῃ l. κονίᾳ.

37) σποδ. ἐπὶ) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. σποδ. ἐνὶ, vt vulg. sed in Vit. 1. et Ciz. desunt, recte quidem, addit Thryllit. nam sunt e glossa; verum tum versiculus est mutilus.

38) ἀπάμερσε) Vit. 1. et Ciz. ἀπάμεργε: Vit. 3. ἀπέμερσε.

39) αἰθομένου) Sic quoque Vit. 1. et Ciz. sed Vit. 2. ἄθ' ὑβίου: Vit. 3. cum Eudoc. ἄθ' βίον, vitiose.

40) ἀπροφάτως) Nostri omnes cum Eudoc. ἀπροσφάτως.

41) Εὐριπ.) Andromach. v. 1267.

42) τυπτομένων) Sic legendum esse pro πιπτομένων, docent Vit. 1. et Ciz. cum Phauor. vti etiam Hesych. σποδούμενος· τυπτόμενος. In

179. Μοῦνον [1])] ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ μόνον.

Ἐξαλύξαντα] ἐκφυγόντα.

Σποδὸν] ἀλλαχοῦ στακτήν· νῦν δὲ τὴν πυρκαϊὰν [2]) καὶ καῦσιν.

180. Χ' ὡ μὲν] Καὶ ὁ μὲν Ἀλέξανδρος ἁρπάσας τὴν Ἑλένην ὑποστρέψει πάλιν πρὸς τὴν Τροίαν, ὥσπερ τὶς παῖς κινήσας καπνῷ σφηκῶν φονικῶν κατοικίαν καὶ παροτρύνας αὐτούς. Χ' ὡ μὲν ἀττικὴ [3]) συναλοιφὴ ἀντὶ τοῦ [4]) · καὶ ὁ μέν. Τὸ αι [5]) καὶ ο εἰς ω μέγα κιρνᾶται, τὸ δὲ ἰῶτα ἐξεβλήθη, καὶ ἐτέθη ἄνω.

181. Σφῆκας δαφοινούς] φονικούς [6]). Λέγει δὲ τοὺς Ἕλληνας.

Χηραμῶν] Χῶ, τὸ χωρῶ, ἐξ οὗ [7]) χηραμὸς, ὁ φωλεὸς καὶ ἡ κατάδυσις [8]) τῶν ὄφεων καὶ σφηκῶν, καὶ μελισσῶν, καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτόν ἐστι ζῶον, οἷον ἀσπάλαξ [9]).

182. Δῶμα [10])] νῦν τὸν φωλεόν.

interpretatione lat. Sebaſt. *vapulo*, verum in gr. ſchol. de emendatione verbi non cogitauit.

1) μοῦνον — ἐκφυγόντα) Abſunt a Ciz. et Vit. 1. vti ab edd. ante Potter. 1. In Vitt. 2 et 3. extant, exceptis ἀντὶ τοῦ, μόνον.

2) τὴν πυρκ.) Vit. 3. ignorat τὴν, bene.

3) ἀττικὴ) Vit. 3. ἀττικῶς.

4) ἀντὶ τοῦ) A Seb. receptum, noſtri ignorant.

5) τὸ αι) Noſtri τὸ α, deletis vero verbis ſqq. κιρνᾶται — ἄνω. *Recte*, addit Thryllit. *quid enim* ἐτέθη ἄνω? *Quid ſi legamus* τὸ δὲ Ἰῶτα ἐξεβλήθη, καὶ ἐτέθη ᾿ (vel ἀπόστροφος) ἄνω, *vel*: καὶ ἐτέθη κάτω, ἄνω δὲ ἀπόστροφος. *Sed nihil definio.* Quid? ſi ἐτέθη ἄνω ſit: *vt iam antea eſt dictum.*

6) φονικοὺς) Noſtri φοινικούς.

7) ἐξ οὗ) Noſtri καὶ ἐξ αὐτοῦ, bene.

8) ἡ κατάδυσις) Vitt. 2 et 3. cum Phauor. eiiciunt ἡ.

9) οἷον ἀσπ.) Abeſt a Vit. 1. et Ciz.

10) δῶμα — φωλεόν) Debet Seb. duobus Codd. qui forſan iidem ſunt, qui Vitt. 2 et 3. nam hi quoque habent: a Ciz. et Vit. 1. abſunt.

183. Οἱ δ' αὖ προγεννήτειραν] Οἱ ὠμησταὶ Ἕλληνες τοῖς βύκταις καὶ ἀνέμοις θυσιάσουσι [1]) τὴν Ἰφιγένειαν τὴν προγεννήτειραν, ἤτοι μητέρα τὴν πρὸ τῆς θυσίας αὐτῆς γεννήσασαν [2]) τὸν οὐλαμώνυμον Νεοπτόλεμον. Ἢ τὴν πρόγονον Οὐλαδωνύμου [3]), τοῦτ' ἔστιν, Ἀλεξάνδρου, οὐλὰς γὰρ ἡ πήρα [4]). Ὁ γὰρ [5]) Ἀλέξανδρος ἐν πήρᾳ, φασὶν, ἀνετράφη, ὅθεν οὐλαδώνυμον αὐτόν φασι καλεῖσθαι [6]). Τοῦτο δὲ λῆρός ἐστι· πηρωνύμου γὰρ λοιπὸν ὤφειλεν εἰπεῖν ἢ σακκωνύμου, οὐ μὴν [7]) οὐλαδωνύμου, οἱ γὰρ ποιμένες ἐν πήρᾳ αὐτὸν ἐκτεθέντα εὗρον [8]).

Προγεννήτειραν] Κατά τινας ἐξ Ἰφιγενείας καὶ Ἀχιλλέως ἐγεννήθη ὁ Νεοπτόλεμος. Μετὰ δὲ τὴν ἐπ' Εὐρίπῳ Ἰφιγενείας θυσίαν, ὥς φησι Πίνδαρος [9])· Ἰφιγένεια ἐπ' Εὐρίπῳ σφαχθεῖσα [10]), παρέθετο, ὥς τινές

1) *θυσιάσ.*) In hanc lectionem a Seb. receptam conſpirant noſtri, excepto Vit. 2. qui vulg. *θυσιάζουσι* tuetur.

2) *γεννήσ.*) Vit. 3. *γεννηθεῖσαν*, perperam.

3) *οὐλαδων.*) Vitt. 2 et 3. iterum, vt antea, *οὐλαμων.* non apte.

4) *πήρα*) Pro *κριθὴ* a Seb. ope trium Codd. poſitum. Heſych. tamen: *οὐλάς· κριθάς.*

5) Ὁ *γάρ*) Sic pro *ὁ δὲ* noſtri, recte.

6) *καλεῖσθαι*) Sic legendum cum Vitt. 2 et 3. non *καλεῖν.*

7) *οὐ μὴν*) Ignorant Vitt. 2 et 3.

8) *οἱ γὰρ — εὗρον*) A noſtris abſunt.

9) *πίνδαρ.*) Pyth. XI, 35.

10) Ἰφιγένεια *— σφαχθεῖσα*) Sic Ciz. et Vit. 1. recte, vt Pindarus: Vitt. 2 et 3. *ἰφιγένεια — σφαγεῖσα.* Male edd. ante Seb. *Ἰφιγένειαν — σφαχθεῖσαν*, verum ne Sebaſtiani quidem emendatio *ἰφιγενείας — σφαγείσης* placet, niſi velit haec verba eſſe vberioris explicationis cauſa adiecta, ita: *hoc eſt, mactata igitur Iphigenia.* Vt vero hanc verborum repetitionem vitemus, reuocanda eſt vnice vera lectio Vit. 1. et Ciz. *ἰφιγένεια — σφαχθεῖσα*, nam haec ſunt verba ipſius Pindari a Tzetza citata. Lectio Sebaſt. eſt interpretamentum gloſſatoris, vel librarii graeci ſenſum verborum non capientis.

φασιν, Ἀχιλλεὺς τὸν παῖδα Δηϊδαμείᾳ ἐν Σκύρῳ τῇ νήσῳ. Τρυφιόδωρος δὲ καὶ οἱ λοιποὶ πάντες Δηϊδαμείας τῆς Λυκομήδους θυγατρὸς καὶ Ἀχιλλέως παῖδα τὸν Νεοπτόλεμον ἴσασι. Φησὶ γὰρ [11]) ὁ Τρυφιόδωρος οὕτως·

Υἱὸς Ἀχιλλῆος καὶ ἐπαινῆς Δηϊδαμείης.

Τὴν δὲ Ἰφιγένειαν κατὰ τοὺς ἀκριβεῖς [12]) τῶν ἱστορικῶν οὐ γυναῖκα ἔσχεν [13]) Ἀχιλλεὺς, ἀλλὰ κατασχεθέντων τῶν ἀνέμων ἐν τῷ διάγειν τοὺς Ἕλληνας ἐν Αὐλίδι ἐξελθὼν [14]) Μενέλαος ἢ Ἀγαμέμνων ἐπὶ κυνηγέσιον καὶ τρώσας ἔλαφον μέγα καυχήσας ἐφθέγξατο οὕτως· Οὐδὲ ἡ Ἄρτεμις. Χολωθεῖσα δὲ ἐπὶ τοῦτο [15] ἡ θεὸς τοὺς ἀνέμους κατέσχεν. Ἐδόθη δὲ χρησμὸς, ὡς, εἰ μὴ τυθῇ Ἰφιγένεια, οὐκ ἂν ἄλλως τοῖς ἐπὶ τὴν Τροίαν φέρουσιν ἀνέμοις ἐντύχωσιν. Οἱ οὖν Ἕλληνες πέμπουσιν εἰς Μυκήνην ἀφελέσθαι πρὸς θυσίαν τὴν Ἰφιγένειαν. Ἐρομένης δὲ τῆς Κλυταιμνήστρας [16])· τίς ἡ χρεία αὐτῆς; ἔφασαν [17]), Ἀχιλλεῖ μέλλουσι συνάψαι αὐτήν. Οἱ δὲ τῷ ὄντι λέγουσι δι' Ἀχιλλέα [18]) ταύτην κομισθῆναι ἐν Αὐλίδι· διὰ τὸ σύμφωνον [19]) τὸ συμβὰν περὶ τοὺς ἀνέμους ἔμελλον αὐτὴν θύειν. Ἡ δὲ Ἄρτεμις [20]) αὐτὴν ἐλεήσασα κατὰ Φανόδημον [21]) τὸν ἱστορικὸν εἰς ἄρκτον μετ-

11) φησὶ γὰρ) Sic pro φ. δὲ noſtri cum Eudocia, recte. Tryphiod. v. 51.

12) κατὰ τ. ἀκριβ.) Vit. 1. et Ciz. κατ' ἀκριβ.

13) ἔσχεν) Sic Vitt. 2 et 3. verum Ciz. et Vit. 1. vt ante Seb. edd. ἔσχηκεν.

14) ἐξελθὼν usque ad οἱ οὖν ἕλληνες noſtri cum Eudocia ignorant. Videntur ab alio inſerta.

15) ἐπὶ τοῦτο) Thryllit. legendum putat ἐπὶ τούτῳ, recte.

16) κλυταιμ.) Eudocia addit: τῆς αὐτῆς μητρός.

17) ἔφασαν) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. ἔφησαν.

18) δι' Ἀχιλλ.) Vitt. 2 et 3. et Eudoc. δι' Ἀχιλλέως.

19) τὸ σύμφωνον) Addidimus e Vitt. 2 et 3. et Eudocia.

20) ἡ δὲ Ἄρτεμις —) Hic Eudocia plura dat, quam Tzetzes.

21) Φανόδημ.) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. Φαιόδημον, vitioſe. Thryllit. addit: *An*

ἔβαλε, κατὰ δὲ Νίκανδρον [22]) εἰς ταῦρον, καθ' ἑτέρους εἰς γραῦν, κατ' ἄλλους [23]) εἰς ἔλαφον. Ταῦτα δὲ πάντα λῆροι καὶ μῦθοι εἰσί [24])· τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει. Παραστάσης τῆς [25]) Ἰφιγενείας τῇ θυσίᾳ καὶ μελλούσης θύεσθαι, ἄρκτος ἢ ταῦρος, ἢ γραῦς, ἢ ἔλαφος διέδραμε μέσον [26]) τοῦ τῶν Ἑλλήνων στρατοῦ, καὶ προσταγαῖς [27]) τοῦ μάντεως τὸ διελθὸν ἐκεῖνο ἀναιρεῖται. Ἡ δὲ Ἰφιγένεια σωθεῖσα φεύγει πρὸς Σκυθίαν [28]), καὶ νηοπόλος Ἀρτέμιδος γίνεται [29]), καὶ ἀνῄρει πάντας τοὺς ἐκεῖσε [30]) τῶν Ἑλλήνων ἀφικομένους. Τινὲς δὲ τὴν Ἰφιγένειαν ταύτην, ὥσπερ καὶ ὁ Δοῦρις, οὐκ Ἀγαμέμνονος θυγατέρα λέγουσιν, ἀλλὰ Θησέως ἐξ Ἑλένης γεννηθεῖ-

forte legendum φανόδημον τὸν ἰκιακὸν, *vid. Steph. in* ἰκὸς, *nihil tamen affirmo.* cf. Voff. de Hift. gr. Phot. C. 190. et Athenaeus, I, 20, a. IV, 168, a. X, 437, c. et al. loc.

22) Νίκανδρ.) In περὶ ἑτεροιουμένων, cf. Suid.

23) κατ' ἄλλ.) *Nonnus* συναγωγῇ ἱστορικῶν *e Gregorio Theologo c.* VII, *p.* 132, *ed. Eton.* Ταῦροι ἔθνος ἐστὶ περὶ τὴν Σκυθίαν. Ἐν τούτοις μετετέθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἡ θυγάτηρ Ἀγαμέμνονος ἡ Ἰφιγένεια ἐν τῷ μέλλειν αὐτὴν θύεσθαι ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ Αὐλίδι, ὑπὲρ ἧς ἔλαφον ἡ θεὸς ἀμείψασα, δέδωκε θῦσαι. Thryllit. Cf. quoque Etymolog. ad ταυροπόλον, quem ante oculos habuit Tzetzes, et Nat. Com. I, 18. qui idem narrat. Eudocia p. 242. modo habet: καὶ κατ' ἄλλους εἰς γραῦν, omiffis καθ' ἑτέρους εἰς ἔλαφον. Vereor autem, quum ea in fqq. habeat, ne hic vel a Villoifono, vel a typographo fint neglecta.

24) λῆροι — εἰσὶ) Sic pro λῆρος μυθικός ἐστι Vitt. 2 et 3. cum Sebaft.

25) παραστάσ.) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. adiiciunt τῆς.

26) μέσον) Vit. 3. μέσων, Eudoc. μέσου.

27) προσταγ.) Vitt. 1. 3. et Ciz. προσταγῇ. Eudoc. προστάξει.

28) πρὸς σκυθ.) Vit. 1. et Ciz. πρ. σκύθας, bene.

29) καὶ νηοπόλ. — γίνεται) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. mire: ἐν ᾗ πόλις Ἀρτέμιδος λέγεται.

30) τοὺς ἐκεῖσε — ἀφικομένους) Sic Seb. pro ἐκεῖσε τοὺς ἐξ Ἑλλήνων ἀφ. Vitt. 2 et 3. τοὺς ἑλλήνων ἀφικνουμένους: ἐκεῖσε, pro quo Ciz. et Vit. 1. ἐκεῖ, non agnofcunt.

σαν, ὑπὸ δὲ Κλυταιμνήστρας θυγατροθετηθεῖσαν 31), ὥσπερ καὶ πρότερον ἔφην. Ἕτεροι δὲ 32) οὔτε Ἑλένης οὔτε Κλυταιμνήστρας λέγουσι τὴν Ἰφιγένειαν. Φασὶ δὲ, ὅτι ἐκ 33) τῆς Χρυσηΐδος [Ἀστυνόμης 34)] καὶ Ἀγαμέμνονος παῖδες γίνονται Χρύσης καὶ ἡ ῥηθεῖσα 35) Ἰφιγένεια· μετὰ δὲ τὴν Ἰλίου πόρθησιν ἐν τῷ τῶν Ἑλλήνων ἀπόπλῳ 36) Χρύσης μὲν ἐν τῇ λεγομένῃ Χρυσουπόλει 37) τοῦ Εὐξείνου τελευτᾷ, τὴν δ' Ἰφιγένειαν τὴν αὐτοῦ ἀδελφὴν Ταυροσκύθαι αἰχμαλωτίσαντες ἱέρειαν τῆς Ἀρτέμιδος ἤτοι Σελήνης ἐποίησαν. Οὐκ ἀπεικὸς δὲ τὸ θυομένης τῆς Ἰφιγενείας διαδραμεῖν ἔλαφον καὶ ταύτην τοὺς Ἕλληνας ἀνελεῖν, τὴν δὲ κόρην ἐᾶσαι 38). Καὶ γὰρ καὶ Ἰουλίαν Λουπέρκαν Ῥωμαίαν 39) ἀετὸς οὕτως ἔσωσε, σφα-

31) *θυγατροθετ. — κλυταιμνήστρας*) Abſunt a Vitt. 2 et 3. et Eudoc. Abſentia eorum ſenſum non interpellat.

32) *ἕτεροι δὲ*) Ciz. et Vit. 1. καὶ ſeq. recte tollunt.

33) *φασὶ δὲ — ἐκ*) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. ἀλλ' ἐκ.

34) *Ἀστυνόμης*) Abeſt a Vitt. 2 et 3. et Eudoc. bene, nam ſufficit χρυσηΐδος, vel legendum, vt in Antehomer. v. 349, Χρύσου Ἀστυνομείας, vel ἡ ἀστυνόμης, quia Chryſeis primum nominabatur Aſtynome, cf. ibi Iacobs, Euſtath. ad Hom. Il. V, 58. quoque Ἀστυνόμη, Gloſſator voc. Ἀστυν. inſeruiſſe videtur.

35) *ῥηθεῖσα*) Delent Vit. 1. et Ciz.

36) *ἀπόπλῳ*) Sic conſenſu Vit. 1. et Ciz. ſed Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. vitioſe Ἀπόλλωνι.

37) *χρυσουπόλ.*) *Mallem*, dicit Thryllit. χρυσοπόλει, *vid. Dionyſ. Steph. et Etymol. M. ad* χρυσόπολις. Sed Codd. conſpirant omnes in vulg. Eudocia tamen χρύσου πόλει, verbis duobus diſiunctis, bene.

38) *ἐᾶσαι*) Vitt. 2 et 3. ἐῶσαι, forte σῶσαι, vt Thryllit. coniicit.

39) *καὶ γὰρ — Ῥωμαίαν*) Diſſentiunt Codd. noſtri in hoc loco. Vitt. 1. 2. et Ciz. καὶ γὰρ (omiſſo altero καὶ) Ἰουλουπέρκαν Ῥώμης: Vit. 3. cum Eudocia Ἴουλος πέρκαν Ῥώμης. Quum neque res, neque fons, e quo deriuata eſt haec hiſtoriola, ſit cognitus, nullo etiam modo conſtitui poteſt, quaenam lectio ſit vera. Vulgata tamen Ἰουλ. Λουπέρκ. cum Ro-

γιαζομένης 40) γὰρ αὐτῆς καταπτὰς ἀπὸ τοῦ δημίου ἢ ἱερέως 41) τὸ ξίφος ἁρπάζει 42), καὶ πρὸς δάμαλιν ἐπιῤῥίπτει 43) πλησίον τοῦ νεὼ νεμομένην 44), ἣν καὶ ἐθυσίασαν 45) ἀντ' αὐτῆς. Οὐκ ἀγνοεῖς δὲ καὶ τὸν 46) ἀντὶ Ἰσαὰκ κριὸν ἐν φυτῷ Σαβὲκ δεδεμένον κατὰ τὴν θείαν γραφήν 47).

184. Βύκταισι] κυρίως τοῖς σφοδροῖς ἀνέμοις τοῖς

mae plures vixerint Lupercae, praeferenda videtur; contra vero Ῥώμης pro Ῥωμαίων plus habet, quod commendet. *Cf. Corradin. Vet. Lat.* I, *p.* 366, *et Gruter. Inſcriptt. p.* 561, 6, *Iunia Luperca, p.* 1042, 7, *Fuluia Luperca.* Sebaſt.

40) σφαγιαζ.) Noſtri quoque cum Eudoc. exhibent. Reineſius vero praefert σφαγιασομένης, cum Iphigenia, vt conſtat ex hoc ipſo loco, et Hygini fab. 98, non vere mactata ſit, ſed pater eam modo immolare voluerit. At aliis in locis vel vere mactata, vel ſaltem vt quaſi mactata traditur. Sollicitanda tamen non eſt vulgata. Fraudi fuit Reineſio Futur. Med. niſi ſumſerit, vt ſit, pro Fut. Paſſ. σφαγιασθησομένης. Praeſens enim Paſſ. ſignificat: *dum pater in eo erat, vt mactaret eam.*

41) ἀπὸ τοῦ — ἱερ.) Ita Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. ſed Vit. 1. et Ciz. omittunt ἢ ἱερέως. *Intelligitur autem Damium Feſti.* Thryll. In edd. vett. legebatur ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ δήμου, mendoſe.

42) τὸ ξίφ. ἁρπ.) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. ἁρπάζει δὴ τὸ ξίφος.

43) ἐπιῤῥίπτ.) Iam omnes edd. usque ad Potter. 2, quae mendo ἀποῤῥ. dat, cum Codd. noſtris et Eudoc. tuentur, et tamen Seb. ſe e duobus Codd. reſtituiſſe iactitat, ſecutus modo Potter. 2. reliquis edd. neglectis.

44) νεμομ.) Vit. 2. γενομένην, non male.

45) ἐθυσίασαν) Vit. 1. et Ciz. ἐθυσίασεν, non male, nam refertur ad ἱερέως, vel ad ipſam Iuliam Lupercam.

46) δὲ καὶ τὸν) Vitt. 2 et 3. non habent.

47) κατὰ — γραφήν) Geneſ. 22, 13. Cf. Barneſ. in Eurip. Iph. Aul. v. 1587. Caeterum haec verba abſunt a noſtris.

βύουσι [1]) καὶ κρύπτουσι καὶ βυθίζουσι τὰ σκάφη· νῦν δὲ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ [2]) ἀνέμοις εἶπεν.

Χερνίψουσι] σφαγιάσουσι, θύσουσιν [3]), ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χερνίβων, οἷς καθαίρομεν τὰς χεῖρας, καὶ τὴν θυσίαν χέρνιβα εἶπεν ὡς καθαίρουσαν [4]).

Ὠμησταὶ] κυρίως οἱ ὠμὰ ἐσθίοντες.

Πόῤῥιν] δάμαλιν. Λέγει δὲ τὴν Ἰφιγένειαν. Τὸ δὲ πόῤῥιν οὕτως [5]) διὰ δύο ρρ δεῖ γράφειν, πόρτις γὰρ ἦν [6]), καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς ρ πόῤῥις. Οὗτος δὲ ὁ Λυκόφρων ἀδείᾳ οὐ ποιητικῇ, ἀλλὰ μωρίᾳ, τοιαῦτα ποιεῖ. Καίτοιγε καὶ μετὰ τῶν δύο ρρ ἄπταιστός ἐστιν ὁ στίχος [7]), τοῦ γὰρ ἰαμβικοῦ [8]) ἐστὶ πάθος καὶ τὸ λεγόμενον χωλίαμβον, ὁποῖον μετὰ τῶν δύο ρρ καὶ τοῦτό ἐστιν [9]).

185. Τοῦ Σκυρίου δράκοντος] τοῦ Νεοπτολέμου διὰ τὸ φονικὸν καὶ αἱμοχαρὲς, ἐν γὰρ Σκύρῳ κατά τινας μόνος [10]) ἀνετράφη ὁ Νεοπτόλεμος, κατ' ἐμὲ δὲ καὶ ἐγεννήθη ἐκ Δηϊδαμείας τῆς Λυκομήδους [11]) θυγατρός. Ἡ δὲ Σκῦρος νῆσός ἐστι μία τῶν Κυκλάδων [12]).

1) βύουσι) Vit. 2. βυοῦσι, quasi ab βυέω.

2) ἀντὶ τοῦ) Deest in nostris.

3) σφαγ. θύσ.) Vitt. 1. 2. et Ciz. σφαγιάζουσι, θύουσιν, non bene.

4) καθαίρ.) Vitt. 2 et 3. cum Phauor. ἐκκαθαίρουσαν.

5) οὕτως, quod editiones prior. et Codd. nostri ignorant, a Seb. sine necessitate adiectum.

6) πόρτις — ἦν) Vit. 3. cum Phauor. πόρτις γάρ τις ἦν.

7) ἐστιν ὁ στίχ.) Nostri seruant vulg. ἦν ὁ στίχ.

8) ἰαμβικοῦ) Vit. 3. ἰάμβου.

9) ὁποῖον — ἐστιν) Vitt. 2 et 3. addunt cum Sebast. abiecto tamen τῶν. Sed antea legunt, vt edd. prior. καὶ τὸ πάθος, τὸ λεγόμενον.

10) μόνος pro μόνον legendum cum nostris, qui vero Νεοπτόλεμος delent, quo contextus non indiget.

11) λυκομ.) Vitt. 2 et 3. λυκομήδου, non bene.

12) μία τῶν κυκλάδων) Hinc nostri, omissis, quae in Seb. sequuntur, inde ab ὁ νοῦς οὕτως usque ad ἐπειδὴ μάτην ἔδραμε, orationem ita iungunt cum sqq. ἦν (scl. σκύ-

186. Ἣν ὁ ξύνευνος] Ὁ νοῦς οὕτως· Ἣν ὁ σύγκοιτος ζητῶν Ἀχιλλεὺς ἔσωθε τοῦ Εὐξείνου πόντου (λέγω δὴ τὴν μαινομένην καρατόμον καὶ φονεύτριαν τῶν Ἑλλήνων) ἐπὶ πολὺν χρόνον κατοικήσει εἰς τὴν Λευκὴν νῆσον τὴν καλουμένην καὶ Σπῖλον (αὕτη δὲ ἡ νῆσός ἐστι πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τῶν λιμναίων ποτῶν τῆς Κελτικῆς λίμνης) ποθῶν τὴν γαμετὴν, ἥν ποτε ἔλαφος ἐκ τῶν ξιφῶν ῥύσεται. Πολὺς δὲ δρόμος ἔρημος τοῦ νυμφίου κληθήσεται ἤτοι τοῦ Ἀχιλλέως ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, ὃν διῆλθε τρέχων. Ἔρημον δὲ λέγει, ἐπειδὴ μάτην ἔδραμε· φασὶ γὰρ, ὅτι μετὰ τὸ ἁρπαγῆναι τὴν Ἰφιγένειαν ὑπ᾽ Ἀρτέμιδος ἀκούσας Ἀχιλλεὺς, ὅτι ἐν Σκυθίᾳ ἐστὶν, ὥρμησε ζητῶν αὐτὴν καὶ μὴ εὑρὼν ᾤκησε περὶ τὴν Λευκὴν νῆσον, ἥτις [13]) ἐστὶν ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ.

Σαλμυδησίας] Σαλμυδησὸς [14]) ποταμὸς Θρᾴκης εἰςβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον· ὅθεν καὶ πέλαγος Σαλμυδήσιον τὸ ἀπὸ Δαμαλέας μέχρι καὶ ὅλου Εὐξείνου, ἀφ᾽ οὗ καὶ τὴν ὀνομασίαν ἔλεγεν ὁ Λυκόφρων [15]).

187. Ματεύων] μαστεύων [1]), ψηλαφῶν κατ᾽ αἰολικὴν ἔκθλιψιν τοῦ σ.

Ἑλλάδος καρατόμον] Ἔφην καὶ [2]) πρότερον, ὅτι τὰ τοιαῦτα πάντα δύο τόνους [3]) ἐπιδέχονται, τὰ μὲν ἐνεργητικὰ τὸν παροξύτονον, τὰ δὲ παθητικὰ τὸν προπαρ-

ρον) φασὶν, ὅτι ὁ ξύνευνος μετὰ τὸ ἁρπαγῆναι τὴν ἰφιγένειαν κ. τ. λ. et ſane ſic omnia melius cohaerent. Haud dubie ea, quae a noſtris abſunt, ab alio videntur interiecta, nam repetunt iam antea explicata.

13) ἥτις) Pro ἣ a Seb. revocatum firmant Vitt. 2 et 3.

14) σαλμυδ.) Vit. 1. et Ciz. σαλμυδησσὸς, duplici σσ.

15) ἀφ᾽ οὗ — λυκόφρων) A Pottero inſerta deſiderantur in noſtris.

1) μαστεύων) Ignorant Vitt. 2 et 3.

2) ἔφην καί) Vitt. 1. 3. et Ciz. damnant καί. Vit. 2. ἔφην δέ.

3) τόνους) Vitt. 2 et 3. τόπους, male.

ὀξύτονον, ἢ τὰ μὲν ἐνεργητικὰ τὸν ὀξύτονον, τὰ δὲ παθητικὰ τὸν παροξύτονον 4), οἷον· τομὸς, ὁ κόπτων, τόμος δὲ, ὁ κοπείς. Καράτομος Ἑλλάδος ἡ ὑφ' Ἑλλήνων 5) καρατομηθῆναι μέλλουσα 6), ἢ 7) καρατόμος Ἑλλάδος ἡ ἐν Σκυθίᾳ τοὺς Ἕλληνας ἀναιροῦσα διὰ τὴν ἐν Ταύροις ὑπ' αὐτῆς γενομένην ξενοκτονίαν 8). Οὕτω τὰ τοιαῦτα τοὺς δύο 9) τόνους ἐπιδέχεται, ἢ τὸν προπαροξύτονον μὲν τὰ παθητικὰ, τὸν δὲ προπερισπώμενον 10) τὰ ἐνεργητικὰ, οἷον βούπληγες οἱ πληγέντες ὑπὸ τῶν βοῶν 11), βουπλῆγες δὲ οἱ πλήσσοντες τοὺς βόας.

188. Φαληριῶσαν] τὴν Λευκὴν νῆσον τοῦ Εὐξείνου, ἢ τὴν λευκαινομένην ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῶν κυμάτων, ἢ κατὰ Διονύσιον τὸν Περιηγητὴν, ὅτι πολλὰ λευκὰ ζῶα ταύτην κατοικεῖ, οἷον 12) λάροι, κύκνοι καὶ πελαργοί.

Σπῖλον 13)] νῆσον.

189. Κέλτρου] Κέλτρος 1) ὄνομα λίμνης εἰςβαλλούσης περὶ τὸν Εὔξεινον Πόντον.

192 — 93. Βαθὺς δ' ἔσω ῥηγμῖνος] Ἐν Σκυθίᾳ ἐστὶν αἰγιαλὸς εἰς μῆκος διήκων χιλίων 2) σταδίων,

4) ἢ τὰ μὲν — παροξύτονον) A Seb. ſuppleta noſtri non ſupplent.

5) ἡ ὑφ' ἑλλήν.) Vit. 2. ἢ ἐφ' ἑλλ. Vit. 1. et Ciz. ἢ ὑφ' ἑλλήν.

6) μέλλουσα) Vit. 3. θέλουσα.

7) ἢ καρατ.) Thryllit. mavult ἡ καρατ.

8) διὰ τὴν — ξενοκτ.) In noſtris non leguntur.

9) τοὺς δύο) Noſtri τούςδε τούς.

10) προπερισπ.) Vitt. 2 et 3. περισπώμενον, non apte.

11) τῶν βοῶν) Vit. 3. cum Seb. quoque exhibet τῶν, vti poſtea τοὺς βόας.

12) οἷον) A Seb. additum noſtri non addunt.

13) σπῖλον) Vit. 1. et Ciz. retinent additum σπιλάδα, quod Vitt. 2 et 3. cum Seb. delent.

1) κέλτρος) Vitt. 1. 2. Ciz. et Phauor. cum Seb. ſupplent.

2) χιλίων) Sic Strab. VII, p. 307. et auctor Pe-

ὃς Ἀχίλλειος δρόμος καλεῖται [3]), ἐπειδὴ μόνος Ἀχιλλεὺς τρέχων ἐκεῖσε διέβη [4]).

194 — 99. Στένοντος] Τόδε καὶ τόδε πέλας τῶν σφαγιαστηρίων καὶ τῶν χερνίβων καὶ τῶν θυσιαστηρίων [1]), πέλας τε τοῦ κρατῆρος τοῦ Ἅιδου [2]) τοῦ παφλάζοντος ἐκ βυθῶν φλογὶ, ὅντινα κρατῆρα ἡ Μέλαινα, ἤτοι ἡ Περσεφόνη, ἢ Ἰφιγένεια ποιφύξει καὶ φυσήσει [3]) λεβητίζουσα καὶ ἑψῶσα τὰς σάρκας τῶν φθιτῶν, ἤτοι τῶν ἀνθρώπων [4]) ἐν δαιταλουργίᾳ καὶ μαγειρικῇ τέχνῃ. Κρατῆρα δὲ Ἅιδου τὸν λέβητα καλεῖ, εἰς ὃν ἡ Ἰφιγένεια τοὺς ἀναιρουμένους ἐνέβαλλεν. Ἄλλοι δέ φασι [5]) χάσμα εἶναι ἐν Ταύροις, ἐξ οὗ φλόγα φέρεσθαι,

ripli Ponti Euxini p. 8. Hudſ. 1200.

3) ὃς — καλεῖται) Non exſtat in Vitt. 2 et 3. modo Ἀχίλ. δρόμος. Deinde Seb. Ἀχίλλειος pro Ἀχιλλέως recepit cum Vit. 1. et Ciz. Vtrumque autem promiſcue a Geographis vſurpari oſtendit Tzſchucke ad Pomp. Mel. Vol. III, P. II, p. 27. Scribendum vero δρόμος, non Δρόμος.

4) ἐπειδὴ — διέβη) Abſunt a Vitt. 2 et 3. In Vit. 1. et Ciz. comparent, ſed pro τρέχων ἐκεῖνον legunt recte: ἐκεῖσε τρέχων, nam Achilles in haec loca ſecutus Iphigeniam curſum ibi confecit, et aliquamdiu ibi eſt commoratus. cf. Euſtath. ad Dionyſ. v. 306.

1) θυσιαστ.) Noſtri retinent lectionem edd. prior. θυτηρίων.

2) κρατῆρ. τοῦ Ἅιδ.) Vit. 1. et Ciz. κρατεροῦ ᾅδου, non bene, nam mox ſequitur κρατῆρα.

3) φυσήσει) Vit. 1. et Ciz. λαφύσσει, rectum putat Thryllit. ſane ſi legas λαφύξει et ſi λαφύξει reſpondeat τῷ ποιφύξει. Vit. 2. habet quidem φυσήσει, ſed e raſura, a Vit. 3. vero plane abeſt.

4) τῶν ἀνθρ.) A Seb. additum τῶν noſtri non addunt.

5) δέ φασι) Abeſt a Ciz. et Vit. 1.

εἰς ὃ τοὺς ξένους ἀναιρουμένους ἔῤῥιπτεν [6]) ἡ Ἰφιγένεια. Ἀπὸ κοινοῦ [7]) δὲ καὶ τό·

Στένοντος ἄτας καὶ κενὴν ναυκληρίαν.

καὶ τό·

Καὶ τὴν ἄφαντον εἶδος ἠλλοιωμένην [8]).

Ἐῤῥέθη ταῦτα [9]) εἰς τὴν Ἰφιγένειαν [10]) τὴν ἀφανισθεῖσαν ἐπὶ τῷ βωμῷ καὶ γεγηρακυῖαν ἐν τοῖς σφαγίοις, ἢ μεταβληθεῖσαν εἰς γραῖαν διὰ τὸ ὑπὸ Ἑλλήνων μὴ γνωρισθῆναι [11]). Νῦν δὲ εἰς γραῖάν [12]) φησιν αὐτὴν ἀλλαγῆναι σφαγίων.

200 — 201. Χ' ὠ μὲν πατήσει χῶραν αἰάζων Σκύθην] Καὶ ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς πέντε ἔτη εἰς Σκυθίαν θρηνῶν διατρίψει ἱμείρων τοῦ λέχους τῆς Ἰφιγενείας. Προγεννήτειρα [1]) δὲ τοῦ Πάριδος ἡ Ἰφιγένεια, τοῦτ' ἔστι πρόγονος, ὥσπερ εἴτις προγεννηθεῖσαν [2]) Αἰγίσθου λέγει τὴν Χρυσόθεμιν τὴν ἐκ τοῦ [3]) προτέρου ἀνδρὸς γεννηθεῖσαν τῇ Κλυταιμνήστρᾳ.

6) ἐῤῥιπτ.) Nostri ἐνέῤῥιπτεν.

7) ἀπὸ κοινοῦ) Quae a Seb. huc transposita in Codd. nostris, vt in edd. superioribus, primum huius scholii locum occupant, adeo vt Vit. 3. στένοντα τόδε καὶ τόδε pro στένοντος, et cum praecedentibus nectat.

8) ἠλλοιωμ.) Vit. 1. et Ciz. ἠλλοιουμένην, perperam, vid. nott. ad Lycophr.

9) ἐῤῥ. ταῦτα) Male omissum in ed. Seb. ταῦτα.

10) εἰς τ. Ἰφιγέν.) Vit. 1. et Ciz. vt ante Pott. εἰς τί ἠλλάγη ἡ Ἰφιγένεια.

11) τὴν ἀφαν. — γνωρισθῆναι) A Seb. interiecta nostri ignorant. Glossam redolent, nam eadem repetunt, quae sunt iam dicta, et mox dicuntur.

12) γραῖαν) Vit. 1. et Ciz. γραῦν. Deinde auctoritate Vit. 3. ad extr. addidimus σφαγίων, quod reliqui ignorant Codd.

1) προγεννήτειρα — κλυταιμνήστρᾳ) Desiderantur in Vitt. 2 et 3. sane alieno posita loco, nam retrahenda videntur ad v. 183.

2) προγεννηθεῖσ.) Vit. 1. et Ciz. vt Seld. προγεννήτειραν.

3) τοῦ) Omittunt Ciz. et Vit. 1.

202 — 205. Οἱ δ' ἀμφὶ βωμὸν] Οἱ δ' Ἕλληνες, φησὶν, ἐν Αὐλίδι [1]) περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Διὸς ἰδόντες τὸν δράκοντα τὸν τοὺς στρουθοὺς φαγόντα καὶ τὴν μητέρα, ὅρκους ἀλλήλοις δόντες, πλεύσουσιν [2]) ἐπὶ τὴν Τροίαν.

Κρόνου] Τινὲς μὲν τοῦ Κρόνου [3]) νῦν ἀντὶ τοῦ Κρονίδου εἶπον, ἤτοι τοῦ Διὸς, οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ [4]) Κρόνου αὐτοῦ, καί φασιν, ὅτι τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον πρότερον τοῦ Κρόνου ἦν, ἔνθα ἔλαβον τὸν χρησμὸν οἱ Ἕλληνες, ὅτι τῷ δεκάτῳ ἔτει τὴν Ἴλιον πορθήσουσι. Τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως· Οἱ δὲ Ἕλληνες ἀμφὶ τὸν βωμὸν τοῦ προμάντεως Κρόνου ἢ Κρονίδου ἐκ τοῦ κρεανόμου τῶν νηπίων σὺν τῇ μητρὶ, ἤτοι ἐκ τοῦ δράκοντος [5]) τοῦ φαγόντος τοὺς στρουθοὺς καὶ τὴν αὐτῶν [6]) μητέρα ἐγνωκότες τὴν τῆς Τροίας ἅλωσιν [7]), ἄρσαντες [8]), καὶ ἁρμόσαντες, καὶ ποιήσαντες τὸ δευτεροῦχον [9]) ζυγὸν τῶν ὅρκων, τοῦτ' ἔστι δευτέρους ὅρκους ποιησάμενοι περὶ τοῦ παραμεῖναι μέχρι τέλους τοῦ πολέμου [10]), τὴν ἰσχυρὰν κώπην ἐνοπλίσουσι ταῖς χερσίν. Ἀντιστρόφως δὲ [11]) εἶπεν ἀντὶ τοῦ τὰς χεῖρας ἐνοπλίσουσι ταῖς [12]) στερραῖς κώπαις.

1) οἱ δ' Ἕλληνες — Αὐλίδι) Vit. 1. et Ciz. οἱ Ἕλληνες, οἱ ἐν Αὐλίδι, φησί.

2) πλεύσ.) Vitt. 2 et 3. τρέψουσι.

3) τοῦ κρ.) Rectius Vit. 3. quam τὸ κρόνου.

4) νῦν ἀντὶ — κρόνου αὐτοῦ, καί) Defunt in Vitt. 2 et 3. non male, quia mox repetuntur: habent Ciz. et Vit. 1. omiſſo tamen αὐτοῦ.

5) ἐκ τοῦ δράκ.) Vitt. 2 et 3. ἐκ non iterant.

6) αὐτῶν) Vit. 3. αὐτοῦ.

7) ἐγνωκ. — ἅλωσιν) A Pottero inſerta e Seld. noſtri non agnoſcunt.

8) ἄρσαντες) Vit. 1. et Ciz. ζυγὸν ſupplent e textu.

9) δευτεροῦχ.) Noſtri retinent δεύτερον edd. prior. quae lectio, quum alteram δευτεροῦχον interpretetur, non ſollicitanda videtur.

10) τοῦ πολ.) Vit. 1. et Ciz. τῷ πολέμῳ, non male, ſi referas ad παραμεῖναι.

11) ἀντιστρόφ. δὲ) Part. δὲ a Seb. additam noſtri etiam addunt.

12) ταῖς) Trucidant Vit. 1. et Ciz.

Δευτέρους δὲ ὅρκους εἶπε πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν πρώτων τῶν δοθέντων παρὰ πάντων τῶν μνηστήρων, ὅτε ἐμνηστεύοντο τὴν Ἑλένην, ὅτι, εἰ ἀδικηθείη παρά τινος ὁ κλήρῳ [13]) ταύτην λαβὼν σύζυγον, πάντες αὐτῷ συμμαχήσαιεν [14]).

206. Σωτῆρα Βάκχον] Τὸν Διόνυσον, φησὶν [1]), ἀνυμνοῦντες, ὅτι αὐτοὺς [2]) ἔσωσεν τὸ πρὶν ἐν Μυσίᾳ ὑπὸ Τηλέφου μέλλοντας ἀπόλλυσθαι, ἀναδοὺς ἐξ αὐτομάτου ἄμπελον καὶ σφῆλας τὸν Τήλεφον δι' αὐτῆς [3]), ὅθεν καὶ Σφάλτης ἐκλήθη. Ἡ ἀνάδοσις τῆς ἀμπέλου μῦθός ἐστιν, ἡ δὲ ἀλληγορία [4]) οὕτως ἔχει. Ἦ κατά τινας [5]) κάτοινος [6]) ὢν ὁ Τήλεφος, ἢ ἀμπέλου κλάδοις ἐπι-

13) κλήρῳ) A Seb. emendatum Vitt. 2 et 3. comprobant: vulg. ἐκ κλήρου retinent Ciz. et Vit. 1.

14) συμμαχήσαιεν) Sic legendum, non συμμαχήσειαν, auctoritate Codd. nostrorum.

1) φησὶν) Vit. 1. et Ciz. φησὶν, ἀνυμνοῦντες τὸ πρὶν — recte. ἀνυμ. vt Lycophr. ἀνευάζοντες, sed τὸ πρὶν loco non est mouendum, cf. Lycophr. Vitt. 2 et 3. φησὶν — ὅτι αὐτοὺς ἔσωσε, omissis τὸ πρίν.

2) ὅτι αὐτοὺς pro ὅς τις αὐτ. cum Seb. Vitt. 2 et 3. Cf. ad h. l. Iacobs ad Tzetz. Antehom. v. 269, p. 40, et Heyne in Obs. ad Apollod. p. 189.

3) δι' αὐτῆς) Vit. 1. et Ciz. δι' ἑαυτῆς, non bene: mox σφάλτη pro σφάλτης.

4) ἡ δὲ ἀλληγ. pro τὸ δ' ἀλληγορικὸν cum Seb. Vitt. 2 et 3. sed Vit. 1. et Ciz. neque hoc, neque illud, sed τὸ δ' ἀληθὲς, atque id verissimum esse, sqq docent. Caeterum totum hunc locum Vitt. 2 et 3. distinguunt: Σφάλτης ἐκλήθη ἡ ἀνάδοσις τ. ἀμπέλου· μῦθός ἐστι τοῦτο —.

5) κατά τινας) A Seb. receptum nostri non agnoscunt.

6) κάτοινος) Sic legendum e Vit. 1. et Ciz. quod et vulgatae κάποινος propius accedit, et aptius est, quam πάροινος a Sebast. allatum. Sed Vitt. 2 et 3. prorsus dissentientes: ἢ κατά τι νο-

σχεθεὶς 7) τιτρώσκεται ὑπ' Ἀχιλλέως 8) ἐν Καΐκῳ 9) ποταμῷ Μυσίας, ὥς φησι Πίνδαρος 10)·

> Τίς ἄρ' 11) ἐσθλὸν 12) Τήλεφον
> Τρῶσεν ἐῷ δορὶ 13) Κα-
> ΐκου παρ' ὄχθαις;

Τῶν πάροιθε πημάτων] ἐπεὶ καὶ πρῶτον πλεύσαντες οἱ Ἕλληνες καὶ ἀναχθέντες 14) εἰς Μυσίαν 15) ἐδιώχθησαν ὑπὸ Τηλέφου, καὶ πάλιν ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὁ δὲ Τήλεφος παῖς ἦν Ἡρακλέους καὶ Αὔγης τῆς Ἀλέου θυγατρὸς τοῦ Τεγεάτου 16) καὶ Νεαίρας, ἥτις Αὔγη τὸ βρέφος ἐν τῷ τεμένει τῆς Ἀθηνᾶς ἔθετο. Λοιμοῦ δὲ κατασχόντος γνοὺς Ἄλεος τὸ βρέφος εἰς τὸ Παρθένιον ὄρος ῥίπτει, θηλάζει δὲ τοῦτο 17) ἔλαφος. Ποιμένες δ' εὑρόντες διέσωσαν αὐτὸ καὶ 18) Τήλε-

σῶν, corrupte ex ἢ κάτοικος ὤν.

7) ἐπισχεθ.) Vitt. 2 et 3. ἐπισυσχεθείς.

8) ὑπ' Ἀχιλλ.) Vitt. 2 et 3. ὑπὸ ἐχίδνης. Male huc irrepſit ἔχιδνα.

9) καΐκῳ) Vit. 1. et Ciz. hic et poſtea καΰκῳ, vt olim in Pauſan. cf. Facius T. II, p. 359, not. 11.

10) πίνδ.) Iſthm. V, 52.

11) τίς ἄρ') Vit. 1. et Ciz. τόν γαρ: Vitt. 2 et 3. τίς γὰρ, vt edd. prior.

12) ἐσθλὸν) Vit. 3. ἐσλὸν, vt Heyne.

13) τρῶσεν — δορὶ) Vit. 2. πρῶγε νεῷ δωΐ: Vit. 3. πρῶγε νεῶ δυΐ, vitioſe.

14) ἀναχθ., quod Seb. adſciuit, Vit. 2. quoque habet cum Vit. 3. ſed Ciz. et Vit. 1. ἀνασχεθέντες pro vulg. ἀνενεχθέντες.

15) εἰς Μυσ.) Noſtri ἐν Μυσίᾳ.

16) τοῦ τεγεάτου — νεαίρ.) Sic cum edd. prior. Vit. 1. et Ciz. recte pro τοῦ τεγεάνου — a Seb. intruſo, nam Tegea in Arcadia erat Alei regia ſedes, Pauſan. VIII, 4, p. 358. T. II. ed. Fac. vnde dic. Aleus Tegeates, cf. Steph. ad τεγέα, et Pauſ. III, 5, 5. Sic quoque Hudſon τεγεάτης ad Strab. VIII, 380, contemta Strabonis admonitione. In Vitt. 2 et 3. haec verba plane deſunt.

17) τοῦτο) Vitt. 2 et 3. τοῦτον.

18) διέσωσαν αὐτὸ καὶ) A Seb. receptum ignorant Vit.

φον ἐκάλεσαν. Τὴν δὲ Αὔγην Ναύπλιος ὁ Ποσειδῶνος κελεύσει Ἀλέου ἀπεμπολεῖ [19]) Τεύθραντι τῷ τότε Μυσίας δυνάστῃ, ὃς ἔσχεν αὐτὴν γυναῖκα.

207 — 10. Ἀνευάζοντες] ἤγουν [1]) ἀνευφημοῦντες.

Ὧι ποτ' ἐν μυχοῖς] ᾧτινί ποτε [2]) ταύρῳ, ἤτοι ταυρομόρφῳ Διονύσῳ κατάρξεται καὶ [3]) θύσει κρυφαίας καὶ μυστικὰς χέρνιβας ἐν μυχοῖς τοῦ Δελφινίου τόπου [4]), ἤγουν τῆς Φωκίδος περὶ τὰ ἄντρα καὶ σπήλαια τοῦ Κερδῴου θεοῦ, ἤτοι τοῦ Ἀπόλλωνος. Τίς δὲ θύσει τὰς θυσίας; ὁ Ἀγαμέμνων ὁ χιλίαρχος τοῦ πολιῤῥαίστου καὶ πολιφθάρτου [5]) στρατοῦ, τοῦτ' ἔστιν ὁ χιλίων ναῶν ἄρ-

1. et Ciz. verum Vitt. 2 et 3. τήλεφον ἔσωσαν, omiſſo: ἐκάλεσαν. Apollod. II, 7, 4, vnde omnia hauſit Tzetzes, ποιμένες δὲ ἀνελόμενοι τὸ βρέφος, τήλεφον ἐκάλεσαν αὐτόν.

19) κελεύσει — ἀπεμπ.) Vitt. 2 et 3. κελεύει Ἀλέω ἀπεμπολεῖν, quod repugnat Apollod. II, 7, 4. Αὔγην ἔδωκε Ναυπλίῳ — ἀπεμπωλῆσαι, ὁ δὲ Τεύθραντι ἔδωκεν αὐτήν.

1) ἤγουν) Noſtri ignorant: bene.

2) ποτε) Abeſt a Ciz. et Vit. 1. et mox Vitt. 2 et 3. ἢ pro ἤτοι.

3) κατάρξ. καὶ) Vit. 1. et Ciz. delent καὶ, non male, quia κατάρξ. eſt verbum textus Lycophr. quod ſchol. explicat θύσει, vt Vitt. 2 et 3. et Ciz. mox eadem de cauſa καὶ poſt κρυφαίας. Attamen vtrumque καὶ locum habere poteſt, ſi explices, *hoc eſt*, vti ſaepius in his ſchol. explicandum eſt. Caeterum omnia inde a κρυφαίας usque ad τίς δὲ θύσει male abſunt in Vit. 1. et Ciz. incuria librarii ob repetitum verbum θύσει.

4) δελφ. τόπου) Vitt. 2 et 3. δελφῖνος τόποις.

5) καὶ πολιφθ.) Sic a Seb. reuocatum firmant Vitt. 2 et 3. Deinde quoque, ſi πολυφθ. vera eſt lectio, legendum πολυῤῥαίστου, non πολιῤῥ. nam πολυφθ. eſt interpretatio τοῦ πολυῤῥ. et Lycophr. ap. Sebaſt. quoque habet πολυῤῥ. Attamen quum Tzetzes poſtea πολυῤῥ. explicet: φθείροντος πόλεις, πολιῤῥαίστ. vt Pott. exhibet, non eſt mouendum, at pro πολυφθ. legendum πολιφθάρτου, quod i. q. πολιπόρθου. Vtrumque autem

χων, στρατοῦ δὲ [6]) *Φθείροντος πόλεις. Τὰς δὲ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ἓξ ναῦς παρέλειψε τῷ ἀπηρτισμένῳ μόνῳ* [7]) *χρησάμενος ἀριθμῷ, ἦσαν γὰρ πᾶσαι αἱ* [8]) *νῆες τῶν Ἑλλήνων αρπς'.*

Ex 208. *Δελφινίου] τῆς Φωκίδος ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος, κατὰ χρησμὸν γὰρ ὁ Ἀγαμέμνων ἐλθὼν ἐν Δελφοῖς ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερῷ ἔθυσε Διονύσῳ. Δελφίνιος οὖν καὶ Κερδῷος θεὸς ὁ Ἀπόλλων· Δελφίνιος μὲν, ἢ ὅτι τὸν ἐν Πυθῶνι Δελφῖνα* [1]) *δράκοντα τοξεύσας ἀνεῖλε Λητὼ βιάζοντα* [2]), *ὥς φησιν Ἀπολλώνιος* [3])·

voc. πολύφθαρτος et πολίφθαρτος Lexica ignorant. Ergo haud dubie Tzetzes legit in Lycophrone πολιῤῥαίστου, quod etiam, cum πολυῤῥ. ſit dubiae auctoritatis, Lycophroni reſtituendum putauerim.

6) στρατοῦ — πόλεις) Vel haec cum Vitt. 2 et 3. ſunt delenda, vel, vt in Vit. 1. et Ciz. δὲ addendum poſt στρατοῦ.

7) μόνῳ) Suppleuimus e Vit. 2.

8) πᾶσαι αἱ) Noſtri αἱ πᾶσαι.

1) δελφῖνα) Vit. 1. et Ciz. hic et poſt, vti olim in Apollon. Rh. II, 706, δελφύνην.

2) βιάζοντα) Vit. 3. βιάζουσαν.

3) Ἀπολλώνιος, non vero, vt in impreſſis et Eudoc. p. 107. Ἡλιόδωρος eſt legendum, vti iam Harleſ. in Fabric. Bibl. Gr. Vol. III, p. 762. in indice ſcriptorum a Tzetza ad Lycophronem laudatorum, praeeunte Thryllitzſchio, monuit. Noſtri Codd. omnes h. l. et infra ad v. 480. tuentur Ἥλιος, vbi quoque locus ex Apollonio affertur. Verum audiamus Thryll. *Neque Helius*, inquit, *neque Heliodorus tale quid quis vnquam ſcripſit, vixitque, qui potuerit ſcribere. Locus eſt ap. Apollonium II, 706 et 707. Fons mendi in eo reſidet, quod veteres ταχυγράφοι ſolem (ἥλιον) et Apollinem (Ἀπόλλωνα) eodem modo breviabant* ☉ιος, *vel* ☉ων, *vt in Cod. Vit. 1. ſaepius factum eſt. Iam quia* ☉νιος *ſcriptum erat, putabant* ἥλιος *legi debere, in quo fallebantur.* Ἥλιος *eſt auctor nullus.* Tantum Thryllitzſchius. Apud Macrob. VI, 4. tamen laudatur Ilius in Teuthrante, verum is vix hic intelligi poteſt, cum verſus ſint Apollonii, niſi ſumas, hos verſiculos quoque ab hoc

῞Ος ποτε 4) πετραίῃ ὑπὸ δειράδι Παρνησοῖο 5)
Δελφῖνα 6) τόξοισι πελώριον ἐξενάριξεν 7).

Ilio ex Apollonio esse excerptos, et in rem suam translatos. Sebast. vbique emendauit, saltim emendare tentauit loca corrupta, hunc vero non ausus est emendare. Nam in notis interpretationi lat. subiectis citat Heliodori Atheniensis, cognomine Periegetae, poëma de Tripodibus, quod is Meursio in B. Att. 3. auctore concinnauit, et cuius Harpocration in Ὀνήτωρ meminit. Fieri tamen quoque potuit, vt voc. Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος compendio scribendi in MSS. exhiberetur, atque inde Ἥλιος oriretur, vt multa nomina propria in breuius contracta et mutilata sunt, cf. Bast. in Lettre critique p. 96, n. 29. In nott. ad Apollonii Lex. Hom. v. Φοῖβος T. II, p. 834, vbi quoque Ἡλιόδωρος citatur, Villoison. animaduertit, nomen esse corruptum, et legendum Ἡσίοδος, simul ostendens, vocc. Ἡλιόδωρος, Ἡσίοδος, Ἡρόδοτος, Ἡρόδωρος, Ἡρωδιανὸς, Ἀπολλώνιος et Ἀπολλόδωρος a librariis saepe esse permutata. Scriptum forte erat h. l. ..ιος ὁ Ῥόδιος, verbis his tribus, vt fit, non seiunctis, et litteris vna serie positis, vnde facile enasci poterat Heliodorus. Brunck. ad Apoll. Rh. II, 706. legit sine vlla cunctatione et nodo dissecto locum Tzetzae: ὥς φησιν Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος.

4) ὅς ποτε, vt Seb. legit, habent quoque cum Eudoc. p. 107. Vitt. 2 et 3. verum Vit. 1. et Ciz. ὅ ποτε, nullus vulg. ὁππότε. Itaque, quamvis Apollon. ὥς ποτε, iam exhibeat, tamen Tzetzes haud dubie legit ὅς ποτε, cum hos Apollonii versus rei suae adaptauerit, vel in Cod. Mscr. quo vtebatur, hanc lectionem inuenerit. Inuitis igitur Codd. MSS. qui extant, non facile ausim, vt Seb. plerumque temere ausus est, loca scriptorum vett. a Tzetza laudata ad editt. quibus aetas iam vtitur nostra, emendare. Sic quoque Codd. nostri habent: πετραίῃ ὑπὸ δειράδι, vt edd. Apollonii vett. non vero πετραίης ὑπὸ δειράσι, vti iam legitur in ed. Brunck. Prisca lectio nullo modo videtur sollicitanda.

5) παρνησοῖο) Ita nostri omnes, vt in ed. Brunck. Thryllit. mauult παρνασσοῖο, vt in edd. vett. neque tamen damnat παρνασοῖο, vel παρνησοῖο, quum omnia recte scribi possint. In Eudocia sine dubio typogra-

ἢ ὅτι Κασταλίῳ [8]) τῷ Κρητὶ πρὸς ἀποικίαν στελλομένῳ [9]) ὁ Ἀπόλλων ἢ ἐπὶ [10]) δελφῖνος ὀχούμενος ἢ δελφῖνι ὁμοιωθεὶς προηγεῖτο [11]) τῆς νεὼς ἕως τοῦ Κρισσαίου [12]) κόλπου καὶ τῆς Φωκίδος [13]). Τινὲς δέ φασιν ἐν τῷ πλοίῳ αὐτὸν εἰςελθεῖν ἐν εἴδει δελφῖνος καὶ κατὰ τοῦτον τὸν τόπον πη-

phorum incuria hoc voc. deeſt

6) Δελφῖνα) Sic conſentientibus Vitt. 2 et 3. et Eudocia. Ciz. vero et Vit. 1. vt antea, δελφύνην. *Videtur tamen Tzetzes omnino errare in citatione, aut certe* δελφῖνα (vel δελφίνην, vt iam ap. Brunck.) *legiſſe. Quomodo enim alias* δελφίνιον *Apollinem inde deriuauerit? Vide Pauſaniam et Callimach.* (in Apoll. v. 101.) *ad eumque doctiſſimum Spanhemium.* Δελφύνην *antiqua in Apollonio lectio eſt, quam firmat ſcholiaſta, et* δελφύνην δράκοντα *memorat Suidas in* Δελφοί, *qui ait,* δελφίνιον ἱερὸν Ἀθήνησιν Ἀπόλλωνος *fuiſſe:* δελφύνην δράκαιναν *alia in materia commemorat Apollodorus p. 17. fin.* (I, 6, 3. cf. ibi Heyne.) *Thryll.* Cf. quoque ſchol. Apollonii p. 119, a, edit. Francof. δελφύνην, οἱ μὲν ἀρσενικῶς, οἱ δὲ θηλυκῶς εἶπον, ὃ καὶ βέλτιον.

7) ἐξενάριξ.) Ciz. et Vitt. 1. 2. ἐξηνάριξ. contra leges metri.

8) κασταλίῳ — Ἀπόλλων, ἢ) Abſunt a Vitt. 2 et 3. et Phauor. Eudocia p. 108. praebet, ſed poſt ὁμοιωθείς, omiſſo tamen πρὸς, non male.

9) στελλομένῳ) Vit. 1. et Ciz. στελλόμενος, et referunt non ad Caſtalium, filium Apollinis, ſed ad Apollinem ipſum, non bene. Sic quoque legiſſe videtur Natal. Com. IV, c. 10, p. 364. qui, *Fuerunt*, inquit, *qui dixerint ita dictum fuiſſe* (Delphinium), *quia Caſtalium Cretenſem in coloniam Apollo deduxerit, a delphino vectus.* Eudocia p. 108. tuetur στελλομένῳ.

10) ἐπὶ) Sic noſtri et edd. prior. cum Eudocia. Seb. male ἀπό.

11) προηγεῖτο) Sic Vit. 1. et Ciz. recte: προηγεῖται Vitt. 2 et 3. inepte: Eudoc. cum Phauor. qui hoc ſchol. excerpſit, προηγήσατο.

12) κρισσ.) Similiter Eudoc. Vit. 2. et Strab. IX, p. 405, cf. ibi Tzſchucke, ſed Vitt. 1 et 3. et Ciz. κρισαίου, ſimplici σ, vt Steph. Byzant.

13) καὶ τῆς φωκ.) Vitt. 2 et 3. καὶ tollunt.

δῆσαι [14]) εἰς τὴν θάλασσαν [15]), ὅθεν ἐκλήθη καὶ ὁ τόπος Δελφοὶ καὶ ὁ Ἀπόλλων Δελφίνιος, κἂν ἄλλοι [16]) φασὶ, Δελφοὺς κληθῆναι ἀπὸ Δελφοῦ υἱοῦ Ποσειδῶνος καὶ Μελανθοῦς τῆς Δευκαλίωνος θυγατρός. Κερδῷος δὲ, ὅτι διὰ χρησμῶν τὰ συμφέροντα καὶ ἐπικερδῆ δείκνυσι.

Παρ' ἄντρα] παρὰ τοὺς ἐσωτάτους [17]) τόπους τοῦ ναοῦ. Ἐτιμᾶτο δὲ καὶ [18]) Διόνυσος ἐν Δελφοῖς σὺν Ἀπόλλωνι οὑτωσί [19])· Οἱ Τιτᾶνες τὰ Διονύσου μέλη, ἃ διεσπάραξαν [20]), Ἀπόλλωνι ἀδελφῷ ὄντι αὐτοῦ παρέθεντο ἐμβαλόντες [21]) εἰς λέβητα. Ὁ δὲ παρὰ τῷ τρίποδι [22]) παρέθετο, ὥς φησι Καλλίμαχος [23]). Καὶ Εὐφορίων λέγει·

. . . . ἐν πυρὶ Βάκχον [24])
Δῖον ὑπὲρ φιάλην ἐνεβάλοντο . .

14) κατὰ τ. τὸν τόπ. πηδῆσαι) Noſtri cum Seb. πηδῆσαι pro vulgat. συνοδεῦσαι. Eudocia quoque ἐπήδησεν εἰς τὴν θάλασ. ſed pro τόπον legunt τρόπον: Eudocia vero τόπον, rectius.

15) εἰς τὴν — Δελφίνιος) Deſunt in Vitt. 2 et 3.

16) κἂν ἄλλοι — θυγατρός) Haec a Seb. huc translata extr. ſcholii in noſtris occupant locum, vt in edd. prior. et pro κἂν legunt ἄλλοι δέ.

17) ἐσωτάτους) Sic cum Seb. Vitt. 2 et 3. Ciz. vero et Vit. 1. vt edd. prior. ἐσωτάτω.

18) καὶ Διόν.) Abeſt καὶ a Vitt. 2 et 3. vti mox a Ciz. et Vit. 1. ἐν Δελφοῖς.

19) οὑτωσὶ pro οὕτως noſtri cum Seb.

20) διεσπαρ.) Sic legimus cum Vit. 1. et Ciz. pro ἐσπάραξαν.

21) ἐμβαλ.) Vit. 1. et Ciz. ἐμβάλλοντες.

22) τῷ τρίπ.) Vitt. 2 et 3. delent τῷ.

23) καλλίμαχ.) Fragment. n. 374. a Bentleio collect. p. 559. ed. Erneſt.

24) βάκχον) Vit. 1. et Ciz. βάκχης: Vitt. 2 et 3. βάκχου. Mox lectionem edd. prior. δῖαν noſtri pro δῖον tuentur. Pro ἐνεβάλοντο Vit. 1. et Ciz. ἐβάλλοντο: Vit. 2. ἐμβάλλοντες: Vit. 3. ἐμβαλόντες.

209. Ταύρῳ] τῷ Διονύσῳ, ὅτι κερατοφόρον αὐτὸν γράφουσιν, ὡς καὶ Εὐριπίδης [1]) ἐν Βάκχαις,

καὶ πρόσθε μὲν (ἡμῖν) ταῦρος ἡγεῖσθαι δοκεῖ.

Στησίμβροτος δὲ καὶ Διόνυξον [2]) αὐτὸν καλεῖ, ὅτι κερατοφόρος ἐξελθὼν τὸν Διὸς μηρὸν ἔνυξεν [3]).

Κρυφαίας χέρνιβας] ὅτι ἐν παραβύστῳ [4]) τὰ μυστήρια τῷ Διονύσῳ ἐτελεῖτο [5]).

211. Ὧι θυμάτων] ᾧτινι Ἀγαμέμνονι πρόσπαιον καὶ νεαρὰν τὴν χάριν τῶν θυμάτων [1]) ἀντιδιδοὺς [2]) ὁ Διό-

1) ὡς καὶ Εὐρ.) Nostri omnes cum edd. prior. praemittunt καί. In Eurip. Bacch. v. 918. sic legitur: καὶ ταῦρος ἡμῖν πρόσθεν ἡγεῖσθαι δοκεῖς. Codd. omnes omittunt ταῦρος, quod Tzetzes, cum ex praecedentibus facile intelligeretur, omittere poterat, sed πρόσθε (Vit. 2. πρόσθεν) μὲν mutandum in πρόσθεν ἡμῖν, et δοκεῖ in δοκεῖς.

2) Διόνυξ.) Sic pro Διόνυσον a Seb. emendatum, nostris consentientibus: Phauor. adeo addit ad Διόνυσος, διὰ τοῦ ξ. Sic quoque Eudocia p. 118.

3) ἔνυξ.) Vitt. 2 et 3. ἔγγιζε, vitiose.

4) παραβ.) Vit. 1. et Ciz. vt edd. ante Seb. παραβύτῳ.

5) Οἱ ἕλληνες — usque ad ὥσπερ στάχυν, vt in edd. prior. extant, a Seb. hic sublata et auctoritate trium Codd. suo loco inserta in vers. sq. nostri plane ignorant. Videntur ab alio glossatore illata, nam omnia iam antea sunt dicta. Sublatis autem ac omissis quibusdam a Seb. quae edd. prior. habent, hic, vt lectores, quaenam sint ista, sciant, adiicienda putauimus. Post verba ὥσπερ στάχυν sequuntur: ἐπειδὴ δὲ αὐτὸν παρείκασε λέοντι, καλῶς εἶπεν, ὀδόντι καὶ γνάθοις. Deinde ab eo post ἕλληνας v. 211. sunt deleta: κακοζήλῳ δὲ τροπῇ ἐχρήσατο· λέοντα γὰρ αὐτὸν εἰπὼν τὸν τήλεφον, ὤφειλε τοὺς ἕλληνας (quae insunt Vit. 1. et Ciz. et seqq. etiam Vitt. 2 et 3.) βόας ἢ ἄρνας εἰπεῖν (ἔδει addunt Vitt. 2 et 3.)· ὁ δὲ στάχυς εἶπεν αὐτούς· τοῦτο δὲ ἀκατάλληλον· λέων γὰρ στάχυς οὐκ ἐσθίει. vid. Seb. ad extr. v. 215.

1) τῶν θυμάτ.) Delent Vit. 1. et Ciz.

2) ἀντιδιδ.) Pro ἀναδιδοὺς Seb. ex septem Codd. MSS.

νυσος συμποδίσει [3]) τὸν Τήλεφον ἀμπέλου κλήματι, ὥστε μὴ ἀνελεῖν πάντας τοὺς Ἕλληνας. Ἢ οὕτως ἡ σύνταξις· Ἀμειβόμενος ὁ Διόνυσος ἀντὶ τῶν θυμάτων πρόσφατον χάριν σχήσει τὸν Τήλεφον τοῦ μὴ ἐκριζῶσαι καὶ ἀφανίσαι τοὺς Ἕλληνας τέμνοντα καὶ θερίζοντα αὐτοὺς ὥσπερ στάχυν. Οἱ Ἕλληνες τῆς Τροίας ἀποπλανηθέντες προσώκειλαν τῇ Μυσῶν, ὡς τῇ Τροίᾳ. Ἔνθα Τήλεφος βασιλεὺς ὢν τῶν Μυσῶν ἐξελθὼν πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀνεῖλεν. Ὁ δὲ Διόνυσος θέλων ἀποδοῦναι εὐχαριστήρια τῷ Ἀγαμέμνονι ἀντὶ τῆς εἰς αὐτὸν θυσίας πεποίηκε τὸν Τήλεφον συμπλακῆναι ὑπὸ κλάδων τῆς ἀμπέλου τὸν πόδα καὶ ὑπὸ Ἀχιλλέως τρωθῆναι. Ἐδόθη δὲ αὐτῷ χρησμὸς, ὡς οὐκ ἂν ἄλλως ἰαθήσεται, εἰ μὴ ὁ τρώσας ἰάσεται. Διὸ καὶ ἰαθεὶς ὑπὸ Ἀχιλλέως δεικνύει τοῖς Ἕλλησι τὸν ἐπὶ τὴν Τροίαν πλοῦν.

212. Δαίμων Ἐνόρχης] ὁ Διόνυσος παρὰ Λεσβίοις. Φασὶ γὰρ δύο ἀδελφοὺς συμμιγέντας, Θυέστην καὶ Δαῖταν [4]), ἐξ ὠοῦ τεκεῖν [5]) παῖδα, Ἐνόρχην [6]) καλούμενον, ὃς ναὸν ἱδρυσάμενος Διονύσῳ [7]) ἀπὸ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ὀνόματος τοῦτον [8]) ἐκάλεσεν. Ἢ Ἐνόρχης λέγεται, ὅτι μετ' ὀρχήσεως τὰ μυστήρια αὐτοῦ [9]) ἐτελεῖτο [10])· ἢ ὅτι ἐν ὄρχοις καὶ φηγοῖς [11]) διῆγεν.

reſtituit: addi iis noſtri poſſunt.

3) *συμποδίσ.*) Noſtri *συμποδίζει.*

4) *Θυέστ. κ. Δαῖταν*) Sic quoque Eudoc. p. 148. Vitt. 2 et 3. *Θυέστ. καὶ Δαιτᾶν*: Ciz. et Vit. 1. *Θυέστη καὶ Διαιτᾶ.*

5) *ἐξ ὠοῦ τεκ.*) Sic noſtri omnes cum Eudocia et edd. prior. quam quoque lectionem reuocauimus pro *γεννῆσαι* a Seb. intruſo, quod interpretamentum eſſe videtur.

6) *Ἐνόρχην*) Sic Ciz. et Vit. 1. cum Eudoc. ſed Vitt. 2 et 3. *Ἔνορχον.*

7) *Διονύσῳ*) Sic pro *Διονύσου* noſtri cum Eudoc. et Phavor. bene.

8) *αὐτοῦ ὀν. τοῦτον*) Sic quoque Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. ſed Ciz. et Vit. 1. vt edd. prior. *ὀνόματος αὐτόν.*

Οἱ δὲ αἰσχράν τινα ἱστορίαν [12]) φασί· Διόνυσον γὰρ λέγουσι ψηλαφᾷν [13]) τὴν μητέρα μετὰ τὸ κεραυνωθῆναι αὐτήν. Πολύσυμνος [14]) δέ τις νεανίας ἔφη δείξειν τὴν πρὸς ταύτην ὁδὸν, εἰ συγγένοιτο αὐτῷ· ὁ δὲ ὑπέσχετο τοῦτο ποιῆσαι, εἰ πρῶτον εὑρήσει τὴν μητέρα. Καὶ δὴ βουλαῖς Πολυσύμνου κατελθὼν εἰς τὸν Ἄιδην ἐκ τῆς Λέρνης πηγῆς ἀνάγει αὐτήν. Τελευτήσαντος δὲ Πολυσύμνου Διόνυσος θέλων πληρῶσαι τὴν ὑπόσχεσιν σύκινα αἰδοῖα προσῆψεν αὐτῷ καὶ φαλλοὺς [15]) δερματίνους ἐλάφων, ὅθεν, ὥς φασι, καὶ Ἐνόρχης λέγεται. Ἀλλ' οὗτοι [16]) καὶ περὶ τὴν (τοῦ Ὀσίριδος) ἱστορίαν ληροῦσι, καὶ τὴν ἀλληγορίαν οὐκ ἴσασιν. Ἔχει δὲ ἡ ἱστορία (πρῶτον) οὑτωσί [17])· Ὄσιρις, ὁ καὶ Διόνυσος, βασιλεὺς ὑπάρχων Αἰγύπτου ὑπὸ Τυφῶνος τοῦ ἀδελφοῦ [18]) καὶ

9) *μυστ. αὐτοῦ*) Sic pro *αὐτῷ τὰ μυστ.* rescripsimus ope Cdd. nostrorum et Eudociae.

10) *ἐτελεῖτο*) Modo Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. exhibent: Vit. 1. et Ciz. seruant lectionem vulg. *ἐγίνετο*.

11) *φηγοῖς*) Vit. 1. et Ciz. vt edd. ante Pott. *φυτοῖς*.

12) *ἱστορίαν*) *Quam refert Scholiast. Gregor. Naz. Nonnus συναγωγῇ ἱστοριῶν stelit. ά. contentarum c. 37, p. 139. cf. quoque Schol. Aristoph. ad Acharn. p. 49. ed. Aurel. et Elmenhorst. ad Arnob. p. 108.* Thryllit.

13) *Διόνυσον — ψηλαφ.*) Vit. 1. et Ciz. *Διόνυσος γὰρ λέγεται τὴν μητέρα ψηλαφ.*

14) *πολύσ.*) Sic quoque Vitt. 2 et 3. verum Ciz. et Vit. 1. hic et postea *πολύϋμνος*, vt ante Potter. Schol. Gregor. Naz. Nonnus *πρόσυμνος παῖς*.

15) *φαλλοὺς*) Vitt. 2 et 3. *φαλοὺς*, simplici *σ*: Vit. 1. et Ciz. *ὄρχεις φαλλοὺς*. Glossema videtur *ὄρχεις*.

16) *ἀλλ' οὗτοι — ἱστορίαν*) Vitt. 2 et 3. *ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ Ὀσίριδος.* Lege: *καὶ περὶ τοῦ Ὀσίριδος ἱστορίαν ληροῦσι.* Thryllit. quae lectio sqq. magis conuenit.

17) *πρῶτον οὑτ.*) Vitt. 2 et 3. modo *οὕτως*, deleto *τῷ· πρῶτον*, quod sane nil habet, ad quod referatur.

18) *τοῦ ἀδελφοῦ*) Abest a Vitt. 2 et 3. non bene, nam addit quoque Ioan. Tzetz. in Chil. V, v. 225 et 245, vbi eadem narrat.

τῶν συνωμοτῶν [19]) μεληδὸν κατετμήθη, καὶ ἐξετέθη [20]) πολλαχοῦ. Ἶσις [21]) δὲ ἡ καὶ Δήμητρα, γυνὴ Διονύσου μετὰ Ὥρου [22]) τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, τὸν Τυφῶνα καὶ πάντας τοὺς σὺν ἐκείνῳ φονεῖς ἀναιρεῖ. Τὰ δὲ τοῦ Διονύσου μέλη [23]) καὶ μόρια συλλέξασα ἑκάστῳ ναὸν καὶ ἱερὰ [24]) ᾠκοδόμησεν. Ἐν Φήλαις (Φηγάλαις) δὲ, πόλει

19) *συνωμοτ.*) Vitt. 2 et 3. *συνόντων*. Plutarch. vero de Iſide et Oſiride T. VII, p. 404. ed. Reisk. *συνωμότας ἄνδρας ἑβδομήκοντα καὶ δύο.*

20) *ἐξετέθη*) Vit. 2. *ἐξετάθη*: Vit. 3. cum Phauor. *ἐξετάσθη*, mendoſe.

21) *ἴσις*) Vitt. 2 et 3. *ἴσιρις*, male.

22) *ὥρου τοῦ υἱοῦ*) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. p. 319. *ὡραίου τ. υἱοῦ αὐτοῦ*; bene additur *αὐτοῦ*. Diod. Sic. I, 21, et Plutarch. l. l. p. 402. *ὥρου*: ſic quoque legendum videtur.

23) *μέλη*) Pro *μέρη* legunt noſtri cum Eudoc. recte ab praec. *μεληδόν*.

24) *ἱερὰ*) Vitt. 2 et 3, cum Eudoc. *ἱερούς*, qui quoque reliqua verba dant, vt edd. ante Pott. *ᾠκοδ. ἐν Φηγάλαις, Φηγάλη δὲ, πόλις Αἰγύπτου, τὸ μέγιστον*, ſed Ciz. et Vit. 1. aſſentiuntur Sebaſt. ita tamen, vt *Φήλαις* pro *Φύλαις* exhibeant. Omnes paene variant in ſcriptura huius vocabuli, vt etiam in voc. *Φηγάλη*, vel *Φηγαλία*, quod modo *φυγαλία*, modo *φηγ.* modo *φιγαλ.* ſcribitur, cf Tzſchucke ad Strab. VIII, p. 348. Phygalia vero quum nominetur vrbs Aegypti, h. l. intelligi non poteſt, etſi Dionyſo etiam eſt cognomen Phigaleus. Natal. Com. V, 13, p. 496, laudato Lycophronis loco, cum lectione *φιγαλεύς*, non vero *φηγ.* aut *φυγαλεύς*, niſi malis, Tzetzam in hac vrbe et in hoc cultu eius conſtituendo erraſſe, vti vere videtur erraſſe, quia Lycophron habet *φηγαλεύς*, vel, vt alii, *φιγαλεύς*, quod nullo modo a *φήλα* aut *φίλα*, ſed a *φιγάλη* l. *φιγαλία* ductum eſt. Forte *φίλαις* praeferendum *φήλαις* vel *φύλαις*, nam Stephano memoratur *φίλα*, *νῆσος Αἰγύπτου*, et *φιλία* ad *τάκομψος*. Sebaſt. ipſe in not. addit: ſi per vnum Cod. modo licuiſſet, certe per ι huius vrbis nomen ſcripſiſſem cum omnibus ſcriptoribus lat. et gr. qui huius vrbis meminerunt, laudato Zoëga de origine et vſu Obeliſcorum p. 286. Quare vero Seb. cum Pottero legerit *φύλαις*,

Αἰγύπτου, τὸ μέγιστον ἦν τῶν ἱερῶν, ὃς καὶ μέγας ὅρκος τοῖς Αἰγυπτίοις ἐτύγχανεν, ἐπομνύντες· Μὰ τὸν ἐν Φήλαις (Φηγάλῃ) Ὄσιριν [25]). Ἡ Ἶσις [26]) γοῦν πάντα εὑροῦσα καὶ συλλέγουσα τὰ μόρια, ὡς ἔφην καὶ δειμαμένη πᾶσι [27]) ναοὺς, τὰ δὲ παιδογόνα μόρια [28]) μὴ εὑροῦσα, τοὺς δερματίνους φαλλοὺς ἐπενόησε κρεμαννύειν ἕκαστον ἑαυτῷ, καὶ σὺν τούτοις ὀρχεῖσθαι. Καὶ τὰ μὲν τῆς ἱστορίας (τοῦ Ὀσίριδος [29])) ταυτί· τὸ δὲ συμβολικώτερον τούτου δῆλον [30]), ὅτι ὁ οἶνος ἐντείνει [31]) τὰ μόρια, ὅθεν τὸν Διόνυσον καὶ νέον καὶ γέροντα γράφουσι πρὸς τὴν πόσιν τοῦ οἴνου, τὴν μετρίαν λέγω [32]) καὶ ἄμετρον καὶ φαλακρὸν γέροντα γράφουσι τούτῳ ἀκολουθεῖν, ὅτι οἱ οἰνωθέντες τὰ τοῦ λογισμοῦ ἀπόῤῥητα ἐκφαίνουσιν. Ὅθεν καὶ Ἀλκαῖός [33]) φησιν·

Οἶνος γὰρ ἀνθρώποις δίοπτρον [34]).

non vero φήλαις, cum in Lycophrone ſit φηγαλεὺς, inconſtantiae eius eſt tribuendum. Quod vero ad totum attinet locum, lectio Vitt. 2 et 3. φηγάλαις, quum Lycophroni magis conueniat, alteri φήλαις praeſtare videtur: quod ideo vncis incluſum addidimus.

25) μὰ — Ὄσιριν) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. μία τῶν ἐν φηγάλῃ ἡ Ὄσιρις, perperam, ſed ἐπομνύντες a Seb. inſertum noſtri ignorant: λέγουσι vero a Seb. eiectum Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. quoque eiiciunt: Ciz. et Vit. 1. retinent, bene, quia abeſt ἐπομνύντες.

26) Ἡ Ἶσις et συλλέγουσα, a Seb. ſuppleta, noſtri cum Eudoc. non ſupplent.

27) πᾶσι) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. πάντας.

28) μόρια) A Seb. additum Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. etiam addunt.

29) καὶ τὰ — ταυτί) Vitt. 2 et 3. vt ſupra, καὶ περὶ μὲν τοῦ Ὀσίριδος οὕτως ἔχει, ſaltem addendum τοῦ Ὀσίριδος.

30) τούτου δῆλ.) Ciz. et Vit. 1. τοῦτο δηλοῖ, non male, immo, ni fallor, melius.

31) ἐντείνει) Vit. 1. et Ciz. ἐκτείνει.

32) λέγω) Addunt noſtri omnes cum Seb.

33) Ἀλκαῖος) Noſtri praepoſ. art. ὁ recte delent.

34) δίοπτρον) Sic Bacchus pingitur nudo pectore, cf. Albricus c. 19. Huc quoque referendum Horatii I,

Καὶ ἄλλα 35) μυρία περὶ τοῦ Διονύσου, ἤτοι τοῦ οἴνου 36) συμβολικωτέρως τελούμενα, παρδάλεις 37), καὶ βάκχαι, καὶ σάτυροι, καὶ ἀνδρόθηλυς στολισμὸς 38), καί τινα ἕτερα 39), ἃ μακρόν ἐστιν ἐν μυθικοῖς συγγράμμασιν ἀλληγορεῖν περιεργότερον 40).

Φηγαλεὺς] Ἐμοὶ δοκεῖ διὰ τοῦ 41) ἦτα γράφεσθαι παρὰ τὸ ἐν Φηγοῖς, καὶ ὄρεσιν 42) ἄλλεσθαι· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ ἰῶτα γράφοντες Φιγαλέα λέγουσιν 43) ἐν Ἀρκαδίᾳ τιμᾶσθαι Διόνυσον.

Φαυστήριος] Οὕτω λέγεται 44), ὅτι μετὰ φανῶν 45) καὶ λαμπάδων ἐπετελοῦντο 46) τὰ τούτου μυστήρια. Ἐγὼ δέ φημι ἀλληγορικωτέρως 47) Διόνυσον Φαυστήριον διὰ τὴν τοῦ οἴνου θερμότητα.

18, 20. *Arcanique fides prodiga perlucidior vitro.*

35) καὶ ἄλλα) Vit. 1 et 2. et Ciz. ἄλλα δέ.

36) τοῦ Διονύσ. — οἴνου) Sic Vitt. 2 et 3. cum Seb. fed Vit. 1. et Ciz. vt edd. prior. τὸν Διόνυσον — οἶνον.

37) παρδάλεις) Sic lege cum noftris pro παρδαλαί.

38) ἀνδρ. στολισμὸς) Vit. 1. et Ciz. rectius, quam vulg. ἀνδροθηλοὶ στολισμοί. Verbum ἀνδράθηλυς l. ἀνδρόθηλος ignorant omnia, quae extant, Lexica.

39) καί τ. ἕτερα) Vit. 1. et Ciz. καὶ τὰ ἕτερα: Vitt. 2 et 3. καὶ ἕτερα.

40) περιεργ.) Vit. 3. περιεργοτέρως.

41) διὰ τοῦ) Sic Vit. 1. et Ciz. vt mox διὰ τοῦ ἰῶτα: reliqui ignorant τοῦ.

42) καὶ ὄρεσιν) Vitt. 2 et 3. καὶ delent, et pro ἄλλεσθαι habent ἄλεσθαι, forte, putat Thryllit. ἀλᾶσθαι: mihi placet ἀλέσθαι.

43) γράφουσι — λέγοντες) Inuertunt Vitt. 2 et 3. γράφοντες λέγουσι.

44) οὕτω λέγ.) Noftri, vt olim, δὲ λέγεται.

45) ὅτι μετὰ φ.) Sic pro ἀπὸ τῶν διὰ φ. noftri cum Seb.

46) ἐπετελ.) Noftri, vt fere femper, fingul. ἐπιτελεῖται: ante Seb. ἐπιτελεῖσθαι, quia non apparebat ὅτι, fed ἀντὶ τοῦ. Poft μυστήρια in edd. prior. addebantur: ὁ αὐτὸς δὲ Ἐνορχὸς, ὅτι μετὰ ὀρχήσεως αὐτῷ αἱ θυσίαι ἐπιτελοῦνται, quae noftri cum Seb. eiiciunt, bene, nifi pro ὁ αὐτὸς legendum putes cum Thryllit. ὡσαύτως.

47) ἀλληγ.) Noftri ἀλληγορικώτερον, et pro διόνυσον,

213 — 15. Λέοντα θοίνης] τὸν Τήλεφον καλεῖ [1]) τῆς θοίνης καὶ τῆς εὐωχίας σχήσει, εἰς τὸ μὴ πρόῤῥιζον ἀϊστῶσαι τὸν στάχυν [2]) κείροντα ἐν ὀδόντι καὶ λαφυστίαις καὶ τρωκταῖς [3]) σιαγόσι. Σχήσει δὲ πῶς; τὸ ἴχνος ἐμπλέξας τοῖς λύγοις. Λύγους δὲ νῦν εἶπε τῆς ἀμπέλου τὰ κλήματα, στάχυν [4]) δὲ τὸν στρατὸν τῶν Ἑλλήνων.

Ἀϊστῶσαι στάχυν [5])] τοὺς Ἕλληνάς φησι, λείπει δὲ τὸ ὡς, ἵνα ᾖ· ὡς στάχυν κείροντα τῷ ὀδόντι καὶ ταῖς δαπανητικαῖς γνάθοις. Τοῦτο δὲ ἀκατάλληλόν φησι κακοζήλως καὶ κακομιμήτως [6]) τῷ λέοντι προσάπτων τροφὴν στάχυας [7]), λέων γὰρ στάχυς οὐκ ἐσθίει. Λέοντα δὲ αὐτὸν εἰπὼν τὸν Τήλεφον ὤφειλε τοὺς Ἕλληνας βόας ἢ ἄρνας εἰπεῖν, ὁ δὲ στάχυς εἶπεν αὐτούς. Ἐπειδὴ δὲ αὐτὸν παρείκασε λέοντι, καλῶς εἶπεν· Ὀδόντι καὶ γνάθοις.

216. Λεύσω πάλαι δὴ] ἀντὶ τοῦ· προορῶ ταῦτα [1]). Τοὺς δὲ τοῦ πλοῦ λέγει τοῦ εἰς τὴν Τροίαν τῶν Ἑλλήνων.

quod Seb. recepit, nostri tuentur vulg. τοῦτον.

1) καλεῖ) Vitt. 2 et 3. adiiciunt, bene.

2) τὸν στάχ.) Art. a Seb. praepositum nostri praeponunt omnes, vt quoque mox ἐν ὀδ. exhibent pro ὀδόντι, excepto Vit. 3.

3) τρωκταῖς) Sic pro τρωκτικαῖς Vit. 1. et Ciz. recte, nam τρωκτικὸς omnibus Lexicographis est ignotum, etsi habeant cum reliquis Vitt. 2 et 3. et schol. interl.

4) στάχυν) Pro τάχα comprobant nostri, sed pro στρατὸν τ. ἑλλήν. modo praebent τοὺς ἕλληνας.

5) ἀϊστῶσαι usque ad φησὶ κακοζήλως desiderantur in nostris, vt in edd. ante Pott. alt.

6) καὶ κακ.) Absunt a Vitt. 2 et 3.

7) στάχυας) Vit. 3. praeponit art. τούς: quae hinc sequuntur, λέων — γνάθοις, a Seb. huc delata, nostri, vt edd. vett. exhibent ad v. 211.

1) λεύσσω — ταῦτα) Nostri ad extrem. scholii dant. In edd. priscis et hic, et

Σπεῖραν] ἀλλαχοῦ τάξιν στρατιωτικὴν, νῦν δὲ [2]) συστροφὴν καὶ συναγωγὴν κακῶν [3]), τῶν ἀπὸ ὁλκάδων καὶ πλοίων γινομένων [4]). Ἡ δὲ μεταφορὰ [5]) ἀπὸ τῶν δρακόντων τῶν ἐσπειρημένων καὶ ἐνειλισσομένων καὶ ῥοιζούντων, σπεῖρα γὰρ ἡ τῶν ὄφεων συστροφή. Τὴν οὖν [6]) συναγωγὴν τῶν νεῶν σπεῖραν ἐκάλεσε κακῶν.

217 — 18. Σύρουσαν] τὸ ἑξῆς οὕτως [7])· βίαν ὁλκάδων καὶ συναγωγὴν συρομένην ἐν τῇ θαλάσσῃ.

Κἀπιῤῥοιζοῦσαν] καὶ ἐπιβοῶσαν, καὶ ἀπειλοῦσαν [8]) τῇ πατρίδι, ἤτοι τῇ Τροίᾳ [9]) δεινὰς ἀπειλὰς καὶ πυρπόλησιν [10]).

219 — 22. Ὡς μή σε Κάδμος] Ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὸν Πρύλιν, ὃς ἦν μάντις ἐν Ἴσσῃ [1]), ἤτοι τῇ Λέσβῳ, υἱὸς τοῦ Κάδμου καὶ Καδμίλου [2]) (κατὰ συγκοπὴν [3]) γὰρ εἶπε τὸν Κάδμον· Καδμίλος γὰρ ἦν,

postea reperiuntur. Legunt vero λεύσσω, recte, vid. Nott. crit. et verba ἀντὶ — ταῦτα cum Sebast. inserunt. Reliqua vero τοὺς δὲ — ἑλλήνων ignorant.

2) νῦν δὲ) Sic pro ὧδε δὲ nostri cum Sebast.

3) κακῶν) Vit. 1. et Ciz. τῶν κακ.

4) τῶν — γινομ.) Vit. 3. τὴν — γινομένην, vt referatur ad συναγωγὴν, non apte.

5) ἡ δὲ μεταφορὰ — ῥοιζούντων) Desunt in nostris, et saluo sensu deesse possunt. E glossa esse videntur.

6) τὴν οὖν — κακῶν (male Pott. κακῶς)) Nostri non exhibent.

7) τὸ ἑξῆς — συναγωγὴν) Ignorant nostri.

8) καὶ ἀπειλοῦσαν) Nostri non agnoscunt, bene ob seq. ἀπειλάς.

9) τῇ τροίᾳ) Vitt. 2 et 3. τὴν τρωάδα, fort. τῇ τρωάδι.

10) πυρπόλ.) Vitt. 2 et 3. πυρπολήσεις.

1) ἐν ἴσσῃ — λέσβῳ) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. p. 348. et Phauor. delent ἐν. Ciz. et Vit. 1. ἐν νήσῳ τῇ λέσβῳ, non inepte, si spectes verba sqq. ἀφ' ἧς ἐκλήθη ἡ λέσβος, ἴσσα, quae tunc abundare videntur.

2) κάδμου καὶ καδ.) Ordinem horum verborum a Seb. praeter rationem inversum nostri non inuertunt.

3) κατὰ συγκοπ. — γαμφάς) Haec verba reuocata e

ὥσπερ τὰς γαμφίδας γαμφάς.) ἤτοι τοῦ Ἑρμοῦ [4]) καὶ Ἴσσης τινὸς νύμφης, ἀφ' ἧς [5]) ἐκλήθη ἡ Λέσβος, ἡ καὶ Μιτυλήνη [6]), Ἴσσα. Ὃς Πρύλις προσενεχθεῖσι τοῖς Ἕλλησι τῇ Λέσβῳ ὑπέθετο τὸν τρόπον τῆς τοῦ Ἰλίου [7]) ἁλώσεως διὰ μαντείας. εἶπε γὰρ τὴν κατασκευὴν τοῦ Δουρείου ἵππου δῶροις πεισθεὶς ὑπὸ Παλαμήδους. Πρὸς ὃν λέγει· Ὦ Πρύλι, ὥς μὴ ὤφελέ σε (τὸν Πρύλιν δηλαδὴ [8]) φυτεῦσαι καὶ γεννῆσαι ὁ Κάδμος, ἤγουν Ἑρμῆς οὕτω λεγόμενος παρὰ Βοιωτοῖς ἐν τῇ Ἴσσῃ καὶ τῇ Μιτυλήνῃ, τῇ περιῤῥύτῳ, ἤτοι τῇ κυκλουμένῃ ὑπὸ θαλάσσης [9]), φυτεῦσαι δὲ ποδηγέτην καὶ ὁδηγὸν, καὶ ἑρμηνέα [10]) τῶν Ἑλλήνων, τῶν αὐθομαίμων δὲ καὶ συγγενῶν Τρώων συγκατασκάπτην, τέταρτον ὑπάρχοντα [11]) ἐκ τῆς ῥίζης τοῦ Ἄτλαντος· Πλειόνης γὰρ τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρὸς καὶ Ἄτλαντος τοῦ υἱοῦ Ἰαπετοῦ καὶ Ἀσίας [12]) ἑπτὰ θυγατέρες, ὡς καὶ Ἄρατος [13]) λέγει·

v. 223. vbi alieno loco in Vitt. 2 et 3. et aliis Codd. erant poſita, vti iam Thryllit. eſt ſuſpicatus, Vit. 1. et Ciz. neque hic, neque ad extr. v. 223. habent. Ab Eudocia tamen etiam in hac narratione abſunt.

4) ἤτοι τ. Ἑρμοῦ) Vitt. 1 et 2. et Ciz. omittunt ἤτοι, et iungunt cum καδμίλου, forte καμίλλου ἑρμοῦ, vt ab aliis nominatur.

5) ἀφ' ἧς — ἴσσα) Noſtri cum Eud. non agnoſcunt.

6) Μιτυλήνη) Sic ſcribitur a plerisque, adeo in Inſcriptt. Gruteri et Gudii, a multis vero μυτιλήνη, immo etiam in numis, cf. Tzſchucke ad Pomp. Mel. Vol. III, P. II, p. 591. Ruhnk. ad Vellei. II, 18, 3. et Villoiſ. in Anecdot. Gr. Vol. II, p. 176. Praeferunt ſcripturam μυτιλήνη.

7) τοῦ Ἰλίου) Noſtri cum Eudocia delent τοῦ.

8) δηλαδὴ) Abeſt a noſtris et Eudocia.

9) ὑπὸ θαλ.) Vit. 1. et Ciz. ὑπὸ τῆς θαλ.

10) καὶ ἑρμην.) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. et Phauor. ἑρμέα, etiam ſine καὶ, non bene. Praeterea verba ſic ordinant: ποδηγέτην, καὶ ἑρμέα ὁδηγόν.

11) ὑπάρχ.) Noſtri omnes ignorant σε, recte.

12) καὶ Ἀσίας) Omittunt Vitt. 2 et 3.

13) ὡς καὶ Ἄρατ.) Noſtri bene. Ἄρατος ἐν τοῖς φαινο-

Ἑπτάποροι δὴ ταί γε μετ' ἀνθρώπους ὑδέονται [14]),
Ἓξ οἷαί περ ἐοῦσαι ἐπόψιαι ὀφθαλμοῖσιν [15]).

Καὶ πάλιν μετὰ ταῦτα [16])·

. . . Ἑπτὰ δὲ κεῖναι [17]) ἐπιῤῥήδην καλέονται
Ἀλκυόνη Μερόπη τε Κελαινώ τ' Ἠλέκτρη [18]) τε
Καὶ Στερόπη [19]) καὶ Τηΰγέτη καὶ πότνια Μαῖα.

Καὶ Κελαινοῦς μὲν καὶ Προμηθέως παῖδες Λύκος καὶ Χιμαιρεύς· Ἠλέκτρας δὲ [20]) καὶ Διὸς Δάρδανος καὶ Ἠετίων [21])· Στερόπης [22]) καὶ Ὑπερόχου Οἰνόμαος· Ταϋγέτης [23]) καὶ Διὸς Λακεδαίμων· Μαίας δὲ [24]) καὶ Διὸς Ἑρμῆς [25]), ὡς Ὀρφεύς φησιν ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν Λιθιακῶν [26])·

μένοις v. 257. ſqq. quod ἐν φαιν. addit Io. Tzetz. ad Heſiod. ἔργ. p. 92. ed. Heinſ. vbi eosdem affert verſus.

14) ἑπτάποροι — ἰδέονται) A Seb. recepta in noſtris non leguntur.

15) ἰφθαλ.) Vitt. 2 et 3. ὀφθαλμοῖς, non bene.

16) καὶ πάλιν — ταῦτα) A Seb. addita noſtri non addunt.

17) ἑπτὰ — κεῖναι) Noſtri ἑπτὰ δή τοι ταίγε.

18) Ἠλέκτρη) Vit. 1. et Ciz. Ἠλέκτρα, vt Apollod. III, 9, 2, et Eudoc. p. 17.

19) καὶ Στερ. — Τηΰγέτη) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. Ἀστερόπη καὶ Ταϋγέτη, Vit. 1. et Ciz. τῇ ὑγέτη, mendoſe pro τηϋγέτη.

20) Ἠλέκτρας) Noſtri cum Seb. καὶ praemiſſum omittunt, ſed neque hic δὲ, neque antea μὲν habent.

21) Ἠετίων) Forte Ἰασίων. cf. Heyne in Obſeru. ad Apollod. p. 292. Sed Tzetzes h. l. ſecutus eſt ſchol. Apoll. Rh. I, 916, qui quoque Ἠετίων.

22) Στερόπης) Vitt. 2 et 3. vt ante, Ἀστερόπης.

23) Ταϋγέτ.) Sic h. l. noſtri pro Τηϋγέτ. recte, vt Apollod. III, 12, 1.

24) Μαίας δὲ) Noſtri delent δέ.

25) ἑρμῆς) Vit. 3. perperam ἡρακλῆς.

26) λιθιακῶν) Conſenſu Vit. 1. et Ciz. Verum Vitt. 2 et 3. vt edd. prior. et editt. Orphei λιθικῶν, cff. tamen Geſner. et Tyrwhitt. in ed. Lipſ. p. 359. Sic etiam ap. Dionyſ. Perieg. in: περὶ τοῦ γένους Διονυσίου dicitur

Δῶρον ἀλεξικάκοιο 27) Διὸς θνητοῖσιν ὀπάσσαι
Κεκλόμενος 28) Μαίας ἐριούνιος ἦλθε κομίζων
Υἱός, ὅπως ἀνέχωμεν 29) ὀϊζύος ἀτρεκὲς ἄλκαρ 30).

Καὶ ὁ Ἱππώναξ ἐν τῷ κατὰ Βουπάλου 31) πρώτῳ ἰάμβῳ ἐβόησε 32)·

Μαίας παῖδα Κυλλήνης 33) πάλμυν.

Καὶ Σιμωνίδης·

Μαιάδος Ὀρείης ἑλικοβλεφάροιο γένεθλον 34),
Αὕτη γὰρ Κυλλήνης ἐν ὄρεσι θοὸν τέχ' Ἑρμῆν.

Dionyſius ſcripſiſſe λιθιακὰ καὶ ὀρνιθιακά.

27) ἀλεξικ.) Vitt. 2 et 3. mendoſe ἀνεξικ. ſed θνητοῖσιν recte exhibent, Ciz. vero et Vit. 1. θνητοῖς, contra metrum. ὀπάσαι, noſtri omnes pro ὀπάσσαι, male.

28) κεκλόμ.) Noſtri κεκλομένης, non vero, vt ante Pott. καὶ κλίμενος.

29) ὅπως ἀνέχ.) Vit. 1. et Ciz. ὅπως μιν ἔχοιμεν: Vit. 3. ὅνπερ μιν ἔχωμεν: Vit. 2. ὅπερ μιν ἔχομεν, vitioſe.

30) ἀτρεκ. ἄλκ.) Noſtri, vt et ante Pott. ἄλκαρ αἰνῆς. Quae corruptiones non tam librariorum, quam ipſius ſunt Tzetzae, e memoria loca ſcriptorum vett. citantis.

31) κατὰ Βουπάλου) Sic pro κ. βουπάλῳ primum legit Sebaſt. diſſentientibus Codd. noſtris et edd. prior. atque ſic iam legendum putauit Thryllit. laudato Io. Tzetz. in Chil. X, 380. Eudoc. p. 248. γράφει πρὸς Βούπαλον.

32) ἐβόησε usque ad τέχ' Ἑρμῆν abſunt a Vit. 1. et Ciz. Thryllit. exiſtimat, ἐβόησε pertinere ad Hipponactis verſum, neque eſſe Tzetzae, sed Hipponactis, atque ſic fieri totum Choliambum: Ἐβόησε Μαίας παῖδα, Κυλλήνης πάλμυν.

33) κυλλήνης) Vit. 2. κυλκίης: Vit. 3. κυλικίης, vt ante Pott. vitioſe. Senſ. eſt: *Maiae filium, Cyllenes regem. Erat enim Mercurius ex Maia in Cyllene, Arcadiae monte, natus: Virgil. Aen.* VIII, 138.

Vobis Mercurius pater eſt, quem candida Maia
Cyllenes gelido conceptum culmine fudit.

Alii tamen alibi natum tradunt. Potter.

34) Pro his duobus verſſ. legunt Vitt. 2 et 3. Μαιάδος ὀρείης ἑλικοβλεφάρου κατά-

Ἑρμῆς δ' ἐκ τῆς ῥηθείσης Ἴσσης Πρύλιν γεννᾷ, ὅθεν 35) τέταρτον αὐτὸν ἐξ Ἄτλαντος εἶπεν. Ἄτλας γὰρ, οὗ Μαῖα, ὡς ἔφημεν, ἧς Ἑρμῆς, οὗ Πρύλις. Ἄθλιον δὲ τὸν Ἄτλαντα λέγει διὰ τὸ τὸν Πρύλιν συγγενῆ αὐτοῦ ὄντα τοὺς ἰδίους προδιδόναι 36) συγγενεῖς.

Αὐθομαίμων 37)] τῶν συγγενῶν Τρώων.

223. Τόμουρε] μάντι. πρὸς τὰ λῷστα] καὶ τὰ βέλτιστα 1), δηλονότι τὰ Ἑλληνικά. νημερτέστατε] ἤτοι ἀληθέστατε. Τόμουρος δὲ ὁ μάντις, ὁ τὸ μὴ ὂν ὁρῶν, ἤτοι ὁ τὸ μήπω γεγονὸς βλέπων. Λῷστον δὲ 2) παρὰ τὸ λῶ, τὸ θέλω. Νημερτὴς δὲ παρὰ τὸ νὴ, στε-

λογον, τάχ' Ἑρμῆν. Thryllit. ſic coniicit:

Μαιάδος ὀρείης ἑλικοβλεφάρου κατὰ λεχῶ,
Ἡ δ' ἐν ὄρεσι Κυλλήνης θεὸν τέχ' ἑρμέα.

vt ſint ſenarii iambici. Nec tamen hanc coniecturam ſibi facere ſatis fatetur. *Luxati ſunt*, inquit Potterus, *hi Simonidis verſus, et miſere deformati, tam in Mſſ. quam impreſſis Codd. nec, vt verum fatear, placet mihi mea emendatio:*

Μαιάδος Ἑρμείης ἑλικοβλέφαροιο γένεθλον,
Ἡ γὰρ Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι θοὸν τέκεν Ἑρμῆν.

quam tamen aequum eſt, vt boni conſulat candidus Lector, aut ipſe meliorem et adcommodatiorem excogitet, quod faciendi vt aliquam anſam praebeam, aliorum Codd. lectiones apponam: Μαιάδος ἐρειης ἑλίκου βλεφύρου κατάλληλον. Αὕτη γὰρ κυλλήνης ἐν ὄρεσι θεὸν τε χ' ἑρμῆν Seld. Μαιάδος ὀρείης ἑλικοβλεφάρου κατάλογος, τάχ' ἑρμῆν *impreſſi: Bar. et Graeu. pro* κατάλογος *habent* κατάλογον.

35) ὅθεν) Abeſt a Vitt. 2 et 3.

36) τοὺς ἰδ. προδιδ.) Vit. 1. et Ciz. προδιδόντα τοὺς οἰκείους, perperam προδιδόντα.

37) Αὐθομ.) Noſtri delent quoque μὲν cum Seb.

1) καὶ τὰ βέλτ.) hoc eſt, βέλτιστα. τὰ, quod Vit. 1. et Ciz. a caeteris neglectum exhibent, abeſſe non poteſt, ſed poſt δηλονότι, cui Seb. male praemiſit punctum, τὰ a Vit. 1. et Ciz. abeſt.

2) λῷστον δὲ) Vitt. 2 et 3. λ. γὰρ, ſed Vit. 1. et Ciz. neque γὰρ, neque δέ.

ῥητικὸν³) μόριον, καὶ τὸ ἁμαρτάνω⁴), ἤγουν ὁ μὴ ἁμαρτάνων τοῦ ἀληθοῦς.

224 — 27. Μηδ' Αἰσακείων] Ὤφειλε [1]) δὲ ὁ ἐμὸς πατὴρ μηδὲ [2]) τὰ νυκτίφοιτα δείματα, ἤτοι τοὺς ὀνείρους [3]) τῆς Ἑκάβης ἀπῶσαι καὶ ἐκτὸς θεῖναι τῶν χρησμῶν καὶ προσταγμάτων τοῦ Αἰσάκου. Ὤφειλε δὲ ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ἐν μιᾷ μοίρᾳ ἤτοι ἑνὶ θανάτῳ κρύψαι τοὺς διπλοῦς [4]) τήν τε Ἑκάβην καὶ τὸν Ἀλέξανδρον τὰ γυῖα καὶ τὰ μέλη τούτων τεφρώσας καὶ καύσας τῷ πρώτως [5]) ἐν Λήμνῳ, καθ' Ἑλλάνικον, εὑρεθέντι πυρί. Αἴσακος δὲ υἱὸς ἦν Πριάμου καὶ Ἀρίσβης τῆς Μέροπος θυγατρὸς, μάντις ἄριστος, ὃς ὕστερον ἀπωρνεώθη θρηνῶν θανοῦσαν τὴν αὐτοῦ γαμετὴν Μερόπην [6]) τὴν Κεβρῆνος. Πριάμου δὲ δόντος Ἀρίσβην Ὑρτάκῳ καὶ γήμαντος τὴν Ἑκάβην, ὡς συνέβη αὐτὴν κατὰ γαστρὸς ἔχουσαν τὸν Ἀλέξανδρον ἰδεῖν τὸν περὶ τοῦ δαλοῦ ὄνειρον, ἔκρινεν ὁ ῥηθεὶς Αἴσακος, ὅτε ἐγεννήθη ὁ Ἀλέξανδρος, τοὺς δύο ἀναιρεθῆναι, τό τε τεχθὲν [7]) καὶ τὴν τεκοῦσαν, εἰπὼν, ὅτι τὸ σήμερον τεχθὲν καὶ τὴν τεκοῦσαν χρὴ ἀνελεῖν. Τότε ὁ Πρίαμος [8]) ἀντὶ

3) στερ.) Abeſt a Vit. 1. et Ciz. non bene, vt mox ἤγουν ab omnibus, quos tractauimus, Codd. Mſſ.

4) ἁμαρτάνω) Cum Pott. etiam noſtri pro ἁμαρτάνον.

1) ὤφειλε) Sic Vitt. 1. 2. et Ciz. ſed Vit. 3. vt edd. ante Seb. ὤφελε.

2) μηδὲ) Noſtri μὴ δέ.

3) τοὺς ὀνείρ.) Vit. 1. et Ciz. τὸν ὄνειρον, non male.

4) διπλοῦς) Noſtri διπλοὺς, vt fere ſemper.

5) πρώτως) Addunt bene Vit. 1. et Ciz. Sic poſtea ἐν λήμνῳ πρότερον, vbi iterum πρώτως, vid. Sturz. ad Hellan. p. 89.

6) Μερόπην) Pro hac lectione ſtant et noſtri, et reliqui Codd. Mſſ. cum edd. prior. Apollodor. vero III, 12, 5. Ἀστερόπην, vel, vt Cod. Palat. Στερόπην, cf. ibi Heyne. Facile confundi poſſunt Μερόπην, Στερόπην et Ἀστερόπην.

7) τό τε τεχθ.) Sic cum Seb. Vit. 2. pro ἤτοι τὸ τεχθ. Vit. 3. τὸ τεχθ.

8) τότε ὁ πρίαμ.) Sic Vitt. 2 et 3. bene pro ὁ δὲ πρίαμ.

τούτων ἀνεῖλε Κίλλαν ἐκ Θεμίστου[9]) κρυφαίῳ γάμῳ τότε γεννήσασαν[10]) Μούνιππον.

Ὦφειλε[11])] Τὸ λε καὶ τὰ ὅμοια ταῦτα[12]) κοιναὶ συλλαβαί εἰσιν, ὅθεν καὶ δίχα τοῦ ν μακρά[13]) εἰσιν.

Γυῖα] κυρίως αἱ χεῖρες, παρὰ τὸ γῶ, τὸ χωρῶ καὶ ὑποδέχομαι, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ σώματος γυῖα καλοῦνται.

Λημναίῳ πυρὶ] ἀπὸ κεραυνοβόλου[14]) δένδρου, ἐν Ἑλληνικαῖς χώραις[15]), ἐν Λήμνῳ πρώτως[16]) εὑρέθη[17]) τό τε πῦρ καὶ αἱ ὁπλουργίαι[18]), καθὼς καὶ[19]) ἐν τῷ περὶ Χίου κτίσεως[20]) Ἑλλάνικος ἱστορεῖ, ἵνα μὴ κατὰ πλάτος τὴν ἱστορίαν ἐπεξεργαζώμεθα[21]).

9) Θεμίστου) Vitt. 2 et 3. cum Seb. pro θυμοίτου, verum infra v. 319. omnes legunt θυμοίτου, adeo ipſe Seb. qui hic id damnat.

10) γεννήσασ.) Vitt. 2 et 3. γεννησαμένην.

11) ὤφειλε) Vitt. 2 et 3. ὤφελε.

12) ταῦτα) Sic Seb. cum Vitt. 2 et 3. pro τοιαῦτα.

13) μακρά) Ciz. et Vit. 3. μακραὶ, ſcl. συλλαβαί.

14) ἀπὸ κεραυν.) Delent art. τοῦ Vitt. 1. 2. et Ciz. recte.

15) ἐν ἑλλ. χώρ.) Sic Vitt. 2 et 3. demto tamen τῷ· ἐν. Ciz. et Vit. 1. ἐν ἑλληνικῇ χώρᾳ.

16) πρώτως) Sic pro πρότερον, vt ſupra, Ciz. et Vit. 1. ſed Vitt. 2 et 3. πρώτη.

17) εὑρέθη) Recte. Sed Vit. 1. et Ciz. εὑρεθῆναι, forte εὑρέθη καὶ, nam ſequitur τὸ πῦρ, non vero τό τε.

18) ὁπλουργ.) Vit. 1. et Giz. perperam ὅπλαι, haud dubie vel ὅπλα, vt ſchol. Apollon. I, 608, vel ὁπλοποιΐα, vt infra ad v. 462.

19) καθὼς καὶ) Sic Vitt. 2 et 3. bene: reliqui καὶ ignorant.

20) ἐν τῷ — κτίσεως) Abſunt a Vit. 1. et Ciz. vti etiam ſqq. ἵνα μὴ — ἐπεξεργ. Caeterum hic non fuit liber ſingularis, ſed pars eius libri, qui inſcribebatur κτίσεις, cf. Sturz. ad Hellan. p. 87, et 89, et 142, et Athenaeum X, 447, c.

21) ἐπεξεργ.) Vit. 2. ἐπεργασώμεθα: Vit. 3. ἀπεργασώμεθα.

228. Οὐκ ἂν τοσῶνδε [1])] ἐλλειπτικῶς εἶπεν, ὤφειλε γὰρ εἰπεῖν· ἐὰν ταῦτα ἐγένετο οὐκ ἂν τοσούτων [2]) συμφορῶν κῦμα ἐπέκλυσε [3]), καὶ δίκην κατακλυσμοῦ ἐξεχύθη καὶ ἐπλημμύρησε καὶ ἡμᾶς κατεπόντισεν [4]).

229 — 31. Καὶ Παλαίμων] ὁ Μελικέρτης ὁ τῆς Ἰνοῦς υἱός. Οὗτος σφόδρα ἐτιμᾶτο ἐν τῇ Τενέδῳ, ἔνθα καὶ βρέφη [1]) αὐτῷ ἐθυσίαζον. Ἡ δὲ ἱστορία ὄπισθεν ἐῤῥέθη. Ἀθαμας [2]) τρέφων τὸν Διόνυσον Ἥρας ὀργῇ μανεὶς τὸν παῖδα Κλέαρχον [3]) ἀναιρεῖ. Εἶτα καὶ Ἰνὼ [4]) μανεῖσα ἐφῆκεν [5]) αὐτὸν εἰς ζέοντα λέβητα. Σωφρονήσασα δὲ ἐδιώκετο παρὰ τοῦ Ἀθάμαντος καὶ αὐτὴ μετὰ τοῦ ἑτέρου αὐτῆς παιδὸς Μελικέρτου ἀναιρεθῆναι. Φεύγουσα δὲ διὰ τῆς Γερανείας ὄρους Μεγαρικοῦ ἀπὸ τῆς Μολουρίδος [6]) πέτρας ἔῤῥιψεν ἑαυτὴν μετὰ τοῦ παιδὸς Με-

1) οὐκ — τοσῶνδε) Noſtri τοσόνδε. Verum hoc ſchol. a Seb. huc translatum Codd. noſtri, vt edd. prior. exhibent ad v. 227. poſt verba: εὑρεθέντι πυρί.

2) τοσούτων) Vitt. 1. 2. et Ciz. τοσῶνδε.

3) ἐπέκλ.) Vit. 3. ἀπέκλ.

4) κατεπόντ.) Vit. 1. et Ciz. vt edd. pr. κατεπόντωσε.

1) βρέφη) Vitt. 2 et 3. βρέφος.

2) Ἀθάμας) Vitt. 2 et 3. delent γὰρ, bene.

3) κλέαρχ.) Vocant λέαρχον Pauſ. I, 44. et Apollod. I, 9, 1 et 2. et III, 4, 3. cf. Heyne, qui vt corruptum damnat voc. κλέαρχον: verum in Tzetza noſtro neque damnandum, neque mutandum in λέαρχον putauerim, quum Codd. MſT. omnes, qui extant, conſpirent in κλέαρχον, et Tzetz. ipſe ad v. 21. dicat: κλέαρχον, τὸν παρά τισι λέαρχον: vnum ergo ei fuit idemque dicere κλέαρχ. et λέαρχ. cff. interptt. ad Hyg. f. 1.

4) Ἰνὼ) Tollendum ἡ cum Vitt. 2 et 3.

5) ἐφῆκεν) Vit. 1. et Ciz. ἐφεῖκεν, Vitt. 2 et 3. minus recte ἀφῆκεν, qui quoque mox omittunt voc. ζέοντα, non bene, nam Apollod. III, 4, 3. πεπυρωμένον. Αὐτὸν pro τοῦτον cum Sebaſt. Vitt. 2 et 3.

6) Μολουρίδος) Ciz. et Vit. 1. μοσλουρίδος, perperam:

λικέρτου, τοῦ καὶ Παλαίμονος, εἰς τὴν θάλασσαν. Νηρηΐδες δὲ χορεύουσαι ἐπιφανεῖσαι εἶπον 7) Σισύφῳ εἰς τιμὴν τοῦ παιδὸς ἄγειν τὰ Ἴσθμια 8). Ἕτεροι δέ φασιν, ὅτι ὁ Ἀθάμας ἔμελλε βαλεῖν καὶ τὸν Παλαίμονα εἰς λέβητα, καὶ κλέψασα τοῦτον ἡ μήτηρ Ἰνὼ ἔφυγεν 9), οἱ δὲ κομίσαντες ἐν Κορίνθῳ τούτου τὸ σῶμα Σισύφῳ ἀπὸ τῆς Σχοινουντίας 10) (ἐκεῖ γὰρ ἐξερρίφη ἀπὸ 11) τῆς θαλάσσης δελφῖνος αὐτὸν ἐκβαλόντος 12)) Ἀμφίμαχος καὶ Δονακῖνος 13) ἐκαλοῦντο. Ὁ δὲ Σίσυφος ἀδελφὸς ἦν Ἀθάμαντος τοῦ Παλαίμονος πατρὸς, βασιλεὺς 14) Κορίνθου, ὅθεν καὶ ἐν Κορίνθῳ 15) ἑορτὴν, τὰ Ἴσθμια, συνεστήσατο. Ἐτιμᾶτο γὰρ 16), ὡς ἔφημεν, ὁ Παλαίμων καὶ ἐν Τενέδῳ.

Καὶ δὴ Παλαίμων] ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν· καὶ δὴ 17) τῆς

Vitt. 2 et 3. Μολουρίδου: de qua petra vid. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. pag. 307.

7) εἶπον) Vitt. 2 et 3. εἴποντο, forſ. εἶπον τῷ.

8) παιδὸς — ἴσθμια) Vitt. 2 et 3. παιδ. ψιτὰ ἄγ. ἴσθμια. Sed quis eſt, qui ſciat, quid ψιτά? Corruptum eſt verbum, forte compendio ſcripturae, et legendum κλειτὰ l. ἀγωνίσματα. Eudoc. p. 238. Σίσυφος ἀγῶνα καὶ θυσίαν ἐκέλευσε γενέσθαι. cff. de his ludis Pauſan. I, 44, 11, et II, 1, 3. ſchol. Apollon. III, 1240, et interptt. ad Hygin. p. 580. ed. Staveren.

9) ἔφυγ.) Noſtri ἔφευγ. Deinde Vit. 1. et Ciz. τούτου pro τοῦτον.

10) σχοινουντ.) Male Vitt. 2 et 3. σχοινοβυστίας.

11) ἐκεῖ γὰρ ἐξερρ. ἀπὸ) Ita legendum cum noſtris pro ἐκεῖσε γὰρ ἐρρίφη, ἐξ.

12) δελφ. — ἐκβαλ.) Vit. 1. et Ciz. δελφῖνες αὐτὸν ἐκβάλλοντες, non apte.

13) Δονακῖνος) Sic legendum cum edd. prior. Codd. noſtris et Eudoc. p. 238. pro Δονακῆνος.

14) βασιλεὺς) Vit. 1. et Ciz. cum Eudoc. βασιλεύων.

15) ἐν κορίνθῳ) Ab Seb. additum ignorant Vit. 1. et Ciz. ſed Vitt. 2 et 3. addunt ἐν κορινθίᾳ, leguntque συνεστήσαντο pro συνεστήσατο, non bene, quia refertur ad Siſyphum.

16) ἐτιμᾶτο γὰρ) Sic pro ἐτιμ. δὲ Vitt. 2 et 3. et mox quoque ἐν τενέδῳ, omittentes art. τῇ, recte.

17) καὶ δὴ) Abeſt a Ciz. et Vit. 1.

Τενέδου ἡ θάλασσα ἀναβράσει [18]) καὶ στενωθήσεται τῷ πλήθει τῶν Ἑλληνικῶν ὁλκάδων, εἶπε· καὶ δὴ ὁ Παλαίμων ὁ βρεφοκτόνος δέρκεται καὶ βλέπει τὴν γραῖαν σύγκοιτον τοῦ Ὠγένου [19]), καὶ Ὠκεανοῦ, ἤτοι τὴν Τηθὺν, τοῦτ' ἔστι τὴν θάλασσαν, τὴν Τιτηνίδα [20]) τὴν οὖσαν μίαν τῶν Τιτάνων τῶν παίδων Οὐρανοῦ καὶ Γῆς. Δέρκεται τί πάσχουσαν; ζέουσαν καὶ ἀναβράζουσαν ἐν ταῖς αἰθυίαις ταῖς ἐστολισμέναις [21]) ἐν πλεκτάναις ἤτοι σχοινίοις. Λέγει δὲ νῦν συμβολικῶς αἰθυίας τὰ πλοῖα, αἴθυιαι γὰρ κυρίως ὄρνεα θαλάσσια [22]).

232 — 33. Καὶ δὴ διπλᾶ] Κύκνος ὁ Σκαμανδροδίκης [1]) καὶ Ποσειδῶνος [2]) λαθραίως τεχθεὶς ἐῤῥίφη πλησίον θαλάσσης. Κύκνον δὲ περὶ αὐτὸν καταπτάντα [3]) ἰδόντες τινὲς ἁλιεῖς ἀνείλοντο τοῦτον καὶ Κύκνον ὠνόμασαν, ὃς ἀνδρωθεὶς ἔγημε Πρόκλειαν τὴν Λαομέδοντος καὶ γεννᾷ Τένην [4]) καὶ Ἡμιθέαν. Ἀποθανούσης δὲ τῆς Προ-

18) ἀναβρ.) Vit. 1. et Ciz. ἀναβράσεται.

19) ὠγένου) Vitt. 2 et 3. ὠγενοῦ. καὶ ſignificat: *id eſt*, vt ſaepe, nam ὤγενος, vel, vt Pherecydes, ὠγῆνος, vel, vt Heſych. ὠγὴν eſt idem, qui Oceanus, cf. Sturz. ad Pherecyd. p. 51.

20) τιτην.) Apollod. I, 1. τιτανίδα.

21) ἐστολισ.) Ita Vitt. 1. 3. et Ciz. pro ἐπεστολισ.

22) αἴθυιαι — θαλάσ.) Vit. 3. αἴθυια — ὄρνεον θαλάσσιον.

1) σκαμανδρ.) Vitt. 2 et 3. σκαμανδρώδης, ſed ſchol. Villoiſ. Hom. Il. α, 38, Eudoc. p. 264, ſchol. Pind. Ol. II, 147. et Nat. Com. II, 8, p. 169. Scamandrodice.

2) ποσειδ.) Sic noſtri omnes; olim in edd. ante Pott. Ἀπόλλωνος, forte Ἄρεως, fuit enim alius Cycnus, filius Martis, qui vero ab hoc loco eſt alienus.

3) κύκνον — καταπτ.) Noſtri cum Eudoc. p. 264. et Phauor. κύκνων — καταπτάντων, et pro περὶ αὐτὸν Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. πέριξ αὐτοῦ.

4) τένην) τέννην Vitt. 2 et 3. hic et poſtea, cum Eudocia. Sic quoque Pauſan. X, 14, 2. Conon fab. 28, et alii. cf. Tzſchucke ad Strab. VIII, p. 380.

κλείας ἐπέγημεν ὁ Κύκνος Φιλονόμην 5) τὴν Τραγανάσου 6), ἥτις ἐρασθεῖσα τοῦ Τένου 7) καὶ μὴ τυχοῦσα τῆς ἐλπίδος 8) κατηγόρησεν αὐτοῦ πρὸς τὸν πατέρα, ὡς βιασθεῖσα 9) ὑπ' αὐτοῦ, συμφωνοῦντος αὐτῇ καὶ αὐλητοῦ τινὸς Μόλπου 10). Ὁ δὲ ὀργισθεὶς εἰς λάρνακα 11) βαλὼν Τένην καὶ Ἡμιθέαν ἀφῆκεν εἰς τὴν θάλασσαν. Τῆς δὲ λάρνακος προσενεχθείσης τῇ τότε Λευκοφρύϊ νήσῳ, νῦν δὲ ἀπὸ τοῦ Τένου Τενέδῳ καλουμένῃ 12), ἰδόντες 13) οἱ τῆς νήσου τὸ συμβὰν καὶ μαθόντες τὸ δρᾶμα βασιλέα ἑαυτῶν 14) τὸν Τένην ἐποίησαν, καὶ

5) φιλον.) Sic pro φυλον. legendum cum Codd. nostris et Eudocia. Similiter φιλονόμη Pausan. X, 14, 2, Steph. Byz. ad τένεδος, Io. Tzetz. Antehom. v. 245. Infra quoque Sebast. pro inconstantia sua φιλονόμην. Schol. Villois. Hom. Il. I, 38. vero φυλονόμη.

6) τραγ.) A Seb. rescriptum probant Vitt. 2 et 3. cum Eudocia, sed Vit. 1. et Ciz. vulgat. τραγάσου. Apud Hellanic. p. 91. occurrit alius Tragasus, cf. ibi Sturz. Paus. X, 14, 2. κραυγάσου, quod voc. corruptum forte antea fuit τραγάσου.

7) τένου) Vitt. 2 et 3. hic et infra cum Eudoc. τέννου, vt antea τέννη.

8) τῆς ἐλπίδ.) Abest a nostris et Eudocia. Conon f. 28. etiam modo καὶ μὴ τυγχάνουσα. Videntur e glossa orta. Mox quoque delent nostri αὐτοῦ cum Eudocia.

9) ὡς βιασθ.) Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. ἐκβιασθ. et mox iidem αὐτοῦ pro αὐτῇ συμφων., non bene.

10) Μόλπου) Vit. 1. et Ciz. Εὐμόλπου, forte rectius, nam Suidas Eumolpum nominat filium Musaei et discipulum Orphei. Infra v. 234 et 236. Ciz. quoque Εὐμόλπου, sed Vit. 1. Μόλπου.

11) λάρνακα) Eodem voc. vsus etiam est schol. Villois. Hom. Il. α, 38, quod sine dubio h. l. significat *nauiculam*, cf. Schaefer ad Dion. Halic. de Comp. Verb. p. 433.

12) τενέδῳ καλουμένῃ) Sic Vit. 1. et Ciz. bene: Vitt. 2 et 3. τέννεδος καλ. Punctum tamen delendum in Seb. ante νῦν δέ.

13) ἰδόντες) Vitt. 2 et 3. ἰδόντες δέ, puncto praeposito.

14) ἑαυτῶν) Sic Vit. 1. et Ciz. cum schol. Villois. ad Hom. l. l. recte. Vit. 2. αὐ-

τὴν νῆσον ἀπ' ἐκείνου Τένεδον προσηγόρευσαν. Γνοὺς δὲ ὁ Κύκνος τὸ ἀληθὲς, ἀνεῖλε μὲν τὴν Φιλονόμην [15]), αὐτὸς δὲ ἐλθὼν συνῴκησε τοῖς παισὶν ἐν Τενέδῳ. Ἀχιλλεὺς δὲ ἐπιστρατεύσας τῇ Τροίᾳ ἀνεῖλε τὸν Κύκνον καὶ Τένην, υἱὸν Κύκνου λόγῳ [16]), ἔργῳ δὲ Ἀπόλλωνος. Ἡ δὲ Ἡμιθέα διωκομένη ὑπ' αὐτοῦ [17]) φεύγουσα τὴν μίξιν εἰς γῆν κατεπόθη. Ἀχιλλεὺς [18]) δὲ μετὰ τὸ ἀνελεῖν Κύκνον καὶ Τένην, εἰς ἔννοιαν ἐλθὼν, ὕστερον [19]) ἀνεῖλε καὶ τὸν Μνήμονα, ὅντινα ἡ Θέτις συνακόλουθον Ἀχιλλεῖ ἔδωκεν, ὑπομιμνήσκειν αὐτῷ, μὴ ἀνελεῖν Ἀπόλλωνος παῖδα, εἱμαρμένον γὰρ ἦν Ἀχιλλεῖ [20]) ἀποθανεῖν, ὁπότε [21]) ἀνέλῃ παῖδα Ἀπόλλωνος. Ὁ δὲ Τένης, ὡς ἔφην, υἱὸς ἦν Ἀπόλλωνος.

Καὶ δὴ διπλᾶ] καὶ δὴ τὰ δύο τέκνα, ὁ Τένης καὶ ἡ Ἡμιθέα, ῥαίεται καὶ φθείρονται [22]), ἀντὶ τοῦ ῥαίσεται καὶ φθαρήσονται, σὺν τῷ πατρὶ αὐτῶν Κύκνῳ ἐν τῷ στεῤῥῷ μύλῳ καὶ λίθῳ τοῦ καλῶς ἄρχοντος Ἀχιλλέως τυπέντα καὶ πληγέντα τοὺς κλεῖδας καὶ τοὺς ὤμους. Τοῦτο δὲ [23]) ψεύδεται ὁ Λυκόφρων, οὐ γὰρ κατὰ τοὺς ὤμους, ἀλλὰ κατὰ [24]) τὴν κεφαλὴν πληγεὶς ὁ Κύκνος

τῶν: Vit. 3. cum Eudocia αὐτόν.

15) τὴν Φιλον.) Art. τὴν nostri delent cum Eudocia.

16) υἱὸν κυκ. λόγῳ) Sic nostri cum Eudoc. rectius, quum vulg. τὸν λόγῳ υἱὸν κύκνου.

17) ὑπ' αὐτοῦ) Nostri cum Eudoc. non praebent.

18) Ἀχιλλεὺς) Sic quoque nostri cum Eudoc. sed edd. prior. Ἀχιλλέα. Scribendum tamen videtur: Ἀχιλλεὺς δὲ μετὰ τὸ ἀνελεῖν pro μετὰ δὲ τὸ ἀνελ. Ἀχιλλεύς.

19) εἰς ἔννοιαν — ὕστερον) A Sebast. suppletum Vitt. 2 et 3. et Eudocia etiam supplent.

20) Ἀχιλλεῖ) Sic quoque Vitt. 2 et 3. sed Vit. 1. et Ciz. Ἀχιλλέα.

21) ὁπότε) Vitt. 2 et 3. cum Eudocia εἰ.

22) φθείρονται) Nostri non male φθείρεται, si omittitur ῥαίσεται καὶ a Seb. insertum.

23) τοῦτο δὲ) Sic nostri, sublato καὶ, bene.

24) κατὰ) Vitt. 2 et 3. cum Seb. supplent.

ἀνηρέθη. Φασὶ [25]) γὰρ, ὅτι ἄτρωτος ἦν τὸ λοιπὸν σῶμα πλὴν τῆς κεφαλῆς. Τοῦτο δὲ μῦθός ἐστι, περιδέξιος γὰρ ὢν στρατιώτης ὁ Κύκνος, καὶ κάλλιστα σκεπτόμενος [26]) ἐν πολέμοις [27]), ὡς μηδέποτε τρωθῆναι, ὑποπέπτωκε [28]) τοῖς μύθοις, ὅτι ἄτρωτος ἦν [29]). Ἐπεὶ δὲ πληγεὶς ὑπ' Ἀχιλλέως τὴν κεφαλὴν [30]) ἀνηρέθη, ἔφασαν ἄτρωτον εἶναι πλὴν μόνης τῆς κεφαλῆς.

234 — 35. Τὰ πρόσθεν αὐλητῆρος] οὕτως δεῖ συντάσσειν· τὰ πρόσθεν ἐκπεφευγότα τὰς λαρνακοφθόρους [1]) ῥιφὰς τὰς ἐν ψυδραῖσι [2]) καὶ ἐν ψευδέσι φήμαις τοῦ αὐλητῆρος, ἤτοι τοῦ Μόλπου. Λείπει δὲ τὸ γενομένας [3]).

Λαρνακοφθόρους ῥιφὰς] τὰς μελλούσας φθεῖραι [4]) αὐτὰ ἐν τῇ λάρνακι. Λαρνακοφόρους δὲ τὰς φερομένας διὰ τῆς θαλάσσης ἐν τῇ [5]) λάρνακι, κἂν γὰρ [6]) λαρνακοφόρους εἴπῃς [7]), οὐκ ἔστιν ἐπταισμένος ὁ στίχος, ἀλλ' ὀρθῶς καὶ οὕτως ἔχει, κἂν ἴσως καὶ ὁ Λυκόφρων τοῦτο

25) φασὶ) Vitt. 1. 3. et Ciz. φησὶ.

26) σκεπτόμ.) Ciz. et Vitt. 1. 2. σκεπόμενος, quod idem eſt.

27) ἐν πολέμοις) Ita noſtri, demto art. τοῖς, recte. Pott. ἐν πολέμῳ.

28) ὑποπέπτ.) Vit. 1. et Ciz. ὑποπεπτωκώς.

29) ἄτρ. ἦν) Sic legendum cum Vitt. 2 et 3, non ἐστί.

30) κεφαλὴν) Vitt. 2 et 3. cum Seb. delent praepoſitum περὶ in vulg. ſed Vit. 1. et Ciz. retinent. Seb. igitur perperam negat, vllum extare Cod. qui tueatur.

1) λαρνακοφθ.) Noſtri omnes hic et poſtea λαρνακοφόρους.

2) ψυδραῖσι) Vitt. 2 et 3. ψυδραῖς, in ſcholiis aptius.

3) τὸ γεν.) Vitt. 2 et 3. τὰς γεν. non bene, et pro λείπει Vit. 1. et Ciz. λέγει.

4) φθεῖραι) Vit. 1. et Ciz. διαφθεῖραι.

5) ἐν τῇ) Art. τῇ recte addunt Vit. 1. et Ciz. vt antea.

6) κἂν γὰρ) Vitt. 2 et 3. καὶ γὰρ εἰ.

7) εἴπῃς) Ciz. et Vit. 1. εἴπειν, non bene.

ἠγνόησε, τὸ γὰρ δασὺ σύμφωνον δύναται ἐκτείνειν, ὡς τό·

Τρῶες [8]) δ' ἐῤῥίγησαν [9]), ὅπως ἴδον [10]) αἰόλον ὄφιν.

Εἰ δὲ καὶ σὺ τοῦτο [11]) μείουρον λέγεις, ὡς οἱ πολλοί, ἄκουσον Ἱππώνακτος·

Ἢν αὐτὸν [12]) ὄφις τἀντικνήμιον δάκῃ.

ἰδοὺ γὰρ [13]) τὸ ὄφις τὸ ο μακρὸν ἐδέχθη. Καὶ ἕτερα τοιαῦτα μυρία [14]) εὑρήσει [15]) ὁ πολυμαθὴς καὶ τεχνικὸς, καὶ μετρικός [16]).

236 — 39. Ὧι δὴ πιθήσας [1])] ᾧτινι Μόλπῳ [2]) πεισθεὶς ὁ Κύκνος ὁ στυγνὸς [3]), καὶ ὁ στυγητὸς ἄρταμος καὶ φονεὺς τῶν τέκνων, ὁ αἰθυιόθρεπτος [4]) (εἶδος εἶπεν

8) Τρῶες) Hom. Il. μ, 208, et Athen. XIV, p. 632.

9) δ' ἐῤῥίγ.) Vit. 2. διεῤῥίγησαν, male.

10) ἴδον) Vit. 1. et Ciz. εἶδον, sed ἐπεὶ omnes pro ὅπως.

11) καὶ σὺ τοῦτο) Vit. 1. et Ciz. sic: τοῦτο καὶ σὺ, et mox λοιποὶ pro πολλοί.

12) Ἢν αὐτὸν —) Vit. 1. et Ciz. ita: ἢν αὐτὸν ὄφις τῶν-τικνήμιον δάκῃ: Vit. 2. ἢν αὐτὸς ὄφις τῶν τικείμενον δήκῃ: sic etiam Vit. 3. sed τόν τε κείμενον pro τῶν τικείμ.

13) γὰρ) Addit Vit. 2. cum Seb. omissis vero τὸ ο, legit ἐδείχθη pro ἐδέχθη.

14) μυρία, quod Sebast. iactitat primum recepisse, omnes iam edd. prior. cum Mss. nostris exhibent, praeter Pott. 2, vbi fortasse incuria typographorum omissum.

15) εὑρήσει) Sic pro εὕρηκεν Vitt. 2 et 3. cum Sebast. Annotat Thryllit.: *Si εὑρήσει, potius dicendum fuerat φιλομαθὴς, si vero εὕρηκεν, quis est ille πολ. μετρικός? Forte ipse Tzetzes.*

16) μετρικός) Vit. 3. τεχνικός. Vit. 1. et Ciz. πολυμ. καὶ τεχνικὸς, καὶ μετρικὸς, quod vt iactantiae Tzetzae aptissimum reducendum curauimus.

1) πιθήσας) Nostri addunt cum Seb.

2) Μόλπῳ) Ciz. Εὐμόλπῳ, vt supra.

3) ὁ στυγ.) Art. ὁ nostri cum Seb. supplent, sed Vit. 1. et Ciz. habent quoque καὶ ὁ στυγητός.

4) αἰθυιόθρ.) Vit. 3. αἰθιόθρεπτος.

ἀντὶ τοῦ εἴδους [5]), ἀντὶ τοῦ ὁ κυκνόθρεπτος) ὁ λιναγρέτης καὶ ὁ ἀγρευθεὶς [6]) ἐν λίνοις καὶ δικτύοις [7]) τῶν πορκέων καὶ ἁλιέων [8]), ὁ φίλος καὶ ὁ ἠγαπημένος τοῖς κρηθμοῖσι καὶ ὀστρέοις, τοῖς ῥαιβοῖσι [9]) καὶ λοξοῖς νειρίταις καὶ κοχλιδίοις [10]), ἐν χηλῷ [11]) καὶ ἐν κιβωτῷ κατεδρύφαξε, καὶ ἠσφάλισε τὰς διπτύχους γονὰς ἤτοι τοὺς δύο παῖδας αὐτοῦ [12]) Τένην καὶ Ἡμιθέαν.

Κατεδρύφαξε] Δρύφρακτα καὶ δρύφακτα [13]) κυρίως λέγονται τὰ ἐκ δρυῶν [14]) περιφράγματα. Τὰ δὲ [15]) λοιπὰ τῆς ἱστορίας ἐν τῇ ἀνωτέρω [16]) ἱστορίᾳ ἐῤῥέθησαν, ὡς καὶ τὸ τοῦ Μνήμονος.

240 — 42. Σὺν τοῖς δὲ] σὺν Κύκνῳ καὶ τοῖς ἐκείνου παισὶ, καὶ ὁ τλήμων καὶ ὁ καρτερικὸς Μνήμων θανεῖται πρηνὴς, τὸ στέρνον καὶ τὸ στῆθος οὐτασθεὶς [17]) ξίφει, τῆς μητρὸς Ἀχιλλέως τῆς θεᾶς, οὐ φράσας καὶ οὐκ εἰπὼν τὰς ἐντολὰς [18]), ἀλλ' ἐν ληθάργῳ καὶ ἐν λήθῃ σφαλείς [19]).

5) τοῦ εἴδους) Nostri delent art. τοῦ.

6) ὁ ἀγρευθ.) Vit. 1. et Ciz. ὁ bene praemittunt: vti mox τῷ· ἠγαπημένος.

7) ἐν δικτ.) Vitt. 2 et 3. delent ἐν.

8) καὶ ἁλ.) Abest a Vit. 1. et Ciz.

9) ῥαιβοῖσι) A Seb. reuocatum, quia est verbum Lycophronis, Vitt. 2 et 3. firmant.

10) κοχλιδ.) Vitt. 2 et 3. κοχλιρίοις, forte κοχλιαρίοις, nam voc. prius ignorant Lexica.

11) ἐν χηλῷ — ἠσφάλισε τὰς) Absunt a Vit. 1. et Ciz.

12) παῖδ. αὐτοῦ) Ciz. et Vit. 1. παῖδ. αὐτῆς.

13) καὶ δρύφακτα) Absunt a Ciz. et Vit. 1. et mox λέγονται pro λέγεται cum Vitt. 2 et 3.

14) ἐκ δρ.) Vit. 3. ἐκ τῶν δρ.

15) τὰ δὲ — Μνήμονος) Desunt in Vit. 1. et Ciz.

16) ἀνωτέρω) Vit. 2. ἀνωτέρᾳ. Vit. 3. verba ἐν τῇ ἀν. ἱστορίᾳ ignorat. Ambo ἐῤῥέθη legunt pro ἐῤῥέθησαν, non bene, ab praeced. λέγονται.

17) οὐτασθ.) Nostri οὐταθείς.

18) ἐντολὰς) Vitt. 1. 2. et Ciz. βουλάς.

19) σφαλ.) Vitt. 1. 2. σφαγείς.

243 — 44. Καὶ δὴ στένει Μύρινα [1])] Ἡ μὲν ἔννοια οὕτως ἔχει· εἰπὼν ἀνωτέρω, ὅτι Βλέπω συστροφὴν τῶν πλοίων [2]) συρομένην ἐν τῇ θαλάσσῃ, καὶ ἐπιβοῶσαν τῇ πατρίδι μου Τροίᾳ τόδε καὶ τόδε· νῦν φησὶ, Καὶ δὴ στενάζει ἡ Μύρινα, πολίχνη [3]) Τροίας, καὶ οἱ αἰγιαλοὶ [4]), τὸν χρεμετισμὸν τῶν ἵππων ἀκούσαντες, ὅταν ὁ Ἀχιλλεὺς ὕστερος [5]) ἁπάντων Ἑλλήνων [6]) πηδήσας ἐκ τῆς νεὼς εἰς τὴν γῆν ὕδωρ ἐκ τῆς βίας τοῦ πηδήματος ἀναδώσῃ, καὶ συμβολὴ [7]) πολέμου γενήσεται σαλπισάντων [8]) τῶν σαλπιγκτῶν ἐν κογχύλῃ. Προορῶ δὲ [9]) τοῖς ὀφθαλμοῖς μου καὶ πάσης τῆς Τρωϊκῆς γῆς τὴν πόρθησιν, καὶ τοῖς ὠσί μου ἀφομοιῶ καὶ εἰκάζω τοὺς στεναγμοὺς τῶν Τρωϊκῶν γυναικῶν διὰ τὰς ἐπερχομένας αὐταῖς ἀλλεπαλλήλους [10]) συμφοράς. Ἀλλ' ἡ μὲν ἔννοιά ἐστιν αὕτη· συντάξεως δὲ ἐνταῦθα οὐκ ἔχομεν χρείαν διὰ τὸ σαφὲς, τὰς δὲ ἱστορίας γραπτέον. Μύρινα πολίχνιον Τροίας

1) Μύρινα) Vit. 1. et Ciz. Μύῤῥινα hic et in ſeqq. non bene, cff. nott. ad Lycophr. et Tzſchuck. ad Pomp. Mel. Vol. III, P. I, p. 515. ſqq.

2) τῶν πλ.) Art. τῶν a Seb. praepoſitum noſtri quoque praeponunt: ſed mox συρομένων Vitt. 1. et 3. et Ciz. pro συρομένην.

3) πολίχ.) Vit. 2. hic et poſtea πολίχνιον, ſed Vit. 3. cum Eudoc. p. 399. forſan mendoſe πολύχνιον, cf. tamen Baſt. in Ep. Crit. p. 18.

4) καὶ οἱ αἰγ. — ἀκούσαντες) Vitt. 2 et 3. vt edd. priſcae, καὶ ὁ αἰγιαλὸς — ἀκούσας. Vit. 1. et Ciz. αἰγιαλοὶ quidem habent, ſed ἀκούοντες pro ἀκούσαντες. Thryllit. conjicit legendum eſſe: καὶ οἱ ἠιόνες καὶ οἱ αἰγιαλοὶ, ob repetitum ſine dubio τὸ· καὶ in edd. prior. καὶ οἱ καὶ αἰγ.

5) ὕστερος) Pro ὕστερον reduximus ope Vitt. 2 et 3.

6) ἑλλήνων) Deeſt in Ciz. et Vit. 1.

7) συμβολὴ) Vitt. 2 et 3. σύμβολα.

8) σαλπισάντων) Vitt. 2 et 3. σαλπισασῶν, recte ob σαλπίγγων, verum Ciz. et Vit. 1. ἵππων pro σαλπίγγων, male. Legendum tamen omnino videtur: σαλπισάντων τῶν σαλπιγκτῶν ἐν κογχύλῃ, atque ſic locum reſtituere ſuſtinuimus.

9) προορῶ δὲ) Vitt. 2 et 3. πρ. δὴ, non male.

10) ἀλλεπ.) Pro ἐπαλλήλους noſtri cum Seb. recte.

ἐστὶν, ὅπου παρετάξαντο οἱ Τρῶες ἀκούσαντες τὴν τῶν Ἑλληνικῶν πλοίων ἐπέλευσιν παρὰ Πολίτου τοῦ υἱοῦ Πριάμου, ὅστις σκοπὸς τῶν Τρώων ὑπῆρχε θαῤῥῶν ταχύτητι ποδῶν, ὥς φησι καὶ Ὅμηρος 11)·

Ἔστι δέ τις προπάροιθε πόλεως 12) αἰπεῖα κολώνη,
Ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περίδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα,
Τὴν ἤτοι ἄνδρες Βατίειαν 13) κικλήσκουσιν,
Ἀθάνατοι δέ τε 14) σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίννης·
Ἔνθα τότε Τρῶές τε 15) διέκριθεν ἠδ' ἐπίκουροι.

Μύρινα δὲ ἡ πολίχνη ἐκείνη 16) ἐκλήθη, ὅτι μία τῶν Ἀμαζόνων Μύρινα καλουμένη ἐκεῖ τελευτᾷ, ὅτε κατὰ τῆς Τροίας 17) ἐστράτευσαν. Αἱ δὲ λοιπαὶ τῶν Ἀμαζόνων εἰς τιμὴν ἐκείνης πόλιν 18) ἀνήγειραν.

Παράκτιοι ἠϊόνες] Οὐκ εἶδον τοὺς τῆς Τροίας αἰγιαλούς· εἰ μὲν γὰρ 19) κρημνώδεις καὶ πετρώδεις εἰσὶ, καλῶς εἶπεν ἠϊόνες καὶ αἰγιαλοὶ 20) παράκτιοι ἤτοι πετρώδεις 21), εἰ δ' οὐκ εἰσι κρημνώδεις, ἀφελῶς, μᾶλλον δὲ μωρῶς, εἶπεν ἠϊόνες καὶ αἰγιαλοὶ παράκτιοι, ἤτοι παραιγίαλοι.

11) φησὶ καὶ Ὅμ.) Nostri φησὶν ὅμηρ. Il. β, 811. sqq. Eudoc. p. 399. ὁ ποιητής φησιν.

12) πόλεως) Nostri, vt edd. ante Pott. πόλις: Eudoc. vero πόλεως.

13) Βατίειαν) Sic quoque Vit. 1. et Ciz. sed Vitt. 2 et 3. cum Eudoc. Βατείαν.

14) δέ τε) A Vitt. 2 et 3. et Eudoc. abest δὲ, vti a Vit. 1. et Ciz. seq. σῆμα.

15) τρῶές τε) Deest τε in nostris et in Eudoc. cff. Heyne in Obseruatt. ad Hom. et Tzetz. in Antehom. v. 128. ibique Iacobs.

16) ἐκείνη) A Seb. adiectum nostri ignorant.

17) κατὰ — Τροίας) Vit. 3. κατὰ Τροίαν. Sed ἐστράτευσαν nostri omnes cum Seb. pro ἐστράτευσεν, nam pertinet ad omnes Amazonas. Eudoc. φασὶ δὲ καὶ τὰς Ἀμαζόνας κατ' αὐτῆς ποτὲ στρατεῦσαι.

18) πόλιν) Art. τὴν cum Vitt. 2 et 3. et Eudoc. deleuimus.

19) εἰ — γὰρ) Delent γὰρ nostri Codd.

20) ἠϊόνες — αἰγιαλ.) Absunt a Vit. 1. et Ciz.

21) ἤτοι πετρ. usque ad παράκτιοι desiderantur in Vitt. 2 et 3.

Φριμαγμὸν] Οὕτως 22), οἶμαι, τὸν χρεμετισμὸν λέγει. Οὐκ ἔστι δὲ 23) φριμαγμὸς ὁ χρεμετισμὸς, ἀλλ' ὁ διὰ τῶν ῥινῶν τῶν ἵππων 24) ἐκπεμπόμενος ἦχος, ὅταν γαυριῶσιν.

Ἠϊόνες] καὶ ἠόνες, ὡς ἂν ἐθέλῃς 25), γράψον, εἴτε τρισυλλάβως τιθεὶς κάτωθεν τοῦ η προσγεγραμμένον 26) ι, εἴτε τετρασυλλάβως, μὴ ὑπογράφων, ἀλλ' ἐκφωνῶν 27) ἠϊόνες, τὸ γὰρ ἰαμβικὸν καὶ ἀνάπαιστον δέχεται πόδα 28), οἷός ἐστιν οὗτος, καὶ δάκτυλον καὶ χορεῖον πλὴν ἐν τοῖς οἰκείοις τόποις.

245. Πελασγὸν ἅλμα] τὸ Θετταλικὸν 1) πήδημα, τὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Πελασγὸς γὰρ καὶ Θετταλὸς 2) ὁ Ἀχιλλεύς. Τὸ δὲ, ὅθεν ἐκλήθη Πελασγὸς 3), εἶπον.

22) οὕτως) Vitt. 1. 3. cum Ciz. οὗτος, non inepte.

23) ἔστι δὲ) Vitt. 2 et 3. δὲ non agnoscunt.

24) τῶν ἵππ.) Vitt. 2 et 3. cum Seb. exhibent τῶν, ab aliis omissum. Vit. 1. et Ciz. adeo omittunt ἵππων.

25) ἐθέλῃς) Nostri θέλῃς, et γράφε, vt edd. prior. pro γράψον.

26) προσγεγρ.) Vit. 1. et Ciz. προσγεγραμμένην, sed ι a Seb. additum modo Ciz. et Vit. 1. addunt.

27) ἐκφωνῶν) Vit. 3. ἐννοῶν, non satis apte.

28) τὸ γὰρ ἰαμβ. — πόδα) Vitt. 2 et 3. τῶν γὰρ ἰαμβικῶν καὶ ἀνάπαιστον δέχονται πολλοί. *Sic omnino est*, addit Thryllit. *vid. v.* 214. *alias raro Lycophron.* Verum ibi, vt in aliis locis, κἰστῶσαι legendum τρισυλλάβως, non vero τετρασυλλάβως: vid. not. ad v. 71.

1) Θετταλικὸν) Vitt. 2 et 3. Θετταλὸν, qui mox omittunt τὸ τοῦ Ἀχιλλέως. cf. de hoc prouerbio Turnebus in Aduers. XXVII, 29. Θεσσαλὸν πήδημα *in prouerbium abiisse notat Eustath. ad Periegeten. Illud prouerbium ex hoc loco explicandum, mirum est, quam inepte exponat vir caetera dotiss. Adrian. Iunius in Sylloge Adagiorum. Lege, et risum, reor, non tenebis.* Thryllit.

2) καὶ Θεττ.) Vit. 1. et Ciz. κατὰ Θετταλους.

3) πελασγὸς) Scl. Achilles. Sic Vit. 1. et Ciz. recte pro πελασγία, quod omnes obsidet edd. vt apparet e schol. 177. τὸν δὲ Ἀχιλλέα πελασγικὸν ἐκάλεσεν, ὡς Φαρ-

Ἡ δὲ περὶ τοῦ Ἀχιλλέως πηδήματος ἱστορία τοιαύτη ἐστί· Χρησμὸς ἦν δοθεὶς Ἕλλησι τὸν προπηδήσαντα τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν 4) Τρώων ἐκ τῶν ὁλκάδων 5) πρῶτον τῶν ἄλλων ἀποθανεῖν. Προπηδήσαντος δὲ τοῦ Πρωτεσιλάου καὶ ἀναιρεθέντος ὑφ' Ἕκτορος ἢ ἑτέρου τινὸς 6), ὁ Ἀχιλλεὺς τῷ τούτου παθήματι 7) παιδευθεὶς ὕστερος 8) ἁπάντων τῆς ἰδίας νεὼς σφοδροτέρως 9) πηδήσας πλήττει τὴν γῆν, καὶ ὕδωρ ἐξ αὐτῆς, ὥς φασιν, ἀνεδόθη. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ 10) ὁ Ἀντίμαχος λέγων οὕτως·

Ῥίμφα δ' ἀπ' ἠπείροιο 11) μελαίνης ὑψόσ' ἀερθεὶς
Πηλείδης ἀπόρουσεν 12) ἐλαφρὸς ἠΰτε κίρκος.
Τοῦ δ' ἔμπροσθε ποδῶν κρήνη γένετ' 13) ἀενάουσα.

σάλιον, ad quod ſpectat voc. εἶπον.

4) κατὰ τῶν) Delent Vitt. 2 et 3. cum Io. Tzetz. in Chil. I, 762. τῶν.

5) ὁλκάδ.) Noſtri omnes ſpiritu leni ὀλκάδ.

6) τινὸς) Non a Seb. vti iactat, primum additum, nam omnes edd. immo Pott. 1. habent. In Pott. 2. haud dubie lapſu typographorum deeſt.

7) παθήματι) Ciz. et Vit. 1. πηδήματι.

8) ὕστερος) Vit. 3. ὕστερον.

9) σφοδροτ.) Sic quoque Vit. 2. ſed Vit. 1. et Ciz. σφοδρότερον: Vit. 3. σφοδρῶς.

10) Μαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ Ἀντ. — χωρεῖ πρὸς αὐτοὺς) Haec omnia abſunt a Vit. 1. et Ciz. ſed pro μαρτυρεῖ δὲ καὶ legunt Vitt. 2 et 3. ὥς φησὶν, omiſſis δὲ καὶ ὁ. cf. Schellenberg. ad Antimachi Reliq. p. 70.

11) ἀπ' ἠπείρ.) Legendum eſſe ἐπ' ἠπείρ. Schellenb. oſtendit, nam de naui in terram, non vero a terra ἀπόρουσεν. Hoc nullus editorum priorum, ne Sebaſt. quidem, ſenſit, qui ſine dubio editionem reliquiarum Antimachi a Schellenb. curatam ignorauit. Facile autem ἀπ' et ἐπ' confundi poſſunt. Caeterum legendum cum Vitt. 2 et 3. ῥίμφα δ' ἀπ' pro ῥίμφα δὲ ἀπ', vt iam emendauit Schellenb.

12) ἀπόρ.) Vit. 2. ἐπόρουσεν, cuius diuerſitatis Schellenb. mentionem non fecit.

13) ποδῶν — γένετ') Vit. 3. mendoſe: ποσειδῶν — γέγονε τ'. Male quoque Vitt. 2 et 3. ἀεννάουσ. pro ἀενάουσ.

Καὶ Εὐριπίδης [14]) φησὶ διὰ Νεοπτόλεμον [15])·

Τὸ Τρωϊκὸν πήδημα πηδήσας ποδοῖν
Χωρεῖ πρὸς αὐτοὺς [16]) . . .

246. Αἴθων λύκος] ὁ Ἀχιλλεύς.

247. Ἄμμοιο [1])] τῆς ἄμμου. Ἄμος δὲ [2]) δι' ἑνὸς μ γράφεται, ἄμαθος γὰρ λέγεται διὰ τὸ [3]) ἀμαθὴς καὶ ἀμέτρητος εἶναι καὶ ἐν συγκοπῇ [4]) ἄμος. Ἄμμος δὲ Αἰολικῶς διὰ δύο μμ, ἐκεῖνοι γὰρ πάντα τὰ σύμφωνα διπλασιάζουσι.

Ῥοιβδήσῃ [5])] μετὰ ἤχου [6]) ἀναδώσει.

Γάνος] νῦν τὸ ὕδωρ, ἀλλαχοῦ δὲ [7]) τὸ γάλα καὶ ἡ χαρά.

249. Καταίθει] νῦν ἀντὶ τοῦ λαμπρύνει [1]) τῇ στίλβῃ [2]) τῶν ὅπλων.

14) Εὐριπ.) A Seb. infertum δὲ noſtri non agnoſcunt, recte. cf. Eurip. Andromach. 1139. ſqq.

15) διὰ Νεοπτ.) Sic legendum pro διὰ Νεπτολέμου e Vitt. 2 et 3. Thryllit. autem διὰ Νεπτόλεμον interpretatur, cuius perſonam Eurip. in Andromach. 1140. loquentem introducit, quamquam ibi non ipſe Neoptolemus, ſed legatus Neoptolemi verba recitans loquitur, cf. ibi Barneſ.

16) χωρεῖ — αὐτοὺς) Seb. nulla Codd. ſuorum ratione habita ad accurationem ſenſus addidiſſe dicit, perperam.

1) ἄμμοιο) Vitt. 2 et 3. ἄμοιο.

2) ἄμος δὲ usque ad ἄμμος δὲ Vit. 1. et Ciz. non habent.

3) διὰ τὸ) Sic quoque Vit. 3. pro παρὰ τὸ, vt edd. ante Sebaſt.

4) ἐν συγκοπ.) Praepoſ. ἐν a Seb. reuocatam Vitt. 2 et 3. quoque reuocant.

5) ῥοιβδ.) Noſtri ῥοιβδήσει.

6) ἤχου) Vitt. 2 et 3. ἤχους, forte ἠχοῦς.

7) δὲ) Noſtri Codd. cum Seb. interponunt.

1) λαμπρ.) Vit. 1. et Ciz. καταλαμπρ.

2) στίλβ.) Sic Vit. 2. cum Seb. ſed Vit. 1. et Ciz. vt edd. pr. στίλψει: Vit. 3. στιλβότητι.

Ὀρχηστὴς Ἄρης] ὁ εὐκίνητος [3]) πόλεμος. Καὶ Ὅμηρος [4])·

. . . τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα.

Ὀρχηστὴς δὲ λέγεται, ἐπειδὴ μέλη τινὰ ἐπιτήδεια πρὸς τὸ παροτρύνειν τοὺς ἀνδρείους εἰς πόλεμον ᾖδοντο. Ἢ ὁ μετὰ πυῤῥίχης καὶ ἐνοπλίου [5]) ὀρχήσεως γενόμενος [6]), ὥσπερ ἐγίνετο τοῖς Λάκωσιν ἔν τινι καθεστῶτι ῥυθμῷ γενναίῳ [7]), καὶ κινοῦντι πρὸς τὸν πόλεμον. Ἢ ὁ εὐκίνητος διὰ τὰς γινομένας ἐν τοῖς πολέμοις συχνὰς κινήσεις [8]).

250. Στρόμβῳ τὸν αἱματηρὸν] ἐν κογχύλῃ σαλπίζων καὶ κατάρχεσθαι ποιῶν τὴν προσβολὴν τοῦ πολέμου. Πρὸ γὰρ εὑρέσεως [1]) τῆς σάλπιγγος ἐν τοῖς πολέμοις πυρφόροις [2]) ἐχρῶντο, οἵτινες ἐξ ἑκατέρου [3]) μέρους τῶν στρατευμάτων τοῦ τε πολεμοῦντος [4]), καὶ τοῦ πολεμουμένου μέσον εἰσερχόμενοι λαμπαδηφόροι ἐῤῥίπτουν [5]) τὰς λαμπάδας ἀντὶ τοῦ σαλπίσαι, καὶ οὕτω [6]) συνεκροτεῖτο ὁ πόλεμος. Εἶτα τῇ κογχύλῃ ἐφεῦρον σαλπίζειν, καὶ

3) ὁ εὐκίν. — ᾔδοντο. Ἢ) Desunt in Vit. 1. et Ciz. sed Vitt. 2 et 3. modo haec: ὁ εὐκίν. πόλεμος, ἢ ὁ μετὰ πυῤῥίχης — intermediis omnibus demtis, quae cum verba nimis a se distrahant, ab alio glossatore, fors. a Io. Tzetza, interposita videntur.

4) Ὅμηρ.) Il. π, 617.

5) ἐνοπλίου) Vit. 3. ἐνόπλου.

6) γενόμ.) Ciz. et Vit. 1. vt edd. pr. γινόμενος.

7) γενναίῳ) Vitt. 2 et 3. praeponunt καί.

8) ἢ ὁ εὐκ. — κινήσεις) Nostri cum edd. prior. non agnoscunt.

1) εὑρέσ.) Vitt. 2 et 3. praemittunt τῆς, non bene.

2) πυρφόρ.) Cf. Photii Lex. ad h. v. et schol. Eurip. Phoeniss. v. 1386.

3) ἑκατέρ.) Vit. 2. vitiose ἑτέρου, vt patet e seqq. et Schol. Eurip. Phoeniss. l. l. ἑκατέρου στρατιᾶς προηγούμενοι.

4) τε πολεμ.) Nostri, vt ante Seb. πολεμίου, demto τῷ· τε. Placet Sebastiani πολεμοῦντος.

5) ἐῤῥίπτουν) Nostri ἔῤῥιπτον.

6) οὕτω) Pro οὕτως Vitt. 2 et 3. εἶτα Vit. 1. et Ciz.

τινα μέλη ἐπιτηδεύειν πρὸς τὸ παροξῦναι καὶ εἰς ἀνδρείαν κινῆσαι τοὺς ἀκούοντας [7]), καὶ ἐπαύθη τὸ πυρφορεῖν. Ἐπεὶ δὲ παρὰ τῶν Τυρσηνῶν [8]) εὑρέθησαν αἱ σάλπιγγες, ἐπαύθη καὶ τὸ διὰ τῆς κογχύλης [9]) σαλπίζειν. Καὶ τοῦτο δὲ κακόπλαστον [10]) ὑπάρχει τοῦ Λυκόφρονος [11]) τὸ ποιεῖν [12]) ἑαυτὸν μὴ εἰδέναι σάλπιγγα ὡς ὑστέραν [13]) γενομένην, ἀλλὰ κογχύλην, κἂν τὸ τῆς [14]) Κασσάνδρας πρόσωπον εἰσάγῃ [15]) περὶ τούτου λαλοῦν. Ὅμηρος γὰρ ἀρχαιότερος τούτου γενόμενος πρὸ ὀκτακοσίων ἐτῶν οἶδε σάλπιγγι χρωμένους τοὺς Ἕλληνας λέγων [16])·

Ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτε τ' ἴαχε [17]) σάλπιγξ.

251. Δηϊουμένη [18])] ὡς τὸ ἠϊόνες ἢ προσγεγραμμένον καὶ ἀνεκφώνητον τὸ ἰῶτα [19]) ἢ ἐκφωνούμενον δίχα προσγεγραμμένου [20]). Σημαίνει δὲ τὸ ἀφανιζομένη [21]).

7) καὶ τινα μέλη — ἀκούοντας) A noſtris abſunt.

8) τυρσ.) Vitt. 1. 2. et Ciz. τυῤῥινῶν. Sic Eurip. Phoeniſſ. 1386. τυρσηνικῆς σάλπιγγος ἠχή. De tuba Tyrrh. cf. Lobeck ad Soph. Ai. p. 223.

9) διὰ τ. κογχύλης) Sic quoque Vitt. 2 et 3. verum ſine art. τῆς: Ciz. et Vit. 1. vt edd. pr. κογχύλῃ.

10) κακόπλ.) Politus ad Euſtath. Tom. III, p. 1289. defendit Lycophronem putatque, aptius adeo ſcripſiſſe, quam ipſum Homerum, qui per prolepſin nominarit buccinam, antequam inuenta fuerit. Dignus eſt, qui addatur, ſchol. ad Eurip. Phoeniſſ. l. l. cf. ibi Barneſ. et ad Iphig. in Taur. 303. et Rheſ. 988.

11) τοῦ λυκόφρ.) Abeſt a Ciz. et Vit. 1.

12) ποιεῖν) Vitt. 2 et 3. προσποιεῖν.

13) ὡς ὑστέρ.) Vitt. 2 et 3. delent ὡς, non male.

14) κἂν τὸ τῆς) Pro κἂν τότε a Sebaſt. reductum etiam in noſtris apparet.

15) εἰσάγῃ) Vit. 1. et Ciz. εἰσάγειν, forte εἰσάγει, vt Vitt. 2 et 3. qui mox quoque, vt Seb. περὶ τούτου pro π. τούτων legunt.

16) λέγων) Il. σ, 219.

17) ἀριζήλη — ἴαχε) Sic quoque Vit. 1. et Ciz. ſed Vitt. 2 et 3. ἀριζήλῃ φωνῇ — ἠχήσει, male.

18) δηϊουμ.) Noſtri δηουμένη.

19) τὸ ἰῶτα) A Seb. additum noſtri non addunt.

252 — 53. Πέφρικαν] ἀντὶ τοῦ πεφρίκασιν, πεπύκνωνται [1]). Τὸ δὲ πέφρικαν ἀντὶ τοῦ πεφρίκασι καὶ τὰ ὅμοια Χαλκιδικῆς [2]) ἤτοι Ἀττικῆς διαλέκτου, ὡς τὸ [3]) ἐσχάζοσαν καὶ εἴποσαν καὶ τὰ ὅμοια. Οὕτως, οἶμαι [4]), καὶ τὸ ἦν ἀντὶ τοῦ ἦς ἐναντίως τῷ κανόνι, ὁ γὰρ κανὼν τῶν εἰς ς ληγόντων μετοχῶν μετ' ὀξείας τάσεως τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν ἰσοσυλλάβως ποιεῖ τοῖς ἰδίοις πρώτοις πληθυντικοῖς, τῶν δὲ μὴ οὕτως ἰσοσυλλάβως ποιεῖ τὰ τρίτα πληθυντικὰ τοῖς πρώτοις ἑνικοῖς· εἶπον τὸ πρῶτον ἑνικὸν, εἶπον τὸ τρίτον πληθυντικόν. Τὸ δὲ εἴποσαν ἐναντίως. Ὁμοίως καὶ ἔσχαζον. Τὸ δὲ ἐσχάζοσαν ἐναντίον ἔστι καὶ τῆς Χαλκιδικῆς διαλέκτου, καὶ τὰ ὅμοια. Ἡ δὲ σύνταξις οὕτω [5])· Πέφρικαν δὲ καὶ πεφρίκασι, καὶ πεπύκνωνται [6]) αἱ γυῖαι καὶ αἱ πεδιάδες ὥσπερ ληΐου, ἤτοι ὡς πεπύκνωνται αἱ γυῖαι τοῦ ληΐου καὶ χωραφίου ἐν στάχυσι [7]). Πεπύκνωνται δὲ αἱ γυῖαι ἐν λόγχαις ἀπαστράπτοντες [8]).

Γυῖαι [9])] Τὸ γυι κἂν μακρὸν [10]), κἂν βραχὺ δέξῃ, ἄπταιστος ὁ στίχος ἐστὶν, ὡς ἐδιδάχθης.

20) *προσγεγρ.*) Vit. 1. et Ciz. vt ante Pott. *προσγεγραμμένης*. Pott. *προσγεγραμμένου* repofuit ex Bar. quia prius neutro genere vfus eft, nam alioquin non multum refert, quo genere proferatur.

21) *σημαίνει — ἀφαν.*) Noftri non exhibent.

1) *ἀντὶ — πεπύκ.*) Sic Vit. 1. et Ciz. pro *πεφρίκασιν, ἀντὶ τοῦ πεπύκ.* A Vitt. 2 et 3. haec plane abfunt.

2) *χαλκιδ.*) Noftri omnes cum Phauor. *χαλδαϊκῆς*, perperam, vt fupra ad v. 21. et mox Vit. 1. et Ciz. *ἢ* pro *ἤτοι*. Vitt. 2 et 3. neque *ἢ*, neque *ἤτοι* dant.

3) *ὡς τὸ*) Ita legunt noftri pro *καὶ τὸ*, recte.

4) *οὕτως, οἶμαι*, usque ad *καὶ τῆς χαλκιδ. διαλέκτου* noftri ignorant.

5) *οὕτω*) Pro *οὕτως* Vitt. 1. 2. et Ciz. recte.

6) *πεπύκ.*) Vitt. 2 et 3. *πεφρίκονται*, non bene.

7) *ἐν στάχ.*) In noftris deeft.

8) *ἀπαστρ.*) Vitt. 2 et 3. *ἀστράπτοντες*.

9) *γυῖαι — ἐδιδάχθ.*) Abfunt a Ciz. et Vit. 1. vt in edd. ante Potter.

254. Πύργων ἐξ ἄκρων] ἐκ τῶν ὑψηλῶν πύργων [1]).

Ἰνδάλλεται] ἀπεικάζεται [2]), ὁμοιοῦται, καταχρηστικῶς, κυρίως γὰρ ἐπ' ὀφθαλμῶν [3]) λέγομεν τὸ ἰνδάλλειν.

255. Αἰθέρος νηνέμους ἕδρας] καθέδρας ἀπανέμους αἰθέρος [4]) περιφραστικῶς τὸν αἰθέρα λέγει, ὡς καὶ [5]) Πίνδαρος·

Ἐρήμας [6]) δι' αἰθέρος.

Ἐν γὰρ τῷ ἀέρι συνίστανται [7]) κατὰ Ἀριστοτέλη [8]) καὶ πάντας σοφοὺς τά τε νέφη καὶ αἱ καταιγίδες καὶ τὰ πνεύματα. Ὁ δὲ αἰθὴρ ἔρημος τούτων ἁπάντων καθέστηκεν, ὅθεν νήνεμον αὐτὸν εἶπεν.

257. Ἄλλην ἐπ' ἄλλῃ [9]) συμφορὰν δεδεγμένων] οἷον εἰπεῖν νῦν μὲν ἀκουουσῶν τῶν Τρωϊκῶν γυναικῶν τὴν Πανδάρου [10]) συμφορὰν καὶ τὸν θάνατον, εἶτα Σαρπη-

10) μακρὸν) Praemiſſum κἂν apud Pott. et a Vitt. 2 et 3. cum Seb. ſublatum reuocauimus.

1) πύργων) A Seb. ſuppletum Vitt. 2 et 3. quoque ſupplent, ſed Ciz. et Vit. 1. pro πύργων exhibent ἄκρων.

2) ἀπεικάζ.) Vit. 1. et Ciz. ἀπεικάζει.

3) ἐπ' ὀφθ.) Vit. 3. cum Phauor. ἐπὶ ὀφθαλμοῦ: Vit. 2. ἐπ' ὀφθαλμοὺς, vitioſe.

4) καθέδρας — αἰθέρος) Vitt. 2 et 3. ἀπαναίνεται αἰθέρος, mire, forſan ἀπανέμους τοῦ αἰθέρος.

5) ὡς καὶ) Vitt. 2 et 3. καὶ tollunt.

6) ἐρήμας) A Sebaſt. perperam mutatum in ἐρήμου, cum Pottero reuocandum eſt, nam tuentur omnes omnino Codd. quos tractamus, etiam ipſe Pindar. Olymp. I, 10. quod quomodo negauerit Sebaſt. ipſe viderit. cf. Schol. ad Pind.

7) συνίστανται) Sic pro συνίσταται Vit. 1. et Ciz. bene.

8) Ἀριστ.) Noſtri Ἀριστοτέλην. De Mundo c. 2.

9) ἐπ' ἄλλῃ) Vit. 2. ἐπ' ἄλλην.

10) πανδ.) Vitt. 2 et 3. mendoſe πάντων. Homer. Il. ε, 291. ſqq. et Io. Tzetz. Hom. v. 69.

δόνος [11]), ἔπειτα Ἕκτορος [12]), καὶ διὰ τοῦτο γοωμένων καὶ ῥηγνυουσῶν [13]) τὰ ἱμάτια.

258 — 68. Ἐκεῖνό σ', ὦ τάλαινα καρδία] πρὸς ἑαυτὴν ἡ Κασσάνδρα ταῦτά φησιν ἀποδυρομένη τὴν Ἕκτορος τελευτὴν καὶ λέγει, ὅτι [1]), ὦ τάλαινα καρδία, ἐκεῖνό σε πλέον τῶν ἄλλων βλαβῶν λυπήσει, ὅταν ὁ Ἀχιλλεὺς ἀνελὼν τὸν Ἕκτορα ἐφ' ἅρματος [2]) ἕλκῃ μιαίνων τὴν γῆν τῷ ἐκείνου αἵματι. Ἡ δὲ σύνταξις οὕτως· Ἐκεῖνό σε, ὦ τάλαινα καρδία, δάψει καὶ λυπήσει, ἐκεῖνο τὸ ὑπέρτατον τῶν πημάτων καὶ τῶν βλαβῶν, εὖτ' ἂν ὁ περκνὸς καὶ κυνηγετικὸς ἀετὸς, ὁ χάρων, ὁ αἰχμητὴς ἤτοι ὁ Ἀχιλλεὺς [3]) χραίνῃ καὶ μιαίνῃ τὰ ἔγχωρα καὶ ἐντόπια τίφη καὶ ἄλση, χραίνῃ καὶ μιαίνῃ [4]) καὶ τὸ πέδον [5]) καὶ τὴν γῆν ἐν τῷ φόνῳ καὶ αἵματι ἁρπάσας μετάρσιον ἐν τοῖς ὄνυξι τὸν φίλτατόν σου τρόφιν καὶ ἀδελφὸν ἀπὸ τῶν ἀγαστόρων καὶ ὁμογαστόρων [6]) τοῦ Πτώου καὶ Ἀπόλλωνος ὑπάρχοντος πατρός [7]). Καὶ ἄλλο τί ποιῶν [8]); αἱμάσ-

11) σαρπηδ.) Tzetz. Hom. v. 220, Hygin. fab. 112. Vitt. 2 et 3. male συμπηδῶ pro σαρπηδ.

12) Ἕκτορος) Hom. Il. XXII.

13) ῥηγν.) Vitt. 2 et 3. ῥηγνουσῶν.

1) ὅτι) Abeſt a Ciz. Vit. 1. et 3.

2) ἐφ' ἅρμ.) Vit. 2. ἐφ' ἅρματα, perperam.

3) ἤτοι ὁ Ἀχ.) Abeſt a Vit. 1. et Ciz.

4) χραίνῃ καὶ μ.) Haec verba a Seb. repetita Vitt. 2 et 3. quoque repetunt, etſi ſaluo ſenſu abeſſe poſſint, vt in Vit. 1. et Ciz. et edd. pr. abſunt.

5) πέδον) Vitt. 1. 2. et Ciz. πεδίον.

6) καὶ ὁμογ.) Deſunt in Vitt. 2 et 3. ſed Vit. 1. et Ciz. ὁμογαστέρων habent. De Hectore, filio Apollinis, vid. ſchol. Hom. Il. γ, 325.

7) πτώου — πατρός) Vit. 1. et Ciz. ὑπάρχοντος υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, nulla τοῦ πτώου mentione facta. Attamen, ſi πτώου ſeruatur, quum ſit Apollinis cognomen, cf. Steph. Byz. ad Ἀκραιφία, καὶ ſignificat *hoc eſt*, vt aliis etiam in locis.

8) καὶ — ποιῶν) Noſtri ſine interrogatione καὶ ἄλλο τὶ ποιῶν.

σων τε τὸ ἐκείνου δέμας ἐν ταῖς γαμφηλαῖς 9) καὶ σιαγόσι, λαβράζων καὶ ἠχῶν ἐν τοῖς πτεροῖς, κλάζων τε καὶ βοῶν ἄμικτον ῥιγίστην καὶ φοβερὰν βοὴν 10) ἐν τῷ στόματι. Τί ποιῶν; γατομῶν καὶ ἀροτριῶν, ὡς 11) ὁ βοώτης, δι' αὔλακος 12) καὶ τῆς λευρᾶς 13) καὶ τῆς πλατείας αὔλακος τὴν χέρσον καὶ τὴν ξηρὰν 14) τέρμαν καὶ αὔλακα διαγράφων, τυπωτὴν καὶ κεχαραγμένην ἐν ῥαιβῷ καὶ ῥαιβῇ 15) καὶ σκολιᾷ καὶ ἀγκύλῃ βάσει, ἀντὶ τοῦ· τῇδε 16) κἀκεῖσε περιστρέφων τὸ ἅρμα, ὥσπερ ἀροτριῶν.

Ex 259. Δάψει] δάκῃ, λυπήσει 17).

Ex 260. Λαβράζων] ἠχῶν τοῖς πτεροῖς.

Περκνὸς] κυνηγετικὸς 18), ἀετὸς, περισσῶς καίνων καὶ κόπτων.

9) γαμφηλ.) Vit. 1. et Ciz. praeponunt καί.

10) βοὴν) Male negligunt Vit. 1. et Ciz.

11) ὡς) A Seb. additum nostri non agnoscunt.

12) δι' αὔλ.) Vit. 1. et Ciz. διὰ τῆς αὔλ.

13) καὶ τῆς λευρ. καὶ τῆς πλ. αὔλ.) Sic legendum cum nostris pro: καὶ γῆς λευρᾶς καὶ πλατείας, nam γῆς omnino corruptum est.

14) τὴν χ. καὶ τὴν ξηρ.) Sic Vit. 1. et Ciz. bene, reliqui omittunt articulos, τήν, τήν.

15) καὶ ῥαιβῇ) Vitt. 2 et 3. praetermittunt, non male, nam glossam sapiunt eius, qui vellet ostendere, et ῥαιβῷ et ῥαιβῇ posse addi βάσει: hinc etiam pro σκολιᾷ et ἀγκύλῃ habent σκολιῷ et ἀγκύλῳ. Conf. ea, quae post haec dicuntur.

16) τῇδε) Pro τῇ nostri cum Seb.

17) λυπήσει) Vit. 1. et Ciz. non agnoscunt. Caeterum obseruandum, a Seb. h. l. transposita in Codd. nostris eundem fere tenere ordinem, vt in edd. prior. quibusdam omissis tamen, vel additis, vel immutatis.

18) κυνηγετικ.) Phauor. addit ἀετὸς, quod addendum videtur: deinde idem cum nostris: περισσῶς καίνων καὶ κόπτων, quae verba a Seb. absunt. Pott. habet: πτεροῖσι καίν. καὶ κόπτων. Illa c. sq. πτεροῖσι sunt iungenda.

Finis primae partis.